

PHÁP Y TÂN MINH
法医秦明

SERIES PHÁP Y TÂN MINH
3
HOÀN TOÀN MỚI

Người gác đêm

tiểu thuyết trinh thám

Nguyễn Quỳnh Trang dịch

vh NHÀ XUẤT BẢN
VĂN HỌC

 CO NGUYET BOOKS

TẦN MINH

Nguyễn Quỳnh Trang dịch

Pháp Y T`ân Minh - Bộ mới

**NGƯỜI
GÁC ĐÊM**
• TẬP 3 •

CÔNG NGUYỆT BOOKS & NXB VĂN HỌC

ebook©vctvegroup | 17-08-2021

Tóm tắt phần trước

Một vụ án vượt ngục ly kỳ, 22 đào phạm trốn thoát ra ngoài trở thành cơn ác mộng cho người dân thành phố Nam An. Dưới vô vàn áp lực nặng nề, tổ chức thần bí *Người gác đêm* đã bị lãng quên bao lâu được khởi động lại. Một Tiêu Lãng nhanh nhạy bướng bỉnh, một Lăng Mạc lạnh lùng ít nói, cùng với các đồng đội khác trở thành lực lượng chủ lực trẻ trung của *Người gác đêm* thế hệ mới.

Đằng sau vụ án vượt ngục, họ phát hiện ra một gã trẻ tuổi chuyên truy sát các đào phạm - “*Kị sĩ u linh*” . Hắn không chỉ có khả năng chính là người lập kế hoạch của vụ vượt ngục, còn có khả năng nắm được những thông tin cơ mật của nội bộ *Người gác đêm*, từ đó mới có thể luôn ra tay trước một bước mỗi lần *Người gác đêm* hành động. Sau nhiều khó khăn, Tiêu Lãng và Lăng Mạc cuối cùng đã hợp sức cùng bắt sống được tên “*Kị sĩ u linh*” xuất quỷ nhập thần, nhưng rồi ngay trong bệnh viện được canh phòng nghiêm ngặt, “*Kị sĩ u linh*” đã bị ám sát, chỉ lưu lại một mảnh giấy thần bí in mấy chữ “*Người gác đêm*”.

Ai là hung thủ sát hại “*Kị sĩ u linh*” ? Ai là “nội gián” tiết lộ thông tin của nội bộ *Người gác đêm*?

Trong quá trình truy bắt hung thủ, tổ chức *Người gác đêm* lần lượt phải đối mặt với những thách thức bởi từng vụ án đột ngột xảy ra: Đoạn đường cao tốc vào một đêm mưa bão, trước cửa kính ô tô đột nhiên xuất hiện một bóng ma trắng toát; ở một thị trấn nhỏ yên bình, mấy bé gái sơ sinh còn

đang quần tã bị đâm vào người những cây kim bạc một cách tàn nhẫn; Trong một nhà nghỉ nhỏ nằm cạnh bệnh viện, chỉ trong một đêm xuất hiện năm “con nhộng” đẫm máu đáng sợ...

Các vụ án ly kỳ xảy ra ở những nơi khác nhau, song đều có liên quan đến một thế lực đen tối tiếm tâng nào đó. Mỗi hung thủ đều có một mặt sở trường “thiên phú khác người”, trong quá trình trưởng thành, bọn chúng đều phải chịu sự tác động của một nhân tố nào đó, kích thích gây ra biến đổi năng lực. Những năng lực này khiến cho đám người biến đổi này luôn gây án một cách thành thạo lão luyện, khó mà bắt giữ được.

Nhưng thế hệ trẻ tuổi của *Người gác đêm* bất luận bằng mọi giá, từ trong những manh mối bất thường, tìm được cách phá án đối phó với những kẻ biến đổi, bọn họ còn lần theo vụ án “*Kị sĩ u linh*” bị giết hại, kết nối với một loạt nghi án trẻ sơ sinh mất tích, vén lên một góc tảng băng bí mật về một tổ chức to lớn đằng sau “*Kị sĩ u linh*”.

Thì ra, trong đám người biến đổi có rất nhiều người đều là những đứa trẻ sơ sinh bị mất tích năm nào, còn đối tượng ra tay của đám người này là những người có mối liên quan mật thiết đến một vụ án cũ từ nhiều năm trước. Năm đó, thành viên của tổ chức *Người gác đêm* là Lão Đồng Hoa phụ trách đi đầu tra phá án một vụ án mạng giết chồng, hai mẹ con nhiều năm phải sống trong bóng đêm u ám của bạo lực gia đình đã bỏ trốn ngay trong đêm, nhưng cuối cùng vẫn bị Lão Đồng tìm ra. Người mẹ bị xét xử tử hình, chỉ còn lại một mình người con trai Đỗ Xá. Lão Đồng thương cho cảnh ngộ của Đỗ Xá, sau khi đưa đứa trẻ vào viện phúc lợi còn thường xuyên đến thăm hỏi, song không ngờ rằng, Đỗ Xá lại nảy sinh âm mưu giết hại Lão Đồng. Cho đến tận khi vớt được phần thi thể rời rạc của Lão Đồng trên sông, tội ác của Đỗ Xá mới bị phát hiện. Nhưng Đỗ Xá đã thoát khỏi

án tử nhờ một tờ giấy chứng minh mắc bệnh tâm thần, cho đến giờ vẫn đang bị giam giữ trong nhà tù Kim Ninh.

Nạn nhân bị những kẻ biến đổi giết chết, đầu là những người năm đó từng giúp đỡ Đỗ Xá. Đồng Lạc con trai Lão Đồng cũng đã chết rồi, vậy thì, những kẻ biến đổi này rốt cuộc có mối liên hệ gì với Lão Đồng? Sau những tranh đấu gian khổ, cuối cùng bọn họ đã bắt được Sơn Tiêu - hung thủ của vụ án “*Kị sĩ u linh*”, những tưởng rằng mọi nghi vấn sẽ theo đó mà được lý giải, không ngờ, vào đúng đêm hôm thầy giáo hướng dẫn Đường Tuấn của tổ chức *Người gác đêm* thăm vấn xong Sơn Tiêu, ông đã chôn thân bên dưới chiếc máy xúc ở khu công trường hoang vắng trống trải...

Cái chết của Đường Tuấn có vẻ như là một sự cố ngoài ý muốn. Nhưng không một ai biết được, tại sao ông lại xuất hiện ở đó vào giữa đêm.

Duy nhất có chiếc vòng đeo tay trên cổ tay Đường Tuấn là tiết lộ ra một thông tin vi diệu: Số bước đi thể hiện trên vòng đeo tay và số bước đi được ghi lại trong điện thoại của Đường Tuấn có sự cách biệt vô cùng lớn...

Lời tựa

Chống lại bóng tối, bảo vệ ánh sáng.

Cuốn thứ ba “*Người gác đêm 3*” trong series *Người gác đêm* đã xong rồi.

Điều đáng mừng là, “*Người gác đêm 2*” vừa ra mắt, lập tức vươn lên dẫn đầu trên bảng tiêu thụ, điều đó khiến tôi vô cùng cảm động. Chính là vô vàn độc giả, đã cổ vũ tôi, thúc giục tôi, kịp thời chỉ ra những thiếu sót của tôi, đưa ra những ý kiến góp ý và kiến nghị, mới khiến cho tôi tiếp tục đi được đến ngày hôm nay. Không chỉ vậy, tôi còn tự nhận thấy rằng mình đang tiến bộ lên từng ngày.

Còn nhớ khi đó vào lúc xuất bản tập đầu “*Người gác đêm 1*“, không ít bạn bè cũ của tôi vẫn còn chưa thích nghi được. Là do sự thay đổi trong kết cấu của toàn bộ câu truyện cũng như trong phong cách sáng tác, khiến cho bộ truyện *Người gác đêm* và bộ truyện *Pháp y Tân Minh* có phong cách khác biệt hẳn với nhau. Bởi vậy, tôi đã nhận được rất nhiều phê bình và kiến nghị. Quả thực, bản thân tôi cũng ý thức được rằng, nhược điểm trong viết lách của mình đã hiển hiện ra đó. Nói thật lòng, vào lúc đó tôi đã tính chuyện rút lui. Nhưng tôi biết rằng, nếu như thực sự không lấp đầy hố trống nữa, vậy thì đây mới là một biểu hiện không có trách nhiệm, vậy thì không phải là Lão Tồn nữa rồi.

Để series *Người gác đêm* ngày càng hay hơn, cùng lúc với quá trình sáng tác tập 1 “*Kẻ trộm phạt*” trong series *Pháp y Tân Minh* thứ hai, tôi

cũng đã bắt đầu tiến hành chỉnh sửa toàn bộ thế giới quan cũng như hệ thống câu chuyện của “*Người gác đêm 3*”.

Một điều vô cùng vinh hạnh nữa là, luôn có một đội ngũ ưu tú ủng hộ giúp đỡ tôi. Đó chính là đội ngũ lập kế hoạch của nhà xuất bản Nguyên Khí, còn cả các bạn học sinh của đội ngũ biên tập trang wechat Pháp y Tầm Minh. Họ đã cung cấp cho tôi rất nhiều hướng tư duy hợp lý, đồng thời phát huy vai trò quan trọng trong việc tối ưu hóa tuyến truyện chính cho các tác phẩm sau này của series *Người gác đêm*.

Trong vòng nửa năm, đã sửa chữa tất cả 13 lần bản thảo, tuyến truyện chính của “*Người gác đêm 2*” mới được định hình xong. Trong khoảng thời gian này, đau khổ có, tiều tụy có, bàng hoàng có, nhưng rồi bản thân tôi đều kiên trì vượt qua, cuối cùng thực sự đã thu được thành quả to lớn. Sau khi “*Người gác đêm 2*” xuất bản, được sự ủng hộ của bạn bè, lượng tiêu thụ tăng lên một cách ổn định. Điều quan trọng hơn cả là, đánh giá của bạn đọc cũng tăng lên một cách rõ rệt. Đây là niềm an ủi lớn nhất đối với tôi.

Cho nên, tôi đã cầm bút viết ra phần lời dẫn này với tâm trạng vô cùng hứng khởi. Đương nhiên, trước đó, tôi vẫn dành thời gian mấy tháng liền để nghiên ngẫm cốt truyện chính của “*Người gác đêm 3*”. Sửa bản thảo rất nhiều lần, hao tổn rất nhiều trí lực. Tôi tin tưởng rằng, bản thảo đã thành hình lần này của “*Người gác đêm 3*”, có thể khiến cho các bạn được đọc những câu chuyện càng thú vị hơn.

Ngoài việc chuẩn bị trước một cách đầy đủ, còn có một việc khiến cho tôi tràn đầy niềm tin và mong đợi rằng sẽ viết tốt cuốn truyện này.

Có một hôm, vào lúc tôi và bố tôi cùng uống rượu trò chuyện với nhau, vô tình nhắc đến trạng thái cảnh sát và ý thức pháp trị thời bố tôi còn trẻ,

đã gợi mở cho tôi rất nhiều. Bởi tôi kiên nhẫn giải thích cho tôi tiến trình phát triển từ “quy kết có tội” cho đến “suy đoán vô tội”, thậm chí còn đưa ra vài vụ án ví dụ sinh động. Sau đó ông có đưa ra một quan điểm: Chúng ta bây giờ đều biết rằng “suy đoán vô tội” là chân lý, nhưng mà, trong lòng mọi người, có đâu thực sự đồng tình với “suy đoán vô tội” hay không? Cho dù “suy đoán vô tội” thật sự đi vào lòng người như vậy, vậy thì, yếu tố “đoán tội” nói đến ở đây, nên được định nghĩa như thế nào? Chứng cứ như thế nào được coi là “suy đoán”, chứng cứ như thế nào được coi là “xác thực”? Có ranh giới rõ rệt để phân định hay không?

Một vấn đề nghe có vẻ rất đơn giản, mà nói ra như vậy, có phải là đáng để xem xét hay không?

Tôi tin rằng, vào lúc tôi bắt đầu cầm bút viết ra cuốn sách, cũng đồng thời luôn suy nghĩ về vấn đề này, đem những câu hỏi thấm nhuần vào trong từng câu chữ. Nếu như cuốn sách này có thể khiến cho độc giả đi tìm hiểu về những vấn đề này, vậy thì mục đích của tôi coi như là đạt được rồi. Đương nhiên, nếu như mọi người có thể thông qua việc đọc cuốn sách này mà thấy được những vinh quang và trách nhiệm của những người cảnh sát nhân dân “gánh vác trọng trách đi về phía trước” kia nữa, thì tôi lại càng thêm hài lòng hơn.

Đồng thời, tôi cũng chuẩn bị được nhiều những tình tiết câu chuyện phá án “có vẻ huyền ảo, thực ra chân thực” đan xen chặt chẽ trong tuyến truyện chính, tin rằng những bạn độc giả yêu thích việc suy luận phá án nhất định có thể thông qua việc đọc truyện mà thỏa mãn cơn nghiện của mình.

Cuối cùng, có một tin không biết là tin tốt hay tin xấu để báo với mọi người. Vào lúc sáng tác đề cương “*Người gác đêm 3*”, tôi phát hiện ra

những đi đầu tôi muốn biểu đạt càng ngày càng nhiều, vốn dự định cuốn “đại kết cục” này đến giờ về cơ bản là không thể dung nạp được nhiều câu chuyện và tư tưởng như vậy, cho nên, tôi chỉ còn cách là hoạch định bộ truyện *Người gác đêm* từ 3 cuốn thành 4 cuốn.

Cũng có nghĩa là, xem xong cuốn sách này, câu chuyện vẫn chưa đi đến hồi kết. Các bạn sẽ thấy không thoải mái, hay là mong đợi đây?

Bất luận thế nào, tôi đã không thể dừng được nỗi khát khao cần bút bắt đầu viết ra câu chuyện rồi, lời dẫn dài dòng văn tự đến đây là hết. Cảm ơn các bạn vẫn luôn ủng hộ tôi như ngày nào, cảm ơn các bạn đã luôn động viên cổ vũ cho những người cảnh sát nhân dân “chống lại bóng tối, bảo vệ ánh sáng” của chúng ta!

Câu chuyện, xin được bắt đầu!

Tân Minh

Ngày 4 tháng 8 năm 2018

Phần dẫn

*Con người có ba thứ không nên nhớ đến,
Kiếp nạn, cái chết và tình yêu;
Anh muốn nhớ đến thì anh sẽ khổ đau tận cùng.*

Vladimir Nabokov

1

Mưa to như trút.

Cô gái trẻ không che ô.

Toàn thân đã ướt sũng, cô tựa người vào bức tường gạch màu xanh xám, không còn cảm nhận được sự ấm áp của bức tường.

Bức tường gạch màu xanh xám còn rất mới, dấu vết các đường gân dọc do máy móc ép xuống hẳn in bên trên còn chưa bị bào mòn đi theo năm tháng, nhưng rồi, vào thời điểm đúng dịp mùa mưa trời âm u suốt như thế này, rêu xanh cũng đã mọc đầy ở khe hở giữa những viên gạch.

Cô gái không biết đang nghĩ ngợi điều gì, cả phần lưng phía sau dựa sát vào bức tường gạch, đầu ngẩng lên, để mặc những hạt mưa to như hạt đậu tùy ý rơi trên khuôn mặt non nớt mà thanh tú của cô. Trong làn mưa mật mù, dường như cô có thể nhìn thấy phía trên cùng của bức tường cao, chỗ cách phía trên đỉnh đầu cô hơn 3 mét, là tấm lưới bằng dây thép gai đang nhe nanh múa vuốt.

Đôi tay cô bám chặt vào bức tường, mười ngón tay đang cào vào các khe tường, cứ ra sức cào, tựa như muốn cào bằng hết bức tường gạch màu xanh vô cùng kiên cố này. Đám rêu xanh bị móng tay tác động vào, dần hết sang một bên, còn thừa cơ ra sức dính chặt vào trong các kẽ móng tay cô gái.

“Này, làm gì đó? Hãy tránh xa nơi này!”

Một giọng thanh niên trẻ trung vang lên cắt đứt tiếng mưa rơi đầu đầu, vọng đến tai cô gái trẻ, toàn thân cô run lên nhè nhẹ.

“Làm gì đó? Tránh xa nơi này!” Giọng người thanh niên lặp lại một lần nữa, nhưng lần này khẩu khí thêm nặng hơn.

Cô gái theo hướng giọng nói nghiêng mặt nhìn sang phía trên bên phải của mình, trong làn mưa mịn mù, dường như cô nhìn thấy trên đỉnh bức tường có một căn chòi gác, bên trong chòi gác có một bóng người mơ hồ đang mặc áo mưa, tay ôm súng trường.

“Nghe thấy không? Tránh xa nơi này!” Âm thanh một lần nữa to hơn, khẩu súng trong tay của bóng người đó cũng giờ lên cao.

Hai bên nhìn nhau chăm chú hồi lâu, rồi cô gái quay đầu bỏ chạy. Bóng người bên trong chòi gác một lần nữa lại đứng thẳng người lên, đeo súng vòng ra sau lưng, cầm chiếc máy bộ đàm đặt trên bàn lên.

“Bảo vệ công chính chú ý, một người phụ nữ không rõ danh tính đang di chuyển về phía các anh.”

Mặt trước của khối kiến trúc là một quảng trường rộng lớn, ngay đến một cái cây cũng không có, đất cát trên mặt đất bị nước mưa rơi xuống bắn ra tung tóe. Cô gái đứng giữa quảng trường, hai bàn tay nắm chặt, nhìn thẳng vào khối kiến trúc to lớn trước mặt.

Cô đứng im bất động, mặc cho những giọt nước mưa giá lạnh xuôi theo đuôi tóc xuống cổ rồi chảy vào phía bên trong người, toàn thân cô đã bị ướt hết. Cô nhìn trân trân vào bốn chữ màu đen lớn phía trên đỉnh tòa kiến trúc, ánh mắt đầy vẻ giận dữ, cũng có thể là bi thương nữa. Cô đã hòa lẫn vào trong làn nước mưa ngập trời, nếu như không phải là đôi mắt đang đỏ hoe, cơ bản là không phát hiện ra cô đang khóc mãi không thôi.

R ầm.

Sau khi một tiếng động lớn vang lên từ chiếc cổng sắt, hai cánh cổng sắt lớn trước mắt từ từ di chuyển chậm chạp, cho đến khi xuất hiện một lối đi hẹp đủ cho hai người có thể đi qua. Từ trong lối đi đó, hai chiếc ô lớn màu đen xuất hiện, bên dưới chiếc ô đen là hai người mặc trang phục cảnh sát màu xanh lá.

Hai người bước ra khỏi chiếc cổng sắt, chiếc cổng sắt sau lưng ngay lập tức đóng chặt lại.

Hai người tiến đến chỗ cô gái đang đứng trên quảng trường, mưa lớn dội vào bên trên chiếc ô, phát ra tiếng “rào rào rào” ầm ỹ. Cô gái không hề di chuyển, vẫn cứ chăm chú nhìn không chớp mắt vào bốn chữ đen lớn phía xa.

Lúc tiến đến chỉ còn cách cô gái khoảng 2 mét, người cảnh sát lớn tuổi dừng lại, đồng thời đưa tay ra ngăn người cảnh sát trẻ tuổi vẫn đang định tiến về phía trước lại. Người cảnh sát trẻ hiếu kỳ nhìn sang người cảnh sát lớn tuổi.

“Đảm bảo cự ly an toàn.” Người cảnh sát lớn tuổi nói nhỏ nhưng bị tiếng mưa át đi nên nghe không rõ ràng.

Yết hầu của người cảnh sát trẻ tuổi chạy lên chạy xuống mấy cái, muốn nói gì đó, lại không nói ra lời. Cậu giơ chiếc ô đen cầm trong tay ra, dường như muốn che chắn cho cô gái khỏi cơn mưa to như trút nước, song do khoảng cách quá xa, không thể nào vươn tới được.

“Cô gái, mưa lớn như thế này, bị ướt là sinh bệnh đó.” Người cảnh sát lớn tuổi nói bằng giọng thăm dò.

Cô gái trẻ dường như không nhìn thấy gì, cũng không nghe thấy gì hết, vẫn cứ đứng trong làn mưa lớn chăm chú nhìn về phía xa.

“Cô gái? Cô gái?” Người cảnh sát lớn tuổi làm điệu bộ giơ tay trước mắt cô gái, dường như muốn thu hút sự chú ý của cô, “Cô đến đây làm gì thế? Có phải là đi lạc đường không? Chỗ này ngoài nhà tù ra, không có cơ quan đơn vị nào cả. Đi tiếp về phía sau là nông thôn rồi.”

Cô gái vẫn cứ chẳng nói chẳng rằng.

Người cảnh sát trẻ tuổi thực sự không đành lòng đứng nhìn tiếp, cậu tiến lên phía trước mấy bước, giương chiếc ô che lên trên đầu cô gái, còn bản thân mình thì ngay lập tức bị mưa lớn làm ướt hết.

Có thể do cơn mưa lớn trên đỉnh đầu đột nhiên ngừng hẳn, khiến cô gái có vẻ đã định thần trở lại.

Cô chậm rãi nhìn thẳng vào người cảnh sát trẻ tuổi chỉ đứng cách mình một bước chân, dường như cậu ta trẻ tuổi với mình, 17, 18 tuổi, chiếc cầu vai* học viên một sao gắn trên vai áo. So với người cha ruột của mình, trên cầu vai của cậu ta còn ít hơn bốn vạch. Chàng trai mặt mũi khôi ngô tuấn tú, sáng sủa sạch sẽ, trong ánh mắt lúc này không giấu được vẻ hiếu kỳ và đồng cảm.

“Có gì cần chúng tôi giúp đỡ không? Tôi họ Trần.” Chàng trai nói.

Cô gái nhìn chăm chú vào đôi mắt chàng trai, không nói gì cả. Mặc dù mưa lớn đã bị chiếc ô che mưa chặn lại, song từ khóe mắt cô gái những giọt nước vẫn không ngừng rơi xuống. Cho dù bị ngăn cách bởi làn nước mưa chảy xuống từ trên vành mũ của mình, chàng trai cũng vẫn nhìn thấy rõ ràng.

“Trong kia chúng tôi có điện thoại, có thể giúp cô liên hệ với người nhà của mình.” Chàng trai nói thêm.

Cô gái vẫn nhìn chàng trai không chớp mắt, khiến cậu có chút lúng túng không biết phải làm sao.

“Cô gái, chắc cô chưa đến 18 tuổi nhỉ? Nếu cô vẫn cứ không nói gì, tôi phải thông báo cho công an đấy.” Người cảnh sát lớn tuổi cũng tiến lại gần rồi nói.

“Các người, các người không phải là công an ư?” Giọng nói của cô gái rất nhỏ, trong tiếng mưa lớn hầu như không nghe rõ được.

“Tôi là cảnh sát tư pháp, cậu ấy là học viên của Học viện Công an.” Người cảnh sát lớn tuổi nói, “Cô đến chỗ này làm gì?”

“Tôi, tôi, tôi đến tìm người.” Cô gái cúi thấp đầu xuống, bất giác chạm tay mình vào bên eo.

“Tìm người ư? Vậy sao cô không nói sớm, để bị mưa làm ướt vậy làm gì chứ.” Người cảnh sát trẻ tuổi đưa chiếc ô đen trong tay về phía tay cô gái. Cô gái không nhận, cậu dứt khoát ấn chiếc ô vào tay cô, rồi sau đó nhanh chóng đứng nép vào bên dưới chiếc ô của người cảnh sát lớn tuổi.

“Cô tìm ai vậy?” Giọng điệu cảnh giác của người cảnh sát lớn tuổi đã giảm bớt phần nào.

“Đỗ Xá.” Cô gái trả lời vẫn với giọng nói nhỏ nhẹ như tiếng của một con muỗi.

“Đỗ Xá? Chỗ chúng tôi không có người này đâu.” Người cảnh sát trẻ tuổi nói.

Người cảnh sát lớn tuổi xua xua tay, nói: “Cô có giấy tờ không? Thăm phạm nhân c ần phải có giấy tờ.”

“Ồ, Đỗ Xá là phạm nhân ư.” Người cảnh sát trẻ tuổi bất chợt hiểu ra.

“Tôi là người nhà anh ta, tôi chỉ muốn gặp anh ta chút thôi, nói một câu r ồi đi.” Cô gái lại chạm tay vào bên eo mình một cách vô thức.

“Người nhà? Tôi lại nghe nói anh ta không có ai thân thích cả.” Anh mắt người cảnh sát lớn tuổi một lần nữa ánh lên vẻ cảnh giác, “Hơn nữa, cho dù có phải là người nhà hay không, đầu phải tiến hành theo trình tự là có giấy tờ.”

“Nhưng mà, tôi chỉ muốn nhìn anh ta một cái, nhìn một cái thôi cũng không thể được sao?” Giọng cô gái đã trở nên to hơn, trong giọng nói đầy vẻ c ầu khẩn.

“Đây là trình tự pháp luật, chứ không phải trò chơi trẻ con.” Người cảnh sát lớn tuổi nói.

“Thật đấy, tôi chỉ muốn nhìn anh ta thôi, không nói gì cả, nhìn một cái xong tôi sẽ đi!” Cô gái không dừng được gào lên.

“Cô gái, thật sự là không thể.” Người cảnh sát lớn tuổi đưa chiếc ô cho người cảnh sát trẻ tuổi, giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ đeo tay, nói: “Cô đứng ở đây lâu như vậy r ồi, c ần phải rời khỏi đây thôi.”

“Không! Tôi không đi! Ông không cho tôi gặp anh ta, tôi sẽ không đi!” Cô gái vung tay một cái vứt chiếc ô che mưa trong tay xuống đất.

“Chúng tôi là muốn tốt cho cô thôi, cô không đi cũng không gặp được đâu.” Người cảnh sát trẻ tuổi nhặt chiếc ô lên, đưa lại cho cô gái, nhưng cô gái không cần. Thế nên cậu đành phải cùng với cô gái đứng dưới một chiếc ô.

“Vậy tôi chỉ còn cách thông báo cho đồn công an địa phương đưa cô rời khỏi đây thôi.” Người cảnh sát lớn tuổi quay người bước đi.

“Này, này, đợi đã, sư phụ ơi, có thể bàn bạc một chút mà.” Người cảnh sát trẻ tuổi muốn đuổi theo người cảnh sát lớn tuổi, song lại lo lắng cô gái tiếp tục bị dính nước mưa, nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải.

“Được, vậy tôi không gặp nữa.” Cô gái nhìn hướng theo phía sau lưng người cảnh sát lớn tuổi, hét to, “Tôi có thể vào trong sử dụng điện thoại được không?”

“Đi đâu đó thì được, được.” Người cảnh sát trẻ tuổi đứng bên cạnh cô gái nói.

Người cảnh sát lớn tuổi dừng chân, nhưng không đáp lại.

“Tự tôi không có cách nào đi về, tôi gọi điện thoại bảo người nhà tôi đến đón được không?” Cô gái vẫn nhìn theo bóng lưng nói to, “Dù sao cũng không thể để tôi đi về một mình được phải không? Tôi không biết đường! Trời lại còn mưa nữa! Chẳng phải đầu nói là cảnh sát vì nhân dân phục vụ sao?”

Người cảnh sát lớn tuổi dừng lại một lúc, nói: “Đưa cô ta đến phòng đi đâu khiến chính gọi điện thoại.”

“Được ạ.” Người cảnh sát trẻ tuổi mừng rỡ đáp lại, dẫn cô gái đi theo sau người cảnh sát lớn tuổi, vừa đi vừa hỏi, “Cô bao nhiêu tuổi rồi? Tên là

gì thế? Tôi là sinh viên năm thứ hai Học viện Công an, bây giờ đang kiến tập ở đây. Cô cũng mới vào đại học nhỉ? Ở trường nào thế?”

“Tôi không học đại học.” Cô gái trực tiếp trả lời câu hỏi phía sau.

“Học sinh trung học à? Vậy bố mẹ cô thì sao?” Người cảnh sát trẻ tuổi hỏi tiếp.

Cô gái không đoái hoài gì đến cậu cảnh sát trẻ tuổi, rảo bước nhanh bên dưới chiếc ô cậu ta đang cầm. Cho đến tận khi bước vào bên trong cánh cổng sắt lớn một lần nữa lại vang lên tiếng động rầm rầm.

Người cảnh sát lớn tuổi bước qua thiết bị kiểm tra an ninh, đứng bên cạnh cửa phòng đi đầu khiến chính khu cổng lớn, chỉ vào phòng đi đầu khiến chính nói: “Điện thoại ở bên trong, gọi điện thoại xong, cô có thể ngồi trong đó đợi người nhà đến đón.”

Cô gái đứng sau thiết bị kiểm tra an ninh, nhìn vào phía bên trong của tòa kiến trúc. Nhưng mà, ngoại trừ một khu nhà với hành lang bốn phía đều có hàng rào sắt, một đội cảnh sát vũ trang khoác áo mưa tay cầm súng đang đi qua khu nhà ra, không còn nhìn thấy cái gì nữa.

Người cảnh sát trẻ tuổi thu ô lại, đi qua thiết bị kiểm tra an ninh, nói với cô gái: “Vào đi.”

“Tôi, tôi có thể tham quan một lúc không?” Cô gái đánh liều hỏi.

Toàn bộ phía bên trong tòa kiến trúc, ngoài sự giá lạnh ra, chỉ còn là sự uy nghiêm. Môi trường và bầu không khí như vậy, đối với một cô gái vừa mới trưởng thành mà nói, thực sự quá nặng nề, hoặc giả có thể nói rằng, cảm giác rất khủng bố.

“Không được.” Người cảnh sát lớn tuổi nói, “Nếu như không phải là đang có mưa lớn, cô căn bản không thể vào bên trong cánh cổng lớn này.”

“Đúng thế, phía bên trong này còn có mấy lần cửa nữa cơ.” Người cảnh sát trẻ tuổi nói, “ở chỗ chúng tôi đây đều là những phạm nhân nguy hiểm, bệnh nhân tâm thần.”

Người cảnh sát lớn tuổi nghiêm nghị trừng mắt nhìn người cảnh sát trẻ tuổi một cái, cậu lập tức im miệng.

Cô gái chậm rãi gật đầu, lại xoay mặt nhìn về căn phòng nhỏ có treo tấm bảng “Phòng đi đầu khiển chính”, dường như từ cửa sổ của căn phòng nhỏ còn có thể nhìn được xa hơn nữa. Thế là cô gái không do dự bước ngay qua thiết bị kiểm tra an ninh, đi về phía phòng đi đầu khiển chính.

Ngay vào lúc bước qua thiết bị kiểm tra an ninh, máy kiểm tra phát ra tiếng kêu “tít tít tít” chói tai. Cô gái bị người cảnh sát lớn tuổi chặn lại bên ngoài cửa.

“Đợi đã, trên người cô đem theo thứ gì vậy?” Người cảnh sát lớn tuổi cảnh giác hỏi.

“Không, không, không có gì.” Cô gái lại bất giác sờ vào bên eo lưng.

“Trên phía eo lưng của cô có cái gì? Đưa ra cho tôi xem.” Động tác của cô gái khiến người cảnh sát lớn tuổi chú ý, ông nghiêng mặt nhìn sang phía bên eo hông cô gái.

“Thật sự không có gì, không có cái gì.” Gò má cô gái đỏ bừng.

“Cô là con gái lớn trưởng thành rồi, nam nữ thụ thụ bất thân, cô đừng ép tôi phải lục soát trên người cô, đưa ra đây!” Người cảnh sát lớn tuổi nghiêm giọng nói.

“Thật sự không có gì, tôi vào trong nhìn một cái rồi đi là được chứ gì, không không, tôi gọi cú điện thoại xong rồi đi được không?” Cô gái đưa tay ra ôm eo, thò đầu ra ngó vào bên trong phòng đi đầu khiển chính.

“Khu nhà giam nữ, khu nhà giam nữ, cho một quản giáo đến phòng điếu khiến chính.” Người cảnh sát lớn tuổi nói vào chiếc bộ đàm đang cầm trên tay.

“Có phải cô đem theo vật dụng kim loại gì không? Đừng đợi đến lúc có người đến lục soát, còn khó xử hơn nữa.” Người cảnh sát trẻ tuổi vừa nói để xoa dịu bầu không khí vừa đưa tay ra dò xét.

“Anh làm gì vậy?” Cô gái cảm nhận được hơi ấm của chàng trai, ngay lập tức quay ngoắt người sang, không ngờ món đồ bên eo lưng va vào cạnh bên của thiết bị kiểm tra an ninh.

Keng một tiếng, con dao găm nhọn cán thô rơi xuống mặt đất. Dưới ánh đèn huỳnh quang phản chiếu, lưỡi dao lóe lên ánh sáng sắc lạnh.

Miêu tả thì lâu, chứ thực tế lúc đó thì rất nhanh, người cảnh sát lớn tuổi lao nhanh như tên bắn vượt qua người cảnh sát trẻ tuổi vẫn đang sững sờ đứng yên tại chỗ, tung chân một phát đá bay con dao bên cạnh chân cô gái, rồi làm động tác tóm gọn, giữ chặt bắp vai cô gái ấn cô xuống thiết bị kiểm tra an ninh.

“Thả tôi ra! Thả tôi ra! Tôi phải giết hắn!” Cô gái ra sức cự quật cơ thể, tiếng gào khóc của cô khiến cảnh sát vũ trang đang đi tuần tra tiến lại.

“Quản giáo Triệu, có việc gì vậy?” Người cảnh sát vũ trang đang đi đầu bất giác giương súng lên.

“Gọi điện thoại thông báo cho đồn công an địa phương.” Người cảnh sát lớn tuổi nói, “Tôi sớm đã cảm thấy cô ta không đơn giản.”

“Đừng, đừng mà, sư phụ ơi.” Người cảnh sát trẻ tuổi lúc này đã từ trạng thái kinh ngạc hoàn hồn trở lại, vội chạy lên ngăn người cảnh sát vũ trang đang định gọi điện thoại lại, “Chú xem cô ấy còn đang vị thành niên,

chắc chắn là nhất thời kích động thôi. Chú đưa cô ấy ra đồn công an lần này, nói không chừng cô ấy sẽ phải lao động cải tạo mất. Chú cho cô ấy một cơ hội tự sửa chữa lỗi lầm, làm lại từ đầu, biết đâu cuộc đời của cô ấy sẽ khác đi.”

Người cảnh sát lớn tuổi cúi đầu suy tư. Người cảnh sát vũ trang cầm máy điện thoại chờ đợi mệnh lệnh. Cô gái không còn vùng vẫy nữa, hơi thở hỗn hển, chờ đợi người cảnh sát lớn tuổi “phán xử” vận mệnh của mình.

“Được rồi, cô gái nhỏ, tôi thả cô ra, hy vọng sau này cô có thể hành xử đúng đắn. Pháp luật không phải trò trẻ con, phải tôn trọng pháp luật, kính sợ pháp luật. Đừng vì sự tức giận nhất thời của bản thân, máu nóng dôn lên là ngang bướng cố chấp. Một lần sẩy chân là để lại nỗi hận thiên thu đó, một lần lầm lỡ sẽ thành nỗi ân hận ngàn năm. Những người bị giam giữ trong này, đâu không phải vừa sinh ra đã là người xấu, mà là từng bước từng bước rơi xuống vực sâu.” Người cảnh sát lớn tuổi từ từ thả lỏng cánh tay của cô gái, “Con dao găm bị tịch thu, đây là quần chế vũ khí, cô khăn trương ra về đi.”

“Pháp luật? Pháp luật là cái gì? Pháp luật chỉ toàn bảo vệ kẻ ác!” Cô gái được “cởi trói”, bắt đầu vung chân vung tay khóc lóc mắng mỏ, “Pháp luật gì mà ngay cả cảnh sát cũng không bảo vệ được, chỉ bảo vệ cho kẻ xấu thôi! Bảo chúng tôi làm thế nào để tin tưởng vào pháp luật đây?”

“Cô gái, cô nói như vậy là không đúng rồi.” Người cảnh sát trẻ tuổi thở nhẹ một hơi, uốn ngực thẳng lưng, nói, “Pháp luật là phương thuốc tốt để trị quốc an dân, là lưỡi dao sắc bén treo trên đầu những phần tử phạm tội. Chúng tôi đây chính là những người giữ gìn sự tôn nghiêm của pháp luật!”

“Ha ha, tôn nghiêm của pháp luật?” Cô gái lắc lắc đầu, khe khẽ cắn môi, quay người đi về phía cánh cổng sắt.

Lại là những tiếng rầm rầm, cảnh sát vũ trang đứng canh ở cổng mở cánh cửa sắt ra.

Cô gái trầm mặc không nói không rằng đi ra khỏi cánh cửa sắt, tiến vào trong mưa. Người cảnh sát trẻ tuổi cặm theo một chiếc ô đen đuổi kịp tới nơi, một lần nữa lại nhét chiếc ô vào tay cô gái, nói: “Bình tĩnh, bình tĩnh, cô xinh đẹp như vậy, sẽ có một cuộc đời tươi đẹp, đừng làm chuyện ngốc nghếch nữa nhé.”

Cô gái nhìn chiếc ô trong tay hồi lâu, quay đầu nói với người cảnh sát trẻ tuổi: “Anh nói đúng, cuộc đời tôi nhất định sẽ rất tươi đẹp. Những đi đâu pháp luật không làm được, vậy để tôi làm.”

“Này, cô nói gì thế? Đi đâu gì pháp luật cũng có thể làm được!” Người cảnh sát trẻ tuổi nhìn theo bóng lưng cô gái thốt lên một câu. Trước khi quay mặt bước đi, khuôn mặt cô gái đầy vẻ phẫn nộ và bi thương, khiến người cảnh sát trẻ tuổi đau lòng khôn nguôi.

Quay trở vào bên trong cánh cổng sắt lớn, người cảnh sát lớn tuổi đang đợi người cảnh sát trẻ tuổi trong phòng đi đầu khiển chính.

“Sao rồi, Triệu Quốc? Mềm lòng rồi ư?” Người cảnh sát lớn tuổi nói, “Làm một cảnh sát, bất luận là một người cảnh sát nhân dân, hay là một người cảnh sát tư pháp, nhất định phải có trái tim cứng rắn. Những sự việc như ngày hôm nay, sẽ thường xuyên gặp phải. Nếu như sau này cậu làm công tác quản lý trại giam của công an, thì phải có sự chuẩn bị trước về tâm lý. Nếu như cậu mềm lòng trước những người có tâm địa bất lương, thì sẽ là một sự tàn nhẫn đối với người dân lương thiện.”

Tần Triệu Quốc ủ rũ gục đầu xuống, dáng vẻ ngẩn ngơ, dường như không nghe thấy những lời chỉ dạy chân thành của người cảnh sát lớn tuổi, cậu nhìn theo bóng dáng phía sau của cô gái đang rời đi, có cảm giác như mất mát đi điều gì đó.

Bên ngoài, cô gái giương cao chiếc ô che mưa Tần Triệu Quốc đưa cho, đang chậm rãi bước đi trong cơn mưa lớn. Cô không biết bản thân mình rốt cuộc đang nghĩ ngợi đi đâu gì, chỉ biết rằng những giọt nước mắt nhất định không chịu nghe theo sự chi phối của bản thân, thi nhau tuôn trào trong làn mưa. Đi mãi đi mãi, rồi cô dừng bước. Dường như cô đã hạ quyết tâm một điều gì đó, quay người trở lại, dõi ánh mắt kiên định hướng về phía tòa kiến trúc kia.

Cho dù đã đi một đoạn khá xa, bốn chữ lớn màu đen trên nóc tòa nhà kiến trúc vẫn sừng sững dễ dàng nhận ra.

“Nhà tù Kim Ninh.”

2

Hai tháng nay, thời tiết không âm u thì lại có mưa.

Sự u ám, đã bao trùm đầu óc Đường Tuấn hơn hai tháng nay. Không chỉ là thời tiết, mà hơn cả còn là tinh thần.

Chín năm trước, Đường Tuấn là một sinh viên 21 tuổi vừa mới tốt nghiệp đại học chuyên ngành Tâm lý học, không ngần ngại lựa chọn gia nhập hàng ngũ công an, từ bỏ công việc ở một ngành nghề mới nổi là bác sĩ tâm lý có thu nhập cao hơn rất nhiều. Trong suy nghĩ của Đường Tuấn, bộ trang phục cảnh sát màu xanh ô liu, chiếc huy hiệu cảnh sát sáng loáng, mới là phục tiêu phấn đấu cả đời của ông.

Điều khiến ông càng cảm thấy vinh dự hơn là, ông không chỉ là một người cảnh sát thông thường. Sinh viên đại học chuyên ngành Tâm lý học, trong hàng ngũ công an khi đó được coi là hàng hiếm, cho nên ông được cấp trên phân công về tổ chức *Người gác đêm*. Có thể số người biết đến tổ chức này không nhiều, nhưng sau vài năm làm việc ở đây, thực sự rất nhiều thách thức và cơ hội, hơn nữa chuyên ngành của ông cũng thực sự có đất dụng võ. Ông rất yêu thích công việc này.

Nhưng mà, những sự việc xảy ra trong hai năm trở lại đây, đang dần dần phá vỡ lý tưởng của ông. Hết đau buồn này lại đến đau buồn khác, bên trong hàm chứa biết bao day dứt. Những biến cố đột ngột xảy ra, mài mòn tính tích cực của Đường Tuấn. Điều khó chấp nhận hơn nữa là, cấp trên đã ra mệnh lệnh tạm dừng quyên hạn chức trách hoạt động của *Người gác đêm*.

Đường Tuấn biết mức độ nghiêm trọng của tờ giấy mệnh lệnh này, bọn họ từ chỗ ngày ngày bận rộn không ngừng nghỉ, cho đến hiện giờ công việc hoàn toàn trở thành kỳ nghỉ dưỡng, trở nên nhàn rỗi suốt ngày. Trong hai tháng qua, mọi người đều không có việc gì để làm.

Người gia nhập tổ chức *Người gác đêm* cùng đợt với Đường Tuấn là Tiêu Vấn Thiên đã xin chuyển công tác về cơ quan công an cơ sở, còn có mấy người đồng nghiệp ngày trước xin từ chức ra khỏi ngành. Tổ chức *Người gác đêm* hiện giờ chỉ còn là hữu danh vô thực.

Hiệu trưởng trường Đại học Nam An không biết được tin từ đâu, đã ngay lập tức đưa tay ra chào mời Đường Tuấn. Thu nhập tăng lên gấp đôi, có nhiều thời gian hơn, tự do đi đầu phối công việc, sau khi nhận chức còn trực tiếp nhận luôn chức danh phó giáo sư. Xem ra công việc mới có thể được lựa chọn này quả là rất có sức hấp dẫn. Nhưng mà, làm một giáo sư

đại học, thật sự có phải là lý tưởng của Đường Tuấn hay không? Nhưng nếu không tiếp nhận cương vị công tác mới này để hâm nóng bản thân, chẳng lẽ cứ ng ồi mãi ở đây trong đám nước chết này chờ đợi mai một đi hay sao?

Người gác đêm sẽ trở lại dáng vẻ như xưa hay không? Khi nào mới có thể khôi phục trở lại đây?

Một tháng? Một năm? Mười năm? Hay là... mấy chục năm?

Nếu như quả thực sau mấy mươi năm nữa, mới có thể trở lại dáng vẻ như trước đây, vậy thì, bản thân ông, Đường Tuấn này, phải làm sao đây? B ầu nhiệt huyết trong lòng ông, rốt cuộc có phải là chỉ có thể lan tỏa hay phát huy thông qua con đường này thôi?

Hai tháng nay, công việc duy nhất của Đường Tuấn chính là suy nghĩ về cuộc đời.

Nghĩ đi nghĩ lại, cũng chưa nghĩ ra được đi đâu cốt lõi, song lại vô tình phát hiện ra, hôm nay là ngày sinh nhật tròn 21 tuổi của Đồng Lạc. Đường Tuấn lớn hơn Đồng Lạc 9 tuổi, vừa là thầy cũng vừa là bạn. Nếu như Đồng Lạc vẫn còn sống, có lẽ hôm nay hai người bọn họ sẽ ng ồi uống rượu với nhau cũng nên.

Nhưng mà, pháp luật đã không cho phép Đồng Lạc sống đến lúc tròn 21 tuổi.

Nếu như ngay từ lúc đó, sự quan tâm dành cho Đồng Lạc nhiều hơn chút nữa, nếu như ngay từ đầu kiên quyết hơn một chút về những việc ông đang lo ngại, nếu như ông nói chuyện với cậu ta nhiều hơn nữa... Cho dù tệ đến thế nào, thì trước lúc nghi ngờ Đồng Lạc có hành động gì đó, kịp thời ngăn cản cậu ta, có phải là Đồng Lạc sẽ bình yên vô sự rồi hay không?

Nhưng lúc đó do dự không quyết r ồi khó nói ra lời, khiến Đường Tuấn mất đi cơ hội cuối cùng. Đồng Lạc không còn nữa, chẳng phải cũng là lỗi lầm của người thầy giáo, người bạn là ông hay sao?

Nỗi day dứt nhói lòng này, đã khắc khoải trong lòng Đường Tuấn mấy tháng trời nay. Đường Tuấn cũng biết rằng, nó sẽ còn bủa vây bản thân ông lâu hơn nữa, thậm chí cả một đời. Cho dù Đường Tuấn có học tâm lý thì cũng không có tác dụng.

Giai đoạn này Đường Tuấn vẫn đang đi ều chỉnh lại bản thân, ông biết rằng, người chết cũng đã chết r ồi, người sống thì vẫn cứ phải sống, ông buộc phải tiếp tục sống cho thật tốt, chí ít phải đợi cho đến ngày tổ chức *Người gác đêm* khởi động trở lại. Lão Đồng vì thực hiện nhiệm vụ của tổ chức *Người gác đêm* mà hy sinh, người hạ quyết tâm phải gia nhập tổ chức *Người gác đêm* là Đồng Lạc cũng không thực hiện được lý tưởng của mình, tổ chức *Người gác đêm* hiện giờ cũng hữu danh vô thực, nguyên nhân cũng có liên quan mật thiết đến hai bố con họ. Tất cả những đi ều này, nhất định không phải là đi ều mà hai con người đã khuất kia mong muốn nhìn thấy. Ông, Đường Tuấn, buộc phải thay họ đợi cho đến ngày đó.

Nhưng r ồi, vào hôm sinh nhật lần thứ 21 của Đồng Lạc, Đường Tuấn không có cách nào chế ngự được cảm xúc của bản thân hơn nữa. Ông đã quyết định đi thăm mộ của Lão Đồng và Đồng Lạc.

Dù sao thì hai người bọn họ cũng đi ều do một tay ông chôn cất.

Năm 1985, nhà nước đã có quy định bắt buộc hỏa táng. Vào năm chôn cất Đồng Lạc, ít nhất ở thành phố đã thực hiện rộng rãi quy định này. Cho nên, sau khi Đồng Lạc thi hành án tử hình, thi thể sau đó đã được hỏa táng. Nhưng còn tro cốt đem chôn cất ở đâu cũng là cả một vấn đề. Gia đình họ không có bất cứ người thân nào ra mặt, không có ai đứng ra lo liệu việc

này. Hơn nữa ở vào thời đại đó, một phạm nhân chịu án tử hình, lại còn muốn chôn cất ở khu nghĩa trang chung ư? Cho nên Đường Tuấn đã chôn tro cốt của Đồng Lạc bên cạnh mộ của Lão Đồng.

Lão Đồng thì không có cách nào hóa táng được, bởi vì phía cảnh sát chỉ tìm thấy được phần di cốt tứ chi của ông. Không có phần thân thể và phần đầu, phần di thể tứ chi chỉ có thể được coi là “vật chứng”. Sau khi “vật chứng” được kiểm nghiệm xong, chỉ còn cách giao cho người thân xử lý. Đường Tuấn không thể chịu đựng được việc Lão Đồng mãi không thể trở về với cát bụi do không tìm được người thân, cho nên ông chủ trương tự mình đem di cốt chôn cất trên một ngọn núi nhỏ ở quê của Lão Đồng, rồi lập bia mộ cho ông ấy.

Dưới cách nhìn của Đường Tuấn, hai bố con họ cuối cùng cũng đã được đoàn tụ ở âm thế rồi.

Đường Tuấn mua một bó hoa cúc ở tiệm hoa dưới lầu, đem theo một bình Nhị oa đầu, buộc vào phía sau xe đạp, sau khi đạp xe mười mấy ki-lô-mét, ông cũng đến được ngọn núi nhỏ cô quạnh.

Đi bộ xuyên qua một khu rừng nhỏ, hai ngôi mộ đã hiện ra trước mắt kia rồi. Có đi đâu, không giống như mọi lần, trước phần mộ có một hình dáng lạ lẫm mà ông chưa từng nhìn thấy.

Đó là một cô gái cắt tóc ngắn đáng người cao gầy tíu tít.

Cô mặc chiếc áo khoác giả da ngắn màu đen và chiếc quần giả da màu đen, vào thời đại đó, ăn mặc như vậy có phần lỗi một quê mùa. Đầu nhọn của chiếc ô màu đen lớn cắm xuống dưới đất, cả chiếc ô nhìn như một cây gậy ba-toong, dựng sừng sững ở bên cạnh cô gái. Bờ vai cô gái đang rung lên nhẹ nhẹ, có thể thấy được cô ấy đang khóc.

Trước kia Đồng Lạc từng có bạn gái ư?

Đầu tiên Đường Tuấn ngạc nhiên, sau đó thì nghĩ như vậy.

Ông lẳng lặng đi đến phía trước hai ngôi mộ, đứng ngang hàng bên cạnh cô gái. Sau đó chậm rãi đặt hoa cúc lên trước mộ, mở nắp bình rượu Nhị oa đầu, bình thân đổ một mạch hết xuống dưới đất.

Ánh mắt Đường Tuấn nhanh chóng liếc sang nhìn cô gái. Khuôn mặt vô cùng thanh tú nhưng cũng hơi trắng bệch thái quá. Đôi môi tái nhợt như không còn chút máu đang run lên khe khẽ.

“Đồng Lạc là một đứa trẻ mới ngoan làm sao. Từ khi còn nhỏ cậu ấy đã rất hiểu chuyện, rất biết chăm sóc người khác. Nghe nói, lúc cậu ấy 8 tuổi đã có thể chăm sóc cho người cha bị bệnh và cô em gái còn nhỏ tuổi. Dù rằng lúc đó cậu ấy cũng chỉ biết làm một món ăn thôi.” Đường Tuấn nói.

Đường Tuấn có lúc cũng vô cùng căm giận bản thân, ý thức chuyên ngành Tâm lý học đã ăn sâu vào máu thịt ông. Vào lúc bi thương cực độ như lúc này, lời nói của bản thân ông giống như là đã được tính toán kỹ lưỡng vậy.

Đây rõ ràng là đang khách khí dò la mà. Nếu như là bạn gái của Đồng Lạc, cô ấy sao có thể biết được những chuyện vặt vãnh như vậy của Đồng Lạc thừa nhỏ?

“Mì ăn liền.” Cô gái miễn cưỡng thốt lên ba chữ, rồi sau đó quỳ sụp xuống trước ngôi mộ của Đồng Lạc, dùng ngón tay mảnh dẻ vuốt ve hàng chữ trên tấm bia.

Ngay lập tức, Đường Tuấn đã hiểu ra. Tuy rằng còn có chút nghi ngại, nhưng ông biết rằng phán đoán của bản thân không thể sai được.

“Cậu ấy lớn hơn cô hai tuổi đúng không nhỉ.” Đường Tuấn nói.

“Lớn hơn hai tuổi, mà giống như lớn hơn mười tuổi vậy.” Cô gái chậm rãi đáp lại.

Câu trả lời này, cơ bản đã chứng minh cho suy đoán của Đường Tuấn. Ông biết rằng không cần thiết phải hỏi tiếp nữa, bèn nói: “Nhìn mái tóc của cô, có phải là bị dính mưa đúng không? Mấy ngày chưa tắm gội rồi? Có cần tôi giúp cô sắp xếp chỗ ở không?”

Cô gái không trả lời ông, tựa hồ như đang ra sức ngăn lại những giọt nước mắt trực trào ra của bản thân.

“Để cho bọn họ dưới cửa tuy nhiên được yên lòng, cô phải yêu thương bản thân mình chứ.”

Đột nhiên, cô gái òa lên khóc dữ dội.

“Tôi vô dụng, tôi thật vô dụng! Thực sự tôi đã thử rồi! Tôi muốn báo thù cho họ, nhưng tôi không làm được, tôi vẫn chưa làm được!” Cô gái gào lên thảm thiết.

Điêu này khiến cho Đường Tuấn vô cùng kinh ngạc, bao nhiêu là ký ức bị thăm giờ phút này ào ào dội về trái tim ông. Những cuốn sổ ghi chép của Đồng Lạc, còn cả những ghi chép của ông ghi lại những lúc nghiên cứu tâm lý Đồng Lạc, từng trang từng trang một hiện về trong đầu ông. Điêu nói lòng nhất là mảnh giấy Đồng Lạc để lại trên bàn nhà cậu ấy.

Đường Tuấn loạng choạng mấy cái, suýt nữa đứng không vững. Ông ra sức kiềm chế tâm trạng của bản thân, bởi vì ông biết rằng, ông không thể lại tiếp tục do dự không quyết như trước kia nữa rồi. Ông phải thuyết phục cô ấy, ông phải thay đổi cô ấy, ông không thể lại tiếp tục giương mắt nhìn cô ấy lao xuống vực sâu nữa.

Cứ như vậy trôi qua không biết bao lâu, hai con người đứng trước mộ đầu đã dần dần cân bằng lại cảm xúc của bản thân.

“Cô, đang học đại học à?” Đường Tuấn một lần nữa mở lời trước.

Cô gái không hề trả lời.

“Theo tuổi của cô, sinh viên năm nhất?” Đường Tuấn tiếp tục dò hỏi.

“Thật là quái lạ, trong mắt các anh, cứ nhất định phải học đại học mới có thể sống được hay sao?” Cô gái lườm Đường Tuấn, ánh mắt bừng tỉnh và phản cảm.

“Tôi, chúng tôi?” Đường Tuấn có chút ngạc nhiên, nói, “Ý của tôi là, tôi sẽ trở thành một giảng viên ở trường đại học. Nếu như cô đồng ý, có thể đến trường đại học để học tập.”

Cũng không biết tại sao, một Đường Tuấn đang do dự mấy tháng trời nay, lúc này đột nhiên lại hạ quyết tâm - rời khỏi *Người gác đêm*.

“Giảng viên đại học? Vậy anh làm thế nào mà quen họ?” Cô gái chỉ vào hai ngôi mộ, hồ nghi hỏi.

“Trước kia chúng tôi là đồng nghiệp, đồng nghiệp rất tốt của nhau.” Đường Tuấn thành khẩn nhìn cô gái, nói, “Hai ngôi mộ này, đầu là tôi xây cho họ.”

Cô gái cúi đầu nghĩ ngợi. Là người hiểu rất rõ về phương pháp nhận biết vi biểu cảm, Đường Tuấn biết rằng, biểu hiện lúc này của cô gái là đang suy nghĩ, đang lựa chọn.

“Thế nào? Trước mắt, tôi thu xếp chỗ ở cho cô, rồi sau đó thì cô quyết định?” Đường Tuấn nói.

“Nếu như anh đã từng là cảnh sát, liệu anh có thể dạy tôi thật nhiều kỹ năng và kiến thức của cảnh sát không?” Cô gái nói.

“Nếu như cô có thể cởi bỏ những nút thắt trong lòng, một lòng hướng thiện, thì không thành vấn đề” Đường Tuấn đáp lại, rồi nói thêm, “Tôi có thể giúp cô cởi bỏ những nút thắt trong lòng mình.”

Cô gái trầm ngâm, dường như không biết phải nói tiếp như thế nào.

“Tìm một chỗ ở trước, tắm nước nóng đi đã.” Đường Tuấn nói, “Thời tiết này mà dính nước mưa, sẽ sinh bệnh đó.”

“Là chuyện của mấy ngày trước rồi, không ốm bệnh gì hết.” Cô gái đưa tay vuốt lại mái tóc bết dính của mình.

“Đi thôi, xe đạp của tôi để ở dưới kia, tôi đưa cô vào thành phố.” Đường Tuấn tiến lên một bước, rút chiếc ô đen lớn đang cầm dưới đất lên rồi nói.

Cô gái không cự tuyệt, ngoan ngoãn đi theo sau ông.

“Lúc trẻ tuổi, thì phải yêu quý cơ thể mình, bằng không đợi đến lúc già đi, người ngợm mắc đủ thứ bệnh.” Đường Tuấn cố làm ra vẻ giàu kinh nghiệm thân mật nói, giọng nói của ông bay lượn trong khu rừng nhỏ.

CHƯƠNG 1

Tiếng động dị thường trên gác

Thời khắc đen tối nhất xuất hiện vào trước lúc mặt trời mọc.

Paulo Coelho

1

La Y cảm giác bản thân mình chưa già mà đã yếu rồi.

Cậu gấp cuốn sách trước mặt lại, vươn vai một cái thật thoải mái.

Gần đây kiểu học hành tăng cường đột xuất này cũng không biết có phát huy được tác dụng gì trong lần thi viên chức của cậu hay không. Kỳ thi tuyển dụng lần này đối với cậu mà nói là một cơ hội không gì tốt hơn, dù sao thì yêu cầu học vấn của cương vị này chỉ là cao đẳng, chứ không phải là đại học.

Đảm nhiệm công việc cảnh sát hỗ trợ mấy năm nay rồi, La Y tràn đầy ngưỡng mộ đối với công việc của một cảnh sát. Nhưng, một cậu nhóc tuổi đời còn non trẻ, cũng không thể cả đời chỉ là một cảnh sát hỗ trợ! Dù gì cậu cũng là một sinh viên tốt nghiệp hệ cao đẳng chính quy ra. Theo yêu cầu của bố mẹ, La Y quyết định nắm chặt lấy cơ hội lần này, thi tuyển vào chức danh cảnh sát này, đổi hai gạch chéo (viên chức cảnh sát kiến tập) trên cầu vai của mình sang thành hai ngôi sao (viên chức cảnh sát cấp 1).

La Y nằm trên giường, xoa bóp đôi chân đang vô cùng nhức mỏi vì đã bồn ba khắp nơi cả ngày nay, sắp sửa ngủ thiếp đi. Những tháng ngày vừa hao tổn trí não vừa hao tổn thể lực này dự là cũng không còn đến mấy chục ngày nữa, đợi đến khi kỳ thi viên chức kết thúc là cậu sẽ được giải phóng rồi.

La Y đang mơ tưởng đến thời khắc bản thân mình được trao cảnh hàm.

Đột nhiên, vang lên những âm thanh hỗn độn cắt đứt dòng mơ tưởng của cậu. Cậu bất giác tỉnh táo trở lại.

Không phải chứ, căn phòng này có lớp cách âm về tổng thể mà nói là rất tốt, trước kia cho dù là hàng xóm cãi nhau, dường như cũng không nghe thấy cơ mà, tại sao những âm thanh hỗn độn từ gác trên vọng xuống đây lại rõ nét như vậy?

La Y lật người ngẩng dậy, rồi cậu ngẩng trên giường của mình, nghiêng tai lắng nghe.

Cậu nghe được những âm thanh mơ mơ hồ hồ, có giọng đàn ông, có cả giọng phụ nữ, có thể do mình nghĩ nhiều rồi chẳng, mặc dù có thể nghe thấy giọng đàn ông và giọng phụ nữ đang râm rì thảo luận đi đâu gì đó, cự nự đi đâu gì đó, song nội dung cuộc nói chuyện cụ thể thì lại không nghe được chút gì cả.

La Y hết sức giữ yên lặng, hòng nghe rõ xem âm thanh tranh cãi hỗn độn này rốt cuộc có dẫn đến mâu thuẫn xã hội gì đó hay không, rồi từ đó phát sinh thành các vụ án trật tự trị an. Là một cảnh sát hỗ trợ có lý tưởng và hoài bão, cậu có trách nhiệm đi hóa giải kịp thời những mâu thuẫn trước khi chúng có khả năng chuyển thành những nguy hại cho xã hội.

La Y thậm chí còn muốn tạm thời nén chặt lại tiếng nhịp tim đang đập thình thịch của mình.

“Cầu Tuấn Kiệt... hự hự hự hự...” Giọng người phụ nữ dường như vô cùng sắc nhọn.

Cầu Tuấn Kiệt? Tại sao cái tên này hình như có chút cảm giác đã từng nghe đến nhỉ?

“Hự hự hự... tấm bản đồ... hự... ở đâu?” Một giọng đàn ông khác tuy trầm thấp nhưng lại rất thô bạo.

Tiếp đó là những tiếng đập chát chúa dội lên.

Sau một loạt những tiếng động chói tai đó, dường như lại có tiếng một người than khóc và cầu xin.

Tiếng đập chan chát này La Y vốn không hề xa lạ nữa. Hồi nhỏ, dùng dây thừng đánh vào con quay đang xoay tít dưới nền nhà, tiếng sợi dây tiếp xúc với mặt đất, chính là âm thanh nghe như vậy!

Trời ơi! Không lẽ là một vụ bạo lực thật sao? Sao lại có thể bắt nạt người khác ngay trước mắt một cảnh sát hỗ trợ đường đường chính chính như mình chứ? La Y bất giác nắm chặt tay.

“Tấm bản đồ... hự hự hự hự...” Âm thanh hỗn độn một lần nữa vang lên.

“Không được, mình phải ra tay trợ giúp mới được.” La Y khoác lên người bộ đồng phục cảnh sát hỗ trợ của mình, rồi nhảy từ trên giường xuống.

Hàng xóm quanh đây mình đều quen biết cả. Ngay sát vách là nhà dì Ngô, chỉ có hai vợ chồng già, không thể nào. Hai nhà ở gác dưới đầu là gia đình ba người phổ thông, rất là hòa nhã, cũng không có khả năng lắm. Trên

gác thì quả là có một căn phòng trước giờ vẫn luôn để không, là nhà của bác Triệu. Âm thanh vọng đến có lẽ cũng từ hướng đó, nếu có vụ án trật tự trị an, nhất định là ở căn phòng vừa mới được cho thuê đó. Chà, bác Triệu cũng thật là, chọn lựa khách thuê kiểu gì lại thành ra như vậy, chọn đúng phải loại người này chứ.

La Y chỉnh đốn lại trang phục, đội chiếc mũ cảnh sát rộng vành lên, thở ra một hơi thật sâu rồi mở cửa nhà mình ra đi lên phía trên gác. Đi đến chỗ đoạn rẽ cầu thang giữa hai tầng, âm thanh hỗn tạp đột nhiên chấm dứt, cứ như là người ở bên trong căn phòng nghe thấy có người đến gần vậy. Có đi đâu, La Y lúc này đã có thể chắc chắn âm thanh hỗn độn đó phát ra từ phía bên trong căn hộ nhà bác Triệu cho thuê này.

La Y lấy can đảm, lòng nghĩ trong một xã hội pháp trị hiện giờ, chắc là không có ai dám động thủ với một người mặc đồng phục cảnh sát chứ? Thế là, cậu giơ tay lên gõ vào cánh cửa căn phòng.

Cộc cộc cộc!

Không có bất cứ phản ứng gì.

La Y ghé sát tai vào cánh cửa, cẩn thận lắng nghe. Không chỉ là những âm thanh hỗn độn kia, mà ngay cả tiếng khóc than và tiếng cầu xin vừa nãy vẫn còn nghe thấy rõ ràng, đầu đầu loạt biến mất.

Mẹ kiếp, không lẽ diệt khẩu rồi sao?

La Y gõ cửa lần nữa, lần này tiếng gõ lớn hơn nhiều.

Vẫn là một sự im lặng chết người.

“Này, tôi là cảnh sát đây, mở cửa.” La Y gọi qua cánh cửa lớn. Âm thanh không lớn, vì cậu sợ làm các hàng xóm khác tỉnh giấc.

Vẫn không hề có bất cứ phản ứng nào.

La Y đứng ở cửa phòng không biết phải làm thế nào. Rốt cuộc là nên giờ chân tung một cú đá bay cánh cửa, hay là gọi hết hàng xóm đến đây? Đường như đầu không ổn thỏa lắm. Ngộ nhờ do bản thân mình dạo này thần kinh căng thẳng nên gây ra ảo giác thì phải làm sao?

La Y nghĩ đi nghĩ lại, lấy di động trong túi quần ra, ấn một loạt dãy số, đây là số điện thoại của trưởng phòng. Tối nay trưởng phòng trực ban, theo quy định của đơn công an, lúc trực ban thì không được phép ngủ. Hy vọng lúc này trưởng phòng không đi ra ngoài đi đầu tra, nếu như vậy, ông ta sẽ nhanh chóng có thể giúp mình đưa ra một quyết định ổn thỏa hơn.

Điện thoại còn chưa kịp gọi đi, cánh cửa phòng đã đột ngột mở ra.

Cánh cửa phòng đột nhiên mở ra lại khiến La Y sợ hết hồn. Cậu cất điện thoại, ra hiệu cho người bên trong căn phòng mở cả cánh cửa lưới sắt màu ra. Bởi vì lúc này còn đang cách nhau một cánh cửa lưới, ánh đèn mờ tối vàng vọt, người đứng đối diện trông như thế nào, cậu cũng không nhìn ra được.

Lần này, người bên trong căn phòng lại rất nghe lời phối hợp một cách ngoan ngoãn, cô ta chậm rãi mở cánh cửa lưới.

Trước mặt là một phụ nữ để tóc ngắn, nhìn khoảng 40 tuổi. Có đi đầu, do bên trong phòng có ánh điện, ngoài hành lang thì tối om, cho nên người phụ nữ đứng ở chỗ ngược sáng trông mặt mũi ra sao La Y lại nhìn không rõ.

La Y bỏ mũ trên đầu xuống, nói: “Tôi là cảnh ...”

Chưa nói dứt lời, La Y đã nhìn thấy một thanh gậy gỗ to như cổ tay đột nhiên xuất hiện đằng sau người phụ nữ, cùng lúc với động tác xoay vai của

người phụ nữ, thanh gậy gõ vạch một đường vòng cung đẹp đẽ phang thẳng vào đỉnh đầu cậu ta.

Như vậy thì không thể nào trách bản thân mình học nghề kém cỏi, trong tình huống này, muốn tránh cũng không thể tránh được. La Y đã nghĩ như vậy rồi chỉ còn cách tuyệt vọng nhắm mắt lại.

“Bình” một tiếng, cùng với một cơn đau thấu xương ập đến, trước mắt La Y tối om, cậu nặng nề ngã sấp xuống đất.

“Rầm” một tiếng, cánh cổng lớn chầm chậm mở ra. Chút ánh sáng tà dương còn sót lại len theo khe cửa vừa mở ra chiếu thẳng vào trong phòng. Bất giác, Nhiếp Chi Hiên thấy trước mắt mình mờ mờ ảo ảo.

“Đóng cửa lại.” Nhiếp Chi Hiên không quay người lại mà vẫn đứng nguyên trong căn phòng lớn trống trơn, nói với cái bóng phía sau lưng.

Cùng với tiếng cửa đóng đanh gọn, một bóng người vội vã chạy lao đến phía sau Nhiếp Chi Hiên, nói: “Anh Nhiếp, anh mau ra mà xem đi, trong tổ chức giờ đang hỗn loạn hết cả lên rồi.”

Nhiếp Chi Hiên giơ cánh tay phải lên, những ngón tay máy theo quán tính vẫn khe khẽ động đậy.

“Anh vẫn còn ở đây làm gì?” Trình Tử Mặc vừa giậm chân vừa nói.

“Đeo lên.” Nhiếp Chi Hiên đưa một chiếc kính VR khác đang cầm trên tay trái sang phía Trình Tử Mặc.

“Đâu còn tâm trạng gì mà xem cái này chứ!” Trình Tử Mặc không cầm kính.

“Nhóc con, là một người tìm kiếm, cô cần phải có sự bình tĩnh và khách quan.” Nhiếp Chi Hiên quay người lại, giúp Trình Tử Mặc đeo chiếc

kính VR lên, rồi nói tiếp, “Càng trong những tình huống hỗn loạn, chúng ta lại càng cần phải bình tĩnh.”

“Tôi là người thu thập tin.” Trình Tử Mặc mặc dù không tình nguyện, song cũng vẫn tự mình đưa tay ra chỉnh lại chiếc kính VR trên mặt.

Vừa đeo chiếc kính VR lên, trước mắt Trình Tử Mặc ngay lập tức xuất hiện những hình ảnh đã được thiết lập sẵn. Đây là sa bàn lớn mô phỏng VR mà tổ chức *Người gác đêm* sử dụng, chỉ cần trang bị lên người những thiết bị chuyên dụng, hai người bọn họ dường như là sẽ ngay lập tức di chuyển đến hiện trường xảy ra vụ án nơi Đường Tuấn tử vong - một bãi đất cát trống không rộng lớn, ở chính giữa đậu một chiếc máy xúc với gầu xúc đã bị cưa đứt.

Đầu óc Trình Tử Mặc lúc này đã nhanh chóng quay lại bởi những hình ảnh huyền ảo trước mắt.

Cô ghi nhớ rất rõ khu công trường hoang lạnh đó, ở chính giữa công trường là một bãi cát lớn, ở một mé bên bãi cát lớn đậu một chiếc máy xúc có gầu xúc đang nằm dưới mặt đất. Máy cảnh sát đặc nhiệm vũ trang đầy đủ chỉnh tề đang làm nhiệm vụ cảnh giới xung quanh, còn ở chỗ chiếc máy xúc đang có mười mấy người vây quanh, ai nấy đều bận rộn.

Cùng lúc xuất hiện trong trí óc Trình Tử Mặc là hình ảnh khuôn mặt trắng bệch không còn chút sinh khí của Đường Tuấn với đôi bàn tay máu thịt be bét của ông.

“Sếp à, chúng tôi đã kiểm tra rồi, đúng thật là do thiết bị thủy áp xảy ra trục trặc, có thể là do tối qua gió lớn, hoặc có xe trọng tải nặng đi qua làm mặt đất bị rung khiến cho máy móc bị trục trặc, dẫn đến việc thanh thủy áp ngưng hoạt động, sau cùng xảy ra sự cố ngoài ý muốn này.” Những phán đoán của người kỹ sư đeo kính đó cũng vọng về bên tai Trình Tử Mặc.

Trình Tử Mặc đột nhiên cảm thấy tim mình chấn động, cô chau mày lại, hơi cúi người xuống, giữ cho cơ thể vững vàng.

“Tại sao chúng ta vẫn còn phải xem hiện trường? Sở Công an thành phố không phải đầu đã khám nghiệm xong hết rồi hay sao? Tại hiện trường không có dấu vết hay vật chứng gì cả, cũng không có căn cứ gì có thể chứng minh được thầy Đường là bị người khác giết hại.”

“Nhưng Lăng Mạc đã phát hiện ra điểm nghi vấn.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Đó là sự sai lệch về số lượng bước chân ghi lại được trên vòng đeo tay và trên điện thoại di động; Cùng với đồ vật tìm thấy tại hiện trường đó, vốn không thể nào lại là thiết bị cảm biến gia tốc ba chiều rơi ra từ chiếc vòng đeo tay hoàn chỉnh được. Hơn nữa, hành động đột ngột rời khỏi nhà vào sáng sớm tinh mơ của thầy Đường cũng có rất nhiều điểm khả nghi. Nếu như mọi điều này đều được lý giải là ngẫu nhiên ngoài ý muốn thì đều không thể thuyết phục tôi được, cũng không thể thuyết phục được bất cứ ai trong tổ chức cả.”

“Nhưng mà, bây giờ vào lúc này anh đi xem hiện trường còn có tác dụng gì nữa không?” Trình Tử Mặc nhìn ra bốn phía xung quanh, hiện trạng giống y hệt so với hiện trường thực tế mình vừa đi xem lúc trưa.

“Tôi cũng không biết có tác dụng gì nữa không. Nhưng, là một người tìm kiếm dấu vết, manh mối duy nhất để chúng ta có thể đột phá được vụ án này, chính là hiện trường.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Hơn nữa vừa rồi ở trong này một tiếng đồng hồ, tôi đã biết được nhiều điều thú vị của sa bàn lớn.”

“Sao cơ?” Trình Tử Mặc nghĩ bụng, chẳng phải là để tiện cho việc xem lại hiện trường tái hiện một cách thuận lợi hay sao? Còn có thể có thú vị gì khác nữa đây?

“Cô cũng từng là một nhân viên khám nghiệm hiện trường, có lẽ cũng biết, yếu tố lớn nhất phá hoại hiện trường chính là người đang mình.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Bất luận chúng ta cẩn thận từng chút một ra sao, bất luận chúng ta có “bốn phụ kiện* đầy đủ” hay không, bất luận có tấm ván dẫm chân khám nghiệm* hay không, kỳ thực thì một khi chúng ta đã bước vào hiện trường, là chắc chắn đã làm cho những dấu vết vốn có ở hiện trường bị phá hỏng; Cho dù chúng ta có đeo găng tay, song những chỗ chúng ta chạm vào, có thể sẽ khiến cho dấu vân tay vốn có bị phủ xóa đi.”

“Cho nên, bên trong sa bàn lớn, bất luận chúng ta đi lại như thế nào, hoạt động ra sao, đầu sẽ không phá hoại được những hình ảnh vốn có.” Trình Tử Mặc nói.

Nhiếp Chi Hiên gật đầu, nói: “Bởi vì đây là những hình ảnh ghi lại toàn bộ tình hình hiện trường do cảnh sát kỹ thuật sau khi đến hiện trường đầu tiên chụp lại, cũng là những hình ảnh sớm nhất mà chúng ta đã làm hết sức mình để có thể lưu giữ được, chúng ta cũng sẽ không gây ra bất cứ phá hoại nào đối với nó. So với việc sau khi chúng ta đến hiện trường vào khoảng thời gian muộn hơn sau đó rồi tiến hành khám xét, điều này có ý nghĩa hơn rất nhiều.”

“Vậy anh ở đây hơn một tiếng đồng hồ rồi, đã xem được điều gì chưa?” Trình Tử Mặc hỏi.

Nhiếp Chi Hiên trầm ngâm giây lát, gật đầu, rồi lại lắc đầu, anh nói: “Manh mỗi nói có thì cũng có, nhưng nếu nói là manh mối quan trọng, thì cho đến giờ vẫn chưa phát hiện được. Cho nên, tôi cần sự giúp đỡ của cô.”

“Tôi có thể giúp anh điều gì?” Trình Tử Mặc hỏi tiếp.

“Cô xem, khoảng trống rộng lớn trước mặt chúng ta đây, là dạng đất cát.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Lúc trước giám đốc Tiêu từng nói, vật dẫn là bề mặt đất ở đây không hội đủ giá trị kiểm nghiệm, kỳ thực không đúng như vậy. Tuy rằng bề mặt đất cát do ảnh hưởng của những yếu tố như gió to chẳng hạn thì rất khó mà lưu giữ lại được dấu chân hoàn chỉnh, song những dấu chân mờ mờ hoặc hoàn chỉnh cục bộ có lẽ là vẫn có thể lưu giữ lại được.”

“Điều này thì tôi biết, nhưng xem những ghi chép khám nghiệm hiện trường lần đầu tiên, thì bọn họ không phát hiện ra điều gì khả nghi.” Trình Tử Mặc nhún vai.

“Để tôi nói một chút về trình tự nhé.” Nhiếp Chi Hiên bẻ ngón tay giả của mình, nói, “Đầu tiên là người báo án đi qua hiện trường phát hiện thầy Đường bị đè bên dưới gầu xúc, đại loại là đứng ở vị trí của chúng ta đây, không tiến vào trong, rồi sau đó báo cảnh sát. Đồn công an và phòng cháy đến nơi đầu tiên, có ba chiến sĩ và một cảnh sát tiến vào, cắt đứt gầu xúc, đưa thầy Đường ra ngoài. Lúc này 120 cũng đến nơi rồi, đại loại cũng ở vị trí của chúng ta đang đứng hiện giờ, tiến hành xác nhận các triệu chứng dấu hiệu sinh tồn của thầy Đường, bác sĩ y tá không hề tiến vào bên trong hiện trường. Tiếp ngay sau đó cảnh sát kỹ thuật của đội cảnh sát hình sự Sở Công an thành phố Nam An đã đến hiện trường, đồng thời tiến hành quay chụp lại toàn cảnh hiện trường. Cũng có nghĩa là, ngoài ba chiến sĩ và một cảnh sát kia ra, không có ai khác đã từng bước vào hiện trường cả.”

“Chỉ có điều lúc chúng ta đến được hiện trường, hiện trường đã rất lộn xộn rồi, người vào trong hiện trường cũng rất nhiều.” Trình Tử Mặc nói, “Cho nên không phát hiện ra điều gì cả.”

“Không chỉ như vậy.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Cho dù là người cảnh sát kỹ thuật đầu tiên tiến vào trong hiện trường, cũng đã là một dạng phá hỏng hiện trường. Pháp y, chụp ảnh, kiểm nghiệm dấu vết, kỹ sư v.v... đầu vào cả. Cho nên, hiện trường lộn xộn mà lại rộng lớn như vậy, xem ra đúng là không hội đủ điều kiện kiểm nghiệm rồi.”

“Cho nên khám nghiệm thực địa lần đầu còn không bằng được như là chúng ta xem xét những hình ảnh nguyên bản đầu tiên ở bên trong sa bàn lớn này?” Trình Tử Mặc nói.

“Đúng thế, khoa học kỹ thuật đã thay đổi cuộc sống.” Nhiếp Chi Hiên cảm thán.

“Anh vẫn chưa cho tôi biết anh đã phát hiện được gì.” Trình Tử Mặc tiếp tục hỏi, “Anh Nhiếp, báo cáo công việc của anh đâu?”

“Đi nào, đi đến hiện trường trung tâm để xem.” Nhiếp Chi Hiên giơ cánh tay phải ra, kéo tay Trình Tử Mặc lôi đi. Cảm giác lạnh lẽo của bàn tay máy, khiến Trình Tử Mặc bất giác hơi run lên.

Hai người song hành cùng đi đến bên cạnh chiếc máy xúc, ngẩng xuống mặt đất. Độ nét của những tấm ảnh rất cao, cho nên có thể lơ mơ nhìn thấy những vết dấu chân trên mặt đất.

Nhiếp Chi Hiên lôi từ trong túi áo ra một thiết bị đi đầu khiến từ xa, nói: “Trước đây tôi còn không biết rằng, sa bàn lớn của chúng ta còn có chức năng ghi chú đánh dấu. Hôm nay đã thử xem sao, rất hay.”

Nói xong, Nhiếp Chi Hiên ấn ấn vào mấy nút ấn trên thiết bị đi đầu khiến từ xa. Trước mắt hai người, đột nhiên sáng lên mười mấy vòng tròn đánh dấu màu đỏ.

“Những ghi chú màu đỏ là dấu chân của chiến sĩ phòng cháy chữa cháy A.” Nhiếp Chi Hiên nói.

“Phân tích từng dấu chân một, h ồi đó Lăng Mạc đã dùng kỹ thuật này để phân tích được rằng vụ án giết người trong nhà nghỉ thực ra là do một người gây án nhĩ.” Anh mắt Trình Tử Mặc sáng lên, cô nói một cách khá hào hứng.

Nhiếp Chi Hiên gật đầu, tiếp tục ấn vào các nút trong tay, nói: “Mọi dấu chân, tôi đều đã tiến hành đối chiếu với vật mẫu và đánh dấu lại. Hiện trường có tất cả năm loại dấu chân, trong đó bốn loại là của chiến sĩ phòng cháy chữa cháy và cảnh sát, dấu chân còn lại được đánh dấu màu xanh lá là dấu chân của thầy Đường.”

“Cùng có nghĩa là, chỉ có một mình thầy Đường đến hiện trường ư?” Trình Tử Mặc nói.

Nhiếp Chi Hiên lắc đầu, nói: “Càng là như vậy, lại càng khả nghi. Giữa đêm hôm như vậy, thầy Đường một mình đến chỗ bên dưới g ầu xúc của máy xúc để đứng ư? Đợi để bị đè bẹp ư? Nói như vậy thật không ổn. Hơn nữa, cô nhìn những dấu chân màu xanh lá xem, chỉ có mấy dấu chân chính tại hiện trường xảy ra sự việc mà thôi, xung quanh đều không thấy có, không lẽ thầy Đường đã bay vào trong đó?”

“Hiện trường trung tâm có lớp cát sâu, dễ dàng lưu lại dấu chân, còn phần đất xung quanh không dễ lưu lại dấu chân, thêm vào đó đêm hôm qua gió to, nên có khả năng không nhìn ra được mà thôi.” Trình Tử Mặc nói.

“Những suy luận phán đoán như vậy, tôi công nhận, nhưng nếu đúng như cô vừa nói, cùng với việc độ dày của lớp cát dần dần mỏng đi do gió thổi thì dấu chân lẽ ra cũng phải dần dần biến mất. Vậy mà hiện giờ, xung

quanh không có một chút dấu vết gì, còn ở giữa thì lại có hằn mấy dấu chân rất rõ nét. Nếu không phải là dấn dẫm biến mất, thì có lẽ cũng không phải do gió to che mất dấu chân chứ.”

“Anh muốn nói, có người cố ý dọn dẹp hiện trường để đối phó?” Trình Tử Mặc nói, “Trời tối om không đèn không đóm, mà có thể dọn dẹp thành ra như vậy, thật không dễ dàng gì.”

“Tôi có căn cứ rất xác thực, cô hãy bỏ kính ra đã.” Nhiếp Chi Hiên đứng thẳng người lên, tháo kính VR trên đầu xuống, chỉ sang màn hình cực lớn phía trên tường mé bên phải, ấn thiết bị đi đầu khiển từ xa rồi nói, “Bây giờ tôi sẽ trình chiếu những hình ảnh khám nghiệm tử thi của thầy Đường để cô xem.”

Vào lúc Trình Tử Mặc trong lòng còn tỏ ý ngần ngại từ từ gỡ kính xuống, đập ngay vào mắt cô quả thật là những cảnh tượng tàn nhẫn. Khuôn mặt thân thuộc, hiện trường máu me khiến trái tim Trình Tử Mặc bị chấn động mạnh. Cô nắm chặt chiếc kính VR trong tay, hít thở một hơi thật sâu.

Những tấm ảnh được chụp lại này, là toàn bộ quá trình khám nghiệm tử thi của Đường Tuấn. Nhiếp Chi Hiên thao tác trên thiết bị đi đầu khiển từ xa chuyển đến từng bức ảnh một để xem, khi xem đến bức ảnh giải phẫu tử thi, Trình Tử Mặc cuối cùng cũng không chịu đựng thêm được nữa, cô ọe khan một tiếng.

“Cô không sao chứ?” Nhiếp Chi Hiên hỏi.

Trình Tử Mặc trấn tĩnh lại tinh thần, từ trong cổ họng thốt lên mấy chữ: “Sức chịu đựng tâm lý của anh thật tốt.”

“Tôi cũng phải hết sức chịu đựng nỗi đau trong lòng mới hoàn thành được việc giải phẫu.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Tần Minh sư đệ của tôi từng

nói, người bác sĩ pháp y trải qua mấy năm tôi luyện, phải dẹp được sang một bên mọi yếu tố tình cảm, tạp niệm, chuyên tâm vào công việc với một thái độ lãnh đạm. Nói không hề sai, một khi đã ở trong trạng thái làm việc, mọi thứ tình cảm hay cảm xúc khác đều có thể bỏ qua.”

“Khám nghiệm tử thi có phát hiện được gì không?” Trình Tử Mặc lắng lắng căn môi.

“Cô xem, vừa nãy tôi đều chiếu những bức ảnh trọng điểm.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Tổn thương chủ yếu của thầy Đường đều ở vùng ngực bụng. Phần ngực có rất nhiều xương sườn bị gãy, xương ngực bị gãy, xương đòn bị gãy, phổi bị xương sườn gãy đâm thủng gây ra nhiều vết thương hở xuất huyết, gan cũng có vết rách vỡ. Vết thương chí mạng của thầy ấy là ở tim, thầy ấy bị vỡ tim trong tình trạng màng ngoài tim không bị tổn thương.”

“Nguyên nhân gây ra cái chết là do bị vỡ tim.” Trình Tử Mặc nói, “Không có nghi vấn gì khác sao?”

“Những tổn thương như vậy, quả thật là chỉ có thể xảy ra do có vật nặng đột nhiên đè nén, là dạng tổn thương đè nén điển hình, không phải là bị gây ra bởi sức người.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Hơn nữa, trên người thầy Đường không phát hiện có những tổn thương bó buộc*, tổn thương uy hiếp* hay tổn thương kháng cự*.”

“Vậy chẳng phải không có điểm nghi vấn gì sao?” Trình Tử Mặc nói, “Tình hình khám nghiệm tử thi và tình hình ở hiện trường vậy là phù hợp với nhau rồi.”

“Đúng, cái chúng ta nói đến, chính là có đúng là phù hợp với tình hình ở hiện trường không.” Nhiếp Chi Hiên đeo lại chiếc kính VR lên, tiếp tục thao tác thiết bị đi đầu khiển từ xa, trong sa bàn lớn xuất hiện một hình ảnh

3D. Thi thể của một người đàn ông không rõ mặt mũi nằm bên dưới chiếc gàu xúc.

Trình Tử Mặc cũng đeo lại chiếc kính VR lên, cô biết rằng, đây là tình trạng hiện trường được Nhiếp Chi Hiên phục dựng lại. Nhiếp Chi Hiên nói: “Trước hết có một tiền đề là, tổn thương ở vùng ngực của thầy Đường. Xương gãy dạng phức hợp, ở nhiều chỗ, có phần xương sườn gãy đâm thủng phổi, cũng có phần xương gãy chọc thủng da thịt, hình thành các vết thương mở và xuất huyết, ở các bộ phận có quần áo che chắn, tạm thời chúng ta chưa nói đến. Vậy còn lại, vết thương do xương đòn bị gãy đâm thủng phần da cổ, vết thương do hai cổ tay bị gãy đâm thủng phần da cổ tay, rồi cả vết thương ở phần da mí mắt do mắt kính bị vỡ gây ra, đều là những chỗ không có quần áo che chắn.”

Nói xong, tại các vị trí vừa được Nhiếp Chi Hiên khoanh tròn xác định lại trên hình ảnh 3D mô phỏng cơ thể người đều hiển thị lên những vết nứt hở màu đỏ. Rồi sau đó trong quá trình chiếc gàu xúc rơi xuống, từ trong các vết thương nứt hở màu đỏ này bắn ra bên ngoài những chất lỏng màu đỏ.

“Tôi đã hiểu ý của anh rồi.” Trình Tử Mặc nói, “Gãy xương, vết thương hở trên da, xuất huyết đều là những sự việc xảy ra trong khoảng thời gian rất ngắn. Nếu như đã xác định được thầy Đường là bị đè chết, hơn nữa lực tác động đè xuống vô cùng lớn, vậy thì chỉ cần là có xuất hiện những vết thương hở trên da, lực chèn ép cực mạnh sẽ khiến cho máu trong những mạch máu nhỏ bị dồn ép từ đó hình thành các vết máu phun bắn tung ra xung quanh. Cho dù là vết thương không lớn, cũng không có tổn thương đến mạch máu lớn, thì vẫn có thể hình thành các vết máu phun bắn rõ rệt. Nếu vết thương hở ở da được quần áo che chắn, thì dạng vết

máu phun bắn ra sẽ không xuất hiện, còn nếu không có quần áo che chắn, thì ở trên bề mặt hiện trường chắc chắn sẽ phải lưu lại vết máu bắn ra.”

Trình Tử Mặc cúi đầu suy tư, cô cảm nhận được một giọt nước mắt đang trào ra từ khóe mắt. Không biết là do ánh sáng đột nhiên thay đổi gây kích thích mắt, hay là những hình ảnh về cái chết thảm thương của Đường Tuấn được tái hiện lại trong quá trình mô phỏng đã gây chấn động mạnh mẽ đến cô. Cô vội vàng đưa ngón tay vào phía bên trong chiếc kính VR để lau mắt.

Hai người cứ như đang quay trở lại hiện trường trung tâm một lần nữa. Nhiếp Chi Hiên ngẩng xồm trên mặt đất, chỉ vào nền đất nói: “Sau khi thầy Đường bị gàu xúc đè ngã, thì đã không thể dịch chuyển cơ thể được nữa, đúng không?”

“Đúng, chiếc gàu xúc rất nặng, bị đè xuống rồi thì khó mà cử động được nữa. Hơn nữa thầy Đường chết là do vỡ tim, cho nên thầy ấy cũng không có khả năng để có thể cử động được.” Giọng nói của Trình Tử Mặc trở nên trĩu nặng.

“Vậy thì vị trí cơ thể ban đầu của thầy Đường là như thế này.” Nhiếp Chi Hiên ấn vào thiết bị điều khiển từ xa một cái, trên nền đất xuất hiện một hình người được khoanh lại màu trắng, cũng giống như lúc trình sát khám nghiệm hiện trường, các cảnh sát dùng phấn khoanh lại xung quanh thi thể một vòng màu trắng vậy. Khoa học kỹ thuật phát triển rồi, nhưng có một số thói quen vẫn không thay đổi được.

“Vậy thì, ở vị trí cơ thể như thế này, xung quanh vị trí phần cổ, phần đầu và phần tay, lẽ ra đâu có vết máu phun ra.” Nhiếp Chi Hiên nói tiếp.

“Nhưng lại không có.” Trong đầu Trình Tử Mặc bùng lên những ngọn lửa, cô tiếp tục nói, “Bên dưới cơ thể của thầy Đường, chỉ có vết máu

động thành vũng.”

“Đi đâu đó chứng tỏ cái gì?” Nhiếp Chi Hiên gọi mở.

“Có người đã quét dọn hiện trường.” Trình Tử Mặc nói một cách chắc chắn.

“Cho nên, tôi đã tiến hành kiểm tra xung quanh các vị trí trọng điểm này, quả thật đã phát hiện ra vài đi đâu.” Nhiếp Chi Hiên nói, “May ở chỗ những hình ảnh quay chụp lại tình hình ở hiện trường có độ nét cực cao, tôi thậm chí còn có thể nhìn thấy rõ ràng các chi tiết ở dưới nền đất. Cô xem, các đường gân nhỏ này, đáng lẽ ra là không nên xuất hiện trên bề mặt đất cát đúng không?”

Trình Tử Mặc ng ẩ x ồm trên mặt đất quan sát tỉ mỉ chỗ dấu vết mà Nhiếp Chi Hiên đang chỉ. Quá thật, tựa hồ như có vô số các dấu vết sợi mảnh xếp thẳng hàng với nhau trên mặt đất.

“Có hy vọng.” Trình Tử Mặc dường như đã lấy lại tinh thần phần nào, cô dùng câu cửa miệng ngắn gọn để biểu đạt tâm trạng của mình.

Cô vừa ng ẩ x ồm vừa di chuyển trên mặt đất, một lúc lại xem xét bên này, một lúc lại xem xét bên kia, có lúc lại còn dùng thiết bị đi ầu khiển từ xa trong tay Nhiếp Chi Hiên phóng to những hình ảnh trên mặt đất lên để quan sát.

“Đây không phải là được hình thành nên một cách tự nhiên.” Trình Tử Mặc quan sát một lúc lâu, rồi đứng thẳng người lên nói một cách kiên định, “Nếu như là được hình thành do gió tự nhiên, thì lớp cát trên bề mặt phải đồng đều nhau, hoặc là phải có dạng hình khối thô, còn ở đây trên mặt đất các hình khối dạng mảnh sợi, là dấu vết do con người tạo nên mà gió tự nhiên không che phủ đi.”

“Là cái gì vậy nhỉ?” Nhiếp Chi Hiên hỏi.

“Cái này thì hơi khó nói.” Trình Tử Mặc nói, “Nếu phải đoán, thì tôi đoán là lấy bàn chải cào. Có đi đâu, nếu là do con người làm, ví dụ như là dùng bàn chải cào lên bề mặt đất, cũng khó mà làm được một cách đồng đều có quy luật như vậy.”

“Đúng, vấn đề chính ở chỗ đó, trước đó tôi không xác định được có phải là do con người tạo ra hay không, chính là do nó quá quy luật như vậy. Nếu như do con người làm, thì làm thế nào mà các đường gân sọc được cào một cách đồng đều thống nhất phương hướng như vậy?” Nhiếp Chi Hiên nói, “Hơn nữa người cào mặt đất bản thân cũng không để lại một dấu vết gì? Đi đâu này quá là kỳ lạ khó hiểu.”

Trình Tử Mặc trầm mặc hồi lâu, rồi nói: “Trừ phi là kiểu giống như người máy quét dọn vậy, có thể đi đâu khiêu từ xa, hoặc là lập trình sẵn chương trình quét dọn theo cùng một phương hướng.”

“Máy móc? Lại là máy móc ư?” Nhiếp Chi Hiên như có chút ngộ ra.

“Hơn nữa, các dấu vết trên mặt đất, cũng không chỉ xuất hiện ở mỗi khu vực hiện trường trung tâm.” Trình Tử Mặc chỉ ra phía khu nhà lán phía xa, nói, “ít nhất có một con đường rất rõ rệt, từ hiện trường trung tâm thẳng đến khu nhà lán đằng kia, cũng còn có một con đường nữa là từ hiện trường trung tâm thẳng đến con đường cái bên phía tây.”

“Vậy đó có phải là con đường mà phần tử phạm tội tháo chạy không? Cho nên cũng phải dọn dẹp?” Nhiếp Chi Hiên hỏi, “Hiện trường trung tâm sau khi được các đồng nghiệp ở Sở Công an thành phố khám xét nhiều lần, cũng không còn gì có thể khai thác được nữa rồi, nếu bây giờ có thể

mở ra một đường hướng tìm kiếm khác, mới có nhiều hy vọng phát hiện ra manh mối.”

Trình Tử Mặc gật gật đầu, nói: “Có đi ầu, hai con đường này lại ngược hướng với nhau. Cho nên, tôi đoán, con đường cái phía tây là hướng đường bọn chúng tháo chạy, còn con đường ra phía nhà lán thì cái này lại không biết là có ý đồ gì nữa rồi.”

“Khu nhà lán à?” Nhiếp Chi Hiên nói, “Trước đó tôi đã từng hỏi rồi, khu nhà lán bị khóa, cũng lâu rồi không có ai ở cả. Liệu có phải là thầy Đường đi từ phía nhà lán đằng kia lại đây nên đã để lại dấu chân không?”

“Có thể, nhưng nếu thầy Đường một mình đi ra phía đằng này, tại sao lại phải dọn sạch dấu chân đi chứ?”

“Hai người ư?” Nhiếp Chi Hiên nói, “Nếu thầy Đường và phần tử phạm tội đứng nói chuyện bên phía nhà lán, tại sao còn phải đi ra phía chiếc máy xúc bên này? Hơn nữa cái người nói chuyện với thầy Đường, nhất định không thể nào lại còn chui được vào bên trong thân máy xúc để gây án.”

“Một người nói chuyện, còn kẻ gây án là một người khác nữa.” Nhiếp Chi Hiên trầm ngâm giây lát, đoạn tiếp tục nói.

Vốn nhạy cảm với địa hình, Trình Tử Mặc nói tiếp: “Còn có một vấn đề nữa. Người kỹ sư thiết bị đã nói rồi, thiết bị thủy áp bên dưới thân máy chỉ cần bị phá hỏng một cái là chiếc gàu xúc sẽ lập tức rơi xuống do tác động của trọng lực. Thời gian diễn ra quá trình đó là không thể kéo dài hay trì hoãn được. Còn nếu như trong lúc thầy Đường đứng nói chuyện bên dưới chiếc gàu xúc, mà lại có người đột nhập vào bên trong thân máy xúc, thì thầy ấy nhất định sẽ phát hiện ra. Một là do xung quanh đây hoang vắng trống trải, không có chỗ yểm trợ ẩn thân. Hai là thầy Đường dù gì đã tôi

luyện nhiều năm ở *Ngưòi gác đêm* như vậy rồi, một chút nhạy cảm như thế chắc chắn là thầy ấy có.”

“Cũng có nghĩa là, chỉ có khả năng là có người đã đột nhập trước vào phía dưới máy xúc, đợi đến khi thầy Đường đi đến, rồi ra tay gây án.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Có đi đâu, việc này rất khó đoán định, bởi vì hung thủ làm sao biết được thầy Đường sẽ đứng ở chỗ này?”

“Đây là một canh bạc cá cược.” Trình Tử Mặc nói, “Chúng ta thử đặt giả thiết rằng, nếu như thầy Đường ngay từ đầu đứng nói chuyện bên cạnh khu nhà lán, tại sao ư? Bởi vì khu nhà lán chính là vật che chắn, không dễ bị người khác phát hiện được, chứng tỏ nội dung cuộc nói chuyện của họ rất bí mật. Rồi nếu như vị trí chỗ nhà lán trở nên không an toàn cho lắm, thì chỉ còn cách tiến đến khu hiện trường trung tâm này. Mà hiện trường trung tâm chỗ này lại quá thoáng rộng, vật yểm hộ duy nhất, chỉ có chiếc máy xúc này thôi.”

“Cũng có nghĩa là, thầy Đường nhờ vào sự nhạy cảm về địa hình, nếu như muốn đổi vị trí nói chuyện từ chỗ nhà lán kia, vậy thì bên dưới chiếc máy xúc là sự lựa chọn tốt nhất.” Nhiếp Chi Hiên tổng kết lại.

“Chính là vì phần tử phạm tội đoán trước được đi đâu này, cho nên có thể mai phục trước bên trong thân máy.” Trình Tử Mặc nói một cách chắc chắn.

“Phân tích rất hợp lý.” Nhiếp Chi Hiên tán thưởng, “Vậy thì bây giờ chỉ còn lại một vấn đề thôi, tại sao thầy Đường lại từ khu nhà lán dịch chuyển sang phía dưới chiếc máy xúc?”

Vào lúc hoàng hôn, trời đổ xuống một cơn mưa phùn nhẹ.

“Tốt rồi, khu nhà lán đã được canh giữ bên trong hàng rào cảnh giới của cảnh sát.” Chỉ nhìn động tác Nhiếp Chi Hiên nhảy ra khỏi xe, cơ bản không phát hiện được anh là người tàn tật.

Hiện trường tử vong của Đường Tuấn đã được bên cảnh sát cách ly bằng hàng rào cảnh giới. Có điều chỗ này nằm ở khu vực vắng vẻ hẻo lánh, cơ bản không có ai qua lại, cho nên Sở Công an thành phố Nam An chỉ để hai cảnh sát cùng với một xe cảnh sát ở đây làm nhiệm vụ bảo vệ hiện trường. Sau khi xuất trình thẻ cảnh sát, Nhiếp Chi Hiên và Trình Tử Mặc bắt đầu khoác lên người trang phục khám nghiệm hiện trường.

“Ở trong hàng rào cảnh giới hay không cũng không ảnh hưởng gì, tôi lại đang e ngại những cơn mưa nhỏ bất ngờ ập đến này sẽ phá hủy hiện trường.” Trình Tử Mặc giơ bàn tay đeo găng cao su ra hứng lấy mấy giọt nước mưa.

Muốn lấy vật mẫu để kiểm tra, trong sa bàn lớn thì không thể làm được, chỉ còn cách đi đến thực địa tiến hành khám nghiệm trực tiếp. Mục đích lần này của hai người rất rõ ràng, nhất định phải tìm ra nguyên nhân Đường Tuấn di chuyển từ phía nhà lán sang bên dưới chiếc máy xúc, nếu có thể, tốt nhất là lấy được một số vật chứng dấu vết có liên quan ở xung quanh khu nhà lán.

Khu nhà lán nằm ở vị trí cách máy xúc khoảng 300 mét, khá biệt lập. Nói là nhà lán, kỳ thực là thùng xe container được dùng để ở. Căn cứ vào điều tra, nhà lán này đã lâu rồi không có người ở nữa.

Hai người tiến đến gần nhà lán, phát hiện ra xung quanh phía bên dưới chiếc container này cỏ dại đã mọc um tùm. Nhà lán chỉ có một cánh cửa sổ

nhỏ và một cánh cửa ra vào nhỏ.

“Cửa sổ có song sắt, lại còn bị khóa chặt nữa, không mở được.” Trình Tử Mặc xem xét dấu vết bụi phủ bên viền cửa sổ, còn dùng cả tay thử đẩy cánh cửa kính, nói, “Hơn nữa không có dấu vết lõm trên bụi*, có lẽ không có ai từng động đến.”

“Ừ, cửa ra vào cũng vậy.” Nhiếp Chi Hiên đang ở một bên cạnh khác của chiếc container cũng nói, “Cửa ra vào được khóa từ phía ngoài, không có dấu vết đã mở cửa.”

“Chắc chắn không ai có thể vào trong được.” Trình Tử Mặc đưa tay ra che ánh sáng, nhìn vào bên trong qua ô cửa sổ, trên nền chỉ toàn là bụi, một lớp bụi cũ kĩ và hoàn chỉnh.”

“Vậy việc thầy Đường rời khỏi nhà lán, không có liên quan gì đến bản thân cái nhà lán này cả?” Nhiếp Chi Hiên ngẩng xồm trên mặt đất, xem xét đám cỏ dại xung quanh chiếc container. Mưa nhỏ khiến bên trên đám cỏ ướt đẫm nước mưa.

“Chiếc máy xúc nằm ở phía nam của nhà lán, còn dấu vết của người máy quét dọn kéo dài cho đến phía nam của nhà lán, vậy có phải là chúng ta nên đi xem về phía bắc của nhà lán?” Nhiếp Chi Hiên đang đứng bên phía tây nhà lán, nói vọng qua sang bên phía đông nơi Trình Tử Mặc đang kiểm tra chỗ cửa sổ.

Hai người có ý kiến thống nhất, rời từ hai phía đông và tây cùng tiến lại quan sát dọc theo phía bắc của chiếc container.

“Anh Nhiếp, anh Nhiếp, chỗ này quả thật là có vấn đề!” Trình Tử Mặc cầm trong tay một chiếc kính phóng đại, hét lớn lên.

Nhiếp Chi Hiên vòng qua những đám cỏ dại bên cạnh container, đi đến bên cạnh Trình Tử Mặc, ng ẫ x ẫm xuống xem chỗ cô vừa phát hiện ra.

Qua kính phóng đại, mấy thân cây cỏ dại xanh mướt đã bị gãy gục.

“Chỗ này, là có cái gì làm cho cỏ bị đứt gãy nhỉ?” Nhiếp Chi Hiên hỏi.

Trình Tử Mặc chỉ về phía trước mặt mình, nói: “Anh xem, không chỉ có mấy ngọn cỏ ở đây đâu, phía trước cũng còn có không ít cỏ dại bị gãy gục kìa.”

“Không phải là vừa nãy bị cô giẫm lên làm gãy chứ hả?” Nhiếp Chi Hiên chất vấn.

“Sao có thể thế được! Tôi đi từ phía đông sang phía tây, những vết cỏ bị đứt gãy này đều ở đằng trước mặt tôi đây, nếu như là giẫm gãy, thì chính là do anh giẫm gãy đấy.” Trình Tử Mặc phản bác lại.

Nhiếp Chi Hiên cười lớn, nói: “Việc này để lúc quay về xem trong sa bàn lớn là biết được ngay, nếu như đúng thật là có người nào đó giẫm gãy, hơn nữa vết đứt gãy hãy còn mới mẻ như thế này, lúc khám nghiệm hiện trường, phía cảnh sát lại không chú ý đến khu nhà lán này. Như vậy vào lúc xảy ra vụ án có lẽ thật sự còn có một người nữa đứng ẩn nấp ở phía bắc của khu nhà lán.”

“Người này ở đó làm gì chứ?” Trình Tử Mặc hỏi.

Nhiếp Chi Hiên lắc lắc đầu, c ẫn theo chiếc kính phóng đại, r ẫ gần như phủ phục trên mặt đất, l ẫn theo dấu vết những thân cây cỏ bị gãy tiến thẳng về phía trước tìm kiếm, vừa tìm vừa nói: “Cô đừng nói v ẫi, người này mai phục ở phía bắc khu lán, r ẫ liên tục di chuyển.”

“Đợi chút đợi chút, anh Nhiếp, trên giày của anh có gì đó.” Trình Tử Mặc đang sát phía sau, nhìn thấy trên gót giày của Nhiếp Chi Hiên lúc này

đang bò ra trên mặt đất có dính theo cái gì đó. Bởi vì dính vào bên dưới gót giày của chiếc chân giả, cho nên Nhiếp Chi Hiên không cảm nhận được sự bất thường.

“Cái gì vậy?” Nhiếp Chi Hiên quỳ thẳng người lên, ngoái đầu lại nhìn gót giày của mình.

“Hình như là dính phải một miếng kẹo cao su.” Trình Tử Mặc đưa tay ra gỡ.

“Đừng động!” Nhiếp Chi Hiên ngăn cản hành động của Trình Tử Mặc lại, quay người tháo bọc giày ra, “Đây là bọc giày dùng cho việc khám nghiệm hiện trường, vừa mới bọc vào, sao có thể dính phải kẹo cao su chứ?”

“Vậy thì chỉ có khả năng là đã dính vào lúc ở bên cạnh nhà lán thôi.” Trình Tử Mặc giơ ngón tay ra nói, “Cảnh sát thì không thể phạm phải sai sót sơ đẳng là nhỡ kẹo cao su bên trong hàng rào cảnh giới được, thầy Đường trước giờ chưa từng ăn kẹo cao su, vậy thì chỉ có khả năng là phần tử phạm tội nhỡ ra thôi? Có đi đâu, phần tử phạm tội này dọn dẹp hiện trường một cách cẩn thận tỉ mỉ như vậy, sao lại có thể vừa dọn dẹp hiện trường vừa nhỡ kẹo cao su chứ? Không hợp logic gì cả.”

“Ái chà, cái thứ này cũng dính chặt thật đấy.” Nhiếp Chi Hiên lấy ra cái túi đựng vật chứng, cẩn thận chút một gỡ miếng kẹo cao su bên dưới bọc giày ra, để vào trong túi đựng vật chứng, nói, “Kệ nó đi, cho đến giờ đây là vật chứng duy nhất chúng ta tìm ra được. Còn nữa, cái này chỉ cần không phải là do cô nhỡ ra là được rồi.”

“Tôi? Sao tôi lại có thể phạm phải sai lầm sơ đẳng như vậy được?” Trình Tử Mặc cười khinh khi, há to miệng ra, nói, “Anh xem, anh xem đi, kẹo của tôi vẫn còn trong miệng tôi đây này.”

“Tiêu Lãng nói thật không sai, khoảng cách giữa cô và một cô gái tinh tế, chỉ còn cách nhau một chút ít thôi.” Nhiếp Chi Hiên cười, cất túi đựng vật chứng đặt vào hòm đựng vật chứng, rồi lại tiếp tục nghiên cứu đám cỏ dại bị gãy gập.

Trình Tử Mặc lại càng ra sức nhai kẹo cao su, cô nhướn nhướn đôi lông mày, cùng với Nhiếp Chi Hiên lúc này vẫn đang bò ra tiếp tục quan sát mặt đất.

Hai người men theo những thân cây cỏ dại bị gãy, chầm chậm di chuyển đến góc phía tây bắc của chiếc Container, dấu vết gãy giập đến đây đã biến mất.

“Người này có lẽ chỉ di chuyển trong cự ly một đoạn ngắn này thôi.” Nhiếp Chi Hiên trở lại tư thế ngõ xồm, nói, “Cả một vùng này đều là cỏ dại, tôi đã xem xét nền đất, do trước kia rất lâu không có mưa xuống, nền đất quá cứng, cho nên đã không hình thành các dấu chân lập thể trên bề mặt đất. Giẫm lên cỏ thì không thể lưu lại hoa văn dưới đế giày được, cho nên, chúng ta đã không tìm được dấu chân.”

Nhiếp Chi Hiên nói như vậy, Trình Tử Mặc cũng bất giác thò tay ra sờ vào nền đất bên dưới đám cỏ dại.

“Ai bảo không có dấu chân lập thể chứ, sao tôi lại sờ thấy một vết lõm này.” Trình Tử Mặc nói.

“Chỗ cô sờ đến không đúng.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Chỗ này đều không thấy cỏ dại bị đứt gãy, sao lại có thể có vết lõm chứ?”

“Nhưng mà có thật này.” Trình Tử Mặc quỳ trên mặt đất, dùng tay rẽ đám cỏ ra, nói, “Anh xem anh xem, vết lõm còn rất mới.”

“Thật hay đùa vậy?” Nhiếp Chi Hiên nửa tin nửa ngờ xúm lại xem, quả đúng thật, trên nền đất còn chưa bị cơn mưa nhỏ làm ướt, có một vết lõm dạng nửa hình tròn. Xung quanh vết lõm, có dấu vết lớp bùn đất sâu bên dưới bị đẩy lên, còn rất mới.

“Đây không phải là dấu chân.” Trình Tử Mặc nói, “Chỗ này có thể là bị cái gì đó ấn xuống.”

“Ấn xuống?” Nhiếp Chi Hiên xem xét vị trí vết lõm, nó nằm trên mặt đất ngay sát cạnh container ở góc phía tây bắc của chiếc container, “Là một vật nặng?”

“Không nặng bao nhiêu đâu.” Trình Tử Mặc nói, “Dấu vết của hố nông, diện tích tiếp xúc nhỏ, có lẽ là do lực tác động gây ra.”

“Lực tác động...” Nhiếp Chi Hiên trầm ngâm nói, nhìn lên phía trên quan sát theo hướng bên góc chiếc container.

“Ha ha, quả đúng là như vậy!” Trong lòng Nhiếp Chi Hiên đột nhiên đã thông tỏ đáp án, anh vui mừng như một đứa trẻ.

“Quả đúng là như thế nào?” Trình Tử Mặc hiếu kỳ hỏi.

Nhiếp Chi Hiên giơ cánh tay trái ra, xòe lòng bàn tay đặt bên dưới cằm của Trình Tử Mặc, nói: “Nhỡ ra đây.”

“Cái gì?” Trình Tử Mặc kinh ngạc.

“Kẹo cao su trong miệng cô.” Nhiếp Chi Hiên mỉm cười nói.

“Không.”

“Nhanh lên.”

“Không, tôi là một cô gái tinh tế.”

Trình Tử Mặc vừa nói dứt lời, miếng kẹo cao su liền không may rơi ra khỏi miệng cô, vừa hay rơi vào lòng bàn tay của Nhiếp Chi Hiên. Gò má Trình Tử Mặc ửng hồng.

Nhiếp Chi Hiên khe khẽ cười, lấy miếng kẹo cao su vừa rơi ra gắn vào trên cạnh bên của chiếc container, đợi một lúc sau rồi lại lấy ra.

“Cô xem xem, đây là dấu vết vừa nãy tôi dính miếng kẹo cao su lên. Cô lại xem tiếp chỗ dấu vết cũ trên viền gờ của chiếc container này, có phải là giống nhau y hệt không?” Nhiếp Chi Hiên chỉ vào cạnh bên chiếc container rồi nói.

Hai dấu vết đầu là những dấu vết hình bầu dục không đều, dính theo đi cả lớp bụi bặm vốn có trên cạnh bên chiếc container, do tác dụng của vết nước bọt, dấu vết còn lưu lại trên thành container phản chiếu ánh sáng dưới ánh đèn pin chuyên dụng của cảnh sát.

Trời đã sập tối, Nhiếp Chi Hiên và Trình Tử Mặc đang ngồi cạnh nhau trên chiếc ghế dài tại khu chờ đợi bên ngoài cửa phòng xét nghiệm DNA của Sở Công an thành phố Nam An.

“Xác suất tỷ lệ xét nghiệm ra được là bao nhiêu vậy?” Trình Tử Mặc xoa xoa tay có chút lo lắng.

“100%.” Nhiếp Chi Hiên tự tin nói, “Miếng kẹo cao su được nhai trong miệng rồi, trong đó sẽ chứa lượng lớn tế bào niêm mạc miệng. Cô nghĩ xem, một đồ vật dùng để lau miệng thôi cũng đã có thể xét nghiệm ra DNA, huống hồ lại là một miếng kẹo cao su chứ? Hơn nữa, chị Bác của chúng ta là một trong những chuyên gia thực hiện công việc xét nghiệm DNA hàng đầu của cả nước, về năng lực kỹ thuật có thể tin tưởng tuyệt đối.”

“Hy vọng là có kết quả tốt vậy.” Trình Tử Mặc nói, “Như vậy xem ra, đối thủ của chúng ta đáng sợ hơn chúng ta tưởng tượng nhiều.”

“Đúng vậy.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Nếu không phải là phần tử phạm tội nhất thời sơ suất, chúng ta quả thực rất khó tìm được chứng cứ trực tiếp này rồi.”

Căn cứ theo những phân tích phán đoán sau khi tiến hành khám nghiệm hiện trường, Nhiếp Chi Hiên nhận định, vào lúc xảy ra án mạng, Đường Tuấn và một người nữa đang đứng nói chuyện ở phía nam khu nhà lán. Cũng vào lúc đó, một phần tử phạm tội khác mai phục ở phía bắc khu nhà lán, lợi dụng sự che chắn của nhà lán, nghe trộm nội dung cuộc nói chuyện của hai người. Sau đó không biết do nguyên do gì, phần tử phạm tội kia đã tiện tay dùng luôn miếng kẹo cao su đang nhai trong miệng, gắn dính một đồ vật có trọng lượng không nặng lên trên thành cạnh bên của chiếc container. Rồi lợi dụng khả năng phát ra âm thanh của chính đồ vật này, hoặc là âm thanh lúc đồ vật này rơi xuống mặt đất gây ra, thu hút sự cảnh giác của Đường Tuấn.

Mục đích của hắn chính là để cho Đường Tuấn hiểu lầm rằng xung quanh khu nhà lán không an toàn, rồi từ đó mà tiến đến khu vực hiện trường bên cạnh chiếc máy xúc nơi duy nhất có khả năng làm vật che chắn để tiếp tục cuộc nói chuyện. Như vậy, phần tử phạm tội này sẽ có thể ra tay đối với Đường Tuấn.

Trình Tử Mặc cũng từng nghi ngờ đặt câu hỏi, tại sao phần tử phạm tội kia không trực tiếp tạo ra âm thanh, thu hút sự nghi ngờ của Đường Tuấn? Kỳ thực rất đơn giản, là do xung quanh máy xúc trống trải, nếu như đợi cho đến lúc sau khi Đường Tuấn đã ở vào vị trí, rồi mới tiến đến mai phục ở thân máy xúc, thì sẽ không thể thực hiện được. Cho nên, phần tử phạm

tội cần có một thiết bị trì hoãn kéo dài thời gian. Cũng có nghĩa là, sau khi bố trí xong xuôi thiết bị phát ra âm thanh, phần tử phạm tội cần có thời gian rời đi trước tránh khỏi phạm vi tầm nhìn của Đường Tuấn, đến mai phục phía bên dưới máy xúc. Mà khoảng thời gian này có được bằng cách nhờ vào thiết bị phát ra âm thanh trì hoãn kéo dài thời gian được gắn trên thành container nhờ vào miếng kẹo cao su này.

Sau khi gây án xong, phần tử phạm tội đã cẩn thận thu dọn hiện trường, bao gồm xóa sạch dấu chân, chỉnh sửa lại phần thân máy xúc, đồng thời, cũng không quên quay trở lại bên cạnh khu nhà lán, lấy đi thiết bị phát ra âm thanh trì hoãn kéo dài thời gian kia. Nhưng sơ suất duy nhất của phần tử phạm tội, chính là hắn không ngờ rằng lúc thiết bị kia rơi xuống mặt đất, miếng kẹo cao su dính trên đó cũng rơi xuống theo. Cho nên, hắn ta chỉ lấy đi thiết bị, mà quên mất việc tìm kiếm hoặc giả không tìm thấy miếng kẹo cao su, cuối cùng đã bỏ lại miếng kẹo cao su ở hiện trường.

Người tính không bằng trời tính, miếng kẹo cao su này lại bị Nhiếp Chi Hiên vô tình dẫm phải.

“Vậy tại sao phần tử phạm tội không dự tính trước mà mai phục sẵn, sau đó một người khác trực tiếp dẫn thầy Đường ra phía dưới chiếc máy xúc để nói chuyện chứ?” Trình Tử Mặc ngáp một cái, ngả người trên chiếc ghế dài hỏi.

“Bởi vì phần tử phạm tội không dự tính được diễn biến của sự việc, việc giết hại thầy Đường, cũng chỉ là ý nghĩ xảy ra nhất thời lúc đó.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Kết hợp những tài liệu đặt trên bàn làm việc ở nhà thầy Đường, với hành vi vội vàng ra khỏi nhà của thầy Đường, cô có thể nghĩ đến đi đâu gì?”

“Anh muốn nói, thầy Đường ông ấy...” Trình Tử Mặc đột ngột ngẩng thẳng người lên, kinh ngạc nhìn Nhiếp Chi Hiên.

Nhiếp Chi Hiên biết được ý mà Trình Tử Mặc muốn nói, anh lẳng lẳng nhún vai, nói: “Tôi tin tưởng nhân cách của thầy Đường, nhưng mà tất cả những đi đầu này, đầu chỉ có thể có một cách giải thích. Cô nghĩ xem, manh mối chiếc vòng đeo tay mà Lăng Mạc phát hiện ra, lại có thể cho thấy vấn đề gì nữa?”

“Không, không thể nào.” Trình Tử Mặc nói, “Thầy Đường chắc chắn là đã phát hiện ra manh mối gì đó, rồi sau đó đã bị giết người diệt khẩu.”

“Thầy ấy phát hiện ra manh mối gì, tại sao không báo cáo với tổ chức? Mà lại giữa đêm hôm đi tới nơi vắng vẻ hẻo lánh như vậy?” Nhiếp Chi Hiên hỏi.

“Vậy liệu có phải là có gì đó trùng hợp không, hoặc là, có đi đầu thần kín khó nói?” Trình Tử Mặc cảm thấy toàn thân mình đang nổi da gà. Trong trí óc cô vụt hiện về những sự việc trước kia từng giao tiếp với thầy Đường: Khi cô đang ngồi một mình giữa đêm hôm khuya khoắt trong giảng đường bậc thang cày bài, mỗi lúc vô tình đi qua, thầy Đường đầu đi đến bên cạnh cô, làm như không để ý đến nói cho cô biết vài gợi ý quan trọng, khiến cho luồng tư duy đang bế tắc của cô được khai thông gợi mở, giải quyết được những nghi vấn mà suốt hai tiếng đồng hồ chưa nghĩ thông suốt. Một thầy Đường hòa nhã gần gũi, một thầy Đường chuyên tâm quyết chí rèn luyện bản thân như vậy, nhất định là một thành viên đáng kính của *Ngưòi gác đêm*.

Nhiếp Chi Hiên biết rằng nếu tiếp tục nói chuyện, bầu không khí sẽ trở nên rất khó xử, cho nên anh đổi chủ đề nói chuyện: “Vừa nãy lúc ở sa bàn lớn, cô nói tổ chức đang hỗn loạn hết cả lên rồi, là nghĩa làm sao?”

Trình Tử Mặc đang mải đắm chìm trong hồi ức, nghe thấy Nhiếp Chi Hiên nhắc nhở như vậy, đột nhiên nghĩ ra việc gì đó, nói: “Đúng rồi! Là chuyện lớn! Tổ trưởng bị xuất huyết não rồi!”

“Cái gì?” Nhiếp Chi Hiên đang ngồi trên chiếc ghế dài đứng bật dậy, “Sao cô không nói sớm chứ?”

Trình Tử Mặc nhìn Nhiếp Chi Hiên một cách khó hiểu, nói: “Thế anh có cho tôi cơ hội để nói không?”

“Bây giờ tổ trưởng thế nào rồi?” Nhiếp Chi Hiên truy hỏi.

“Tôi có biết đâu, tôi đến để báo anh, thì bị anh kéo vào công việc rồi.” Trình Tử Mặc nghĩ ngợi rồi lập tức nói tiếp, “Có đi đâu, vừa nãy nhìn tâm trạng của cô Bác, tuy rằng mệt mỏi nhưng có lẽ không có chuyện gì lớn cả.”

“Ôi, sớm biết như vậy, thực sự là không nên mời chị Bác đến làm thêm như vậy.” Nhiếp Chi Hiên ôm đầu tự trách bản thân.

“Nói mấy lời đó cũng không ích gì, thời gian xét nghiệm cũng còn hai, ba tiếng nữa, chúng ta đi đến bệnh viện thăm tổ trưởng đi.” Trình Tử Mặc nhìn đồng hồ đeo tay.

“Được, đi nào, cô lái xe.” Nhiếp Chi Hiên vội vàng đi xuống lầu.

Bệnh viện quốc lập thành phố cách Sở Công an thành phố không xa, chạy xe không đến mười phút là đến nơi rồi. Là một bác sĩ pháp y, lúc trước khi còn làm việc với vai trò một bác sĩ pháp y, Nhiếp Chi Hiên đã rất thân thuộc với các bộ phận của bệnh viện rồi. Cho nên bọn họ không tốn mấy thời gian đã tìm được phòng bệnh của Bác Nguyên Mạn.

Lúc này, Tư Đồ Bá trong bộ trang phục cảnh sát đặc nhiệm hậu cần vẫn đang đi lại bên ngoài phòng bệnh.

“Thầy Tư Đồ? Sao thầy lại ở đây? Tổ trưởng không sao chứ?” Nhiếp Chi Hiên chạy vượt lên phía trước mấy bước, hỏi.

“Các cậu đến rồi à, ở đây ngay cả đến người nói chuyện cũng không có.” Tư Đồ Bá quăng 50 - 60 tuổi rồi, nhưng thân hình vẫn như người 30, “Tôi đang sốt hết cả ruột lên rồi đây.”

“Nhưng vẫn còn hơn là thầy suốt ngày ở trong tổ chức sắp xếp mấy cái súng ống, thiết bị rồi chiến thuật lòng bắt.” Trình Tử Mặc bắt bẻ thầy.

“Con nhóc này, có phải là vì ta không nhận cô làm đệ đệ, nên cô tức tối ư?” Tư Đồ Bá cố ý làm ra vẻ dữ tợn.

“Ai da, thầy Tư Đồ, tổ trưởng rồi cuộc sao rồi?” Nhiếp Chi Hiên vội vàng hỏi.

“Không có chuyện gì nữa, bác sĩ nói không còn nguy hiểm tính mạng nữa rồi, vừa này còn tỉnh lại một lúc.” Tư Đồ Bá nói.

Nhiếp Chi Hiên nghĩ ngợi chốc lát, vẫn chưa yên tâm, chạy đến phòng y tá lấy bệnh án tổng quát mở ra xem xét. Đầu giường kia, Trình Tử Mặc và Tư Đồ Bá vẫn đang đối đáp qua lại với nhau.

Trình Tử Mặc nói: “Em tức tối gì chứ? Thầy ngoài việc biết đánh nhau ra thì còn biết làm gì nữa không? Biết chăm sóc người bệnh hay không?”

“Một người đàn ông lớn tuổi như tôi đương nhiên không thạo mấy việc đó. Đây chẳng phải vì Như Hy bị người ta gọi đi làm thêm hay sao? Mới bảo tôi đến thay ca.” Tư Đồ Bá nói, “Đây cũng là tổ trưởng của chúng ta, đổi lại nếu là người khác, tôi đã không chăm sóc phục dịch. Không thì, cứ để tôi đi phá án vậy. Cô ở đây chăm sóc tổ trưởng, cô là phụ nữ, cô thạo hơn tôi.”

“Em phải đi khám nghiệm hiện trường, tìm kiếm chứng cứ, thầy biết làm không?”

“Tôi... thôi được, vậy cứ để tôi ở đây chăm sóc vậy.” Khuôn mặt Tư Đồ Bá đầy vẻ tuyệt vọng, “Ôi, tôi đã già rồi, cũng chỉ có thể làm được những việc không mấy quan trọng nữa thôi.”

“Không phải là những việc không mấy quan trọng đâu ạ.” Nhiếp Chi Hiên cầm theo bệnh án đi đến, nói: “Tổ trưởng bị xuất huyết não, tuy là phẫu thuật khoan lỗ dẫn lưu được thực hiện rất thành công, nhưng sau này hiệu quả của việc điều trị phục hồi sẽ quyết định xem tổ trưởng của chúng ta sau này có thể nói năng một cách thuận lợi được không, có thể đứng dậy đi lại được không, hay có thể tự túc sinh hoạt được không.”

“Không nghiêm trọng đến thế chứ! Vừa này tổ trưởng còn tỉnh lại cơ mà.” Tư Đồ Bá nói.

“Có nghiêm trọng đấy ạ. Sau khi bị xuất huyết trong hộp sọ, có thể sẽ xuất hiện Trạng thái tỉnh táo giữa kỳ, nhưng điều này không thể chứng tỏ điều gì.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Ông ấy liệu có thể khôi phục hoàn toàn hay không thì phải trông chờ vào sự chăm sóc của các thầy trong thời gian này rồi.”

Tâm trạng của Tư Đồ Bá nặng nề hẳn lên, ông gật đầu kiên quyết, nói: “Những người trẻ tuổi các cậu cứ việc rảnh tay mà đi thực hiện nhiệm vụ, những việc này cứ giao cho tôi và Như Hy.”

“Lúc tổ trưởng tỉnh lại, có nói gì không ạ?” Nhiếp Chi Hiên hỏi.

Tư Đồ Bá vội vàng lấy từ trong túi áo huấn luyện ra một tờ giấy, nói: “Tôi ghi lại rồi, ông ấy nói vẫn còn chưa rõ ràng lắm, nhưng nội dung đại khái thì có thể hiểu được. Ông ấy đã nói 3 điều: Một là cho Đang Đang

ngủ phép, để cô ấy tự mình đi điều chỉnh tâm trạng của bản thân; Hai là bảo Tiêu Vọng, Tiêu Lăng chuyên tâm tập trung vào công việc, không phải lo lắng gì cho ông ấy; Ba là yêu cầu tổ chức đồng tâm hiệp lực khẩn trương phá án, trả lại... một... một... sự trong sạch cho Đường Tuấn.”

“Em biết rồi, chỉ thị của tổ trưởng, chúng em sẽ truyền đạt lại về tổ chức.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Đến thăm được tổ trưởng, chúng em yên tâm rồi, bây giờ chúng em còn phải quay về Sở Công an thành phố. Ở đây giao lại cho thầy ạ.”

3

Phòng họp của tổ chức *Người gác đêm*.

Mấy thành viên ngồi vây xung quanh chiếc bàn họp, dù sắc mặt ai nấy cũng đều mệt mỏi nhưng vẫn tràn đầy ý chí chiến đấu.

“Bên chỗ thầy Tư Đồ chuyển đến lời nhắn, tổ trưởng không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa rồi.” Tiêu Vọng ngồi vào vị trí trước kia của Bác Nguyên Mạn, thần sắc còn nghiêm nghị hơn mọi ngày một chút, anh nhìn một lượt xung quanh, thấy đều là những khuôn mặt trẻ trung giống như bản thân mình, giờ phút này đây, anh không thể không gánh vác trách nhiệm của mình. Anh nhìn sang em trai, rồi hỏi: “Đang Đang đã về nghỉ ngơi hay chưa? Tổ trưởng trước khi bất tỉnh, vẫn còn lo lắng cho em ấy.”

“Về rồi ạ.” Tiêu Lăng trấn áp lại những cảm giác không vui trong lòng, tay nắm chặt thành nắm đấm ngồi vào vị trí của mình. Cậu không cảm nhận được là anh trai có gì đó khác với thường ngày, nhưng biết được ông ngoại không sao rồi, trong lòng cậu cũng nhẹ nhõm đi đôi chút.

“Bây giờ, manh mối đáng để nghiên cứu cũng chỉ có một manh mối này thôi.” Tiêu Vọng nói, “Chính là rất nhiều tài liệu trên bàn làm việc của thầy Đường. Lăng Mạc, ý kiến của cậu thế nào, hãy nói cho mọi người biết đi.”

Lúc này trong lòng mọi người đều có những suy nghĩ riêng của mình, Tiêu Vọng đề nghị Lăng Mạc tổng kết lại những tài liệu này cũng với mục đích là hy vọng có thể khơi gợi khiến mọi người tiếp tục lần theo manh mối tìm ra phương hướng cho bước đột phá tiếp theo.

Lăng Mạc ngẩng đầu tựa vào thành ghế, day day sống mũi, rồi đứng lên, thần sắc cậu có chút mệt mỏi.

Tiếp sau đó, cậu lần lượt bày ra từng phần tài liệu một lên trên mặt bàn họp, đây là ba phần tài liệu để lại trên mặt bàn làm việc của Đường Tuấn, có lẽ là những tài liệu Đường Tuấn đang nghiên cứu vào những giờ phút cuối cùng của cuộc đời.

Phần tài liệu thứ nhất là những ghi chép dấu vết tâm lý lưu lại lúc Đường Tuấn thăm vấn Sơn Tiêu. Phần tài liệu thứ hai là hai bức ảnh photo. Phần tài liệu thứ ba là một bức ảnh đen trắng được rửa phóng to bên trên có bút tích của Đường Tuấn.

“Trước tiên, chúng ta hãy quay lại với bức ảnh này.” Lăng Mạc cầm lên bức ảnh trong phần tài liệu thứ ba, ngắm nghía hai khuôn mặt mờ hồ được khoanh tròn bằng bút đỏ trên bức ảnh, “Tuy rằng mặt mũi diện mạo không được rõ ràng lắm, nhưng chúng ta vẫn có thể thông qua trích xuất hồ sơ vụ án Diệp Phượng Viên mà năm đó thầy Đồng Liên Hoa đã phá được, chúng thực cho phán đoán lúc ban đầu của tôi. Hai người trong khung khoanh tròn đỏ trên bức ảnh này, đích thực chính là Vi Thị Trung và Đỗ Xá. Trong hồ sơ vụ án cho thấy, sau khi vụ án xảy ra, thầy Đồng từng tiến hành đi điều tra phía ngoài phạm vi vụ án, công việc lúc đó có một nhiệm vụ là đi điều tra chủ

nhiệm lớp tiểu học của Đỗ Xá. Và người chủ nhiệm lớp ấy chính là Vi Thị Trung.”

“Trường tiểu học đường Đại Thông khu phía tây thành phố Nam An.” Tiêu Vọng lật giờ hồ sơ, lặng lẽ nói, “Cái tên này cũng thật là rất có cảm giác thời đại. Vi Thị Trung năm đó là giáo viên chủ nhiệm lớp tiểu học, sau đó từng bước một trở thành phó hiệu trưởng, rồi hiệu trưởng trường tiểu học đường Đại Thông, phó giám đốc sở giáo dục khu phía tây thành phố, cuối cùng được đi đầu đến làm hiệu trưởng trường trung học Quốc Đông thành phố Nam An.”

“Vụ án hiệu trưởng mà chúng ta giải quyết, người bị chết chính là người có tên Vi Thị Trung này.” Tiêu Vọng tiếp tục nói, “Theo như hồ sơ khi đó ghi chép lại, lời khai của Vi Thị Trung cho thấy ông ta giành nhiều tình cảm cho Đỗ Xá. Có đi đâu, từ những lời khai trong hồ sơ cho thấy, cũng chỉ là có phần yêu mến mà thôi, chứ không hề có sự bảo vệ mang tính thực chất nào đối với Đỗ Xá cả. Vậy thì, việc Sơn Tiêu mưu hại Vi Thị Trung tại sao lại có tính tập trung đối phó vô cùng rõ rệt đến như vậy?”

“Đúng vậy, hẳn không thể nào lại giết hại chỉ vì là chủ nhiệm lớp tiểu học chứ?” Tiêu Lãng nói, “Nếu vậy chẳng phải hàng xóm láng giềng của Đỗ Xá cũng đều phải chết cả hay sao?”

“Tôi đã nghiên cứu một chút về hồ sơ đó.” Lãng Mặc bình tĩnh nói, “Và đã phát hiện ra mấu chốt vấn đề. Lúc đó khi thầy Đồng tìm kiếm Diệp Phượng Viên, Diệp Phượng Viên và Đỗ Xá đã biến mất, không biết là đã lẫn trốn ở đâu. Nhưng sau đó, Diệp Phượng Viên lại đột nhiên trở về nhà, dọn dẹp sạch sẽ hiện trường, đồng thời còn lấy đi tờ giấy ghi một dãy số điện thoại do chính cô ta ghi lại. Sau đó là vì thầy Đồng đã trở nên thân quen với những người hàng xóm xung quanh, nên mới có được những tin

tức tình báo để rồi cuối cùng phá được vụ án. Diệp Phượng Viên hiển nhiên là phát giác được cảnh sát đang đi đầu tra về cô ta, cho nên mới sợ tội mà bỏ trốn. Vậy thì vấn đề xuất hiện rồi, Diệp Phượng Viên và Đỗ Xá trong khoảng thời gian mất tích đó đã sống ở đâu? Và tại sao lại biết được rằng phía cảnh sát đã nghi ngờ đồng thời đang tìm kiếm tung tích của bọn họ chứ?”

“Cái này tôi cũng nhớ.” Tiêu Lăng cướp lời nói theo.

“Vậy cậu nói đi.” Lăng Mạc nhìn sang Tiêu Lăng nói.

“Sao?” Tiêu Lăng hơi sững người lại, “Ý tôi muốn nói là tôi vẫn nhớ tình tiết đó, lúc đó khi ông ngoại kể lại tình tiết này, còn nói trong vụ án vẫn tồn tại đi đầu nghi vấn này, mà cuối cùng sau khi phá xong vụ án đầu không được giải quyết.”

“Bởi vì đi đầu nghi vấn này không phải là điểm mấu chốt để phá án, cho nên mới không ai để ý nghiên cứu.” Tiêu Vọng bổ sung giúp cho em trai, “Kỳ thực bây giờ đưa ra xem xét, thì vẫn có thể tìm ra được đáp án.”

“Vi Thị Trung.” Lăng Mạc nói.

“Đúng vậy.” Tiêu Vọng nói, “Thực ra lúc đó có một chi tiết có thể gợi mở chỉ ra đi đầu này. Lúc thầy Đồng tiến hành trình sát khu vực quanh đây, ông dùng thân phận là người thu thập tin của mình, cải trang thành người thu mua phế liệu để thực hiện trình sát, cho nên không ai biết ông là cảnh sát. Người duy nhất biết đi đầu đó, chính là Vi Thị Trung thôi. Bởi vì thầy Đồng muốn đi tìm hiểu ở chỗ giáo viên chủ nhiệm lớp, vì sự tôn trọng đối với người có trách nhiệm bảo vệ trường học, nên ông đã công khai giới thiệu thân phận của mình.”

“Ồ, ra là vậy. Sau khi Diệp Phượng Viên giết người, đã đem theo Đồ Xá đến ẩn náu tại nhà của Vi Thị Trung. Sau khi Vi Thị Trung bị đi điều tra, ông ta biết rằng nhà của mình cũng không phải là nơi an toàn nữa, cho nên đã báo cho Diệp Phượng Viên biết việc cảnh sát đang truy tìm cô ta, cô ta buộc phải quay trở về nhà để hủy bỏ chứng cứ, đồng thời tìm kiếm một chỗ ẩn náu khác.” Tiêu Lăng giờ đã ngộ ra.

“Đây chính là nguyên nhân khiến cho Vi Thị Trung cuối cùng đã bị người khác tận dụng ‘búa rìu dư luận’ để bức tử. Thủ đoạn giết người mới cao siêu tinh vi làm sao.” Lăng Mạc nói, “Hai bức ảnh ở phần tài liệu thứ hai thì khá là rõ ràng rồi. Hai bức ảnh này đều có nguồn gốc từ hồ sơ vụ án Diệp Phượng Viên giết người. Bức ảnh thứ nhất là bản in rập lấy được từ hiện trường hình ảnh dãy số điện thoại mà năm đó Diệp Phượng Viên đem từ nhà đi, bởi vì thời đó không phải nhà nào cũng có điện thoại, cho nên số điện thoại này chỉ hướng đến một khu ngõ nhỏ gồm 21 hộ gia đình. Bức ảnh thứ hai, là tên họ của 21 hộ gia đình này. Vào năm đó cũng không có ai đi tìm hiểu, bởi vì thầy Đồng dùng cách thức của bản thân để tìm được phần tử phạm tội. Nhưng bây giờ xem lại, thầy Đường đã phát hiện ra điều dị thường trong danh sách tên họ này, và đã khoanh tên cô ta lại.”

“Phượng Khắc Hà.” Tiêu Lăng cướp lời, “Vừa nãy tôi nhìn thấy cái tên này thì đã cảm thấy rất quen rồi.”

“Đúng vậy, cũng do trí nhớ của Lăng Mạc rất tốt, nhớ được rằng Phượng Khắc Hà chính là bà chủ nhà nghỉ, vợ của Triệu Nguyên trong vụ án thẩm sát nhà nghỉ Triệu Nguyên.” Tiêu Vọng nói, “Thầy Đường cũng quả thật lợi hại, vụ thẩm sát nhà nghỉ xảy ra đã lâu như vậy rồi, mà ông ấy vẫn ghi nhớ được tên họ của một nạn nhân trong đó, cho nên mới phát hiện ra manh mối từ trong danh sách tên họ.”

“Là bởi vì thầy được gợi ý từ những ghi chép thăm vấn, cho nên mới tìm kiếm mối liên hệ một cách tập trung như vậy.” Lăng Mạc nói.

Ánh mắt của mọi người dõi theo lời nói của Lăng Mạc, rồi cuối cùng tập trung hết lại ở phần tài liệu thứ nhất.

Những dòng chữ do chính tay Đường Tuấn viết ra, kết luận của cuộc thăm vấn đối với Sơn Tiêu:

Triệu Nguyên, Vi Thị Trung đã từng giúp đỡ cùng một người, cho nên hai người này phải chết.

Còn Phương Khắc Hà lại chính là vợ của Triệu Nguyên. Theo như lời Bác Nguyên Mạn kể lại, năm đó lão Đồng đã từng che giấu cho hành vi bao che Diệp Phượng Viên và Đỗ Xá của một cặp vợ chồng trẻ. Giờ đây xem lại, cặp vợ chồng trẻ khi đó, chính là vợ chồng Triệu Nguyên. Đường Tuấn căn cứ theo kết luận thăm vấn đối với Sơn Tiêu, tiến hành nghiên cứu về Triệu Nguyên và Vi Thị Trung, đồng thời tìm được mối liên hệ giữa hai người này từ trong hồ sơ tài liệu vụ án Diệp Phượng Viên giết người năm đó.

Tiêu Lăng chau mày lại nói: “Nhưng những manh mối này đều do chúng ta suy luận ra từ trong hồ sơ lưu lại ở chỗ thầy Đường, đối thủ làm thế nào mà biết được chứ? Hồ sơ của chúng ta được bảo mật đúng không?”

Bàn tay cầm tài liệu của Lăng Mạc run rẩy nhẹ, cậu bất giác khẽ mím chặt môi.

Tiêu Lăng vẫn đang tiếp tục nói: “Tôi nghĩ rằng cách thức hung thủ lấy được thông tin từ hồ sơ có thể có hai cách: Một là bọn họ trực tiếp xâm nhập vào trung tâm dữ liệu nơi bảo quản hồ sơ để lấy trộm, nhưng nếu xảy

ra sự việc mất trộm ở trung tâm dữ liệu, thì chắc chắn sẽ có ghi chép về sự việc, một lúc nữa cậu A Bố có thể tìm hiểu xem rốt cuộc có việc đó hay không; Một khả năng khác nữa là, bọn họ bằng cách nào đó thông qua một người nào đó có bản sao lưu của hồ sơ trong tay để lấy được thông tin, nếu là như vậy thì...”

Trong lúc Tiêu Lãng đang nói, một thành viên khác trong nhóm là A Bố đã bắt đầu gõ lách cách trên bàn phím máy tính để tìm kiếm thông tin rồi, Tiêu Lãng còn chưa nói xong, A Bố đã ngắt đầu lên nói: “Không tìm thấy ghi chép về việc mất trộm.”

“Nếu là như vậy thì?” Lãng Mạc nhìn sang Tiêu Lãng, nhắc lại lời nói của cậu.

“Nếu như vậy, thì không thể loại trừ khả năng là bọn họ thông qua thầy Đường để lấy được hồ sơ, dù sao thì cho đến giờ hồ sơ hoàn chỉnh mà chúng ta xem được chính là bản sao lưu được tìm thấy trong máy tính của thầy Đường, cho nên mới có những tấm ảnh được lấy từ trong hồ sơ vụ án ở phần tài liệu thứ hai, vậy có thể là thầy Đường đã trích xuất từ bản sao lưu trong máy tính rồi in ra, đúng không?” Tiêu Lãng oang oang phân tích một cách rành rọt, dường như không hề ý thức được rằng mình có vẻ đang động chạm đến một vấn đề nhạy cảm nào đó. Lãng Mạc không nhìn vào Tiêu Lãng nữa, mà đưa mắt nhìn một vòng những người khác đang ngồi trong phòng họp, rồi cuối cùng ánh mắt cậu dừng lại ở chỗ Tiêu Vọng.

Lãng Mạc nói: “Bản sao lưu của hồ sơ tổng cộng có bao nhiêu bản, cho đến giờ chúng ta còn chưa xác định rõ. Thầy Đường cũng có khả năng là vì lý do điều tra vụ án nên mới có được phần hồ sơ này trong tay, chúng ta cũng không thể loại trừ khả năng này.”

Tiêu Vọng cảm nhận được ánh mắt của Lăng Mạc, cậu gật đầu nói: “Đúng vậy, chúng ta không thể loại trừ bất cứ khả năng nào. Vậy thì chúng ta hãy giải quyết trước một việc nghi vấn khác.”

Tiêu Lăng đang xem màn hình máy tính của A BỐ, nói: “Vâng, nghi vấn gì vậy?”

Tiêu Vọng nói: “Kỳ thực lúc trước chúng ta vẫn còn một việc nghi vấn nữa. Đó chính là vụ án vượt ngục của “*Kị sĩ u linh*” trước kia có mục đích là gì? Dù sao thì những phạm nhân bị giết hại đó đều không có bất cứ liên hệ dây mơ rễ má gì với thầy Đồng hay là Đỗ Xá cả. Sau đó, theo suốt chặng đường truy bắt tên “Tai sát” của tôi, mới biết được mục tiêu thực sự của bọn họ không phải là vượt ngục, mà là đang lấy trại giam thành phố Nam An ra làm thực nghiệm diễn tập vượt ngục. Bởi vì trại giam thành phố Nam An và nhà tù Kim Ninh nơi Đỗ Xá bị giam giữ đều do Cầu Tuấn Kiệt thiết kế.”

Tiêu Vọng ngừng lại giây lát, rồi nói tiếp: “Từ trước đến giờ, tôi gần như hiểu rõ được mục đích này. Nhưng tôi vẫn luôn cho rằng là người thân bạn bè của Đỗ Xá đang tìm cách để cứu hắn. Bây giờ xem ra thì không phải như vậy, những người từng cứu giúp Đỗ Xá đều bị sát hại, vậy thì rõ ràng rằng mục đích của bọn chúng là cứu Đỗ Xá ra, rồi sau đó giết hại hắn.”

“Vậy tại sao không cử người đến nhà tù Kim Ninh để ra tay luôn?” Tiêu Lăng hỏi.

“Điều này thì không rõ, có thể là bởi một mục đích nào đó của phần tử phạm tội, hoặc là, vào được nhà tù cho dù có được phân vào một phòng, cũng rất khó có cơ hội để ra tay.” Tiêu Vọng lắc đầu nói, “Phương hướng của chúng ta bây giờ có lẽ là phải tìm hiểu xem kẻ nào lại muốn giết Đỗ Xá.”

“Việc này vừa nãy chúng em đã tìm hiểu rồi.” Tiêu Lăng nói, “Khi Đỗ Xá còn nhỏ, trong nhà đã xảy ra biến cố. Sau khi Diệp Phụng Viên bị tuyên án tử hình, Đỗ Xá đã được thầy Đồng đưa đến viện phúc lợi, cho đến khi hắn 19 tuổi, thầy Đồng còn giúp đỡ thu xếp cho hắn một công việc ở trong viện phúc lợi. Rồi sau đó thì đã xảy ra vụ án Đỗ Xá giết hại thầy Đồng, tiếp đó Đỗ Xá đã bị giam giữ trong nhà tù Kim Ninh cho đến giờ. Cũng có nghĩa là, quá trình trưởng thành của Đỗ Xá vô cùng đơn giản, nếu như nói về các mối mâu thuẫn, thì chỉ mỗi mâu thuẫn với thầy Đồng mà thôi.”

“Nói một cách đơn giản, đối thủ của chúng ta đang muốn giết hại Đỗ Xá, để trả thù cho thầy Đồng.” Tiêu Vọng tổng kết lại, “Vậy thì, phạm vi điều tra của chúng ta đã thu hẹp lại rất nhiều rồi. Nhưng mà, cho dù là phạm vi nhỏ như vậy, cũng không có bất cứ manh mối nào. Thầy Đồng chỉ có một người con trai là Đồng Lạc, vào năm đó cũng đã bị phán xử ở khung hình phạt cao nhất, tro cốt cũng đã lạnh lẽo lâu rồi. Quan hệ vợ chồng của thầy Đồng cũng không tốt đẹp, bởi là cuộc hôn nhân do cha mẹ sắp đặt, thêm vào đó sau khi kết hôn thầy Đồng chỉ toàn tâm toàn ý vùi đầu vào công việc, tình cảm vợ chồng hoàn toàn tan vỡ. Khi con cái thầy Đồng còn rất nhỏ, hai vợ chồng họ đã ly hôn rồi. Vợ thầy là Tiêu Tường đem theo cô con gái mới vài tuổi Đồng Quân đã ra nước ngoài từ lâu. Tôi cũng đã đến bộ phận xuất nhập cảnh trích xuất tìm hiểu các ghi chép, hai người này sau khi ra nước ngoài thì không thấy có ghi chép đã từng quay về nước. Ngoài gia đình ra, toàn bộ tâm huyết của thầy Đồng đều tập trung cho công việc, giao tiếp xã hội cũng gần như là không có. Dùng phép loại trừ, người nhà không có khả năng, bạn bè thân hữu khác cũng không có khả năng, người duy nhất có khả năng báo thù cho thầy Đồng, hoặc là đồng

ngiệp cùng đơn vị, hoặc chính là người nắm rõ về sự việc của thầy Đồng rồi muốn ‘thay trời hành đạo’.”

Tiêu Lãng lập tức gật đầu công nhận, rồi nói: “Nếu như cần phải đi đầu tra người báo thù cho thầy Đồng, em cho rằng có lẽ nên ưu tiên hơn hết các mối quan hệ bạn bè của ông ấy, đặc biệt là những người bạn hoặc là đồng nghiệp cũ có biết thầy Đồng làm việc ở *Người gác đêm*, dù gì thì trước khi “Kị sĩ u linh” chết, trong tay còn cầm theo một mảnh giấy ghi chữ “*Người gác đêm*”, cho thấy đối phương ít nhất cũng có biết về tổ chức của chúng ta.”

Lãng Mạc hít thở một hơi thật sâu, sắc mặt trầm tĩnh như hòn đá.

Tiêu Lãng càng nói càng hào hứng, lại cứ quay đầu nhìn sang phía cậu: “Đúng rồi, Lãng Mạc, trước kia khi truy bắt “Kị sĩ u linh”, tôi và cậu hợp tác với nhau, lúc đó vẫn luôn có cảm giác tốc độ nắm được thông tin của “Kị sĩ u linh” luôn nhanh hơn so với chúng ta nghĩ, đúng không nhỉ? Đi đầu này cho thấy...”

Thấy mũi nhọn của Tiêu Lãng càng ngày càng rõ rệt, Tiêu Vọng vội vàng nhắc nhở trước một câu: “Đúng vậy, chúng ta cũng đã tìm hiểu về các mối quan hệ xã hội của thầy Đồng. Ngoài ra, Tổ Thiên Nhân* của chúng ta cũng đang xem xét lại hiện trường, nói không chừng có thể tìm được nhiều điểm có liên quan hơn nữa, vừa lúc trước tôi đã nhận được tin tức của Nhiếp Chi Hiên và Trình Tử Mặc, bọn họ đã có những phát hiện mới, có lẽ cũng sắp đến đây rồi...”

“Đến muộn rồi đến muộn rồi, thật ngại quá.” Trình Tử Mặc kịp thời lên tiếng rồi đẩy cửa bước vào, theo sau cô là Nhiếp Chi Hiên, “Bị tắc đường, tôi vốn đã định lái mô tô đến đây, nhưng mà chỉ có một chiếc mũ bảo hiểm, anh Nhiếp có bị đánh chết cũng nhất quyết không chịu để tôi

chở anh ấy, nếu không chúng tôi chắc chắn đã đến kịp rồi, đúng thật là công dân tốt tuân thủ luật lệ.”

Phía sau cô Nhiếp Chi Hiên đang nhún nhún hai vai.

Còn Lăng Mạc thì trực tiếp cắt ngang lời của Trình Tử Mặc: “Thế nào rồi, hiện trường của thầy Đường có phát hiện gì mới ư?”

“Có lẽ là có thể lập thành án được rồi, chúng tôi đã tìm thấy thiết bị giết người tại hiện trường.” Nhiếp Chi Hiên khẳng định nói.

Tâm trạng của những người đang ngồi trong phòng nghe thấy vậy đều lập tức chấn động, xác nhận là một vụ án mạng giết người, đi đâu đó có nghĩa là cái chết của thầy Đường không phải là sự cố ngoài ý muốn.

Ông ấy cũng là một người bị hại.

“Nói một cách tổng thể, chúng tôi đã tiến hành xem xét lại hiện trường, cuối cùng đã phát hiện ra manh mối.” Nhiếp Chi Hiên tự hào nói, “Có thể là có hai phần tử phạm tội, nhất thời nảy ra ý định phải sát hại thầy Đường.”

“Ồ? Có chứng cứ gì không?” Tiêu Lăng hiếu kỳ hỏi ngay.

“Cái này để sau sẽ nói kĩ hơn.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Tóm lại, một người trong bọn họ, lợi dụng thiết bị trì hoãn kéo dài thời gian để tạo ra âm thanh, khiến thầy Đường dịch chuyển từ chỗ khu nhà lán ra phía dưới chiếc máy xúc. Còn thời gian được trì hoãn này, đủ để cho phần tử phạm tội kịp đến trước mai phục bên trong thân máy xúc. Bọn họ phá hủy thiết bị thủy áp để giết người, rồi sau đó khôi phục lại tình trạng của thân máy xúc, dọn dẹp hiện trường.”

“Ừm, quá trình này ngoại trừ việc chứng minh bọn họ không phải là có âm mưu phạm tội trước đó, thì còn có thể chứng minh đi đâu gì nữa?” Tiêu

Vọng tiếp tục hỏi.

“Không chứng minh được đi đâu gì cả.” Nhiếp Chi Hiên cười nói, “Có đi đâu, bọn họ đã có một sơ hở, dùng kẹo cao su để dính chặt thiết bị, rồi không cẩn thận đã để thất lạc miếng kẹo cao su. Và lại khéo chọn là, miếng kẹo cao su đã bị chính chân tôi dẫm phải.”

“DNA?” Tiêu Vọng có chút phấn khởi.

Nhiếp Chi Hiên gật đầu, hắng giọng nói tiếp: “Theo như chị Bác, à không, cô giáo* Bác tăng ca xét nghiệm cho thấy, trên miếng kẹo cao su mà chúng tôi lấy được ở hiện trường, xét nghiệm ra DNA của một nam giới. Dù liệu DNA này sau khi được nhập vào hệ thống kho dữ liệu DNA của những người mất tích toàn quốc theo như đề nghị của tôi, đã đối chiếu trùng khớp với một đứa trẻ bị mất tích.”

“Đợi đã, thiết bị trì hoãn kéo dài thời gian à? Quả nhiên là như vậy.” Tiêu Vọng tiếp tục phấn chấn nói, “Anh Nhiếp, người này rất có khả năng chính là kẻ thông thạo máy móc tên “Tai sát” mà tôi vẫn luôn tìm kiếm, thông tin của hắn ta thế nào? Có phải là cũng mất tích vào ngày 8 tháng 6 âm lịch hay không?”

“Lịch âm thì tôi lại chưa kiểm tra.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Có đi đâu, hắn ta sinh vào tháng 9 năm 1996 tại thành phố Giang Nam, bị mất tích tại thành phố Giang Nam vào ngày 30 tháng 7 năm 1998, bố mẹ là quân nhân.”

“Ngày đó chính là ngày mùng 8 tháng 6 âm lịch. Việc phủ định những phán đoán đầu tiên của tôi là hoàn toàn chính xác rồi, bắt cóc trẻ em quả thật không phải là để lựa chọn gen.” Tiêu Vọng nói, “Con cái của quân nhân lại thông thạo về máy móc.”

“Hình dáng đối thủ của chúng ta đã dần dần lộ ra trên mặt nước rồi.”
Lăng Mạc nói.

“Tiếp theo đây phải đi đâu tra thế nào?” Tiêu Lăng đứng lên, nhìn sang Tiêu Vọng.

“Phương hướng đi đâu tra theo những quan hệ mâu thuẫn không tiếp tục triển khai được nữa rồi.” Tiêu Vọng nói, “Trong cuốn *“Tâm lý tội phạm”* từng nói rằng, nếu như muốn biết hung thủ tiếp theo đây sẽ làm gì, vậy thì hãy coi bản thân mình chính là hung thủ.”

“Nếu như hung thủ đã xác lập mục đích là tìm diệt kẻ thù, mục tiêu duy nhất còn lại hiện giờ lại rất rõ ràng, vậy thì bước tiếp theo của bọn chúng chắc chắn là phải tìm cách tới nhà tù Kim Ninh.” Tiêu Lăng quả quyết phán đoán.

Tiêu Vọng gật đầu, nói: “Anh cũng nghĩ như vậy. Nhưng mà, nhà tù Kim Ninh nổi tiếng là nhà tù canh phòng cẩn mật, dựa vào mấy kẻ biến đổi có năng lực biến đổi cũng không thể nào tìm được sơ hở. Trừ phi...”

“Trừ phi bọn họ tìm được Cầu Tuấn Kiệt, lấy được tấm bản đồ thiết kế nhà tù Kim Ninh.” Lăng Mạc nói.

“Vậy bọn họ đã giết hại thầy Đường, chó cùng rứt giậu rồi, liệu có cử người đột nhập vào nhà tù Kim Ninh chờ thời cơ gây án hay không?” Tiêu Lăng nói, “Chó cùng rứt giậu rồi, không cứu ra nữa, mà trực tiếp sát hại luôn?”

“Vừa nãy anh đã nói rồi, không thể nào được.” Tiêu Vọng nói, “Hơn nữa trước đó, sau khi chúng ta phát hiện ra hai nơi giam giữ này đều do Cầu Tuấn Kiệt thiết kế, thì anh đã bảo giám đốc Tiêu thông báo đến nhà tù Kim Ninh yêu cầu tăng cường thẩm tra đối với các phạm nhân nhập trại

rồi. Ngoài ra, nơi đó không phải là trại tạm giam, mà là nhà tù. Phạm nhân cần phải thông qua tòa án xét xử sau đó mới bị đưa vào giam giữ. Cho dù bọn chúng muốn làm như vậy, thời gian cũng không kịp nữa rồi.”

“Vậy chỉ còn lại một con đường là tìm Cầu Tuấn Kiệt thôi?” Tiêu Lăng lại ngời xuống, “Vậy bọn chúng không tìm được đâu nhỉ.”

“Có lẽ không tìm được.” Tiêu Vọng nói, “Khi phát hiện ra manh mối chỗ Cầu Tuấn Kiệt, anh đã đề nghị lên Giám đốc Tiêu cử người đi tìm rồi. Tận dụng hết mức mọi nguồn lực công an của chúng ta, mà đầu chưa thể tìm được Cầu Tuấn Kiệt đang mai danh ẩn tích ở đâu. Vậy thì, đối thủ của chúng ta càng không có nhiều nguồn lực như vậy để mà tìm được anh ta đâu.”

4

“Vậy chúng ta vẫn chưa biết phải bắt tay từ đâu cả.” Tiêu Lăng nói.

“Tuy là chưa biết bắt tay từ đâu, nhưng vừa nãy Lăng Mạc nói rất đúng, hình dáng của hung thủ đã dần dần ngoi lên trên mặt nước rồi.” Tiêu Vọng nói, “Đối thủ của chúng ta, chính là tập hợp một nhóm những đứa trẻ bị đánh cắp rồi sau lớn lên. Do một nguyên nhân nào đó khiến cho bọn chúng có sự đột biến về gen, rồi từ đó có những năng lực biến đổi không giống nhau. Nhìn thì có vẻ như bọn chúng đang ‘thay trời hành đạo’, kỳ thực bọn chúng có một mục tiêu rõ ràng, đó chính là, cứu Đỗ Xá ra rồi sát hại hắn ta.”

“Bọn chúng là một tổ chức sao?” Tiêu Lăng hỏi, “Cũng giống như chúng ta?”

“Có người bắt cóc trẻ em, có người chỉ đạo bọn chúng nội bộ tương tàn lẫn nhau, chứng tỏ chắc chắn là có kẻ cậ̀n đậ̀u, kẻ chỉ huy.” Tiêu Vọng nói, “Hành động thống nhất, hiệp lực hợp tác, mục tiêu rõ ràng, chứng tỏ chắc chắn là có đường đi nước bước - đây chính là một tổ chức.”

“Bắt giặc phải bắt vua trước.” Lăng Mạc nói.

“Ai biết được vua đang ở đâu.” Tiêu Lăng đáp, “Không thì, chúng ta hãy bắt đậ̀u ra tay từ chỗ Sơn Tiêu đi.”

“Ra tay thế nào đây?” Lăng Mạc hỏi lại, “Trực tiếp đi hỏi cô ta? Kẻ cậ̀n đậ̀u của các người là ai? Cô ta liệu có nói cho cậu biết không?”

“Không nói cho tôi thì tôi...”, Tiêu Lăng vung cánh tay lên làm điệu bộ.

“Tôi sao nào? Lại muốn dùng hình phạt thẩm vấn bức cung à?” Tiêu Vọng nhìn cậu em trai.

“Không đâu, ý của em là, Lăng Mạc chẳng phải là người phân tích sao?” Cánh tay đang vung lên của Tiêu Lăng lập tức biến thành đưa thẳng ra đằng trước, chỉ sang phía Lăng Mạc.

“Phân tích? Phân tích thì phải dựa trên những điệ̀u kiện tiệ̀n đệ̀” Lăng Mạc cậ̀n lên phần tài liệu thứ nhất mà Đường Tuấn đặt trên bàn làm việc, chỉ vào tài liệu nói, “Cậu xem, ngay cả thầy cũng chẳng qua là đang đưa ra phán đoán, mà không phải là trả lời câu hỏi. Chúng ta không biết chút gì về tình hình của tổ chức đối thủ, làm sao để phân tích đây?”

“Vậy chúng ta không có cách gì thực hiện được sao?” Tiêu Lăng giờ cánh tay ra.

“Sơn Tiêu quả thực không thể động đến.” Tiêu Vọng nói, “Thẩm vấn đòi hỏi phải có kỹ xảo kỹ năng, vào lúc trong tay ta không có quân bài chủ đạo nào cả, thì chúng ta không thể mạo hiểm tấn công được. Thầy Đường

hôm qua đã tiến hành thăm vấn Sơn Tiêu, cô ta sau khi về cũng sẽ tự mình suy nghĩ, như vậy cô ta cũng đã tăng cường phòng vệ rồi. Vốn đã là một con nhím, bây giờ thành một con nhím khoác lên người tấm áo giáp rồi, chúng ta không có bất cứ khả năng nào để đột phá cô ta nữa.”

Nói xong, Tiêu Vọng đưa mắt lên nhìn Nhiếp Chi Hiên, dường như đang muốn trưng cầu anh ấy nói đi đâu gì đó. Nhiếp Chi Hiên cúi thấp đầu, lắc đầu tỏ sự bất lực.

Tiêu Lăng có đôi chút thất vọng, nói: “Kỳ thực trước đó chúng ta cũng đã bố trí một số việc có liên quan, chính là bắt tay vào tìm hiểu từ những mối quan hệ xã giao của Sơn Tiêu. Đáng tiếc rằng, cô ta là một người vô cùng độc lập tác chiến, thông qua đi đầu tra cho thấy, cơ bản là không có mấy quan hệ xã giao gì. Càng đáng tiếc hơn, chính là phương tiện thông tin liên lạc trông giống như là một chiếc điện thoại di động Nokia mà cô ta đã phá hủy kia nữa, dường như bên trong có thiết bị tự hủy, cho nên chúng ta không có cách nào phục hồi nguyên trạng, vốn dĩ tôi vẫn có đôi chút hy vọng vào việc khôi phục lại thiết bị này, xem ra, lại hết hy vọng rồi.”

“Vậy chúng ta thật sự là chưa dốc hết sức mình ra để làm thôi!” Tiêu Lăng đập bàn một cái, “Chúng ta không thể nào lại cứ đợi bọn chúng tiếp tục gây án chứ hả? Quá bị động rồi.”

“Không cần phải sốt ruột, thực ra chúng ta cũng không phải là không có một động thái gì cả.” Tiêu Vọng nói, “Tuy rằng chúng ta có nắm được những thông tin cơ bản sơ bộ về những đứa trẻ bị bắt cóc vào ngày mùng 8 tháng 6 âm lịch, như là tuổi tác, đặc điểm, giới tính v.v..., nhưng vẫn chưa có cách nào tiến hành phân tích theo dữ liệu lớn (big data) được, nguyên nhân là vì những người này hiện giờ đều mang thân phận giả, kẻ bị chúng ta tóm được là Sơn Tiêu, cũng là có thân phận giả. Tôi đã nói với giám đốc

Tiêu, cử các đồng nghiệp bên bộ phận dữ liệu lớn tiến hành nghiên cứu phán đoán về thân phận giả của cô ta.”

“Thân phận giả thì nghiên cứu phán đoán thế nào?” Tiêu Lăng hỏi.

“Dùng thân phận giả mua vé xe, hay dùng thân phận giả đặt phòng, v.v..., chúng ta cần phải biết được có ai cùng đồng hành với cô ta hay không.” Tiêu Vọng nói, “Còn nữa, chúng ta sẽ căn cứ vào mọi địa điểm mà thân phận giả xuất hiện để kết nối lại, thông qua việc phân tích những chặng đường của cô ta để phát hiện ra manh mối.”

“Hành động đơn độc một mình, việc này hơi khó.” Lăng Mạc nói.

Tiêu Vọng lặng lẽ gật đầu xác nhận, cậu biết rằng Lăng Mạc nói đúng, nhưng dù sao thì cô Sơn Tiêu này tự mình còn sử dụng một chiếc di động riêng, rồi từ đó để lại sơ hở, vậy thì không thể chắc chắn rằng cô ta sẽ không để lại sơ hở ở một nơi nào khác nữa. Mà cho đến giờ đối với tổ chức *Người gác đêm* mà nói, thì mắt xích mấu chốt này là con đường duy nhất có thể triển khai được.”

“Việc này Sở Công an thành phố đang thực hiện, vậy còn chúng ta thì làm gì đây?” Tiêu Lăng hỏi.

“Chờ đợi thôi, đợi đến lúc Sơn Tiêu bình tĩnh lại, chúng ta lại thăm vấn nữa xem sao.” Tiêu Vọng cũng không nghĩ ra công việc gì hay hơn cho bước tiếp theo, đành phải trả lời như vậy.

“Đúng rồi,” Tiêu Lăng đáp lời, “Ngoài ra, vừa nãy em còn chưa nói hết đâu, về những người có mối quan hệ với thầy Đồng, mọi người thấy thế nào? Nếu như phải thăm tra từng người bạn cũ hay đồng nghiệp cũ của thầy Đồng, thì mọi thành viên cũ của *Người gác đêm* chúng ta đều có thể

bị liệt kê đưa vào phạm vi của việc đi đầu tra này, nhất là những thành viên cũ có mối quan hệ khá mật thiết với thầy Đồng.”

“Như vậy thì phải đi đầu tra tất cả những giáo viên hướng dẫn của *Người gác đêm*.” Lăng Mạc tiếp lời cậu.

“Chính xác là như vậy, tuy họ đều là giáo viên hướng dẫn của chúng ta, nhưng việc đi đầu tra bắt buộc về các mối quan hệ giao tiếp xã hội cũng là đi đầu cần phải làm, xem xem liệu có thể có những mối liên hệ kiểu như là với các tổ chức bí mật hay không. Nhất là về những mối quan hệ giao tiếp của thầy Đường, về chiếc vòng đeo tay của thầy ấy, và cả mục đích ra khỏi nhà vào sáng sớm tinh mơ của thầy ấy... Anh thử nghĩ xem, thầy Đường đêm hôm khuya khoắt lại đột nhiên chủ động ra khỏi nhà, rồi sau đó bị tổ chức đối phương làm hại. Vậy thầy ấy ra khỏi nhà, là để gặp ai vậy?”

Tiêu Lăng vẫn đang thao thao bất tuyệt, không chú ý đến sắc mặt Tiêu Vọng lúc này đang nhìn về phía mình đã có phần không được tự nhiên.

“Xin hỏi, đi đầu tra quan hệ giao tiếp của thầy Đường, là đi đầu tra với vai trò người bị hại, hay là với vai trò kẻ tình nghi?” Lăng Mạc buông ra một câu.

“... là ý gì?” Tiêu Lăng sửng lại một chút.

“Thầy Đường từng nói, phá án không thể chỉ coi trọng những yếu tố đánh giá ban đầu.” Lăng Mạc lạnh lùng nói, “Tôi nghĩ cậu có thể đã quên mất rồi chẳng.”

“Tôi coi trọng yếu tố ban đầu ư?” Tiêu Lăng lúc này mới hiểu ra sắc mặt của anh trai là có ý gì, cậu bức xúc nói, “Lăng Mạc, người khác thì nói sao cũng được, nhưng cậu thì sao lại có thể nói tôi như vậy chứ? Thầy Đường là bố của Đang Đang, cũng là thầy giáo hướng dẫn của tôi, sao tôi

lại có thể vừa như vậy đã mặc nhận coi thầy ấy là kẻ tình nghi được chứ? Nhưng cũng chính là vì như vậy, chúng ta mới càng cần phải bình tĩnh xem xét vụ án này có đúng không? Lẽ nào xem nhẹ những nghi vấn này, thì mới có thể gọi là hỗ trợ phá án?”

“Tôi chỉ là muốn nhắc nhở cậu,” Lăng Mạc không để ý đến những lời giải bày của Tiêu Lăng, “Nếu như chúng ta hoàn toàn bị đối phương dẫn dắt đi, vậy thì thầy Đường rất có thể sẽ là một Tào Doãn tiếp theo.”

“Tôi bị đối phương dẫn dắt khi nào?” Tiêu Lăng nói to, “Lăng Mạc, cậu mới là xem trọng yếu tố ban đầu, cậu...”

Lúc này, điện thoại trong phòng họp kêu lên.

Tiêu Vọng đưa tay ra hiệu im lặng, Tiêu Lăng bất giác im bật ngậm tăm, Lăng Mạc cũng nhìn về phía chiếc điện thoại. Chỗ này là phòng họp của tổ chức *Người gác đêm*, những người biết được số điện thoại ở đây vốn không có mấy ai, hơn nữa đại đa số những người đó đều đang ở đây. Trong đêm khuya tĩnh lặng như thế này, tiếng chuông điện thoại kêu lên, hoặc là có tin vui, hoặc là có sự cố nghiêm trọng mới xảy ra.

Cho nên, thần kinh của tất cả mọi người bất giác đều căng cứng.

“Tiêu Vọng, con đưa mọi người lập tức đến đồn công an Trường Bằng khu phát triển kinh tế, đến ngay lập tức!” Là giọng của Tiêu Vãn Thiên, giọng nói không chỉ mang ngữ khí ra lệnh khẩn cấp, mà hơn hết còn vô cùng gấp gáp và lo lắng.

“Bố? Có chuyện gì vậy ạ?” Tim Tiêu Vọng bất giác thất lại.

“Cậu Tuấn Kiệt xảy ra chuyện rồi.” Tiêu Vãn Thiên nói ngắn gọn.

Nghe xong mệnh lệnh từ trong điện thoại, Tiêu Vọng không nói không rằng giơ tay ra hiệu cho mọi người lập tức chuẩn bị sẵn sàng, rồi xuống lầu

đến lên xe.

Trước khi rời khỏi phòng họp, Nhiếp Chi Hiên lôi Tiêu Vọng và Tiêu Lãng lại.

“Đúng rồi,” Nhiếp Chi Hiên nói, “Lúc này tôi đã đến bệnh viện thăm tổng trưởng, bệnh tình của ông cơ bản đã ổn định. Ông ấy còn tỉnh lại một lần, và đã nói 3 ý: Một là cho Đang Đang nghỉ phép, để cô ấy tự mình đi điều chỉnh tâm trạng của bản thân; Hai là bảo các cậu chuyên tâm tập trung vào công việc, không phải lo lắng gì cho ông ấy; Ba là yêu cầu tổ chức đồng tâm hiệp lực khẩn trương phá án.”

Nhiếp Chi Hiên cố ý bỏ đi không nhắc đến nửa câu cuối “trả lại sự trong sạch cho Đường Tuấn.”

“Em biết là ông ngoại sẽ không cho em đến để chăm sóc ông.” Tiêu Lãng kín đáo lau những giọt nước mắt đang trực lẫn ra trên khóe mắt, “Lúc ông mới đổ bệnh vẫn còn nhận thức được, đã viết vào trong tay em một chữ, là chữ ‘quốc’.”

“Ý của ông là, quốc sự làm trọng.” Tiêu Vọng cảm thán nói.

Nhiếp Chi Hiên vỗ vào vai Tiêu Vọng, nói: “Đừng lo lắng, ông lão cơ thể vẫn còn cứng cỏi lắm, đã trụ qua được giai đoạn khó khăn nhất rồi, nhất định sẽ không sao đâu.”

Tiêu Vọng gật đầu: “Mong là như vậy.”

Đồn công an Trường Bằng phân khu phát triển kinh tế thuộc Sở Công an thành phố Nam An, do địa bàn quản lý không lớn, cho nên văn phòng làm việc cũng chỉ là một tòa nhà nhỏ hai tầng thông thường, phòng họp cũng chỉ có thể ngồi được không quá mười người. Vậy mà lúc này đây,

trong phòng họp đã chật kín người, có người còn lôi ghế từ phòng khác đem sang ngồi, có người thì đứng cho xong.

Ngoài những cảnh sát của Sở Công an thành phố Nam An do Tiêu Vấn Thiên trực tiếp phụ trách phối hợp với tổ chức *Người gác đêm* tiến hành phá án, các thành viên của tổ chức *Người gác đêm* ra, Tiêu Vấn Thiên còn mời cả những lãnh đạo có liên quan của phân đội quản lý giam giữ Sở Công an thành phố đến dự họp.

Tiêu Vấn Thiên trang phục chỉnh tề nghiêm nghị ngồi chính giữa phòng họp, nhìn thấy hội Tiêu Vọng vừa kịp đến, ông liền quay đầu sang đằng trước đằng công an nói: “Bắt đầu nói đi, người báo án đâu rồi?”

Điền trưởng điền công an chỉ về phía một thanh niên trẻ tuổi mặc bộ trang phục cảnh sát hỗ trợ, trên đầu đang được quấn một vòng băng gạc trắng, nói: “Đây là La Y, là cậu ấy phát hiện ra.”

Mọi ánh mắt đều hướng về cậu thanh niên đang có phần ngại ngùng bẽn lễn, La Y bất giác có đôi chút căng thẳng hồi hộp: “Vâng, đúng là tôi nghe thấy.”

“Nói cụ thể xem nào.” Tiêu Vấn Thiên nói.

La Y hắng giọng, rồi cẩn thận báo cáo lại một lượt về sự việc xảy ra lúc tối một cách chi tiết cho tất cả các vị lãnh đạo đang có mặt tại đó nghe.

“Bị phang ngất?” Tiêu Lăng nhảy dựng lên, “Cậu bị một người phụ nữ phang ngất ư? Cậu lại không nhìn rõ mặt mũi đáng vẻ của cô ta?”

La Y cúi thấp đầu xuống, cảm thấy vô cùng xấu hổ lắc đầu.

“Cậu đang mặc sắc phục cảnh sát đấy! Cô ta sao lại dám đánh cậu chứ!” Tiêu Lăng tức tối giậm chân.

“Nếu như không mặc sắc phục cảnh sát, thì chưa chắc đã bị đánh đâu.”
Lăng Mạc đang ở một bên bèn nói.

Tiêu Lăng nghi hoặc nhìn sang Lăng Mạc, nhưng rồi tự mình nghĩ lại, thì thấy quả thật đúng là như vậy.

“Sau đó, khi tôi tỉnh lại, thì phát hiện ra trong phòng không còn ai cả, nên đã gọi điện thoại cho đồn trưởng.” La Y nói.

Đồn trưởng đồn công an vẫn khoác trên người trọn bộ trang phục cảnh sát cá nhân, anh ta tháo máy quay chấp pháp ghi lại hiện trường đang cài trên vai áo xuống, lấy thẻ nhớ ra cắm vào máy tính, bật máy chiếu lên, nói: “Đây là hình ảnh chúng tôi ghi lại lúc đến hiện trường sau khi nhận được tin báo.”

Đoạn hình ảnh quay được dưới góc nhìn của đồn trưởng đồn công an, từ cửa ra vào đã nhìn thấy người cảnh sát hỗ trợ đang bị thương, rồi sau đó cầm súng tiến vào bên trong căn hộ, lục soát từng căn phòng một. Phòng khách và những phòng ngủ khác của căn hộ đều rất bình thường, không có điều gì bất thường, mang dáng vẻ cũ kỹ của một căn hộ vừa mới được cho thuê, người ở vẫn còn chưa chuyển đến. Chỉ duy nhất bên trong phòng ngủ chính là không như vậy.

Trong phòng ngủ chính chỉ có một chiếc giường rộng 1,5 mét, trên giường không thấy có chăn gối gì, chỉ trơ trọi chiếc giát giường. Trên giát giường tản mát mấy sợi dây thừng, còn có một chiếc roi da.

“Hiện trường này có lẽ là một vụ bắt cóc, tra hỏi. Sau khi hỏi người cảnh sát hỗ trợ của chúng tôi, thì được biết người bị hại rất có khả năng là Cầu Tuấn Kiệt, bởi vì trước đây giám đốc Tiêu đã từng thông báo xuống cho chúng tôi để tìm kiếm người này cho nên rất có ấn tượng.” Đồn

trưởng đồn công an nói, “Thế cho nên, tôi đã ngay lập tức trực tiếp báo cáo vượt cấp lên giám đốc Tiêu.”

“Việc khám nghiệm hiện trường ra sao?” Tiêu Vấn Thiên hỏi.

“Đã kiểm tra rồi.” Một người cảnh sát nhân dân mặc trang phục khám nghiệm hiện trường vụ án hình sự mở cuốn sổ ghi chép trong tay ra, nói: “Hiện trường có nền nhà lát xi măng, cho nên không tìm thấy bất cứ manh mối hữu dụng nào cả. Tại hiện trường tất cả những vật dẫn có thể lưu lại dấu vân tay chúng tôi đều đã xem xét, trên chỗ công tắc đèn phát hiện ra đường vân nhìn giống như là dấu vân tay, song không có giá trị giám định. Ngoài ra không phát hiện được thêm điều gì nữa.”

“Sợi dây thừng và roi da đã được đem đi kiểm nghiệm chưa?” Nhiếp Chi Hiên nói xen vào.

Người nhân viên khám nghiệm hiện trường gật đầu.

“Cái tên đó, cậu có xác định chắc không?” Tiêu Lãng đi đến bên cạnh La Y, nhìn thẳng vào mắt cậu ta.

Người cảnh sát hỗ trợ ngại ngùng bởi ánh mắt đó, nhưng giọng nói rất chắc chắn: “Cậu Tuấn Kiệt, tám bản đồ, tôi nghe thấy rõ ràng, tuyệt đối không sai được.”

“Vậy thì không hay rồi.” Tiêu Lãng sốt ruột xoa tay vào nhau.

“Camera giám sát xung quanh đã xem chưa?” Tiêu Vấn Thiên hỏi tiếp.

“Xem rồi, có thể chắc chắn một điều là, bọn chúng không đi bộ rời khỏi đây.” Tổ trưởng của tổ trinh sát hình ảnh nói, “Rất có khả năng là đi xe rời khỏi đây. Cho đến giờ chưa nắm rõ được tình hình cụ thể của chiếc xe tình nghi, cho nên chỉ có thể dựa vào khoảng thời gian để kiểm tra các camera giám sát xung quanh. Phạm vi kiểm tra như vậy liên đới khá rộng,

không có cách nào để xác định, cũng không có cách nào phân biệt, cho nên, mức độ khó khăn trong công việc của tổ trình sát hình ảnh chúng tôi rất lớn, cần có thời gian.”

“VẬY *Người gác đêm* chúng tôi có cần phải...”, Tiêu Lăng vừa định nói tiếp, đã bị Tiêu Vấn Thiên giơ tay ra hiệu ngăn lại.

Tiêu Vấn Thiên chỉ vào mấy người hội Tiêu Vọng, rồi nói: “Ngoài đồng chí phân đội quản lý giam giữ, và cả mấy người các cậu ra, những người khác có thể ra ngoài được rồi.”

Đợi đến sau khi những người cảnh sát khác lần lượt lục tục rời khỏi phòng họp, Tiêu Vấn Thiên mới nghiêm giọng phê bình Tiêu Lăng: “Vụ án phải bảo mật, sao tính khí của con vẫn cứ bộp chộp như vậy hả?”

Tiêu Lăng tự mình cảm thấy đuối lý, song vẫn bướng bỉnh vênh mặt lên nói: “Sao bố biết được con định hỏi tình hình vụ án?”

Tiêu Vấn Thiên không để ý đến cậu, quay sang nói với lãnh đạo phân đội quản lý giam giữ: “Vương Chi, tôi đã sớm bảo các anh nghiên cứu về tình hình của nhà tù Kim Ninh, các anh đã nghiên cứu chưa?”

“Chúng tôi đã nghiên cứu rồi.” Đội trưởng Vương Chi nói, “Theo như chúng tôi tìm hiểu, nhà tù Kim Ninh là nơi giam giữ các phạm nhân trọng tội, về lý mà nói thì mức độ cảnh giới phòng vệ ở mức cao nhất. Nhưng mà, bởi vì trong nhà tù này còn có không ít bệnh nhân tâm thần bị hạn chế năng lực trách nhiệm hình sự đang bị giam giữ, cho nên nó còn có chức trách công việc là phục hồi cho bệnh nhân tâm thần. Dạng nhà tù như vậy, không tránh khỏi sẽ còn tồn tại những sơ hở về mặt thiết kế. Chúng tôi đã tìm ra những sơ hở của nhà tù Kim Ninh thông qua hệ thống nội bộ quản lý giam giữ, song theo như các quy định có liên quan, cho dù là tại đây thì tôi cũng không thể tiết lộ ra được. Nói tóm lại, nếu như đối phương có được

tấm bản đồ thiết kế ban đầu của nhà tù Kim Ninh, thêm vào đó lại có những cao thủ tinh thông về kiến trúc học chỉ điểm, thì sẽ tồn tại những mối nguy hiểm.”

“Người khác đâu đã lấy được bản đồ rồi, ông còn có đi đâu gì mà không thể nói cho chúng tôi biết chứ?” Tiêu Lăng nghiêng răng lại nói.

“Bây giờ có đưa bản đồ cho con, con có biết tìm ra sơ hở chỗ nào không?” Tiêu Vấn Thiên trừng mắt nhìn Tiêu Lăng, rồi lập tức hạ lệnh, “Bây giờ cần phải phối hợp ăn ý với bộ phận tư pháp quản lý giam giữ, thông báo bên phía nhà tù Kim Ninh tăng cường phòng vệ, có thể canh phòng cẩn thận hay không, quan trọng nhất là trông đợi ở họ.”

Đội trưởng Vương Chi gật đầu nhận lệnh.

“Lão Tiêu! Còn bọn con nữa? Bọn con thì sao? Bọn con làm gì đây?” Tiêu Lăng nói.

“Tiêu Vọng hiện giờ đang ở cương vị là người lập kế hoạch của tổ chức *Người gác đêm*, ta đã nhiều việc như vậy rồi, không thể bận tâm lo đến chỗ các con được. Cho nên, con đừng có hỏi ta.” Tiêu Vấn Thiên bỏ lại một câu, rồi dẫn theo đồng chí của phân đội quản lý giam giữ quay người rời khỏi phòng họp.

“Anh, vậy chúng ta có cần phải chạy đến đó không?” Tiêu Lăng lại quay đầu hỏi Tiêu Vọng.

“Bây giờ là 1 giờ 30 sáng rồi.” Tiêu Vọng giờ cổ tay lên nhìn đồng hồ đeo tay, nói, “Từ Nam An đến Thẩm Dương không có tàu cao tốc chạy thẳng đến, tàu hỏa thì 6 giờ sáng mới có, phải mất bảy tiếng đồng hồ mới đến Thẩm Dương, rồi đổi sang xe ô tô đi đến nhà tù Kim Ninh mất hai tiếng đồng hồ nữa, thì 3 giờ chiều mới tới nơi. Còn nếu như đi máy bay,

10 giờ sáng mới có chuyến bay, 12 giờ đúng sẽ đến sân bay quốc tế Đào Tiên của Thẩm Dương, rồi lại mất ba tiếng đồng hồ nữa mới tới được nhà tù Kim Ninh, cũng đến vào lúc 3 giờ chiều.”

“Vậy thì không chắc đến kịp nữa rồi!” Tiêu Lăng giậm chân nói, “Em nhớ là, Sở Công an chẳng phải là có máy bay trực thăng sao?”

“Như vậy cũng không phải là em cứ muốn bay là bay được.” Tiêu Vọng khẽ đập vào gáy Tiêu Lăng, “Muốn bay thì phải xin phép, hơn nữa xa như vậy, trực thăng cảnh sát không bay tới nơi được.”

“Bay được đến đâu thì đến vậy, rồi sau đó chúng ta lại gọi xe đi.” Tiêu Lăng nói.

“Ấu trĩ.” Tiêu Vọng nói, “Bây giờ phù hợp với tình hình thực tế nhất, chỉ còn cách lái xe đi. Không tính tình huống chạy quá tốc độ, thì chúng ta chạy xe liên tục mười tiếng đồng hồ là có thể đến được nhà tù Kim Ninh.”

“Đối phương cho dù là bây giờ đã có được tấm bản đồ trong tay, bọn chúng cũng chỉ còn cách lái xe đi. Không biết ai sẽ nhanh hơn đâu.” Nhiếp Chi Hiên nói.

“Vậy thì mọi người chuẩn bị đi, đúng 2 giờ, tập hợp ở tổ chức, xuất phát đúng giờ.” Tiêu Vọng nói, “Có đi đâu, tạm thời tôi không thể đi cùng được.”

“Anh lại làm gì vậy?” Tiêu Lăng hỏi.

“Anh còn có việc cần phải làm.” Tiêu Vọng cười bí hiểm, “Tạm thời sẽ do Lăng Mạc phụ trách.”

“Em thì sao, em là người phục kích, sao lại để cậu ấy phụ trách chứ?” Tiêu Lăng hậm hực kéo tay áo của anh trai.

“Mọi người đều vất vả cả ngày nay rồi, bây giờ lại lái xe đi suốt đêm, thì chỉ còn cách phải thay nhau lái. Nếu như là em phụ trách, chắc chắn em sẽ một mình bao trọn cả chặng đường, anh không yên tâm.” Tiêu Vọng nói, “Lăng Mạc, thời gian cũng không đến mức cấp bách, không nhất thiết phải vội, cho nên không được chạy quá tốc độ. Vốn đã lái xe trong tình trạng mệt mỏi rồi, chạy quá tốc độ nữa thì càng nguy hiểm.”

Lăng Mạc lặng lẽ gật đầu.

“Tại sao em lại khiến cho mọi người không yên tâm đến thế nhỉ? Lúc này em đang rất có tinh thần luôn! Tỉnh táo cực kỳ!” Tiêu Lăng vẫn cứ lái nhai không thôi, “Hay là để em phụ trách đi, Lăng Mạc cứ lè mà lèm ề ấy.”

“Đừng có phí lời nữa, phục tùng mệnh lệnh.” Tiêu Vọng trừng mắt nhìn em trai.

Lăng Mạc vẫn không nói không rằng, quay người đi thẳng, rời khỏi phòng họp của đồn công an.

Nhiếp Chi Hiên kéo theo Tiêu Lăng, nói: “Nhanh lên nào, vừa lúc này thì sốt ruột như gì ý, bây giờ sao lại không sốt ruột nữa à?”

“Đỉnh Vạn Cân chạy không nhanh, liệu có thể tìm lão Tiêu xin đổi một chiếc xe ngon lành hơn được không? Á á á, anh đừng có lời em nữa.” Tiêu Lăng vừa nói vừa bị Nhiếp Chi Hiên lời ra ngoài.

“Tiêu Vọng đã nói rồi, không được phép chạy quá tốc độ.” Giọng nói của Nhiếp Chi Hiên rơi lại phía sau lưng anh.

Tiêu Vọng nhìn theo cậu em trai ngang ngược vô lý của mình đang bị “kéo” ra khỏi phòng họp, chỉ biết mỉm cười khẽ than nhẹ một tiếng. Rồi ngay sau đó, trên mặt anh khôi phục lại vẻ nghiêm trang. Anh ngẩng chính giữa phòng hội nghị, xem đi xem lại những hình ảnh do máy quay chụp

pháp ghi lại hiện trường của đ ền trưởng đ ền công an ghi lại, một nụ cười
nhẹ chậm rãi hiện lên trên gương mặt anh.

CHƯƠNG 2

Bóng ma nơi hồ sâu

Anh hay tôi, chúng ta đều thực sự không thể biết hết được về sự việc đã xảy ra, nhưng chúng ta có thể không chế việc bản thân phản ứng lại với sự việc đó ra sao.

Nick Vujicic

1

Xa xa đường chân trời nhuộm màu trắng đục bụng cá, trong vùng đồng cỏ bát ngát đượm màu u ám, lóe lên hai điểm sáng mờ mờ hờ hờ, trông như những ngọn lửa ma quái lúc ẩn lúc hiện trong luồng ánh sáng sớm mai yếu ớt. Điểm sáng càng ngày càng gần, càng ngày càng gần, cũng dần dần to ra. Dần dần nhìn đã rõ hơn, có lẽ đó là một cặp đèn xe.

Chiếc xe chạy đến với tốc độ đầu đầu, vào lúc dường như đã có thể nhìn rõ được hình dáng của chiếc xe, có mấy chấm sáng lao đến nhanh như sao xẹt về phía chiếc xe, vào lúc tiếp xúc với bề mặt chiếc xe, bắn tung lên như pháo hoa. Ánh đèn xe càng ngày càng gần đột nhiên rung lắc vài cái, dường như phương hướng cũng có sự biến đổi nhẹ, nhưng chiếc xe vẫn tiếp tục tiến về phía trước mà không dừng lại, tốc độ của chiếc xe cũng không có bất cứ ảnh hưởng gì. Cứ như thế, chiếc xe với hình dáng đang dần dần rõ nét, dưới sự bao trùm xung quanh bởi những “ngôi sao

sáng” đang ngày càng dày đặc, lao thẳng vào bức tường, chấn động đến mức những hình ảnh đầu rung lên.

Ba phút sau đó, trong những hình ảnh đã trở lại tĩnh lặng, xuất hiện hai chiếc xe van loại nhỏ nhấp nháy đèn hiệu của cảnh sát. Hai chiếc xe cảnh sát vòng đến từ hai phía trái, phải quây chiếc xe xảy ra sự cố vào bên phía bức tường vây. Ánh đèn xe cảnh sát chiếu sáng vào thân chiếc xe gặp sự cố, đó là một chiếc xe thương vụ Buick GL8, toàn bộ thân xe đầy những vết súng bắn.

Hai đội cảnh sát vũ trang nhảy xuống từ chiếc xe cảnh sát, trong tư thế của chiến thuật trinh sát tiến gần đến chiếc xe Buick xảy ra sự cố.

Những hình ảnh dừng lại.

“Đây là toàn bộ quá trình sự cố xảy ra vào sáng sớm nay.” Một cảnh sát quản lý giám sát tư pháp trong bộ cảnh phục cảnh giám cấp 2 chỉ vào màn hình nói, “Đây là những hình ảnh ghi được từ máy quay giám sát hướng ra bên ngoài được đặt phía trên bức tường vây.”

“Hết rồi, có vậy thôi à?” Tiêu Lăng ngẩng đầu dựa vào ghế, hai tay khoanh ra phía sau gáy, nói, “Vị này... vị này... Họ tên ông là gì nhỉ?”

“Giám đốc nhà tù họ Trang.” Lăng Mạc nhắc nhở.

“À, đúng rồi, giám đốc nhà tù họ Trang, đoạn hình ảnh giám sát này cũng quá ngắn đấy?” Tiêu Lăng nói, “Chúng tôi vào được đến bên trong nhà tù phải thực hiện các thủ tục còn dài hơn hình ảnh giám sát này đến mười mấy lần.”

“Công tác canh phòng của nhà tù vốn đã rất nghiêm ngặt, bây giờ lại nhận được lệnh của cấp trên, thông báo giai đoạn khẩn cấp, phòng vệ cảnh giới cấp đặc biệt, đương nhiên sẽ phiền phức hơn một chút.” Giám đốc

nhà tù họ Trang có chút không hài lòng với sự tùy tiện của Tiêu Lăng, giọng nói có phần cứng nhắc.

“Rồi sau thì sao? Sau đó như thế nào rồi?” Tiêu Lăng không thấy có gì là bất kính mạo phạm, truy hỏi tiếp.

Giám đốc nhà tù họ Trang chỉ vào một thiếu úy cảnh sát vũ trang, vị thiếu úy đứng lên nói: “Đội tuần tra của chúng tôi đã phát hiện ra chiếc xe đầu tiên. Sau khi gọi to, dùng loa phóng thanh gọi to, rồi bắn súng cảnh báo mà đầu không có hiệu quả, nhận được lệnh của trung tâm chỉ huy, chúng tôi đã bắn súng vào chiếc xe tình nghi. Nhưng chúng tôi không nổ súng vào đằng trước chiếc xe, mà chỉ bắn vào bên thành xe và lốp xe. Rồi sau khi chiếc xe dừng lại, theo như đội cảnh vệ của chúng tôi trinh sát được, trong xe không có người nào.”

“Không có người? Không có người thì lái xe thế nào? Lái tự động ư?” Tiêu Lăng ngẩng thẳng người lên.

“Sự việc ở trại giam Nam An cũng như vậy, có đi đâu chỗ trại giam có một con đường dốc, còn ở đây là đường bằng.” Lăng Mạc nói.

Vị thiếu úy lấy ra từ dưới gầm bàn một “cây gậy ba toong” bằng thép không gỉ được bọc lại bằng túi nilon, nói: “Là do đồ vật này chặn đứng cố định vô lăng và chân ga lại, nên chiếc xe đã tự động chạy tới.”

“Chẳng lẽ lại giống vụ ở Nam An kia ư? Đầu là lợi dụng những chiếc xe không có người lái để thu hút sự chú ý, giương đông kích tây?” Lăng Mạc nói, “Người hiện giờ sao rồi?”

“Bây giờ chúng tôi vẫn chưa thể đoán định được mục tiêu xác định của sự việc xảy ra lần này có phải là Đỗ Xá như các anh nói hay không, cho nên

chúng tôi đã tăng cường phòng bị bảo vệ toàn bộ nhà tù, cho đến giờ không có vấn đề gì cả.” Vị cảnh sát tư pháp mang cảnh hàm cảnh giám cấp 2 nói.

“Việc này còn có gì để nghi ngờ nữa chứ, đối tượng chắc chắn chính là Đỗ Xá!” Tiêu Lăng nói, “Chúng tôi đều đã đi điều tra rất lâu rồi, tuyệt đối không sai.”

“Các đồng nghiệp bên công an sau khi nhận được tin báo, cũng đã tiến hành tìm kiếm ở xung quanh, nhưng không phát hiện điều gì.” Vị cảnh giám cấp 2 nói.

“Con vịt đến tay lại bay đi rồi.” Tiêu Lăng nghiêng răng nói.

“Mà lại là ‘con vịt luộc chín rồi’.” Trình Tử Mặc vừa nhai kẹo cao su vừa trêu Tiêu Lăng.

“Chúng tôi có thể xem qua một chút về sơ đồ kết cấu của nhà tù không?” Lăng Mạc hỏi.

Vị cảnh giám cấp 2 đưa mắt lên nhìn giám đốc nhà tù họ Trang, người đó khẽ gật đầu, vị cảnh giám cấp 2 bèn quay người đi ra. Không lâu sau, ông quay trở lại phòng họp, trải ra trên bàn họp một tấm bản đồ.

“Theo như quy định, bản đồ giấy không được phép điện tử hóa.” Vị cảnh giám cấp 2 nói, “Chỉ được xem bản giấy gốc.”

Đó là một tấm bản đồ rất lớn bằng giấy dày dặn đã ngả sang màu vàng, là bản thảo chốt lại cuối cùng của bản đồ thiết kế kiến trúc khi lên kế hoạch xây dựng nhà tù Kim Ninh năm đó. Trên tấm bản đồ ngoài các tham số cơ bản như kích cỡ, phân chia các khu vực chức năng, yêu cầu về vật liệu xây dựng ra, còn có rất nhiều bản đồ chi tiết bổ sung.

“Cái này giải thích ra thì khá là phức tạp.” Vị cảnh giám cấp 2 nói, “Tuy rằng nhà tù của chúng tôi được thiết kế mấy chục năm trước, song

với ý tưởng thiết kế vượt tầnn thời đại, tư duy thiết kế chu đáo tỉ mỉ, cho nên bao nhiêu năm nay, chưa từng xảy ra bất kỳ một sự việc lớn nhỏ nào. Vụ việc sáng sớm hôm nay là lần đầu tiên xảy ra, cũng chưa xảy ra bất cứ một hậu quả xấu nào.”

“Chúng tôi chỉ muốn biết là, nhà tù Kim Ninh có điểm gì không giống với các nhà tù khác?” Lăng Mạc nói.

“Điểm không giống chính là công tác phòng vệ của chúng tôi cẩn mật nhất.” Vị cảnh giám cấp 2 tự tin nói, “Còn nữa, bởi vì chỗ chúng tôi còn giam giữ cả những người mắc bệnh tâm thần bị hạn chế về năng lực trách nhiệm hình sự, cho nên chúng tôi còn cần có một lối đi và cơ chế đi đầu trị và cấp cứu hàng ngày. À, những bệnh nhân mắc chứng bệnh rối loạn tâm thần này thường xuyên có những triệu chứng tự hủy hoại bản thân. Song do có cơ chế cấp cứu nên chưa từng xảy ra sự việc tội phạm bị tử vong.”

“Lối đi cấp cứu ở chỗ nào vậy?” Tiêu Lăng hoa mắt chóng mặt trước tấm bản đồ lớn như vậy.

“Ở chỗ này.” Lăng Mạc chỉ vào một tấm bản đồ chi tiết trong đó.

“Do không thể để cho các y bác sĩ thường trú trong nhà tù, cho nên chúng tôi đã sắp xếp một cơ chế đi đầu trị định kỳ. Mỗi tuần đều có thời gian trong nửa ngày để các bác sĩ tâm lý và y tá vào trong nhà tù, tiến hành đi đầu trị tâm lý cho các bệnh nhân tâm thần. Thời gian còn lại, thì do các quản giáo tuân theo dặn dò của bác sĩ giám sát đốc thúc tội phạm uống thuốc.” Vị cảnh giám cấp 2 nói, “Cho nên, có rất nhiều tội phạm khi vào đây có bệnh, nhưng khi ra khỏi đây thì đã chữa khỏi bệnh. Điều này cũng cho thấy công tác quản lý giam giữ tư pháp của chúng tôi thể hiện tinh thần nhân đạo chủ nghĩa rất rõ rệt.”

“Ở đây có lối đi ưu tiên dành cho xe cấp cứu, có thể từ cổng phía tây của nhà tù đi thẳng đến trung tâm khống chế và điều trị bệnh tâm thần. Đây là phòng điều trị, đây là khu vực chờ đợi sau khi phạm nhân được áp giải ra từ khu vực giam giữ.” Lăng Mạc đưa ngón tay chỉ theo khoảng không lối đi trên tấm bản đồ nhà tù, “Vào lúc điều trị, có quân giáo giám sát hay không?”

“Điều trị tâm lý không giống với điều trị các loại bệnh thông thường khác, có người lạ bên cạnh sẽ khiến việc điều trị không đạt được hiệu quả tốt.” Vị cảnh sát cấp 2 nói, “Song có camera giám sát toàn bộ quá trình thì không có vấn đề gì.”

Lăng Mạc gật đầu, chỉ vào các điểm ghi chú đánh dấu màu đỏ trong khu vực chờ đợi và trong phòng điều trị, hỏi tiếp: “Đây là cái gì?”

“Hệ thống xử lý nước thải.” Vị cảnh sát cấp 2 nói, “Ồ, có nối liền với toàn bộ hệ thống thoát nước ngầm của nhà tù.”

“Đường thoát nước ngầm?” Mắt Tiêu Lăng sáng lên.

“Sự việc xảy ra ở trại giam Nam An, tuyến đường bỏ trốn của các đào phạm cũng chính là đường thoát nước ngầm.” Lăng Mạc nói, “Nếu như thủ đoạn gây án của đối thủ là giống nhau, và bọn chúng đã lấy được tấm bản đồ, thì chắc chắn sẽ chú ý đến hệ thống thoát nước ngầm ở đây.”

“Khu vực giam giữ và khu vực chờ đợi có cách ly, khu vực chờ đợi và khu điều trị có cách ly, chỗ này nếu như bị đột phá, lực lượng chi viện đông đảo từ khu vực giam giữ muốn chạy kịp đến đây, cũng sẽ rất mất thời gian.” Trình Tử Mặc nói.

“Nếu mà là cô?” Lăng Mạc quay đầu nhìn sang phía Trình Tử Mặc.

Trình Tử Mặc gật đầu một cách kiên định, nói: “Tôi đã xem xong địa hình ở đây, chỗ này chính là điểm đột phá duy nhất.”

“Bên phía bác sĩ, việc thẩm tra có nghiêm ngặt không?” Lăng Mạc hỏi.

Vị cảnh sát cấp 2 gật đầu, nói: “Điều này là đương nhiên, mấy chục năm nay chúng tôi đều hợp tác với bệnh viện tâm thần của tỉnh, các bác sĩ sau khi được thẩm tra thân phận mới được cấp phát thẻ ra vào nhà tù.”

“Đường thoát nước ngầm chỗ này, lối ra vào đầu có khóa cả bên trong và bên ngoài đúng không?” Trình Tử Mặc hỏi.

“Việc này là đương nhiên, lối vào có hai chìa khóa, một ở trong tay quản giáo khu vực quản lý, một ở trong tay trưởng khu giam giữ. Chìa khóa lối ra chỉ có giám đốc nhà tù được phép đụng đến.”

“Quả thật là đầu do Cậu Tuấn Kiệt thiết kế, phong cách thiết kế giống y hệt nhau.” Tiêu Lăng nói.

“Xem ra, cho dù là có được tấm bản đồ, phát hiện ra điểm đột phá này, song với thiết kế cẩn mật và việc canh phòng nghiêm ngặt như thế này, với một người bình thường mà nói cũng không có cách gì có thể đột phá được cả.” Lăng Mạc vừa cắn cán bút trong tay vừa nói.

Vị cảnh sát cấp 2 thấy các thành viên của *Người gác đêm* đánh giá rất cao về việc canh phòng nghiêm ngặt của nhà tù Kim Ninh, mỉm cười hài lòng.

“Nhưng vấn đề đặt ra là, bọn chúng cho xe lao đâm vào tường nhằm mục đích gì?” Lăng Mạc nói, “Sự việc xảy ra ở trại tạm giam Nam An, sở dĩ bọn chúng cho xe đâm vào tường, là do có thể biết được rằng trưởng trại tạm giam là một người mới rất bảo thủ và cố chấp, hơn nữa bọn chúng đã cho người xâm nhập vào trong trại giam. Như vậy, hành vi đâm vào bức

tường chính là nhằm giương đông kích tây, thu hút sự chú ý. Chú còn chiêu thức thực sự đằng sau chính là ở trong khu vực giam giữ. Chẳng lẽ, bọn chúng cũng đã cho người xâm nhập vào nhà tù rồi ư?”

“Đi đâu này là không thể nào, sau khi chúng tôi nhận được thông báo từ cấp trên, đã tiến hành thẩm tra tất cả hơn 1000 tên tội phạm trong khu vực giam giữ, đều không phát hiện ra đi đâu gì đặc biệt cả.” Vị cảnh sát cấp 2 nói.

“Trong tình hình bình thường, thì không có vấn đề gì, song các cậu ấy cũng đã giới thiệu rồi, đối thủ của chúng ta, có thể không phải là những kẻ bình thường.” Giám đốc nhà tù họ Trang nói.

“Có đi đâu, tôi đã xem bản đồ của các ông rồi, vị trí hệ thống thoát nước ngầm ở đây thiết kế hợp lý hơn nhiều so với trại giam Nam An. Sơ hở duy nhất chính là đường thoát nước ngầm ở khu vực chờ đợi và phòng đi đầu trị.” Lăng Mạc nói, “Nhưng sáng sớm hôm nay khu vực chờ đợi và phòng đi đầu trị không mở cửa, không thể có người vào, vậy thì bọn chúng đâm vào tường là vì lý do gì?”

“Hoàn toàn không hiểu.” Tiêu Lăng khua tay.

“Nếu như có thể phân tích được động cơ của đối thủ, thì mọi việc đều dễ xử lý. Còn nếu không thể, thì rất đáng lo ngại.” Giám đốc nhà tù họ Trang ngừng lại giây lát, rồi nói tiếp, “Nếu như đối thủ đã nắm được ‘sơ hở’ của chúng ta, thì chúng ta cần phải tính đến mọi khả năng. Tôi nhớ là các cậu đã tóm được một kẻ tình nghi biết ‘thay đổi dung mạo’?”

“Cũng không đến mức là thay đổi dung mạo, mà là có thể đi đầu chỉnh chút ít về dung mạo, đi đầu chỉnh chút ít.” Tiêu Lăng nói.

“Cho nên, mọi sự việc mà chúng ta cảm thấy không thể giải thích được theo lý lẽ thông thường, đều có khả năng xảy ra.” Giám đốc nhà tù họ Trang nói, “Tấm bản đồ nếu như đã bị lộ ra rồi, đối thủ đã bắt đầu ra tay, vậy tôi đề nghị phải nhanh chóng di chuyển Đỗ Xá.”

“Sao cơ? Di chuyển?” Tiêu Lăng ngạc nhiên, “Di chuyển đi đâu chứ?”

“Nhà tù khác.”

“Chẳng phải ông vừa nói là, công tác phòng vệ của nhà tù các ông là tốt nhất hay sao?” Tiêu Lăng bật lại một câu.

“Đi đâu đó là chắc chắn. Đỗ Xá hiện giờ vẫn đang trong tình trạng an toàn, chính là do công tác phòng vệ của chúng tôi chắc chắn đến mức một giọt nước cũng không lọt qua được, cho nên bất luận đối thủ có nghĩ ra biện pháp gì, thì cũng không thể nào thực hiện được.” Vị cảnh giám cấp 2 vẫn đầy vẻ tự tin.

“Vậy chẳng phải là được rồi sao, cứ tiếp tục canh giữ nghiêm ngặt là được rồi.” Tiêu Lăng nói.

“Canh giữ nghiêm ngặt thì có thể, song các nhân tố nguy hiểm thì quá nhiều.” Giám đốc nhà tù họ Trang nói, “Đối thủ có thể có những siêu năng lực mà chúng ta không có cách gì biết trước được, lại có được trong tay tấm bản đồ của chúng ta. Vậy thì, tiếp theo đây công tác thu nhận giam giữ và đi đầu trị như thường lệ của chúng ta có thể đều gặp nguy hiểm.”

“Không phải siêu năng lực gì, nhiều nhất cũng chỉ là có năng lực biến đổi thôi.” Lăng Mạc cải chính.

“Việc đó thì có liên quan gì?” Tiêu Lăng vẫn không tán đồng, “Bắt đầu từ bây giờ dừng lại công việc thu nhận giam giữ, đi đầu trị, chẳng phải là được rồi sao?”

“Bắt đầu từ bây giờ? Vậy thì đến khi nào mới kết thúc?” Giám đốc nhà tù họ Trang cười nhạt một tiếng, hỏi lại.

“Đương nhiên là cho đến lúc chúng tôi bắt được bọn chúng.” Tiêu Lăng trả lời.

“Cũng có nghĩa là, các cậu một ngày chưa bắt được, trật tự hàng ngày của nhà tù chúng tôi cũng sẽ bị phá bỏ một ngày. Nếu như một năm chưa bắt được, thì sẽ bị phá bỏ một năm. Mười năm chưa bắt được, thì nhà tù của chúng tôi đóng cửa luôn cho xong?” Giám đốc nhà tù họ Trang giễu cợt.

“Sao có thể như vậy được? Chúng tôi sẽ nhanh chóng phá được vụ án này.” Tiêu Lăng nói, “Chúng tôi đã tóm được đuôi bọn chúng rồi.”

“Nhanh chóng là bao lâu?”

“Nhanh chóng tức là... tóm lại thì cũng sẽ rất nhanh thôi.” Tiêu Lăng lắc đầu, nói, “Dù sao thì cũng không được di chuyển, vào thời điểm này di chuyển đi đâu cũng đều không an toàn. Ông có dám đảm bảo rằng quá trình di chuyển sẽ không xảy ra sự cố gì không? Nhà tù chuyển đến có thể đảm bảo được an toàn tuyệt đối hay không?”

“Điểm đến mà chúng tôi di chuyển đến tuyệt đối cũng sẽ là một nhà tù rất an toàn.” Giám đốc nhà tù họ Trang nói, “Cho dù nói thế nào, ít nhất thì đối thủ sẽ không có được bản đồ của điểm đến đó. Quãng đường di chuyển cũng sẽ có những mạo hiểm rủi ro, nhưng thà đau một lần còn hơn là đau mãi. Chắc chắn chúng tôi sẽ phải lựa chọn phương án có tỷ lệ rủi ro thấp nhất.”

“Đúng thế, phương án ít rủi ro nhất, chính là địch bất động thì ta cũng bất động.” Tiêu Lăng vẫn kiên quyết với quan điểm của mình.

“Nhưng mà một khi kẻ địch lại tiếp tục ra tay, lúc đó chúng ta mới lại hành động thì không kịp nữa rồi.”

“Ông cho chúng tôi một ít thời gian, chúng tôi sẽ nhanh chóng phá án chẳng phải là được rồi sao?” Tiêu Lăng nói, “Cũng không có ảnh hưởng gì to lớn cả.”

“Sao có thể nói vậy được?” Giám đốc nhà tù họ Trang nói, “Một nhà tù lớn như thế này, lại không thể thu nhận giam giữ nữa; Bên trong lại có hàng trăm bệnh nhân tâm thần không được đi điều trị; Hàng nghìn cảnh sát nhân dân và cảnh sát vũ trang ngày đêm lo lắng bất an như đang cận kề mỗi nguy lớn, vậy mà có thể nói là không có ảnh hưởng gì to lớn sao? Tôi là giám đốc nhà tù, tôi tuyệt đối không thể cho phép một vụ án đơn lẻ lại làm ảnh hưởng đến sự an toàn của toàn bộ nhà tù, lại càng không thể bởi vì một người mà làm ảnh hưởng đến danh tiếng mấy chục năm nay của nhà tù Kim Ninh.”

“Ông xem ông xem, là ông nói thật ra rồi đấy nhé.” Tiêu Lăng khinh khi nói, “Đây là ông đang sợ phải gánh vác trách nhiệm. Nếu chẳng may xảy ra chuyện gì, thì không giữ được chiếc mũ ô sa của ông nữa phải không? Ông di chuyển sang cho nhà tù khác, có trách nhiệm gì thì đều do người khác chịu đúng không? Ông làm lãnh đạo mà không thể gánh vác chút trách nhiệm sao?”

“Cậu!” Giám đốc nhà tù họ Trang đập bàn đứng lên, tức giận đến nổi xanh mặt lại.

“Thằng nhóc như cậu nói năng như thế sao? Bao nhiêu người chúng tôi đây đều đang phối hợp với các cậu, các cậu lại đặt đi đâu dựng chuyện bôi nhọ chúng tôi như vậy à?” Vị cảnh sát cấp 2 cũng tức giận nói, “Một khi nơi quản lý giam giữ không còn an toàn nữa, thì di chuyển tội phạm chính

là biện pháp hợp lý nhất. Đây là nguyên tắc trong việc quản lý giam giữ của chúng tôi, cậu có hiểu hay không hả?”

“Không hiểu, tôi là người phục kích của tổ chức *Người gác đêm*, tôi chỉ lo bắt, tôi còn quản việc giam giữ làm cái gì?” Tiêu Lãng nói, “Ông nói không sai, nhưng ông có căn cứ gì để nói rằng nhà tù của các ông không còn an toàn nữa rồi? Một không gian nhỏ bé đóng kín như vậy, chỉ cần chúng ta chú ý một chút, đối thủ sẽ không gây ra sóng gió gì được.”

“Cậu nói nghe thì đơn giản.” Giám đốc nhà tù họ Trang nói, “Chú ý một chút? Tạm dừng mọi công việc hàng ngày của nhà tù, mà lại là chú ý một chút thôi sao?”

“Nói một cách tổng thể, thì đương nhiên tăng cường phòng vệ là đơn giản nhất.” Tiêu Lãng nói, “Đối thủ ở trong bóng tối, chúng ta ở ngoài chỗ sáng, nhất cử nhất động của chúng ta bọn chúng đều có thể nhìn thấy. Mọi hành động của chúng ta, chúng đều có thể sẽ tìm ra sơ hở. Chỉ có chúng ta bất động đứng im, thì bọn chúng mới không biết phải làm thế nào.”

“Vừa nãy giám đốc nhà tù đã nói rồi, chúng ta bất động, bọn chúng cũng sẽ không án binh bất động.” Vị cảnh sát cấp 2 nói, “Tại sao bọn chúng tốn biết bao tâm sức để lấy được tấm bản đồ nhà tù? Chứng tỏ khi chúng có được tấm bản đồ, thì chúng sẽ có lòng tin là đột phá được phòng tuyến của chúng ta. Phòng tuyến Maginot* có kiên cố hay không? Vậy mà vào năm đó chẳng phải vẫn bị vượt qua được đấy thôi?”

“Cái gì với cái gì chứ, tóm lại là các ông không thể di chuyển người được.” Tiêu Lãng nói, “Bây giờ tôi sẽ bảo ông ngoại... Ai da, ông ngoại vẫn đang nằm trên giường bệnh. Bây giờ tôi sẽ bảo anh tôi xin ý kiến chỉ thị của Bộ Công an.”

“Cứ tự nhiên.” Giám đốc nhà tù họ Trang hắng giọng nói, “Nhà tù Kim Ninh là nhà tù trực thuộc và chịu sự quản lý trực tiếp của Bộ Tư pháp, không thuộc quản lý của Bộ Công an các cậu. Tôi là lãnh đạo của nhà tù này, tôi có quyền quyết định đối với mọi công việc của nhà tù, cũng có nghĩa vụ gánh vác trách nhiệm đối với mọi công việc của nhà tù. Cho nên, tôi ra lệnh, các bộ phận tích cực chuẩn bị, trước khi hết giờ làm việc chiều ngày hôm nay phải hoàn thành việc xin chỉ thị của Bộ Tư pháp, lựa chọn nhà tù mục tiêu, hoàn thành mọi công việc chuẩn bị để tổ chức hành động di chuyển. Sáng sớm ngày mai hành động”.

“Này này này, ông thật là lão già cứng đầu!” Tiêu Lãng nhảy dựng lên, “Ông không nghe theo lời cảnh báo chân thành, tự ý hành động, nhất định sẽ phải nhận hậu quả do hành động của mình.”

“Đương nhiên tôi sẽ gánh chịu mọi trách nhiệm của mình.” Giám đốc nhà tù họ Trang trừng mắt lên nhìn Tiêu Lãng.

“Này, cậu không phải là được anh trai tôi giao trách nhiệm chỉ huy hành động hay sao? Cậu câm r ồ à?” Tiêu Lãng đẩy mạnh vào người Lãng Mặc đang ng ồ bên cạnh.

Lãng Mặc lúc này đang rơi vào trạng thái trầm tư, bị Tiêu Lãng đẩy một cái, vẫn chưa thoát khỏi trạng thái mơ màng. Cậu vẫn đang tiếp tục chau mày, cắn bút, chăm chú nhìn vào tấm bản đồ trên bàn.

“Cậu nói gì đi chứ hả!” Tiêu Lãng sốt ruột, “Tấm bản đồ rách này còn gì hay ho nữa mà xem mãi?”

“Không xem bản đồ thì xem cái gì?” Một tiếng nói từ bên ngoài phòng họp vọng vào, là giọng của Tiêu Vọng.

“Xin chào giám đốc Trang, tôi là Tiêu Vọng - người lập kế hoạch của tổ chức *Người gác đêm* Cục trinh sát hình sự Bộ Công an.” Tiêu Vọng sau khi bước vào phòng tiến thẳng đến trước mặt giám đốc nhà tù họ Trang, đứng nghiêm hành lễ.

Giám đốc nhà tù họ Trang vẫn còn chưa nguôi cơn giận, miễn cưỡng đáp lễ, bắt tay Tiêu Vọng.

“Thằng nhóc con này, em lại nói năng linh tinh gì thế?” Tiêu Vọng khẽ đập vào gáy cậu em trai, rồi quay mặt lại tựa vào bàn họp xem xét tấm bản đồ.

Lúc này Lăng Mạc đã định thần trở lại, cậu chỉ vào một chỗ trên tấm bản đồ, khẽ nói với Tiêu Vọng đi đâu gì đó.

“Giám đốc nhà tù cứ nhất quyết phải di chuyển Đỗ Xá đi nơi khác, anh nói xem đối thủ không phải chỉ lấy được tấm bản đồ thôi sao? Có gì to tát đáng sợ đâu? Tăng cường phòng vệ chẳng phải là được rồi ư? Lại cứ nhất quyết phải mạo hiểm như vậy.” Tiêu Lăng vẫn cứ lải nhải không thôi vừa xoa xoa gáy vừa lẩm bẩm.

“Để duy trì trật tự của toàn thể nhà tù, đó là biện pháp duy nhất.” Giám đốc nhà tù họ Trang nói, “Tiêu Vọng cậu hãy chuyển lời đến lãnh đạo của các cậu, việc này không bàn bạc gì nữa. Tôi không thể đem toàn bộ sự sống còn của một nhà tù ra để giúp các cậu giảng dạy một kẻ phạm tội được.”

“Lời nói của ông tôi không thích nghe tẹo nào, sao có thể nói là giảng dạy tội phạm được chứ?” Tiêu Lăng lại gân cổ lên cứ như con gà trống vậy.

Tiêu Vọng xua tay ra hiệu với em trai, rồi mặt mũi tươi cười nói: “Hãy làm theo chỉ thị của giám đốc! Toàn thể thành viên tổ chức *Người gác đêm* sẽ phối hợp.”

2

“Em thật không hiểu được! Sao mọi người có thể ủng hộ ý kiến người ngoài như thế chứ? Ông ta rõ ràng là sai mà! Đó thật là một mệnh lệnh ngu ngốc!” Tiêu Lăng lúc này đang nằm trên chiếc giường quân dụng cá nhân cứ ra sức đánh mạnh vào tấm ván giường của giường phía trên.

Lăng Mạc ngồi ở một bên cạnh chiếc bàn làm việc chỉ lắc đầu mỉm cười.

“Cậu cười cái gì mà cười?” Tiêu Lăng bức tức quát ầm lên.

“Tôi cười vì cậu không thông minh như anh trai cậu.” Lăng Mạc vừa lật xem tài liệu trong tay vừa thản nhiên nói.

“Tôi không thông minh như anh ấy?” Tiêu Lăng cảm thấy không phục, “Cậu cứ xem đi rồi cậu sẽ thấy! Đợi cho đến ngày mai, hãy nói ai thông minh, hãy nói quyết sách của ai mới là chính xác nhé!”

“Tôi làm cảnh sát mười mấy năm rồi, vào tù ở, thì đây mới là lần đầu.” Nhiếp Chi Hiên chạm tay vào chiếc giường quân dụng sạch sẽ, nói.

“Đây không gọi là ở tù, đây rõ ràng là ở trong phòng nghỉ của cảnh sát vũ trang.” Tiêu Lăng nói.

“Anh Tiêu Vọng gửi một tin nhắn đến, các anh xem này.” Trình Tử Mặc đang hí hoáy trước chiếc máy tính.

Theo sự sắp xếp của Lão Tía Bác Nguyên Mạn cũng như sự quyết định của Tiêu Vấn Thiên, Đường Đương Đương được thu xếp cho nghỉ ngơi ở nhà, làm như vậy cũng để cho cô ấy có thể điều chỉnh tâm trạng cảm xúc của bản thân tốt hơn. Đường Đương Đương vừa nghỉ phép, thì chiếc máy tính trở thành người bạn đồng hành của Trình Tử Mặc.

“Cái gì thế?” Tiêu Lăng đang nằm liền bật người ngồi thẳng dậy, chạy đến phía trước máy tính của Trình Tử Mặc để xem.

“Sau khi tiến hành kiểm tra đối với chiếc xe xảy ra va chạm, mặc dù không có biển số xe, nhưng thông qua số khung xe có thể tra cứu ra được, đây là một chiếc xe bị đánh cắp.” Trình Tử Mặc nói, “Người chủ chiếc xe vẫn chưa biết rằng chiếc xe của mình đã bị mất trộm.”

“Không chỉ bị mất trộm, bây giờ nó còn trở thành cái sàng lỗ chỗ rồi.” Tiêu Lăng nói.

“Giống hệt như vụ án “*Kị sĩ u linh*” vậy.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Xem ra, cậu cảnh sát hỗ trợ đó nói không sai, Cầu Tuấn Kiệt thực sự bị bọn chúng tóm được rồi.”

Lăng Mạc vẫn không có hành động gì, chỉ cười khẽ một cái, nói: “Hành trình tháo chạy khỏi thành phố Nam An của bọn chúng đã đi đâu tra ra chưa?”

“Các đồng nghiệp của phân đội trinh sát hình ảnh đã đi đâu tra ra rồi.” Trình Tử Mặc nói, “Dọc đường chạy theo đường cao tốc cho đến nhà tù Kim Ninh, cả chặng đường chạy quá tốc độ. Tiếc là, vì lái xe vào ban đêm, không thì chạy vượt tốc độ nghiêm trọng như vậy, vào lúc ở lối ra khỏi đường cao tốc chắc chắn đã bị cảnh sát giao thông chặn lại rồi.”

“Đám đồ đệ liều lĩnh quên chết này ngay đến cả tính mạng còn không cần nữa, huống gì chỉ là việc chạy quá tốc độ chứ.” Tiêu Lăng nói.

“Vậy đầu máy quay đó có thể nhìn rõ được mặt mũi của kẻ ngồi trong xe không?” Lăng Mạc đặt tập tài liệu trong tay xuống, ngẩng đầu lên hỏi.

“Không thể, mấy tấm ảnh cắt ra từ máy quay tôi đâu đã xem rồi, cho dù là Đang Đang ở đây, cũng không thể khôi phục lại được.” Trình Tử Mặc

xoay màn hình máy tính sang phía Lăng Mạc.

Trong tấm ảnh, bức hình chụp lại mặt trước chiếc xe mờ hồ không rõ, bởi vì tấm chắn nắng bên ghế lái chính và ghế lái phụ đều được lật cả xuống, che mất phần lớn khuôn mặt của lái xe và bên phía ghế lái phụ, cho nên cơ bản là không nhìn thấy mặt những người ngồi hàng ghế trước, đừng nói gì đến người ngồi hàng ghế sau nữa.

“Có sự chuẩn bị đấy chứ.” Lăng Mạc nói, “Giữa đêm khuya khoắt, hành động kỳ quái lật tấm chắn nắng xuống như vậy, mà nhân viên thu phí cao tốc không có cảnh giác gì sao?”

“Sẽ có cảnh giác chứ, nhưng bọn chúng đi qua lối đi ETC*.” Trình Tử Mặc xòe tay ra, rồi nói tiếp, “Song đi đâu hay ho thú vị lại không phải việc đó. Anh Vọng phát hiện ra hành động kỳ quái đó xong, bèn đề nghị các đồng nghiệp bên trinh sát hình ảnh Nam An tiếp tục tìm kiếm những chiếc xe chạy trong đêm khuya mà lại lật tấm chắn nắng xuống. Kết quả là đã tìm thấy một chiếc xe như vậy thật.”

Trên màn hình máy tính xuất hiện một tấm ảnh khác, là một chiếc xe tải đầu bằng chở hàng. Đằng trước ghế lái xe và ghế lái phụ đều lật tấm chắn nắng xuống giống y như vậy, che khuất phần lớn khuôn mặt những người ngồi ở hàng trước, hơn nữa cũng đi theo lối ETC.

“Nếu như là đồng bọn với nhau, vậy thì đối thủ của chúng ta không hề ít đâu.” Tiêu Lăng giơ ngón tay lên tính, “Nếu như ngồi đầy xe, là 11 người cơ đấy.”

“Đường đi của hai chiếc xe này có giống nhau không?” Lăng Mạc hỏi.

Trình Tử Mặc không trả lời, đợi một hồi lâu sau, bên phía Tiêu Vọng lại gửi đến tin nhắn: “Qua kiểm tra, hai chiếc xe không khởi hành cùng

nhau, mà chạy chiếc trước chiếc sau, nhưng đầu ra khỏi đường cao tốc ở cùng một lối ra, sau khi ra khỏi đường cao tốc thì không còn tìm thấy dấu vết đầu nữa.”

“Vậy cần gì phải nói nữa.” Tiêu Lăng búng tay tách một cái, “Không có chuyện trùng hợp như vậy, cùng vào đường cao tốc ở Nam An, cùng chạy cả nghìn ki-lô-mét, cùng đến một chỗ này, cùng lật tấm chắn nắng xuống, hiển nhiên là cùng một giuộc.”

Lời nói của cậu vừa dứt, Tiêu Vọng lại lần nữa gửi tin đến: “Chiếc xe chở hàng có ảnh chụp biển số, kiểm tra rồi, là xe bị đánh cắp.”

“Xem ra, thật sự chúng ta phải lên tinh thần đến 200% mất.” Nhiếp Chi Hiên có chút lo lắng nói.

“Tôi đã nói là không thể di chuyển mà, không thể di chuyển, cố thủ mới là biện pháp tốt nhất!” Tiêu Lăng lại gào lên.

Lăng Mạc lắc đầu, nói: “Đi đâu mà tôi đang nghĩ đến là, nếu như bọn chúng có hai chiếc xe, tại sao chúng lại chọn dùng chiếc xe nhỏ để gây chuyện? Mà không phải là dùng chiếc xe tải chở hàng?”

“Đúng vậy, trong vụ án “*Kị sĩ u linh*”, rõ ràng chúng dùng chiếc xe tải chở hàng.” Nhiếp Chi Hiên nói.

“Trừ phi, chiếc xe chở hàng của bọn chúng còn có mục đích sử dụng khác.” Tiêu Lăng nói.

Mọi người lập tức rơi vào trạng thái trầm lặng, một lúc lâu sau, Lăng Mạc lẩm bẩm nói: “Dùng chiếc xe chở hàng vào việc gì đây?”

“Bây giờ nói gì cũng vô dụng, vẫn còn phải đợi anh trai tôi đem sơ đồ tuyến đường di chuyển ngày mai về để xem xem.” Tiêu Lăng nằm lại

xuống giường, đập tay vào ván giường nói, “Chẳng nghe lời mình gì cả, chà!”

“Cậu cứ yên lặng một lúc đi, lúc nữa Tiêu Vọng sẽ họp xong và quay về đây rồi.” Nhiếp Chi Hiên nói.

“Họp thôi mà cũng không cho chúng ta đi, có gì mà bí bí mật mật như vậy chứ.” Tiêu Lăng không đập tay vào ván giường nữa, nằm ôm tay, bắt chéo chân trên chiếc giường quân dụng, “A Bố đâu? A Bố đi đâu rồi nhỉ?”

“Ghi chép ở cuộc họp.” Lăng Mạc vừa xem tài liệu vừa tiện miệng trả lời.

Một lúc sau, Tiêu Vọng cầm theo một tấm sơ đồ đẩy cửa bước vào. Không linh tinh nhiều lời, anh trực tiếp trải tấm sơ đồ lên trên bàn làm việc, nói luôn vào nội dung chính: “Quyết định cho đến giờ là sẽ di chuyển Đỗ Xá đến trại tạm giam số 2 Kim Ninh ở gần đây nhất.”

“Trại tạm giam?” Tiêu Lăng lại một lần nữa nhảy dựng lên trên giường, “Em đã nói là mấy lão già bên tư pháp này muốn chối bỏ trách nhiệm rồi mà? Muốn di chuyển thì cũng phải di chuyển đến một nhà tù chứ, dựa vào cái gì mà lại đẩy củ khoai nóng trong tay sang cho công an chứ?”

Tiêu Vọng trừng mắt nhìn em trai, nói: “Trại tạm giam này mới được xây dựng, trang thiết bị bảo vệ cũng là hoàn thiện nhất, lại càng không có khe hở nào có thể chui lọt, cho nên là nơi an toàn nhất. Tuy rằng việc giam giữ ở trại tạm giam không phải là phương án lâu dài, nhưng là lựa chọn tốt nhất cho lúc này. Quãng đường từ nhà tù đến trại tạm giam là 50 ki-lô-mét toàn bộ là đường quốc lộ, lượng xe cộ trên đường cũng không nhiều, cả tuyến đường tương đối dễ đi. Nhà tù đã phân công xe đi dọc theo con đường tiến hành khảo sát một lần nữa và hiệu đính chỉnh sửa lại sơ đồ, đảm bảo toàn bộ chặng đường không có góc chết.”

“Cái gì?” Tiêu Lãng tròn tròn mắt, “Phân công xe đi khảo sát? Cũng có nghĩa là, nếu như bây giờ có đôi mắt đang chăm chú nhìn chúng ta chăm chăm, thì có khác gì chúng ta báo trước cho bọn chúng biết tuyến đường hành động của chúng ta? Đang đùa hay sao chứ? Nào nào nào, Lãng Mạc, vừa nãy chẳng phải cậu nói là anh trai tôi thông minh hơn tôi sao? Cậu thử đánh giá hành động lần này của anh ấy xem nào.”

Lãng Mạc vẫn cúi đầu lật tài liệu hồ sơ, chẳng để ý gì đến câu hỏi của Tiêu Lãng.

Song Tiêu Vọng lại nhìn Tiêu Lãng với ánh mắt rất phức tạp, không rõ là bức tức hay là tán đồng, anh cười nói: “Dù gì cũng chỉ là một phạm nhân thông thường, cho nên bên tư pháp rút ra một đội cảnh sát vũ trang hộ tống.”

“Vô lý quá! Thật là vô lý hết sức!” Tiêu Lãng lắc đầu nói, “Cái gì mà phạm nhân thông thường chứ? Việc này có liên quan đến hành động của tổ chức đối thủ của chúng ta cơ mà! Một đội? Bảy người ư?”

“Chẳng phải còn có những người chúng ta đây sao?” Tiêu Vọng chỉ vào mọi người.

“Phía cảnh sát không có ai hay sao?” Nhiếp Chi Hiên hỏi.

“Áp giải phạm nhân vốn không phải chức trách của bên cảnh sát, quyên quản lý là ở bên tư pháp.” Tiêu Vọng nói, “Có đi đâu tính đến nhân tố giao thông, nên phía cảnh sát cử 3 cảnh sát mô tô đi mở đường.”

“Nói nhiều như vậy chẳng có tác dụng gì, chỉ còn cách là phải dựa vào bản thân chúng ta thôi.” Lãng Mạc đặt tài liệu xuống đi đến bên cạnh tấm sơ đồ, chau mày xem xét.

“Địa hình thực ra cũng không tệ lắm.” Trình Tử Mặc dùng ngón tay thon nhỏ của mình di chuyển chậm rãi dọc theo hướng đi của con đường trên tấm sơ đồ, “Toàn bộ là đường quốc lộ, hai bên đều là khoảng không rộng lớn. Cho dù là có nguy hiểm gì, cũng đều có thể đoán biết trước được. Hơn nữa, cho dù bọn chúng có cướp tù thành công, cũng vẫn ở trong phạm vi hỏa lực của cảnh sát vũ trang, muốn tránh cũng không thể tránh đi đâu được.”

“Ngoại trừ một chỗ này.” Lăng Mạc chỉ vào tấm bản đồ.

Đó là một điểm ở cách nhà tù Kim Ninh 20 ki-lô-mét, bên phía nam của đường quốc lộ là một vùng ao hồ rộng lớn, còn bên phía bắc có mấy ngọn núi nhỏ. Theo mức độ xanh hóa được phản ánh từ những hình ảnh chụp từ vệ tinh thì có thể thấy, thảm thực vật ở đây rất phong phú.

“Đoạn đường này cũng chỉ khoảng 2 ki-lô-mét, chạy xe hai phút là đi qua thôi, có lẽ không phải vấn đề lớn.” Trình Tử Mặc nói.

“Phía nam con đường chính là mặt hồ, chỉ có bên phía bắc là có thể đi qua được, muốn gây chuyện ở đây, độ khó cũng sẽ lớn hơn nhiều.” Nhiếp Chi Hiên nói.

“Tôi biết là chuyện như thế nào rồi!” Tiêu Lăng đột nhiên nói chen vào một câu không đầu không cuối, khiến mọi người đều quay hết sang nhìn cậu.

“Mọi người đã xem “*Nhiệm vụ bất khả thi 6*” chưa vậy? Trong đó có đoạn dùng một chiếc xe tải chở hàng nấp trong một chỗ kín đáo, đợi đoàn xe đi đến một cái, thì chiếc xe tải sẽ lao thật nhanh tới, đâm vào chiếc xe mục tiêu khiến cho nó lao xuống hồ nước bên cạnh đường, rồi sau đó sẽ thực hiện bắt giữ dưới nước.” Tiêu Lăng nói, “Vừa nãy có nói là bọn chúng

còn lấy trộm một chiếc xe tải chở hàng đúng không? Hơn nữa cũng không biết tại sao bọn chúng không dùng chiếc xe tải chở hàng để đâm vào tường nhà tù, mà lại dùng chiếc xe nhỏ! Giờ thì biết rồi đấy!”

“Ngay từ đầu bọn chúng cũng không biết được kế hoạch di chuyển của chúng ta, không thể nào chưa bốc quả mà lại có thể biết trước được.” Trình Tử Mặc nói.

“Quan trọng là giờ các anh đi khảo sát tuyến đường một cái, bọn chúng sẽ biết được thôi, biện pháp mà tôi nói đến khả năng cao nhất sẽ được bọn chúng sử dụng!” Tiêu Lăng nói một cách tự tin.

“Học theo biện pháp trong phim, đó cũng không phải là không có khả năng.” Lăng Mạc gật đầu nói, “Hơn nữa, đoạn đường trong hai phút này quả thực là nguy hiểm nhất, cũng là đoạn đường mà chúng ta cần đề phòng nhất.”

“Việc này dễ giải quyết. Trình Tử Mặc, cô phụ trách điều khiển máy bay không người lái để bên trong chiếc xe Pikachu mà tôi lái đến, khi chúng ta tiếp cận đến gần đoạn đường mục tiêu, sẽ cho máy bay không người lái bay lên không trung trước để trinh sát, nếu như có xe nấp trong rừng cây, thì kiểu gì chúng ta cũng có thể phát hiện ra.” Tiêu Vọng nói.

Mọi người đều gật đầu đồng ý.

“Tối nay đầu đi nghỉ ngơi cho sớm, để mai còn có tinh thần chút.” Tiêu Vọng nói, “Bây giờ tôi sẽ nói qua về kế hoạch hành động của chúng ta, và phân công công việc.”

Sáu giờ rưỡi sáng, trời mới tờ mờ sáng, đèn báo của mấy chiếc xe cảnh sát đang nhấp nháy sáng, khiến cho cánh cổng lớn của nhà tù Kim Ninh được chiếu sáng trưng.

Xe mở đường của đoàn xe, là ba chiếc xe mô tô cảnh sát kết hợp thành thế trận ba góc, chiếc Pikachu và chiếc Đỉnh Vạn Cân đi liền theo sau đó. Tiêu Vọng lái chiếc Pikachu, đem theo Trình Tử Mặc đang ôm chiếc máy bay không người lái; Tiêu Lăng lái chiếc Đỉnh Vạn Cân. Phía sau là chiếc xe chở tù nhân đang nhốt Đỗ Xá, để phòng tránh sự cố rủi ro, Tiêu Vọng để Lăng Mạc ngồi ở ghế lái phụ của chiếc xe chở tù nhân, phối hợp cùng người lái xe bên cơ quan tư pháp, còn Nhiếp Chi Hiên được thu xếp ngồi trong thùng xe nhốt tù nhân phía sau ngay cạnh Đỗ Xá. Phía sau cùng chốt trận, là một chiếc xe bọc thép của cảnh sát vũ trang, trên xe chở một đội các chiến sĩ cảnh sát vũ trang được trang bị đầy đủ.

Không lâu sau, cánh cổng lớn chắc nịch của nhà tù mở ra một lối đi hẹp. Nhiếp Chi Hiên cùng với một chiến sĩ cảnh sát vũ trang áp giải một nam giới gầy gò ốm yếu đi ra. Người nam giới mặc chiếc áo khoác gilê của nhà tù, trùm lấy phần đầu bằng một chiếc túi vải màu đen, bị còng tay và xích chân, từng bước từng bước xê dịch về phía chiếc xe chở tù nhân.

Phần da duy nhất bị lộ ra của người nam giới, chính là đôi tay khẳng khiu như hai cành cây khô. Phần cổ tay thâm đen, khô nứt mà thô ráp, gân guốc nổi lên tím ngắt, chiếc còng tay khóa chặt trên hai cổ tay, phía dưới chiếc còng tay có bảy vết sẹo tròn màu nâu nhạt, do tổ chức sẹo tăng sinh nên lấp hết cả lên trên bề mặt da, ở giữa lại có những vết sẹo sọc nổi liền với nhau, nhìn như một con rết đang bò trên mu bàn tay, trông mà khiếp sợ.

“Mẹ ơi, mấy vết sẹo thuốc lá đó...” Giọng nói của Tiêu Lăng vọng đến từ trong tai nghe, nhưng nhanh chóng đã bị Tiêu Vọng ngắt lời.

“Bắt đầu hành động!”

Sau khi Đỗ Xá bị áp giải lên chiếc xe chở tù nhân, liền ngay sau đó cánh cửa chiếc xe chở tù nhân đóng lại cạch một tiếng, mấy chiếc xe cảnh sát đồng thời nổ máy, rồi đoàn xe khởi hành trong tiếng hú còi cảnh sát của ba chiếc xe mô tô đi đầu.

“Sao nào? Tôi thấy thế trận này càng nhìn lại càng thấy giống những hình ảnh trong phim “*Nhiệm vụ bất khả thi 6*.” Tiêu Lăng đang lái chiếc Đinh Vạn Cân truyền đạt tới mọi người thông qua tai nghe.

“Đừng nói mấy lời linh tinh suốt nữa, tập trung.” Lăng Mạc đang ngồi bên ghế lái phụ của chiếc xe chở tù nhân đáp lại.

“Đã đến đoạn đường mục tiêu đâu chứ, căng thẳng như vậy làm gì?” Tiêu Lăng không mấy để tâm.

Đoạn đường nửa giờ đồng hồ phía trước quả nhiên trôi qua rất thuận lợi, xe cộ trên đường rất ít, nên đến cả đối tượng để mọi người phải cảnh giác cũng không có. Cho đến khi đoàn xe càng ngày càng gần với đoạn đường mục tiêu, mọi người mới lại một lần nữa nắm chặt tay lái.

Đoàn xe đã chạy đến bên cạnh hồ Kim Ninh, phía bên trái là một vùng đồng cỏ rộng lớn, nhưng những ngọn núi nhỏ nối liền nhau phía trái trước mặt cũng đã dần dần hiện ra trong tầm mắt.

“Tử Mạc đi đầu chỉnh máy bay không người lái, sau khoảng ba phút nữa cho bay lên không trung.” Tiếng của Tiêu Vọng.

“Đằng trước có một chiếc xe bus trường học nhé, mọi người lái chậm lại, để chiếc xe bus trường học đi qua trước.” Ngồi trên chiếc Đinh Vạn Cân nên tầm nhìn của Tiêu Vọng cao hơn cả so với chiếc Pikachu và xe mô tô cảnh sát, anh nhìn thấy điểm vàng ở phía xa, nên e ngại nếu có sự việc gì xảy ra ở đoạn đường mục tiêu thì sẽ liên lụy đến chiếc xe bus trường học.

Sau khi được Tiêu Vọng cho phép, xe mô tô phía trước bắt đầu giảm tốc độ đi chậm lại, chờ đợi để sẽ gặp chiếc xe bus trường học ở đoạn phía trước của đoạn đường mục tiêu. Nhưng, đúng vào lúc chiếc xe bus trường học đang chuẩn bị đi ngang qua đoàn xe, thì không hiểu đã xảy ra chuyện gì, chiếc xe đột nhiên đánh tay lái cực mạnh, lật nghiêng một cái, rồi đổ nghiêng xuống ngay phía trước đoàn xe, hơn nữa còn trượt theo mặt cắt ngang của con đường từ phía bắc sang phía nam rồi trực tiếp lao thẳng xuống hồ nước.

“Thôi chết! Xảy ra sự cố rồi! Mau cứu người!” Tiêu Lăng nhấn mạnh phanh xe, rồi từ trên chiếc Đỉnh Vạn Cân nhảy xuống.

“Liệu có bấy không?” Lăng Mạc bên trong chiếc xe đang theo sát phía sau cũng do phanh gấp mà suýt chút nữa va phải kính chắn gió.

“Không thể nào! Tôi nghe thấy rất nhiều đứa trẻ đang kêu gào!” Tiêu Lăng vừa chạy về phía hồ vừa nói, “Thà tin là có chứ không thể tin là không có! Tính mạng bọn trẻ không đợi được!”

“Tuyệt đối không phải là ghi âm.” Tiêu Lăng vừa chạy vừa bổ sung.

“Tiêu Lăng nghe không nhầm được.” Tiêu Vọng nhất thời cũng có chút hoảng hốt, “Đám người này không lẽ lấy tính mạng trẻ con ra để đổi lấy Đồ Xá ư?!”

“Chắc chắn là như vậy! Có tiếng kêu gào của mấy đứa trẻ con!” Tiêu Lăng lúc này đã cởi bỏ máy bộ đàm và áo chống đạn, trực tiếp lao thẳng xuống nước.

“Các đồng chí cảnh sát vũ trang lập tức xuống xe đến bảo vệ xung quanh chiếc xe chở tù nhân, toàn bộ súng ống lên đạn sẵn sàng.” Tiêu Vọng ra lệnh.

“Lăng Mạc và tôi cùng xuống nước cứu người, Trình Tử Mạc cho máy bay không người lái bay lên không trung, anh Nhiếp cầm vũ khí ở bên trong xe bảo vệ Đỗ Xá!”

Mệnh lệnh vừa đưa ra, tất cả mọi người lập tức hành động ngay. Máy cảnh sát vũ trang tay cầm khẩu súng trường đột kích đời 95 chạy đến bên cạnh chiếc xe chở tù nhân, người lái chiếc xe chở tù nhân cũng kéo mạnh phanh xe, xuống xe cầm súng phòng bị. Một chiếc máy bay không người lái trinh sát cũng nhanh chóng bay lên.

Ngay sau khi Tiêu Vọng và Lăng Mạc nhảy xuống dưới hồ, trong tai nghe lập tức truyền đến giọng nói của Trình Tử Mạc: “Chú ý, chú ý, phía sau chúng ta có một chiếc xe tải đầu bằng chở hàng đang tiến lại gần! Tất cả phòng bị! Tất cả phòng bị!”

Nhưng lúc đó Tiêu Vọng đã không còn đem theo bộ đàm, không có ai tiếp tục bố trí hành động bước tiếp theo.

“Nếu như tiếp tục tiến gần, chúng ta sẽ tấn công!” Đội trưởng đội cảnh sát vũ trang đứng quỳ chân bên cạnh chiếc xe, giờ súng ngắm thẳng mục tiêu.

“Nó đổi hướng rồi, nó đổi hướng rồi, không lao vào chúng ta, mà muốn vượt qua.” Một chiến sĩ cảnh sát vũ trang nói.

Dưới góc nhìn của các cảnh sát vũ trang, chiếc xe này đang trong tình trạng vận hành bình thường thì gặp phải đoàn xe đang dừng lại, cho nên đổi hướng để vượt qua, đó chính là phản ứng thông thường. Song bọn họ không biết rằng là, trong hai chiếc xe bị lấy trộm ở Nam An, có một chiếc là xe tải đầu bằng chở hàng.

Chiếc xe tải chở hàng đi vượt qua chiếc xe bọc thép, vào lúc đầu xe chạy qua chiếc xe chở tù nhân, mọi người mới phát hiện có một người đàn ông vô cùng cao lớn đang quỳ xồm trong thùng xe phía sau xe tải chở hàng, hắn đang giơ cao một đồ vật đen sì sì, nhếch miệng cười với các cảnh sát vũ trang.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng lại, cũng chỉ trong tích tắc mà thôi, người đó ném món đồ đen sì kia sang phía chiếc xe chở tù nhân.

Một tiếng động lớn vang lên, cái thứ đen sì kia dính chặt vào cạnh bên thùng xe của chiếc xe chở tù nhân. Cùng lúc đó, súng ống của các cảnh sát vũ trang cũng ngay lập tức bị hút dính vào bên trên món đồ đen sì sì đó.

“Nam châm! Là nam châm!” Một cảnh sát vũ trang bị sức hút rất mạnh của miếng nam châm nhưng kiên quyết không buông khẩu súng trong tay cho nên bị lực hút kéo ngã.

“Tránh ra, tránh ra!” Đội trưởng đội cảnh sát vũ trang phát hiện phía sau miếng nam châm còn kéo theo một sợi dây thép, nên lập tức ý thức được sự nguy hiểm. Bị chiếc xe bọc thép chở tù nhân này đè bẹp thì hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Chiếc xe tải chở hàng chạy tăng tốc độ, sợi dây thép lập tức bị kéo thẳng. Chiếc xe chở tù nhân lúc này trông giống như một con chó nhỏ đang không muốn trở về nhà vậy, cho dù bốn bánh xe bất động, cũng vẫn bị chiếc xe tải kéo theo thành ra chuyển hướng, bị kéo nghiêng tiến về phía trước. Chiếc xe chở tù va vào chiếc Đinh Vạn Cân, chiếc Pikachu và cả ba chiếc xe mô tô, song tốc độ vẫn không hề giảm đi chút nào, cứ hùng hổ lao về phía trước.

Ba người lái xe mô tô đều bị đuôi xe quẹt phải và bị thương, người duy nhất còn khả năng phản kháng là Trình Tử Mặc lúc này lôi khẩu súng lục đem theo bên người ra bắn theo, nhưng vì hỏa lực không đủ nên chẳng có tác dụng gì, chỉ biết tức giận giậm chân nhìn theo.

Rất may là Tiêu Vọng, Tiêu Lãng và Lăng Mạc đã nhanh chóng ngoi lên khỏi mặt nước.

Thì ra, vào lúc ba người họ bơi đến bên cạnh chiếc xe bus trường học thì đã biết mình bị mắc lừa. Trong xe không có một ai. Tiêu Lãng đã nghe thấy tiếng kêu gào của bọn trẻ con, chứng tỏ đó là một cái bẫy cố ý để cho bọn họ nghe thấy tiếng kêu. Tiêu Lãng không chỉ cảm thấy phiền muộn, mà còn rất bồn chồn, cậu chắc chắn rằng âm thanh mà bản thân mình nghe thấy tuyệt đối không phải là từ máy ghi âm, mà là tiếng người kêu vô cùng chân thật, vậy mà tại sao lại là một cái bẫy chứ?

Phía bên dưới mặt nước họ nhìn không được rõ nét, nhưng Tiêu Lãng có thể cảm thấy được, có một bóng người chui ra khỏi chiếc xe bus trường học, rồi lao vút đi trong làn nước như một con cá với tốc độ rất nhanh. Tiêu Lãng định thử bơi đuổi theo xem sao, nhưng đối phương dường như không chỉ bơi đi với tốc độ rất nhanh, mà còn càng ngày càng bơi sâu xuống, dường như không cần cả lấy hơi nữa.

Tiêu Lãng biết với khả năng của bản thân thì không thể đuổi kịp hắn ta nữa rồi, hơn thế nữa tiếng va chạm cực lớn trên bờ khiến cậu biết rằng đã xảy ra chuyện lớn, cho nên cậu đã lên trên bờ cùng với Tiêu Vọng và Lăng Mạc.

“Phải làm sao đây? Làm thế nào bây giờ?” Trình Tử Mặc lúc này đang ôm chiếc máy bay không người lái và thiết bị điểu khiển từ xa, tay cầm cả khẩu súng lục mà đang không biết phải làm gì nữa.

“Đuổi theo!” Tiêu Lãng nhìn thấy chiếc xe tải chở hàng ở đằng xa đang tiếp tục chạy dọc theo hướng đường quốc lộ, bèn chạy đến bên chiếc xe mô tô, dựng chiếc xe mô tô lên rồi bắt đầu đuổi theo. Lãng Mặc cũng chở theo Trình Tử Mặc, cùng với Tiêu Vọng mỗi người lái một chiếc mô tô nhanh chóng lao đi.

3

Ba chiếc xe mô tô bật đèn cảnh sát nhấp nháy, lao vút đi trong làn bụi đất đang bốc lên mù mịt. Song do con đường có những đoạn rẽ, sau khi bọn họ chạy xe được hơn một cây số, thì không còn nhìn thấy bóng dáng chiếc xe chở tù bị đánh cắp đầu nữa.

Tiêu Vọng đang chạy xe dẫn đầu phanh gấp cho chiếc xe dừng lại, nói: “Không thể truy đuổi một cách không có mục đích được, Tử Mặc cho máy bay không người lái bay lên đi.”

Lời nói vừa dứt, chiếc máy bay không người lái cũng lập tức bay lên không trung.

Không còn tiếng động cơ của xe mô tô, Tiêu Lãng dường như lại phát hiện ra điều gì, cậu nghiêng tai lắng nghe.

Chiếc máy bay không người lái bay lên không trung, song bay về phía trước một đoạn không xa phía trên của một khu rừng núi rậm rạp thì đột nhiên không đi đầu khiến được nữa, cứ lao thẳng xuống, bịch một tiếng rơi xuống đám cỏ rậm rạp.

“Sao thế?” Tiêu Vọng cảnh giác hỏi.

“Không biết được nữa!” Trình Tử Mặc dùng sức ấn vào từng nút một trên thiết bị đi đầu khiển từ xa, “Rõ ràng vẫn còn ở trong phạm vi đi đầu khiển cơ mà.”

“Hay là do hết pin rồi?” Tiêu Vọng hỏi.

“Không thể nào, vừa này trên màn hình hiển thị vẫn còn hiển thị hai vạch cơ!”

“Suyt!” Tiêu Lăng giờ tay ra hiệu im lặng, đợi thêm một lúc rồi nói, “Đi, bên trái phía trước, tôi nghe thấy giọng của anh Nhiếp rồi!”

Câu nói giống như một liều thuốc trợ tim vậy, một lần nữa vực dậy tinh thần của mọi người, tất cả chạy theo sau mô tô của Tiêu Lăng tiến thẳng vào bên trong khu rừng rậm ở bên đường. Không lâu sau, chiếc xe tải đầu bằng chở hàng và chiếc xe chở tù nhân nó kéo theo với phần đầu xe đã bị va đập đến biến dạng đã xuất hiện ở trong chính giữa khu rừng. Cùng xuất hiện vào lúc đó, còn có tiếng rên rỉ không rõ ràng của Nhiếp Chi Hiên.

Vừa đậu chiếc mô tô lại, Tiêu Vọng đã lao như một mũi tên về phía chiếc xe bọc thép chở tù nhân.

Nhiếp Chi Hiên ngã trên ghế trong xe chở tù nhân, nghiêng người tựa vào thành xe, những giọt mồ hôi to tướng không ngừng rơi xuống. Đến gần nhìn mới biết, do sức hút cực mạnh của miếng nam châm, phần chi giả của Nhiếp Chi Hiên bị hút chặt vào thành xe, không thể động đậy được. Có thể là do lực hút xuất hiện quá nhanh và mạnh, hoặc là do Nhiếp Chi Hiên giằng co vật lộn, khiến cho chỗ kết nối giữa cơ thể anh với phần chi giả bị nứt tách ra. Máu chảy ra nhuộm đỏ cả chiếc áo sơ mi của Nhiếp Chi Hiên, cơn đau dữ dội cũng khiến cho ý thức của anh dần dần không còn tỉnh táo nữa.

“Anh Nhiếp, anh Nhiếp, anh không sao chứ?” Tiêu Vọng tiến lên phía trước kiểm tra tình hình sức khỏe của Nhiếp Chi Hiên, cũng may là xem ra không có nguy hiểm gì đến tính mạng.

“Tôi không sao, không sao, mau, mau đi cứu người.” Nhiếp Chi Hiên chỉ tay về phía bắc, nói: “Tên Tai sát, tôi đã nhìn thấy tên Tai sát, hắn ta đã lên xe mở khóa xích chân cho Đỗ Xá, người bị... bị bắt cóc đi rồi. Đi về... về phía kia.”

“Tử Mặc, Tử Mặc, mau gọi xe cấp cứu, đồng thời gọi cứu viện luôn!” Tiêu Vọng ra lệnh. Lúc này, chỉ có Trình Tử Mặc là còn đang đeo theo bộ đàm, những người khác đều đã tháo bỏ bộ đàm trước lúc xuống hồ để cứu người mất rồi.

“Gọi trung tâm chỉ huy, gọi trung tâm chỉ huy.” Trình Tử Mặc nói to vào bộ đàm, song không có bất cứ lời hồi đáp nào.

Trình Tử Mặc không nản lòng, đổi sang đường dây liên lạc vô tuyến điện, tiếp tục kêu to: “Đội cảnh sát vũ trang bảo vệ, đội cảnh sát vũ trang bảo vệ, nghe rõ trả lời.”

Nhưng mấy người cảnh sát vũ trang bị “tước vũ khí” kia dường như cũng không có bất cứ lời đáp lại nào. Trình Tử Mặc rút điện thoại di động từ trong túi ra, gọi 110, cũng vẫn không cách nào gọi được.

“Chúng ta bị chặn tín hiệu vô tuyến điện rồi, máy bay không người lái bị rơi lúc trước cũng là vì nguyên nhân này.” Tiêu Vọng kiểm tra sơ qua tình hình vết thương cho Nhiếp Chi Hiên xong, nói, “Xem ra để ứng phó khẩn cấp, chỉ còn cách dựa vào mấy chúng ta mà thôi. Tử Mặc, cô nhanh chóng lái xe đi gọi viện trợ.”

“Liệu có... có kịp không? Người đã... đã bị bắt cóc đi rồi.” Giọng nói của Nhiếp Chi Hiên đan xen cả sự đau khổ và tự trách.

“Không sao, không phải do anh.” Tiêu Vọng trấn an, “Xem ra, bọn chúng không có ý định làm hại cảnh sát, cho nên, không sao cả. Hơn nữa, toàn bộ súng của cảnh sát vũ trang đều còn ở đây, bọn chúng không hề lấy đi.”

Nói xong, Tiêu Vọng chỉ ra bên ngoài cửa sổ xe có mấy bóng súng lộ ra. Bên ngoài cửa sổ xe, ngoài bóng súng ra, còn có một cái đầu, là đầu Tiêu Lãng. Lúc này Tiêu Lãng đang một chân chạm đất, một chân dẫm lên phía thành xe, hông gõ miếng nam châm ra, song miếng nam châm không mấy may động đây. Cậu lại những muốn gỡ một khẩu súng ra khỏi miếng nam châm, nhưng sắt thép dính trên nam châm cũng không mấy may nhúc nhích.

“Đâu phải là bọn chúng không hề lấy súng đi! Đây rõ ràng là không lấy đi được.” Tiêu Lãng mãi gỡ đến toát mồ hôi đầy đầu.

“Đừng tốn công sức nữa, đợi Trình Tử Mặc gọi được cứu viện đến, rồi tìm một miếng nam châm trái dấu mới có thể gỡ nó ra được. Hoặc là dùng cách dẫn điện qua nam châm hoặc dùng phương pháp gia nhiệt, để hóa giải hoặc giảm bớt từ tính của nó. Tóm lại, ra sức gỡ cũng không có hy vọng đâu.” Tiêu Vọng nói, “Đi nào, chúng ta tiến vào trong xem xem, còn cứ đi về phía bắc thì là một vùng đồng cỏ rộng lớn, tôi đoán bọn chúng sẽ không khinh suất mà đi về phía bắc đâu.”

Sau khi an ủi Nhiếp Chi Hiên, Tiêu Vọng, Tiêu Lãng và Lăng Mạc lái hai chiếc xe mô tô chạy xuyên qua khu rừng rậm, hy vọng có thể phát hiện ra vài manh mối hay dấu vết.

Không lâu sau, Tiêu Lãng tinh mắt đã phát hiện ra một lối vào hang núi ở bên cạnh một ngọn núi nhỏ.

“Hang núi! Đằng kia có hang núi!” Tiêu Lãng nói, “Em đã nói mà, cả một khu rộng lớn như thế này, có thể trốn vào đâu được chứ.”

Tiêu Lãng dừng xe mô tô lại, tay cầm khẩu súng lục đã thay đầu đạn mới lấy từ chỗ Trình Tử Mặc, tiến gần đến cửa hang với tư thế cầm súng tìm kiếm chuẩn xác.

Tiêu Vọng thì suy tính một cách chu toàn hơn, anh phanh gấp một cái, chiếc mô tô quay một góc 90 độ, bóng đèn lớn ở đầu xe vừa hay chiếu thẳng vào bên trong hang núi. Một luồng ánh sáng trực tiếp chiếu vào bên trong hang núi, bù đắp cho cảm giác nuối tiếc vì không đem theo đèn pin cầm tay của bọn họ. Đáng tiếc, hang núi quá sâu, hoặc là trong hang có những lối rẽ, cho nên cũng không thể chiếu sáng được quá xa.

“Ra khỏi hang đi, các người đã bị bao vây rồi.” Giọng nói của Tiêu Lãng vang vọng trở lại ở bên trong hang núi.

Tiêu Vọng và Lăng Mạc không có súng, một người nhặt lấy hòn đá, một người nhặt lấy cây gậy cầm trong tay để phòng thân. Hai người họ bước đến gần Tiêu Lãng, Tiêu Lãng nói nhỏ với cả hai: “Tại sao các anh đậu xe ở bên ngoài hang núi, vậy mà em vẫn còn ngửi thấy mùi của ống bơ xe mô tô xả ra nhỉ?”

Lăng Mạc nghe Tiêu Lãng nói như vậy, bèn cúi đầu xuống xem. Nhờ vào ánh sáng đèn của xe mô tô đậu ở ngoài cửa hang, Lăng Mạc phát hiện thấy trên mặt đất dường như có hai hàng dấu vết hằn xuống một cách chính tề

Cậu phủ phục người xuống quan sát vết hằn trên mặt đất, nói: “Thôi rồi, trên nền đất của hang núi này có dấu vết của lốp xe in xuống, nhìn chiềù rộng, chắc là của xe mô tô.”

Tiêu Vọng và Tiêu Lãng cùng cúi đầu xuống xem, thấy rằng quả đúng là như vậy, dấu vết đường lốp xe in hằn xuống nền đất nhìn rất rõ ràng, chạy từ bên dưới chỗ chân bọn họ đứng tiến thẳng vào phía sâu bên trong hang núi.

“Chuẩn bị sẵn xe mô tô để trong hang núi trước khi hành động, rồi đào thoát từ một lối ra vào hang khác?” Lãng Mạc thực sự rất lo lắng.

“Nhưng mà, khí CO2 trong hang cảm giác như là vượt quá mức cho phép nhỉ, thông thường hang núi có hai đầu thông gió sẽ không có tình trạng như vậy.” Tiêu Lãng chun mũi ngửi, ra chiềù thần bí khẽ khàng nói nhỏ.

“Khí CO2 không màu không vị, sao em biết được?” Tiêu Vọng cũng nhỏ giọng hỏi.

“Không biết miêu tả thế nào, tóm lại là mùi vị không khí khác thường.” Tiêu Lãng nói.

“Ừ, hang núi thông gió quả thực là sẽ không ẩm thấp như thế này.” Lãng Mạc sờ vào vách hang, lòng bàn tay cảm giác đầu ẩm ướt.

Tiêu Vọng như hiểu ra điều gì, khe khẽ mỉm cười, rồi nói lớn: “Chúng ta không nắm rõ về tình hình trong hang núi, không thể mạo hiểm truy đuổi được, chúng ta lái xe bao vây vòng qua cửa hang phía sau!”

Tiêu Lãng và Lãng Mạc hiểu ý, ba người cùng nhau ra khỏi hang núi. Đến cửa hang, Tiêu Vọng lái xe mô tô đi vòng qua một bên sườn núi, chạy

theo về hướng bắc. Còn Tiêu Lãng và Lăng Mạc nấp ở phía sau một thân cây to cách hang núi 10 mét, giương súng chờ đợi.

Không lâu sau, từ phía cửa hang núi quả nhiên có một cái đầu ló ra nhìn trước ngó sau nghe ngóng.

Tiêu Lãng nhanh chóng giơ khẩu súng lục lên, song Lăng Mạc liền đưa tay ra ngăn lại: “Đừng vội, người vẫn ở trong tay bọn chúng.”

Lại một lúc sau, một người đàn ông cao lớn lực lưỡng đi đầu từ trong hang núi bước ra. Theo sát sau hắn là một tên đáng người cao gầy da dẻ đen đúa đang áp giải một người đeo chiếc trùm đầu màu đen xuất hiện trong tầm mắt của hai người. Cuối cùng còn có ba người mặc bộ quần áo màu đen, trang phục rộng thùng thình che kín mít hầu như không phân biệt được là nam hay nữ.

Cũng vừa hay vào đúng lúc đó, Tiêu Lãng nghe thấy bên phía nam của mình vọng đến âm thanh động cơ xe ô tô, rõ ràng là có một chiếc xe ô tô đang từ xa tiến gần đến chỗ bọn họ, nếu chạy xe ô tô vào khu rừng rậm, tuy là phải đi vòng vèo trong rừng cây, nhưng chưa đến mười phút là đã có thể xuất hiện ở trước mắt rồi. Rất đơn giản, đám người này quả nhiên là muốn dùng kế diệu hổ ly sơn để dụ hội Tiêu Lãng ra xa, còn chiếc xe tiếp ứng đám người này đã ngày càng đến gần rồi.

Bây giờ không kịp suy xét đến sự chênh lệch giữa ta và địch nữa, Tiêu Lăng giơ khẩu súng ngắn lên ngắm và bắn một phát chuẩn xác.

Cùng với tiếng súng nổ, đám người đó như đã được huấn luyện kỹ càng thành thạo chạy tỏa ra bốn hướng, nhanh chóng ẩn nấp trong các lùm cây phía sâu trong khu rừng. Còn mục tiêu của Tiêu Lãng - tay đáng người cao gầy đen đúa kia thì lập tức ngã xuống cùng với tiếng súng, Đỗ Xá đang

bị hấn áp giải cũng ngã theo xuống đất. Xem ra, có lẽ Đỗ Xá đã bị đánh đến ngất đi rồi.

“Trúng đầu rồi! Cứu người!” Tiêu Lãng vừa ra lệnh một cái, rồi cùng với Lăng Mạc từ hai hướng xông đến chỗ Đỗ Xá.

“Những người khác bao vây lại từ bốn hướng, không để cho bất cứ ai chạy thoát!” Lăng Mạc vừa chạy vừa hô hoán, trong giọng nói của cậu nghe không hề có vẻ gì là lo lắng bất an vì chỉ có mỗi hai người cả.

Đến được bên cạnh Đỗ Xá, gần như là không kịp để ý đến tay cao gầy đen đúa bị bắn trúng đầu kia, Tiêu Lãng vội vàng chạy tới sờ vào động mạch cổ của Đỗ Xá, sắc mặt lập tức nhẹ nhõm hẳn đi. Không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, cậu lập tức kéo người Đỗ Xá lúc này đang bất tỉnh lịm dần về hướng chiếc xe chở tù nhân. Lăng Mạc cũng nhận lấy khẩu súng lục từ tay Tiêu Lãng, ở bên cạnh cậu phòng vệ.

Còn chưa đi được đến năm bước, tay cao gầy đen đúa bị bắn trúng kia nhảy bật về phía trước như một con cá trê, lao thẳng đến rồi đánh mạnh khiến Lăng Mạc ngã gục, Lăng Mạc không kịp kêu lên tiếng nào, khẩu súng trong tay cũng bay ra xa.

“Ồi trời! Xác chết sống lại!” Tiêu Lãng giật mình nhảy dựng lên, tay cậu lôi Đỗ Xá ngày càng nhanh hơn song rất vất vả, “Không ngờ người cũng nặng vậy, người cũng chắc thịt góm, thường ngày ăn lắm để làm gì hả?”

Lăng Mạc đang ngã dưới đất rút từ trên ống chân ra con dao găm quân dụng, đâm về phía gã cao gầy đen đúa đang lao đến. Cậu không hề nghĩ rằng, gã căn bản là không để ý gì đến Lăng Mạc, mà truy đuổi thẳng về phía Tiêu Lãng, con dao găm của Lăng Mạc đâm thẳng vào phía sau lưng gã, giống như là đâm phải da trâu vậy, lưỡi dao dường như không có cách

gì đâm vào trong cơ thể gã. Không những không làm hại được đối phương, Lăng Mạc còn bị cái gì đó lôi dính chân phải lại, một lần nữa lại ngã sấp trên mặt đất.

Nghe thì thấy, chiếc ô tô tiếp ứng cho bọn chúng đang ngày càng đến gần rồi, còn Tiêu Lăng thì đang không có cách nào để thoát khỏi gã cao gầy kia. Càng xui xẻo hơn nữa là, đối phương đã nhận ra Tiêu Lăng và Lăng Mạc vốn chẳng hề có lực lượng chi viện gì cả, cho nên tên xuất hiện đầu tiên, chính là tay cao to lực lưỡng kia, và hắn còn xuất hiện ngay phía sau lưng Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng lâm vào tình thế kẹp giữa, bị tấn công từ cả hai phía trước và sau.

“Đến đi, đến đi, tao là Người phục kích của tổ chức *Người gác đêm*, hai bọn mày sao đánh lại được tao chứ.” Tiêu Lăng đành đặt Đỗ Xá xuống, cởi bỏ bộ trang phục tác chiến ướt sũng đang mặc trên người ra, để lộ một cơ bắp trắng kiện.

Hai tên đối thủ sững người lại một chút, cùng nhìn nhau ra hiệu, rồi gần như đồng thời cùng lúc xông vào Tiêu Lăng.

Do phải cố thủ bảo vệ Đỗ Xá ở bên cạnh, Tiêu Lăng biết rằng mình không thể lùi về phía sau được, cho nên giờ tay phòng vệ trước ngực, chuẩn bị tiếp nhận hai cú đấm dội xuống. Nhưng mà, cậu thật sự đã xem nhẹ đối thủ của mình. Bởi vì cậu hoàn toàn không ngờ được rằng sức mạnh của hai cú đấm này lại lớn đến như vậy, đặc biệt là cú đấm của gã đàn ông lực lưỡng kia, nếu không phải là Tiêu Lăng đã sớm có sự phòng bị, thì quả thực cú đấm trực tiếp kia thực sự có thể đấm vỡ lục phủ ngũ tạng của cậu. Hai cú đấm mạnh hất tung Tiêu Lăng ra xa, may là Tiêu Lăng dùng mũi

chân móc chặt lấy sợi xích ở còng tay của Đỗ Xá, lúc cậu bị bay người ra xa thì Đỗ Xá cùng đồng thời bị lôi ra theo.

Hai gã kia thò tay ra tóm lấy chân Đỗ Xá, nhưng tóm hụt, ngón tay của gã lực lưỡng móc vào được khăn trùm đầu của Đỗ Xá, khiến cho chiếc khăn trùm đầu bị lôi ra.

Khuôn mặt kia vừa xa lạ vừa quen thuộc, xa lạ đối với gã lực lưỡng và gã cao gầy kia, còn với Tiêu Lăng mà nói thì vô cùng quen thuộc. Bên dưới chiếc khăn trùm đầu, căn bản chẳng phải mặt Đỗ Xá hay gì cả, mà là A Bố, khuôn mặt của A Bố đang bị đánh ngất.

Tất cả những người có mặt tại hiện trường đều sửng sốt.

Gã lực lưỡng và gã cao gầy hiển nhiên là kinh ngạc cực độ, hai tên dường như là ngượng quá hóa giận, mặt mũi trở nên hung dữ. Gã lực lưỡng lôi từ sau lưng ra con dao găm, còn tay cao gầy thì nhặt lấy khẩu súng lục khi nãy trong tay Lăng Mạc bị văng ra rơi xuống ngay cạnh chân gã.

Tiêu Lăng đau đớn đến chết đi sống lại, bất luận thường ngày đánh đám giới giang bao nhiêu, lúc này đây cũng không còn khả năng phản kháng nữa rồi. Cậu chỉ có thể đứng trơ mắt ra nhìn hai tên tay cầm dao kẻ cầm súng đang từng bước tiến lại.

“Hừ! Cái mạng nhỏ của hai ta đến đây là chấm dứt rồi chẳng?” Tiêu Lăng cười nói với Lăng Mạc cũng đang bị thương ngã gục ở phía đối diện, “Phải chẳng hai chúng ta đồng hành cùng nhau, thì đâu rất xui xẻo?”

Lăng Mạc thì không ngừng dùng mắt ra hiệu cho Tiêu Lăng, để cậu vào lúc then chốt nhất thì cùng vùng lên quyết đấu một phen cuối cùng.

Đúng vào lúc đó, đột nhiên vọng đến một loạt những tiếng súng cấp tập, cùng với đó là tiếng đạn bắn ra va đập vào vỏ sắt.

“Súng tiểu liên mini đời 05 của ta, ha ha, còn có súng tiểu liên mini đời 79 nữa.” Từ khoe miệng Tiêu Lăng chảy ra một vệt máu nhỏ, cậu biết rằng chấn động dữ dội ở vùng bụng khiến cho dạ dày của cậu bị xuất huyết rồi. Có đi đâu việc đó không nghiêm trọng, một loạt tiếng súng này, cậu nghe ra là tiếng súng phát ra từ mấy khẩu tiểu liên mini. Đi đâu đó chứng tỏ các chiến sĩ của đội cảnh sát vũ trang đã lấy được súng từ trên chiếc Đỉnh Vạn Cân và kịp thời chạy đến để chi viện rồi.

“Rút quân.” Từ xa tên đứng giữa trong ba tên mặc đồ đen đột nhiên phát ra tiếng rít lên the thé nghe cực kỳ chói tai.

Tiếng xe từ xa cũng đột nhiên chuyển hướng, nghe âm thanh, hình như có một bên lốp xe bị bắn vỡ, tiếng lục cà lục cục càng ngày càng chạy xa. Còn hai tên đang chuẩn bị tấn công Tiêu Lăng và A Bố nghiêng răng thu súng và dao về tụ lại cùng với ba tên mặc đồ đen, dẫm đạp lên những lùm cây rậm rạp chạy về phía bắc.

“Không được để bọn chúng chạy thoát! Nhanh, mau đuổi theo!” Tiêu Lăng nhìn thấy mấy chiến sĩ cảnh sát vũ trang cần theo súng đang di chuyển về phía các cậu, bèn ra sức vẫy tay, ra hiệu cho bọn họ đuổi theo về phía bắc.

Lăng Mạc vội vàng kêu to: “Để lại hai người chăm sóc cho A Bố!”

Các chiến sĩ cảnh sát vũ trang còn chưa đuổi theo được mấy bước, bóng dáng mấy kẻ vừa mới bỏ chạy kia lại túm tụm hết lại, vẫn như ma quỷ vậy, một lần nữa bọn chúng nhanh chóng chui hết vào trong hang núi. Lúc bọn chúng chui vào trong hang, đột nhiên có tiếng bụp nổ ra, viên đạn

tín hiệu màu xanh lá bay thẳng lên không trung, vạch lên một đường vòng cung đẹp đẽ.

“Bọn chúng lại rút về hết rồi? Có chuyện gì vậy?” Đội trưởng đội cảnh sát vũ trang hỏi.

“Bắn đạn tín hiệu à? Gọi trợ giúp hay sao?” Lăng Mạc hỏi.

Tiêu Lăng cũng rất bồn chồn, ngẩng đầu lên xem xét. Không biết được bao xa, xuyên qua khu rừng rậm, bầu trời bên phía bắc nơi viên đạn tín hiệu bắn lên, dường như cậu nhìn thấy ở chính giữa lưng chừng trời có cầu vồng đang rực sáng. Cậu biết rằng, phía bắc đã bị rất nhiều cảnh sát bao vây rồi.

“Xem ra là quân cứu viện anh trai tôi và Tử Mặc đi đầu đến, đã tạo nên vòng bao vây từ phía bắc rồi. Hôm nay đám người này, một tên cũng không thể chạy thoát được.” Tiêu Lăng gắng gượng để đứng lên, giằng lấy một khẩu tiểu liên mini đời 05 từ trong tay một chiến sĩ cảnh sát, đang định xông vào bên trong hang núi.

“Cậu làm gì thế hả?” Từ phía sau lưng Lăng Mạc kéo Tiêu Lăng giữ lại.

“Vào bên trong bắt người thôi.” Từ giọng nói của Tiêu Lăng có thể thấy được cậu vẫn đang gắng gượng chịu đau.

“Đừng đi, bọn chúng đã lấy khẩu súng lục của cậu đi.” Lăng Mạc nói, “Nguy hiểm.”

“Nguy hiểm gì chứ?” Tiêu Lăng chỉ vào các chiến sĩ cảnh sát vũ trang đang ở phía sau cậu, nói, “Chúng ta có bảy, tám người, bọn chúng chỉ có năm người. Chúng ta có nhiều súng vậy, bọn chúng chỉ có một khẩu xoay nòng rách không ăn thua gì, lại chỉ có sáu viên đạn.”

“VẬY CŨNG VẮN NGUY HIỂM!” Giọng điệu của Lăng Mạc không hề tỏ ra nhượng bộ, “Cậu vào trong, sẽ ở chỗ sáng, trong hang núi không hề có ánh sáng, bọn chúng thì ở chỗ tối. Cho dù có mặc áo chống đạn, cũng vẫn cứ nguy hiểm, huống hồ là cậu còn không mặc áo chống đạn.”

“VẬY LÀM THẾ NÀO? CỨ ĐỢI THÔI À? BỌN CHÚNG MỘT LÚC NỮA E LÀ CÒN CÓ CỨU VIỆN!” Tiêu Lăng có chút nóng vội.

“NHỮNG NGƯỜI BÊN TRONG NGHE ĐÂY, CÁC NGƯỜI ĐÃ BỊ BAO VÂY RỒI, KHẨN TRƯỞNG GIAO NỘP VŨ KHÍ ĐẦU HÀNG, ĐỂ NHẬN ĐƯỢC SỰ KHOAN HỒNG CỦA PHÁP LUẬT.” Lúc này đội trưởng đội cảnh sát vũ trang đã cầm lấy loa phóng thanh kêu gọi.

Tiêu Lăng thính giác nhạy bén bị loa phóng thanh kêu to khiến cậu giật mình, bực bội đưa tay giằng lấy chiếc loa, nói: “ĐƯỢC RỒI ĐƯỢC RỒI, NẾU NHƯ KÊU GỌI MÀ CÓ TÁC DỤNG, THÌ CHÚNG TA ĐÃ SỚM TÓM ĐƯỢC BỌN CHÚNG RỒI.”

Đôi bên giằng co khoảng hai mươi phút, phía cửa hang đã có động tĩnh. Vạt cỏ trên mặt đất có tiếng sột soạt, giống như là có con vật nhỏ nào đang di chuyển.

“LẠI CÓ TRÒ YÊU MA QUỶ QUÁI GÌ NỮA ĐÂY?” Tiêu Lăng một lần nữa lại tập trung tinh thần. Cậu nhìn thấy thứ trông giống như một con nhện kim loại vậy, nó đang nhanh chóng xông đến chỗ bọn họ.

“CÁI GÌ? NHỆN SẮT ư? CHƠI TRÒ ‘BÁO ĐỘNG ĐỎ’* À? MỌI NGƯỜI NẪM SẬP CẢ XUỐNG!” Tiêu Lăng trông thấy con nhện sắt đang ngày càng tiến lại gần, không nói thêm một lời, lập tức giơ súng nhắm bắn.

Nhiều viên đạn bắn trúng vào con nhện sắt, song không hề như Tiêu Lăng tưởng tượng là sẽ gây ra nổ lớn, mà chỉ kêu bực một tiếng, từ trung tâm là con nhện sắt, tỏa ra xung quanh một làn khói mù mịt.

“Hơi cay! Hơi cay! Có mặt nạ phòng độc không vậy?” Mọi người đều bắt đầu ho hắng dữ dội, hơn nữa tầm nhìn phía trước mặt đều trở nên trắng xóa, không còn nhìn thấy gì cả.

“Không có! Không có!” Đội trưởng đội cảnh sát vũ trang không biết đang ở chỗ nào miễn cưỡng cất tiếng trả lời.

“Hự hự! Mau, mau, gọi cho phía đối diện, để bên đó phòng chống cho tốt! Các anh ấy nếu như cũng bị ‘khói mù’ thì phiền phức to rồi!” Tiêu Lăng gào to.

“Không được rồi, không được rồi, điện đài không kết nối được, điện đài không kết nối được!” Đội trưởng đội cảnh sát vũ trang lên tiếng đáp lại.

Sự tình đã đến nước này, Tiêu Lăng không còn sự lựa chọn nào khác. Cậu nín thở, khẽ nheo mắt lại, tiếp cận đến gần nơi khói mù dày đặc nhất. Trong mờ mờ ảo ảo, cậu dường như nhìn thấy một hàng người.

Không kịp nghĩ ngợi nhiều nữa, Tiêu Lăng lại bắn ra một loạt đạn. Nhưng mà, những viên đạn cứ như là bắn trúng vào đồ vật kim loại gì đó vậy. Thì ra gã đàn ông lực lưỡng tóm lấy chiếc xe mô tô của cảnh sát ở cửa hang, dùng nó làm vật che chắn, yểm hộ cho đám người đó đào thoát về hướng bắc.

4

“Tao không tin chúng mày năm người lại có thể ngẩng được trên một chiếc mô tô. Không đúng, hình như người Ấn Độ một chiếc mô tô có thể ngẩng được mười người.” Tiêu Lăng vừa nghĩ ngợi, vừa khó nhọc vượt qua khu vực bị ô nhiễm khí cay, rồi nước mắt nước mũi giàn giụa

tiếp tục vượt sang phía dốc bên kia của ngọn đồi bên cạnh hang núi, cuối cùng đã nhìn thấy bóng dáng đám người đang sắp tiến gần đến vòng tròn bao vây bên phía bắc. Còn nữa, cái gã mặc đồ đen đi đầu khiến con nhện sắt kia lại đang quỳ xồm trên mặt đất chuẩn bị thả con nhện sắt thứ hai ra.

“Lại nữa?” Tiêu Lăng giờ súng lên ngắm chuẩn.

Nhưng, vào giây phút mà cậu bóp cò súng, mấy con nhện sắt khác đã sột sà sột soạt với tốc độ rất nhanh tiếp cận gần với vòng tròn bao vây bên phía bắc. Tuy rằng gã mặc đồ đen đã bị bắn gục, song Tiêu Lăng biết rằng bản thân vẫn bị chậm mất một bước.

Quả nhiên, không lâu sau, cùng với mấy tiếng súng nổ, bên phía bắc đã trở thành một vùng khói mù mờ mịt.

“Maxwell!” vẫn là cái giọng rít the thé đó, đầy sự oán giận và thương tiếc.

Còn lại bốn tên, chỉ để lại một tiếng rít the thé sắc lạnh đó, rồi hai tên ngẫ trên yên xe mô tô, hai tên đứng thẳng trên hai tấm đế chân ở hai bên thân xe, cứ giữ nguyên tư thế như vậy, chúng đi đầu khiến chiếc mô tô chạy về hướng khu vực đang khói mù mờ mịt phía bắc.

Thời gian cũng chỉ khoảng mười giây đồng hồ, chiếc mô tô hoàn toàn chìm khuất trong làn khói mù mịt. Mà trong khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy, mặc dù Tiêu Lăng là người vô cùng thành thạo với súng ống, cũng vẫn không kịp thời gian để đổi sang băng đạn khác và tiếp tục ngắm bắn. Để không làm bị thương đến những người đồng minh trong đám khói mù kia, cậu đành phải bỏ cuộc, đứng giậm chân lo lắng.

Đột nhiên, Tiêu Lăng nhớ đến đi đầu gì đó, cậu vội vàng chạy về phía tên mặc đồ đen bị bắn gục. Để tránh sự việc tương tự lại một lần nữa xảy ra,

cậu thận trọng tiến gần tên mặc đồ đen đang nằm ở chính giữa đám cỏ. Lần này, tên mặc đồ đen không còn là “xác chết sống lại” nữa rồi, bởi vì cả một đám cỏ lớn bên dưới cơ thể hắn đầu đã bị nhuộm màu máu đỏ tươi.

Tiêu Lãng đeo ngược khẩu súng ra phía sau lưng, tiến lên đằng trước kiểm tra động mạch cổ của tên mặc đồ đen, còn kéo cả mí mắt của hắn ra xem xét đồng tử. Tên mặc đồ đen trước mắt kia đã sớm không còn dấu hiệu của sự sống rồi.

Tiêu Lãng đưa tay lột bỏ mũ trùm đầu của tên mặc đồ đen, rồi lại kéo khẩu trang của hắn ra, một gương mặt xa lạ hiện ra trước mặt của Tiêu Lãng. Tuy rằng khuôn mặt xa lạ, nhưng Tiêu Lãng biết bản thân mình vẫn là biết khá rõ về hắn ta. Bởi vì cậu đã nhìn thấy chiếc tai trái dị hình kia của tên mặc đồ đen. Kẻ bị Tiêu Lãng bắn chết ngay tại hiện trường này, lại chính là tên “Tai sút” mà Tiêu Vọng vẫn đang tìm kiếm mãi không thấy.

“Tai sút?” Lãng Mạc lúc này đã đuổi kịp đến bên cạnh Tiêu Lãng, cậu cũng tiến lên phía trước kiểm tra động mạch cổ của tên mặc đồ đen, nói, “Chết rồi, thật đáng tiếc.”

“Không chết thì cũng chạy mất, tóm lại thì không tóm được tên nào còn sống.” Tiêu Lãng nói một cách cay đắng.

“Hành động thất bại rồi.” Lãng Mạc cúi đầu ủ dột, “Vừa nãy điện đài kết nối được rồi, anh Vọng nói tình hình bên kia rất hỗn loạn, lúc mấy kẻ bên đối phương đi đầu khiến xe mô tô, lợi dụng sự hỗn loạn đã đổi sang một chiếc xe thương vụ đến tiếp ứng cho bọn chúng, rồi tháo chạy về phía bắc. Các anh ấy đã thử bắn theo, nhưng không có kết quả.”

“Việc đó tôi cũng đoán ra được rồi.” Tiêu Lãng cúi đầu ủ dột, “Rút quân thôi - Hầy, chúng ta mới gọi là rút quân đấy!”

Trong phòng họp tại khu vực tiếp đón của nhà tù Kim Ninh, mấy thành viên của tổ chức *Người gác đêm* ngồi vây quanh phía trước bàn họp.

Phần chân tay bị đứt đoạn của Nhiếp Chi Hiên đã được băng bó ổn thỏa, và được lắp lại chân tay giả. Tuy rằng khi vận động vẫn chưa được nhanh nhẹn thuần thục như trước kia, nhưng xem ra không có ảnh hưởng gì quá lớn cả. A Bố thì do vùng não bị chấn thương nên giờ vẫn đang phải nằm viện, nhưng bác sĩ cũng đã nói không nguy hiểm đến tính mạng.

“Anh, anh thật gian quá đi.” Tiêu Lăng bị khí cay hun cho đến giờ hai mắt vẫn còn đỏ lựng, song vẫn không quên thói trêu chọc, “Làm một quá ly miêu tráo thái tử, còn phải bảo mật với cả bọn em!”

“Chỉ có cách bảo mật ngay cả với bọn em, thì mới có thể đạt được hiệu quả giả mà như thật.” Tiêu Vọng khẽ mỉm cười, nói, “Chỉ có anh và giám đốc nhà tù họ Trang biết sự việc này.”

“Nói đến chuyện giả mà như thật, vết sẹo thuốc lá trên cánh tay A Bố tạo ra giống y như thật đấy.” Trình Tử Mặc nói, “Có đi đâu ngay cả chúng ta và đối thủ, có thể đâu không ai biết được vết sẹo thuốc lá của Đỗ Xá trông ra làm sao, nhưng mà chỉ cần nhìn thấy vết sẹo do A Bố tạo ra, thì đâu sẽ tin rằng đó chính là Đỗ Xá.”

“Khả năng mô phỏng hình ảnh của A Bố kỳ thực còn lợi hại hơn cả thuật hóa trang hiệu quả đặc biệt.” Lăng Mạc xem xét miếng cao su hóa trang đặc hiệu được xé ra từ trên cánh tay của A Bố, “Có đi đâu cái này công nhận là giống y như thật vậy, ít nhất chỉ cần nhìn một cái là thấy ngay làn da cánh tay của một người đàn ông hơn 40 tuổi, dinh dưỡng không đầy đủ.”

A Bõ là một chàng trai tóc xoắn mới ngoài 20 tuổi, thường ngày đeo một chiếc kính gọng tròn, da dẻ trắng trẻo, dáng người gầy gò. Phải lúc gặp người lạ, A Bõ rất dễ xấu hổ. Nhưng cậu chàng nhìn đậm chất thư sinh nho nhã này, lại là một cao thủ về hóa trang hiệu quả đặc biệt và mô phỏng hình ảnh trong tổ chức *Người gác đêm*. Trước giờ vẫn chưa có dịp để thấy được A Bõ thể hiện năng lực sở trường của bản thân, lần này thực sự là một vụ ngoạn mục đáng ngạc nhiên.

“Mới đầu không nhìn thấy A Bõ, em còn cho rằng tên nhóc này lại trốn sau hậu đài để hỗ trợ cơ. Thật không ngờ, cậu ấy trông thư sinh yếu ớt mà cũng có thể vác đao phi ngựa được. Xem ra *Người gác đêm* không có người nhất gan vô dụng đâu.” Tiêu Lăng tán thưởng.

“Vác đao phi ngựa cái gì chứ, hai chúng tôi đâu không có cách gì phản kháng lại được.” Nhiếp Chi Hiên tự giễu bản thân.

“Anh Nhiếp, anh đấy là nguyên nhân đặc biệt mà.” Tiêu Lăng an ủi, “Không thì bọn chúng cũng không thuận lợi như vậy.”

“Tóm lại nhiệm vụ vẫn coi như là thất bại rồi.” Nhiếp Chi Hiên vẫn tự trách mình.

“Không.” Tiêu Vọng nói, “Cái giá chúng ta phải trả chỉ là ba đồng chí cảnh sát giao thông và hai thành viên của tổ chức bị thương nhẹ mà thôi, đổi lại kết quả cuộc chiến là tiêu diệt được một kẻ tình nghi phạm tội, tìm hiểu được một số đặc trưng của đối thủ. Đó không phải là thất bại, mà là thành công.”

“Chí ít, không phải là một trận chiến hoàn hảo.” Nhiếp Chi Hiên nói.

“Bởi vì chúng ta cho bọn chúng thời gian chuẩn bị có hạn, cho nên kế hoạch của bọn chúng cũng không được hoàn hảo. Có đi đâu, tôi đã đánh giá

thấp thực lực của đối phương, vẫn cứ nghĩ rằng kế hoạch của chúng ta đã quá hoàn hảo không một kẽ hở r ồi.” Lời nói của Tiêu Vọng cũng có chút tự trách bản thân.

“Em nghĩ là phải trách bộ phận tư pháp của các ông ấy.” Tiêu Lăng nói, “Chẳng phải nói rõ là đi khảo sát địa hình hay sao? Kết quả một cái hang núi to thế cũng không khảo sát ra.”

“Việc này cũng không trách họ được. Trách nhiệm chủ yếu của họ là khảo sát mặt đường, lưu lượng xe cộ đi lại cũng như môi trường xung quanh.” Tiêu Vọng nói, “Thời gian chỉ có mấy tiếng đồng hồ, mà yêu cầu họ tìm hiểu hết toàn bộ địa hình một khu vực kéo dài năm mươi mấy cây số cũng như các cảnh quan kiến trúc xung quanh, là không thực tế. Hang núi đó lại ở vị trí rất khuất nẻo, không vào bên trong núi thì không biết được, thậm chí các cư dân sống xung quanh đây cũng đều không biết. Hơn nữa hang núi lại không hiển thị ra trên bản đồ vệ tinh, cho nên không phát hiện ra cũng không có gì đáng chê trách cả.”

“Có tìm thấy hang núi, thì nói không chừng bọn chúng lại trốn dưới nước cơ.” Lăng Mạc nhún nhún vai.

“Có đi đâu đứng ở góc độ của bọn chúng, có lẽ bọn chúng cũng cho rằng kế hoạch của bản thân không có chút sơ hở nào cả.” Tiêu Vọng chỉ vào tấm bảng trắng ở đằng trước mặt, giải thích kế sách của đối phương, “Vừa r ồi phía cảnh sát địa phương đã tiến hành phân tích chiếc xe mà bọn chúng có khả năng đã sử dụng, có lẽ đầu là xe bị trộm cắp, gỡ bỏ biển số, hơn nữa bọn chúng hầu như không xuất hiện ở những nơi có đông người tập trung, những nơi có hệ thống camera giám sát, cho nên không có cách nào để truy tìm dấu vết.”

“Đúng thế chứ, chiếc xích chân A Bô bị khóa chân trên xe mà còn mở ra ngay được, thì khóa xe ô tô đối với bọn chúng có nhằm nhò gì chứ?” Tiêu Lăng nói xen vào.

Tiêu Vọng gật đầu, tiếp tục nói: “Qua việc khảo sát hang núi, địa hình trong hang núi phức tạp hơn rất nhiều so với chúng ta tưởng tượng, hơn nữa, đám người này còn tiến hành cải tạo phía bên trong hang, như đào bẫy, chằng dây thép ngang đường, rải đinh nhọn dưới đất v.v. Nói tóm lại, phía sâu bên trong hang núi là nơi vô cùng nguy hiểm với đầy rẫy các bẫy hiểm.”

“Cậu thấy chưa, tôi bảo cậu không vào bên trong là đúng rồi phải không?” Tiêu Lăng chọc chọc sang Lăng Mạc.

Lăng Mạc vẻ mặt bất lực: “Rõ ràng là tôi bảo cậu không vào bên trong chứ?”

“Chắc chắn là cậu nhớ nhầm rồi.” Tiêu Lăng vẫn ngang ngạnh cứng giọng.

“Đối thủ của chúng ta đã hoạch định như thế này, đợi cho đến lúc đoàn xe chạy đến bên bờ hồ Kim Ninh, sẽ có một người đi đầu khiến chiếc xe bus trường học cố ý lật nghiêng xe lao xuống dưới hồ, đồng thời thiết kế cả tiếng kêu cứu giả. Chúng ta dù sao cũng là cảnh sát, không thể nào lại không đoán hoài đến các sự cố ngoài ý muốn được, cho nên nước cờ này của bọn chúng là muốn ép chúng ta phải dừng xe, hiệu quả tốt nhất chính là có thể phân tán chúng ta bằng cách khiến vài người phải xuống nước tìm kiếm cứu người. Và bọn chúng đã đạt được mục đích.” Tiêu Vọng chỉ vào sơ đồ trên tấm bảng trắng nói, “Ngay sau đó, bọn chúng dùng chiếc xe tải chở hàng loại nhỏ lấy trộm để sử dụng đã được xử lý từ hóa cho thùng xe rồi chạy vượt qua đoàn xe của chúng ta. Sở dĩ chúng dùng xe chở hàng,

một là từ phía chính diện không nhìn thấy được tình hình bên trong thùng xe, hai là sau khi bọn chúng ném miếng nam châm sang, chúng ta bắn lại bọn chúng, thì bọn chúng cũng có thể lấy thành xe để làm vật chắn. Miếng nam châm sau khi hút dính vào chiếc xe chở tù nhân, không những có thể hút chặt vũ khí của chúng ta, còn có thể trở thành chiếc xe kéo, trực tiếp kéo chiếc xe chở tù nhân tách ra khỏi đoàn xe, thậm chí là chiếc xe chở tù nhân chạy đằng sau chiếc xe của bọn chúng, còn tạo nên một tấm bia chắn đạn tự nhiên nữa.”

“Kỳ thực đó là một chiêu mạo hiểm, trên đường nếu như có chiếc xe khác chạy qua, và cũng bị miếng nam châm hút vào, thì bọn chúng sẽ không kéo nổi.” Lăng Mạc nói.

Tiêu Vọng gật đầu công nhận, nói tiếp: “Cho nên bọn chúng đã chạy với tốc độ nhanh nhất dọc theo phía bên phải con đường, lúc chạy đến khu rừng rậm, một cú bẻ lái rẽ gấp là lao vào bên trong khu rừng, ở trong này thì bọn chúng an toàn rồi. Vốn dĩ, có lẽ bọn chúng còn định chuẩn bị để chiến đấu với lực lượng bảo vệ bên trong chiếc xe chở tù nhân, dù sao thì không gian bên trong chiếc xe chở tù nhân cũng có hạn, không thể sắp xếp nhiều người bảo vệ được, bọn chúng cậy mình nhiều người cho nên cũng không sợ. Vậy mà không ngờ rằng, do tác dụng của miếng nam châm nên bản thân anh Nhiếp cũng trực tiếp mất đi khả năng chiến đấu.”

“Cũng có thể bọn chúng hiểu rất rõ về chúng ta, biết rằng chúng ta sẽ tập trung binh lực chủ chốt nhất để phòng vệ xung quanh, còn phòng thủ trong xe chắc chắn sẽ là người vừa có hiểu biết về nghiệp vụ công an vừa rành về y học là anh Nhiếp, cho nên bọn chúng đã lựa chọn cách sử dụng miếng nam châm, nhất cử lưỡng tiện.” Lăng Mạc nói.

“Không loại trừ khả năng này.” Tiêu Vọng nói, “Sau khi bọn chúng đánh A Bỗ ngất đi, bắt cóc cậu ấy đem vào trong hang núi. Trước đó hang núi đã được chuẩn bị sẵn các loại bẫy cũng như tạo dấu vết lốp xe mô tô giả. Mục đích rất đơn giản, nếu như chúng ta chạy xe mô tô vào trong hang để truy đuổi, sẽ gặp phải bẫy gây khó khăn. Còn nếu như chạy vòng qua để truy đuổi, tương tự cũng sẽ một lần nữa để lối ra vào hang dành cho bọn chúng. Đợi sau khi chúng ta đi khỏi, bọn chúng sẽ quay trở ra ngoài hang, do tên trước đó lái chiếc xe bus trường học đi đầu khiến một chiếc xe khác đến đón bọn chúng rồi rời đi từ phía đường quốc lộ. Đó là một nước cờ như ý mà bọn chúng hoạch định.”

“Song bọn chúng không ngờ được rằng đã bị chúng ta đoán ra âm mưu điệu hổ ly sơn, hơn nữa lực lượng chi viện sau đó của chúng ta lại đến nhanh như vậy.” Tiêu Lăng nói, “Lại càng không ngờ được rằng, ngay từ lúc đầu mục tiêu của bọn chúng đã nhầm rồi.”

“Lúc cảnh sát vũ trang đuổi đến kịp, đã ép chiếc xe đến tiếp ứng kia phải bỏ đi. Bọn chúng muốn đào thoát về phía bắc, rồi sẽ tiếp tục tìm nơi tiếp ứng, nhưng lại gặp phải tôi và cảnh sát đặc nhiệm tôi đưa đến.” Tiêu Vọng nói, “Cho nên, bọn chúng lại quay về phòng thủ trong hang núi đã được thiết kế tinh vi đó, cho rằng đó là nơi an toàn nhất. Đồng thời, bọn chúng bắn đạn phát đi tín hiệu để kêu gọi một chiếc xe tiếp ứng khác, chính là chiếc xe thương vụ chạy từ phía bắc đến. Kỳ thực, bọn chúng phát hiện ra Đỗ Xá là giả mạo, lại bị thiệt hại mất một người, như vậy mới vừa hay có thể chen vừa trên một chiếc mô tô tháo chạy, nếu không thì bọn chúng cũng không chạy thoát được.”

“Con nhện sắt bắn khí cay thực sự lợi hại.” Tiêu Lăng nói, “Tạo ra diện tích khói mù lớn hơn nhiều so với một viên đạn tạo khói.”

“Hơn nữa tín hiệu bị chặn, chúng ta không có cách gì để liên lạc.” Lăng Mạc nói, “Mấy mắt xích thời gian bọn chúng tính toán vô cùng chuẩn xác.”

“Đúng rồi, tại sao tín hiệu lại bị chặn nhỉ? Bọn chúng đem theo thiết bị chặn sóng hay sao?” Nhiếp Chi Hiên hỏi.

“Điện tích bị chặn sóng rộng như vậy, nếu như sử dụng thiết bị, vậy thì kích cỡ thiết bị đó thực không hề nhỏ.” Lăng Mạc nói, “Tôi nghi ngờ đây là một dạng năng lực biến đổi của một người nào đó trong bọn chúng!”

“Đúng rồi, lúc em bắn hạ tên “Tai sát”, ai đó trong bọn chúng hét lên cái gì mà Maxwell. Em nhớ là Maxwell chẳng phải cha đẻ của ngành vô tuyến điện hay sao?” Tiêu Lăng nói, “Liệu có phải tên “Tai sát” chính là kẻ có thể chặn sóng tín hiệu không?”

“Năng lực biến đổi có được nhờ vào đặc trưng sinh mệnh của cá thể. Sau khi em bắn hạ hắn ta, chúng ta vẫn bị chặn sóng. Khi bọn chúng chạy được một đoạn rất xa rồi, chúng ta mới khôi phục lại được tín hiệu liên lạc.” Tiêu Vọng nói, “Cho nên anh cho rằng kẻ có thể tạo ra điện từ gây nhiễu sóng, có lẽ không phải là “Tai sát”. Có lẽ biệt hiệu của “Tai sát” là Maxwell, hắn ta có thể là dân máy móc kỹ thuật. Nhưng chỉ là người chế tạo ra thiết bị vô tuyến điện, thiết bị máy, chứ không phải là kẻ gây nhiễu sóng tín hiệu.”

“Ừm, đại loại như vậy. Con nhện sắt là do chính hắn ta thả ra, em nhìn thấy rõ mồn một.” Tiêu Lăng tán đồng.

“Cho nên, chúng ta gần như là có thể đã nhìn ra được đặc tính của mấy kẻ xuất hiện trong lần này.” Tiêu Vọng nói, “ở dưới nước, Tiêu Lăng em có nhìn thấy hình dáng của đối phương không?”

“Không nhìn thấy. Nhưng mà có thể chắc chắn là từ trong xe chỉ có một người chui ra, bơi lội rất nhanh, không cần lấy hơi.” Tiêu Lăng nói.

“Ừm, người này rất có thể là vùng thanh môn có năng lực biến đổi, có thể nín thở khi dưới nước, và có thể phát ra các loại âm thanh mô phỏng bất chước.” Tiêu Vọng nói, “Trước đó Tiêu Lăng nghe thấy phía trong xe có rất nhiều âm thanh của trẻ nhỏ, hơn nữa lại không phải là ghi âm. Vậy thì cách giải thích duy nhất chính là có người đã mô phỏng âm thanh.”

“Năng lực biến đổi này hay, có thể đi biểu diễn B-box*.” Tiêu Lăng nói.

“Chỗ hang núi có tổng cộng năm người, một là tên “Tai sút” tinh thông máy móc thiết bị; Một tên là tay Đại lực sĩ có sức mạnh vô cùng, có thể nâng được miếng sắt nặng hàng tấn hay cả chiếc xe mô tô, lại còn có thể tung một cú đấm bay Tiêu Lăng nữa.” Tiêu Vọng nói.

Tiêu Lăng lập tức cắt ngang lời anh trai, nói: “Ấy, anh đừng có nói lung tung. Lúc đó là vì em phải bảo vệ cho Đỗ Xá, không không không, là A Bỗ. Nếu không em đã có thể né được chiêu đó rồi. Tránh được một chiêu đó, rồi bị em phản kích lại, ai thua ai thắng thì còn chưa nói chắc được đâu.”

Tiêu Vọng không để ý đến cậu em trai, tiếp tục nói: “Một tên khác, bị Tiêu Lăng bắn trúng vào đầu, nhưng không hề ảnh hưởng nghiêm trọng. Kết hợp với miêu tả của mọi người về ngoại hình bên ngoài của hắn, tôi phân tích rằng hắn ta có thể có ‘biến đổi’ ở tổ chức da, ví dụ như là có thể biến đổi thành dạng da nhân tạo, trở nên cứng và dày, khiến cho đầu đạn của khẩu súng lục do uy lực không lớn nên không thể xuyên qua da được.”

“Quả là mình đờng da sắt!” Tiêu Lăng nói, “Đây chẳng phải là tuyệt thế võ công trong truyền thuyết sao? Xem ra tiểu thuyết võ hiệp không hẳn đầu là nói không có căn cứ nhỉ. Có đi đầu anh nói đúng, sau đó khi em dùng súng

tiểu liên mini quét một loạt đạn, thì là tay Đại lực sĩ kia nâng chiếc mô tô để đỡ đạn, chứ không phải là để tên Da nhân tạo trực tiếp đi sau đỡ đạn. Như vậy chứng tỏ là với đạn súng tiểu liên hần ta cũng có phần e dè sợ hãi.”

“Ừ, câu này của em có lý.” Tiêu Vọng cúi đầu trầm tư.

“Cái gì mà câu này có lý chứ? Em có câu nào vô lý đâu?” Tiêu Lãng tự hào nói.

“Còn có một tên dường như là có thể chặn sóng các loại tín hiệu vô tuyến điện. Cuối cùng, tên còn lại, hình như là chẳng làm gì cả.” Tiêu Vọng nói, “Chúng ta không nhìn ra được năng lực biến đổi của hần, tôi phân tích rằng hần ta có thể là kẻ cầ đầu hành động lần này, mấy tiếng rít lên the thé đó, chính là do hần phát ra.”

“Đúng rồi, mệnh lệnh đầu tiên của bọn chúng, nghe ra thì giống như là ‘rút quân’?” Lãng Mạc nói.

“Đúng thế, tôi nghe thấy rõ ràng, chính là rút quân.” Tiêu Lãng nói, “Bọn chúng tưởng như bản thân chính là cảnh sát hay sao?”

“Những lời Tiêu Lãng nói như vậy, thực sự đã nhắc nhở tôi.” Tiêu Vọng nói, “Mọi người hãy xem, trong cả quá trình bọn chúng luôn có cơ hội, song lại không hề làm hại đến bất cứ một người nào mặc trang phục cảnh sát của chúng ta cả. Một là bên trong chiếc xe chở tù nhân, anh Nhiếp đã mất hết khả năng chống cự rồi, bọn chúng rõ ràng có đem theo dao găm bên người, nhưng thà là để anh Nhiếp còn sống và tiết lộ thông tin cho chúng ta, chứ chúng cũng không giết người diệt khẩu. Hai là sau khi chiếc khăn che mặt của A Bối bị rơi ra, bọn chúng ngượng quá hóa giận, song cũng không tiến đến để làm hại cậu ấy. Ba là Tiêu Lãng và Lãng Mạc đã bị đánh ngã, bọn chúng thậm chí còn lấy được khẩu súng lục, vậy mà cũng

không hề làm hai người bị thương. Chứng tỏ, bọn chúng không hề có ý muốn làm hại cảnh sát. Trước đó cũng vậy, sử dụng xe bus trường học, nhưng lại mô phỏng tạo ra âm thanh giả chứ không hề tìm một đám trẻ con dễ mạo hiểm, nếu như thực sự có các trẻ nhỏ, chúng ta ngay đến cứu người còn không kịp, nói gì đến việc có thể đuổi theo bọn chúng chứ?”

“Em như vậy không phải là bị đánh ngã, mà là động tác ngã người ra sau, nhằm giảm bớt xung lực tác động, bảo vệ chính mình.” Tiêu Lăng giải thích.

“Đi đâu đó chứng tỏ bọn chúng cũng không đến nổi hung ác cực độ ư?” Lăng Mạc hỏi, “Đúng rồi, tôi nhớ là lúc Tiêu Lăng nhắc đến ba chữ ‘*Người gác đêm*’, hai gã đó còn sống người lại một lúc.”

“Việc đó mà cậu cũng nhìn ra được à?” Tiêu Lăng ngạc nhiên hỏi lại.

“Sở trường của Lăng Mạc chính là quan sát hành vi lời nói và biểu cảm.” Tiêu Vọng nói, “Lăng Mạc, cậu có ý tưởng gì không?”

“Kết hợp với mảnh giấy trong tay ‘*Kị sĩ u linh*’, em đang nghĩ là, tổ chức của đối phương liệu có phải... cũng được gọi là ‘*Người gác đêm*’ không?” Lăng Mạc phán đoán.

“Vậy thì cũng chỉ là *Người gác đêm* giả mạo, chúng ta mới là *Người gác đêm* chính thống!” Tiêu Lăng vừa khua nắm đấm vừa nói.

Phán đoán của Lăng Mạc khiến cho mọi người đều rơi vào trầm tư, quả thực là như vậy, mảnh giấy trong tay ‘*Kị sĩ u linh*’, cho đến bây giờ cũng không ai có thể đưa ra lời giải thích hợp lý. Phán đoán lúc này của Lăng Mạc, thực sự cũng có phần hợp lý. Nhưng việc khiến mọi người trầm tư không phải chỉ có mỗi chuyện đó, mà là, tại sao đối phương cũng gọi là

“*Người gác đêm*”? Lẽ nào, trong nội bộ tổ chức *Người gác đêm*, thực sự có loại người hai mặt hay sao?

“Cho dù thế nào, bây giờ chúng ta cũng đã quan sát được một phần của con báo rồi.” Tiêu Vọng nói, “Đại lực sĩ, Da nhân tạo, tên Phá sóng, Thanh Ưu, Lão đại. Cho đến giờ ít nhất chúng ta đã biết được đặc điểm của năm người bên phía đối phương, hơn nữa, phía sau còn có xe đến tiếp ứng cho bọn chúng, Tiêu Lăng trước đó cũng đã nói rồi, bọn chúng có thể có khoảng mười người, cho nên chặng đường sau này của chúng ta vẫn còn rất gian khó. Chúng ta tạm thời gọi tổ chức của đối phương là ‘*Người gác đêm đen tối*’, gọi tắt ‘*Gác đen*’, dùng đó làm ký hiệu, thuận tiện cho công việc về sau này. Bước tiếp theo, anh Nhiếp phối hợp cùng với cảnh sát địa phương tiến hành khám nghiệm tử thi của “Tai sát”, cũng chính là kẻ có tên Maxwell trong lời nói của bọn chúng, tìm kiếm manh mối. Những người khác, xuất phát từ đặc trưng và hành tung của chiếc ô tô bị đánh cắp, cũng như các năng lực biến đổi của đám người biến đổi này, tiếp tục tìm kiếm tung tích của bọn chúng. Dù sao thì chúng ta cũng đã đánh một cú không trúng, bọn chúng rốt cuộc sẽ nhanh chóng tháo chạy và lập kế hoạch khác hay là sẽ tiếp tục hoạch định đợt hành động tiếp theo, chúng ta vẫn còn chưa biết được. Cho nên, thời gian của chúng ta không nhiều, buộc phải tập trung hết tinh lực, tranh thủ khẩn trương tóm được cái đuôi của bọn chúng.”

“Rồi!” Mấy người cùng đồng thanh đáp lại.

“Cú đánh này cũng không tởm đâu.” Tiêu Lăng vừa thu dọn sổ sách ghi chép ở trên bàn vừa nói, “Anh, lần này anh giảng bày tội phạm, làm thế nào để xác định được mục đích của đối thủ vậy?”

“Đây không gọi là giảng bầy tội phạm.” Tiêu Vọng trừng mắt nhìn em trai.

CHƯƠNG 3

Một phần tư của máu tanh

Ở khởi đầu của sự bất hạnh, thường sẽ có một sự cố ngoài ý muốn.

Jean Baudrillard

1

“Anh giải thích một chút cho em nghe này.” Tiêu Vọng nhìn Tiêu Lăng một cái, rồi nói, “Việc giăng bẫy tội phạm mà chúng ta nói đến, cũng chính là việc gài bẫy thực thi pháp luật được nói đến ở trong hệ thống pháp luật của Anh, Mỹ. Về mặt pháp lý mà nói, đương sự vốn dĩ không hề có ý đồ phạm pháp, do sự dụ dỗ của nhân viên thực thi pháp luật, mới gây ra các hoạt động vi phạm pháp luật. Giăng bẫy tội phạm là hành vi phạm lỗi nghiêm trọng của người thực thi pháp luật, là biểu hiện tất yếu của việc đạo đức chính trị hủy hoại đạo đức con người. Đương nhiên, hệ thống pháp luật đại lục chúng ta cũng đặc biệt hạn chế việc này. Vì mục đích tìm kiếm chứng cứ, dụ dỗ đương sự nảy sinh ý đồ vi phạm pháp luật, đó là hành vi biểu hiện của việc quyền lực công quốc gia xâm phạm đến quyền tự giác kỷ luật cá nhân của đương sự. Cho nên, những chứng cứ có được từ việc giăng bẫy tội phạm thì không thể được coi là chứng cứ; Giăng bẫy tội phạm để dụ dỗ đương sự phạm tội, thì đương sự có thể sẽ được miễn trừ trách nhiệm hình sự.”

“Chẳng phải là chỉ có trường hợp phòng vệ chính đáng mới được miễn trừ trách nhiệm hình sự sao?” Tiêu Lăng nói, “Điều này thì em không thể hiểu được, cho dù là ai dụ dỗ, chỉ cần anh ta phạm tội, vẫn có thể được miễn trừ trách nhiệm hình sự ư?”

“Buộc phải miễn trừ trách nhiệm hình sự.” Tiêu Vọng nói, “Đây là biểu hiện của pháp trị.”

“Pháp trị thì pháp trị chứ, nhưng cũng không thể nào dung túng bỏ qua cho việc vi phạm pháp luật chứ.” Tiêu Lăng có phần không hài lòng.

“Pháp trị chính là tuyệt đối không cho phép việc dụ dỗ hay hãm hại.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Bộ phận thực thi pháp luật giả trang thành hành khách để tóm bắt xe đen, cảnh sát âm thầm câu kết với gái mại dâm dụ dỗ bán dâm, mục đích để bắt phạt, những hành vi như vậy mới là vi phạm pháp luật. Trong nước cũng đã có những trường hợp vụ án điển hình kiểu như vậy, và cảnh sát đã bị kết án.”

“Xe đen vốn dĩ là vi phạm pháp luật rồi, nhân viên thực thi pháp luật có dụ dỗ hay không dụ dỗ bọn chúng, thì chúng vẫn chở khách mà.” Tiêu Lăng nói, “Những người này là đã có ý đồ vi phạm pháp luật rồi.”

“Nếu như anh đã thiết lập bẫy, vậy sẽ không có cách nào xác định được lúc anh không cài bẫy thì người khác có hay không có ý đồ vi phạm pháp luật.” Lăng Mạc nói, “Không thể quy kết có tội.”

“Vậy cậu nói xem hành động lần này của chúng ta có phải là giăng bẫy hay không?” Tiêu Lăng tỏ ý không phục.

“Chúng ta không phải là giăng bẫy.” Tiêu Vọng tiếp tục nói, “Đối phương đã thực hiện một loạt hành động, mục đích chính là để ép chúng ta phải di chuyển Đồ Xá. Cho nên, chúng ta chỉ là xuất phát từ yếu tố an toàn,

để A Bố thay thế cho Đỗ Xá, mục đích là để bảo vệ Đỗ Xá. Hành vi của đối phương không phải là do chúng ta dụ dỗ, đối phương vốn dĩ đã có ý đồ phạm tội, còn toàn bộ hành động đều do phía cảnh sát chúng ta hoàn thành. Cùng lắm thì có thể nói là, kế hoạch hành động mà chúng ta thiết kế, chẳng qua chỉ là một dạng bẫy trong bẫy mà thôi.”

“Cũng có nghĩa là, đối phương vẫn cứ luôn luôn tìm cách khiêu khích chúng ta, ép chúng ta phải di chuyển Đỗ Xá? Hơn nữa, ngay từ đầu anh đã biết tổng mưu mô của đối phương?” Tiêu Lãng nhìn sang anh trai.

Tiêu Vọng cười cười và gật đầu với cậu em trai.

“Bởi vì trước giờ nhiệm vụ của anh là tìm kiếm Cầ Tuấn Kiệt, cho nên đối với vụ việc lần này, anh có trực giác chính xác hơn so với mọi người.” Tiêu Vọng nói, “Ngay từ lúc nhận được tin báo của người cảnh sát hỗ trợ, anh đã bắt đầu nghi ngờ rồi.”

“Người cảnh sát hỗ trợ đó có vấn đề?” Tiêu Lãng hỏi.

Tiêu Vọng lắc đầu, nói: “Anh cũng đã từng nghi ngờ người cảnh sát hỗ trợ này có vấn đề, nhưng sau đó báo cáo đi đầu tra về cậu ta cho thấy, cậu ta không hề có vấn đề gì cả. Nghi ngờ lúc ban đầu của anh, lại là bắt nguên từ vấn đề thời điểm Cầ Tuấn Kiệt ‘bị bắt cóc’.”

“À, Sơn Tiêu vừa mới bị bắt, Cầ Tuấn Kiệt cũng bị tóm luôn.” Lãng Mạc đáp lời một cách ngắn gọn.

“Đúng vậy, mọi người có thể không biết, rằng trước đó anh đã tốn bao nhiêu công sức để tìm kiếm nhân vật Cầ Tuấn Kiệt này.” Tiêu Vọng nói, “Bây giờ đã là thời đại thông tin hóa rồi, nếu như cảnh sát muốn tìm kiếm một người, thì thật sự không phải là một việc khó khăn. Nhưng, anh gần như đã phải huy động đến mọi nguồn lực của công an, vậy mà đầu không

thể tìm được anh ta. Cho nên anh cho rằng, *Gác đen* cũng không thể nào mà dễ dàng tìm được anh ta. Vậy mà lại đúng vào lúc sau khi một loạt sự kiện xảy ra, đó là Sơn Tiêu bị bắt, thầy Đường phát hiện được những manh mối nào đó, tổ chức *Gác đen* đối mặt trước nguy cơ bị bại lộ, thầy Đường bị sát hại, thì Cầu Tuấn Kiệt đột nhiên được tìm thấy. Thời điểm này, có phải là có chút trùng hợp quá hay không?”

“Có chút hàm ý là chó cùng rứt giậu.” Lăng Mạc nói.

“Vào thời điểm mấu chốt này, đột nhiên lại tìm được Cầu Tuấn Kiệt, còn bị chúng ta biết được nữa, như vậy có phải là có chút đặc biệt thái quá hay không?” Tiêu Vọng mỉm cười một cái, nói, “Nhưng dù gì cũng chỉ là suy đoán, nếu như bọn chúng thực sự đã tìm được Cầu Tuấn Kiệt, Trung Quốc thì rộng lớn và nhiều người như vậy, cũng thực sự là có thể bị người ta nhìn thấy, rồi sau đó báo cảnh sát, rồi bị chúng ta biết được. Cho nên, anh cần tìm kiếm thêm các chứng cứ khác nữa.”

“Điều tra người cảnh sát hỗ trợ sao?” Tiêu Lăng hỏi.

“Không, còn chưa đến lúc đó.” Tiêu Vọng nói, “Sau đó khi chúng ta đã cùng đi đến đồn công an, tìm hiểu được tình hình của vụ án, anh lại phát hiện ra mấy tình huống không thể giải thích được. Đầu tiên là, địa điểm được phát hiện là một căn phòng trống trước giờ vốn không có ai thuê ở trên gác của nhà người cảnh sát hỗ trợ. Điều này đã rất thú vị rồi. Em nghĩ thử xem, một nơi rộng lớn như thành phố Nam An này, rất nhiều nơi bỏ hoang, rất nhiều nơi kín đáo bí mật. Có chỗ nào lại không thể tra hỏi được chứ? Lại cứ phải nhất định bỏ tiền ra thuê một căn phòng trống để mà tra hỏi? Hãy khoan nói đến các việc khác, chỉ xét đến việc bọn chúng rút đi nhanh như vậy, camera giám sát cũng không phát hiện ra người đi đường bất thường nào, mọi người đã phân tích rằng bọn chúng có xe ô tô.

Được rồi, vậy tại sao lại không thể thăm vấn ở bên trong xe chứ? Mà cứ phải loay hoay tìm cách thuê một căn phòng?”

“Nói không chừng bọn chúng đã có sự chuẩn bị cho kế hoạch lâu dài thì sao? Cũng cần có một nơi để nghỉ ngơi, hoặc là luân phiên làm việc chứ?” Tiêu Lăng phán đoán nói.

“Được, điểm này coi như là đã có thể giải thích xong một cách khiên cưỡng.” Tiêu Vọng nói, “Vậy thì vấn đề thứ hai lại khá khó giải thích rồi. Mọi người có thấy, theo như miêu tả của người canh sát hỗ trợ, anh ta dường như nghe thấy những âm thanh như là ‘Cầu Tuấn Kiệt’, ‘tấm bản đồ’, cùng với cả những tiếng đánh đấm tra hỏi. Việc này cho thấy dụng ý cũng quá đặc biệt nữa, không lẽ cả một quá trình tra hỏi lại chỉ nói hai từ đó thôi?”

“Những câu khác không nghe rõ chẳng, người canh sát hỗ trợ đã nói như vậy.” Tiêu Lăng nói.

Tiêu Vọng cười rồi nói: “Những điều khác đều không nghe rõ, chỉ hai từ trọng điểm quan trọng như vậy, có thể khiến cho cả một hệ thống phía canh sát bao gồm cả toàn thể tổ chức *Người gác đêm* đều cảnh giác thì lại nghe rõ? Còn nữa, ở đây có một vấn đề về logic, mọi người nghĩ xem. Trong cả quá trình tra hỏi, từ ngữ trọng yếu như ‘tấm bản đồ’ thì chắc chắn là xuất hiện rồi, không có gì lạ cả. Nhưng mà ba chữ ‘Cầu Tuấn Kiệt’ cũng xuất hiện nữa, thì lại khó lý giải rồi. Người của tổ chức *Gác đen* khi tiến hành tra hỏi lẽ ra phải hỏi trực tiếp kiểu như là ‘Tấm bản đồ ở đâu’ hay gì đó, chứ không ai lại nói ‘Cầu Tuấn Kiệt, mày cho tao biết tấm bản đồ ở đâu’, không cần thiết phải như vậy chứ nhỉ, dù sao thì cũng chỉ có một ‘phạm nhân’. Hơn nữa trong cả quá trình bị tra hỏi, bản thân Cầu Tuấn Kiệt lại càng không xưng hô cả tên họ của mình ra như thế. Vậy thì, mấy

chữ then chốt ‘Cầu Tuấn Kiệt’ này đã truyền đến tai của người cảnh sát hỗ trợ như thế nào đây?”

“Cho nên em mới nói là liệu có phải người cảnh sát hỗ trợ có vấn đề không?” Tiêu Lăng tiếp lời.

“Đúng thế, đây cũng là nguyên nhân khiến cho lúc đầu anh đã nghi ngờ người cảnh sát hỗ trợ.” Tiêu Vọng nói, “Cho nên việc đầu tiên mà anh thực hiện, đó là đề nghị giám đốc Tiêu cử người đi đầu tra người cảnh sát hỗ trợ. Nền tảng của người cảnh sát hỗ trợ này rất đơn giản, rất đơn thuần, đi đầu tra hết rồi, không có vấn đề gì. Cho nên, anh đã quyết định đến hiện trường để xem xét.”

“Chúng ta cũng đầu đã xem xét ở hiện trường, không có gì bất thường cả. Có cảm giác như là thuê một căn phòng để tra hỏi, công cụ vẫn còn ở đó.” Lăng Mạc nói.

“Đúng, nhìn thì có vẻ đúng là như vậy.” Tiêu Vọng nói, “Nhưng có một vấn đề quan trọng là, cách âm của tòa nhà này ra sao.”

Tiêu Lăng và Lăng Mạc đầu trở nên trầm ngâm, trước giờ quả thực chưa từng nghĩ đến vấn đề này.

“Vừa hay lúc đó cũng đúng vào đêm khuya yên ắng, anh đã cho người đi đến hiện trường ở căn hộ phía trên gác của nhà người cảnh sát hỗ trợ, còn mình thì đi đến phòng ngủ của nhà cậu ta, thực hiện một thực nghiệm đi đầu tra*.” Tiêu Vọng nói, “Kết quả của thực nghiệm đi đầu tra không nằm ngoài dự đoán, cho dù là người đồng nghiệp đó kêu gào như thế nào ở hiện trường, thì ở dưới tầng anh cũng chỉ có thể nghe được một chút ít động tĩnh mà thôi. Bất kể là một từ ngữ quan trọng nào, đầu không thể truyền đạt xuống bên dưới được.”

“Vậy thì sự việc là như thế nào đây?” Tiêu Lăng ngạc nhiên hỏi, “Cho dù là người của tổ chức *Gác đen* có muốn làm giả, thì tương tự cũng không có cách nào truyền đạt xuống được phải không?”

“Đương nhiên, nếu như đối phương thay đổi tần suất âm thanh, khiến cho tần suất âm thanh vượt quá tần suất phát ra của một người bình thường, thì cũng có khả năng thực hiện được.” Tiêu Vọng nói, “Lúc đó, vì nghi ngờ đến năng lực biến đổi, cho nên anh suy đoán đến khả năng như vậy. Song anh cũng chưa nghĩ đến mức độ sâu hơn. Anh chỉ nghĩ đến việc có người có thể đã thay đổi tần suất âm thanh, chứ không hề tính đến tình huống người này có thể còn biết mô phỏng âm thanh. Cho nên, lúc Tiêu Lăng nghe thấy những tiếng kêu cứu của trẻ con trong chiếc xe bus trường học, ở vào tình trạng khẩn cấp, anh đã không nghĩ đến điểm này.”

“Nghĩ đến cũng không có tác dụng. Chúng ta là cảnh sát, cho dù là chỉ có một phần vạn khả năng xảy ra, một khi có người gặp phải tình huống nguy hiểm đến tính mạng, chúng ta cũng không thể không cứu.” Lăng Mạc điềm nhiên nói.

Tiêu Vọng hướng sang Lăng Mạc gật đầu, có ý như cảm ơn sự an ủi của cậu. Tiêu Vọng nói tiếp: “Vì là âm thanh có điểm bất thường, vụ việc này đã có điểm khả nghi rồi, cho nên trong khoảng thời gian ngay sau đó, anh đã đi tìm gặp mẹ mình.”

“Làm DNA sao? Hiện trường này sao có thể làm DNA được chứ?” Tiêu Lăng nói, “Không phải mẹ đã từng nói à, ở trong một không gian khá rộng, không thể nào rà soát khắp mọi nơi một lượt để tìm kiếm DNA được. Vật dẫn lớn thì rất khó tìm được DNA.”

“Không cần phải tìm khắp toàn bộ căn phòng.” Tiêu Vọng nói, “Chẳng phải ở hiện trường tìm thấy một chiếc roi da sao?”

“Anh muốn tìm DNA của người cần chiếc roi da sao?” Lăng Mạc hỏi.

Tiêu Vọng lắc lắc đầu, nói: “Không, ở phần tay cần của chiếc roi da ngay cả dấu vân tay cũng không có, nói gì đến DNA nữa. Có đi đâu, cho dù là bọn chúng cố tình không để lại vật chứng dấu vết, thì cũng sẽ chỉ chú ý đến việc xóa bỏ dấu vết vật chứng của chính bản thân bọn chúng. Việc xóa bỏ vật chứng dấu vết của người bị tra hỏi là không cần thiết phải không?”

“Ồ, đúng vậy, chiếc roi da là để đánh người. Đánh người sẽ dẫn đến tổn thương, tổn thương rồi sẽ có DNA dính lại trên chiếc roi da!” Tiêu Lăng nói.

Tiêu Vọng cười cười gật đầu, nói: “Vấn đề chính là ở đây, trên chiếc roi da chẳng có gì cả.”

“Thì ra việc đó cũng là giả.” Tiêu Lăng ngẩng dựa vào thành ghế, đi đầu chỉnh lại tư thế ngẩng khiến cậu thấy thoải mái nhất.

“Người của *Người gác đêm đen* tôi đã đi điều tra được rằng trên gác của nhà người cảnh sát hỗ trợ có căn hộ để trống, cho nên đã thuê lại, rồi sau đó diễn một màn kịch tại căn hộ thuê được này, mục đích chính là để cho chúng ta tin rằng Cầ Tuấn Kiệt đã bị tóm.” Lăng Mạc tổng kết lại.

“Bất luận là nhìn từ góc độ nào, cũng đều là như vậy.” Tiêu Vọng nói, “Vạn sự sẽ có trùng hợp, nhưng không thể nào việc gì cũng trùng hợp được. Cho nên lúc đó anh cũng đã có nhận định như quan điểm vừa rồi của Lăng Mạc. Vậy giờ vấn đề đã xuất hiện rồi, đám người này lao tâm khổ tứ diễn một vở kịch như vậy, mục đích là gì? Ít nhất là ở thời điểm đó, anh đã suy nghĩ rất nhiều mà không lý giải được đi đâu này. Bởi vì bọn chúng làm như vậy, sẽ chỉ khiến cho chúng ta càng cảnh giác và tăng cường phòng vệ

hơn mà thôi, như vậy chẳng có lợi ích gì cho hành động của bọn chúng cả?”

“Đầu óc bọn chúng tính toán cũng thật là cặn kẽ.” Lăng Mạc nói.

Tiêu Lăng xua xua tay, nói: “Thay vì nói bọn chúng có tầm nhìn xa, chỉ bằng hãy nói là bọn chúng nắm rất rõ về hệ thống tư pháp. Hiểu được bản chất của đám lão già tư pháp kia cứ mỗi khi gặp chuyện gì là sẽ tìm cách đẩy việc đi, bản thân thì sợ phải gánh vác trách nhiệm.”

“Nói như vậy là không đúng.” Tiêu Vọng cải chính, “Căn cứ theo quy trình quản lý của nhà tù, nếu như gặp phải sự việc rất có khả năng sẽ gây nên một vụ vượt ngục, hoặc là tình huống mà phạm nhân có thể gặp phải nguy hiểm đến tính mạng, thì việc di chuyển đến khu vực quản lý giam giữ an toàn là sự lựa chọn tốt nhất.”

“Cách nghề cách nghiệp như cách núi cách sông, đừng có mà bôi nhọ người khác.” Lăng Mạc nói.

Tiêu Lăng trừng mắt nhìn Lăng Mạc, không nói gì nữa.

“Đương nhiên, không trách Tiêu Lăng không biết, cũng mãi về sau này anh mới biết là như vậy. Chỉ ít thì cho đến lúc đó, anh cơ bản không hiểu rõ bọn chúng làm như vậy có mục đích gì.” Tiêu Vọng nói, “Cho nên, anh đã vô cùng hiếu kỳ về đám người ‘mưu cao kế sâu’ này. Lúc đó anh cho rằng cách nhanh nhất để có thể tìm được bọn chúng, chính là trinh sát hình ảnh. Anh đã đến phân đội trinh sát hình ảnh, muốn xem xem tiến triển của bọn họ ra sao. Kết quả phát hiện ra mình quả thật là ngây thơ, xe cộ đầy trên màn hình, cần phải rà soát kiểm tra từng chiếc một.”

“Ừm, không có đặc trưng nào để có thể phân biệt.” Lăng Mạc nói.

“Đúng thế, khó khăn chính là ở đó.” Tiêu Vọng nói, “Vốn dĩ anh cho rằng lượng xe lúc đêm muộn sẽ không nhiều, kết quả phát hiện ra lượng xe quả thực không hề ít. Hơn nữa, chúng ta chỉ có thể căn cứ theo một quãng thời gian đại khái để rà soát, ngoài ra không hề còn bất cứ căn cứ nào để dựa vào. Các đồng sự ở phân đội trinh sát hình ảnh đã áp dụng biện pháp đi hai bước, bước thứ nhất là tiến hành chụp ảnh từ clip phóng to quan sát từng chiếc xe một, xem xem liệu có điểm nào khả nghi. Bước thứ hai là gọi điện liên hệ với chủ của chiếc xe khả nghi, xem xem có tình huống bất thường không. Đương nhiên, nếu như có người bị mất xe, báo án, thì sẽ nhanh chóng có phản ánh trong hệ thống trinh sát hình ảnh. Đáng tiếc, những tình huống đó đều không có.”

“Đặc trưng rất rõ rệt chứ, hai chiếc xe đều lật tẩm chấn nặng xuống mà.” Tiêu Lăng nói.

“Hiện giờ xem ra thì là như vậy, nhưng lúc đó bởi vì số lượng xe cộ quá lớn, căn bản chỉ là dựa vào may mắn để mà sàng lọc.” Tiêu Vọng nói, “Song vận may của chúng ta không ra gì, không trích xuất được hình ảnh lúc trước khi lên xuống đường cao tốc của bọn chúng.”

“Vậy thì trinh sát hình ảnh thành ra vô tác dụng hay sao? Nhưng mà Tào Doãn khi đó bị chúng ta tóm được chính là bằng cách này mà.” Tiêu Lăng tỏ ý nghi ngờ.

“Đúng thế, em không đến phân đội trinh sát hình ảnh để xem, cho nên em không thể hiểu được.” Tiêu Vọng nói, “Anh đã đến xem rồi, nên vô cùng thấu hiểu. Bởi vì anh biết rằng, cho dù là Đang Đang lúc này có thể quay về đội, thêm vào đó mời đến cả Trình Tử Nghiên chuyên gia kỹ thuật trinh sát hình ảnh của Long Phiên đi nữa, nếu thiếu một chút may mắn, không có thời gian là hai ngày thì cũng không tìm ra manh mối được. Cho

nên, lúc đó anh cũng cảm thấy rất thất vọng, cơ bản là không có hy vọng gì nhiều vào việc có thể tìm được bọn chúng thông qua trình sát hình ảnh.”

“Sau đó, anh lại đặt hy vọng ở phía người chủ cho thuê căn hộ. Đối phương nếu như đã thuê căn hộ, chắc chắn phải hẹn gặp với chủ nhà, vậy thì chủ nhà có lẽ có thể cung cấp một vài manh mối về bọn chúng.” Tiêu Vọng tiếp tục nói, “Thế là, cho dù là đêm hôm khuya khoắt, anh vẫn phải trơ mặt ra mà liên hệ với người chủ nhà. Chủ nhà là một phụ nữ lớn tuổi, cho nên bà ấy rất dè dặt với việc bị làm phiền vào giữa đêm. Bởi thế sau khi hỏi đi hỏi lại, ngoài việc biết được hai thông tin rằng đến tìm bà ta để thuê phòng là một phụ nữ khoảng trên dưới 40 tuổi, và vừa mới thuê căn phòng lúc ban ngày hôm đó, còn lại chẳng hỏi được gì hơn nữa.”

“Phụ nữ! Kẻ tấn công người cảnh sát hỗ trợ đó cũng là một phụ nữ.” Lăng Mạc nói, “Xem ra trong tổ chức đối thủ của chúng ta ít nhất còn có một phụ nữ.”

“Sau khi anh nghe được tin tức nhà tù Kim Ninh bị tấn công, anh đã lo lắng tột cùng. Tuy rằng lúc đó Đỗ Xá bình an vô sự, nhưng anh không thể đảm bảo rằng hắn ta luôn luôn bình an, bởi vì anh căn bản không biết được đối thủ muốn làm gì, đó là một việc vô cùng đau khổ.” Tiêu Vọng nói, “Cho nên anh đã dùng biện pháp nhanh nhất để chạy đến nhà tù Kim Ninh. Và mọi nghi vấn trong lòng chính vào lúc đó đã được giải đáp, anh nghe được cuộc tranh luận giữa Tiêu Lăng và giám đốc nhà tù họ Trang, bất giác anh đã đoán được mục đích của đối thủ.”

“Là bởi vì anh đã xem tám bản đồ.” Lăng Mạc nói.

Tiêu Vọng gật gật đầu, nói: “Đúng, anh đã xem tám bản đồ, hỏi Tử Mạc một vài vấn đề. Anh biết được rằng, nơi yếu thế nhất của nhà tù không phải là nơi mà bọn chúng tấn công. Hơn nữa, nếu như bọn chúng có

được những năng lực biến đổi tương ứng, vậy thì phải có khả năng là có thể thiết kế ra được một cuộc vượt ngục bất cóc Đỗ Xá. Nhưng bọn chúng lại chọn cách làm tương tự như vụ án “*Kị sĩ u linh*”, hiển nhiên là có chút không phù hợp.”

“Cho nên anh biết được bọn chúng làm tất cả những việc này, đầu là để khiến cho nhà tù phát sinh đề cao cảnh giác, rồi sau đó theo quy trình mà di chuyển Đỗ Xá.” Lăng Mạc nhận xét đầy vẻ tán thưởng.

“Đúng, biết được mục đích của đối phương thì rất dễ xử lý rồi.” Tiêu Vọng nói, “Tiêu Lăng kỳ thực cũng đã ý thức đến sự mạo hiểm của việc di chuyển phạm nhân, nhưng anh lại nghĩ nếu đã như vậy, tại sao lại không thể dụ rấn ra khỏi hang chứ? Dù sao thì bọn chúng cũng sẽ không ra tay ở trên đường, mục đích cứu người trước rồi mới giết người sau của bọn chúng rất rõ ràng, có thể là vì một dạng ‘nghĩ thức’ nào đó chẳng. Cho nên, sau khi mọi người đi khỏi, anh đã thuyết phục giám đốc nhà tù họ Trang, dùng A Bố thay cho Đỗ Xá, dụ cho đối phương hiện hình, sau đó tung một mẻ lưới tóm gọn tất cả. Chiêu này coi như là tương kế tựu kế đi.”

“A Bố rất thông thạo về hóa trang hiệu quả đặc biệt và mô phỏng hình ảnh, mức độ hiểu biết về cơ thể người chỉ đứng sau anh Nhiếp mà thôi.” Lăng Mạc cười mỉm.

“Cho nên, anh đã bảo A Bố dành thời gian một buổi tối để ‘biến’ thành Đỗ Xá.” Tiêu Vọng nói, “Ngoài ra, việc khảo sát tuyến đường di chuyển cũng có hai mục đích. Một là cố ý để lộ tuyến đường di chuyển cho phía đối phương, hai là thay đổi vị trí để suy nghĩ, nếu như chúng ta là đối phương, vậy thì chúng ta sẽ lựa chọn địa điểm nào trên tuyến đường này để ra tay. Kết quả cũng giống với kết luận của Tử Mặc, chính là ở nơi những

ngọn núi nhỏ trải dài nối liền nhau. Cho nên anh đã dự đoán trước để bố trí một đội cảnh sát đặc nhiệm canh giữ ở phía bắc dãy núi.”

“Ồ, hèn gì anh có thể huy động lực lượng chỉ viện đến nhanh như thế.” Tiêu Lăng bỗng nhiên hiểu ra, “Anh còn có thể đi đầu động cả cảnh sát địa phương, vậy mà sao không đề nghị thêm vài người nữa?”

“Người nhiều thì sẽ bị phát hiện, không có hiệu quả nữa.” Lăng Mạc nói.

“Kỳ thực, ở dưới nước cũng có người ếch của chúng ta.” Tiêu Vọng nói, “Đáng tiếc, địa điểm mai phục của người ếch của chúng ta không chuẩn xác, là ở phía chính diện đối diện với dãy núi, cách chỗ chiếc bus trường học rơi xuống cả một đoạn không nhỏ.”

“Vậy người ếch có nhìn thấy con ‘cá trê’ đó không?” Tiêu Lăng hỏi.

“Không, khoảng cách quá xa.” Tiêu Vọng lắc đầu về thất vọng, nói, “Hơn nữa chúng ta đã không nghĩ đến chuyện là, hệ thống vô tuyến điện ở xung quanh đều bị chặn sóng, mọi sự liên hệ giữa các nhóm nhỏ đều bị cắt đứt hoàn toàn.”

“Vốn dĩ kế hoạch lần này thực sự là hoàn hảo không một kẽ hở, đáng tiếc bởi vì chỉ biết mình mà không biết người, cho nên mới thất bại.” Lăng Mạc cảm thán.

“Đối thủ lớn mạnh hơn nhiều so với trong tưởng tượng của chúng ta, cho nên, nhiệm vụ của chúng ta còn nặng nề, đường đi của chúng ta còn dài.” Tiêu Vọng nói, “Manh mối tuy một lần nữa lại đứt đoạn, song đối thủ cũng chẳng thu hoạch được gì hay ho cả, giờ chúng ta cần phải nghỉ ngơi, sau này còn phải đánh những trận kịch liệt.”

2

Sáng sớm ngày hôm sau, tuy không ai đi triệu tập họp cả, song mọi người đều không hẹn mà cùng nhau đến phòng họp tại khu vực tiếp đón. Xem ra, người nào cũng có quăng thâm ở mắt. Rõ ràng vì sự thất bại của hành động lần này nên mọi người đều không thể ngủ ngon được.

“Cả đêm hôm qua, tìm kiếm camera giám sát của khu vực xung quanh.” Giọng nói của Tiêu Vọng rất ử dột, cho nên mọi người cũng có thể đoán được ra kết quả, “Dù sao là ở khu vực ngoại ô, camera giám sát quá ít, hoặc có lẽ là bọn chúng nắm rõ vị trí lắp đặt các camera trên không ở xung quanh, cho nên đã cố tình tránh khỏi, cũng có thể là sau đó bọn chúng đã đổi xe, hoặc đổi sang đi bộ rời khỏi hiện trường.”

“Thời điểm vàng để tìm được bọn chúng đã qua mất rồi.” Lăng Mạc nói.

“Đúng thế, gần như không còn hy vọng gì rồi.” Tiêu Vọng lắc lắc đầu, nói, “À, anh Nhiếp đã xin được lệnh giải phẫu, cùng với phía cảnh sát địa phương vừa đi đến phòng giải phẫu, đi tìm hiểu xem trên người tên “Tai sát” có manh mối gì không.”

“Manh mối ở đâu ra, trên thi thể thì có manh mối gì?” Tiêu Lăng có chút sốt ruột, “Vậy bước tiếp theo đây chúng ta làm thế nào? Không thể nào cứ nhàn rỗi như thế này chứ.”

“Kỳ thực tôi đang nghĩ, liệu chúng ta có thể tìm kiếm chút manh mối từ chỗ Đỗ Xá hay không?” Tiêu Vọng trầm ngâm nói, “Dù sao thì việc cởi nút cũng cần người thắt nút nữa.”

“Tôi đi hỏi.” Lăng Mạc nói.

“Hỏi cái gì? Hỏi một bệnh nhân tâm thần à?” Tiêu Lãng nói, “Hắn ta không bị xử tử hình, chính là vì bị hạn chế năng lực trách nhiệm hình sự phải không?”

“Hắn ta bị chứng bệnh rối loạn tâm thần.” Lăng Mạc nói, “Nên bị phán xử không thời hạn.”

“Vậy cũng là bệnh tâm thần rồi, hỏi thế nào?” Tiêu Lãng nói, “Hơn nữa quản giáo cũng đều nói rồi, người này bị giam giữ đã hơn hai mươi năm, không nói được mấy câu. Cậu định hỏi thế nào?”

“Tôi sẽ nghĩ cách.” Lăng Mạc cũng có chút không đủ tự tin ở bản thân.

“Hơn nữa là, cậu hỏi ra được kết quả, cũng không có tác dụng gì đâu.” Tiêu Lãng nói.

“Chỉ có thể thử xem sao, hơn nữa cần có chút ít thời gian để chuẩn bị.” Lăng Mạc nhìn thẳng vào mắt Tiêu Lãng, đáp lại.

“Làm vậy chỉ lãng phí thời gian.” Tiêu Lãng đưa hai tay ra tóm tóc của mình, rồi lại dụi đôi mắt còn đỏ hoe.

Chiếc điện thoại di động của Tiêu Vọng đang để trên bàn họp đột nhiên kêu lên, tiếng chuông điện thoại kêu nhanh bất giác phá vỡ bầu không khí đang căng thẳng trong phòng. Cả mấy người gần như đồng thời cùng đứng bật dậy khỏi ghế. Mọi người biết rằng, vào thời điểm mấu chốt này, bất cứ cuộc điện thoại nào cũng đều có thể sẽ cung cấp một manh mối quan trọng.

Trên màn hình điện thoại đang sáng hiển thị lên hai chữ lớn - “Đang Đang”.

Tiêu Lãng phản ứng nhanh nhất, cậu đưa tay ra với lấy chiếc điện thoại di động, ấn nút nghe: “Alo, alo, đại tiểu thư, cậu vẫn ổn chứ?”

Đường Đang Đang không ngạc nhiên, cô nói: “Anh Vọng đâu rồi?”

Lúc này nghe được giọng nói của Đường Đang Đang truyền tới, đem đến cho Tiêu Lăng sự an ủi lớn lao. Tuy người mà Đường Đang Đang trực tiếp tìm là anh trai, song bản thân cậu cũng không vì vậy mà trái ý, cậu nghe theo đưa điện thoại cho Tiêu Vọng.

Tiêu Vọng rất hiểu em trai, anh mỉm cười để điện thoại ở trạng thái loa ngoài.

Đường Đang Đang vào lúc này dường như đã phần nào ổn định trở lại từ trong nỗi đau mất cha, tuy trong giọng nói của cô vẫn đầy vẻ mệt mỏi và bi thương, nhưng biểu đạt vẫn vô cùng rõ ràng. Ngoài những điếu đó ra, trong giọng nói của cô lại còn có thêm cả sự kiên cường.

“Anh Vọng, hai ngày nay em ở nhà không có việc gì, nên đã tìm hiểu các file dự phòng được lưu trong máy tính của bố.” Đường Đang Đang nói, “Em nhớ là ông có một tập dữ liệu được bảo mật, bên trong gồm bốn tập dữ liệu nhỏ nữa. Trước đây ba trong số đó đều đã bị em phá giải mật khẩu, và đều có liên quan đến Lăng Mạc.”

Lăng Mạc không hề kinh ngạc, xem ra cậu dường như biết được việc Đường Tuấn từng thực hiện điếu tra chuyên sâu về mình.

“Nhưng lúc đó khi em chuẩn bị mở được tập dữ liệu thứ tư, thì bị bố phát hiện. Hơn nữa lúc đó em cũng để ý thấy, mức độ bảo mật của tập dữ liệu này còn cao hơn nữa.” Đường Đang Đang nói, “Cho nên gần đây em đã mất thời gian là một ngày một đêm để phá giải được mật khẩu của tập dữ liệu này.”

“Vậy ư? Có những nội dung gì vậy?” Tiêu Lăng hỏi to, đồng thời cũng không quên quan tâm mấy câu, “Đừng có chỉ lo cho công việc, sức khỏe là quan trọng.”

Đường Đang Đang nghe thấy giọng nói của Tiêu Lăng, song không ngừng lại, cô tiếp tục nói: “Anh Vọng, anh dùng phần mềm hệ thống quản lý thông tin cảnh vụ trên điện thoại di động của mình để kết nối với mạng nội bộ đi, em sẽ gửi tài liệu cho anh qua kênh bảo mật của mạng nội bộ, mọi người xem đi rồi sẽ biết.”

“Đại tiêu thư nhớ phải giữ gìn sức khỏe nhé.” Trước lúc ngắt cuộc gọi, Tiêu Lăng vẫn không quên nhắc nhở một câu.

“Mình biết rồi, mọi người cũng chú ý an toàn.” Đường Đang Đang chau mày đáp lại.

Hai phút sau, điện thoại di động của Tiêu Vọng nhận được tài liệu do Đường Đang Đang chuyển qua. Nghe được giọng nói của Đường Đang Đang, Tiêu Lăng cảm thấy vô cùng phấn khởi, cậu nhanh nhẹn kết nối với máy chiếu qua Bluetooth, giúp anh trai trình chiếu các văn bản trong điện thoại di động lên trên màn hình.

“Toàn bộ là ảnh.” Tiêu Vọng nói ngắn gọn.

“Nhìn ngày tháng là các bản chụp lại các loại ghi chép trong khoảng thời gian từ tháng 2 đến tháng 5 năm 1994, thời điểm đó kỹ thuật thông tin mạng còn chưa phổ cập.” Trình Tử Mặc nói, “Thời đó đều chỉ dựa vào ghi chép viết tay, những tấm ảnh này có lẽ cũng là những tài liệu nhằm để lưu trữ lại nên đã được chụp lại bằng máy ảnh kỹ thuật số về sau này, thời đó một chiếc máy ảnh kỹ thuật số cũng là hàng hiếm rồi.”

“Tài liệu Đang Đang chuyển qua bên trong bao gồm ba tập dữ liệu, tập dữ liệu thứ nhất có tên là ‘DLPA’, tập dữ liệu thứ hai có tên là ‘DLNB’, tập dữ liệu thứ ba có tên là ‘file’. Tiêu Vọng vừa nói vừa lần lượt mở từng tập dữ liệu, lướt xem một lượt các hình ảnh thu nhỏ của các file ảnh JPG.

“Trong tập dữ liệu thứ nhất, đầu là nét chữ của thầy.” Lời nói của Lăng Mạc có chút không tự nhiên lắm, “Còn nét chữ ghi chép trong tập tài liệu thứ hai không phải của thầy.”

Nét chữ không giống nhau trong hai tập tài liệu, thì mọi người đều có thể nhận ra điều này. Nhưng mà, trong các ghi chép đầu là những khoanh với chấm, gạch với ô, thêm vào đó là những từ ngữ và câu chữ lộn xộn khó hiểu, khiến cho mọi người không biết đầu mà lầ. Ghi chép thông thường là dạng viết nhanh ghi lại hoạt động trong não của một người, người khác nếu như muốn đọc hiểu được, còn cần phải có một quá trình làm quen.

“Chả trách đại tiểu thư phải chuyển đến cho chúng ta, mấy thứ này chúng ta xem cũng không hiểu được là vẽ cái gì nữa.” Tiêu Lăng vò đầu, trợn mắt, hóp bụng lè lưỡi.

Theo yêu cầu của Lăng Mạc, Tiêu Vọng lần lượt mở ra từng bức ảnh trong tập tài liệu thứ nhất, để Lăng Mạc thử tìm hiểu rồi phân tích phán đoán. Có mười mấy tấm ảnh, Lăng Mạc đã xem trong hơn nửa giờ đồng hồ, rồi nói: “Tôi đã hiểu được đại khái là chuyện ra sao rồi.”

“Vậy mà cũng làm được?” Tiêu Lăng cũng xem hơn nửa giờ đồng hồ tương tự như Lăng Mạc mà vẫn không tìm ra bất cứ manh mối nào nên có phần cảm phục Lăng Mạc.

“Trước tiên hãy xem tên tập tài liệu. Đánh giá tâm lý trong tiếng Anh dùng từ: Psychological Assessment. Cho nên tôi cho rằng trong tập tài liệu thứ nhất là những ghi chép đánh giá tâm lý về ‘DL’.” Lăng Mạc nói một cách chần chẫn.

“DL là ai?” Tiêu Lăng hỏi.

“Đồng Lạc, con trai của Đồng Liên Hoa.” Lăng Mạc nói.

“Ồ?” Nghe thấy có liên quan tới lão Đồng, Tiêu Lãng lại ngẩng thẳng người lên.

“Mười mấy tờ giấy này, là những nội dung ghi chép của thầy được lần lượt ghi lại trong khoảng thời gian từ tháng 2 đến tháng 5 năm 1994, toàn bộ là những thuật ngữ chuyên ngành về đánh giá tâm lý và một số từ viết tắt mà thầy quen dùng.” Lãng Mạc nói, “Tuy là không hề ghi rõ họ tên của người được đánh giá, nhưng từ mốc thời gian, tên của tập tài liệu và nội dung tổng hợp mà phán đoán, đây chính là đánh giá tâm lý đối với Đồng Lạc.”

“Ừm, thầy Đồng bị Đỗ Xá sát hại vào tháng 2 năm 1994, còn Đồng Lạc thì bị bắt giữ hình sự do nghi ngờ phạm tội cố ý giết người vào tháng 11 năm 1994.” Tiêu Vọng lật giở cuốn sổ ghi chép của bản thân rồi nói.

“Vậy cũng có thể nói là, thầy Đường có lẽ đã biết việc Đồng Lạc định giết người?” Tiêu Lãng giờ đầu ngón tay tính toán.

“Không, có thể nói là thầy có lẽ đã có sự nghi ngờ về trạng thái tâm lý của Đồng Lạc.” Lãng Mạc nói, “Cho nên để ngăn chặn việc cậu ấy báo thù, việc trước tiên là thực hiện đánh giá tâm lý đối với cậu ấy, từ đó mới có thể dự phòng trước được.”

“Vậy mà chẳng phải cũng không dự phòng nổi?” Tiêu Lãng nói.

Lãng Mạc muốn nói gì đó mà lại thôi, dường như đang muốn kìm chế sự bất bình trong lòng.

“Đại khái sự việc như thế nào, Lãng Mạc cậu có thể phân tích một chút được không?” Tiêu Vọng nói.

Lãng Mạc gật gật đầu, đưa ra mấy tấm ảnh xếp hàng ngang chính giữa màn hình, nói: “Mấy tấm ảnh này, là những phân tích về nhân cách cơ bản

của Đồng Lạc. Tấm ảnh thứ nhất, nói rằng Đồng Lạc có khả năng học tập và khả năng giao tiếp với người hoàn toàn bình thường, các loại hành động đều có tính mục tiêu, hơn nữa còn có tính che giấu, đi đầu này xác định được rằng phương diện tinh thần của Đồng Lạc là bình thường.”

“Mấy đi đầu này chẳng phải nói ra vô ích à.” Tiêu Lăng có chút sốt ruột.

“Sao lại là nói ra vô ích? Trước khi phân tích nhân cách của bất cứ ai, đều bắt buộc phải tiến hành loại trừ đối với một số nhân cách nguy hiểm, cho dù có đơn giản, cũng không được phép đưa ra kết luận một cách vội vàng nhanh chóng. Không thể chủ quan đánh giá coi yếu tố đầu tiên là đúng được!” Lăng Mạc nói lại mà có hơi cao giọng lên một chút.

“Mình chỉ là tiện mồm nói thôi, mình không hiểu mà.” Tiêu Lăng biết lỗi.

Tiêu Vọng hướng sang phía Lăng Mạc đưa tay ra hiệu xoa dịu. Lăng Mạc tiếp tục nói: “Tấm ảnh thứ hai, thầy đã chỉnh lý lại những tài liệu về quá trình sinh sống trưởng thành từ nhỏ đến lớn của Đồng Lạc, nhận định rằng Đồng Lạc không tồn tại đi đầu kiện tiên quyết của dạng nhân cách phạm tội. Ở, nhân cách phạm tội là chỉ cá thể trong quá trình xã hội hóa do di truyền và ảnh hưởng của môi trường xã hội mà hình thành nên các đặc trưng tâm lý như là sai lệch về nhận thức, sai lệch về nhu cầu, sai lệch về tình cảm v.v. mà không phù hợp với những quy phạm xã hội chủ yếu và có thể thúc đẩy khiến cho cá thể thực hiện hành vi phạm tội phản xã hội. Tấm ảnh thứ ba, thông qua các biểu hiện như sự chăm sóc của Đồng Lạc đối với cha ruột, sự tự trách cứ bản thân, sự quan tâm tới đối phương ở những lần va chạm giao thông mà Đồng Lạc biểu hiện ra, thầy đã nhận định cậu ấy chắc chắn không phải là dạng nhân cách phản xã hội. Nhân cách phản xã hội đều biết cả rồi chứ, chính là các đặc trưng nhân cách tồn tại phổ biến

trong hành vi của con người như là coi thường và xâm phạm quyền lợi của người khác. Tấm ảnh thứ tư, là thông qua quá trình một vài lần tiếp xúc, giao tiếp giữa thầy và Đồng Lạc, hành vi và lời nói của Đồng Lạc có phán đoán đạo đức và năng lực nhận biết sai lầm rõ ràng, cho nên thầy đã phán đoán Đồng Lạc không phải là dạng nhân cách khuyết thiếu. Nhân cách khuyết thiếu thường là dạng trở ngại về mặt nhân cách ‘duy ngã độc tôn’ do bố mẹ quá yêu chiều mà hình thành nên. Đồng Lạc từ nhỏ đã sớm không có mẹ ruột ở bên cạnh, cha ruột thì bận rộn công việc, nhân cách khuyết thiếu kỳ thực về cơ bản là không có khả năng hình thành.”

“Thầy Đường viết nhiều như vậy, phân tích nhiều như vậy, chính là để chứng minh rằng nhân cách của Đồng Lạc là bình thường, ngoại trừ ở trạng thái bị kích động tâm lý ra, thì sẽ không có âm mưu phạm tội đúng không?” Tiêu Lăng hỏi.

“Không.” Lăng Mạc nói, “Những biểu hiện ở trên, đều là những dạng nhân cách đặc trưng mà chúng ta nói đến như ‘kẻ phạm tội bẩm sinh’, ‘kẻ phạm tội tất nhiên do hình thành sau này’, ‘kẻ phạm tội mức độ nguy hiểm cao’, cũng chính là những nhân cách nguy hiểm. Song cho dù là dạng nhân cách bình thường, có lúc cũng sẽ có âm mưu phạm tội, đây chính là ‘nút thắt nguy hiểm’ mà thầy vốn thường xuyên nhấn mạnh với tôi.”

“Những điều Lăng Mạc vừa nói, tôi cũng đã từng được nghe trong giờ giảng bài của giáo sư Lý Mai Căn.” Tiêu Vọng nói, “Nếu như tôi nhớ không nhầm thì, cái gọi là nút thắt nguy hiểm, là chỉ việc trong quá trình tâm lý trải qua một sự kích động từ bên ngoài nào đó mà hình thành tổn thương tâm lý và từ đó xảy ra hiện tượng thắt nút do bị ám ảnh bởi tổn thương tâm lý đó.”

“Ồ, việc thầy Đồng bị sát hại, chính là nút thắt!” Tiêu Lăng nói.

“Là ý như vậy.” Lăng Mạc nói, “Sự hình thành nên nút thắt nguy hiểm cần có hai điều kiện bắt buộc: Một là tổn thương tâm lý cực đại, Đồng Lạc có yếu tố này; Hai là trải nghiệm cá nhân, Đồng Lạc từ nhỏ đều do cha ruột nuôi nấng trưởng thành, cha ruột bị giết hại tàn bạo, thi thể không được lưu giữ toàn vẹn, trải nghiệm cá nhân này cậu ấy cũng có, cho nên Đồng Lạc rất có khả năng hình thành nên nút thắt nguy hiểm. Nhưng nút thắt nguy hiểm cũng bao gồm nhiều loại. Do vụ án của thầy Đồng có chứng cứ xác đáng, sự việc rõ ràng, khiến Đồng Lạc bị kích động rất rõ rệt, không tồn tại vấn đề ‘ức chế ý thức’* hay ‘ức chế tình cảm’. Mấy tấm ảnh phía sau, thông qua những lời nói và cử chỉ thường ngày của Đồng Lạc thầy đã nhận định, Đồng Lạc có tồn tại khả năng ‘nhận thức lệch lạc.’”

Thấy mọi người vẫn vẻ mặt hoang mang, Lăng Mạc giải thích tiếp: “Cái gọi là ‘nhận thức lệch lạc’, là chỉ những hiện tượng nhận thức sai lệch và cố chấp xuất hiện do sự hạn hẹp về cảm nhận và sự sai lệch về tư duy. Cô Lý Mai Cẩn từng lấy một ví dụ, một người nữ bị một người nam làm hại, thì sẽ cho rằng nam giới đều là loại không ra gì, đó chính là dạng nhận thức lệch lạc.”

“Nam giới có loại ra gì hay sao?” Trình Tử Mặc đang nhai kẹo cao su buột miệng nói một câu.

Lăng Mạc lườm cô một cái, tiếp tục mở lại mấy tấm ảnh, nói tiếp: “Thông thường những người tồn tại nhận thức lệch lạc có mấy đặc trưng sau, chính là đầu óc rất bình thường, hoặc là ưu tú hơn người bình thường, giác quan nhạy bén, tư duy cố chấp, thiếu sự hài hước, không biết nhượng bộ. Căn cứ vào những đặc điểm này, thầy cũng đã tiến hành nghiên cứu trên nhiều phương diện về Đồng Lạc. Có một số nghiên cứu, từ những tấm ảnh phức tạp này, thì tôi cũng chưa nhìn ra được sự tất nhiên của nó, nhưng

mà có một số nghiên cứu thì có thể nhìn thấy rất rõ ràng. Ví dụ chuyện thầy giáo ghi chép lại về một lần Đồng Lạc xảy ra mâu thuẫn tranh cãi với người khác ở trường cảnh sát, chỉ là sự việc nhỏ mà không bỏ qua, luôn nhấn mạnh bản thân mới là người có lý; Còn có một lần trong cuộc thi về cảnh vụ, thì thể hiện ra cậu ấy có cảm nhận cá nhân rất tốt, tự tôn quá mức, cho nên đã quy kết việc thua cuộc trong cuộc thi là do quy định của cuộc thi. Những điều này đều chứng minh rằng trong nhân cách của Đồng Lạc có tồn tại tính cố chấp, nhận thức về con người và xã hội của cậu ấy có sự hạn hẹp nhất định. Cũng có nghĩa là, thông qua sự việc thầy Đồng bị giết hại, khả năng hình thành nút thắt nguy hiểm ở Đồng Lạc là vô cùng lớn.”

“Thầy Đường đã đoán định trước được việc Đồng Lạc có nguy cơ phạm tội.” Tiêu Vọng gật đầu nói.

“Sau khi thầy đưa ra những kết luận như vậy, thầy ấy đã lựa chọn những hành động như thế nào để dự phòng cho việc Đồng Lạc phạm tội, hẳn chúng ta đều đã được biết rồi.” Lăng Mạc nói, “Nhưng mà, từ đó về sau, cho đến tận lúc trước khi Đồng Lạc phạm tội, thầy đều luôn dõi theo Đồng Lạc. Từ những tấm ảnh cuối cùng có thể thấy rằng, thầy ấy vô cùng quan tâm đến từng lời nói và hành động của Đồng Lạc.”

“Liên tục ra vào thư viện.” Tiêu Lăng đọc những chữ trên tấm ảnh.

“Đúng thế, thầy thấy Đồng Lạc thường xuyên ra vào thư viện, nên đã đến thư viện tìm hiểu về các loại sách mà Đồng Lạc mượn đọc.” Lăng Mạc nói, “Còn chu đáo ghi lại cả danh mục sách, có thể thấy được, toàn bộ đều là các loại sách hỗ trợ về nghiên cứu bệnh tâm thần học, pháp y bệnh tâm thần học.”

“Nhìn vào ngày tháng thì thấy, lúc đó kết luận về giám định pháp y bệnh tâm thần của Đỗ Xá đã được đưa ra, nhưng mà vẫn chưa tuyên án.”

Tiêu Vọng nói.

“Đồng Lạc không bằng lòng với giám định đó mà.” Tiêu Lăng kết luận.

“Ở đây còn có một số ghi chép về vi phản ứng. Sau khi Đỗ Xá bị phán xử án tù vô thời hạn, thầy không yên tâm về Đồng Lạc, nên đã cẩn thận tìm Đồng Lạc để nói chuyện một lần, sau đó ghi chép lại những vi phản ứng này.” Lăng Mạc nói, “Thầy đã dùng kết quả giám định của Đỗ Xá để kích thích Đồng Lạc, và đối phương đã thể hiện rõ ràng ‘phản ứng chiến đấu’ là cổ trở nên thô to, hơi thở nhanh hơn, khuôn mặt căng cứng, đi đầu đó chứng tỏ Đồng Lạc phản nộ một cách bất thường về kết quả giám định và phán xử này. Song khi nói đến bước tiếp theo nên làm thế nào, thì Đồng Lạc lại xuất hiện ‘phản ứng trốn tránh’ là đầu và cơ thể ngã về phía sau, hơi thở sâu v.v..., chứng tỏ anh ấy chưa có kế hoạch và chưa chắc chắn cho lần hành động tiếp theo của bản thân. Khi thầy tiết lộ rằng bản thân ông đã biết việc Đồng Lạc đang nghiên cứu về bệnh tâm thần học, đồng thời phán đoán rằng anh ấy có thể có những ghi chép nghiên cứu, thì Đồng Lạc xuất hiện ‘phản ứng đông cứng’ như nín thở, mở to mắt, chứng tỏ anh ấy rất kinh ngạc về những đi đầu tra của thầy, cũng chứng minh cho sự phán đoán của thầy là đúng. Đặc biệt là vào lúc thầy khuyên nhủ anh ấy, anh ấy đã xuất hiện ‘phản ứng an ủi’ như là di chuyển hướng nhìn, chớp mắt liên tục, sờ mặt v.v... Đi đầu này chứng tỏ trong lòng anh ấy rất không thoải mái và ức chế.”

“Kết luận là gì?” Tiêu Lăng nôn nóng không thể nhẫn nại hơn, cắt đứt dòng giải thích của Lăng Mạc.

“Từ một loạt những phân tích này cho thấy, Đồng Lạc đã tồn tại nút thắt nguy hiểm bởi sự việc này. Bởi vì anh ấy không chấp nhận kết quả giám định và kết quả phán quyết, cố chấp cho rằng bản thân mình mới là

đúng.” Lăng Mạc nói, “Nhưng, cho dù là không chấp nhận kết quả phán quyết, cũng vẫn còn nhiều phương án giải quyết nữa, hoặc có thể nói là Đồng Lạc vẫn còn rất nhiều con đường có thể đi được. Thông qua lần nói chuyện này, thầy nhận định rằng Đồng Lạc vẫn chưa hề có sự chuẩn bị và kế hoạch đối với việc lựa chọn con đường nào tiếp theo đây, đối với sự khuyên nhủ của thầy, tuy là có xung đột mâu thuẫn, song cũng không phản đối.”

“Bởi vậy mới nói, mức độ nguy hiểm không cao.” Tiêu Vọng tổng kết lại.

“Đúng thế.” Lăng Mạc nói, “Kết quả nghiên cứu của thầy là, Đồng Lạc chỉ là có t ần tại nút thắt nguy hiểm, còn chưa đủ để phạm tội. Đề phòng không may, thầy còn tác thành để Đồng Lạc trở thành đối tượng bồi dưỡng của bản thân, vào năm thứ ba đại học anh ấy được vào thực tập trong tổ chức *Người gác đêm*. Mục đích là để Đồng Lạc ở bên cạnh mình, từng bước tiến hành giải tỏa về mặt tâm lý.”

“Nghiên cứu của thầy Đường không hề sai, vậy thì tại sao lại xuất hiện kết quả cuối cùng?” Trình Tử Mặc hỏi, “Là bởi vì thầy Đường của hai mươi mấy năm về trước còn chưa đủ lợi hại hay sao?”

“Thầy Đường có thể nghiên cứu anh ấy, song không thể khống chế anh ấy.” Tiêu Vọng giơ tay ra, nói một cách tiếc nuối.

“Thực ra, nhìn từ những nội dung ghi chép, có lẽ cũng đã rất rõ ràng rồi.” Lăng Mạc nói, “Nhưng thầy cũng không thể xác định rằng những biểu hiện đó của Đồng Lạc có phải là cố tình tạo ra hay không. Hoặc giả là một nhân tố nào đó đã kích động đến Đồng Lạc, khiến cho anh ấy đột nhiên xác định rõ ý đồ phạm tội. Nút thắt nguy hiểm quả thực có khả năng gây ra việc phạm tội nằm ngoài dự đoán, điều này không ai có thể phòng tránh được.”

“Nhưng từ những ghi chép này có thể thấy được rằng, thầy Đường đã chủ động can thiệp vào tâm lý của Đồng Lạc, có đúng vậy không?” Tiêu Vọng hỏi.

“Đúng thế.” Lãng Mạc phóng to tấm ảnh cuối cùng, nói, “Trong này có rất nhiều những thuật ngữ chuyên ngành, thực ra đều là những phương án can thiệp tâm lý tới nút thắt nguy hiểm của Đồng Lạc. Ví dụ như là phối hợp với giáo viên trường cảnh sát để tăng cường sự quan tâm và chỉ đạo trong học tập và sinh hoạt của Đồng Lạc; Hoặc là đưa Đồng Lạc đi du lịch, hoặc là thường xuyên hẹn gặp anh ấy nói chuyện, đi đâu tiết tâm tư của anh ấy; Còn nữa, thầy còn mua một số tài liệu sách vở về tâm lý học sức khỏe tặng cho Đồng Lạc. Những việc này kỳ thực đều là để phòng chống sự bùng phát của nút thắt nguy hiểm. Tiếc là, vẫn cứ bùng phát rồi. Chỉ có đi đâu, mỗi lần dẫn đến sự bùng phát đó, chúng ta không có cách nào để biết được nữa thôi.”

3

Bầu không khí trong hội trường lặng yên trong vài phút. Mọi người đều đang suy nghĩ, có thể đều đang nghĩ rằng, nếu như năm đó thầy Đường thực sự không chế thành công nút thắt nguy hiểm của Đồng Lạc, thì giờ đây có lẽ đã là một cảnh tượng khác rồi chẳng. Mọi người đều đã từng nghe tổ trưởng Bác Nguyên Mạn nói rằng, mọi vấn đề về sau này của tổ chức *Người gác đêm*, đều bắt đầu từ vụ án lão Đồng. Nói một cách chính xác, là bắt đầu từ khi Đồng Lạc bị phán xử tử hình.

“Chúng ta hãy tiếp tục xem tập dữ liệu thứ hai nào.” Tiêu Vọng phóng to tập dữ liệu thứ hai có tên “DLNB” lên trên màn hình lớn.

“Cái này có nghĩa là gì?” Tiêu Lăng chau mày nói, “Đồng Lạc Ngẫu Boy?”

Trình Tử Mặc bật cười lên một tiếng, thổi bay miếng kẹo cao su ra rõ xa: “Bạn có thể nghiêm túc một chút không?”

“Mình đang rất nghiêm túc đấy chứ.” Tiêu Lăng nói với vẻ oan ức.

“NB có lẽ là viết tắt của notebook.” Lăng Mặc nói, “Ở đây là những bút tích xa lạ, nhưng những nội dung ghi chép lại toàn bộ đều có liên quan đến Đỗ Xá, cho nên tôi phân tích rằng có lẽ là một số ghi chép đi đầu tra về Đỗ Xá của Đồng Lạc. Từ những ghi chép của thầy có thể thấy được, thầy dường như hoàn toàn không biết gì về việc Đồng Lạc tự mình đi đầu tra riêng về Đỗ Xá cả.”

“Ừ, thời gian chụp lại tài liệu là tháng 2 năm 1995. Vào lúc đó Đồng Lạc đã bị tuyên án tử hình rồi. Xem ra rất có khả năng là thầy Đường đã phát hiện ra việc này vào lúc sắp xếp di vật của cha con nhà họ Đồng về sau này, hơn thế còn chụp ảnh lại để lưu giữ nữa.” Tiêu Vọng nói.

“Lẽ nào đây chính là đánh giá tâm lý học đối với Đỗ Xá của Đồng Lạc ư?” Tiêu Lăng hỏi.

“Xem ra thì không loại trừ tình huống như vậy.” Lăng Mặc xem xét những từ ngữ lộn xộn trên cuốn sổ ghi chép, nói, “Chúng ta không phải chủ nhân của những ghi chép, cho nên rất khó để hiểu được một cách hoàn chỉnh nội dung ghi chép này, chỉ có thể thông qua một số từ ngữ rời rạc để phán đoán tình hình khi đó mà thôi.”

“Có thể đoán ra đi đầu gì không?” Những thuật ngữ chuyên ngành khiến cho người ta không biết đường nào mà lần hiển thị trên màn hình khiến Tiêu Lăng chỉ có thể thở dài ngao ngán.

Trong cuốn sổ ghi chép này của Đồng Lạc, có mấy trang dùng ghim cài giấy cài kèm theo mấy bức ảnh. Ở vào thời đó độ nét của ảnh chụp còn có hạn, hơn thế lại còn được chụp lại một lần nữa, nên nhìn lại càng không được rõ nét, song đại khái vấn đề được phản ánh đến thì vẫn có thể hiểu được. Có mấy tấm ảnh, là giấy giám định pháp y bệnh tâm thần của Đỗ Xá, trên tấm ảnh đó bị Đồng Lạc khoanh khoanh chấm chấm đánh dấu ra không ít nội dung, có thể thấy được rằng cậu ấy có bất đồng rõ ràng đối với ý kiến giám định của tờ giấy giám định này. Còn có mấy tấm ảnh giống như là ảnh chụp trong một căn phòng đóng kín, rồi tung lộn xộn, nhưng lại có mấy tấm ảnh chụp sách vở tài liệu đặc tả về “bệnh tâm thần học”. Lăng Mạc mạnh dạn phán đoán rằng, đây là Đồng Lạc đã đi đến bên trong nơi ở tại viện phúc lợi nơi trước kia Đỗ Xá sinh sống để tiến hành “điều tra” về nơi ở của hắn ta, dựa theo những tài liệu sách vở này, Đồng Lạc cho rằng Đỗ Xá đã có sự chuẩn bị tương ứng để đóng giả thành một bệnh nhân tâm thần.

Tấm ảnh được cài ghim ở trang cuối cùng là một chiếc phong bì và công văn - một bức “Thư gửi trả lại” do viện kiểm sát nhân dân thành phố Nam An gửi đến. Điều này chứng tỏ sau khi Đồng Lạc thu thập được một số “chứng cứ”, đã gửi đề xuất ý kiến của bản thân mình lên viện kiểm sát nhân dân, hy vọng viện kiểm sát nhân dân có thể kháng án, tiến hành thẩm tra lại tình trạng tâm thần của Đỗ Xá. Nhưng các kiểm sát viên cho rằng cái gọi là “chứng cứ” của Đồng Lạc có tính thiên lệch rõ ràng, không có giá trị làm chứng, hơn nữa cách anh ấy thu thập chứng cứ cũng là vi phạm pháp luật, cho nên đã không tiếp nhận nội dung của bức thư.

“Rất có khả năng, bức thư gửi trả lại này, chính là nguyên nhân châm ngòi bùng phát nút thắt nguy hiểm của Đồng Lạc.” Lăng Mạc trầm ngâm

nói, “Nếu như pháp luật đã không thể giải quyết được vấn đề, thì anh ấy sẽ tự mình đi giải quyết vấn đề thôi. Tôi đoán, đây chính là suy nghĩ trong lòng của Đồng Lạc năm đó chẳng.”

“Vậy thì có khác biệt gì với “Kị sĩ u linh” ?” Tiêu Lăng nói.

Lăng Mạc lắc lắc đầu, nói: “Điểm khác biệt duy nhất, chính là kết quả nghiên cứu của Đồng Lạc còn có sức thuyết phục, tôi nghĩ rằng nếu như các kiểm sát viên năm đó nếu thực sự rất coi trọng bức thư trình báo này, có thể còn có chút cứu vãn.”

“Cậu muốn nói, cậu tán đồng với kết luận của Đồng Lạc?” Tiêu Vọng nói.

Lăng Mạc giữ im lặng một lúc, rồi nói: “Có thể nói như vậy. Các anh xem, Đồng Lạc vì việc này thực sự đã nghiên cứu tìm đọc rất nhiều sách tâm lý học, cho nên những ghi chép của anh ấy cũng vô cùng chuyên nghiệp. Lúc bị bắt, Đỗ Xá quả thực có xuất hiện tình trạng hoang tưởng nói năng linh tinh, nhưng ở vào một số thời điểm mâu chốt, ví dụ như giây phút ngắn ngủi lúc bị bắt, lúc đòi ăn cơm hay đòi đi vệ sinh, hẳn ta đều đối đáp rất bình thường. Điều này chứng tỏ cảm giác tri giác và phản ứng của Đỗ Xá là bình thường. Tuy rằng lúc đầu hẳn ta nói linh tinh về toàn bộ quá trình gây án và động cơ gây án, nhưng dưới sự dẫn dắt của nhân viên điều tra vụ án, gom hết mười mấy tờ khẩu cung của hẳn lại để xem, thì vẫn thấy được rằng toàn bộ quá trình của vụ án được trình bày khá là rõ ràng, tuy hẳn ta luôn né tránh về lý do gây án, nhưng khi nói đến quá trình người mẹ ruột của Đỗ Xá bị bắt vào năm 1983, thì Đỗ Xá cũng đã xuất hiện trạng thái mất cân bằng cảm xúc. Điều này chứng tỏ trí nhớ của Đỗ Xá là bình thường, động cơ gây án thì cũng có thể phân tích ra được, tư duy suy luận của hẳn ta cũng bình thường.”

Lăng Mạc nói suốt một buổi sáng, đã có phần khô miệng khát nước, cậu uống một hớp nước khoáng đặt trên bàn, tiếp tục nói: “Hơn thế xem phần ghi chép chính lý này của Đồng Lạc, anh ấy đã tiến hành xem xét lại toàn bộ quá trình vụ án thầy Đồng bị sát hại, Đỗ Xá có những tình tiết như là chuẩn bị dây thừng, đem theo con dao, chứng tỏ việc Đỗ Xá gây án là có mục đích và tư duy, có âm mưu từ trước và có ý thức. Sau khi vụ án xảy ra tuy rằng hắn ta đã đành phải giơ tay chịu trói tại khu vực núi lớn ở vùng ngoại ô, giống như là không hề có tư duy tự bảo vệ mình vậy. Song việc hắn ta vớt thi thể xuống sông, đi đầu đó chính là tư duy phản trình sát. Từ tình hình vụ án có thể thấy, Đỗ Xá cũng có tinh thần hoàn toàn bình thường. Sở dĩ có việc giám định bệnh tâm thần, là vì khi xem xét hồ sơ giấy tờ vụ án, viện kiểm sát phát hiện nhiều nhân viên của viện phúc lợi đầu có nói rằng, bắt đầu từ một, hai năm trước, Đỗ Xá đã có một số hành vi biểu hiện không bình thường, ví dụ như khóa thân xuất hiện ở những nơi công cộng, mấy ngày liền không ăn cơm, nói chuyện một mình, đêm hôm điên loạn ở ngoài sân hay là trí nhớ giảm sút nghiêm trọng v.v. Nhưng mà, những hành vi đó kỳ thực đều có thể giả bộ thể hiện ra. Tuy rằng những hành vi này xuất hiện từ rất lâu trước thời điểm xảy ra vụ án mạng, song không thể loại trừ khả năng hắn ta đã sớm có sự chuẩn bị, sớm có âm mưu từ trước. Mà lúc giám định pháp y bệnh tâm thần, cũng chỉ là thông qua phương pháp gặp mặt hỏi chuyện trực tiếp. Hơn nữa việc gặp mặt hỏi chuyện cũng là sau khi vụ án đã xảy ra, vậy nên rõ ràng là, khi đối diện với nhân viên giám định, Đỗ Xá có khả năng có thể đã nguy trang thành một kẻ bị bệnh tâm thần gián đoạn. Từ những tài liệu gặp mặt nói chuyện cho thấy, đối diện trước nhân viên giám định, Đỗ Xá dường như không có ý thức gì về quá trình gây án. Song xem xét đến trạng thái tinh thần lúc tốt lúc xấu

của Đỗ Xá, nhân viên giám định cho rằng lúc Đỗ Xá gây án, trạng thái tinh thần của hắn ta ở điểm ranh giới giữa bình thường và bất thường, cho nên đã đi đến kết luận là bị hạn chế năng lực trách nhiệm hình sự.”

“Mấy trang này, là những kết luận của Đồng Lạc đánh giá về trạng thái tâm lý của Đỗ Xá.” Lăng Mạc nói tiếp, “Hắn ta từ khi còn nhỏ gia đình đã xảy ra biến cố đột ngột, sau khi giết người, bị thẩm vấn, dường như hắn không hề có ý hối hận. Cho dù là lúc nhìn thấy những bức ảnh chụp các mảnh thi thể của thầy Đồng, hắn cũng có thể ‘tận hưởng’ một cách trọn vẹn. Tất cả những điều này chứng tỏ rằng Đỗ Xá là một kẻ có nhân cách phạm tội được hình thành do hoàn cảnh cuộc sống sau này có những biến cố đột ngột xảy ra.”

“Lúc thì cậu nói hắn ta bình thường, lúc lại nói hắn ta không bình thường, rốt cuộc là bình thường hay không bình thường đây?” Tiêu Lăng bị Lăng Mạc nói cho hoa mắt chóng mặt loạn hết đầu lên rồi.

“Thần kinh bình thường, tâm lý không bình thường.” Lăng Mạc nói, “Thần kinh và tâm lý là hai việc khác hẳn nhau, tâm lý không bình thường dẫn đến việc phạm tội, là việc xảy ra có ý thức, có tính chủ động, là cần phải chịu hoàn toàn về năng lực trách nhiệm hình sự.”

“Thông qua các tài liệu này, có thể phán đoán Đỗ Xá đã có sự chuẩn bị để đóng giả thành một bệnh nhân tâm thần từ một, hai năm trước chẳng?” Tiêu Vọng nói.

“Hiệu quả của chứng cứ quả thực hơi yếu một chút, nhưng mà tờ giấy giám định bệnh tâm thần này cũng không đủ hoàn thiện.” Lăng Mạc nói, “Rất nhiều điểm nghi vấn không được loại trừ, mà đã đưa ra kết luận là bị hạn chế năng lực trách nhiệm hình sự, là chưa được thỏa đáng.”

“Cậu xem, cậu xem, vừa nãy còn nói tôi không theo tinh thần pháp trị, giờ cậu cũng không theo tinh thần pháp trị.” Tiêu Lăng nói, “Cậu nói xem, một ‘chứng cứ’ thu thập được một cách phi pháp làm sao có thể so sánh với một kết quả ‘giám định bệnh tâm thần’ có hiệu lực pháp luật chứ?”

“Đúng vậy, ý kiến giám định là một loại hình chứng cứ được luật pháp quy định, còn những thứ mà Đồng Lạc tìm kiếm, chính lý đầu không được tính.” Lăng Mạc nói, “Nhưng mà, cho dù là loại hình chứng cứ được luật pháp quy định, dù sao nó cũng chỉ là ‘ý kiến’, chứ không phải là ‘kết luận’. Đối với ‘ý kiến’, một khi có sự nghi ngờ, thì cần phải thực hiện được việc ‘giải tỏa nghi ngờ’, đây là việc cần phải làm của một nhân viên chấp pháp. Nếu như không làm được điều này, như vậy mới coi là không có tinh thần pháp trị. Lấy ví dụ về tờ giấy giám định bệnh tâm thần này, việc Đỗ Xá gây án có thể là để ‘báo thù’ cho mẹ, việc này là có tính vị lợi rõ ràng, vốn là một điểm nghi vấn lớn nhất. Tôi từng nói, đặc trưng lớn nhất của việc một bệnh nhân tâm thần gây án có lẽ là không có tính vị lợi, còn nếu việc gây án mang tính vị lợi thì không thể nào được coi là vụ án do một bệnh nhân tâm thần gây ra. Giáo sư Lý Mai Căn cũng từng nói rằng, trong hệ thống luật hình sự của chúng ta, ‘giám định pháp y bệnh tâm thần’ cần được sửa đổi thành ‘giám định năng lực trách nhiệm hình sự’, bởi vì mấu chốt của việc giám định tư pháp không nằm ở việc người đó có bệnh hay không, mà là ở chỗ anh ta có hội đủ năng lực trách nhiệm hình sự hay không. Hiện nay giám định pháp y bệnh tâm thần của chúng ta còn tồn tại vấn đề rất lớn, người giám định thông thường đều là bác sĩ khoa tâm thần ‘có tư cách giám định’, phương pháp giám định thông thường là gặp mặt nói chuyện. Họ có thể sẽ quan tâm nhiều hơn về phần ‘bệnh’, chứ không xem xét đánh giá về tính vị lợi. Nếu như có người chủ tâm ngụy tạo giả bộ,

thì hoàn toàn có khả năng trốn thoát khỏi mạng lưới pháp luật. Còn nữa, khi người giám định đối mặt với những mâu thuẫn trong tài liệu, ví dụ như là kết quả của việc gặp mặt nói chuyện cũng khá là bình thường, song những tài liệu được gửi đến để kiểm tra lại cho thấy rằng anh ta có bệnh, thì rất nhiều người giám định thậm chí sẽ lựa chọn sử dụng một phương pháp chiết trung để đưa ra ý kiến là ‘hạn chế năng lực trách nhiệm hình sự’. Như vậy là không thể nào thể hiện được sự công chính của luật pháp rồi.”

“Cậu như vậy cũng chỉ là nghi ngờ thôi, cậu cũng không có căn cứ để chứng minh Đỗ Xá hoàn toàn có đủ năng lực trách nhiệm hình sự.” Tiêu Lăng nói.

“Đúng, ý của tôi là, đối với những chứng cứ quan trọng ảnh hưởng đến việc phán quyết, thì bắt buộc phải luận chứng nhiều lần một cách kỹ càng.” Lăng Mạc nói, “Vậy mà vụ án này thì không như vậy. Có một số kiểm sát viên và quan tòa cho rằng, bản thân mình phải chịu trách nhiệm về vụ án, cho nên là có thể không giết thì sẽ không giết, cho dù là có sai sót, cũng không đến mức liên đới đến sinh mệnh con người, trách nhiệm cũng sẽ không còn lớn như vậy nữa. Song, đi đâu mà bọn họ không nghĩ đến đó là, hậu quả của việc không luận chứng một cách đầy đủ, không chỉ là việc công lý không được thể hiện ra, hơn nữa còn kích động những người có nút thắt nguy hiểm phạm thêm nhiều tội ác hơn nữa, liên lụy đến càng nhiều những quần chúng nhân dân vô tội.”

“Cho nên thầy Đường cũng có ý kiến giống như của cậu phải không?” Tiêu Vọng nhìn vào mắt Lăng Mạc, hỏi.

Ánh mắt của Lăng Mạc chùng xuống, cậu nói: “Khi tôi còn theo học thầy Đường, thường xuyên nghe thầy nhấn mạnh một số lý luận của việc

giám định bệnh tâm thần học, phân tích tâm lý. Bây giờ nghĩ lại, mới biết sở dĩ thầy nhấn mạnh những điều tôi vừa mới nói, có lẽ đầu là khởi nguồn từ vụ án này.”

“Ồ, trong tập tài liệu thứ ba này, đầu là hồ sơ vụ án cả.” Trình Tử Mặc mở tập tài liệu thứ ba có ghi tên “file”, nói, “Có hồ sơ vụ án mẹ Đỗ Xá giết người, còn có cả hồ sơ vụ án Đồng Lạc giết người.”

“Vụ án Diệp Phụng Viên cố ý giết người, trước kia chúng ta đã nghe Bác Lão Tía kể lại chi tiết rồi, cho nên chúng ta hãy xem hồ sơ vụ án Đồng Lạc cố ý giết người đi.” Lăng Mạc nói.

Những tấm ảnh chụp lại từng trang hồ sơ được lần lượt chiếu lên trên màn hình lớn, theo đó những tình tiết cụ thể, tiến trình điều tra và kết quả phán quyết của vụ án Đồng Lạc cố ý giết người dần dần hiện lên rõ nét.

Tháng 08 năm 1994, Đỗ Xá vì tội cố ý giết người, song do bị hạn chế về năng lực trách nhiệm hình sự nên được tòa án nhân dân cấp trung thành phố Nam An, giảm nhẹ hình phạt, phán xử thành tù giam vô thời hạn, đồng thời cưỡng chế điều trị bệnh tâm thần. Khi đó do nhà tù thành phố Nam An không có đủ điều kiện cho việc cưỡng chế điều trị bệnh tâm thần, Sở Tư pháp tỉnh quyết định điều chỉnh áp giải Đỗ Xá đến nhà tù Kim Ninh ở Đông Bắc để chấp hành hình phạt tù đồng thời cưỡng chế điều trị.

Vụ án này dù sao cũng có liên quan đến tổ chức *Người gác đêm*, dưới sự phối hợp của Bộ Công an, Sở Tư pháp tỉnh đã sao chụp và gửi một bản nhiệm vụ áp giải lần này dưới dạng tài liệu cơ mật cho tổ chức *Người gác đêm*. Đương nhiên, dạng tài liệu cơ mật ở cấp loại này, cũng chỉ có cấp bậc cao nhất trong tổ chức *Người gác đêm* - Bác Nguyên Mạn và Tiêu Vãn Thiên được biết với nhau mà thôi.

Tuy rằng chỉ là áp giải một phạm nhân di chuyển, không đến mức khiến mọi người phải ồn ào kinh động, nhưng Bác Nguyễn Mạn vẫn có đôi chút không yên tâm. Cho nên, theo yêu cầu của Bác Nguyễn Mạn, Tiêu Vấn Thiên và Chu Lực Sơn được tổ chức *Người gác đêm* cử đi, để kết hợp hỗ trợ bộ phận tư pháp hoàn thành nhiệm vụ áp giải lần này.

Do đường xá xa xôi, để đề phòng bất trắc, bộ phận tư pháp quyết định lựa chọn thành viên cốt cán, tinh nhuệ, áp giải Đỗ Xá bằng máy bay. Quả thực là, đi máy bay trên không đến trời, dưới không đến đất, có lẽ là biện pháp áp giải an toàn nhất rồi. Để tránh việc gây ra hoảng sợ hoang mang, hoặc là tạo cơ hội cho Đỗ Xá gây ra hỗn loạn để đào thoát, lần áp giải này được coi là áp giải bí mật.

Tuy rằng lần hành động này hoàn toàn bảo mật, còn có đến năm nhân viên áp giải, toàn bộ quá trình áp giải cũng chỉ trong mấy tiếng đồng hồ, xem ra thì cũng không có vấn đề gì quá lớn. Nhưng mà, thực tế chứng minh rằng, cuối cùng vẫn đã xảy ra vấn đề, hơn nữa còn là vấn đề lớn.

Hoạt động áp giải đã bắt đầu rất thuận lợi. Tuy là thời đó việc kiểm tra an ninh máy bay không được nghiêm cẩn như bây giờ, song để đem được đồ vật gì nguy hiểm lên máy bay là rất khó, hơn nữa là máy bay di chuyển trên trời cao, cho nên trong cả quá trình bay có lẽ sẽ không xảy ra vấn đề gì. Xuống khỏi máy bay, thì sẽ có người tiếp nhận của hệ thống tư pháp. Vậy mà, lại chính trong thời gian hai tiếng đồng hồ bay đó đã xảy ra chuyện.

Khi đó, nhằm đảm bảo an toàn hơn nữa, chuyến bay được lựa chọn là một chuyến bay đêm. Chuyến bay đêm hành khách bay ít, chỉ có không đến 100 người. Máy bay chạy trên đường băng, cất cánh, bay vào quỹ đạo bay như dự định, tất cả đều rất thuận lợi và tự nhiên. Tiêu Vấn Thiên vốn

luôn trong trạng thái căng thẳng thần kinh thì vào lúc này, coi như là đã có thể nhẹ nhõm hoàn toàn. Dù sao cũng vào ban đêm, sau khi bay được hơn một tiếng đồng hồ, giữa tiếng ngáy của Chu Lực Sơn đang ngổ ỉ bên cạnh, ông cũng cảm nhận được cơn buồn ngủ, ý thức bắt đầu trở nên mơ hồ.

“Thưa ông, ông muốn uống chút gì không?” Trong mơ mơ hồ hồ, tiếng hỏi nhỏ nhẹ của tiếp viên hàng không ở phía gần dãy ghế đằng trước của Tiêu Vấn Thiên vọng đến.

“Nước cam nóng.” Là giọng nói của Đỗ Xá.

Mọi thứ đều vẫn đang diễn ra bình thường như thế, Tiêu Vấn Thiên nói với chính bản thân mình như vậy.

“Á!” Đột nhiên lúc đó, Đỗ Xá kêu thét lên một tiếng, khiến cho Tiêu Vấn Thiên nhanh chóng tỉnh táo trở lại, ông đứng bật dậy, do ảnh hưởng của không gian nhỏ hẹp giữa các ghế ngổ ỉ nên ông còn chưa đứng thẳng người lên được.

Thì ra, không biết tại làm sao, cốc nước cam nóng của tiếp viên hàng không đưa đến đã đổ thẳng lên trên tay và trên người Đỗ Xá, còn có thể nhìn thấy cả hơi nước nóng bốc lên từ cánh tay và trên đùi Đỗ Xá.

“Á!” Đỗ Xá rên lên.

Quá thực, một cốc nước cam nóng không ăn thua gì cả. Song, thời điểm này Đỗ Xá do sau khi gây án đã dùng đầu thuốc lá làm bỏng cánh tay, hơn nữa vết thương sau đó còn bị nhiễm trùng, cho nên miệng vết thương vẫn còn chưa liền lại hoàn toàn. Cốc nước cam nóng đó đổ trực tiếp lên trên cánh tay, đủ để hình dung cảm giác đau đớn đó sẽ như thế nào.

Tiếp viên hàng không bắt đầu hoảng loạn, không chỉ liên tục xin lỗi, lại còn đem ra chiếc khăn ướt để lau cho anh ta. Làn da bình thường thì lau

một chút cũng không sao, nhưng vết thương cũ còn chưa khỏi hẳn trên cánh tay Đỗ Xá thì bị lau như vậy một cái, lập tức lại bị bong mất một miếng da non mới hình thành. Đỗ Xá càng rên rĩ khiếp hơn. Lúc này, tiếp viên trưởng ở khoang trước cũng hay tin chạy đến, xin lỗi không ngừng.

“Phải rửa sạch vết thương, phòng chống tái nhiễm trùng lần nữa. Các anh đưa hắn ta đi rửa sạch, để tôi tìm thuốc.” Người tìm kiếm Chu Lực Sơn cẩn thận nói. Dù sao cùng xuất thân sinh viên ngành y, ông vẫn luôn đem thuốc theo bên mình.

“Để tôi đi.” Tiêu Vấn Thiên nói.

“Không, theo quy định, phải là tôi đi.” Nhân viên áp giải của bộ phận tư pháp nói.

“Máy bay đang bay vào vùng không khí xấu, đề nghị các vị trở về lại chỗ ngồi và thắt chặt dây an toàn.” Tiếp viên trưởng nói.

Lúc này, vừa đúng lúc bay vào vùng không khí xấu, tiếp viên trưởng vẫy tay ra hiệu mọi người đang xúm xung quanh xem xét đầu ngồi lại vào chỗ.

Tiêu Vấn Thiên nghĩ ngợi, chuyện này tuy là sự cố ngoài ý muốn, song cũng không có gì to tát. Cho nên, ông đã gạt đầu đồng ý, ngồi lại về chỗ của mình.

Nhưng mà, lần lượt những sự cố đã liên tiếp xảy ra.

Vào lúc nhân viên áp giải dẫn theo Đỗ Xá vừa mới rời khỏi chỗ ngồi, toàn bộ đèn đóm trong cả khoang hành khách tắt ngóm.

Tiêu Vấn Thiên lại muốn đứng bật dậy, song lại bị dây an toàn thít lại đau nhói. Ông tháo dây an toàn ra, đứng lên hét to: “Chuyện gì vậy? Có chuyện gì vậy?”

Vì là chuyến bay buổi đêm, cho nên sau khi toàn bộ ánh đèn chiếu sáng bị tắt hết, trong khoang hành khách thực sự là tối đến mức đưa bàn tay ra cũng không nhìn thấy năm ngón tay nữa.

Bởi vậy, cùng với tiếng hét của Tiêu Vấn Thiên, cả khoang hành khách bắt đầu trở nên ồn ào. Hơn thế nữa, máy bay đang rung lắc, đi đầu đó khiến mọi người trong máy bay cảm thấy càng thêm khủng hoảng.

“Đừng hoang loạn, đừng hoảng loạn, cơ trưởng nói là máy bay của chúng ta đang hoạt động bình thường.” Giọng nói của tiếp viên trưởng vẫn đang ở khoang giữa, rõ ràng là bọn họ chưa kịp quay trở lại khoang trước, “Đề nghị mọi người ngồi lại vị trí của mình, thắt chặt dây an toàn. Chúng tôi sẽ ngay lập tức bắt đầu kiểm tra hệ thống chiếu sáng trên máy bay, xin đừng lo lắng.”

“Dương Tê, mau đi kiểm tra FAP* xem.” Tiếp viên trưởng khẽ giọng nói với người tiếp viên hàng không vừa gây ra tai họa, “Sau đó đề nghị cơ trưởng kiểm tra xem có chuyện gì.”

“Để tôi đi xem.” Tiêu Vấn Thiên hướng đầu nhìn về phía khoang trước, song tấm rèm giữa khoang phổ thông và khoang hạng thương gia đã bị kéo lại, hơn nữa trong khoang hành khách tối đen như mực, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy bóng người ẩn hiện loáng thoáng.

“Thưa ông, mời ông cứ ngồi yên và thắt chặt dây an toàn. Chúng tôi đi kiểm tra là được rồi, ông không cần phải lo lắng.” Tiếp viên trưởng ngăn ý định muốn rời khỏi chỗ ngồi của Tiêu Vấn Thiên lại, sau đó quay người đi về phía khoang trước.

Máy bay lại đột nhiên rung lắc mạnh mấy lượt, Chu Lực Sơn kéo Tiêu Vấn Thiên lùi lại, nói: “Không sao đâu, đừng lo.”

Quả nhiên, không đầy hai phút sau, hệ thống chiếu sáng trong khoang hành khách đã được khôi phục lại, song ngay lập tức lại tắt ngóm.

“Thưa các quý hành khách, xin quý vị đừng lo lắng, hệ thống chiếu sáng của máy bay gặp phải sự cố nhỏ, chúng tôi đang thử tìm cách khắc phục.” Giọng nói trầm tĩnh của tiếp viên trưởng vang lên trong loa phóng thanh, “Sự cố chiếu sáng không hề ảnh hưởng đến chặng bay của chúng ta, nhưng do máy bay gặp phải vùng không khí xấu nên bị rung lắc, xin quý vị hãy về lại chỗ ngồi, đồng thời thắt chặt dây an toàn, hành khách đang ở trong nhà vệ sinh đề nghị nắm chặt tay vịn.”

Ánh đèn chiếu sáng trong máy bay lúc sáng lên, lúc lại tắt đi, cứ nhấp nháy liên tục.

“Nhiều sự cố ngoài ý muốn tập hợp đến cùng một lúc như thế này, tôi có chút lo lắng trong lòng.” Tiêu Vấn Thiên đứng ngồi không yên nói với Chu Lực Sơn ngồi ở bên cạnh.

Đột nhiên, người tiếp viên hàng không tên Dương Tê kêu lên một tiếng thất thanh: “Á! Máu! Máu!”

4

Lúc này, đến cả dây an toàn cũng không thể ngăn Tiêu Vấn Thiên lại nữa rồi. Ông lao như một mũi tên về phía vọng ra âm thanh - khoang trước máy bay. Song, do biến cố đột nhiên xảy ra này, thực sự là không thể ngăn chặn được những hành khách hiếu kỳ đang lũ lượt đứng dậy, vây quanh khu vực khoang trước. Tiêu Vấn Thiên vất vả vượt qua đám đông, chen lên đến khoang trước.

Tại khoang trước, một sợi dây điện phía sau màn hình FAP của máy bay dường như đã bị đứt, người cơ phó đang quỳ trên mặt đất, tìm cách khắc phục đoạn dây điện bị đứt này, song lúc này cũng đã dừng lại mọi việc trên tay. Do chỗ tiếp xúc không ổn định, đèn chiếu sáng trong máy bay nhấp nháy không ngừng.

Trong ánh đèn sáng nhấp nha nhấp nháy, Tiêu Văn Thiên phát hiện ra mọi người đều đang tập trung sự chú ý về phía sàn nhà chỗ cửa phòng vệ sinh. Thì ra, có một dòng máu đỏ tươi đang tràn ra bên ngoài từ khe hở nhỏ phía dưới cửa phòng vệ sinh.

Bất luận là tiếp viên hàng không, hay là hành khách, trong hoàn cảnh ánh sáng nhấp nháy, máy bay thì rung lắc như vậy, đều đã quên đi nỗi nguy hiểm, bọn họ đang tròn mắt sửng sờ nhìn vết máu đang ngày càng nhiều lên trên sàn nhà.

Đỗ Xá tự sát rồi!

Đó chính là khả năng duy nhất có thể xảy ra xuất hiện trong đầu Tiêu Văn Thiên lúc này.

“Mở cửa! Mở cửa!” Tiêu Văn Thiên ra sức đẩy cửa, cánh cửa không buồn động đậy. Ông điên cuồng đập cánh cửa, “Đỗ Xá, mở cửa, mở cửa!”

“Cảnh sát Tiêu, ông sao vậy?” Người nhân viên áp giải tư pháp lúc này vừa mới nói sẽ đưa Đỗ Xá đến nhà vệ sinh lúc này cũng đã chen lên đến khoang trước, hỏi ông.

“Sao anh lại ở đây? Đỗ Xá đâu rồi? Người đâu rồi?” Tiêu Văn Thiên vừa nhìn thấy người nhân viên áp giải này, mọi sự tức giận dồn hết lại, lay mạnh người anh ta.

“Ông làm gì vậy? Ông sao thế?!” Nhân viên áp giải đưa tay đẩy Tiêu Vấn Thiên ra, chỉ về phía khoang giữa, nói, “Anh ta không phải đang ở kia sao?!”

Lúc này tấm rèm ngăn cách của khoang hạng thương gia đã bị hành khách kéo ra, cùng với ánh đèn chiếu sáng nhấp nháy, Tiêu Vấn Thiên nhìn thấy rõ ràng Đỗ Xá đang ngồi tại chỗ ngồi của mình ở khoang giữa. Ông cúi đầu xuống, khuôn mặt trấn tĩnh, căn bản không quan tâm đến việc gì đã xảy ra ở khoang trước nữa, dường như ông đang suy nghĩ đi đâu gì.

Tiêu Vấn Thiên lúc này đang cần phải xoay chuyển đầu óc 180 độ, cho nên có chút mông lung khó hiểu.

“Vừa nãy anh ta ở đâu?” Tiêu Vấn Thiên dường như lại nghi ngờ Đỗ Xá tiếp tục giết người nữa.

“Ở suốt trong nhà vệ sinh tại khoang sau, không hề rời khỏi tầm mắt của tôi.” Nhân viên áp giải nói.

Tiêu Vấn Thiên lại càng mông lung khó hiểu.

Vào lúc này, Dương Tê vốn bị vết máu dọa cho sợ hãi cũng đã định thần trở lại, cô vội vàng luống cuống dùng chìa khóa mở cánh cửa nhà vệ sinh khoang trước từ bên ngoài. Vào giây phút cánh cửa mở ra, cô lập tức nhắm chặt hai mắt lại.

“Á” gần như là cùng một lúc, mọi nhân viên hàng không cũng như hành khách ở khoang trước đều kêu lên thất thanh.

Tiêu Vấn Thiên quay đầu nhìn lại, trong nhà vệ sinh toàn là máu me. Chỉ mới kịp nhìn một cái, khoang máy bay một lần nữa lại tối đen trở lại.

Nhưng chỉ nhìn một cái như vậy, Tiêu Vấn Thiên đã nhìn thấy, một thai phụ với chiếc bụng to tướng đã ngã gục trong vũng máu, sàn nhà vệ sinh

khắp nơi đều là máu tanh.

“Dùng đèn pin.” Tiêu Vấn Thiên hét lên với tiếp viên hàng không, sau đó hét vọng về phía khoang giữa, “Lão Chu, mau đến đây, lão Chu.”

Dưới ánh sáng của chiếc đèn pin trong tay tiếp viên trưởng, Tiêu Vấn Thiên và Chu Lực Sơn quỳ xuống trước cửa nhà vệ sinh để kiểm tra vết thương của thai phụ, phía sau lưng đám hành khách đều chen đến vây quanh họ.

Một miếng sắt đâm xuyên hẳn vào bên ngực trái của thai phụ, lúc này cô ấy đã không còn ý thức được gì nữa.

“Vẫn còn dấu hiệu sự sống.” Chu Lực Sơn lau mồ hôi trên trán rồi nói, “Nhưng nhìn vị trí vết đâm, có lẽ là đã đâm trúng vùng ngực làm tổn thương động mạch chủ. Mất nhiều máu như vậy, khó rồi.”

“Có cách gì cầm máu không? Còn hai mươi phút nữa mới có thể hạ cánh.” Tiêu Vấn Thiên nhìn cảnh tượng máu me thảm hại, “Liệu có cầm cự được thêm một chút thời gian không, cả hai mạng người đấy!”

“Hết cách rồi, không thể rút miếng sắt ra, vết thương đâm vào sâu bên trong, không cách gì cầm máu được cả.” Chu Lực Sơn nói, “Đành chỉ trông chờ vào số phận của cô ấy thôi, đừng động vào cô ấy.”

“Tự sát hay sao?” Tiêu Vấn Thiên hỏi Chu Lực Sơn.

“Đi đâu này... đi đâu này không thể biết được. Nhưng... nhưng có thể là vậy, bằng không thì bên trong nhà vệ sinh kín mít, sao có thể gây án giết người được chứ?” Chu Lực Sơn nói, “Hung khí là một miếng sắt sắc nhọn, không biết là đã đem được lên máy bay như thế nào.”

“Nhìn gì mà nhìn, có gì đáng nhìn đâu! Về chỗ cả đi!” Tiêu Vấn Thiên đẩy đám người đang chen vào sau lưng ông, nóng nảy nói, “Cơ trưởng đâu

r ồi?”

“Cơ trưởng đang ở khoang lái, chuẩn bị hạ cánh r ồi.” Tiếp viên trưởng nói.

Tiêu Vấn Thiên mắng th ần một câu, áp giải kẻ phạm tội, kết quả lại còn gặp phải một vụ án mạng. Ông lôi tiếp viên trưởng sang một bên, khẽ miệng dặn dò: “Cô nói với cơ trưởng, bảo ông ấy thông báo với mặt đất, phía cảnh sát c ần phải khám nghiệm hiện trường trong thời gian sớm nhất, xe cấp cứu 120 cũng phải chờ đợi tại vị trí dừng máy bay. Còn nữa, mấy chục hành khách này, toàn bộ đều phải bị giữ lại.”

“Đi ầu này...” Tiếp viên trưởng có chút ch ần chừ.

“Nghe tôi đi, tôi là người của Bộ Công an.” Tiêu Vấn Thiên đưa ra giấy chứng nhận của mình, nhìn vào mắt người tiếp viên trưởng và gật gật đầu, như là muốn để cô có lòng tin.

Máy bay đã hạ cánh an toàn. Mấy chiếc xe cảnh sát của bên công an và tư pháp nhấp nháy đèn báo xanh đỏ, xe cấp cứu cũng nhấp đèn cảnh báo màu xanh, xe buýt đưa đón sân bay cũng nhấp đèn cảnh báo màu vàng, tất cả đều đã vào vị trí.

Rất nhanh chóng, dưới sự hỗ trợ của xe chiếu sáng, cảnh sát đã bắt đầu tiến hành khám nghiệm hiện trường khu vực khoang trước của máy bay. Song, cũng rất nhanh chóng, một tin tức bi thảm được báo đến: trên đường được đưa đến bệnh viện, thai phụ bị thương do mất máu quá nhiều nên đã qua đời. Cái thai năm tháng trong bụng cô ấy cũng vì vậy mà tổn mệnh.

Lúc nhận cuộc điện thoại, Tiêu Vấn Thiên còn có thể nghe thấy tiếng khóc thống thiết của người ch ồng đang đợi ở sân bay để chuẩn bị đón người vợ của mình: “Tại sao chứ! Tất cả những chuyện này là vì sao vậy!

Là ai đã giết hại cô ấy! Là ai khiến chúng tôi không được đoàn tụ? Tôi còn đặc biệt mua vé khoang hạng thương gia, hạng thương gia của các người đối xử với hành khách như vậy hay sao?”

Người ch ờng tuy là lời nói lộn xộn không mạch lạc, nhưng cũng đã cung cấp được những tin tức có giá trị: Một là vị trí ng ồi của thai phụ là ở khoang hạng thương gia; Hai là thai phụ đi máy bay về để đoàn tụ cùng ch ờng, và không hề có động cơ tự sát.

Đương nhiên, kết quả khám nghiệm hiện trường của Chu Lực Sơn cũng có thể cho thấy rằng đây là một vụ án mạng giết người. Dây điện của màn hình đi ầu khiến hệ thống chiếu sáng trên máy bay là do con người phá hoại chứ không phải là bị hỏng do đã cũ. Hiện trường trên bức tường bên trong nhà vệ sinh, có dấu vết của băng dính, còn có cả đầu mối của đoạn dây sợi. Chu Lực Sơn phân tích, là đã có kẻ phá hoại hệ thống chiếu sáng, khiến cho người trong nhà vệ sinh không thấy rõ được tình hình trong nhà vệ sinh. Còn ở trong nhà vệ sinh, thì bí mật cài đặt một thiết bị có thể bắn ra miếng sắt nhọn, cơ quan tiếp xúc là dùng đoạn dây sợi nối li ền với tay nắm xoay trên khóa cửa nhà vệ sinh. Một khi có người vào nhà vệ sinh, sau đó xoay tay nắm cửa khóa nhà vệ sinh lại từ bên trong, miếng sắt nhọn sẽ bị bắn ra.

Có đi ầu, sau khi sự việc xảy ra, lúc mà không có ánh sáng, hiện trường thì hỗn loạn, sau khi cánh cửa nhà vệ sinh mở ra, hung thủ đã nhân lúc lộn xộn c ầm thiết bị đó đem đi mất.

Tiêu Vấn Thiên nhớ ra, lúc ông đang quỳ xuống chỗ cửa ra vào nhà vệ sinh, quả thật có người đã chen đẩy ông, nhưng ông đã không hề quay đầu lại để xem xem người đó trông ra sao.

“VẬY là giết người có chủ ý rồi, không những thế hung thủ còn ở trên cùng máy bay này.” Tiêu Vấn Thiên nói một cách chắc chắn, “Điều tra tình hình sao rồi?”

“Không có tình hình gì, người bị chết đã đi máy bay một mình đến Thẩm Dương.” Cảnh sát nhân dân tại địa phương nói, “Không quen biết bất cứ ai trên máy bay cả.”

Trong đầu Tiêu Vấn Thiên đột nhiên xuất hiện cảnh tượng Đỗ Xá bị bỏng do nước cam nóng, đang chuẩn bị đi đến nhà vệ sinh để rửa ráy.

“Không lẽ là cô tiếp viên hàng không tên Dương Tê kia có vấn đề?” Tiêu Vấn Thiên phỏng đoán.

“Không quan trọng, tôi phát hiện trên đoạn dây điện bị đứt có máu.” Chu Lực Sơn đứng đưa chiếc túi đựng vật chứng trong tay, nói, “Chúng ta có thể dùng kỹ thuật xét nghiệm DNA, Như Hy là bậc thầy kiểm nghiệm hàng đầu trong nước, nhờ cô ấy kiểm tra một chút là được thôi.”

“Nhưng mà, hiện trường bao nhiêu máu như vậy, chỗ này liệu có bị nhiễm bẩn rồi không?” Tiêu Vấn Thiên hỏi.

“Đây là vật chứng duy nhất lấy được tại hiện trường.” Chu Lực Sơn nói, “Chúng ta chỉ còn cầu mong rằng đó không phải là máu của người đã chết, mà là máu của hung thủ để lại do sơ ý đồng phạm phải làm hấn bị thương lúc phá hoại dây điện thôi!”

Song, trong lúc mẫu DNA được đưa đến Nam An để tiến hành kiểm nghiệm, ở chỗ Tiêu Vấn Thiên lại truyền đến một tin không tốt. Thông qua việc kiểm đếm ở sân bay, tổng số nhân viên tổ phục vụ hành khách và hành khách trên máy bay bị thiếu mất một người.

Cũng có nghĩa là, lúc các hành khách được xe buýt đưa đón đưa vào sân bay, có người đã nhận lúc lộn xộn bỏ trốn rồi.

Cũng may là, máy bay không giống với tàu hỏa thời đó, nên thông qua đối chiếu căn cước, đã biết được kẻ chưa đánh tự chạy này có tên Lý Khởi Lạc. Thông tin giấy tờ của anh ta sau khi được đưa vào kiểm tra trên hệ thống căn cước mà vào thời điểm đó vẫn còn chưa được hoàn thiện lắm, thì được xác nhận là giấy tờ thật, nhưng không có bất cứ tài liệu gì, thậm chí ngay cả một bức ảnh cũng không có. Đó là một người hoàn toàn lạ lẫm.

Tuy rằng không có thông tin cá nhân xác định, song Tiêu Văn Thiên vẫn có được biện pháp. Ông cho trích xuất dữ liệu hình ảnh camera giám sát của sân bay Nam An cũng như của thiết bị kiểm tra an ninh, tiến hành đối chiếu từng người một. Quả nhiên, hành lý của tên Lý Khởi Lạc này có vấn đề. Nếu như không quan sát kỹ lưỡng, thì cơ bản là không phát hiện ra được. Trong tay kéo va li hành lý của hắn, có vài dị vật, xem kỹ thì thấy đó là lò xo và một miếng sắt.

Nếu như đặt sự việc ở thời hiện tại, trong quá trình kiểm tra an ninh sẽ có thể phát hiện ra bất thường đó rồi. Nhưng mà thời điểm đó do thiết bị máy móc hạn chế, nếu như không phải là quan sát một cách có chủ đích, thì quả thực là không thể phát hiện được những dị vật nhỏ giấu trong tay kéo hành lý như vậy. Nhìn vào, thì giống như là linh kiện của va li kéo tay mà thôi.

Xem kỹ lại những hình ảnh camera giám sát về Lý Khởi Lạc. Cũng vẫn do thiết bị thời đó còn hạn chế, nên không thể nhìn thấy mặt của gã thanh niên trẻ đội mũ trùm kín được. Song nhìn vào hình dáng cơ thể hắn ta, Tiêu Văn Thiên người vốn luôn nghi ngờ ở đây có vấn đề đã xác định được, đó

chính là con trai của Lão Đồng - người mà bản thân ông đã chứng kiến cậu lớn lên hàng ngày - Đồng Lạc.

Đã xác định được đối tượng tình nghi cụ thể, Tiêu Vấn Thiên báo với Bác Như Hy sau khi có kết quả DNA, thì lập tức đối chiếu với DNA của Lão Đồng. Tuy rằng khi đó kỹ thuật DNA còn chưa được thành thạo, nhưng mà có sự đối chiếu cha con cụ thể như vậy, thì vẫn có thể thực hiện được.

Cho nên một ngày sau, tổ chuyên án đã xác định được kẻ tình nghi phạm tội - Đồng Lạc. Còn cô tiếp viên hàng không Dương Tê vốn đang bị khống chế cũng được chứng minh là trong sạch.

Song cho đến lúc này, Đồng Lạc đã không thấy tung tích đâu nữa.

Khoảng thời gian đó, có lẽ là giai đoạn Tiêu Vấn Thiên chịu nhiều dằn vặt nhất. Cảnh tượng người thai phụ chết thảm thương, căn phòng vệ sinh toàn máu me, cả những bài báo tràn ngập khắp nơi trên các phương tiện tin tức truyền thông, cũng như những chỉ trích của quần chúng, khiến cho Tiêu Vấn Thiên ngày ngày đều không thể ngủ được. Mỗi khi ông nằm xuống giường, người thai phụ toàn thân đầy máu me kia lại hiện ra trước mắt ông.

Mặc dù là con trai của người bạn cũ, ông cũng nhất định phải truy xét đến cùng. Cho dù Đồng Lạc có chạy đến tận chân trời góc bể, cũng phải tóm được cậu ta bắt về quy án!

Mấy tháng sau đó, Tiêu Vấn Thiên giành toàn bộ sức lực và tâm trí vào việc tìm bắt Đồng Lạc. Ông cũng biết rằng các đồng nghiệp cũ của mình, nhất là những đồng nghiệp có mối quan hệ tốt với Lão Đồng không thấu hiểu cho cách làm của ông, song cứ nghĩ tới cảnh ngộ của người chết, ông lại quyết tâm đến cùng.

Sau đó, Tiêu Vấn Thiên phát hiện Đồng Lạc trước đây thường chuyển tiền một cách không định kỳ vào một số tài khoản không rõ ràng. Tuy rằng số tiền không nhiều, song đây cũng là một manh mối. Quả nhiên, thông qua việc giám sát số tài khoản này, Tiêu Vấn Thiên phát hiện ra được tung tích của Đồng Lạc.

Vì thế, dưới sự nỗ lực của cảnh sát hai nơi là Nam An và Thẩm Dương, Đồng Lạc đã bị bắt về quy án vào tháng 11 năm 1994.

Qua thẩm vấn, Đồng Lạc đã khai nhận, không phản bác tội ác của chính mình.

Sau khi Đỗ Xá bị phán xử phạt tù không thời hạn, Đồng Lạc không phục trong lòng. Theo như phán đoán của cậu, bệnh tâm thần của Đỗ Xá là ngụy tạo, kết quả giám định bệnh tâm thần là có vấn đề. Nhưng mà, cơ quan kiểm sát không hề tiếp nhận đơn thư ý kiến của cậu. Cậu cảm thấy, luật pháp của thế giới này là không công bằng, nếu như muốn hung thủ phải nhận báo ứng tương xứng, chỉ có cách là tự mình ra tay thôi.

Tuy rằng không hé lộ về cách thức có được thông tin, nhưng Đồng Lạc cũng đã khai nhận việc bản thân cuối cùng đã biết được thông tin tình báo về nhiệm vụ áp giải cơ mật lần này cũng như số hiệu cụ thể của chuyến bay. Cho nên, cậu ta đã bắt đầu hoạch định vụ ám sát của mình.

Đồng Lạc lợi dụng sự thuận tiện của chức vụ của mình, lấy trộm chứng nhận căn cước điện tử của Bác Nguyên Mạn, đăng nhập vào hệ thống quản lý căn cước, rồi tạo cho mình một thân phận giả, còn tạo ra một thẻ căn cước giả. Do thời đó thẻ căn cước đời đầu còn chưa có chip điện tử, cho nên không lo là sẽ bị phát hiện ra.

Tiếp đó cậu ta lợi dụng thân phận giả này để mua vé khoang hạng thương gia của chuyến bay áp giải.

Lúc ở phòng chờ tại sân bay, nhân lúc Tiêu Văn Thiên và Chu Lực Sơn tạm thời không có mặt, Đồng Lạc nhắm chuẩn cơ hội đưa cho Đỗ Xá một mẫu giấy gợi ý ở trên đó là vào lúc tiếp viên hàng không đem đồ ăn đến, Đỗ Xá phải cố ý làm đổ cốc nước, kiếm cớ đi ra nhà vệ sinh ở khoang trước, ở đó, sẽ có tài liệu hướng dẫn chỉ cho Đỗ Xá cách trốn thoát, “người tốt bụng” viết mẫu giấy nhắn đó sau khi cứu được anh ta ra sẽ sắp xếp cho anh ta cuộc sống về sau này.

Rõ ràng là, mục đích của Đồng Lạc chính là dụ dỗ Đỗ Xá đi đến nhà vệ sinh, sau đó khóa cửa lại, lợi dụng thiết bị bắn ra để giết chết Đỗ Xá.

Lúc người tiếp viên hàng không đưa đồ ăn đến, Đồng Lạc đã đi đến nhà vệ sinh khoang trước, đồng thời lắp đặt xong xuôi thiết bị bắn sát nhọn ám sát. Khi nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Đỗ Xá, Đồng Lạc ra khỏi nhà vệ sinh, rồi nhân lúc tiếp viên trưởng không có mặt, đã cắt đứt dây điện ở phía sau màn hình điều khiển hệ thống chiếu sáng, khiến cho hệ thống chiếu sáng trong khoang máy bay bị ngắt điện. Bởi vì nếu như có ánh sáng, rất dễ dàng phát hiện được thiết bị bắn sát nhọn ám sát trong nhà vệ sinh.

Vốn dĩ đã tính toán mọi việc đều không còn một khe hở nào cả, nhưng lại không từng nghĩ đến việc, người thai phụ ngồi ở khoang hạng thương gia hàng ghế đằng sau Đồng Lạc, do máy bay rung lắc nên cô cảm thấy khó chịu. Lúc này, lại đột nhiên mất điện nữa, cô bất giác cảm thấy vô cùng khó chịu, buồn nôn.

Cho nên, người thai phụ đó đã trở thành kẻ thí mạng.

Thế còn Đỗ Xá nghĩ ở khoang phổ thông vốn muốn đi đến khoang trước, nhưng người nhân viên áp giải đi cùng đã kịp thời ngăn lại, bảo cho anh ta rằng đó là nhà vệ sinh của khoang hạng thương gia, cho nên bắt buộc dĩ đành phải đi đến nhà vệ sinh khoang sau, nhờ đó mà thoát được kiếp nạn này.

Sau khi sự việc xảy ra, Đồng Lạc cũng vô cùng giày vò ân hận, nhưng đầu óc cậu ta vẫn còn rất tỉnh táo. Để không dấy lên nghi ngờ, cậu ta đã nhân lúc tối đèn lấy đi thiết bị ám sát lắp đặt trên tường nhà vệ sinh.

Song không ngờ là, sau khi máy bay hạ cánh, nhân viên bảo vệ sân bay thông báo tất cả mọi người trên máy bay đều buộc phải tạm thời bị giữ lại. Đồng Lạc hiểu rất rõ, nếu như chỉ với một thẻ căn cước giả, thì không ai có thể phát hiện ra cậu được. Trừ phi tất cả mọi người đều bị giữ lại. Và hình dáng của cậu, cả Tiêu Vấn Thiên và Chu Lực Sơn đều biết rõ.

Bất đắc dĩ, khi đang ở trên xe buýt sân bay, Đồng Lạc chỉ còn cách nhân lúc lộn xộn trốn khỏi sân bay. Vốn cho là sẽ thoát được kiếp nạn này, nhưng không ngờ bị tóm đuôi nhanh đến như vậy.

Quả thực, nếu như không phải là Tiêu Vấn Thiên trong lòng vốn luôn hoài nghi, rồi kịp thời phát hiện được đối tượng tình nghi, như vậy thì ông ấy cũng không suy đoán ra được việc Đồng Lạc trước đó đã đưa cho Đỗ Xá mẫu giấy nhấn. Nếu như không phải là Đỗ Xá chủ động đi ra nhà vệ sinh, vậy thì vụ mưu sát lần này căn bản là không thể thành công như ý được. Mà biện pháp duy nhất khiến cho Đỗ Xá phải đi ra nhà vệ sinh trong khoảng thời gian quy định, chính là sự sơ suất của tiếp viên hàng không. Hơn nữa màn hình đi đầu khiến hệ thống ánh sáng trên máy bay cũng đều do tiếp viên hàng không thao tác, vậy thì cô tiếp viên hàng không tên Dương

Tên đó mới là kẻ tình nghi số 1. Sẽ không có ai nghi ngờ đến Đồng Lạc cả. Đồng Lạc đã luôn tin tưởng ở bản thân như vậy.

Vụ án được phá giải một cách thuận lợi như vậy. Tháng 1 năm 1995, sau khi ăn Tết xong, với tội danh cố ý giết người, Đồng Lạc đã bị phán xử tử hình, mất đi quyền lợi chính trị suốt đời.

Đồng Lạc không biện hộ giải thích cho bản thân quá nhiều. Nhưng cho dù đến tận trước khi bị xử tử hình, cậu ta vẫn luôn nhấn mạnh: Bản thân mình đưa cho Đỗ Xá mẫu giấy, và Đỗ Xá lại đã làm theo gợi ý của cậu. Điều đó đã chứng tỏ Đỗ Xá cũng có nguyện vọng trốn thoát, và có năng lực tự bảo vệ bản thân, cho nên hẳn căn bản không hề bị bệnh tâm thần!

Đồng Lạc cho rằng, bản thân mình chết cũng không quan trọng, nhưng kẻ thù giết hại cha là Đỗ Xá, cũng cần phải bị chết.

Nhưng mà, phán quyết của Đỗ Xá đã có hiệu lực, tòa án cũng không dựa theo những suy luận của Đồng Lạc để đi lật lại vụ án rồi đưa ra tái thẩm. Tòa án và viện kiểm sát đều thống nhất cho rằng, Đỗ Xá vốn là bị bệnh tâm thần gián đoạn, trong giai đoạn bệnh tâm thần gián đoạn, thì thần chí hẳn bình thường. Cho nên suy luận của Đồng Lạc hiển nhiên là không chính xác.

Nói một cách khác, một màn kịch báo thù lớn được Đồng Lạc lên kế hoạch chuẩn bị kỹ lưỡng, chi tiết tỉ mỉ, cuối cùng kết thúc là một cái chết hai sinh mạng của một người dân thường vô tội, và kết thúc bằng chính sinh mạng của Đồng Lạc.

Xem xong tập hồ sơ vụ án dày cộp đó, các thành viên *Người gác đêm* ai ai cũng không khỏi cảm khái khôn nguôi.

Rốt cuộc thì cái gì mới là công lý thực chất? Vấn về muôn thừa này, một lần nữa lại nổi cộm lên trong đầu mọi người.

Nếu như không phải là Tiêu Lăng tinh mắt, mọi người đâu sẽ kết thúc công việc của ngày hôm nay trong tâm trạng khó tả như vậy. Song Tiêu Lăng lại phát hiện ra được, ở phía cuối cùng của tập hồ sơ, còn có mấy văn bản dạng ảnh jpg cài đặt ở chế độ ẩn nữa mờ.

Vốn dĩ tập tài liệu đã bổ sung thêm mật khẩu rồi, tại sao mấy văn bản này còn thiết lập cả chế độ ẩn nữa? Nếu như không phải vì điện thoại di động của Tiêu Vọng thiết lập chế độ “có thể xem văn bản ẩn”, vậy thì mấy văn bản này thật sự là sẽ thoát khỏi tầm mắt của mọi người.

Tiêu Lăng lòng tràn đầy sự hiếu kỳ đã không chút chậm trễ mở các văn bản đó ra. Tất cả những văn bản đó, đều có một đề mục* thống nhất - “Ghi chép cuộc họp”.

CHƯƠNG 4

Bệnh nhân tâm thần

Mọi tội ác ở bên trong tâm linh con người

Được bao bọc trong tiềm thức như một dạng khuynh hướng.

Sigmund Freud

1

Biên bản ghi chép các cuộc họp có rất nhiều phần, ghi chép lại không ít nội dung các cuộc họp nội bộ của tổ chức *Người gác đêm* năm đó. Những biên bản ghi chép cuộc họp này đều được viết tay, nét chữ tuấn tú, giống hệt với nét chữ viết tay ghi chép trước đó của Đường Tuấn. Cũng có nghĩa là, người đảm nhiệm việc ghi chép bao nhiêu lần họp hành đó, chính là Đường Tuấn. Đường Tuấn sau khi hoàn tất việc ghi chép, thì đã không lưu vào hồ sơ luôn, mà đều dùng cách chụp ảnh để lưu giữ lại những ghi chép này.

Phần lớn những ghi chép cuộc họp đều xoay quanh các vụ án Diệp Phượng Viên giết người, vụ án Đỗ Xá giết người và vụ án Đồng Lạc giết người - ba vụ án mà xem ra thì không có liên quan gì lớn đến nhau, nhưng kỳ thực lại là loạt vụ án “oan oan tương báo” được thực hiện gắn liền với nhau. Ba vụ án mạng liên đới kéo dài đến 11 năm, tư duy pháp trị ở những thời đại khác nhau cũng không giống nhau, cho nên mỗi lần tổ chức họp,

phát biểu của mọi người đều rất hăng hái, bất đồng ý kiến với nhau cũng rất lớn.

Tuy là năm đó hầu như mọi thành viên của tổ chức *Người gác đêm* đều phát biểu, có người thái độ phát biểu còn rất kịch liệt, nhưng trong mọi biên bản ghi chép các cuộc họp, đều không tìm thấy ghi chép về phát biểu của Đường Tuấn. Cũng có thể nói là, bất luận năm đó tranh luận gay gắt đến thế nào, trước sau Đường Tuấn đều giữ thái độ trầm mặc im lặng.

Nếu như nói rằng từ những biên bản ghi chép cuộc họp này có thể nhận thấy rõ ràng hai luồng ý kiến trong nội bộ tổ chức *Người gác đêm* năm đó, vậy thì Đường Tuấn chính là dạng thứ ba - không có ý kiến, hoặc là có ý kiến nhưng chỉ để ở trong lòng.

Tiêu Vọng nhanh chóng lướt qua một loạt nội dung chủ yếu của các biên bản ghi chép cuộc họp, nói: “Kỳ thực, ở thời kỳ đó khi mà còn tồn tại nhiều ý kiến bất đồng mâu thuẫn về tinh thần pháp trị, để có thể duy trì ‘quyền lực hạn chế’ thực sự cũng không dễ dàng gì. Ngay cả hiện giờ, trên hệ thống mạng internet, vẫn còn có rất nhiều người trong lòng chắc chắn về ‘quy kết có tội’, sau khi đánh giá chủ quan bằng nhận định ban đầu một kết luận nào đó mà bản thân tự cho rằng là chính xác, thì sẽ đưa ra những ‘nghị ngờ’ của mỗi người, tiếp đó trăm phương ngàn kế tìm kiếm những manh mối ‘thả mồi bắt bóng’ để mà tự chứng minh cho kết luận đó. Điêu này cũng giống như là ‘phải xử tử’ năm đó, một khi đã tự mình nhận định, thì sẽ hy vọng có thể đại diện cho ‘công lý’ để phán xử ‘tội ác’.”

“Ở thời đại đó, những người có quan điểm ‘suy đoán vô tội’ một cách thực sự, quả thực không dễ dàng.” Lăng Mạc nói, “Không biết rằng những tranh luận này có phải là có chút tác dụng thúc đẩy đối với dự án sửa đổi

“*Luật tố tụng hình sự*” năm 1996 công nhận nguyên tắc ‘suy đoán vô tội’ hay không.”

“Mọi người đều công nhận nguyên tắc ‘suy đoán vô tội’, song đối với khái niệm ‘đoán tội’ cụ thể thì còn chưa được rõ ràng lắm.” Tiêu Vọng nói.

Đối với vụ án Đỗ Xá giết người, điểm tranh cãi chủ yếu là ở tờ giấy giám định bệnh tâm thần. “Phải quản thúc” do một số người chủ trương trong đó đứng đầu là Tiêu Văn Thiên và Chu Lực Sơn thì cho rằng nếu như đã có kết luận rõ ràng được đưa ra bởi cơ quan giám định bệnh tâm thần có đủ tư cách thẩm quyền, như vậy thì có thể được coi là một chứng cứ quan trọng có ảnh hưởng đến việc phán quyết, đây là một biểu hiện của việc đảm bảo nhân quyền. Còn những người khác có ý kiến “xử tử” thì cho rằng, Đồng Lạc đã tiến hành lượng lớn đi điều tra, nhất là mảnh giấy nhấn cuối cùng ngấm định có thể phản ánh ra việc Đỗ Xá vốn không hề có trở ngại về mặt tinh thần. Nếu như đã “suy đoán vô tội”, vậy thì việc “đoán bệnh” cũng nên coi là “không bệnh”. Có căn cứ chứng minh bệnh tâm thần của Đỗ Xá có thể là ngụy tạo ra, vậy thì không nên nhận định là hắn ta có bệnh tâm thần, mà phải trực tiếp đưa ra phán xử. “Phải quản thúc” cho rằng, tinh thần chủ chốt của “suy đoán vô tội” có mục đích là đảm bảo nhân quyền, vậy thì trừ phi có chứng cứ rõ ràng đích xác chứng minh bệnh tâm thần đó là ngụy tạo, còn không thì “đoán bệnh” cần phải được xử lý theo như “có bệnh”. “Phải xử tử” cho rằng, nếu như xử lý như vậy, thì không còn là nguyên tắc “suy đoán vô tội” nữa rồi, mà là nguyên tắc “bảo vệ phần tử phạm tội”. “Phải quản thúc” cho rằng, quyền lực công buộc phải sử dụng thân trọng, đối với kẻ tình nghi phạm tội còn tồn tại những điểm nghi vấn, quyền con người đương nhiên cần được bảo vệ. Bảo vệ quyền con người của kẻ tình nghi phạm tội, là một biểu hiện của xã hội pháp trị tiến bộ.

Mỗi người một ý, vấn đề tranh cãi nhanh chóng lại chuyển từ vụ án Đỗ Xá giết người sang vụ án Đồng Lạc giết người.

“Phải xử tử” cho rằng, nếu đã chủ trương “suy đoán vô tội”, vậy thì chứng cứ trong vụ án Đồng Lạc giết người cũng chỉ là “suy đoán”. Chứng cứ của cả vụ án chỉ có dấu DNA trên đoạn dây điện bị phá hoại. Vậy thì, giả thiết rằng Đồng Lạc chỉ là một người hay hóng chuyện vào xem thôi, rồi không cẩn thận bị sợi dây điện đứt làm bị thương ngón tay, thì có phải là cũng có thể chứng minh cậu ta vô tội rồi không? “Phải quản thúc” cho rằng, vấn đề “suy đoán” trong “suy đoán vô tội” là chỉ sự nghi ngờ hợp lý, chứ không phải là nguy biện. Đồng Lạc có động cơ giết người, rồi xuất hiện trong thời gian đã định trên một chuyến bay đã định, có camera giám sát cho thấy cậu ta đem theo linh kiện thiết bị, hơn thế chỉ có ý chủ động phá hoại dây điện thì mới tiếp xúc đến đoạn dây điện ở vị trí khuất nẻo. Quan trọng hơn thế là, có lời khai của chính bản thân Đồng Lạc, không những vậy, cậu ta còn giải thích một cách hợp lý cả quá trình gây án mà ngay cả phía cảnh sát còn không thể ngờ tới. Điều đó đã cấu thành nên chuỗi mắt xích chứng cứ hoàn chỉnh, những lời nói lúc trước đều là nguy biện, không thể được coi là nghi ngờ hợp lý, cho nên không thể coi là “suy đoán” tội được.

“Suy đoán” là đứng từ lập trường góc độ thường quy, công bằng, nếu như trước đó đã bị ảnh hưởng bởi yếu tố tình cảm rồi, thì không còn gọi là “suy đoán vô tội” theo tinh thần pháp trị được nữa.

Đối với vụ án giết người của mẹ ruột Đỗ Xá là Diệp Phượng Viên năm đó, nội bộ tổ chức cũng có tranh cãi.

“Phải xử tử” cho rằng, dưới mắt nhìn của thời đại hiện nay, những chi tiết trong vụ án Diệp Phượng Viên giết người năm đó, cũng có nhiều điều

không vững vàng, năm đó đầu đã xử tử phần tử phạm tội rồi, vậy tại sao bây giờ lại không thế? Còn “phải quản thúc” cho rằng, vụ án đó xảy ra vào năm 1983, biện pháp kỹ thuật của mười năm trước, mức độ có thể đạt đến cũng chính là tiêu chuẩn của thời đó rồi. Cho nên, dưới mắt nhìn ở thời điểm đó, mắt xích chứng cứ cũng được coi là hoàn thiện, nên là không có vấn đề gì cả. Cùng với sự phát triển của khoa học kỹ thuật, yêu cầu đối với cảnh sát cũng ngày càng cao, ngày càng trông đợi xã hội pháp trị có thể tiến lên một nấc thang mới.

Tranh cãi xảy ra rất nhiều lần, song không ai có thể thuyết phục được ai.

Dương nhiên những biên bản ghi chép cuộc họp này cũng không hoàn toàn là sự đối lập ‘giao chiến’ của hai luồng ý kiến, còn có một số ghi chép những cuộc họp đi đầu tra nội bộ.

Theo yêu cầu của Bộ Công an, trước khi Đồng Lạc bị tuyên án tử hình, chức trách quyền hạn của tổ chức *Người gác đêm* cũng đã bị đình chỉ. Bởi vì theo lời khai nhận của Đồng Lạc, cậu ta không chỉ lấy trộm chứng nhận căn cước điện tử của Bác Nguyễn Mạnh và sử dụng để đột nhập hệ thống nội bộ của tổ chức, rồi tự tạo cho mình một thân phận giả, không những thế còn biết rõ cả thời gian, số hiệu chuyển bay, nơi bị chuyển đến của nhiệm vụ áp giải Đỗ Xá lần này, thậm chí biết cả vị trí chỗ ngồi sơ bộ của bọn họ trên máy bay.

Vấn đề này là rất nghiêm trọng, bởi vì những tin tức này được chuyển từ trên Bộ xuống dưới dạng tài liệu cơ mật, mà với tư cách là thực tập sinh trong nội bộ tổ chức như Đồng Lạc, thì hoàn toàn không thể tiếp xúc được với tài liệu này.

Một tổ chức bí mật mà ngay cả tin tức nội bộ của nó cũng không thể đảm bảo bí mật được, vậy thì còn cần cái tổ chức bí mật này làm gì nữa? Sự việc này có liên quan rất rộng lớn, cho nên Bộ Công an quyết định, yêu cầu tổ chức *Người gác đêm* dừng hoạt động để tiến hành kiểm tra.

Vén vén một vài văn bản, cũng không thể biết rõ được năm đó tổ chức *Người gác đêm* đã phải trải qua bao nhiêu lần kiểm tra và điề tra nội bộ, nhưng vẫn không có một kết quả điề tra rõ ràng nào.

Kết hợp với lần nói chuyện giữa Bác Nguyễn Mạnh, Tiêu Văn Thiên và Đường Tuấn năm ngoái, Tiêu Vọng và Tiêu Lăng sơ bộ biết được ngu ồn cơn của những mong muốn trong lòng các vị trưởng bối, đó chính là một dạng cảm giác chí hướng chưa được trọn vẹn, chưa được hoàn thành. Hai bọn họ bất giác cũng cảm nhận được áp lực trên đôi vai của bản thân tăng thêm.

Dễ nhận thấy rằng, bắt đầu từ năm đó khi tổ chức *Người gác đêm* bị dừng hoạt động, tuy là không có mệnh lệnh bãi bỏ tổ chức này, song cũng mãi không hề có mệnh lệnh khôi phục lại quyền hạn và chức trách hoạt động, cho đến tận khi diễn ra diễn tập ở sa bàn lớn cách đây không lâu. Và trong khoảng thời gian hai mươi mấy năm trời chậm rãi trôi qua, những thành viên cũ của *Người gác đêm* hầu hết đều đã rời bỏ tổ chức.

Nhất là sau khi dự án sửa đổi “*Luật tổ tụng hình sự*” năm 1996 được ban bố thi hành, những thành viên giữ quan điểm của “phải xử tử” lại càng lũ lượt từ chức, có người thì bỏ việc làm kinh doanh, có người thì tự tìm công việc khác.

Đường Tuấn cũng đã từ chức trong giai đoạn đó, rồi ứng cử vào trường đại học đảm nhiệm công việc của một phó giáo sư tâm lý học. Còn một số thành viên khác của tổ chức *Người gác đêm*, không muốn rời khỏi

hàng ngũ cảnh sát, cũng không thể cứ mãi ngồi không rảnh rỗi trong cái tổ chức chỉ còn tồn tại cái tên mà không hề còn hoạt động gì này, cho nên đã thông qua trình tự các bước trong tổ chức, rời khỏi cương vị công tác hiện thời, xin được đi đầu động đến các vị trí khác ở các cơ quan công an, tiếp tục thực thi công việc “chống lại bóng tối, bảo vệ ánh sáng”. Tiêu Văn Thiên chính là trường hợp như vậy, tuy là năm đó sau khi bị khiển trách cảnh cáo nghiêm trọng của cấp trên do những sai lầm trong lần áp giải, ông đã rời khỏi tổ chức *Người gác đêm*, đến Sở Công an thành phố Nam An làm một cảnh sát hình sự, trải qua hơn hai mươi năm lăn lộn phấn đấu, phá được vô số vụ án, lập được hàng loạt chiến công, cuối cùng cũng trở thành giám đốc Sở Công an thành phố Nam An.

Bất luận là tìm kiếm con đường tiến thân ra sao, trong khoảng thời gian tháng 3 năm 1996, tổ chức *Người gác đêm* ở vào trạng thái hoàn toàn giải tán. Còn tổ trưởng của *Người gác đêm* Bác Nguyên Mạn khi ấy 52 tuổi, sau khi bị xử lý kỷ luật ghi lỗi, xử lý giáng chức giáng cấp, thì cũng làm thủ tục xin nghỉ do bệnh tật, trở thành tư lệnh duy nhất còn cõ thủ lại của một tổ chức trống không.

Những tài liệu này, đưa mọi người trở lại với thời đại đó khi mà nền pháp trị còn chưa được kiện toàn, để mọi người tự đặt mình vào trong hoàn cảnh môi trường đó, cảm nhận được những tàn dư của quá trình tranh cãi về tinh thần pháp trị năm đó, cũng là để mọi người thêm nhớ về nguyên nhân lịch sử của việc tổ chức *Người gác đêm* suy thoái. Giờ đây những người trẻ tuổi bọn họ cần phải lấy lại vinh quang cho tổ chức, nhưng lại không biết bản thân mình có thể theo được dấu chân của những bậc tiền bối đi trước để mà tiếp tục tiến bước hay không.

“Tôi luôn cảm thấy, đi đầu tra của Đồng Lạc năm đó là có cơ sở khoa học.” Lăng Mạc nói, “Nhìn từ góc độ lý luận tâm lý học hiện nay, thực sự chỉ có thể chứng minh Đỗ Xá có nhân cách khuyết thiếu rõ rệt, tâm lý rất là có vấn đề Nhưng cũng giống như lúc trước tôi đã nói, tinh thần của hắn ta vốn chẳng có vấn đề gì cả.”

“Bất kể ý kiến của cậu là chính xác hay không, chúng ta vẫn cần phải suy xét đến thời hạn pháp luật.” Tiêu Vọng nói.

“Ý tôi muốn nói là, liệu có thể thông qua tra hỏi Đỗ Xá để có được dù chỉ là chút ít thông tin thôi hay không? Như vậy cũng còn tốt hơn nhiều so với việc không biết bắt đầu từ đâu.” Lăng Mạc nói.

“Đúng, đúng, đúng, hỏi một chút cũng tốt hơn là không hỏi.” Tiêu Lăng lúc này đã quên mất việc vừa lúc trước cũng từng phản đối kiến nghị này của Lăng Mạc.

“Hỏi một bệnh nhân tâm thần về câu chuyện mấy chục năm về trước? Tôi e sợ là sẽ gây lạc hướng đi đầu tra.” Tiêu Vọng chần chừ đáp lại.

“Tôi vừa mới nói rồi, hắn ta rất có khả năng là bình thường về mặt tinh thần.” Lăng Mạc phản bác lại.

“Xem những ghi chép kia, thì là không có bệnh.” Tiêu Lăng nói.

“Còn cả cái gọi là ‘tính vị lợi xã hội’ mà chúng ta vẫn luôn nhấn mạnh trước đó nữa.” Lăng Mạc nói, “Nếu như là người không tự chủ về mặt ý thức, rất khó để thực hiện được những hành vi hành động có tính vị lợi xã hội rõ rệt. Anh có còn nhớ câu chuyện tổ trưởng đã kể cho chúng ta không? Năm đó ở bên trong hang núi đó, có sợi dây thừng. Anh nói xem, giết người thì giết người thôi, tại sao phải đem theo dây thừng chứ?”

Tiêu Vọng xoa cằm nói, “Đã có cơ quan giám định bệnh tâm thần chuyên nghiệp, thì nên lấy văn bản pháp luật làm căn cứ chính, hợp lý hay không hợp lý không phải là việc chúng ta cần bàn tới.”

“Nếu như không có sự giám sát lẫn nhau, kết nối các khâu với nhau, chỉ cứ việc mình mình làm, vậy còn gọi là công lý thực chất nữa không?” Tiêu Lăng cướp lời nói, “Bất luận là văn bản giám định chuyên nghiệp đến thế nào đi nữa, thì cũng cần phải được cơ quan xử lý vụ án công nhận, mới có hiệu lực pháp luật được.”

“Nhưng mà pháp luật đã công nhận rồi.” Tiêu Vọng nói, “Căn cứ phán quyết của quan tòa chính là tờ giấy giám định này.”

Tiêu Vọng tiếp tục nói: “Chúng ta thay vì nghi ngờ kết quả giám định bệnh tâm thần, chi bằng hãy tiếp tục kiên trì theo đuổi các manh mối hiện giờ của chúng ta.”

“Điều này thì cũng phải.” Tiêu Lăng nói.

“Tôi vẫn muốn thử một cơ hội đi hỏi Đỗ Xá.” Lăng Mạc một lần nữa quay đầu sang nói với Tiêu Vọng.

Tiêu Vọng nghĩ ngợi chốc lát, rồi nói: “Lăng Mạc, vấn đề cốt yếu khiến *Người gác đêm* năm đó phân rã, đó chính là vấn đề công lý thực chất và công lý trình tự. Đỗ Xá có nên tiến hành giám định bệnh tâm thần để từ đó có được kim bài miễn tội chết hay không, năm đó cũng đã có tranh luận. *Người gác đêm* hiện giờ đương nhiên đã hiểu được rằng công lý trình tự cũng quan trọng tương tự, giám định bệnh tâm thần là quyền lợi của đương sự, đương nhiên cần được đảm bảo.”

“Đúng, điều này tôi không phủ nhận!” Lăng Mạc phản bác, “Nhưng còn sau khi giám định bệnh tâm thần thì sao chứ, lẽ ra cần phải khảo chứng

nhiều lần tính hợp lý của kết quả giám định đó, chứ không nên giống như là anh nói, rằng bởi vì người khác chuyên nghiệp hơn mình rồi, nên mình dễ dàng tin tưởng vào đội ngũ chuyên nghiệp đó. Khảo chứng nhiều lần mới là công lý thực chất.”

“Thế nhưng, là những người ngoài ngành, chúng ta lại đi ‘khảo chứng’ ý kiến giám định của người trong ngành, đi đầu này dường như là không thỏa đáng.” Tiêu Vọng nói, “Tôn trọng sự chuyên nghiệp, đó mới là công lý thực chất.”

“Nói một cách chính xác, tôi và thầy Đường đều không tính là người ngoài ngành.” Lăng Mạc nói, “Thử xem sao, cũng sẽ không có tổn thất gì to lớn cả.”

“Ý của anh mình là e ngại cậu làm chệch hướng đi đầu tra!” Tiêu Lăng nói.

“Không hẳn hoàn toàn là như vậy. Đi đầu tra không sợ chệch hướng, mà chỉ sợ không có gì để tra xét thôi.” Tiêu Vọng nói, “Quan điểm của Lăng Mạc và Tiêu Lăng đều rất tốt. Dù sao thì, sử dụng đồng thời nhiều cách thức, mới có thể thu được những manh mối hữu dụng.”

“Vậy...” Lăng Mạc nhìn Tiêu Vọng chờ đợi.

“Các cậu đang nói về cái gì thế?” Giọng nói của Nhiếp Chi Hiên vọng vào bên trong phòng họp.

Mọi người ngoái đầu lại nhìn, Nhiếp Chi Hiên đẩy cửa bước vào, nói: “Việc khám nghiệm tử thi của tên ‘Tai sát’ đã hoàn thành.”

“Có manh mối gì không?” Tiêu Vọng hỏi.

Nhiếp Chi Hiên thất vọng lắc đầu, nói: “Không giống như ‘Kị sĩ u linh’ và Sơn Tiêu trước kia, tên ‘Tai sát’ bị tóm một cách đột ngột, hơn

nữa hần còn bị trực tiếp bắn chết, không có bất cứ thời cơ nào để tiêu hủy manh mối, cho nên tôi đã có nhiều hy vọng rằng sẽ tìm được manh mối từ thi thể của hần. Nhưng mà, thật đáng tiếc, trên người tên “Tai sút” này, cậu muốn nói đến manh mối hả, cũng không có bao nhiêu manh mối có giá trị cả. Cơ mà nói một chút manh mối cũng không có ấy, thì cũng không được khách quan.”

Nghe Nhiếp Chi Hiên nói xong, biểu cảm của mọi người đều có chút thâm trầm thêm, song vẫn tràn đầy hy vọng. Bọn họ không mong muốn những manh mối bản thân có thể nắm giữ được, giờ lại mất đi một hướng.

“Tên “Tai sút” là bị Tiêu Lãng bắn chết.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Mấy phát đạn bắn xuyên vào vùng ngực của hần ta, tim, phổi, gan và lá lách đều bị vỡ nát. Có thể nói là không còn năng lực hành vi nào sau tổn thương chí mạng đó, mà là trực tiếp tử vong luôn. Nguyên nhân cái chết là đa cơ quan bị vỡ nát, mất máu mà chết.”

“Đúng rồi, lúc em bắn chết hần, đồng bọn của hần hình như gào lên cái gì mà Maxwell?” Tiêu Lãng nhớ lại cảnh tượng lúc mình bắn chết tên “Tai sút”.

“Đúng, Maxwell, ông tổ của ngành điện tử học.” Tiêu Vọng nói, “Tôi phân tích là, Maxwell chính là biệt hiệu của hần, hần rất có thể chính là chuyên gia về máy móc thiết bị và thông tin trong tổ chức *Người gác đêm đen tối*.”

““Kị sĩ u linh” có chứng động kinh, Sơn Tiêu có chứng xơ vữa động mạch cảnh, vậy tên “Tai Sút” liệu là cũng có chứng bệnh gì không?” Lãng Mạc dường như nhớ ra điều gì đó, bèn hỏi.

“Ồ, cậu nói như vậy, qua thật đã nhắc nhở tôi đấy.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Sau khi giải phẫu tử thi xong, ngoại trừ cái tai sút, các bộ phận khác

không có gì khác biệt so với người bình thường. Nhưng đại não của hắn quả thật là có vấn đề”

“Vấn đề gì thế?” Tiêu Vọng hỏi.

“Người này ấy, các nếp gấp của đại não rất nông.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Đương nhiên, tôi cảm thấy cũng có thể là chỉ trong phạm vi mức độ bình thường thôi, chỉ là theo kinh nghiệm của tôi thì thấy, ngoại hình của đại não như là có chút dị thường.”

“Đường nếp gấp não nông?” Tiêu Lăng hỏi, “Vậy thì chứng tỏ được đi đâu gì? Có thể chứng tỏ rằng trí thông minh của hắn ta hơn người hay không?”

“Đi đâu này, y học hiện đại còn chưa có định luận.” Nhiếp Chi Hiên cười mỉm, “Song không thể loại trừ suy luận của cậu.”

“Còn có cả cách để nâng cao trí thông minh của con người sao?” Tiêu Lăng lẩm bẩm.

Nhiếp Chi Hiên nói tiếp: “Sau đó, tôi đã lưu ý đến đi đâu đó, và đã tiến hành thực nghiệm cấp nước vào động mạch nền đại não của hắn, thực nghiệm phát hiện thấy, trên động mạch nền của người này, có đến mấy khối u động mạch.”

“U động mạch?” Tiêu Lăng hỏi lại.

“Đúng rồi, với một số người, có dị dạng động mạch não bẩm sinh, thành mạch máu có khiếm khuyết, cho nên trong quá trình trao đổi máu qua lại, thành mạch máu dần dần trở nên mỏng đi, nhô ra, hình thành dạng khối u nhô lên. Khu vực thành động mạch nhô ra này vô cùng mỏng, rất dễ bị vỡ. Một khi bị vỡ, thì sẽ gây ra tình trạng xuất huyết dưới màng nhện diện rộng, rất khó mà cứu sống được.”

“Cũng có nghĩa là, dù cho tôi không bắn chết hắn, hắn cũng không còn sống được bao lâu nữa?” Tiêu Lăng hỏi.

Nhiếp Chi Hiên gật gật đầu.

“Xem ra, những người này cùng lúc với việc có được năng lực biến đổi, thì cũng bị mắc phải những chứng bệnh chí mạng.” Lăng Mạc nói, “Quả thực, thế giới tự nhiên vốn là nên đạt đến sự cân bằng, một khi sự cân bằng này bị phá vỡ, hiển nhiên là phải trả giá tương xứng.”

“Ồ, kết quả DNA cũng có rồi đây.” Nhiếp Chi Hiên khua khua chiếc điện thoại di động trong tay, nói, “Bởi vì chúng ta có đối tượng xác định cụ thể để tiến hành đối chiếu, cho nên kết quả cũng có được một cách nhanh chóng. Tên “Tai sát” này sinh vào tháng 9 năm 1996 tại thành phố Giang Nam, ngày 30 tháng 7 năm 1998 bị bắt cóc tại thành phố Giang Nam, bố mẹ là quân nhân. Khi đó quân khu Nam An đã rất coi trọng sự việc này, đã bỏ ra rất nhiều sức lực phối hợp tìm kiếm với phía cảnh sát, nhưng không có kết quả gì. Đáng chú ý là, DNA của “Tai sát” với DNA trên miếng kẹo cao su chúng ta lấy được tại hiện trường vụ án thầy Đường gặp nạn trước đây được nhận định là đồng nhất!”

“Quả nhiên là cùng một người.” Lăng Mạc thốt lên.

“Cho nên, thầy Đường rất có khả năng là bị tên “Tai sát” sát hại,” Nhiếp Chi Hiên nói, “Hơn thế tôi còn phát hiện ra một manh mối nữa, đó là sự việc này là ngoài dự tính.”

Nói xong, Nhiếp Chi Hiên lấy từ trong túi xách ra một chiếc túi đựng vật chứng trong suốt, bên trong túi đựng vật chứng, có một chiếc vòng đeo tay đã bị đốt cháy đen.

2

“Vòng đeo tay thông minh!” Tiêu Lăng nói.

“Vòng đeo tay thông minh?” Lăng Mạc nói.

Hai người gầ như lên tiếng cùng một lúc, nhưng một người là câu cảm thán, một người là câu nghi vấn.

“Đây là chiếc ‘vòng đeo tay’ mà tên “Tai sút” đeo ở cổ chân.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Giấu bên trong ống quầ, cho nên trước đó mọi người đều không chú ý đến. Tại sao lại đeo vòng đeo tay ở cổ chân chứ, tôi phân tích là khi “Tai sút” thực hiện các thao tác trên máy móc thiết bị, cần phải có đủ sự linh hoạt, sợ là vòng đeo tay làm ảnh hưởng đến động tác của mình.”

Nhiếp Chi Hiên tiếp tục nói: “Chiếc vòng đeo tay này, nhìn từ hình dạng bên ngoài, thực sự không có gì khác biệt với những vòng đeo tay phổ thông. Chúng ta đều biết rằng, có một số vòng đeo tay đồng thời cũng là tai nghe Bluetooth, có thể làm đồng hồ đeo tay, máy đếm bước chân, tháo thân vòng ra khỏi dây đeo vòng, thì có thể liên kết với điện thoại di động làm tai nghe Bluetooth của điện thoại di động. Chiếc vòng đeo tay này cũng có nguyên lý như vậy.”

“Cho nên, nó không chỉ là một chiếc vòng đeo tay, mà còn là một thiết bị thông tin?” Tiêu Vọng hỏi.

Nhiếp Chi Hiên gật đầu nói: “Vòng đeo tay thông thường, nhiều nhất thì chỉ là một tai nghe Bluetooth, tự bản thân nó không có chức năng thông tin. Nhưng, thiết bị này của tên “Tai sút”, chúng tôi phân tích rằng, nó có khả năng thông tin liên lạc độc lập.”

“Chúng tôi phân tích? Cái gì mà gọi là chúng tôi phân tích?” Tiêu Lăng không hiểu hỏi.

“Cái này, chúng tôi không ngờ được rằng, chiếc vòng đeo tay nhỏ bé như thế này, lại có công năng tự hủy.” Nhiếp Chi Hiên khẽ nhún vai, nói, “Đầu tiên chúng tôi đã sử dụng thiết bị X-quang nhìn xuyên vào trong, cấu tạo bên trong của nó tuy là rất nhỏ bé chi tiết, song vô cùng phức tạp, cho dù là chuyên gia thông tin của cảnh sát khu vực sở tại, cũng không nhìn rõ được bố trí kết cấu ở bên trong. Cho nên, chúng tôi đã quyết định mở vỏ bên ngoài của chiếc vòng đeo tay, trực tiếp quan sát bên trong. Không ngờ là, bên trong của nó lại đã lắp đặt hệ thống tự hủy, một khi mở nắp sau ra, một phần ở bên trong sẽ trực tiếp bị đốt cháy.”

“Vậy các anh đã căn cứ vào điều gì để phán đoán nó là một công cụ thông tin liên lạc chứ?” Tiêu Vọng cầm túi đựng vật chứng lên, xem xét xung quanh.

“Có thiết bị thu nhận tín hiệu âm thanh rồi chuyển hóa nó thành tín hiệu điện, chính là microphone, đồng thời cũng có cả thiết bị kích âm phóng to âm thanh để truyền âm thanh ra ngoài.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Cho nên là đừng thấy nó nhỏ, nhưng mà đây chính là một tổ hợp linh kiện bên trong của một chiếc điện thoại nhỏ đấy.”

“Anh nói như vậy, khiến tôi nhớ đến một đồ vật.” Tiêu Vọng nói, “Trước kia ông ngoại thích ra ngoài đi dạo một mình, xem người ta đánh cờ gì đó, đến mức mà cứ xem thì sẽ quên cả về nhà. Bà ngoại thì cứ luôn lo sợ ông ngoại mắc phải chứng bệnh đãng trí tuổi già, đi lạc mất, mới nói phải mua thiết bị định vị gì đó cho ông. Có một lần, tôi đã đi đến trung tâm thông tin di động để xem, thật sự là có món đồ tương tự như là chiếc vòng đeo tay này, gọi là ‘máy định vị GPS’, còn có cái gọi là ‘thiết bị thần kỳ phòng chống đi lạc cho người già đãng trí’. Đại khái to như một chiếc USB, nhét một cái thẻ sim vào, là có thể thực hiện cuộc gọi rồi. Hơn nữa,

nếu như tải cả app trên điện thoại di động xuống, còn có thể trực tiếp định vị vị trí cụ thể hiện tại của đồ vật này. Cũng có thể nói là, về mặt khoa học kỹ thuật, việc thực hiện chức năng này là không hề khó.”

“Đồng hồ đeo tay an toàn của trẻ con chẳng phải cũng là như vậy mà.” Trình Tử Mặc nói.

“Đúng vậy, đã có những sản phẩm thành hình như vậy rồi.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Nhưng món đồ này quả thật là có chút không giống, bởi vì bên trong đó không hề có thẻ Sim.”

“Vậy nó thực hiện liên lạc thông qua cái gì? Nếu như là công năng của máy bộ đàm, vậy thì phạm vi liên lạc sẽ bị hạn chế đúng không? Hơn nữa tính bảo mật cũng sẽ rất kém.” Trình Tử Mặc nói.

“Đây chính là điểm cao minh của bọn chúng.” Nhiếp Chi Hiên mỉm cười rồi nói, “Chúng tôi đã tìm không ít các chuyên gia thông tin để phân tích chiếc vòng đeo tay công năng đã tự hủy này. Họ đều thống nhất cho rằng, thiết bị bên trong này là được kết nối thông qua vệ tinh.”

“Sao? Vệ tinh cũng có thể tùy tiện cho bọn chúng kết nối ư?” Tiêu Lăng hỏi.

“Ở đây bao gồm một hàm lượng kỹ thuật thông tin khá là cao thâm rồi.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Tóm lại, thiết bị này có thể kết nối vệ tinh, rồi lấy cấp tín hiệu vệ tinh, và thực hiện liên lạc. Hơn nữa, đây có lẽ là ‘hệ thống mạng liên lạc nội bộ’ mà bọn chúng tự xây dựng lên, có tính bảo mật và khả năng thông tin rất cao.”

“Xem ra gã này được gọi là Maxwell cũng không khoa trương một chút nào cả.” Tiêu Lăng cảm thán nói.

“Còn nhớ công cụ mà “Kị sĩ u linh” và Sơn Tiêu hai người này sử dụng hay không?” Nhiếp Chi Hiên nói, “Nokia? Không, đó chỉ là chiếc vỏ bên ngoài của một chiếc Nokia mà thôi, cốt lõi bên trong của nó, chính là một chiếc điện thoại vệ tinh được tăng cường bảo mật và có thể thực hiện liên lạc trên hệ thống mạng liên lạc nội bộ!”

“Ý của anh là, bất luận là Nokia, hay là vòng đeo tay, công năng của bọn chúng là như nhau.” Tiêu Vọng nói, “Chỉ là căn cứ theo sở thích của mỗi người, mà lựa chọn những cái vỏ bên ngoài mà thôi.”

Nhiếp Chi Hiên gật gật đầu.

“Em nhớ là ở trong siêu thị, trước khi Sơn Tiêu bị bắt, đã phá hủy chiếc điện thoại di động Nokia.” Tiêu Lăng nói, “Rõ ràng bọn chúng rất quan tâm đến phương tiện thông tin liên lạc này. Thậm chí có thể nói, có lẽ có một kỷ luật rất nghiêm minh, vào lúc bất khả kháng thì phải hủy bỏ nó.”

“Sau khi “Kị sĩ u linh” bị bắt, chúng ta cũng mãi mà không tìm hiểu được chiếc Nokia của hắn mất đi đâu, xem ra là đã bị Sơn Tiêu xử lý mất rồi.” Trình Tử Mặc nói.

“Đương nhiên rồi, nếu như chức năng liên lạc này rơi vào tay chúng ta, chúng ta sẽ có thể dễ dàng biết được từng câu chữ mà bọn chúng đã nói thông qua mạng liên lạc nội bộ này, như vậy thì *Người gác đêm đen tối* ở trước mặt chúng ta không còn bất cứ bí mật nào nữa.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Cho nên, trước khi bị bắt phải phá hủy phương tiện thông tin liên lạc là đi đầu bất buộc.”

“Nhưng mà, anh vừa nói là tự hủy!” Tiêu Lăng nói.

Nhiếp Chi Hiên gật đầu nói, “Đúng thế. Tôi chắc chắn là tự hủy. Lúc mà chuyên gia thông tin mở vỏ sau của nó ra, tôi có mặt ở đấy, chính mắt

tôi nhìn thấy lửa bùng lên một cái, tiếp sau đó thì ngửi thấy một mùi cháy khét lẹt.”

“Nhưng mà, nếu như nó có công năng tự hủy, thì tại sao “Kị sĩ u linh” và Sơn Tiêu lại phải chủ động phá hủy nó?” Tiêu Vọng hỏi.

“Vấn đề này, tôi cũng giống như mọi người, đầu là lần đầu tiên biết đến.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Sau khi tôi biết được nó có công năng tự hủy, thì cũng đặt câu hỏi ra với những chuyên gia thông tin. Các chuyên gia đã nghiên cứu về công năng tự hủy, và cho rằng bổ sung thêm một công năng này không hề khó, chỉ cần lắp đặt một thiết bị nhỏ để sau khi mở nắp sau ra thì sẽ dẫn đến đoản mạch là được.”

“Ý của anh là, công năng tự hủy này là được thêm vào về sau này?” Tiêu Vọng hỏi.

Nhiếp Chi Hiên gật đầu xác nhận.

Tiêu Vọng nghĩ ngợi rồi nói: “Bởi vì Sơn Tiêu bị bắt, bọn chúng đã ý thức được sự nguy hiểm của mình. Thêm nữa, hôm qua bọn chúng phải thực hiện một nhiệm vụ còn nguy hiểm hơn, có người sẽ bị bắt hoặc là có người sẽ bị bắn chết tại hiện trường đầu là chuyện có thể xảy ra. Tôi suy đoán là, để tiếp tục duy trì khả năng liên lạc nội bộ trong tổ chức của bọn chúng, giờ thì phương tiện thông tin liên lạc của mỗi người trong bọn chúng đều đã lắp đặt thêm công năng tự hủy, để phòng bất trắc rồi. Điều không ngờ được là, công năng tự hủy này của bọn chúng, quả thật là vừa hay ‘có đất dụng võ’ rồi.”

“Là như vậy đấy.” Nhiếp Chi Hiên gật đầu đồng ý với suy đoán của Tiêu Vọng.

Đúng lúc đó, chuông điện thoại di động của Tiêu Vọng vang lên, là điện thoại gọi đến của Sở Công an thành phố. Anh định thần chăm chú nghe xong cú điện thoại, sắc mặt có chút trịnh trọng nói với mọi người:

“Sở Công an thành phố đã kiểm tra xong chiếc vòng đeo tay của thầy Đường rồi, đúng thật là đã bị động tay động chân vào. Bên trên mạch chính có mấy lỗ vít rất nhỏ, còn có cả một mảng trống. Sở Công an thành phố cho rằng mảng trống đó vốn là có một mô-đun (module), và đã bị người ta tháo đi mất.”

Tiêu Vọng trình chiếu những bức ảnh mà Sở Công an thành phố gửi đến lên trên màn hình lớn của phòng họp, bầu không khí tại chỗ bất giác trở nên yên tĩnh.

Cho dù là bên trong chiếc vòng đeo tay của Đường Tuấn có một mảng trống không, nhưng sau khi đối chiếu so sánh thì đã phát hiện ra, nó có chỗ đồng nhất với chiếc vòng đeo tay của tên “Tai sát”.

“Hai chiếc vòng đeo tay này, cách cải tạo lại ở bên trong rất giống nhau!” Tiêu Lăng buột miệng nói.

“Vậy thì sao?” Lăng Mạc nhìn sang Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng đứng dậy, xắn tay áo lên đến khuỷu tay, mạnh dạn nói liề n một hơi: “Em nói thế này mọi người đừng có không vui nhé. Việc đến ngày hôm nay, chúng ta không thể không đặt ra vấn đề là rất có khả năng thầy Đường là một thành viên của *Gác đen*. Đương nhiên, em cũng có lý do đầy đủ để suy luận như vậy...”

Còn không đợi mọi người kịp phản ứng lại, cậu bèn tiếp tục nói:

“Thứ nhất là, hôm thầy Đường bị hại, là chính bản thân thầy tự đi ra ngoài vào lúc giữa đêm khuya để gặp người của *Gác đen*, chứng tỏ, thầy

Đường có đường dây liên hệ với bọn chúng; Thứ hai là, chiếc vòng đeo tay trên tay thầy Đường cùng kiểu với của “Tai sút”, song bên trong chiếc vòng đeo tay của thầy Đường bị thiếu một bộ phận, như vậy rất có khả năng chính là *Gác đen* lo sợ bị lộ về chiếc vòng đeo tay, nên đã lấy đi bộ phận thông tin có liên quan ở bên trong, sợ dĩ không áp dụng phương thức tự hủy giống như chiếc vòng của “Tai sút”, là bởi vì lúc đó còn chưa kịp lắp đặt thêm chương trình tự hủy như vậy; Thứ ba là, trước đó khi mọi người phân tích về động cơ đã từng nói rằng, thủ lĩnh của *Gác đen* rất có khả năng chính là kẻ muốn báo thù cho bố con nhà họ Đồng, vậy thì người nào có thể giúp bọn chúng báo thù? Người vợ vốn đã sút mẻ tình cảm của thầy Đồng ư? Người con gái mấy chục năm trước đã ra nước ngoài ư? Hay là một cô Bảy dì Tám nào đó? Đã giúp thầy Đồng báo thù, lại còn đặt tên cho nhóm tội phạm là “*Người gác đêm*“, vậy không phải là người trong nội bộ tổ chức *Người gác đêm*, thì còn có thể là ai đây? Người trong tổ chức *Người gác đêm* chúng ta, gồm cả học viên và giáo viên hướng dẫn, ngoại trừ thầy Đường ra, những người khác đều không có vòng đeo tay, không có Nokia phải không nhỉ?”

“Về điểm thứ nhất mà cậu nói, trước mắt tôi tạm thời bảo lưu ý kiến. Bởi vì hiện giờ chúng ta chỉ biết có hai sự việc đó là thầy Đường giữa đêm khuya đi ra ngoài và cuối cùng thầy đã bị bọn *Gác đen* giết hại, nhưng đi đâu này không nhất định có nghĩa là thầy ra khỏi nhà để đi gặp người của *Gác đen*, hoặc là nói, ông ấy không nhất định là biết rằng người mà bản thân ông đi gặp lại chính là người của *Gác đen*.” Mặc dù Tiêu Lăng nói một hơi một tràng dài, những người có mặt ở đó đều không kịp ghi chép lại, nhưng Lăng Mạc vẫn rất bình tĩnh bắt đầu đáp trả lại từng điếu một, “Thế còn về điểm thứ hai mà cậu nói, thoạt nhìn thì quả là như vậy, nhưng trong báo cáo

phân tích vật chứng trước đó của anh Nhiếp đã nhắc đến, trên chiếc vòng đeo tay của thầy không có bất cứ một dấu vân tay nào, đi đâu đó chứng tỏ, chiếc vòng đeo tay đã bị lau sạch một cách có chủ ý, hơn nữa ở hiện trường nơi thầy bị hại ngoài chiếc vòng đeo tay có vấn đề này ra, còn có một bộ phận của thiết bị cảm biến gia tốc ba chiều của một chiếc vòng đeo tay khác nữa, tại sao ở hiện trường lại có một bộ phận như vậy chứ? Đi đâu đó phải chăng là có thể suy đoán rằng, hiện trường còn từng tồn tại một chiếc vòng đeo tay khác, không những thế chiếc vòng đeo tay đó đã bị vỡ hỏng, có thể suy nghĩ đến việc thầy bị đè đến mức tổn thương mà chết, chiếc vòng đeo tay bị hỏng đó rất có thể chính là chiếc vòng đeo tay mà bản thân thầy đang đeo, còn chiếc vòng đeo tay hoàn chỉnh không hề bị hỏng hóc lại được lau sạch sẽ kia mới là cái sau đó bị thay thế vào.”

“Vòng đeo tay vòng đeo tay vòng đeo tay, tôi nghe mãi sao mà ong hết cả đầu rồi.” Tiêu Lăng có cảm giác như đầu to ra một chút, “Cho nên ý cậu là muốn nói vòng đeo tay của thầy Đường đã bị người ta tráo đổi rồi?”

“Khả năng như vậy là rất lớn.” Lăng Mạc nói, “Thế còn đi đâu thứ ba mà cậu nói thì càng dễ phản bác lại, cậu làm sao biết được phương tiện thông tin liên lạc của *Người gác đêm đen* tôi chỉ có hai loại hình là vòng đeo tay và Nokia chứ?”

“Được rồi, đi đâu này quả thực là còn cần phải đợi xác nhận lại.” Tiêu Lăng nói, “Nhưng trước kia khi vây bắt “Kị sĩ u linh”, chúng ta đã từng nói là có nội gián đúng không nào? Lúc đó chúng ta còn nói, thời kỳ sau này tín hiệu di động hay mạng internet của nội bộ tổ chức *Người gác đêm* đều đã bị chặn sóng, vậy mà tin tức vẫn bị truyền ra ngoài. Bây giờ thì rõ rồi chứ, đều là tín hiệu vệ tinh nhé! Chặn không nổi nhé! Cậu nói xem, ngoại trừ thầy Đường Tuấn, còn có ai nắm rõ mọi tin tức về việc vây bắt? Hơn nữa

còn đâu là tin tức của nhóm chúng ta? Đó là bởi vì, bởi vì nhóm chúng ta có Đang Đang!”

“Nếu như thông tin bị tiết lộ là tin tức của nhóm chúng ta, vậy cậu nên nói nhóm chúng ta có tôi nữa.” Lăng Mạc nói.

“Nhưng mà tình hình thực thế là, mỗi một lần vây bắt, thầy Đường Tuấn đầu là người biết rõ tình hình!” Tiêu Lăng nói, “Chỉ có lần đầu tiên, có sự nhần lẫn cho rằng sẽ đi tóm Tào Cương ở cái học viện gì đó, rồi chúng ta lại đột nhiên phát hiện được địa điểm cụ thể, nên tin tức về việc vây bắt mới có thay đổi. Nhưng mà, lần đó cũng là Đang Đang đã điện thoại cho bố cô ấy đề tư vấn tình hình trước khi tiến hành sự việc! Lần đó các giáo viên hướng dẫn khác đâu không biết phải không? Nhưng rồi “Kị sĩ u linh” vẫn đã ra tay hành động ngay trước chúng ta!”

“Theo như cậu nói, các giáo viên hướng dẫn khác đâu không biết, nhưng tất cả mọi người trong nhóm các cậu đâu biết, vậy có phải tất cả mọi người trong nhóm các cậu đâu bị nghi ngờ cả?” Lăng Mạc nói.

“Được rồi, vậy chúng ta tiếp tục nhìn lại từ lịch sử của tổ chức *Người gác đêm*.” Tiêu Lăng nói, “Vừa rồi tôi đã chú ý thấy rằng, trong bao nhiêu là ghi chép cuộc họp như vậy, vậy mà thầy Đường Tuấn đầu không phát biểu một lời nào? Có thực là ông ấy không có ý kiến gì về sự việc này không?”

“Chúng ta đâu đã được nghe qua câu chuyện, ngày hôm thầy Đồng bị hại, đã gọi vào máy nhắn tin cho thầy Đường, nhưng thầy đã không thể nhận được tin nhắn kịp thời. Bắt đầu từ đó, thầy có sự áy náy trong lòng, hơn nữa thầy còn luôn lo lắng đến tình trạng của Đồng Lạc, và tìm cách để hướng đạo về mặt tâm lý cho cậu ấy, đưa cậu ấy về bên cạnh mình, ở vào

tình cảnh tranh cãi một cách đường như vô ý nghĩa về quan niệm pháp trị, thì đương nhiên là thầy ấy sẽ chẳng nói được gì cả!”

“Cậu xem cậu kia, đầu là cậu nói rồi nhé, thầy ấy có áy náy trong lòng!” Tiêu Lăng nói, “Cậu học về tâm lý học, cậu nói thử xem, sự áy náy liệu có khả năng chuyển biến thành sự thù hận hay không? Thầy ấy đưa Đồng Lạc về là để hướng đạo về mặt tâm lý, hay là nhằm để tạo cơ hội cho cậu ta biết được những thông tin cơ mật? Điều này có thể nhận thấy được từ những tài liệu này hay không?”

“Sự áy náy có khả năng chuyển biến thành sự thù hận, nhưng thầy Đường thì sẽ không như vậy, tôi hiểu rõ về thầy ấy.” Lăng Mạc nói một cách chắc chắn.

“Này này này, lúc trước chẳng phải còn nói tinh thần pháp trị chính là không chủ quan đánh giá coi yếu tố đầu tiên là đúng, không đánh giá người khác theo quan điểm của mình!” Tiêu Lăng có phần nóng vội.

Lăng Mạc không nói lời nào nữa.

“Cậu vừa mới nói thầy Đường Tuấn đã truyền thụ cho cậu một quan niệm pháp trị đúng đắn, được, đi đâu đó không vấn đề” Tiêu Lăng lại tiếp tục trình chiếu trên màn hình lớn một trang tài liệu khác trong đó, rồi nói tiếp, “Cậu có biết không, có bao nhiêu giáo viên dạy chính trị, đầu là những đối tượng bất mãn về hiện trạng xã hội? Rất nhiều người nói một đằng, trong lòng lại nghĩ một nẻo đúng không hả? Mọi người nhìn lại xem thời gian thầy Đường Tuấn rời khỏi tổ chức *Người gác đêm* là năm 1996! Vào năm đó, dự án chính thức sửa đổi “*Luật tố tụng hình sự*” được công bố, quan điểm của ‘phải quản thúc’ trở thành chính đạo, còn ‘phải xử tử’ đã bị luật pháp chứng minh là sai lầm! Còn nữa, từ những tư liệu hiện có thì thấy rằng, các vụ án bắt cóc trẻ sơ sinh được bắt đầu từ năm 1996!”

“Không phải là đã bắt đầu từ năm 1995 hay sao?” Lăng Mạc ngắt lời cậu.

“Về sau này theo dõi tìm hiểu, thì đưa bé thất lạc năm 1995 sau đó đã được tìm thấy, và không có liên quan gì đến vụ án này.” Tiêu Vọng bổ sung vào một câu.

“Nhưng Sơn Tiêu không phải là bị bắt cóc vào năm 1995 sao?” Lăng Mạc truy hỏi tiếp.

“Thông qua tra cứu thực tế, tin tức phản ánh lúc đó có sự nhầm lẫn, thực tế là Sơn Tiêu bị bắt cóc vào ngày 23 tháng 7 năm 1996.” Tiêu Vọng tiếp tục bổ sung.

Tiêu Lăng như là được sự khẳng định thêm, không dừng được vênh hết mặt lên.

“Năm đó có rất nhiều người đầu bỏ việc, bố cậu cũng rời bỏ công việc vào năm đó đấy thôi. Đi đâu đó không thể chứng tỏ cái gì cả.” Lăng Mạc phản bác lại.

“Nhiều sự việc như thế đem sắp xếp lại từ đầu đến cuối, logic cũng trở nên rõ ràng.” Tiêu Lăng nói, “Do tình bạn sâu sắc với thầy Đồng cùng như sự áy náy to lớn khôn nguôi trong lòng đối với bố con nhà họ Đồng, thầy Đường Tuấn đã thay đổi chí hướng rồi, bên ngoài ông ấy là giáo sư ở trong trường đại học, kỳ thực bên trong ông ấy đã bí mật thành lập tổ chức *Người gác đêm* của chính bản thân ông, bên ngoài ông ấy lợi dụng đám người như “Kị sĩ u linh” để hành thiện diệt ác, thay trời hành đạo, làm những công việc của phải xử tử, trên thực tế thì ông đã lợi dụng những đứa trẻ vô tội này để trả thù riêng! Ông ấy lợi dụng chiếc vòng đeo tay đánh

cấp tín hiệu vệ tinh để chỉ huy *Người gác đêm đen tối* thực hiện các vụ án, cung cấp tin tức và thông tin tình báo cho bọn chúng.”

Tiêu Lãng nói liền một hơi xong, hội trường bất giác trăn lặng.

“Nói một câu chân thực, Tiêu Lãng nói như vậy tuy rằng khiến mọi người khó chấp nhận, nhưng phân tích không phải là không có lý.” Nhiếp Chi Hiên nói.

Lãng Mạc lúc này ngẩng đầu lên nhìn Nhiếp Chi Hiên nói: “Anh Nhiếp, logic của anh xem ra thì có vẻ rất hợp lý, kỳ thực từng mắt xích quan trọng đều là suy đoán một cách chủ quan, đó không phải là tinh thần pháp trị! Anh Nhiếp, em vốn luôn tin tưởng anh, nhưng mà nếu như căn cứ theo phương pháp logic của Tiêu Lãng, em cũng có thể nghi ngờ anh. Thời điểm “Kị sĩ u linh” bị giết hại, chỉ có mình anh thay mặt cho tổ chức *Người gác đêm* canh giữ ở đó; Lúc A Bốt bị bắt đi, cũng chỉ có mình anh đang trông ở đó. Vậy thì, phải chăng là anh cũng nên bị nghi ngờ?”

“Tôi...” Nhiếp Chi Hiên bất giác á khẩu.

“Nhưng em không nghi ngờ anh.” Lãng Mạc nói, “Bởi vì Sơn Tiêu là do anh phát hiện ra manh mối dấu vết nên sau đó mới tóm được cô ta. Đây chính là nguyên tắc loại trừ của chứng cứ, chỉ cần có một mắt xích chứng cứ chứng minh ngược lại, thì chúng ta không thể nghi ngờ cái kết quả đó. Như vậy mới thực sự là không chủ quan đánh giá coi yếu tố đầu tiên là đúng, không đánh giá người khác theo quan điểm của mình.”

“Đúng vậy.” Tiêu Vọng nói.

“Cho nên, tôi không nghi ngờ thầy.” Lãng Mạc nói, “Tôi không nghi ngờ thầy, là bởi vì có hai vấn đề còn chưa giải thích thông suốt được: Một là, nếu như thầy đã lập ra *Người gác đêm đen tối*, vậy tại sao ông ấy lại bị

Người gác đêm đen tôi sát hại? Khi thầy ấy thẩm vấn ra được một kết luận, nếu như thầy ấy là người nắm rõ sự tình, thì lẽ ra phải rất điềm tĩnh, nhưng sao lại phải vội vàng bỏ đi đâu? Hai là, nếu như thầy là người của *Người gác đêm đen tôi*, tại sao không đưa tôi vào đào tạo trực tiếp ở *Người gác đêm đen tôi*, mà lại vẫn cứ để tôi sống bên ngoài dưới ánh sáng mặt trời chứ? Cuối cùng còn để tôi gia nhập vào tổ chức *Người gác đêm* nữa? Chẳng lẽ mọi người cũng nghi ngờ tôi là thành viên của *Người gác đêm đen tôi*, là tay trong được cử đến đây?”

“Lăng Mạc không có vấn đề gì đâu, “Kị sĩ u linh” là do em và Lăng Mạc cùng nhau tóm được, nếu như cậu ấy là người của bên kia, chắc chắn “Kị sĩ u linh” đã thoát thân được rồi.” Tiêu Vọng nói với Tiêu Lăng, “Hơn nữa Lăng Mạc đã được thầy Đường dạy dỗ mười mấy năm rồi, vào thời điểm đó cũng không ai biết được tổ chức *Người gác đêm* sẽ được gây dựng lại.”

“Cho nên, đây chính là chứng minh ngược lại.” Lăng Mạc nói.

“Vậy thì bao nhiêu điểm nghi vấn mà em nói đến đó phải giải thích thế nào đây?” Tiêu Lăng hỏi.

“Đầu này tạm thời tôi cũng không biết được đáp án, nhưng tôi tin là chân tướng sự việc nhất định sẽ xuất hiện.” Lăng Mạc nói, “Rất có thể thầy quả thật là có việc gì đó giấu giếm chúng ta, nhưng chắc chắn ông ấy không phải là nội gián, lại càng không phải là thủ lĩnh của tổ chức *Người gác đêm đen tôi*. Bởi vì sau khi thầy chết, *Người gác đêm đen tôi* vẫn có thể tiếp tục tổ chức thực hiện được những hành động vô cùng hoàn hảo. Bất luận nói thế nào, tôi cảm thấy là nếu như tôi có thể nói chuyện được với Đỗ Xá, nói không chừng có thể hỏi ra được chút gì đó từ miệng gã bệnh nhân tâm thần này.”

“Việc này trình tự không khó, tôi sẽ đề nghị lên bộ phận tư pháp để xin phép.” Tiêu Vọng nói, “Khó là khó ở chỗ, người này rất ít khi mở miệng, với người xa lạ như cậu, liệu có mở miệng ra nói không đây?”

3

“Chuyện mà anh Vọng nói, kỳ thực em cũng không chắc chắn.”

Lăng Mạc cúi thấp đầu, bước song hành cùng với Nhiếp Chi Hiên trên lối đi của nhà tù Kim Ninh, xuyên qua từng lớp cửa song sắt.

“Quả thực rất khó.” Nhiếp Chi Hiên chỉnh đốn lại cổ áo khoác blouse trắng của mình, nói, “Có đi đâu, cậu bảo tôi mạo nhận là bác sĩ đến khám bệnh cho hấn ta, là có ý định gì?”

“Anh chỉ cần nói mấy từ ngữ chuyên môn để thể hiện rằng anh đã biết bệnh tình của hấn ta đã ổn là được rồi.” Lăng Mạc nói.

“Lừa gạt nhau?”

“Đúng, chiến lược lần này của chúng ta chính là chém gió lừa gạt.” Lăng Mạc cười nhẹ, “Đỗ Xá từ nhỏ biểu hiện thông minh, nhưng do bố mẹ mất sớm từ khi còn bé, nên lang thang bỏ học, phải sống nương tựa vào người khác, cho nên có nền tảng môi trường sống để hình thành nhân cách phạm tội. Lúc ở viện phúc lợi, thường xuyên bắt nạt người khác, sau khi trưởng thành còn có hành vi bạo hành trẻ em. Đối xử với ân nhân của mình là thầy Đồng, hấn ta cũng dùng thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn để sát hại ông ấy. Điêu đó cho thấy, Đỗ Xá có nhân cách phạm tội rất rõ rệt. Người có nhân cách phạm tội, về mặt tình cảm thường lãnh đạm, ích kỷ, hung bạo, tàn nhẫn, lạnh lùng. Cho nên, muốn dùng biện pháp gì tình cảm để hấn ta động lòng, hay dùng đạo lý để cho hấn ta hiểu đâu là không thể đột phá vào

tuyến phòng vệ tâm lý của hắn ta được. Biện pháp duy nhất, chính là dụ lừa hắn.”

“Cho nên, cậu mới không đi thăm hỏi tại phòng thẩm vấn.” Nhiếp Chi Hiên nói.

“Em vốn không phải là thẩm vấn hắn ta.” Lăng Mạc nói, “Loại người này, anh càng ép hắn, hắn càng không mở miệng. Cho nên, ở nơi thân thuộc với hắn, mới là nơi có khả năng khiến hắn ta mở miệng nhất.”

“Song tôi vẫn không hiểu cậu muốn biết được đi đâu gì từ miệng Đỗ Xá.”

Lăng Mạc nhíu mày, nói: “Em cũng không biết có thể moi được đi đâu gì từ miệng hắn, em chỉ đơn thuần hy vọng rằng, một là có thể có được những manh mối phá án, hai là có thể làm được đi đâu gì đó cho thầy. Cho dù có thế nào, anh chỉ cần cứ nghĩ một bên xem điện thoại di động là được rồi, làm ra vẻ không quan tâm gì đến câu chuyện của bọn em.”

Trong lúc nói chuyện, người quản giáo đã dẫn hai người bước qua cánh cửa song sắt cuối cùng của khu nhà giam, rồi đi qua một hành lang nữa, là đến phòng giam số 129. Trước đó quản giáo đã sắp xếp cho phạm nhân cùng phòng rời đi nơi khác, lúc này trong phòng giam chỉ có một mình Đỗ Xá đang nằm trên giường, hắn đang im lặng cúi đầu, xoa xoa vết sẹo trên mu bàn tay trái.

Theo như phương án đã định, Nhiếp Chi Hiên với áo khoác blouse trắng đang mặc trên người bước vào phòng giam trước, rồi làm bộ ra vẻ “kiểm tra” cho Đỗ Xá một lượt, nói một đống những danh từ chuyên môn y học mà ngay cả Lăng Mạc nghe cũng không hiểu gì, cuối cùng anh kết luận một câu: “Ừm, hồi phục rất tốt, không cần phải cưỡng chế đi đâu trị thêm

nữa đâu.” Sau đó, một mình tự ra ngồi xuống chỗ góc phòng giam, bắt đầu loay hoay nghịch ngợm chiếc điện thoại của mình.

Lăng Mạc nhìn thấy Đỗ Xá đứng thật là mặt ghê ra không hiểu chuyện gì cả, bèn cũng bước vào trong phòng giam, ngồi xuống bên cạnh Đỗ Xá, chẳng nói chẳng rằng, cũng bắt đầu nghịch điện thoại di động.

Ba người lớn sờ sờ ngồi trong chiếc lồng sắt, không nói một lời, hai người thì cúi đầu chơi điện thoại di động, đi đầu đó khiến Đỗ Xá rất bất an. Nhưng, vốn đã chịu ảnh hưởng từ năm này qua tháng nọ, nên dù là có bất an thêm nữa, hắn ta cũng giữ im lặng không nói, không ngừng xoa miết vào vết sẹo trên mu bàn tay, càng xoa càng thấy sốt ruột.

Cứ lặng im như vậy đến hơn nửa tiếng đồng hồ, Lăng Mạc khẽ liếc mắt nhìn thấy Đỗ Xá đã sốt ruột bất an lắm rồi, không thể tự kiểm soát bản thân mình được nữa, nhận thấy thời cơ đã đến. Cậu mới than thở một câu, nói: “Dào ôi, con người bây giờ ý, thật là không hiểu nổi.”

Câu nói này của cậu ngược lại nói trúng tim đen Đỗ Xá, hiện giờ Đỗ Xá mới thực sự là người đang muốn kêu lên câu ấy, hai người này chẳng hiểu ra làm sao cả, ai mà có thể hiểu được hai người bọn họ đang muốn làm gì chứ?

“Suốt ngày bị nhốt trong lồng sắt, ngay đến chiếc điện thoại di động cũng không có mà chơi, chẳng biết gì hay ho cả.” Lăng Mạc đưa di động sang cho Đỗ Xá, nói, “Này, cho anh chơi một lúc.”

Đỗ Xá không có bất cứ phản ứng nào, chỉ lặng lẽ xoa mu bàn tay.

“Ồ, quên mất, anh không biết dùng.” Lăng Mạc lấy lại điện thoại di động, nói, “Anh không phải là người ở thời đại chúng tôi, anh là người từ

những năm 90 của thế kỷ 20 rồi, e là ngay cả thiết bị nhỏ bé này được gọi là gì anh cũng không biết nữa.”

“Điện thoại di động.” Từ trong khe hở hai hàm răng của Đỗ Xá bất giác lọt ra mấy từ. Lăng Mạc trong lòng òa lên vui sướng, sự khiêu khích liên tục của cậu, cuối cùng đã kích cho Đỗ Xá mở miệng ra nói rồi.

“Ồ, anh cũng biết thật cơ đấy.” Lăng Mạc cười giả lả như là đang tự giễu mình, nói, “À, mà quên, các anh ở trong này, còn có thể được xem tivi mà, có thể nhìn thấy những người trên phim ảnh dùng điện thoại di động, có đi đâu, bản thân anh thì chưa từng sử dụng nhỉ.”

Đỗ Xá lại trở nên im lặng.

“Điện thoại di động thời nay í, đâu có thể vào mạng lướt web nữa.” Lăng Mạc nói, “Ồ, thật ngại quá, tôi lại quên, e rằng ngay cả mấy việc vào mạng lướt web này anh cũng không có khái niệm gì cả.”

Đỗ Xá “xì” một tiếng, rồi quay đầu đi.

“Nói thế nào nhỉ, ngoài việc muốn biết tin tức gì thì có thể biết được tin tức đó luôn ra, điện thoại di động ngày nay còn biết cả việc lựa chọn giới thiệu thông tin, có thể tự động nhận biết được anh có hứng thú với loại thông tin gì, một khi có tin tức gì mới trong lĩnh vực đó, nó sẽ tự động báo ngay cho anh.” Lăng Mạc lướt lướt trên màn hình điện thoại di động một cách rất thể hiện, nói, “Bất cứ thứ gì, chỉ cần anh cử động ngón tay, là đã có thể đặt mua được qua điện thoại di động, sau đó tự nhiên sẽ có người đem đến tận tay cho anh, đồ ăn cũng như vậy. Con người bây giờ í, đâu không cần đem theo tiền mặt nữa rồi, cần theo một chiếc điện thoại di động, và đi khắp muôn nơi.”

“Anh có ý gì đây?” Đỗ Xá khe khẽ hỏi.

“Chẳng có ý gì đâu.” Lăng Mạc điệu bộ khinh khi, nói, “Tôi chỉ không hiểu được anh cứ ở lì trong đây mãi không ra ngoài, là nghĩa làm sao? Là anh lo sợ sau khi ra ngoài không sống nổi ở thế giới ngoài kia chẳng?”

Đỗ Xá khùng khục cười nhạt một tiếng, chấm dứt cuộc đối thoại, ý như đang muốn nói: Anh nói sao mà dễ dàng, tôi sao có thể ra ngoài đây?

“Việc cưỡng chế điều trị bệnh tâm thần của anh có hiệu quả rất tốt, khoa học kỹ thuật trong điều trị y học bây giờ cũng rất phát triển, ngay cả chuyên gia của chúng tôi cũng đều nói anh hồi phục bình thường rồi.” Lăng Mạc nhìn sang phía Nhiếp Chi Hiên chu miệng ra, nói, “Tôi chỉ không hiểu tại sao anh không đi đệ đơn xin giảm nhẹ hình phạt. Anh không biết à, sau khi điều trị bệnh tâm thần hồi phục thành công, thì có thể xin được giảm nhẹ hình phạt đấy. Anh cũng ngồi tù hai mươi mấy năm rồi, lần này mà giảm, có lẽ được ra ngoài luôn đấy chứ.”

Lông mày Đỗ Xá giật giật, như là muốn nói gì đó rồi lại ngập ngừng thôi không nói vậy. Lăng Mạc nhanh nhạy tinh ý nắm bắt được biểu cảm của hắn ta, biết được đó là phản ứng kinh ngạc, xem ra là hắn ta đã tin rồi.

Lăng Mạc thừa cơ xông lên, nói tiếp: “Anh vẫn sợ là ra ngoài rồi không sống được đúng không? Vậy thì anh lo nghĩ hơi nhiều rồi, xã hội bây giờ không giống với thời trước của anh, việc làm thì đầy ra ở đâu cũng có thể kiếm được việc làm, giao hàng nhanh này, công việc thời vụ này, đều có thu nhập không tệ đâu, cũng chẳng có ai bận tâm đến quá khứ của anh. Anh trông tôi này, biết vết sẹo trên mặt tôi do đâu mà có không?”

Đỗ Xá liếc mắt nhìn sang Lăng Mạc.

Lăng Mạc cười một cái, nói: “Tôi cũng giống anh, lúc 3 tuổi, hai bố mẹ đều mất cả. Hơn nữa đều bị thiệt mạng trong một vụ đại nạn lớn, tôi cũng

có mặt ở đó. Tôi thì bị vết sẹo này, còn bố mẹ tôi đều chết cả. Từ đó trở đi, tôi trở thành đứa trẻ mồ côi, được đưa đến nhà người thân nuôi nấng, có bố mới mẹ mới. Ừm, nói một cách chính xác thì, đó không phải là nuôi nấng, tôi trở thành nơi trú ẩn của họ, bị ngược đãi đủ thứ. Sau đó khi tôi học lên cấp 2, thực sự là không thể chịu đựng nổi nữa, nên đã bỏ trốn khỏi nhà người thân, bắt đầu cuộc sống lưu lạc. Tôi đâu giàu hơn anh nhiều, lúc đó tôi cần đâu một đám trẻ lưu manh, muốn làm gì thì làm nấy, làm vô số chuyện xấu, cũng vào đống vô số lần. Có đi đâu, giờ đây tôi lại trở thành một cảnh sát, anh nói xem có phải là trò đùa của số phận không? Cơ mà, anh xem tôi đây, ghi chép phạm pháp còn nhiều hơn anh nữa, vậy nhưng vẫn có thể sống được, thì sao anh lại không thể chứ?”

Nói xong, Lăng Mạc lôi từ trong túi áo ra huy hiệu của tổ chức *Người gác đêm*, sáng lóa lên trước mặt Đỗ Xá, nói: “Ồ, đúng rồi, hiện giờ thì quả thực anh không thể ra ngoài được, nếu không sẽ bị giết mất.”

“Giết tôi?” Đỗ Xá có chút ngạc nhiên.

Lăng Mạc không trực tiếp trả lời ngay, mà lại lôi từ trong túi áo ra hai tấm ảnh, đẩy qua cho Đỗ Xá xem, nói: “Anh còn nhớ hai người này không?”

Đỗ Xá lắc lắc đầu.

“Người đã từng giúp đỡ anh đấy.” Lăng Mạc nói, “Giờ họ đều bị sát hại cả rồi. Đủ để biết rằng, ngoài kia có người đang hận anh đến thế nào!”

“Tôi chẳng quen ai cả.” Đỗ Xá nói như vậy, khiến tâm trạng Lăng Mạc trĩu xuống.

“Hai ngày trước, chúng tôi đã phái người đến để thế thân cho anh, suýt chút nữa mất mạng, chuyện này anh biết chứ?” Lăng Mạc nói.

“Chính là cậu thanh niên đến vẽ chân dung cho tôi?” Đỗ Xá cười nhạt một tiếng, “Vậy là cậu ta mệnh lớn.”

Sự việc khiến Lăng Mạc giật mình sợ hãi, con người này đối diện trước cái chết đang đe dọa, sắc mặt vẫn không hề thay đổi. Đối với những người từng giúp đỡ hắn ta, hứng chịu nguy hiểm thay hắn ta, dường như hắn cũng không hề tỏ ý cảm ơn hay là hối lỗi.

“Cho nên, anh ở trong này cũng vẫn có nhiều nguy hiểm. Giả sử một ngày nào đó bọn chúng cho người trà trộn vào trong này, thì chúng tôi không thể bảo vệ nổi anh nữa.” Lăng Mạc nói.

Không ngờ mới nói như vậy, Đỗ Xá lại có chút xung động. Xem ra, không phải là hắn không sợ chết, mà là hắn nghĩ rằng cái chết còn ở cách bản thân mình rất xa, cái chết của người khác không liên quan gì đến hắn ta mà thôi.

“Vậy nên, tốt nhất là anh nên nói chuyện nhiều hơn với tôi, nếu như tôi có thể tóm được bọn chúng, vậy thì anh sẽ có thể ra ngoài được rồi, bọn chúng sẽ vào trong đây, và anh cũng được an toàn.” Lăng Mạc tiếp tục “tung đòn” công kích tâm lý.

Quả nhiên, đợt công kích lần này rất có hiệu quả.

“Nhưng tôi thực sự không biết bọn chúng là ai.” Đỗ Xá nhíu mày, như là đang cố gắng “động não” suy nghĩ.

“Liệu có phải người thân của lão Đồng không?” Lăng Mạc hỏi.

“Ông ta không có người thân, con trai ông ta đã chết rồi. Thành khẩn đó còn nghĩ kế hãm hại tôi.” Khóe miệng Đỗ Xá một lần nữa lại để lộ một thoáng cười lạnh lùng.

“Hãm hại anh?” Lăng Mạc nhân tiện câu chuyện nói theo.

Nhưng Đỗ Xá lại lập tức thay đổi chủ đề câu chuyện, nói: “Tôi không nghĩ ra được người nào có khả năng sẽ tới sát hại tôi cả, nhưng chắc chắn là có liên quan tới lão Đồng, cả đời tôi sống đến nay mấy chục năm rồi, quá nửa thời gian đầu ở trong tù, người khác thì tôi cũng chẳng quen ai cả.”

“Tôi cũng nghĩ là vậy.” Lăng Mạc nói, “So với tôi, thì anh còn may mắn hơn nhiều nhỉ? Tuy là không còn bố mẹ, nhưng được hưởng phúc ở trong viện phúc lợi, còn có cả lão Đồng đối xử với anh tốt như vậy, thật là ngưỡng mộ anh đấy.”

“Ông ta đối xử tốt với tôi?” Đỗ Xá cười nhạt một tiếng, nói, “Anh đến đây rồi nói với tôi nhiều chuyện như vậy để làm gì?”

“Anh đừng có nhìn tâm lòng tốt của tôi thành ra ý đồ xấu như vậy, là tôi muốn giúp anh thôi.” Lăng Mạc nói, “Đương nhiên, trao đổi một cách công bằng, tôi cũng muốn biết một số việc từ phía anh.”

“Ở tôi đây không có những việc mà anh muốn biết.” Đỗ Xá nói.

“Đi đâu này không quan trọng, tóm lại, tôi chỉ cho anh một con đường sáng để có thể sống tốt hơn nữa, còn anh nói chuyện với tôi vậy là cũng được rồi đúng không?” Lăng Mạc nhanh chóng quay trở lại chủ đề của câu chuyện, nói, “Anh ấy, sống trong sung sướng mà không biết mình sướng, lão Đồng đối xử với anh tốt như vậy, anh lại còn giết ông ấy.”

“Tốt cái gì chứ? Tôi còn không bằng thằng khốn con đó trong viện phúc lợi nữa.” Cho dù đã trải qua bao nhiêu năm như vậy, Đỗ Xá vẫn nghiêng chặt răng nói, “Tôi tấn thằng khốn con đó, mà Lão Đồng lại còn đến giáo huấn tôi? Ông ta nghĩ ông ta là ai chứ hả? Lão khốn kiếp đó là kẻ thù giết mẹ của tôi.”

“Ông ấy là cảnh sát, cũng chỉ là hoàn thành chức trách công việc của ông ấy mà thôi.” Lăng Mạc nói.

“Hoàn thành chức trách? Tôi và mẹ tôi ngày ngày đều bị lão già khốn kiếp đó ngược đãi, chúng tôi chỉ là tự vệ mà thôi!” Đỗ Xá nói, “Tại sao ông ta không nghĩ xem ai mới là người có lỗi trước chứ? Lẽ ra không có ai bắt chúng tôi cả, vậy mà ông ta đóng giả một người bán hàng rong để lừa tôi, hại mẹ tôi phải chết như vậy nữa. Mẹ tôi cũng đã bị xử tử hình rồi, mà trước khi chết tôi muốn gặp mặt bà ấy lần cuối cũng không được nữa. Hoàn thành chức trách gì chứ, tôi thấy chính là để được thăng quan tiến chức cả thôi! Xử tử thêm một người, cái mũ ô sa của ông ta mới có thể càng cao hơn một chút!”

Khi nói những lời này, kỳ thực sắc mặt Đỗ Xá không có chút biểu cảm bi thương nào cả, dường như chỉ toàn là nỗi uất hận.

“Năm 1983, tình hình đặc thù.” Lăng Mạc nói, “Đi đâu này không trách lão Đồng được.”

“Sau khi xong việc thì lại tỏ ra ân cần chu đáo với tôi, không phải cố nhân đã từng nói sao? Không có việc gì mà lại ân cần chu đáo, không phải là phường gian dối thì cũng là phường trộm cắp cả thôi.” Đỗ Xá nói, “Tôi thấy là ông ta tiếp cận tôi chẳng phải là tốt với tôi gì đâu, ông ta chỉ là có ý đồ riêng thôi. Hoặc là, để được thăng quan, ông ta đã dùng tính mạng của mẹ tôi để làm quân cờ, giờ ông ta ân hận, ân hận vì hành vi độc ác của ông ta mà thôi.”

“Ý đồ gì với anh chứ? Anh có tài* hay là có sắc chứ?” Lăng Mạc cười giễu.

“Anh đừng cười vội.” Hôm nay thực sự là Đỗ Xá đã mở khóa miệng, hẳn ta giải thích, “Con cái của lão Đồng đâu không nghe lời ông ta, có lẽ là ông ta muốn nuôi dưỡng một đứa trẻ biết nghe lời chẳng.”

“Anh nói, con cái của lão Đồng đâu không nghe lời ông ấy, sao anh biết được đi đâu đó?” Lăng Mạc vội vàng hỏi lại.

“Không nhớ nữa.” Đỗ Xá nói, “Nhưng tôi chỉ biết là, ông ta không có cách nào quản con cái của mình, thường xuyên đến chỗ tôi kêu ca phàn nàn, nói là cuộc đời ông ta thế là thất bại rồi. Sống thất bại rồi, thì muốn đến chỗ tôi tìm kiếm sự an ủi ư? Hay là hy vọng tôi có thể trở thành đứa con trai biết nghe lời của ông ta, để cho cuộc đời ông ta được coi là thành công? Thật là nực cười! Ông ta là kẻ thù giết mẹ của tôi!”

“Theo tôi được biết, trong vòng 11 năm đó, hàng tuần ông ấy đều đến viện phúc lợi, chỉ là để nhận anh làm con trai thôi sao? Ông ấy đã từng nói với anh về đi đâu đó chưa?” Lăng Mạc hỏi.

“Chưa.” Đỗ Xá nói, “Mỗi lần ông ta đến, nếu không phải là nói chuyện với tôi, thì là giáo huấn dạy dỗ tôi, nói tôi phạm lỗi lầm ở viện phúc lợi, ông ta đã phải tốn bao công sức để giúp tôi dần xếp ổn thỏa. Tôi mà cần ông ta giúp tôi dần xếp ổn thỏa à? Ông ta là cái thá gì chứ?”

“Nói chuyện về những gì?”

“Thì hỏi tôi trong một tuần đó ở viện phúc lợi đã làm những gì, bảo tôi không được phạm lỗi gì gì đó.” Đỗ Xá nói, “Điều bộ ra vánh ra vẻ, giờ nghĩ lại vẫn thấy đáng ghét.”

“Cũng không phải chứ, ông ấy cũng phải có lúc đưa anh đi ăn uống, đem cho anh đồ ăn thức uống hay quần áo gì chứ?” Lăng Mạc hỏi.

“Đẹp đi, việc này cũng có người nhắc đến ư?” Đỗ Xá nói, “Ồ, có phải là cái người cảnh sát họ Đường gì đó nói không? Cái tay chuyên bám theo sau lưng lão Đồng? Ông ta đem cho tôi toàn là những thứ rác rưởi, chẳng có gì tốt đẹp cả. Có một lần tôi nhớ rõ nhất là, ông ta đem đến cho tôi mấy gói Mylikes, còn làm như là quan tâm đến tôi rất nhiều. Cái món rác rưởi đó lại đem ra để thể hiện tình cảm ư? Làm gì có thằng con trai lớn nào lại thích ăn mấy cái thứ vớ vẩn đó chứ?”

“Đường Tuấn, phải không? Ông ấy cũng thường đến viện phúc lợi à?” Lãng Mạc hết sức cố gắng để trấn tĩnh.

“Đúng, chính là ông ta.” Đỗ Xá nói, “Về sau này thì, cũng chẳng đến được mấy lần. Còn cầm theo một cuốn sổ ghi chép, tôi nói một câu thì ông ta ghi lại một câu, làm giống như là đang nghiên cứu về tôi vậy.”

“Anh cũng rất thân quen với ông ấy?” Lãng Mạc hỏi.

“Không thân.” Đỗ Xá nói, “Năm đó chính ông ta đã tóm được tôi và thẩm vấn tôi đầu tiên, có đi đâu ông ta chẳng thu được kết quả gì cả. Sau đó, tôi được đưa đến đây, trước khi được đưa đến đây ông ta còn chạy đến tìm tôi, bảo tôi cái gì mà phải chú ý không được nhẹ dạ tin theo lời người lạ, trên đường đi thì phải thành thật một chút, nghe lời của nhân viên áp giải gì đó. Mà tôi thì không nghe...”

Đang nói dở dang đến một nửa, Đỗ Xá dường như ý thức được đi đâu gì đó, lập tức dừng lại. Mặc cho Lãng Mạc có hỏi tiếp, cũng không nói gì nữa về những tình tiết sự việc đã xảy ra trên máy bay.

“Sau đây anh có gặp Đường Tuấn nữa không?” Lãng Mạc thấy hỏi mãi cũng không có kết quả, bèn chuyển sang chủ đề khác.

“Có gặp, ông ta có đến đây tìm tôi để nói chuyện. Còn tìm cách để người canh giữ tạm lánh đi chỗ khác, nhưng tôi không nói với ông ta một từ nào nữa.”

Lăng Mạc như là có chút hiểu ra, tiếp tục nói: “Tôi thật không hiểu được, một người gầy gò như anh, sao lại có thể ra tay giết hại một cảnh sát.”

Mỗi khi nói đến chủ đề này, ánh mắt của Đỗ Xá lại bắt đầu sáng lên, thao thao bất tuyệt như là đang khoa trương vậy: “Chỉ có thể trách lão Đồng đó quá ngu ngốc thôi. Tôi nhớ đó là dịp trước Tết, ông ta lại chạy đến chúc mừng năm mới vui vẻ gì đó với tôi. Vui vẻ cái chó gì chứ! Kể từ cái ngày mà mẹ tôi bị ông ta hại chết, thì tôi đã không thể vui vẻ được nữa rồi. Thế nên tôi mới nói, tôi muốn đi thăm mộ mẹ tôi. Ông ta liền đồng ý ngay lúc đó.”

“Là vì ở viện phúc lợi không dễ ra tay ư?” Lăng Mạc hỏi.

Đỗ Xá gật đầu xác nhận, nói: “Trong viện phúc lợi có nhiều người như vậy, cũng không có chỗ nào để che giấu cả. Còn phía trước ngôi mộ của mẹ tôi thì không như vậy, chỗ đó heo hút, thường ngày không có ai tới. Tôi dùng ba lô để đem theo dây thừng và roi da gì đấy, rồi cùng với lão Đồng lên núi. Đến trước ngôi mộ, lão Đồng còn bày đặt ra vẻ cúi lạy mẹ tôi, tôi càng thấy càng tức giận, mới dùng hòn gạch đập luôn khiến ông ta gục ngã. Tôi vốn rất quen thuộc với khu núi đó, mỗi lúc không có việc gì thì tôi đều tự mình leo núi, cho nên tôi biết phía trước có một hang núi, và đã lôi lão Đồng vào trong đó, trói ông ta lại.”

“Muốn giết thì cứ giết thôi, còn trói lại làm gì?” Lăng Mạc hỏi.

Đỗ Xá cười nhạt một tiếng, nói: “Nói thực lòng, lúc đó tôi thực sự không định giết ông ta. Ông ta cứ không ngừng coi mình như là người bố để giáo huấn dạy dỗ tôi, làm tôi rất tức giận, thế nên lần này tôi cũng muốn làm bố một lần. Không những vậy phải làm một ông bố như người bố của tôi vậy, tôi muốn cho lão Đồng phải nếm trải việc có một người bố như vậy, thì sẽ có cảm nhận như thế nào.”

“Thế nên anh bị người ta ngược đãi từ nhỏ, giờ cũng ngược đãi người khác?”

“Ông ta không phải là người khác, ông ta là kẻ thù giết mẹ.” Đỗ Xá nói, “Tôi cho rằng chỉ có làm cho ông ta bị ngược đãi thử xem, mới có thể hiểu được rằng tôi và mẹ tôi tại sao phải tự vệ. Cho nên, tôi đã bỏ đói ông ta, dùng roi da đánh đập ông ta, dùng bật lửa đốt cháy quần áo của ông ta, cho ông ta bị bỏng, còn dùng cả đá cuội đập ông ta nữa.”

“Rồi ông ta chết?”

“Chưa, sao tôi có thể để ông ta chết như vậy được? Thế chẳng phải là dễ dàng cho ông ta quá ư?” Đỗ Xá vẻ mặt đầy khoa trương nói, “Rồi cứ như vậy, tôi hành hạ ông ta hai ngày. Cho đến khi tôi thức tỉnh lại, ông ta đã không còn động đậy gì được nữa, cũng không hề có tiếng kêu than, tôi nghĩ có thể ông ta đã chết rồi.”

“Sao anh biết được là chết rồi?” Nhiếp Chi Hiên này giờ ngẩng ở một bên cuối cùng không dừng được nữa, tức giận hỏi một câu.

“Như vậy rồi còn chưa chết ư?” Đỗ Xá cười nói, “Chảy không ít máu, toàn thân không còn chỗ nào lành lặn nữa, thương tích đầy mình. Chết thì cũng chết rồi, nhưng tôi cảm thấy vẫn chưa hả giận. Nên tôi đã suy nghĩ mấy tiếng đồng hồ, tôi cảm thấy người như ông ta, có chết cũng phải chết

thối inh lên mới đáng. Tôi nhớ ra dưới chân núi có một dòng sông, dòng sông đó ô nhiễm kinh khủng, thối phải biết, và tôi quyết định đem vớt ông ta xuống sông, để ông ta thối hoặc cho đến khi biến thành bộ xương trắng thì thôi. Tôi bèn cuộn ông ta lại, nhét vào trong chiếc bao tải dứa, kéo đến bờ sông vớt xuống nước.”

“Anh vớt cả chiếc bao tải dứa xuống cùng ư?” Lăng Mạc dùng ánh mắt an ủi Nhiếp Chi Hiên, rồi hỏi tiếp.

“Không, tôi có ngu đâu.” Đỗ Xá nói, “Làm như vậy thì nhìn một cái là biết ngay bị người khác hại chết còn gì? Tôi nghĩ là, đợi cho đến khi thi thể trở thành đông xương trắng, phải để cho mọi người nghĩ là nhảy xuống sông tự sát gì đó mới đúng. Cho nên khi đến bờ sông, không chỉ bỏ chiếc bao tải dứa ra, tôi còn phát hiện thấy hai tay lão Đồng bị tôi trói chặt đến đỏ lựng lên. Anh nghĩ xem, nếu như phát hiện ra thi thể vẫn còn bị trói tay, vậy chẳng phải sẽ khẳng định chắc chắn là bị người khác hại chết còn gì?”

“Đi đâu đó thì cùng không nhất định, có người trước khi nhảy xuống sông tự sát, cũng trói tay của chính mình lại.” Lăng Mạc nói.

“Vậy sao? Có loại người ngu ngốc thế ư?” Đỗ Xá cười nói, “Có đi đâu để đề phòng bất trắc, tôi vẫn tháo sợi dây thừng trói tay ông ta ra. Đương nhiên, tôi cũng không ngờ được rằng, bọn họ đã phát hiện ra thi thể nhanh chóng như vậy. Lúc đầu tôi còn tưởng là do thuyền bè đi qua phát hiện ra cơ, không nghĩ là bọn họ đã tiến hành tìm kiếm vớt xác một cách có chủ định.”

“Là những mảnh thi thể.” Lăng Mạc nói.

“Bởi vậy mới nói, đó đâu là ý trời cả! Tôi cũng không ngờ là thi thể ông ta bị phanh ra hàng nghìn mảnh.” Đỗ Xá tỏ vẻ thỏa mãn, “Ông trời cũng trừng phạt ông ta, khiến ông ta sau khi chết đi, thi thể còn bị chân vịt

của tàu thuyền đi qua cắt rời thành ngàn vạn đoạn, đi đâu đó mới thật sự hả dạ! Đâu là ý trời cả!”

“Chúng ta đi thôi.” Nhiếp Chi Hiên đứng lên, bảo Lăng Mạc cùng rời đi. Xem ra, anh không thể nghe tiếp được nữa.

“Vâng.” Lăng Mạc thấy cũng không hỏi thêm được gì hơn nữa, nên cũng đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Đỗ Xá ngẩng đầu lên nhìn hai người họ, khuôn mặt cười một cách thô thiển, bổ sung thêm: “Đúng rồi, những đi đâu vừa kể cho các anh, là do sau khi đi đâu trị khỏi bệnh tâm thần tôi mới nhớ lại đấy. Lúc đó, tôi cũng không thể khống chế nổi chứng hoang tưởng của mình.”

4

Bước ra khỏi cánh cửa lớn của phòng giam, Nhiếp Chi Hiên tức giận nghiến chặt răng, nói: “Thật là càng nghe càng tức, suýt chút nữa thì tôi không thể kiềm chế được! Tên khốn kiếp đó, đã giết người mà còn dương dương tự đắc như vậy chứ.”

Lăng Mạc cười méo xẹo, nói: “Không trách được, nhân cách phạm tội chính là như vậy, tình cảm nhạt nhẽo lãnh đạm, lạnh lùng tàn nhẫn. Em cũng nhờ lợi dụng nhân cách hắn ta như vậy, để kích động hắn, tiếp đó để cho hắn ta phá bỏ hoàn toàn sự phòng ngự, hắn ta mới mở miệng nói nhiều như vậy.”

“Cậu thực lòng muốn chỉ cho hắn cách để xin giảm hình phạt à?” Nhiếp Chi Hiên nói, “Loại người này có quay trở lại xã hội, cũng vẫn cứ gây nguy hiểm cho xã hội thôi.”

“Đương nhiên là chiêu lừa dụ hấn thôi.” Lăng Mạc cười tinh nghịch, “Trên quyết định thi hành án của hấn ta có một phần ghi chú trong ngoặc, trong đó ghi là ‘hạn chế giảm nhẹ hình phạt’.”

Tâm trạng Nhiếp Chi Hiên như là được an ủi phần nào, anh hỏi tiếp: “Vây còn những chuyện của cậu h ấ nhỏ mà cậu kể ra, có phải là thật hay không?”

Lăng Mạc cúi thấp đầu bước đi, mãi một lúc sau, mới mỉm cười ngẩng đầu lên, nhìn sang Nhiếp Chi Hiên nói: “Anh đoán xem?”

Trong lúc nói chuyện, hai người đã quay trở về phòng họp ở khu nhà tiếp đón.

Tiêu Lăng vừa nhìn thấy hai người, lập tức hỏi luôn: “Thế nào r ấ? Hỏi được chút thông tin gì không?”

“Ý cậu định hỏi là thông tin gì?” Lăng Mạc không trả lời thẳng vào câu hỏi của Tiêu Lăng.

Có đi ầu Tiêu Lăng vẫn oang oang không mấy bận tâm, nói: “Chính là ai có khả năng gây án đó?”

Tiêu Vọng biết trong lòng Lăng Mạc vẫn còn bất mãn khó chịu vì việc Tiêu Lăng nghi ngờ Đường Tuấn, rõ ràng nghe ra ngữ khí lời nói của cậu có sự không bình thường, cho nên anh tiến đến hỏi một cách ý nhị: “Sao r ấ, có thu hoạch gì không?”

Lăng Mạc không lập tức trả lời ngay mà cúi đầu trầm tư, ngược lại Nhiếp Chi Hiên không giấu giếm được sự phẫn nộ trong lòng mình, đáp lời lại: “Tên đó thật đúng là đồ khốn kiếp, phải là tôi, cứ thả luôn hấn ra, để cho hấn ta bị trị tội thì cũng coi như là diệt trừ mối hại r ấ.”

“Vậy lại không còn là pháp trị.” Tiêu Vọng mỉm cười nhìn Nhiếp Chi Hiên.

Nhiếp Chi Hiên tự biết mình hơi bị kích động nên nóng giận quá rồi, bèn chuyển hướng nói sang chủ đề khác: “Lăng Mạc phân tích về tâm lý và tình thần của hắn ta rất chính xác, người này căn bản là không bị bệnh tâm thần, khi hắn ta nhớ lại những tình tiết gây án năm đó, quả thật đầu óc tư duy đâu ra đấy rất rõ ràng luôn! Hơn thế nữa người này trải qua hai mươi mấy năm cải tạo, vậy mà vẫn không hề có chút hối hận nào về hành vi phạm tội của mình, thậm chí vẫn còn dương dương đắc ý.”

“Vậy cũng có nghĩa là, hắn ta mở miệng nói rồi?” Tiêu Vọng quả có lấy làm ngạc nhiên.

“Đúng vậy, Lăng Mạc công nhận là có chiêu, kích động và dụ dỗ hắn ta chút ít, hắn ta liền mở miệng, còn thao thao bất tuyệt nữa chứ.” Nhiếp Chi Hiên nói.

“Nhưng mà, vẫn chưa nói ra đi đâu gì gọi là manh mối có giá trị cho chúng ta cả.” Lăng Mạc có phần thất vọng.

“Cũng có nghĩa là, hắn ta không hề biết ai muốn ra tay giết mình?” Tiêu Vọng hỏi lại.

Lăng Mạc gật gật đầu xác nhận.

“Cậu thấy chưa, cậu thấy chưa, tôi đã nói rồi mà, sẽ không có người khác nào nữa đâu.” Tiêu Lăng vẫn vô tư nói chen vào.

“Vậy ý cậu muốn nói là ai?” Lăng Mạc chau mày.

“Thầy Đường đó.” Tiêu Lăng vẫn kiên quyết giữ vững ý kiến của mình, “Lúc trước bao nhiêu điểm nghi vấn mà tôi đã nói đó, tuy là cậu có

chứng cứ chứng minh ngược lại, nhưng tôi cảm thấy vẫn không thể coi như là nghi vấn được.”

“Cậu đã nói như vậy, thì tôi cũng có thể nói là, không thể nào là thầy được.” Lăng Mạc nói, “Lúc này trong quá trình nói chuyện với Đỗ Xá tôi đã phát hiện được rằng, năm đó Đỗ Xá bị chính thầy tự tay bắt giữ, trước khi bị áp giải, thầy còn từng tới để cảnh cáo hắn ta phải cẩn thận, có thể là do thầy đã phát hiện ra những điểm bất thường ở Đồng Lạc, và đã bắt đầu có sự phòng ngừa rồi. Điều quan trọng nhất chính là, sau khi hai cha con nhà họ Đồng lần lượt qua đời, có thể là nhằm để nghiên cứu tình trạng tâm lý của Đỗ Xá hoặc là làm rõ chân tướng sự việc, thầy còn tới nhà tù Kim Ninh chỉ để gặp gỡ phạm nhân mấy lần, hơn nữa lần nào cũng là gặp gỡ riêng. Nói một cách khác thì, nếu như thầy muốn giết chết Đỗ Xá thì đã có rất nhiều cơ hội.”

“Cũng có thể là vì thầy ấy không muốn để lộ bản thân thì sao?” Tiêu Lăng nói.

“Thầy ấy hoàn toàn có cơ hội để không làm lộ bản thân.” Lăng Mạc nói, “Chúng ta đều nói đến nguyên tắc suy đoán vô tội, vậy thì chúng ta cũng nên làm như vậy với trường hợp của thầy, với nhiều nghi ngờ hợp lý như vậy, chúng ta không nên tiếp tục nghi ngờ thầy ấy.”

“Nghi ngờ hợp lý?” Tiêu Lăng nói, “Tôi kể lại cho cậu nghe vụ án mà trước đây anh Nhiếp từng kể cho tôi. Từng có một người, giết người vì sự thù hận rất rõ ràng, rồi đem chiếc áo dính máu và con dao của mình giấu trong vườn nhà. Sau đó phía cảnh sát tìm thấy chiếc áo dính máu và con dao, ở mặt bên trong chiếc áo và trên cán dao tìm thấy DNA của kẻ tình nghi, ở phía bên ngoài chiếc áo và trên lưỡi dao đều có vết máu của người chết, cậu nói xem đó có phải là một vụ án với chứng cứ vô cùng chắc chắn

rồi không? Kết quả là luật sư sau khi xem xong hồ sơ, đã bày cho kẻ tình nghi phạm tội kia nguy biện, nói là có người lẻn vào trong nhà hắn ta, lấy trộm quần áo và con dao của hắn, rồi khoác lên bên ngoài quần áo, đồng thời sử dụng găng tay để cầm dao đi giết người, sau đó đem vật chứng chôn tại vườn nhà hắn ta. Cậu nói xem, vụ án với chứng cứ chắc chắn như vậy có được coi là nghi ngờ hợp lý hay không?”

“Nếu như không có thêm các chứng cứ khác hỗ trợ, tôi cho rằng cũng có thể coi là nghi ngờ hợp lý.” Lãng Mạc nói, “Dù sao thì, công lý trình tự và công lý thực chất đều rất quan trọng.”

“Có động cơ gây án rõ ràng, có vật chứng rõ ràng, như vậy mà vẫn coi là nghi ngờ hợp lý ư? Tôi cho rằng, trong nguyên tắc ‘suy đoán vô tội’ thì yếu tố ‘suy đoán’ cũng phải có mức độ, những gì không hợp lý thì chính là nguy biện.” Tiêu Lãng nói, “Theo như cách cậu nói, sau này không còn những vụ án với chứng cứ vô cùng chắc chắn nữa, mọi vụ án cho dù vật chứng có sát thực thế nào đi nữa, tôi cũng đều có thể tìm ra cách để nguy biện. Trọng tâm của nguyên tắc nghi ngờ hợp lý là hai chữ ‘hợp lý’, thuận theo chứng cứ để tạo ra một câu chuyện, thì sẽ có những điểm rõ ràng là bất hợp lý. Ví dụ mà tôi đưa ra, tìm không ra một người thứ hai có động cơ giết người cướp của, thì chính là một sự nguy biện bất hợp lý!”

“Chúng ta không cần phải đưa ra những ví dụ khác, chỉ ít thì chứng cứ thể hiện việc thầy không tham dự vào hành vi phạm tội rất nhiều, hơn nữa cậu đều không thể giải thích được. Cậu không thể nói rằng những điểm nghi vấn đó đều là nguy biện chứ?” Lãng Mạc nói.

“Nhưng những chứng cứ chứng minh thầy Đường tham dự vào hành vi phạm tội cũng rất nhiều, hơn nữa cậu cũng không thể giải thích được. Cho nên, cậu cũng không thể nói rằng những điểm nghi vấn mà cậu nói tới đều

là nghi ngờ hợp lý đúng không?” Tiêu Lăng không chịu khoan nhượng lùi bước.

“Tôi có thể giải thích.” Lăng Mạc suy nghĩ hồi lâu, dường như là để lấy thêm dũng khí vậy, rồi nói, “Giả sử, có một người nợ, có một mối quan hệ không như bình thường với thầy, có thể lợi dụng sự tin tưởng của thầy, tặng cho thầy món quà là chiếc vòng đeo tay có thể liên lạc, mà người này lại chính là kẻ càn đầu của *Người gác đêm đen tối*, thầy không hề biết gì về mọi việc, cho đến tận khi thăm vấn Sơn Tiêu kết thúc thầy mới chợt hiểu ra mọi chuyện, sau đó... sau đó thầy bị giết người diệt khẩu, như vậy có phải là mọi thứ đều có thể được giải thích rồi không?”

Lúc này Tiêu Lăng cũng sững lại lặng im không nói, nếu quả thật đúng như Lăng Mạc nói, thì thực sự có thể giải thích được điểm mâu thuẫn mà mọi chứng cứ trong vụ án chỉ hướng đến. Bởi vậy, cậu im lặng hồi lâu, rồi gân cổ nói tiếp: “Thật ra, nếu như từ góc độ riêng tư mà nói, tôi cũng không muốn nghi ngờ thầy Đường, dù sao tôi và Đương Đương cũng cùng lớn lên từ bé với nhau, nếu như bố của Đương Đương lại trở thành người xấu, người chịu sự đả kích lớn nhất chắc chắn là Đương Đương... Nhưng mà, cậu cho rằng nếu tôi không nói ra sự nghi ngờ đối với thầy Đường, thì mọi người có thực sự sẽ bỏ qua khả năng này hay không? Thay vì cứ giấu giếm giếm chuyện đó, tôi càng không mong muốn để cho Đương Đương phải vĩnh viễn sống trong mối nghi ngờ đối với bố của cô ấy, cho nên tôi mới nhất định phải tìm ra tận gốc chân tướng sự việc. Những điều cậu nói chắc chắn có khả năng xảy ra rất cao, nhưng bao nhiêu năm nay, Đương Đương chưa từng bao giờ nhắc đến chuyện bố cô ấy có quan hệ thân mật với người nào. Cậu không thể chỉ căn cứ vào phán đoán của cậu, để rồi tự tưởng tượng ra một người nào đó như vậy chứ?”

Lần đầu tiên Lăng Mạc thấy Tiêu Lăng nói chuyện với giọng điệu như vậy.

Cậu ngưng lại đôi chút, rồi trực tiếp trả lời vào câu hỏi cuối cùng của Tiêu Lăng: “Cậu không biết, không có nghĩa là không có. Nếu cậu muốn tra xét ngọn ngành sự nghi ngờ đối với thầy, thì tôi cũng sẵn lòng phụng theo.”

Màn đối chọi gay gắt của hai người, khiến cho toàn bộ bầu không khí trong hội trường thêm gượng gạo khó xử hơn.

Tiêu Vọng ướm giọng, rồi nói: “Tôi biết rằng mọi người vẫn còn có những tranh luận về một số chi tiết đối với quá trình chấp pháp, song phương hướng chính của chúng ta đều là tương đồng. Vào lúc này, không nên tranh cãi với nhau về một sự việc vốn không có ảnh hưởng gì đến công việc bước tiếp theo cả.”

“Sao lại không có ảnh hưởng?” Tiêu Lăng nói, “Bắt giặc phải bắt vua giặc trước, xác định được kẻ cầm đầu rồi, thì mới dễ tiến hành công việc bước tiếp theo.”

“Chúng ta còn phải tìm hiểu xem bước tiếp theo của đối phương rốt cuộc là sẽ ‘nghỉ ngơi’, hay là sẽ lại thực hiện một đợt tiến công nữa, ví dụ như là cho người đột nhập vào nhà tù.” Trình Tử Mặc nói.

“Hơn nữa chuyện bắt cóc trẻ em thực sự quá đáng sợ, mấy tháng nữa thôi, lại đến ngày mừng 8 tháng 6 rồi.” Nhiếp Chi Hiên nói, “À, đúng rồi, trong cuộc nói chuyện, tôi còn phát hiện ra một chi tiết.”

“Chi tiết gì?” Tiêu Vọng phẫn chấn lại tinh thần sau những tâm trạng bất lực và ủ ê chán nản.

“Là về thầy Đồng.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Theo như lời kể lại của Đỗ Xá, hẳn ta không hề có sự tấn công mang tính chí mạng đối với thầy Đồng, mà đều là dùng roi da, dùng gạch đá để đánh đập, rồi dùng lửa thiêu đốt cục bộ. Nếu như vậy, cho dù là cuối cùng thầy Đồng bị thương nặng không được chữa trị, thì nguyên nhân tử vong của ông ấy cũng rất có thể chỉ là một dạng phản ứng sốc do chấn thương nặng. Nguyên nhân gây tử vong như vậy, căn cứ theo sự khác nhau của các cá thể, thì cũng có thể nói là, cùng một mức độ tổn thương, có một số người không chết, một số người sẽ chết.”

“Anh đang nghi ngờ là thầy Đồng chưa chết?” Tiêu Vọng ý thức được đi đâu Nhiếp Chi Hiên muốn nói đến.

“Đúng vậy.” Nhiếp Chi Hiên cũng không vòng vo, trực tiếp nói vào vấn đề “Trong cuộc nói chuyện, tôi chú ý đến hai chi tiết. Chi tiết thứ nhất là, Đỗ Xá nói sau khi bản thân mình ngược đãi thầy Đồng xong, thì lăn ra ngủ một giấc, sau khi tỉnh lại hẳn ta phát hiện ông ấy không động đậy nữa, cũng không lên tiếng nữa, cho nên hẳn đã tính toán mấy tiếng đồng hồ, sau đó cuộn ông ấy lại nhét vào trong bao tải dứa. Ở đây có một vấn đề là, chúng ta biết rằng, con người sau khi chết ba giờ đồng hồ thì sẽ bắt đầu xuất hiện hiện tượng thi thể co cứng lại, sau bảy hay tám giờ đồng hồ sẽ hình thành hiện tượng cứng đờ ở các khớp chính, lúc này thi thể không thể nào hoàn thành động tác ‘cuộn’ như vậy được. Căn cứ theo tình trạng thi thể như vậy, thầy Đồng lúc này có khả năng chưa chết.”

“Vậy nếu như lúc cuộn lại chưa chết, nhưng sau đó đã chết trên đường di chuyển thì sao? Hoặc giả lúc cuộn người lại cũng chỉ là vừa mới chết đi mà thôi?” Tiêu Vọng bán tín bán nghi.

“Ừm, cho nên còn có dấu hiệu chứng minh ở chi tiết thứ hai.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Theo như lời thuật lại của Đỗ Xá, để nguy trang rằng thầy Đồng đã tự mình xuống nước dẫn đến tử vong, cho nên hắn ta đã bỏ chiếc bao tải dứa đi, hơn thế còn tháo bỏ cả sợi dây thừng trói chặt thầy Đồng ra. Lúc nói về chi tiết này, hắn ta kể rằng ngón tay của thầy Đồng bị thắt chặt đến đỏ lựng hết cả lên. Chúng ta đều biết, tuần hoàn đầu mút thần kinh chỉ có ở người còn sống. Có lúc, để tránh khỏi hiện tượng chết giả ở người già không được phát hiện ra, cách để người thân trong gia đình nhận biết được người già đó chết hay chưa chết, chính là dùng sợi chỉ thắt chặt đầu ngón tay của người già lại. Nếu như đoạn đầu ngón tay bị sung huyết, chứng tỏ vẫn còn tuần hoàn đầu mút thần kinh, vẫn chưa chết; Nếu như không có sự thay đổi, mới có thể phán đoán rằng người già đó đã không còn tuần hoàn đầu mút thần kinh nữa.”

“Phương pháp này tôi quả thật mới nghe đến lần đầu tiên.” Tiêu Vọng nói.

“Bất luận phương pháp này có bao nhiêu người biết đến, nhưng nhìn từ phương diện y học mà nói, nó có căn cứ khoa học hẳn hoi.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Vụ án này của chúng ta, cũng xuất hiện vấn đề tương tự, nếu thầy Đồng trước khi bị vớt xuống nước, ngón tay ông vẫn còn dấu hiệu bị thắt chặt đến đỏ lựng, đi đầu đó chứng tỏ lúc rơi xuống nước cơ thể ông vẫn còn tồn tại dấu hiệu sinh tồn.”

“Nhưng rồi, cuối cùng vẫn tìm thấy các mảnh thi thể, nói ra những đi đầu này còn có ý nghĩa không?” Trình Tử Mặc hỏi.

“Vấn đề chính là ở đây.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Thứ mà cảnh sát tìm thấy, là tứ chi bị tháo rời của thầy Đồng. Những người học y chúng tôi đều

biết rằng, chỉ cần có phương pháp hợp lý, tháo bỏ tứ chi, thì cơ thể vẫn còn có thể tồn tại sự sống. Thời cổ xưa không phải còn có Nhân Trệ* hay sao?”

“Nhưng kết luận phía cảnh sát đưa ra, là bị chân vịt của thuyền bè qua lại cắt đứt rời ra mà.” Tiêu Lăng nói.

“Nhưng tôi đã xem qua những bức ảnh, các vết cắt đường như rất gọn ghẽ. Tiếc là thời đó ngay đến có một bức ảnh kỹ thuật số cũng khó khăn, độ phân giải pixel lại càng có hạn, nên không thể chứng minh một cách chắc chắn được. Hơn nữa, mấu chốt quan trọng là, phía cảnh sát không hề tìm thấy phần thân của thầy Đồng.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Nếu như chúng ta đang có một thái độ hoài nghi mọi thứ, tôi cảm thấy thầy Đồng cũng nên bị nghi ngờ.”

“Ý của anh muốn nói là, thầy Đồng không chỉ chưa chết, hơn nữa còn thành lập nên tổ chức *Người gác đêm đen tối*, mục đích là để trả thù cho bản thân và cho con trai của mình?” Tiêu Lăng hỏi, “Nói thế không thông được, nếu như ông ấy sống lại, trước tiên phải cho Đồng Lạc biết chứ, như vậy thì Đồng Lạc không đến mức phải chết rồi.”

“Thế nếu như lúc thầy Đồng sống lại, Đồng Lạc đã chết rồi thì sao?” Nhiếp Chi Hiên hỏi lật lại.

“Nhưng mà, bị thương đến mức như vậy, rồi bị vớt xuống dòng nước ô nhiễm khủng khiếp đó, liệu còn có thể tự cứu mình không?” Tiêu Vọng nói, “Hơn nữa tại sao lại còn phải tự cắt bỏ tứ chi?”

“Giả như tứ chi của ông ấy đã bị nhiễm trùng nghiêm trọng, để có thể sống được, đành ‘bỏ xe bảo soái’ chẳng?” Nhiếp Chi Hiên nói.

“Vậy thực sự tự cứu mình được rồi, sao ông ấy không báo cảnh sát chứ?” Tiêu Lăng nói, “Ông ấy là người bị hại, càng không cần thiết phải

trốn tránh cảnh sát.”

“Đó là việc duy nhất mà tôi vẫn chưa hiểu rõ.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Tôi vừa mới nói rồi, chúng ta chỉ có thể lưu tâm một chút về việc này. Khả năng mà tôi nói đến, thực sự có xác suất xảy ra vô cùng nhỏ. Song nếu như tồn tại một sự việc ngoài ý muốn hoặc là một động cơ nào đó mà chúng ta không ngờ tới được, thì nói không chừng là việc đó cũng có thể xảy ra.”

“Ừm.” Tiêu Vọng than thở nói, “Chúng ta quả thực không biết được, sau khi gặp phải câu chuyện ‘bác nông dân và con rắn’, thầy Đồng còn có thể rộng lòng bao dung đối với Đỗ Xá nữa hay không. Hay thực sự giống như là anh đã nói, ông ấy lựa chọn sự trả thù.”

“Mọi đi đâu đâu không được phép khinh suất loại trừ.” Nhiếp Chi Hiên nói.

Vừa dứt lời, điện thoại di động của Tiêu Vọng một lần nữa lại đổ chuông, lần này, là bà Bác Như Hy gọi đến.

“Mẹ, ở nhà có chuyện gì sao?” Tiêu Lăng lại một lần nữa giăng lấy điện thoại, nhận cuộc gọi liên hồi luôn, “Ông ngoại thế nào rồi ạ?”

“Ở nhà không có chuyện gì, ông ngoại con cũng đang trong quá trình hồi phục. Nhưng, Nam An có vụ án xảy ra, cần bọn con quay về đây.” Bác Như Hy nói với vẻ bình tĩnh, “Còn nữa, lần sau đừng cứ giăng nghe điện thoại của anh con nữa.”

“Mẹ nói mau đi, nói nhanh đi, xảy ra vụ án thế nào cơ?” Tiêu Lăng vội vàng hỏi lại.

“Qua điện thoại không nói rõ được.” Bác Như Hy nói, “Mẹ và bố con nói chuyện rồi, ông ấy bảo các con chuyển giao hết các công việc trong tay

hiện nay sang cho bộ phận tư pháp, sau đó các con rút toàn bộ về đây.”

CHƯƠNG 5

Thi thể vô danh trong rừng

Đến nửa đường đời, Tôi thấy mình lạc trong rừng tối:

Lạc mất đường chính đạo!

Dante

1

Thành phố Nam An bao trùm bởi bầu trời âm u mây mù, trông không khác gì so với mọi khi, yên tĩnh và hiên hòa.

Tuy nhiên lực lượng công an cảnh sát toàn thành phố đã hai ngày nay được huy động đến mức không cả ngủ nghỉ nữa, bởi vì có mệnh lệnh đưa xuống từ Tiêu Vấn Thiên, Sở Công an thành phố Nam An đặt vào tình trạng cần vụ cấp 1. Nói một cách khác thì, mọi cảnh sát phải chấm dứt việc nghỉ phép, trong thời gian làm việc, tất cả lực lượng đều phải có mặt ở các vị trí công tác; Không trong thời gian làm việc, thì cũng phải có một nửa lực lượng cảnh sát có mặt tại vị trí công tác.

Nhằm có thể tìm kiếm tung tích của tổ chức *Người gác đêm đen tối* một cách triệt để, toàn thể lực lượng công an làm việc theo hai ca, ở mọi cửa ngõ trên toàn thành phố thiết lập các điểm tìm kiếm kiểm tra các loại xe cộ và người đi đường khả nghi, đối với từng khu vực dân cư quy hoạch thành khu rà soát kiểm tra lượng nhân khẩu lưu động, ở các địa điểm như khách

sạn, nhà tắm công cộng thực hiện việc quản lý khống chế tìm kiếm có trọng điểm. Tóm lại là, ai ai cũng bận đến tối mắt tối mũi.

Tuy là ngay cả những bác sĩ pháp y, chuyên gia xét nghiệm DNA không ở trong ca làm việc cũng đều được cử ra ngoài chấp hành nhiệm vụ tuần tra tìm kiếm, nhưng ở phía hậu đài phụ trách phòng thí nghiệm là Bác Như Hy thì lại không bị cử đi thực hiện nhiệm vụ bên ngoài, là vì bà cần phải ở lại chấp hành “chế độ phụ trách lãnh đạo” của phòng thí nghiệm. Chỉ có điều mệnh lệnh cần vụ cấp 1 đang treo ở đấy, bà không thể về nhà ngủ nghỉ, cả ngày phải có mặt tại phòng thí nghiệm và phòng trực ban chờ đợi. Nghĩ cũng phải, Tiêu Vãn Thiên thân là giám đốc Sở Công an nên không thể về nhà, cha bà đang ở bệnh viện và được mẹ bà chăm sóc, hai cậu con trai đầu đang bên ngoài chấp hành nhiệm vụ, đối với Bác Như Hy mà nói, chỉ bằng trực tiếp chờ đợi ở phòng trực ban thực sự còn thiết thực hơn. Đương nhiên, Bác Như Hy giữa đêm hôm phải tăng ca ở phòng làm việc nhưng bà cũng không ở đó ngủ nghỉ rảnh rồi. Dù sao cũng đều là tăng ca, chỉ bằng đem những vụ án đang xếp hàng chờ đợi để thực hiện kiểm tra DNA kia ra lần lượt làm từng cái một. Một là để giúp đơn vị làm án có thể sớm kết thúc vụ án, hai là cũng coi như tận dụng triệt để được thời gian tăng ca, chứ không đến nỗi không có việc gì để làm.

Lấy mẫu, tách chiết mẫu, khuếch đại, giải trình tự, phân tích số liệu, cả một quy trình này đối với Bác Như Hy mà nói đã quá mức quen thuộc, mọi thứ đều nhẹ nhàng thành thạo. Bác Như Hy biết cách làm thế nào để tận dụng thời gian hợp lý nhất có thể, khi thiết bị khuếch đại mẫu gen và thiết bị giải trình tự mẫu gen đang hoạt động, bà sẽ tận dụng thời gian để tách chiết mẫu của các mẫu vật xét nghiệm đợt tiếp theo. Thiết bị khuếch đại mẫu gen mỗi giờ đồng hồ khuếch đại hoàn tất được 96 mẫu vật xét

nghiệm, thiết bị giải trình tự mẫu gen mỗi nửa giờ đồng hồ giải trình tự được 24 mẫu vật xét nghiệm. Những thiết bị máy móc tiên tiến này lúc nào bắt đầu hoạt động, lúc nào sẽ kết thúc công việc, Bác Như Hy đều nắm rõ.

Làm việc bận rộn cho đến nửa đêm, cùng với tiếng nhắc nhở “tít tít tít” của thiết bị giải trình tự, mọi mẫu vật xét nghiệm của những vụ án đang tồn đọng trong tay Bác Như Hy đều đã cho ra số liệu.

Bác Như Hy sắp xếp lại những sơ đồ biểu mẫu mà máy in vừa in ra, rồi bà chậm rãi vươn vai một cái, trong lòng thầm nghĩ bận rộn thêm khoảng hai giờ đồng hồ nữa, thì có lẽ cũng có thể đến phòng trực ban chợp mắt một lúc rồi. Tuy rằng bây giờ đã không còn trẻ trung nữa, sau khi bận rộn làm việc mấy giờ đồng hồ liên như vậy, lưng vai đầu nhức mỏi hết cả, song nghĩ đến việc những vụ án đang xếp hàng tồn đọng giờ đã xét nghiệm xong toàn bộ, nghĩ đến tâm trạng vui mừng cảm kích của những nhân viên làm án vào ngày mai, trong lòng bà vẫn trỗi lên một cảm giác hài lòng.

Một chiếc máy tính, một cốc trà nhạt, trong phòng thí nghiệm tĩnh lặng, Bác Như Hy đã hoàn thành xong công việc kiểm nghiệm giai đoạn đầu, giờ đã có thể tập trung hoàn toàn vào việc phân tích số liệu rồi. Thời điểm này là không gian cũng như tâm thế mà bà yêu thích nhất.

Một tay cầm tài liệu đăng ký ủy thác, một tay cầm sơ đồ gen, bà cẩn thận tiến hành đối chiếu. Sau khi đối chiếu hoàn tất, bà sẽ sử dụng mẫu kiểm định thử có trên máy tính để viết lại lần lượt từng hạng mục ủy thác, từng mẫu vật xét nghiệm được gửi đến kiểm tra, sau đó lại đi điền vào bảng biểu số liệu ở phía sau các số liệu kiểm nghiệm tương ứng, cuối cùng sẽ hoàn tất phần kết luận của bản báo cáo kiểm nghiệm.

Mỗi lúc hoàn thành xong một bản báo cáo kiểm nghiệm, trong lòng Bác Như Hy đều thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Hoàn thành xong mười mấy bản báo cáo kiểm nghiệm, sắp thấy được công việc hoàn thành thắng lợi đến nơi rồi, thì công việc của Bác Như Hy bị ngưng trệ lại. Nguyên nhân ngưng lại đó là vì bà đã phát hiện ra có vấn đề.

Đây là mẫu vật xét nghiệm được bác sĩ pháp y Tiêu Trang ở bộ phận công an kiểm lâm Nam An đem đến trước giờ tan làm buổi chiều ngày hôm nay, một mảnh vải có dính máu. Trên bản ủy thác viết rằng chiều ngày hôm nay tại khu rừng rậm phía Bắc Nam An phát hiện được một thi thể vô danh, nam giới, tuổi tác không rõ, đã hoàn tất kiểm nghiệm bên ngoài thi thể, không có vết thương bên ngoài mang tính chí mạng rõ rệt. Tiến hành kiểm nghiệm DNA là để nhập số liệu vào kho tin tức DNA của những thi thể chưa biết danh tính, hoàn tất trình tự công việc của phía cảnh sát mà thôi.

Đối với bộ phận công an kiểm lâm mà nói, những thi thể không biết danh tính như thế này rất thường gặp. Cả một vùng rừng rậm rộng lớn như vậy, gần như là bao phủ hết toàn bộ vùng ngoại ô phía bắc thành phố Nam An, thường xuyên có những gã lang thang lạc bước vào trong rừng rồi bị lạc đường, cuối cùng là chết vì đói với khát. Đối với những thi thể không biết danh tính này, bộ phận pháp y của công an kiểm lâm đã không còn lấy làm lạ lắm nữa. Chỉ cần là kiểm tra bên ngoài thi thể không có dấu vết ngoại thương nào rõ rệt, thì chỉ cơ bản là lấy mẫu máu, gửi đi xét nghiệm, là hết việc.

Nhưng vụ án này lại không giống như vậy, bởi vì mẫu vật xét nghiệm vết máu mà Bác Như Hy tiến hành tách chiết mẫu, sau khi chạy kiểm nghiệm trên thiết bị DNA cho thấy, đó là của một nữ giới.

Thực ra đó cũng không phải là chuyện gì to tát, dù sao thì lực lượng cảnh sát thiếu thốn, lượng công việc của cảnh sát lớn khủng khiếp, trên bản ủy thác gửi đi xét nghiệm có viết sai cái tên, hay viết sai giới tính hoặc là viết sai số thẻ căn cước, cũng không phải là việc chưa từng xảy ra. Chỉ cần sau khi xác nhận lại thông tin, đến phòng xét nghiệm DNA thực hiện thủ tục sửa sai là được. Nhưng mà, hiện nay đang đứng vào giai đoạn căng thẳng, phàm là có chuyện gì đâu phải lưu tâm lại, nói không chừng một chút sơ sót, có thể để lọt cả một manh mối, lỡ mất một cơ hội tốt, khiến cho chồng và con trai bà phải đi thêm bao đoạn đường vòng. Cho nên, Bác Như Hy đã rất chú tâm đến sai sót này.

Đầu óc tỉ mỉ cẩn thận như Bác Như Hy trước tiên là kiểm tra lại quá trình kiểm nghiệm của mình, chắc chắn rằng không phải là do quá trình kiểm nghiệm của mình dẫn đến ô nhiễm mẫu vật xét nghiệm. Sau đó, bà lại đem những số liệu này nhập lại vào kho dữ liệu để tiến hành đối chiếu dữ liệu, xem xem liệu có khả năng đối chiếu trùng khớp với một người nào bị mất tích, mẫu vật xét nghiệm của vụ án hoặc là một số liệu của mẫu vật xét nghiệm đã từng làm trước đó trong phòng thí nghiệm của bà hay không. Dù sao thì phòng thí nghiệm hàng ngày đâu phải đảm nhiệm lượng xét nghiệm lớn như vậy, khó đảm bảo rằng sẽ không có các mẫu vật xét nghiệm trước đó ô nhiễm đến thiết bị máy móc, khiến cho số liệu bị sai lệch.

Sau khi hoàn thành xong các báo cáo xét nghiệm còn lại, Bác Như Hy đến trước chiếc máy tính có kho số liệu. Công tác đối chiếu đã hoàn thành, không có đối chiếu trùng khớp với bất cứ số liệu nào. Cũng có nghĩa là, chủ nhân của vết máu, người phụ nữ này, DNA của cô ta chưa từng được nhập vào hệ thống. Để phòng xa, Bác Như Hy còn cẩn thận đem số liệu này đối chiếu với rất nhiều các số liệu của những vụ án bắt cóc trẻ em.

Trong giai đoạn này, Bác Như Hy cũng không biết làm thế nào mới có thể giúp đỡ cho chồng và con trai của mình, cho nên bà đã sớm sắp xếp lại các số liệu DNA của những đứa trẻ bị mất tích vào ngày 8 tháng 6 âm lịch từ trong kho dữ liệu DNA những người mất tích toàn quốc, rồi thiết lập một “kho dữ liệu nhỏ” trên hệ thống mạng nội bộ của Sở Công an thành phố Nam An, để tiện cho việc phát hiện manh mối đạt được hiệu quả cao nhất.

Song, vẫn không có đối chiếu trùng khớp.

Bác Như Hy cũng coi như là đã yên tâm phần nào, nhưng bà vẫn trần trở nghĩ ngợi hồi lâu, rồi vẫn quyết định gọi điện thoại cho bác sĩ pháp y Tiểu Trang.

“Mẫu vật xét nghiệm cậu đưa đến chiều nay đã làm xong rồi.” Bác Như Hy nói, “Muộn như thế này còn gọi điện cho cậu, là bởi vì trên bản ủy thác của cậu có sai sót, mai cậu đến làm thủ tục sửa sai một chút nhé.”

“Chị Bác quả thật lợi hại, nhanh như vậy đã làm xong rồi!” Giọng nói của Tiểu Trang có phần mệt mỏi, hiển nhiên là đã bị cuộc điện thoại khiến cho bị tỉnh giấc. Dù sao thì công an kiểm lâm cũng không thuộc quyền quản lý của công an địa phương, mệnh lệnh cần vụ cấp 1 của Tiêu Vấn Thiên không có hiệu lực gì đối với công an kiểm lâm bọn họ.

“Tôi muốn nói là, bản ủy thác của cậu có vấn đề” Bác Như Hy nhấn mạnh vào trọng tâm vấn đề

“Sao cơ? Có vấn đề gì ạ?” Bác sĩ pháp y Tiểu Trang hình như vừa trở mình, nói: “Chắc lại là một kẻ “chết đường”* mà thôi.”

“Ủy thác này của cậu, giới tính bị viết sai rồi, cậu viết là nam giới, số liệu mà tôi làm ra lại là nữ giới.” Bác Như Hy vừa nhìn vào sơ đồ vừa nói.

“Sao cơ? Không thể nào, không thể nào.” Bác sĩ pháp y Tiểu Trang dường như tỉnh táo ra đôi chút, “Chính tôi đã đi đến hiện trường, rõ ràng rành là một nam giới.”

“Nhưng mẫu vật xét nghiệm mà cậu đem đến, là máu của phụ nữ.” Bác Như Hy nói.

Đầu dây điện thoại bên kia lặng yên một hồi lâu, bác sĩ pháp y Tiểu Trang mới ngập ngừng nói: “Chị Bác, liệu có phải là vấn đề ở bên chỗ chị hay không? Bên tôi khẳng định chắc chắn đó là một nam giới, là một bác sĩ pháp y, tôi không thể nào lại có thể không nhận rõ được cả giới tính của một thi thể mới chết được.”

Trong đầu Bác Như Hy lại nhanh chóng rà soát lại một lượt quá trình kiểm nghiệm, thấy rằng bản thân mình không hề xảy ra sai sót ở một khâu nào cả, bà bèn nói: “Các cậu lấy mẫu vật xét nghiệm như thế nào? Thiết bị cũng không có vấn đề gì chứ?”

Bác sĩ pháp y Tiểu Trang dường như nhớ ra điều gì đó, một lần nữa lại ngập ngừng nói: “Ồ... tôi biết rồi, tôi đã lấy mẫu máu ở trên quần áo của hân ta.”

“Lấy DNA để tiến hành nhận biết cá thể, sao lại có thể lấy mẫu máu ở trên quần áo chứ!” Bác Như Hy dường như đã hiểu ra đôi chút vấn đề nằm ở đâu.

“Ồ, à, là như thế này.” Bác sĩ pháp y Tiểu Trang nói, “Tôi đã thử dùng kim tiêm, nhưng do gần đây có thể do vấn đề thời tiết nên không khí quá khô, cho nên phần da trên cơ thể đều bị khô hóa rất cứng, kim tiêm của tôi không đâm vào được. Tôi thấy trước ngực áo của hân có dấu vết máu phun, có thể là đường hô hấp xuất huyết, cho nên tôi đã cắt một miếng.”

“Cậu thật là biết đùa đấy! Cậu thao tác như vậy là đã vi phạm quy định nghiêm trọng rồi!” Đôi lông mày nhỏ của Bác Như Hy nhíu lại.

Bác Như Hy thường ngày vốn dịu dàng nhã nhặn, song khi gặp phải những vấn đề về nguyên tắc trong công việc, bà tuyệt đối không nhượng bộ. Bác sĩ pháp y hiện trường lấy mẫu vật xét nghiệm mà thao tác vi phạm quy định, sẽ khiến cho phương hướng của toàn bộ vụ án xảy ra sai sót, cho nên đối với hành vi như vậy của người thanh niên trẻ, Bác Như Hy phê bình không chút nương nhẹ.

“Nhưng mà...”

“Đừng có nhưng mà!” Bác Như Hy nói, “Thao tác như vậy có thể gây ra hậu quả như thế nào, cậu đã từng nghĩ đến chưa? Nếu như để xảy ra kết quả nghiêm trọng, cậu có chịu trách nhiệm nổi không? Đây là một mạng người nhé! Cậu lại là một bác sĩ pháp y! Ở trường học các giáo viên không dạy cậu phải tôn trọng người đã khuất như thế nào hay sao?”

“Nói thay lời người đã khuất, là cách tốt nhất để tôn trọng người đã khuất.” Bác sĩ pháp y Tiêu Trang nói như là học thuộc lòng.

“Thế còn hành vi của cậu thì sao?” Bác Như Hy lần này tức giận thực sự.

Bác sĩ pháp y Tiêu Trang không biết là do sợ hãi sau sự việc xảy ra, hay là do ăn năn hối hận, một hồi lâu không trả lời được.

“Trước mắt không nói nhiều nữa, giờ phải sửa chữa ra sao?” Bác Như Hy hỏi.

“Nhưng ở hiện trường không còn vết máu hay là thi thể nào khác nữa, cũng không thể có khả năng là hẩn ta đã bị chết sau khi giết hại người khác, cho nên tôi cho rằng đó là máu của chính hẩn ta.” Tiêu Trang vẫn tìm

cách giải thích về sai sót của mình, sau đó cậu nói, “Tôi sai rồi, lần này may nhờ có chị Bác phát hiện ra vấn đề, không thì tôi thật sự là không gánh vác nổi trách nhiệm. Tôi sai rồi, tôi sẽ đi sửa chữa ngay.”

Đầu dây điện thoại bên kia truyền đến âm thanh mặc quần áo và rời khỏi giường.

Bác Như Hy nhìn ra bầu trời tối đen bên ngoài cửa sổ, trong lòng nghĩ lúc này mà chạy đến nhà tang lễ để lấy mẫu vật xét nghiệm lại, thực sự là có chút làm khó cho người khác rồi, nhưng mà, nếu như không để cho người thanh niên trẻ này có một ấn tượng thật sâu sắc, sau này cậu ta sẽ còn phạm lỗi.

Bác sĩ pháp y Tiểu Trang cảm thấy lo sợ và áy náy sau sự việc nên ngay trong đêm đã chạy đến nhà tang lễ, đánh thức người trực ban ở nhà tang lễ đang ngủ say, dưới sự giám sát của máy camera quay lại toàn bộ quá trình, lấy mẫu lau khoang miệng của người chết, còn chưa yên tâm, lại lấy thêm mấy sợi tóc có chân nang tóc. Sau đó đưa đến phòng xét nghiệm DNA của Sở Công an thành phố Nam An ngay trong đêm.

Đương nhiên, Bác Như Hy lúc đó cũng không còn tâm ý cho việc nghỉ ngơi. Người nhạy cảm như bà, mơ hồ cảm thấy sự việc không đơn giản như vậy. Đây chắc chắn không phải là một vụ “chết đường” đơn giản. Cho nên, bà dường như không cảm thấy mệt mỏi, chờ đợi bác sĩ pháp y Tiểu Trang lấy được mẫu vật xét nghiệm đem về. Sau khi nhận được mẫu vật xét nghiệm, bà lập tức bắt đầu thực hiện tách chiết mẫu từ mẫu vật xét nghiệm.

Lại mấy giờ đồng hồ trôi qua, bác sĩ pháp y Tiểu Trang cố gắng chống đỡ hai mí mắt đang cứ trực sụp xuống, ở lại cùng tham gia với Bác Như Hy trong cả quá trình kiểm nghiệm. Mặc dù Bác Như Hy mấy lần bảo cậu

cứ về trước để nghỉ ngơi, chờ đợi kết quả, nhưng cậu còn mặt mũi đâu để có thể tự mình bỏ ra về trước được chứ.

Kiểm nghiệm cho ra kết quả, Bác Như Hy mới ý thức được rằng cả đêm thức trắng của bà không hề vô ích, sự “hà khắc” lần này của bà cũng là điều đáng phải làm. Bởi vì, người chết này là một trong những đứa trẻ bị đánh cắp.

“Người chết tên là Văn Thiên Hỷ, sinh ngày mùng 7 tháng 3 năm 1998.” Bác Như Hy đứng trên bục phát biểu tại phòng tác chiến kết hợp của Sở Công an thành phố đang chỉ vào những số liệu trên màn hình lớn để báo cáo với các thành viên *Người gác đêm*, “Ngày mùng 9 tháng 7 năm 2000, chính là ngày mùng 8 tháng 6 âm lịch, đã bị mất tích bên bờ sông tại khu vực dòng sông ngoại ô phía nam thành phố Nam An. Ô, bố mẹ anh ta là ngư dân, một năm thì có đến thời gian cả nửa năm đưa anh ta lên sống trên con thuyền tại bờ sông.”

“Thiên Hỷ, Thiên Hỷ, lại mất tích đúng vào năm thiên hỷ.” Tiêu Lăng ngẩng đầu tựa lưng vào ghế, nói theo.

Bác Như Hy liếc nhìn Tiêu Lăng một cái, nói: “Trên đây là những công việc mẹ đã làm từ tối hôm qua đến hôm nay, và cả những manh mối đã phát hiện ra nữa. Theo chỉ thị của lão Tiêu, triệu hồi các con quay lại, sau đó báo cáo ngay tình hình tới các con, bởi vì có chứng cứ cho thấy rằng, thành viên của tổ chức *Người gác đêm* đến tối có thể đã quay trở lại Nam An rồi.”

“Mẹ thật lợi hại quá đi, mẹ lợi hại nhất luôn, nếu mẹ cũng là *Người gác đêm*, thì vị trí của lão Tiêu chắc chắn là của mẹ rồi.” Tiêu Lăng vừa vỗ tay vừa nịnh mẹ.

“Huấn luyện cả nửa năm trời rồi, con vẫn cứ không nghiêm chỉnh như vậy!” Bác Như Hy giả bộ mắng mỏ con trai.

Đối với cậu con trai nhỏ mà bà yêu thương nhất này, cho dù biết là cậu không nên không nghiêm chỉnh như vậy trong hoàn cảnh nghiêm túc này, bà cũng thực sự không thể làm mặt nghiêm để mắng mỏ được.

“Sao lại không nghiêm chỉnh chứ? Con nói là sự thật mà! Manh mối bị cắt đứt hết cả, giờ lại được nối lại nhờ có công việc chỗ mẹ.” Tiêu Lăng nói, “Người này đích thị là tên Da nhân tạo đã bị con bắn một phát vào đầu đây!”

“Một phát trúng đầu?” Bác Như Hy hiển nhiên là đã không nhận được báo cáo về kết quả chiến đấu lần này của các con trai.

“Đúng ạ, một phát bắn trúng đầu, không chết.” Tiêu Lăng vô tư nói.

Trước vẻ nghi hoặc của Bác Như Hy, Nhiếp Chi Hiên mỉm cười giải thích: “Chúng tôi đã phân tích thấy kẻ biến đổi này có thể là do cấu tạo tổ chức da dị thường, đã hình thành lớp bảo vệ tự nhiên, nói như cách trong truyện kiếm hiệp thì, chính là ‘kim chung thảo thiết bố sam’ mình đang da sắt.”

“Chẳng trách Tiêu Trang nói lúc lấy mẫu máu, đầu kim không đâm được vào người hắn ta.” Bác Như Hy giờ đã hiểu ra sự việc.

“Vấn đề nằm ở chỗ, hắn ta không có tổn thương bên ngoài rõ rệt gì mà lại chết, không thể nào lại là đột tử chết chứ?” Nhiếp Chi Hiên nói.

“Còn nữa, trên quần áo của hắn ta còn có vết máu của nữ giới.” Tiêu Vọng trăn ngâm nói, “Liệu có phải bọn chúng lại giết người hay không?”

“Về việc này, sáng sớm nay đề nghị hỗ trợ đi điều tra của chúng ta đã được gửi đi rồi.” Bác Như Hy nói, “Các thành phố xung quanh sẽ tiến

hành đối chiếu số liệu với các thi thể không biết danh tính hoặc là các vụ án hiện đang đi đầu tra*, nếu như có kết quả, bây giờ có lẽ cũng đến rồi.”

“Không có thi thể, không có vụ án, vậy máu từ đâu mà ra?” Nhiếp Chi Hiên nói, “Tiếc là DNA của người phụ nữ này không có trong kho số liệu của chúng ta.”

“Tuy rằng bây giờ đã có manh mối đi đầu tra, nhưng vẫn chưa làm rõ được đầu đuôi sự việc, những đi đầu chưa biết được quá nhiều.” Tiêu Vọng lắc đầu, bốn ba cả mấy ngày trời, khiến cậu có chút mệt mỏi mất sức.

Bác Như Hy nhìn những đứa con lòng đầy thương xót.

“Chỉ ít thì chúng ta còn có thể tìm được nguyên nhân tại sao bọn chúng lại xuất hiện trong khu rừng đó.” Trình Tử Mặc nói.

Trong lúc Bác Như Hy đang giới thiệu cho mọi người tình hình cụ thể diễn ra của vụ án, Trình Tử Mặc ngồi ở một góc bàn hội nghị, một mình ôm một tờ bản đồ thành phố Nam An nghiên cứu. Nếu như Lăng Mạc có mặt ở đây, cậu ấy có lẽ sẽ nhanh chóng đưa ra phán đoán về những thông tin trên bản đồ, nhưng hôm nay chỗ ngồi của cậu đang để trống. Trình Tử Mặc lặng im chăm chú nhìn những đường thẳng và hình ảnh biểu tượng trên tấm bản đồ, thường ngày nhai kẹo cao su không ngừng thì lúc này cũng không buồn nhai nữa, một lúc sau, cuối cùng cô đã nghiên cứu ra kết quả.

“Mọi người xem này, từ tâm bản đồ này có thể nhìn ra được hệ thống tuyến đường giao thông của thành phố Nam An chúng ta.” Trình Tử Mặc nói, “Vừa nãy tôi đã lấy được những tư liệu về điểm thiết lập chốt của chúng ta, tôi đầu đã dùng bút đỏ đánh dấu lại. Rõ ràng là, người của tổ chức *Gác đen* biết được chúng ta đầu có thiết lập chốt chặn kiểm tra ở mọi

tuyến đường giao thông trọng yếu, cho nên bọn chúng nếu như muốn quay về Nam An, thì chắc chắn phải tốn chút công sức rồi.”

Vừa mới nhìn vào tấm bản đồ, mọi người đều bị hình ảnh những con đường với đủ mọi màu sắc xoay cho chóng mặt. Không đợi mọi người kịp định thần trở lại, Trình Tử Mặc tổng kết: “Nói đơn giản hơn một chút thì, nếu như muốn quay về Nam An, lại cũng không muốn bị phát hiện ở các điểm chốt, thì nhìn vào địa hình có thể thấy, tuyến đường tốt nhất chính là đi xe đến Bến xe phía Nam Bắc An, sau đó dọc theo bến xe phía Nam đi thẳng về phía nam, là đến khu vực phía bắc khu rừng. Từ bắc sang nam đi xuyên qua rừng rậm, thì có thể vào được khu vực nội đô thuộc thành phố Nam An. Chỉ cần vào được nội đô, vậy thì các điểm chốt giao thông của chúng ta đều không tác dụng gì nữa rồi.”

“Đi bộ ư?” Tiêu Lăng kinh ngạc nói.

“Chỉ có cách đi bộ.” Trình Tử Mặc nói.

“Vậy thì có vấn đề ở đây rồi, nếu như quả thật là tên Da nhân tạo một mình quay về, cho dù là ngồi xe khách, điểm chốt giao thông của chúng ta cũng chưa chắc có thể phát hiện ra, bởi vì chúng ta căn bản không nắm rõ được đặc điểm dung mạo của bọn chúng. Thiết lập chốt cũng là để tìm mọi cách phát hiện đi đầu khả nghi, chứ không có tiêu chí phân biệt rõ ràng nào.” Tiêu Vọng nói.

“Đúng, tôi đồng ý với quan điểm của Tiêu Vọng.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Chính là bởi vì bọn chúng nhất loạt tất cả trở về thành phố, cho nên mục tiêu rất lớn. Để không bị tổn thất thêm quân số, bọn chúng thà rằng đi bộ tập thể về Nam An cùng lúc với nhau, chứ cũng không muốn chia nhỏ quân số ra rồi mạo hiểm vượt chốt.”

“Nhưng bọn chúng vẫn bị tổn thất quân số rồi, tuy rằng là chúng ta còn chưa biết được nguyên nhân khiến bọn chúng bị tổn thất.” Tiêu Vọng nói.

“Muốn biết được nguyên nhân, cách trực tiếp nhất hiện giờ là bắt tay vào tìm hiểu thi thể.” Nhiếp Chi Hiên nói.

“Cậu muốn tự mình khám nghiệm tử thi ư?” Bác Như Hy hỏi.

“Giám đốc Tiêu có thể đi đầu đình thu xếp giúp được không?” Nhiếp Chi Hiên ngẩng đầu lên hỏi.

“Đi đâu này chắc chắn không vấn đề gì, cho dù là công an địa phương, hay là công an kiểm lâm, mục tiêu đều giống nhau cả.” Bác Như Hy nói.

“Vậy tốt rồi, nếu như có thể thu xếp ổn thỏa, sáng sớm mai chúng ta sẽ khám nghiệm tử thi.” Nhiếp Chi Hiên nói.

“‘Chúng ta’? Bọn em cũng phải đi à?” Tiêu Lăng có chút kinh ngạc, nhưng cũng có chút hào hứng hỏi.

2

Làm một người cảnh sát, việc tiếp xúc với thi thể không phải là chuyện hiếm gặp gì. Nhưng mà, đối với Tiêu Lăng mà nói, giải phẫu tử thi lại là chuyện khiến cho người ta hào hứng. Con người cậu chính là như vậy, có thể không có hiểu biết gì về một việc nào đó, song chỉ dựa vào trí tưởng tượng của bản thân, cũng có thể xác định được sở thích của mình. Cũng giống như năm đó cậu lựa chọn đăng ký thi vào ngành Khảo cổ học vậy.

Sáng sớm ngày hôm sau, vượt ra ngoài dự tính của mọi người, Tiêu Lăng trở thành thành viên thức dậy sớm nhất trong tổ chức *Người gác*

đêm. Nhiếp Chi Hiên nói, trong ấn tượng của anh, đây là lần “sớm nhất” đầu tiên của Tiêu Lăng.

Dưới sự đi đầu đình của Tiêu Vấn Thiên, công an kiểm lâm đã ủy thác theo đúng trình tự pháp luật công tác kiểm nghiệm giải phẫu tử thi của vụ án này sang cho Sở Công an thành phố Nam An tiến hành, Sở Công an thành phố Nam An lại đề nghị tổ chức *Người gác đêm* tham gia hội chẩn theo đúng trình tự quy định của pháp luật. Và như vậy, trình tự thủ tục để Nhiếp Chi Hiên trở thành bác sĩ pháp y kiểm định chính đã được thu xếp ổn thỏa.

Tên Da nhân tạo im lìm nằm trên bàn giải phẫu, ngoại trừ làn da ngăm đen ra, thì nhìn không khác gì so với người bình thường.

“Người này mới mười mấy hai mươi tuổi sao?” Tiêu Lăng kinh ngạc nói, “Già đi nhanh như thế này cũng hơi quá vội thì phải? Anh xem xem, so với em, hẳn ta có thể làm chú em được đấy.”

Nhiếp Chi Hiên khẽ mỉm cười, không đáp lời lại, cấn cánh tay của thi thể tách ra, nói: “Đã hình thành tình trạng thi thể co cứng hoàn toàn, toàn bộ các khớp xương lớn co cứng ở trạng thái cứng chắc nhất, có lẽ đã tử vong trong khoảng 24 giờ đồng hồ.”

“Sự việc xảy ra sáng ngày hôm qua rồi.” Đứng đối diện với Nhiếp Chi Hiên, là bác sĩ pháp y Đồng Kỳ Bình của Sở Công an thành phố Nam An. Anh ta nói mà sắc mặt không biểu lộ cảm xúc gì.

“Việc này cũng có thể ư?” Tiêu Lăng cũng đang khoác trên người trang phục giải phẫu đưa tay ra rồi cũng bẻ thử các khớp của thi thể.

Nhiếp Chi Hiên và Đồng Kỳ Bình cùng hợp sức phá bỏ tình trạng co cứng của các khớp phần chi trên của thi thể, đồng thời bắt đầu cởi bỏ quần

áo của thi thể.

“Bác sĩ pháp y còn phải biết cởi bỏ quần áo của thi thể à? Đây cũng là công việc kỹ thuật.” Tiêu Lăng nhìn hai người thành thạo thao tác nhấc phần chi trên của thi thể lên, cởi bỏ phần tay áo trên thi thể ra, bèn nói.

“Khám nghiệm tử thi chủ yếu chia loại thành khám nghiệm trang phục bên ngoài, khám nghiệm trên bề mặt thi thể, khám nghiệm giải phẫu thi thể và khám nghiệm bệnh lý học các tổ chức trong thi thể.” Nhiếp Chi Hiên vừa cởi bỏ quần áo của người chết vừa nói, “Mỗi một bước đều rất quan trọng, đều có thể phát hiện ra những manh mối không giống nhau.”

“Vậy là hôm nay em đã được mở mang kiến thức chút ít rồi.” Tiêu Lăng ôm cánh tay đứng ở một bên quan sát, “Khám nghiệm trang phục bên ngoài là để xem người này có chịu lạnh được không à? Có đi đâu hán ta thực sự là chịu lạnh rất được đấy, còn tốt hơn cả em, trời lạnh như thế này, chỉ mặc mỗi chiếc áo khoác nỉ, bên trong còn không mặc thêm gì khác nữa cơ. Quần áo thu đông đều không mặc, lợi hại thật.”

Nhiếp Chi Hiên dùng ngón tay trên bàn tay giả thao tác một cách thành thạo chiếc kẹp cầm máu, dùng đầu kẹp ấn lên lớp da của thi thể, nói: “Da của người này quả thật là dị thường, giống như loại da nhân tạo hóa mà chúng ta thường gặp vậy. Có lẽ là bởi vì lớp da bị cứng lại, tế bào thần kinh trên da không mẫn cảm, cho nên không hề sợ lạnh. Phần thân áo đằng trước có thể nhìn thấy dấu vết máu dạng chấm giọt và dạng phun tia, không có tổn hại trên quần áo.”

Nghe Nhiếp Chi Hiên nói vậy, bác sĩ pháp y Lý Phi của Sở Công an thành phố Nam An đang đứng ở một bên phụ trách việc ghi chép vội vàng sột soạt ghi lại trên sổ ghi chép.

“Đây là gì vậy? Tay này dở hơi hay sao? Mặc quần thể thao lại thắt dây lưng da?” Tiêu Lăng rút từ trên chiếc quần của thi thể ra một sợi dây lưng da.

“Dây lưng da?” Nhiếp Chi Hiên hỏi.

“Đợi chút đợi chút, vừa nãy nó có kêu tí tí một tiếng!” Tiêu Lăng nói.

“Đâu có tiếng kêu gì đâu?” Đồng Kỳ Bình thấy khó hiểu trước sự nhạy cảm của Tiêu Lăng.

Ngược lại thì Nhiếp Chi Hiên khá là tin tưởng ở giác quan nhạy cảm của Tiêu Lăng, anh cầm lấy sợi dây lưng da, phát hiện thấy chiếc chốt dây lưng quá thật có thiết kế tạo hình khá độc đáo, hơn nữa còn dày dặn chắn chắn hơn những chốt dây lưng da thông thường.

“Ồ, đây liệu có phải là công cụ liên lạc...” Tiêu Lăng chợt hiểu ra. Chưa nói dứt lời, chốt dây lưng da phát ra tiếng kêu “bụp” một cái, một làn khói xanh bay tỏa ra từ chỗ đầu nối.

“Ai da, trời ạ, thế là lại tự hủy rồi, không phải anh đã nói là chỉ có mở nắp sau ra thì mới tự hủy sao?” Tiêu Lăng nói.

“Thú vị thật đấy, công cụ liên lạc của bọn chúng căn cứ theo những sở thích cá nhân không giống nhau, nên hình thức tồn tại cũng không giống nhau.” Nhiếp Chi Hiên đề chiếc chốt dây lưng da vẫn còn đang bốc khói vào trong một túi đựng vật chứng trong suốt, nói tiếp, “Vì thế, chu trình tự hủy của mỗi loại cũng không giống nhau, chuyện này không có gì là kỳ lạ cả.”

“Nhìn thấy chưa, khám nghiệm trang phục bên ngoài không chỉ có mỗi việc là xem xem người chết có chịu lạnh được hay không.” Đồng Kỳ Bình

lạnh lùng nói, hiển nhiên là cậu có chút bất mãn vì những “tử ngữ mạo phạm” lúc trước của Tiêu Lăng.

Cởi bỏ xong quần áo trên thi thể, Nhiếp Chi Hiên bắt đầu tiến hành khám nghiệm bề mặt bên ngoài thi thể theo đúng trình tự khám nghiệm tử thi.

“Bác sĩ pháp y Tiểu Trang còn thiếu sót kinh nghiệm quá, đây rõ ràng không phải là dấu vết máu phun bắn ra từ khoang mũi miệng.” Sau khi kiểm tra xong kết mạc mí mắt của thi thể, Nhiếp Chi Hiên kiểm tra khoang mũi miệng của thi thể, sau khi dùng tăm bông kiểm tra xong, trên tăm bông không hề có dính vết máu. Cũng có nghĩa là, khoang mũi miệng của thi thể không hề có dấu vết máu, vậy thì kết luận của bác sĩ pháp y Tiểu Trang về việc xuất huyết có tính tự phát là sai lầm.

“Như thế này, xem đi xem lại, bề mặt thi thể của hắn ta có được coi như là không có thương tích gì?” Tiêu Lăng hỏi. Cậu vốn cho rằng, bị thương hay không bị thương, thì chỉ cần nhìn một cái là có thể thấy được. Sau rồi mới thấy rằng, đủ loại dấu vết trên thi thể, rốt cuộc thì loại nào là vết thương, loại nào không phải là vết thương, nếu như không có kiến thức về pháp y học, thì thật sự là rất khó phán đoán.

Nhiếp Chi Hiên không nói gì cả, bởi vì với một người có kiến thức pháp y học như anh, cũng là lần đầu tiên khám nghiệm một thi thể có dạng da như vậy. Tính nghiêm cẩn của nghề nghiệp bảo anh rằng, trước khi chưa có kết luận chính xác, thì không thể tùy tiện phát ngôn đưa ra kết luận được.

Nhiếp Chi Hiên dùng tay trái cầm chắc chiếc kính phóng đại, cánh tay giả bên phải cầm chiếc kẹp cầm máu kẹp một cục bông gòn tăm cotton, vừa lau vừa quan sát, lau miết một lượt các dấu vết nhìn thì có vẻ rất nhỏ bé

vẫn còn lưu dấu trên thi thể, quan sát một hồi xong mới nói: “Tổn thương thực ra là có, nhưng đều là những tổn thương rất nhẹ.”

“Ở đâu? Ở đâu?” Tiêu Lăng xúm đầu tới nhìn.

“Đây là vết thương hình thành do viên đạn của cậu.” Nhiếp Chi Hiên chỉ vào một vết lõm hình tròn trên da đầu của người chết.

“Là em bắn chết hắn?” Tiêu Lăng hỏi.

“Hiển nhiên là không phải.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Hắn ta không có triệu chứng của chấn thương sọ não. Tổn thương trọng yếu nhất, có lẽ là ở đây.”

“Ở đâu?”

“Cậu xem, những dấu vết rạn nhỏ này, xuất hiện dày đặc, sắp xếp song song đều nhau ở phần bụng trên của hắn ta, có nhìn ra được gì không?” Nhiếp Chi Hiên dùng kính phóng đại chiếu vào, chỉ cho Tiêu Lăng xem.

Tiêu Lăng bối rối lắc đầu.

“Mọi dấu vết, chỉ có thể nói là dấu vết thôi, bởi vì không hề đâm xuyên qua lớp da.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Chúng đều có hình trăng khuyết.”

“R ấi sao?” Tiêu Lăng vẫn không hiểu mấy.

“Dấu vết hình trăng khuyết, thông thường được nhận biết là dấu móng tay.” Bác sĩ pháp y họ Đồng nói.

“Móng tay sắc nhọn thật.” Tiêu Lăng kêu lên cảm thán.

Câu nói này dường như đã nhắc nhở Nhiếp Chi Hiên đi đầu gì đó, anh sống lại giây lát, đoạn nói tiếp: “Mọi dấu vết, từ góc độ đến trường độ đều giống nhau, cho nên có lẽ là do cùng một đầu móng tay, hoặc là do móng của một ngón tay trên mỗi bên bàn tay gây ra. Bởi vì những dấu vết được

hình thành rất dày đặc, song song nhau, cho nên có thể nghĩ tới việc do tác động của cùng một vị trí cơ thể cố định gây ra.”

“Như vậy lại có ý nghĩa gì?” Tiêu Lăng bị Nhiếp Chi Hiên xoay cho chóng mặt.

Nhiếp Chi Hiên không trả lời vào câu hỏi, mà lại cầm cánh tay phải của thi thể lên, chỉ vào vùng hồ khâu, nói: “Ở chỗ này cũng có in lại dấu vết, nhưng không giống lắm so với dấu vết in lại ở vùng bụng trên. Có lẽ là tổn thương do một đồ vật rất sắc nhọn đâm phải. Có đi đâu cũng tương tự với nhau là, lớp da cũng không hề bị đâm xuyên qua, cho nên không thấy xuất hiện tổn thương mở, cũng không chảy máu.”

“Những đi đâu này đều chứng tỏ cái gì vậy? Nguyên nhân gây ra cái chết là gì thế?” Tiêu Lăng lại sốt ruột hỏi.

“Không biết.” Nhiếp Chi Hiên thật thà trả lời.

“Vậy anh mau giải phẫu đi thôi.” Tiêu Lăng nóng ruột vội vàng cầm lấy con dao phẫu thuật từ trong khay thiết bị, rồi đưa nó cho Nhiếp Chi Hiên, tỏ ý bảo anh hãy khẩn trương vào việc. Theo như Tiêu Lăng thấy, mấy thể loại công việc vô tác dụng phía trước này thật quá nhiều.

Nhiếp Chi Hiên mỉm cười ái ngại, nhận lấy con dao giải phẫu từ tay Tiêu Lăng bắt đầu công việc giải phẫu tử thi.

Nhưng mà, khi lưỡi dao phẫu thuật phản chiếu ánh sáng sắc lạnh tiếp xúc tới lớp da, đồng thời dưới lực ấn của ngón tay Nhiếp Chi Hiên gây áp lực xuống bề mặt da, chỉ nghe “cạch” một tiếng, lưỡi dao gãy luôn.

Lưỡi dao phẫu thuật tuy là sắc nhọn, song cũng rất mỏng, cho nên khi các bác sĩ pháp y thực hiện mở khung xương sườn, thì cũng thường xuyên

gặp phải tình trạng lưỡi dao phẫu thuật bị nứt gãy. Song bị nứt gãy khi mổ rách lớp da, thì lại là việc chưa từng chứng kiến.

Nhiếp Chi Hiên lại sửng người giây lát, đoạn chớp mắt nhìn lại dấu vết nơi lưỡi dao phẫu thuật vừa mới rách qua, chuẩn xác mà nói, không có dấu vết gì cả.

“Vụ này phiền phức rồi đây, rách không được thế này, khám nghiệm thế nào được chứ?” Tiêu Lăng cũng nhìn ra vấn đề nan giải, nên cậu có chút sốt ruột.

“Đừng nóng vội, công việc pháp y bản thân nó vốn đòi hỏi sự tỉ mỉ chi tiết.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Những thi thể trong đám cháy, lớp da và cơ thịt do bị mất nước nên trở nên cứng đơ, cũng rất khó dùng dao như thế này, nhưng chúng tôi vẫn cứ cần phải khám nghiệm tỉ mỉ kỹ càng. Bởi vì chúng tôi còn có cái này.”

Nói xong, Nhiếp Chi Hiên lấy ra món đồ nhìn như cái chùy lớn có kéo theo dây điện.

“Đây là cái gì vậy?”

“Cửa điện mở hộp sọ.” Nhiếp Chi Hiên mỉm cười nói, “Đối với những tổ chức mô mềm trên cơ thể, thì chiếc cửa này cơ hồ không có tác dụng, chỉ có thể dùng để cửa xương. Nhưng, đối với phần da bị nhân tạo hóa, thì cũng có thể có hiệu quả đấy.”

Nguyên lý cấu tạo của cửa điện mở hộp sọ, là ở phía trước của một mô tơ xoay, lắp đặt một lưỡi cửa hình cánh quạt, lợi dụng lực xoay đi xoay lại của mô tơ, điều khiển lưỡi cửa không ngừng cắt đi cắt lại. Bởi vì phần tổ chức mô mềm trên cơ thể vốn mềm, cho nên sự ma sát quét đi quét lại cũng sẽ không cắt đứt được phần tổ chức mô mềm đó. Thế còn lớp da của

thi thể trước mắt đây lại là dạng bị cứng hóa, nên có thể phát huy tác dụng cắt rời được.

Cùng với tiếng kêu của chiếc cưa mở hộp sọ, cũng như tiếng cọ xát chói tai của lưỡi cưa vào lớp da nhân tạo hóa đã bị cứng lại, khoang bụng và khoang ngực của tên Da nhân tạo đã được cắt mở ra. Khoang ngực thì không có vấn đề gì, còn khoang bụng toàn là một màu vàng khè.

“Trời ạ, trong khoang bụng là những gì vậy? Mỡ à?” Bác sĩ pháp y Lý Phi kinh hãi nói, “Nhưng màu sắc lại hơi thiên về màu hồng nhạt, không giống màu vàng thuần của mỡ nhĩ.”

Những lời nói của bác sĩ pháp y họ Lý làm cho Tiêu Lăng phát bực lên.

Nhiếp Chi Hiên vẫn không trực tiếp đáp lại, mà chỉ cần lấy chiếc kẹp cần máu lật đi lật lại những vật thể bên trong khoang bụng thi thể, nói: “Không, không phải là mỡ, mà là chất dịch chyme ở bên trong đường ruột.”

“Do ăn quá nhiều phải không?” Khuôn mặt Tiêu Lăng cũng đầy vẻ kinh ngạc.

“Hiển nhiên là không phải.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Dịch chyme tràn ra nhiều như vậy, chắc chắn không phải là thủng vỡ đường ruột dạng đơn thuần, mà là dạng đa phát.”

“Anh có thể nói nôm na dễ hiểu hơn chút không.” Tiêu Lăng càng thêm sốt ruột.

Nhiếp Chi Hiên cười cười rồi nói: “Tìm ra nguyên nhân gây ra cái chết rồi. Thủng vỡ đường ruột dạng đa phát, khiến cho chất dịch chyme tràn ra ngoài, gây ra viêm phúc mạc dạng khuếch tán dẫn đến sốc tử vong.”

Tiêu Lãng thè lưỡi ra làm bộ dạng ngất xỉu.

Nhiếp Chi Hiên vừa dùng vải bông gạc lau dọn khoang bụng của thi thể, chậm rãi dọn sạch sẽ chất dịch chyme tràn lan khắp nơi ra khỏi khoang bụng, để lộ ra thành ruột một lần nữa đã khôi phục lại vẻ bóng sạch, vừa lau vừa giải thích: “Nói một cách nôm na, chính là đường tiêu hóa bị vỡ, vật chất bên trong bị tràn ra ngoài, phúc mạc bị viêm, đau đớn khôn cùng, sau đó đau đớn mà chết thôi.”

“Quá trình này có cần rất nhiều thời gian không?” Tiêu Lãng hỏi lại.

“Có người có thể sẽ rất nhanh, có người có thể sẽ chậm hơn một chút.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Thể trạng cá nhân mỗi người không giống nhau, quá trình tử vong cũng sẽ không thể tương đồng được. Nhưng với dạng tổn thương thủng vỡ dạng đa phát này, ước tính cho dù có kiên cường chống chọi đến mấy cũng không chịu nổi qua hai giờ đồng hồ. Đó hẳn phải là sự đau đớn đến xé ruột xé gan! Không có biện pháp cấp cứu kịp thời, có lẽ trò chơi sẽ nhanh chóng kết thúc thôi.”

“Nguyên nhân cái chết đã được tìm thấy, nhưng nguyên nhân gây thủng vỡ đường ruột vẫn chưa tìm ra.” Bác sĩ pháp y họ Đồng nghiêm mặt nói.

“Quả thực, đối với bác sĩ pháp y mà nói, thủng vỡ đường tiêu hóa dạng đa phát đầu là rất hiếm khi gặp phải.” Nhiếp Chi Hiên lật xem đường ruột của thi thể, nói, “Cũng không nhìn ra được có bệnh tật gì rõ rệt, lại càng không có dấu vết gì của tổn thương bên ngoài. Chẳng lẽ là tự phát sao?”

“Không phải là bị giết sao? Là sự cố ngoài ý muốn ư?” Từ nãy đến giờ Tiêu Lãng đi hết từ ngục nhiên này đến kinh ngạc khác.

“Chuyện này thực sự tôi nghĩ không ra.” Nhiếp Chi Hiên dùng ngón tay có đeo găng sờ vào dấu vết lưu lại ở trên phần da thành bụng người chết, hình như là chợt nghĩ ra chuyện gì, “Vừa nãy Tiêu Lăng nói cũng có lý.”

“Em có nói gì cơ?” Tiêu Lăng hỏi.

Nhiếp Chi Hiên không đáp lại, chú tâm tập trung vừa xem xét vị trí các lỗ thủng trên đường ruột, vừa xem xét dấu vết lưu lại trên thành bụng, giây lát sau anh nói: “Như vậy, chúng ta sẽ lấy mẫu vật xét nghiệm bệnh lý học một số tổ chức cơ thể, đem về tiến hành kiểm nghiệm, nói không chừng sẽ có phát hiện gì đó.”

“Vậy rồi lại thế nào?” Tiêu Lăng sốt ruột rồi, “Thời gian có lâu không?”

“Kiểm nghiệm bệnh lý học tổ chức của cơ thể chính là đem phần tổ chức lấy mẫu được tiến hành xử lý trước, rồi quan sát kết cấu tế bào của chúng dưới kính hiển vi.” Bác sĩ pháp y họ Lý giải thích, “Thông thường, cần thời gian một tháng.”

“Một tháng!” Tiêu Lăng suýt chút nữa nhảy dựng lên, “Đến lúc đó hoa hiên vàng đầu khô cả rồi!”

“Không sao đâu.” Nhiếp Chi Hiên an ủi cậu, “Cần có thời gian một tháng, là bởi vì chúng ta bắt buộc phải lưu lại mẫu vật xét nghiệm, dùng làm chứng cứ tại tòa. Như thế thì công tác xử lý cố định trước cần phải có thời gian rất dài. Nhưng chúng ta có thể lấy hai phần mẫu vật xét nghiệm, một phần xử lý từ từ, dùng để lưu lại; Một phần lợi dụng kỹ thuật cắt lát đông lạnh lập tức xử lý luôn, tuy là không thể bảo quản lưu lại, nhưng có thể nhanh chóng cho ra kết quả. Khoảng chiều muộn hôm nay cậu có thể biết được kết quả rồi.”

“VẬY còn tạm được chứ, anh mau lấy mẫu đi.” Tiêu Lăng giục giã.

Nhiếp Chi Hiên tìm ra một cây kéo sắc nhọn, cắt lấy một số tổ chức thành dĩa dày và tổ chức thành ruột, mấy việc này thì rất dễ dàng. Nhưng đến khi cắt lấy mẫu da, thì lại có chút tổn sức. Cánh tay giả của Nhiếp Chi Hiên gần như là dùng lực ấn mạnh nhất có thể, mới cắt được một mảnh da có dấu vết lưu lại hình mặt trăng khuyết từ vết mô chỗ lưỡi cưa cắt mở ra khi này.

“ĐƯỢC rồi.” Nhiếp Chi Hiên nói với bác sĩ pháp y họ Đồng, “Kim của chúng ta không thể xuyên qua lớp da của hắn ta, việc khâu thi thể lại vì thế cũng không có cách nào hoàn thành được, dùng keo dán cường lực dán lại vậy. Việc này nhờ anh vất vả một chút nhé, giờ chúng tôi về trước để đến phòng thực nghiệm bệnh lý của Sở Công an thành phố, tiến hành xử lý mẫu vật xét nghiệm.”

Quá trình xử lý trước bằng kỹ thuật cắt lát đông lạnh được thực hiện rất nhanh, hơn nữa đi đầu Nhiếp Chi Hiên lo lắng trước đó... sợ là máy cắt lát không thể cắt rời lớp da... cũng là lo thừa. Lưỡi dao của máy cắt lát là đồ đặc chế, tuy rằng có chút khó khăn, nhưng vẫn cắt được phần tổ chức da lấy mẫu về thành những lát nhỏ.

Ở bên ngoài phòng thực nghiệm Tiêu Lăng đã chờ đợi sốt ruột đến mức sắp cáu gắt đến nơi, cuối cùng vào lúc trước khi mặt trời xuống núi, cậu cũng đã đợi được Nhiếp Chi Hiên từ trong phòng thực nghiệm bước ra.

“Thế nào rồi, thế nào rồi?” Tiêu Lăng sốt ruột hỏi.

“Là nhờ cậu nhắc nhở tôi đấy.” Nhiếp Chi Hiên nét mặt đầy vẻ hài lòng, xem ra có lẽ là có kết quả rồi.

“Em có nói gì đâu nhỉ.” Tiêu Lăng u mớ đầu óc bối rối không hiểu gì cả.

“Không, câu nói của cậu rất quan trọng.” Nhiếp Chi Hiên nhìn Tiêu Lăng tán thưởng, “Dao phẫu thuật còn rất khó lưu lại dấu vết trên thân thể của tên Da nhân tạo, vậy thì móng tay sao lại có thể lưu lại vết cào xước chứ?”

“Đúng vậy, nhưng mà trên thực tế nó quả thực đã lưu lại vết cào xước đấy thôi.” Tiêu Lăng nói.

“Đi đâu đó không quan trọng. Bây giờ tôi đã xem xong các lát cắt, cuối cùng biết được là, dấu vết móng tay lưu lại đó, không phải là vết cào xước. Tôi đã cắt lát lớp da của hắn ta, phát hiện ra người này có cấu tạo lớp da vô cùng chắc chắn dày đặc, chắc gấp mười mấy lần so với người bình thường, lớp biểu bì cũng rất dày, đây cũng là đặc trưng cơ thể của hắn ta. Có đi đâu, phàm là lớp biểu bì trên da ở những chỗ có vết móng tay lưu lại thì đều hoại tử, tế bào biểu bì xuất hiện hiện tượng phân cực, bào thể và nguyên tử bị kéo dài, biến đổi thành có dạng sọc dài như chân song.” Nhiếp Chi Hiên cẩn thận giải thích, chỉ có đi đâu mọi người có mặt tại đấy đều không ai hiểu cả.

Nhiếp Chi Hiên cười rồi giải thích tiếp: “Cũng có nghĩa là, những dấu vết này, là vết điện lưu.”

“Vết điện lưu ư? Tại sao lại có vết điện lưu ở đây?” Trình Tử Mặc chịu không nổi nữa bèn hỏi trước.

“Nếu như miêu tả một cách chuẩn xác hơn nữa, có lẽ phải gọi là dấu vết lưu lại của dòng điện. Cũng có nghĩa là vật dẫn đem theo điện sau khi tiếp xúc với da, do tác dụng của dòng nhiệt Joule, đốt cháy lớp da, lưu lại

trên da vết in y hệt như dấu vết trên mặt tiếp xúc.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Hay có thể nói là, ngón tay tiếp xúc đó, có dẫn điện.”

“Hình như em hiểu rồi.” Tiêu Lăng như chợt hiểu ra, “Có một thành viên của *Người gác đêm đen* tôi mà chúng ta chưa nắm rõ, năng lực biến đổi của hắn ta chính là cơ thể có thể dẫn điện.”

“Đó là giải thích duy nhất.” Nhiếp Chi Hiên mỉm cười nói, “Tôi cũng đã tiến hành cắt lát tổ chức thành đường ruột của tên Da nhân tạo, phát hiện ra người này tuy là lớp da rất dày, song tổ chức thành đường ruột lại mỏng đến ghê người.”

“Cũng có nghĩa là, có điểm mạnh tất sẽ có điểm yếu.” Tiêu Vọng trầm ngâm nói, “Hầu như mỗi người trong bọn chúng đều mang một loại bệnh chí mạng. “Kị sĩ u linh” có chứng động kinh, Sơn Tiêu mắc chứng xơ vữa động mạch cảnh và huyết khối, tên “Tai sát” thì bị phình động mạch não.”

“Đúng vậy, không phát tác thì không sao, một khi phát tác ra thì đều nguy hiểm đến tính mạng cả.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Tên Da nhân tạo sở dĩ tử vong sau khi bị điện giật, tôi phân tích rằng dòng điện cũng không phải là rất lớn, mà nguyên nhân là đường tiêu hóa của hắn quá mỏng yếu, sau khi bị điện giật, co thắt một cái là bị vỡ luôn rồi. Chết dịch chyme tràn vào khoang bụng, khiến cho hắn ta phải chết theo một cách cực kỳ đau đớn.”

“Nói một cách khác, chính bọn chúng dẫn điện giật chết người của mình!” Tiêu Lăng tóm lại bản chất sự việc, nói, “Liệu có phải là ngộ sát không?”

“Đi đâu này thì bác sĩ pháp y chúng tôi không nhìn ra được rồi.” Nhiếp Chi Hiên gỡ bỏ găng tay, nhún vai đáp lại.

“Cần phải đi khám nghiệm hiện trường.” Trình Tử Mặc nói, “Nhưng mà, bác sĩ pháp y Tiêu Trang đã nói, hiện trường không có dấu vết máu, rất là bình thường.”

Nhiếp Chi Hiên lại cúi đầu suy nghĩ một hồi, rồi nói: “Bình thường hay không bình thường, thì vẫn cứ phải đi xem tận mắt mới biết sự thật được.”

“Anh định vào rừng kiểm tra hay sao?” Tiêu Vọng nhìn màn đêm đang chuẩn bị buông xuống trên bầu trời.

“Đúng thế, chúng ta sẽ kiểm tra ngay trong đêm.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Lợi dụng thiết bị phát hiện mẫu xét nghiệm sinh vật để tìm kiếm một số dấu vết có dính máu, thì trời tối có điều kiện tốt hơn ban ngày nhiều.”

3

Dưới sự dẫn đường của bác sĩ pháp y Tiêu Trang, cả đoàn người rời âm sột soạt đi xuyên qua khu rừng. Thời tiết vốn đã rất lạnh rồi, nhiệt độ bên trong khu rừng còn thấp hơn trong thành phố đến hai độ C. Thảng hoặc từ xa xa vọng đến nghe như tiếng kêu gào của một loài muông thú nào đó, càng khiến cho mọi người thêm rợn tóc gáy.

Sắc mặt bác sĩ pháp y Tiêu Trang không có vẻ gì là cam tâm tình nguyện, dù là làm một cảnh sát kiểm lâm, cậu cũng rất ít khi giữa đêm hôm đi vào nơi hoang vắng không một bóng người như thế này. Có đi đâu, do cậu phạm phải sai lầm trước, cho nên sau khi *Người gác đêm* đưa ra đề nghị, cậu cũng không tiện khước từ.

Cũng không biết đã đi được bao lâu, bọn họ cuối cùng đã đến được giữa một khu rừng cây thủy sam. Bác sĩ pháp y Tiêu Trang dùng đèn pin

cần tay ánh sáng mạnh chuyên dụng của cảnh sát soi chiếu một lượt bốn phía xung quanh, xác nhận: “Chỗ này, chính là ở đây rồi, thi thể thì như thế này, đầu hướng về phía bắc, chân hướng về phía nam, nằm ngửa trên mặt đất. Xung quanh đầu bị lá rụng và cành cây rơi che phủ lên, tôi đã xem xét kĩ lưỡng, không có bất cứ dấu vết máu hay là dấu vết ấu dả.”

Nhiếp Chi Hiên gạt đầu, đeo mắt kính tia tím lên, sau đó sử dụng thiết bị phát hiện mẫu xét nghiệm sinh vật trong tay soi chiếu lên mặt đất. Nếu như trên mặt đất có tế bào của cơ thể người rơi xuống, thì dưới ánh sáng soi chiếu như vậy sẽ phát ra ánh huỳnh quang, sau đó thông qua khúc xạ của mắt kính để con người có thể phát hiện ra.

“Như vậy cũng được à? Hướng đông nam tây bắc anh cũng có thể phân biệt rõ ràng?” Tiêu Lãng nhìn quanh bốn phía, cảm khái nói.

“Đây là phía bắc.” Trình Tử Mặc cũng đeo mắt kính lên, nhân tiện thuận tay chỉ một phương hướng.

“Thật giỏi.” Tiêu Lãng lắc lắc đầu, đi đi lại lại xung quanh. Theo như cậu thấy, hiện trường trung tâm đã có người kiểm tra rồi, cậu cảm thấy có chút thừa thãi. Chu Lực Sơn trong lúc giảng bài từng nói, hiện trường vòng ngoài có lúc thậm chí còn có giá trị hơn cả hiện trường trung tâm, cho nên cậu dự định đi một vòng xung quanh tìm kiếm sự may mắn.

“Này, Tiêu Lãng cậu đừng có đi lạc mất đấy, ở đây ngay cả tín hiệu điện thoại di động cũng không có đâu.” Nhiếp Chi Hiên nhắc nhở.

“Sợ gì chứ, lạc thì cứ để lạc chứ sao, cùng lắm ngủ một giấc.” Tiêu Lãng không mấy bận tâm đi về hướng phía đông.

Tiêu Lãng nhặt từ dưới đất lên một cành cây dài độ hơn một mét, vừa bước đi cậu vừa dùng cành cây gạt ra những bụi cây và đám lá rơi rụng trên

mặt đất, hy vọng có thể phát hiện chút gì đó. Tuy nhiên cậu biết tìm kiếm một cách không có mục đích như vậy, xác suất có thể tìm được manh mối là rất thấp, nhưng cậu vẫn hy vọng cứ thử xem sao.

Đi ra được khoảng 500 mét, Tiêu Lăng với thính giác vốn rất nhạy bén dường như nghe thấy một chút âm thanh gì đó. Cậu lập tức tắt đèn pin, giờ cành cây lên, khom người lại nhảy vượt qua, rồi nấp sau một thân cây thủy sam to lớn. Động tác liên hoàn như vậy, song diễn ra không đến một giây, đầu là nhờ sự huấn luyện quái quỷ thường ngày của Tư Đồ Bá đã rèn luyện trau dồi cho cậu.

Âm thanh tựa hồ biến mất trong một phút, sau đó lại tiếp tục kêu lên, ở phía đông nam của Tiêu Lăng. Cậu nheo mắt lại, nhìn về phía nơi phát ra âm thanh. Lúc này, bốn bề tối mịt, nhưng nhờ có ánh trăng sáng, Tiêu Lăng vẫn có thể nhìn ra ở khoảng cách hơn mấy chục mét, có một bóng đen mờ mờ đang di chuyển.

Vốn chỉ muốn tìm kiếm một ít vật chứng, giờ không ngờ lại còn tìm được một vật sống nữa. Tiêu Lăng vui như mở cờ trong bụng, cậu khe khẽ rón rén di chuyển về phía bóng đen, mỗi một bước chân dẫm xuống hầu như không phát ra bất cứ âm thanh nào. Thính giác nhạy bén của chính bản thân cậu mà còn không nghe thấy âm thanh gì, càng không phải nói là người bình thường ở khoảng cách xa hơn mấy chục mét.

Nhưng khi Tiêu Lăng ở cách bóng đen càng ngày càng gần, thì bóng đen đó trở nên cảnh giác, nó đột nhiên quay đầu lại, loạt soạt loạt soạt rồi biến mất vào trong những lùm cây. Cơ mà chỉ trong một giây lát như vậy thôi, Tiêu Lăng đã kịp nhìn thấy, đó căn bản không phải là một con người, mà là một động vật bốn chân, là chó hay là sói gì đấy. Đầu đó cũng đủ để an ủi tâm trạng của Tiêu Lăng lúc này, với khả năng của cậu, nếu là con

người thì tuyệt đối không thể cảnh giác như vậy được, đằng này là một con sói, thì thôi cũng là hợp lý.

Nhìn thấy thú dữ, Tiêu Lăng cũng không có vẻ gì là sợ hãi, cậu vẫn tiếp tục tiến về phía nơi bóng đen xuất hiện lúc nãy, cậu muốn biết, tại sao con vật lại ở đó. Nhưng mà khi cậu đến gần, cậu đã rất thất vọng, bởi vì ở đó không hề có thi thể nào giống như trong tưởng tượng của cậu. Trước mắt cậu, chỉ là một thân cây thủy sam xù xì to bằng hai cánh tay bị gãy gục ngang thân cây.

Tiêu Lăng so hai vai, dùng đèn pin chiếu ánh sáng vào thân cây gãy gục đó, vừa nhìn một cái là đã thấy ngay trên phần thân cây đã bị tróc vỏ có những dấu vết máu chấm tròn. Cậu không dám tin ở mắt mình, đến gần để nhìn lại lần nữa. Đó không phải là vết máu, thì còn có thể là cái gì được nữa đây?

Tiêu Lăng lôi điện thoại di động ra, phát hiện đúng là không có tín hiệu, cho nên cậu đành phải quay lại theo đường cũ để tìm những người còn lại. Do phương hướng có sự thay đổi, trên đường quay về, cậu lại phát hiện ra một cây thủy sam bị chặt gãy nữa.

Tìm thấy mọi người, tất cả đi theo tuyến đường mà Tiêu Lăng chỉ, tới kiểm tra dấu máu đã phát hiện ra.

Rất nhanh chóng, bọn họ đã tiến đến cạnh thân cây thủy sam bị gãy ở cự ly khá gần kia.

“Vết đứt gãy còn rất mới.” Trình Tử Mặc dùng đèn pin ánh sáng mạnh soi vào vết đứt gãy, lên tiếng.

“Không chỉ là mới đâu, kiểu đứt gãy như thế này, là do thân cây bị chịu lực tác động gây ra, chứ không phải là do kiểu chặt phá thông thường.”

Nhiếp Chi Hiên nói, “Tám chín mươi phần trăm là có liên quan đến vụ án của chúng ta.”

Nói xong, Nhiếp Chi Hiên lần theo thân cây tìm kiếm dấu vết.

“Này, mọi người xem đây là cái gì?” Để tránh nhàn rỗi đến vô vị, Tiêu Lăng lại dùng đầu mũi chân đá hất vào đám lá cây và cành cây rơi dưới mặt đất, không ngờ sau khi hất lên, cậu lại nhìn thấy trên mấy chiếc lá có vết máu dạng nhỏ giọt còn rất mới.

“Vết máu? Cậu không cần dùng thiết bị phát hiện mà cũng có thể nhìn thấy ư?” Nhiếp Chi Hiên quay người lại để quan sát mặt đất.

“Sử dụng thiết bị phát hiện gì chứ? Đây chẳng phải là nhìn thấy rất rõ ràng sao?” Tiêu Lăng cười nói. Qua thực, dưới tác dụng của ánh đèn pin cực sáng, hình dạng vết máu rõ ràng hiển thị ra trước mắt.

Thiết bị phát hiện được dùng để tìm kiếm những dấu vết có dính máu không hiển thị rõ rệt, hoặc là những dấu vết vốn không có màu sắc như vết tinh dịch hay vết nước tiểu. Với những vết máu hiển thị rõ ràng, thì chỉ cần bằng mắt thường cũng có thể nhìn thấy rồi.

“Máu nhỏ giọt xuống đây, sau đó lá cây bị gió thổi nên xảy ra sự thay đổi về tầng lớp, cho nên đã bị che ẩn xuống tầng lá nằm sâu bên dưới?” Tiêu Vọng phán đoán.

“Không phải đâu, bị gió thổi, chỉ có thể khiến cho bản thân lá cây di chuyển vị trí thôi. Chứ còn từ tầng nông bị đẩy xuống tầng sâu là rất khó.” Nhiếp Chi Hiên vừa nói vừa lay động đám lá rơi và cành cây khô còn lại ở xung quanh. Quả nhiên như vậy, anh lại phát hiện thêm mấy dấu vết máu dạng nhỏ giọt ở tầng lá nằm sâu bên dưới.

“Xung quanh đâu có không ít dấu vết như thế này? Sao tôi lại không phát hiện thấy nhỉ?” Bác sĩ pháp y Tiểu Trang có phần kinh ngạc.

“Bởi vì có người đã làm giả hiện trường.” Khóe miệng Nhiếp Chi Hiên để lộ ra một nụ cười nhẹ khó mà phát hiện, “Trên thân cây này không nhìn ra được dấu vết, chúng ta đi đến chỗ cây tiếp theo.”

Tuy rằng trên thân cây gãy gập chỗ này không có dấu vết gì cả, nhưng trên một thân cây bị gãy ở chỗ khác, thì lại có rất nhiều dấu vết. Ngoài một mảng nhỏ những vết máu dạng phun tia mà Tiêu Lăng phát hiện được ngay từ lúc đầu ra, còn có một số thân cây tìm thấy những vết tích dạng cào xước.

“Các cậu xem này, những vết máu dạng phun tia này là phun bắn từ dưới lên trên, phương hướng như vậy quá rất kỳ lạ.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Trên đường phun của tia máu, có một khoảng không trống. Nếu như tôi phán đoán không nhầm, thì khoảng không trống này là do tên Da nhân tạo che cản mà hình thành nên, bởi vì đằng trước trang phục của hắn có dấu vết máu phun tia là hoàn toàn phù hợp với khoảng không trống này, hướng máu phun bắn cũng đồng nhất.”

“Từ dưới lên trên?” Tiêu Vọng trầm ngâm hỏi.

“Xem xét dấu vết này xong thì cơ bản là có thể hiểu rõ chuyện xảy ra như thế nào rồi.” Nhiếp Chi Hiên chỉ vào một dấu vết cào xước ở cách mặt đất hai mét trên thân cây, nói, “Dấu vết này được hình thành là do một vật cứng có đầu nhọn va đập vào thân cây gây nên, vào thời điểm này cây thủy sam không có vỏ cây, cho nên để lại dấu vết rất rõ nét. Phương hướng là từ trên xuống dưới. Không đánh đổ các cậu nữa, tôi trực tiếp công bố đáp án nhé. Hình dạng vết xước như thế này, là hợp nhất với chốt dây lưng da của tên Da nhân tạo.”

Nói như vậy xong, mọi người dường như lại càng thêm mơ hồ, trong đầu mọi người đầu đang ra sức cố gắng phục dựng lại trạng thái hiện trường lúc đó.

Nhiếp Chi Hiên mỉm cười rồi nói tiếp: “Phát hiện này của Tiêu Lăng rất quan trọng, kết hợp dấu vết ở đây và vết máu trên trang phục của tên Da nhân tạo, cùng với những tổn thương của hắn, đã làm rõ một vấn đề. Tên Da nhân tạo ở thế đầu lộn xuống đất, chân ngược lên trên, rơi từ phía trên thân cây xuống ở tư thế tròng cây chuối, dùng con dao cùn trong tay, đâm bị thương một phụ nữ theo hướng từ trên xuống dưới.”

“Từ trên xuống dưới thì đâm như thế nào? Đâm vào đầu ư?” Tiêu Lăng hỏi, “Còn nữa, sao anh biết được là hắn ta cùn dao?”

“Chắc chắn không phải là đâm vào đầu, bởi vì xương sọ cứng chắc, bên dưới da đầu cũng không có mạch máu lớn, rất khó để tạo thành vết máu dạng phun tia trên một diện tích rộng như ở hiện trường. Cho nên, tôi phán đoán rằng, nhát dao này có thể là đâm từ xương quai xanh xuống vùng ngực của kẻ bị thương. Bởi vì vùng ngực có không ít các mạch máu lớn, cho nên sẽ làm cho máu phun bắn ra. Bởi vì là vùng cổ áo, nên là không có quần áo che chắn hoặc là quần áo che chắn khá ít, vết máu dạng phun tia mới có thể phun bắn ra ngoài được. Dấu máu phun bắn ra ngoài theo hướng di chuyển hướng lên phía trên, bắn vào phần thân trước trang phục của tên Da nhân tạo và trên thân cây, thể hiện ra phương hướng phun bắn kỳ quái như vậy.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Thế còn về việc cùn dao, rất đơn giản, cậu còn nhớ không, ở vùng hõm cổ trên tay tên Da nhân tạo, có vết dao rất nhỏ. Tổn thương ở vị trí đó, chúng tôi gọi là “tổn thương dạng chiến đấu”. Còn nếu như là hành động giằng dao, thì khu vực lòng bàn tay tiểu ngư tê* sẽ bị thương càng nặng hơn.”

“Tên Da nhân tạo đã giết người ở đây?” Tiêu Vọng hỏi.

“Đúng vậy, ngành pháp y học của chúng tôi thông thường cho rằng, nơi có vết máu dạng phun bắn, chính là hiện trường thứ nhất.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Chỉ là chúng ta không biết được tại sao hắn ta lại giết người, người bị giết là ai? Người nào mà lại cùng lúc xuất hiện trong khu rừng này? Cảnh sát kiểm lâm thì không thể nào r ấ, bởi vì họ không hề thiếu người. Hơn nữa cảnh sát nữ cũng sẽ không có nhiệm vụ phải đi tuần núi. Người phụ nữ này cũng chưa từng có ghi chép phạm pháp trước đó, cùng không phải là trẻ bị bắt cóc, trong kho dữ liệu cũng không có số liệu của cô ta.”

“Vậy chuyện là như thế nào đây?” Tiêu Lăng cảm thấy một sự mơ hồ trước mắt.

Nhiếp Chi Hiên không nói gì, vẫn tiếp tục kiểm tra thân cây. Ngoài những dấu vết trầy xước, trên thân cây ở chỗ có độ cao cách mặt đất khoảng hơn 1,5 mét, có một vết sứt dạng nửa hình tròn. Nhiếp Chi Hiên đặt bàn tay của chính mình vào vị trí của vết sứt đó, quả nhiên là hình dạng tương tự.

“Nhìn thấy cả chưa? Đây là một người có sức lực rất lớn tung một cú đâm làm gãy cả một thân cây to sù sì như thế này.” Nhiếp Chi Hiên nói.

“Cái gì? Là tên Đại lực sĩ sao? Cái tay ném nam châm đó?” Trình Tử Mặc hỏi.

Mấy người nhìn lẫn nhau một cái, dường như càng thêm không hiểu tình hình ra sao nữa.

“Nhưng mà cái thân cây bị gãy lúc nãy không có dấu in bàn tay.” Bác sĩ pháp y Tiêu Trang nói.

“Có thể là có đồ vật đệm chắn.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Nếu như tên Da nhân tạo chính là vật đệm chắn đó, do lớp da của hắn có cấu tạo đặc biệt, nên có khả năng không lưu lại tổn thương bề mặt ở trên thi thể, trên thân cây cũng không lưu lại dấu in bàn tay.”

“Thông qua việc tái hiện lại hiện trường này, anh có suy luận gì không?” Tiêu Vọng hỏi.

“Tên Da nhân tạo đã đột nhiên bộc phát hành động tấn công theo hướng từ trên xuống dưới ở chỗ này, đâm bị thương một người phụ nữ.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Liền theo đó, tên Đại lực sĩ đã tấn công lại hắn ta, nhưng cú đánh đầu tiên không trúng. Vào lúc này, kẻ bị thương di chuyển theo hướng tây bắc. Tên Da nhân tạo rất có khả năng là truy kích tiếp. Nhưng ở vị trí thân cây gãy thứ hai đã bị tên Đại lực sĩ đánh gục. Sau đó, hắn đã bị nhiều người vây ép, một người trong số đó đã dùng cách kích điện khiến cho hắn ta tử vong.”

“Bị nhiều người vây ép? Không có tổn thương bó buộc mà.” Trình Tử Mặc nói.

“Đúng thế, không có tổn thương bó buộc. Nhưng nguyên nhân không có tổn thương bó buộc là do cấu tạo đặc thù của tên Da nhân tạo khiến cho bất kỳ ngoại lực nào tác động lên tay chân hắn, đều sẽ không lưu lại vết bầm tím.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Song chúng ta đừng quên rằng, vùng bụng của tên Da nhân tạo có nhiều chỗ có vết móng tay in dấu xếp hàng song song, dày đặc, hoặc có thể nói là dấu vết điện lưu hình móng tay. Thử nghĩ mà xem, nếu như không phải là tay chân đều bị bó ép chặt, thì sao hắn ta lại không phản kháng chứ? Trong ngành pháp y học của chúng tôi, tổn thương song song, dày đặc, nếu như không phải là do tự mình gây nên, thì sẽ là được hình thành trong tình huống bị bó buộc như vậy.”

“Cũng có thể nói là, tên Da nhân tạo một mình chống lại một đám người?” Tiêu Vọng hỏi.

Nhiếp Chi Hiên gật đầu xác nhận, nói: “Đối thủ phản ứng vô cùng nhanh chóng, ở chỗ này, cũng chính là hiện trường thứ nhất, đã xảy ra vụ tấn công. Hơn nữa đối thủ cũng rất đoàn kết, và đồng thời, đối thủ là người của *Người gác đêm đen tối*. Bởi vì bọn chúng có những năng lực sức mạnh mà người bình thường không có, còn có khả năng cơ thể tự dẫn điện mà người bình thường không có.”

“Nội bộ xung đột à!” Tiêu Lăng cảm thán nói, “Không đúng rồi, kẻ bị thương không phải người của *Gác đen* mà.”

“Đi đâu này không thể đoán định được.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Kẻ bị thương không phải là trẻ bị bắt cóc, không có nghĩa là cô ta không phải là thành viên của *Gác đen*. Ngược lại tôi còn nghĩ rằng, cô ta rất có khả năng là thủ lĩnh của *Gác đen*.”

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, nhớ lại người cảnh sát hỗ trợ La Y từng nói, đánh anh ta ngất xỉu, chính là một phụ nữ.

“Có căn cứ gì không?” Tiêu Vọng trầm mặc nhất, hỏi tiếp.

Nhiếp Chi Hiên nói: “Có. Một là, tôi vừa mới nói rồi, sau khi kẻ bị thương bị đánh trọng thương, những tên khác phản ứng vô cùng nhanh chóng, đi đâu đó chứng tỏ bọn chúng rất quan tâm đến sự việc này. Hai là, từ những dấu vết máu dạng nhỏ giọt có thể thấy, kẻ bị thương sau khi bị thương, bị tên Da nhân tạo truy đuổi thêm khoảng 200 mét. Bị thương nặng như vậy, còn có thể chạy nhanh như hấn ta được hay sao? Tôi cảm thấy chắc chắn là có người cố gắng cứu kẻ bị thương. Đi đâu đó chứng tỏ sau khi sự việc xảy ra, có kẻ truy sát, có kẻ hỗ trợ tháo chạy. Thân phận của kẻ bị

thương này hiển nhiên là rất được bọn chúng tôn sùng. Ba là, sau khi “Kị sĩ u linh” giết người, có thể ngụy tạo hiện trường giả, sau khi Sơn Tiêu giết người, có thể ngụy tạo hiện trường giả, sau khi tên “Tai sát” giết người, có thể ngụy tạo hiện trường giả, không những thế việc ngụy tạo lần sau đâu làm tốt hơn lần trước. Thế còn ở đây, tuy rằng cũng che phủ đi những lá cây có dính máu bên trên, nhưng thì thế không xử lý, thân cây gãy không xử lý. Bọn chúng không chỉ có một người! Mà là một đám người! Vậy tại sao việc xử lý hiện trường lại không được hoàn thiện như vậy? Rõ ràng là bởi vì bọn chúng đã nảy sinh tâm lý hoảng loạn, là sự hoảng loạn do mất đi kẻ chỉ huy.”

“Chuyện này hay rồi đây.” Tiêu Lăng ôm cánh tay nghĩ ngợi.

“Nhìn từ toàn bộ quá trình xử lý hiện trường và tháo chạy thì thấy rằng, đây là sự việc xảy ra vô cùng đột ngột và bất ngờ, kẻ bị thương cũng bị thương rất nặng, có thể lúc đó đã mất đi ý thức, không có cách nào để chỉ huy. Những người khác cũng rất kinh ngạc, rất hoảng loạn.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Đây là toàn bộ trực giác của tôi đối với hiện trường này.”

“Người này còn có thể sống được không?” Trình Tử Mặc chỉ vào vết máu trên thân cây, hiển nhiên là cô hỏi về chủ nhân của chúng.

“Khó nói lắm, phải xem xem có tổn thương đến những mạch máu lớn nào rồi.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Hơn nữa, từ hõm xương quai xanh đâm vào khoang ngực, còn không dễ cầm máu nữa, cho dù là ở tình trạng thông thường, thì cũng không thể có đủ điều kiện để điều trị y tế bằng cách tự tiến hành phẫu thuật mở lồng ngực được. Không chỉ cần phải cầm máu, khoang ngực sau khi chịu sức ép rồi bị phá vỡ, cho dù người này có thể trạng rất tốt, tự mình cầm được máu, cũng sẽ xuất hiện tình trạng tràn

máu, tràn khí màng phổi, cuối cùng do phổi bị co thắt khiến cho hô hấp gặp khó khăn rồi tử vong.”

“Lành ít dữ nhiều?” Tiêu Vọng hỏi.

Nhiếp Chi Hiên gật gù đầu.

“Đem những dấu máu này về để tiến hành kiểm tra.” Tiêu Vọng nói, “Sau đó tôi sẽ nhờ bố tôi bố trí đi đầu tra mọi bệnh viện, phòng khám ở thành phố Nam An. Việc khám nghiệm hiện trường ngày hôm nay đã phát hiện được rất nhiều manh mối, chúng ta cần phải quay về để rà soát lại.”

4

Hai ngày trước khi nhận được báo cáo về vụ án từ Bác Như Hy, Lăng Mạc đã chủ động xin với Tiêu Vọng để chia quân làm hai hướng, một mình cậu trước hết sẽ thăm vấn Sơn Tiêu. Sau khi Tiêu Vọng phê chuẩn, Lăng Mạc ngay trong đêm đã quay trở về Nam An, để làm tốt công tác chuẩn bị cho lần thăm vấn này, cậu tự giam mình trong căn phòng nhỏ, tối mò, đóng cửa suốt một ngày một đêm.

Căn phòng nhỏ này là nơi ở trước kia của cậu, từ khi gia nhập vào tổ chức *Người gác đêm*, Lăng Mạc đã không quay trở lại, tính ra cũng phải đến nửa năm rồi. Lăng Mạc vội vã trở về, chẳng có tâm trí đâu để dọn dẹp vệ sinh, cậu lấy từ trên giá sách của mình xuống một đồng ghi chép, rồi cứ như thế ngồi giữa đồng bụi bặm vùi đầu vào công việc.

Lăng Mạc làm như vậy chỉ có một mục đích thôi. Cậu hy vọng có thể dựa vào trí nhớ siêu phàm của mình, với sự hỗ trợ của những cuốn sổ ghi chép để hồi tưởng lại hàng năm vào ngày mùng 8 tháng 6 âm lịch, thầy Đường đã làm những gì. Tuy là cậu và thầy mới quen biết chỉ trong thời

gian có mấy năm thôi, còn những vụ án bắt cóc trẻ em dường như đã bắt đầu xuất hiện từ thời kỳ sau của những năm 90. Nhưng, tất cả những chứng cứ đều chỉ ra rằng, cho đến tận năm nay, những vụ án bắt cóc trẻ em đều vẫn tiếp tục xảy ra vào đúng thời điểm ngày mùng 8 tháng 6 âm lịch hàng năm. Nếu như có thể chứng minh mấy năm gần đây, khoảng thời gian đó mỗi năm thầy đều không hội đủ điều kiện về thời gian gây án, thì có thể chứng minh thầy ấy không trực tiếp tham gia những vụ án bắt cóc trẻ em.

Đây dường như là một nhiệm vụ không thể nào hoàn thành.

“Ngày 8 tháng 7 năm 2011, thứ sáu, trời nắng. Giờ học tâm lý học phạm tội buổi sáng, chủ yếu giảng giải những đặc trưng của nhân cách phản xã hội cũng như những biện pháp phòng chống. Buổi trưa lúc ăn cơm ở nhà ăn, thầy lại tiếp tục phân tích bình luận về một vài ví dụ vụ án điển hình của nhân cách phản xã hội. Buổi chiều kiểm tra trắc nghiệm năng lực thể chất.”

Từ những con chữ ngắn gọn khái quát đó, Lăng Mạc cần phải hồi tưởng lại mọi hình ảnh của nhiều năm về trước, căn cứ vào một số hình ảnh vẫn còn lưu giữ trong trí nhớ của cậu, để phác họa lại được lịch trình sinh hoạt trong ngày hôm đó của Đường Tuấn.

Lăng Mạc tìm ra những ghi chép của chính ngày mùng 8 tháng 6 âm lịch mỗi năm, cùng với những ghi chép của hai ngày trước và sau đó, rồi đem tất cả ghi chép như vậy đặt hết lên trên bàn. Còn bản thân cậu thì yên lặng ngồi trước bàn làm việc, dưới ánh sáng của một ngọn đèn bàn, vùi mình vào một nỗi trầm tư dài dằng dặc.

Khoảng thời gian ở bên cạnh thầy trước đó, hội tụ lại thành những hình ảnh, chậm rãi hiển hiện trong trí óc Lăng Mạc. Chúng kích thích thần kinh của Lăng Mạc, khiến cho cậu cảm thấy vô cùng đau khổ. Cơ mà nỗi đau

này dường như lại ngược trở lại thúc đẩy luồng tư duy của Lăng Mạc, những hình ảnh xuất hiện càng ngày càng nhiều, càng ngày càng nhiều.

Lăng Mạc nỗ lực huy động mọi suy nghĩ của mình, hai đầu lông mày cậu nhíu chặt lại, hai con ngươi mất đường như co lại chỉ còn bằng đầu kim. Trông cậu giống như một pho tượng đá, ngồi ở đó, không động đậy.

Dần dần, toàn bộ những cảnh tượng về ngày mừng 8 tháng 6 âm lịch đầu tiên đã được hoàn nguyên lại trong đầu óc của Lăng Mạc.

Ngày mừng 8 tháng 7 năm 2011, chính là ngày mừng 8 tháng 6 âm lịch. Ngày hôm đó, Đường Tuấn đảm nhiệm giờ dạy cả ngày, thậm chí vào lúc ăn cơm trưa, vẫn còn trao đổi cùng với Lăng Mạc về những vụ án cụ thể. Tuy là sau bữa ăn trưa Đường Tuấn có ra khỏi trường một chuyến, xong sau đó đã nhanh chóng quay về. Bữa tối hôm đó cũng cùng ăn với nhau, rồi sau bởi vì Đường Tuấn hôm đó trực ban ở phòng hành chính của trường, cho nên ông đã nghỉ ngơi ở ngay tại căn phòng bên cạnh gian phòng nhỏ này. Lăng Mạc còn nhớ rất rõ, lúc trước 12 giờ đêm, vì một vụ án mà địa phương tìm đến để xin tư vấn mà Đường Tuấn vẫn còn đang thảo luận với Lăng Mạc. Còn hai vụ án bắt cóc trẻ em năm 2011 đều xảy ra vào lúc 10 giờ tối và 11 giờ rưỡi tối. Đường Tuấn không có thời gian gây án!

Có được sự cố vũ của lần phát hiện này, Lăng Mạc càng thêm phần khởi, cậu dường như đã nhìn thấy ánh bình minh. Dù sao thì lời nói cũng không có căn cứ, nếu như chỉ là mỗi hời ức của bản thân cậu, chắc chắn sẽ bị chất vấn nghi ngờ, không có đủ sức thuyết phục được. Cậu hy vọng có thể tìm thấy được nhiều hơn nữa những tài liệu văn bản có thể chứng minh thầy không hội tụ đủ điều kiện thời gian để gây án.

Bởi vậy, Lăng Mạc quên ăn quên ngủ ngủ ỡ đó suốt cả một ngày một đêm.

Cuối cùng, vào chiều tối ngày hôm sau, Lăng Mạc đã viết được đầy một trang giấy, từ những h ỡ ức của bản thân hoàn nguyên lại bằng lịch trình thời gian của Đường Tuấn. Ngày mừng 8 tháng 6 âm lịch mỗi năm, có thể nói đã được Lăng Mạc nhớ lại toàn bộ.

Trong đó, có hai năm thời gian gây án là đêm khuya, mà vào lúc đêm khuya trong hai ngày đó, vì phải trực hành chính tại trường, nên Đường Tuấn đầu ở cùng với Lăng Mạc. Có hai năm thời gian gây án là vào giờ ăn tối, mà vào thời gian tương ứng của hai năm này, Đường Tuấn đầu dẫn theo Lăng Mạc đi ăn uống tiếp khách. Thậm chí còn có một năm, có một tấm ảnh chụp chung sau khi tiếp khách làm bằng chứng. Còn có ba năm có thời gian gây án xảy ra vào buổi chiều, khoảng thời gian đúng vào lúc Đường Tuấn đang lên lớp giảng bài, việc này có thời khóa biểu của những năm đó làm bằng chứng. Mấy năm còn lại những vụ án đầu xảy ra vào 2 hay 3 giờ sáng, Lăng Mạc không có cách nào xác nhận trong khoảng thời gian đó Đường Tuấn có khả năng ra khỏi nhà hay không, song cậu vẫn có thể thông qua h ỡ ức của mình, xác định được thời gian sáng sớm của một năm trong đó, Đường Đang Đang bị ốm phải nhập viện, và vào sáng sớm ngày hôm sau Đường Tuấn cầm hồ sơ bệnh án nằm viện của Đường Đang Đang đến trường để xin đi đầu chính giờ dạy.

Cũng có thể nói là, Lăng Mạc hoàn toàn xác định Đường Tuấn không có thời gian gây án. Đây là một manh mối rất có giá trị tham khảo.

Lăng Mạc cầm tờ bằng biểu mới được chỉnh lý ra trên tay, ngày mừng 8 tháng 6 âm lịch mỗi năm, Đường Tuấn quả thực đầu có khoảng thời gian hai hay ba tiếng gì đấy là Lăng Mạc không thể xác định được. Có đi đầu như

vậy cũng là bình thường, dù sao thì hoàn cảnh tình huống cũng thay đổi du di theo thời gian. Nhưng hai hay ba tiếng đồng hồ cũng đủ để làm rất nhiều việc. Lăng Mạc biết rằng, tờ bảng biểu này chỉ có thể có chút ít giá trị tham khảo, chứ không thể trở thành một chứng thực chuẩn xác giúp cho Đường Tuấn thoát tội, nhiệm vụ của bản thân cậu vẫn còn rất nặng nề và lâu dài.

Cho nên, Lăng Mạc đã đưa Sơn Tiêu ra thăm vấn ngay trong đêm.

Sơn Tiêu ngẩng xiêu vẹo trên ghế thăm vấn trong phòng thăm vấn, bên cạnh cô ta vẫn còn treo bình truyền nước. Mới chỉ có mấy ngày trôi qua, cô ta dường như đã già đi cả chục tuổi, sắc mặt gầy gò vàng vọt. Do cô ta bị chứng xơ vữa động mạch cảnh, nên bác sĩ đoán định cô ta sẽ không thể sống được quá lâu, bất cứ lúc nào vùng huyết khối cũng có thể trôi thoát ra từ đó dẫn đến nguy cơ đột tử. Trại giam giữ cũng lo ngay ngáy về việc trông nom cô ta.

Trải qua vài ngày suy nghĩ, Sơn Tiêu dường như đã càng thêm trấn tĩnh, cô ta đối diện trước sự thăm vấn của Lăng Mạc với vẻ bình tĩnh không mấy bận tâm.

Dùng dằng hễ lâu, Lăng Mạc bắt đầu nói: “Hôm nay đổi một người khác đến thăm vấn cô, cô không có gì để nói sao?”

“Có gì khác nhau hay không?” Sơn Tiêu làm điệu bộ nhún vai, biểu cảm không hề có chút gì thay đổi.

Chỉ với một câu đối thoại, khiến cho trong lòng Lăng Mạc yên tâm chắc chắn hơn rất nhiều. Nếu như Đường Tuấn thật sự là thủ lĩnh của bọn chúng, vậy thì lần thăm vấn đầu tiên chỉ là đang diễn kịch, hai người bọn họ có lẽ quen biết với nhau. Và trong việc đổi người lần này, Sơn Tiêu chắc chắn sẽ lo lắng bất an trong lòng, suy đoán đến mọi khả năng có thể

xảy ra. Nhưng nhìn từ vi biểu cảm của cô ta, có thể thấy Sơn Tiêu rõ ràng đang ở một trạng thái vô cùng tự nhiên và thoải mái, tất cả mọi chuyện này đều cho thấy Sơn Tiêu và Đường Tuấn không hề quen biết nhau. Việc này đã tăng thêm rất nhiều lòng tin vào phán đoán của Lăng Mạc cũng như sự tín nhiệm của cậu đối với thầy mình.

“Động cơ gây án của các người, chúng tôi đều đã nắm rõ rồi, khoảng cách đến lúc phá án của chúng tôi đã không còn xa xôi nữa.” Lăng Mạc nói, “Vì để báo thù cho Đồng Liên Hoa, các người đã làm hại đến bao nhiêu con người vô tội như thế, trong lòng không có một chút gì hối hận hay sao?”

Nói xong, Lăng Mạc đặt mấy tấm ảnh người chết đằng trước chiếc ghế thăm vấn Sơn Tiêu đang ngồi, định để kích thích phản ứng của cô ta. Sơn Tiêu chậm rãi ngược mắt lên, xem xét mấy tấm ảnh, khóe miệng dường như để lộ nụ cười khe khẽ. Nhưng cũng đồng thời, trong ánh mắt cô ta tràn đầy vẻ nghi hoặc.

Đầu óc Lăng Mạc xoay chuyển rất nhanh, trong câu nói này của cậu, nhân tố nào có thể đẩy lên sự nghi hoặc của Sơn Tiêu? Vụ án là do cô ta đích thân tham gia, không thể nào lại nảy sinh sự nghi hoặc đối với hiện trường thi thể, vậy thì, sự nghi hoặc này rất có khả năng là đến từ thầy Đồng.

“Đồng Liên Hoa có quan hệ gì với các người? Có đáng để chấp nhận rủi ro hay không?” Lăng Mạc truy hỏi một câu nữa.

Quả nhiên, vẻ nghi hoặc trong ánh mắt của Sơn Tiêu càng tăng rõ thêm. Cô ta nhún hai vai, đáp: “Tôi không biết anh đang nói cái gì, tôi chỉ biết là những người này đều đáng chết, tôi chỉ là thay trời hành đạo mà thôi.”

Câu trả lời này, chứng thực cho những suy đoán trong lòng Lăng Mạc, cô ở Sơn Tiêu này ngay cả thầy Đồng cũng không quen biết. Xem ra cô ta chỉ là một kẻ thực thi trong tổ chức *Người gác đêm đen tối*, đã bị tẩy não nghiêm trọng, thậm chí còn không biết bản thân mình gây án rồi cuộc là vì mục đích gì.

Lăng Mạc đột nhiên cảm thấy người phụ nữ trước mắt rất đáng thương, cậu bất ngờ nhanh trí, chậm rãi lôi chiếc huy hiệu của tổ chức *Người gác đêm* trong túi áo ra, đặt ở trước mặt Sơn Tiêu, rồi nói: “Thay trời hành đạo? Cô có biết tại sao tôi có cái này, còn cô thì không có không?”

Đây quả là một chiêu hiểm hóc.

Trước đó, Lăng Mạc nhận định tổ chức của đối phương cũng gọi là “*Người gác đêm*”, vậy thông qua hành động lúc này, có thể kích thích khiến Sơn Tiêu đưa ra phản ứng, để chứng minh cho nhận định đó. Nhưng nếu như nhận định của cậu là sai lầm, có thể sẽ gây ra hiệu quả ngược lại.

Vào khoảnh khắc nhìn thấy chiếc huy hiệu, Sơn Tiêu xuất hiện vi phản ứng rõ rệt. Cô ta trân trân nhìn chiếc huy hiệu đó, có đến nửa phút đồng hồ không có bất cứ biểu cảm gì. Lăng Mạc biết rằng, đây là “phản ứng đóng băng” xuất hiện sau khi đột nhiên tiếp nhận một sự thực bất ngờ ngoài ý muốn nào đó, điều này chứng tỏ cô ta rất kinh ngạc.

Và hiển nhiên, từ phản ứng này cho Lăng Mạc biết rằng, tổ chức của bọn Sơn Tiêu, thực sự cũng gọi là “*Người gác đêm*”.

“Để tôi trả lời câu hỏi này nhé.” Lăng Mạc nói, “Chúng tôi hành sự, là trong phạm vi khuôn khổ của pháp luật. Cho nên, chúng tôi mới đúng là tổ chức *Người gác đêm* hợp pháp. Mọi hành vi hành động mà chúng tôi thực

hiện, đầu là để chống lại bóng tối, bảo vệ ánh sáng. Thế còn các cô thì sao, hành động ngoài khuôn khổ luật pháp, tự xưng thay trời hành đạo, kỳ thực chính là đang chà đạp lên pháp luật, đi ngược lại với công bằng chính nghĩa. Các người chính là đang tạo ra bóng tối, tiêu diệt ánh sáng. Cho nên, các người cùng lắm chỉ là *Người gác đêm* mạo danh mà thôi.”

Sơn Tiêu ngẩng phắt đầu lên, mím chặt môi, cầm dưới khe khẽ rung nhẹ, hai con ngươi cũng theo đó trợn to lên. Cô ta chăm chú nhìn Lăng Mạc, hai đầu lông mày nhú chặt. Lăng Mạc biết là, lần kích động này đã khiến cô ta nảy sinh “phản ứng chiến đấu”, cô ta tuy rất phẫn nộ, nhưng bởi vì thiếu sự tự tin, cho nên đã không lựa chọn tiếp tục phản công lại bằng lời nói hay là bằng hành vi cơ thể.

Lăng Mạc khẽ cười nhẹ, rồi với động tác hơi khoa trương một chút cậu lấy lại chiếc huy hiệu, ngẩng cao đầu, cười nhạt. Cậu hy vọng có thể dùng biểu cảm “kiêu ngạo, chế giễu” này của bản thân để kích động được Sơn Tiêu, khiến cho cô ta trong tâm trạng phẫn nộ có thể sẽ mất đi sự phòng vệ về mặt tâm lý.

“Cho nên, anh định đến để sỉ nhục tôi?” Sơn Tiêu cắn răng, nói ra câu như vậy.

“Tùy cô muốn nghĩ thế nào cũng được, dù sao thì lần này tôi cũng không có hy vọng biết được chút gì từ miệng của cô cả.” Lăng Mạc tiếp tục duy trì vẻ kiêu ngạo của cậu, nói, “Tôi chỉ là đến để cho cô biết rằng, lão đại của các cô sẽ nhanh chóng phải chịu sự trừng phạt của pháp luật, đợi cho đến khi hắn ta bị nhốt lại, mấy kẻ còn lại các người cũng không thể đắc ý tự mãn nổi nữa đâu.”

Nghe thấy hai chữ “lão đại”, Sơn Tiêu dường như còn muốn nói đi đâu gì đó, nhưng lại không nói ra nữa, mà chỉ cúi thấp đầu, trầm ngâm không

nói.

“Cô không có đi đâu gì muốn nói với chúng tôi sao? Lập công thì có thể giảm hình phạt đó.” Lăng Mạc hỏi dò. Đương nhiên, cậu hiểu rất rõ rằng, cho dù có kích động như thế nào đi nữa, Sơn Tiêu đâu sẽ không dễ dàng gì mà khai ra lão đại của cô ta.

Sơn Tiêu nghĩ ngợi rồi nói: “Anh thật quá ấu trĩ rồi, anh cho rằng tôi ngu ngốc như vậy sao? Tôi đã giết nhiều người như vậy, chắc chắn phải chịu hình phạt tử hình rồi, tôi sẽ không nói thêm gì nữa đâu.”

Câu nói này không nằm ngoài dự đoán của Lăng Mạc, nhưng đi đâu nằm ngoài dự đoán của cậu đó là, vào khoảnh khắc ngắn ngủi đó, cậu phát hiện ra sắc mặt Sơn Tiêu trở nên trắng bệch, môi run rẩy rung lên bần bật, hai tay cô ta cũng run lẩy bẩy. Đó là dấu hiệu vi phản ứng xuất hiện khi trong lòng nảy sinh sự sợ hãi lo lắng khủng khiếp.

“Cô ta đang sợ hãi? Cô ta đang sợ hãi đi đâu gì?” Lăng Mạc suy ngẫm.

Nhìn thấy biểu hiện của Sơn Tiêu không được bình thường cho lắm, người coi giữ đã đề nghị Lăng Mạc chấm dứt buổi thẩm vấn, đề phòng xảy ra sự cố ngoài ý muốn. Lăng Mạc gật đầu đồng ý, bởi vì hôm nay những thông tin muốn biết từ miệng của Sơn Tiêu, cậu đâu đã biết được rồi. Hơn nữa, cậu còn biết được một số thông tin nằm ngoài dự đoán.

Phản ứng dữ dội của Sơn Tiêu, hiển nhiên không phải là đang sợ hãi lão đại của cô ta sẽ bị bắt giữ, mà là sợ hãi sẽ phải gặp lại lão đại của cô ta một lần nữa. Bởi vì cô ta tự ý sử dụng điện thoại di động, nên mới khiến cho tổ chức *Người gác đêm* tìm được điểm đột phá để phá án. Cho dù thế nào đi nữa cô ta cũng khó mà thoát thác lối lẩn đó. Song phải biết rằng là, kẻ tình nghi phạm tội bị bắt giữ và bị giam ở trại tạm giam, đâu có phân biệt giới tính riêng rẽ. Nam giới và nữ giới không thể nào lại bị giam trong cùng một

phòng giam được. Vậy thì, đi đâu đó chứng tỏ là, lão đại của bọn chúng, cũng là một nữ giới?

Cũng giống như hội Tiêu Lăng, trong đầu óc Lăng Mạc lúc này lập tức xuất hiện câu nói của người cảnh sát hỗ trợ La Y đó: “Một người phụ nữ, vừa nhìn thấy đã đánh tôi ngất xỉu rồi!”

Tổ chức đối thủ thực sự cũng gọi là *Người gác đêm*, thủ lĩnh của *Người gác đêm đen tối* là một phụ nữ, Sơn Tiêu không quen biết với Đường Tuấn, không quen biết với Đồng Liên Hoa, thêm vào đó là những minh chứng thông qua bảng lịch trình thời gian hoạt động của Đường Tuấn mà bản thân cậu chỉnh lý ra, Lăng Mạc càng thêm tin tưởng ở những phán đoán trong lòng mình. Đường Tuấn tuyệt đối không thể nào là thủ lĩnh của tổ chức *Người gác đêm đen tối* được. Nhưng mà, liệu thầy ấy có phải là nội gián “bị động” hay không đây?

Mọi thông tin, đầu quay trở lại chiếc vòng đeo tay bị tráo đổi kia của Đường Tuấn.

Chiếc vòng đeo tay này, là một vật chứng khiến Đường Tuấn bị nghi ngờ nhất, đồng thời, cũng rất có khả năng là vật chứng tốt nhất để giúp Đường Tuấn gột sạch được sự nghi ngờ. Nghĩ đến đây, Lăng Mạc vốn đã trăn trở cả đêm không ngủ đã quyết định, sẽ đi tìm gặp Đường Đang Đang!

Nhưng đi đâu nằm ngoài dự đoán của Lăng Mạc là, trước khi cậu đi tìm Đường Đang Đang, thì Đường Đang Đang đã đến tìm gặp cậu trước. Trong điện thoại, giọng nói của Đường Đang Đang đầy vẻ kiên định, dường như không còn giống chút nào với cô đại tiểu thư yếu điệu yếu ớt trước kia nữa rồi.

Rất nhanh, hai người đã gặp nhau trong phòng làm việc của giáo viên hướng dẫn của tổ chức *Người gác đêm*.

“Đang Đang, nghĩ đi nghĩ lại, mình vẫn có một vài điều cần phải hỏi cậu.” Lăng Mạc chăm chú nhìn vào mắt Đang Đang, cẩn thận hỏi, “Đúng thế, là về thầy, chiếc vòng đeo tay.”

Đường Đang Đang đưa mắt lên nhìn vào Lăng Mạc, bờ vai cô rung lên nhẹ nhẹ, trong lòng nghĩ, vào lúc này Lăng Mạc lại hỏi về chuyện này, rất hiển nhiên là đã chứng minh sự phán đoán trước đó của mình. Số bước chân hiển thị trong vòng đeo tay không thống nhất, cách giải thích trực tiếp nhất, chắc chắn là nó đã bị đánh tráo rồi.

Lăng Mạc hỏi: “Đang Đang, mình muốn hỏi cậu, cậu có ấn tượng gì về chiếc vòng đeo tay này của thầy không?”

“Ông đã đeo nó được mấy năm rồi.” Đường Đang Đang nói, “Mình không nhớ là bắt đầu từ khi nào, ông vẫn luôn đeo nó, chỉ có lúc tắm mới tháo ra mà thôi.”

“Chiếc vòng từ đâu mà ra?” Lăng Mạc tiếp tục hỏi.

“Trong ấn tượng của mình, có một hôm ông cặm về chiếc hộp đỏ, được gói ghém cẩn thận. Nhưng mình đã nhìn thấy bên ngoài chiếc hộp đóng gói đó có một mảnh nhỏ giấy gói quà dính vào mảnh băng dính trong.” Đường Đang Đang nói, “Mình nghĩ có thể là ai đó đã tặng nó cho ông như một món quà.”

Tuyệt đối không hề đơn giản như là tặng quà. Lăng Mạc nghĩ như vậy. Dù sao thì giữa bạn bè ở tằm tuổi này tặng quà cho nhau, sẽ không tặng nhau món quà “nhẹ” như vậy, càng sẽ không dùng giấy gói quà để bọc gói được. Trước khi cặm chiếc vòng đeo tay về, thầy đã xé bỏ lớp giấy gói quà bọc bên ngoài, dường như là đang che giấu chuyện gì đó.

“Vậy cậu đã từng chú ý đến chiếc vòng bao giờ chưa?” Lăng Mạc tiếp tục đặt câu hỏi.

“Có một lần khi bố đang tắm, chiếc vòng đeo tay để ở phòng khách. Mình đang ở phòng khách đọc sách có chút mệt rồi, nên đã tiện tay cầm nó lên nghịch chơi.” Đường Đang Đang nói, “Ngoài cảm nhận nó được chế tác tinh tế ra, nặng hơn những chiếc vòng đeo tay khác một chút, không phát hiện ra điều gì khác thường nữa.”

“Thầy có nhìn thấy cậu nghịch chơi chiếc vòng đeo tay không?” Điềm mà Lăng Mạc quan tâm đến hiển nhiên không phải là bản thân chiếc vòng đeo tay.

“Tắm xong thì nhìn thấy thôi.” Đường Đang Đang đáp lại.

“Rồi sau đó thì sao?”

“Không có sau đó nữa.”

“Thầy ấy không ngăn cản cậu ư?” Lăng Mạc vội vàng hỏi lại.

Đường Đang Đang trong lòng chợt bừng tỉnh, giờ cô đại khái đã rõ ý tứ của Lăng Mạc, thế nên cô nói một cách kiên định: “Không hề”

“Vậy thường ngày, có ai có mối quan hệ thân thiết với thầy hay không?” Lăng Mạc lại tiếp tục truy hỏi.

“Không có.” Đường Đang Đang vẫn trả lời chắc chắn như đinh đóng cột.

Lúc này, trong đầu của Đường Đang Đang, đang kết hợp lại những điều bản thân cô được biết với mấy câu hỏi này của Lăng Mạc.

Nếu quả thật chiếc vòng đeo tay của bố mình bị người ta cố tình trao đổi, hơn nữa ý đồ của Lăng Mạc khi dò hỏi vừa này, rõ ràng là muốn biết xem bố mình có ý bảo vệ hay cảnh giác đối với chiếc vòng đeo tay này hay

không, đi đâu đó chứng tỏ bố mình cũng ở trong hoàn cảnh không biết chuyện gì cả, được người ta vô duyên vô cớ tặng cho một chiếc vòng. Chiếc vòng đeo tay khó hiểu này, rất có khả năng chính là phương tiện thông tin để đối phương lấy cắp dữ liệu.

Lăng Mạc đã dò hỏi việc bố mình thường ngày có quan hệ với những người nào, hơn nữa sau khi bố tiến hành thăm vấn xong Sơn Tiêu thì đã một mình ra ngoài ngay trong đêm khuya, dường như là vội đi gặp một người nào đó. Đi đâu quan trọng là sau khi việc bố bị sát hại được thành lập vụ án, đến để dò hỏi tin tức đầu chỉ là người trong nội bộ của tổ chức, như vậy có phải là chứng tỏ vụ án bố mình bị giết hại có liên quan đến vụ án lớn của một tổ chức nào đó không? Liệu có phải là có liên hệ mật thiết gì đó với tổ chức bí mật sau lưng Sơn Tiêu đó hay không?

Đường Đang Đang nảy sinh nỗi hoài nghi về bố mình: Thì ra, người bố mà cô từ nhỏ đến lớn gắn bó thân thiết bên nhau cũng có những việc mà cô không hiểu được hết.

“Lăng Mạc.” Đường Đang Đang cắn chặt môi, nói, “Về việc rồi cuộc ai là kẻ đã giết bố mình, giờ đây các cậu có manh mối gì không?”

Lăng Mạc tránh né ánh mắt của Đường Đang Đang, nói: “Cậu yên tâm, bọn mình đang dốc toàn bộ sức lực để đi đầu tra. Mấy ngày cậu nghỉ phép, đã cảm thấy tốt hơn lên chưa? Có đi đâu thư giãn hay không?”

Đường Đang Đang chú ý đến ánh mắt tránh né của Lăng Mạc, cho nên cô không tiếp tục truy hỏi nữa, cô nói: “Hôm qua, mình đã đi thăm mộ mẹ, không biết lúc này bố và mẹ có ở bên nhau hay không, hy vọng bọn họ ở trên trời cao đều được hạnh phúc.”

Lăng Mạc đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn vào Đường Đang Đang. Tuy rằng khóe mắt của cô long lanh đầm lệ, nhưng trên mặt cô là một sự kiên

ngiht.

“Đúng rồi, mình đột nhiên nhớ ra.” Đường Đang Đang nói, “Mỗi năm vào dịp Thanh minh, Đông chí, sau khi bố đưa mình đến thắp hương ở mộ mẹ xong, đầu sẽ tự mình đi thắp hương cho một người, người đó là... chú Đông.”

“Đông...”, Lăng Mạc nói, “Mỗi lần đầu là thầy đi một mình, hay là có ai đi cùng với thầy ấy nữa không?”

“Bố nói khoảng cách quá xa, nên chưa từng đưa mình đi cùng.” Đường Đang Đang nói, “Cho nên, có người khác nữa hay không, mình cũng không rõ nữa.”

“Lăng Mạc! Cuối cùng cũng tìm thấy cậu rồi!”

Người chưa thấy đâu, giọng nói đã nghe thấy trước rồi, Tiêu Lăng thở hồng hộc đẩy cửa chạy vào. Có thể làm cho Tiêu Lăng thở không ra hơi như vậy, xem ra cậu ấy thực sự đã chạy cả quãng đường không phải là ngắn.

Tiêu Lăng vừa vào đến cửa, nhìn thấy Đường Đang Đang cũng đang ở đấy, bất ngờ có phần lúng túng, không biết phải làm sao. Dù sao thì, từ sau khi bản thân cậu nói ra sự nghi ngờ đối với Đường Tuấn, cậu còn chưa gặp mặt Đường Đang Đang nữa.

“Tiêu Lăng, sao thế?” Đường Đang Đang chủ động chào hỏi.

Lời thăm hỏi của cô khiến Tiêu Lăng định thần trở lại, cậu thấy được thần thái tự nhiên cởi mở của Đang Đang, dường như cô đã hồi phục trở lại từ trong những đau thương, cậu bất giác không tránh khỏi có chút thương xót, định rằng sau này nhất định sẽ tìm dịp để nói rõ với cô.

“Đại tiểu thư, đợi lúc nữa mình sẽ nói chuyện với cậu nhé.” Tiêu Lăng áy náy hỏi thăm lại Đường Đang Đang, sau đó vội vàng lôi Lăng Mạc ra bên ngoài phòng họp, rồi nói, “Lăng Mạc, cậu đừng giận tôi nhé, hai ngày hôm nay tôi đã nghĩ kỹ rồi, tôi thấy xuất phát điểm của chúng ta là giống nhau cả. Tuy là bây giờ ý kiến còn đang có bất đồng, nhưng mà chúng ta cần phải có sự đồng tâm hiệp lực thống nhất sức mạnh cùng với nhau, cậu nói có đúng không?”

“Cậu muốn nói cái gì?” Lăng Mạc hỏi.

“Hiện giờ chúng ta đã phát hiện ra, thủ lĩnh của tổ chức *Gác đen*, có lẽ là một phụ nữ! Hơn nữa lúc này tính mạng cô ta còn đang trong tình trạng nguy hiểm!” Tiêu Lăng cố tình nói một cách thần bí.

Do có sự suy đoán trước đó, Lăng Mạc không hề cảm thấy kinh ngạc với nửa câu nói đầu của Tiêu Lăng, song cậu lại vô cùng hiếu kỳ với nửa câu nói sau, bèn hỏi: “Sao cậu biết được?”

“Nói ra thì dài dòng lắm.” Tiêu Lăng nói, “Chỗ cậu cũng có phát hiện ra chứ.”

“Ừ.” Lăng Mạc trả lời ngắn gọn.

“Hai người đang nói cái gì thế?” Đường Đang Đang cũng bước ra ngoài, hỏi lại.

“Không, không có gì... đúng rồi, đại tiểu thư, cậu dạo này sao rồi?” Tiêu Lăng nói.

“Thì vậy thôi, một mình nhàn rồi thì cũng nhàn rồi, mình muốn nhanh chóng quay lại đội.” Đường Đang Đang nói.

“Vậy để mình lái xe đưa hai người cùng đi.” Tiêu Lăng nói, “Để mình làm lái xe cho đại tiểu thư một lần nhé.”

“Cậu có phải chưa từng làm đâu.” Lăng Mạc vừa thắt dây an toàn vừa nói.

Tiêu Lãng biết được Lăng Mạc có ý nói lần trước mình đã lẳng lẳng đưa Đang Đang về, cậu biết được hóa ra mọi hành tung của mình đều bị Lăng Mạc nắm rõ, bất giác đỏ mặt tía tai, nói: “Tên nhóc này, cậu lại còn theo dõi tôi à! Nói đi! Cậu có ý đồ gì hả!”

“Cậu mơ à!” Lăng Mạc cười nói, “Tôi chỉ là lo cho Đang Đang mà thôi.”h

CHƯƠNG 6

Những mảnh thi thể dưới đường cống ngầm

Bản chất con người có nhiều mặt. Đằng sau mỗi một khuôn mặt bình thường kia có thể đều đang ẩn giấu một miền hoang dại đang nảy nở sinh sôi, có một không hai.

J. K. Rowling

1

“Theo như kết quả đi điều tra cũng như khám nghiệm của các cậu, thì kẻ cần đầu bên phía đối phương quả thực là một người phụ nữ.” Lăng Mạc ngẩng khoanh tay trên ghế lái phụ, một tay đưa lên xoa xoa cằm, lông mày rủ xuống đầy suy tư.

Trên đường đi, Lăng Mạc và Tiêu Lăng cùng trao đổi bổ sung thông tin cho nhau, lần lượt thuật lại một lượt các kết quả đi điều tra của bản thân. Sau khi gọi điện thoại cho Tiêu Vọng, tổ chức đã quyết định đồng ý để Đường Đang Đang quay trở lại đội tham gia đi điều tra phá án, thế là giữa bọn họ cũng không còn vướng mắc ngằn ngại nữa, thẳng thắn trao đổi với Đường Đang Đang một lượt thống nhất tất cả các thông tin có ích cho đến thời điểm ngày hôm nay.

“Cái bảng lịch trình đó của cậu, có đáng tin cậy không?” Tiêu Lăng hạ thấp giọng hỏi Lăng Mạc.

Lăng Mạc nhún nhún đôi vai, nói: “Là ký ức chủ quan của tôi, cũng không có nhiều hiệu lực minh chứng lắm.”

Tiêu Lăng nhìn Đường Đang Đang ở hàng ghế phía sau, vẫn là khuôn mặt không chút biểu cảm, có vẻ như cô đang suy nghĩ đi đâu gì đó.

“Cậu tập trung lái xe đi.” Lăng Mạc biết trong lòng Tiêu Lăng đang nghĩ gì, liền thay đổi chủ đề.

“Này, cậu nói xem, nếu chiếc vòng đeo tay của thầy Đường là do người khác tặng, thì đó chắc chắn phải là người có mối quan hệ rất thân thiết với thầy.” Tiêu Lăng lại ngẩng đầu lên nhìn vào gương chiếu hậu, nói to hơn, “Đang Đang, bố cậu có những mối quan hệ thân mật nào không, cậu có nhớ ra được ai không?”

Đường Đang Đang thở dài một hơi, rồi lắc đầu nói: “Ngoài mình ra, bố mình không còn người thân nào nữa. Bây giờ, mình cũng chẳng còn người thân nào nữa.”

Mấy lời phía sau của cô nói ra khiến cả ba người nhất thời trở nên trầm mặc.

“Nào, cậu đang nói cái gì thế hả!” Tiêu Lăng tìm cách an ủi Đường Đang Đang. “Từ nhỏ mỗi lần bố cậu trực ban thì cậu đều ở bên nhà mình, sau này cậu cũng vẫn ở nhà mình đấy thôi. Bố mẹ mình chính là bố mẹ cậu, anh trai mình cũng là anh trai cậu, ông ngoại mình là ông ngoại cậu, sao cậu lại không còn người thân nào nữa? Có mà đúng chứ!”

Nhưng ngay sau đó Tiêu Lăng lại chớp mắt nghĩ ngợi, cảm thấy những lời an ủi của mình nghe ra hình như có hàm nghĩa khác, nên vội vàng giải thích tiếp: “Ý của mình là mọi người đều là người thân của cậu, người đã mất rồi thì không thể sống lại được, đừng nghĩ ngợi quá nhiều. Mình nghĩ

thầy Đường trên trời có linh thiêng chắc chắn cũng muốn nhìn thấy cậu sống tốt, đúng không?”

Thấy Đường Đang Đang không trả lời, Tiêu Lãng tiếp tục quay sang quấy nhiễu Lăng Mạc: “Tôi bảo này, cậu và thầy của cậu tiếp xúc bao nhiêu năm trời như thế, ông ấy có quan hệ thân thiết hơn một chút với người nào, mà cậu cũng không biết hả?”

“Quân tử chi giao đạm nhược thủy.”* Lăng Mạc trả lời ngắn gọn, “Thầy là bậc nho tướng, thầy ấy đối xử với ai cũng tốt đẹp hòa nhã, mà cũng không đến nỗi thân thiết quá mức như vậy.”

“Có hỏi cũng bằng không.” Tiêu Lãng ử dột khẽ đập vào vô lăng.

“Bố với mẹ tình sâu nghĩa nặng, sau khi mẹ qua đời, ông ấy cũng chưa từng có mối quan hệ thân thiết với một phụ nữ nào khác.” Đường Đang Đang bắt trúng được điểm nghi vấn của Tiêu Lãng, bèn đáp lời, vẫn là một câu trả lời không mang lại đáp án, nhưng Tiêu Lãng nhận thấy, tâm trạng Đường Đang Đang đã khôi phục lại được sự kiên định sau những đau khổ tột cùng, thì cũng thấy yên tâm hơn nhiều, thế nên cậu mỉm cười tiếp tục lái xe, không nói thêm câu nào nữa.

Im lặng chưa được bao lâu, Đinh Vạn Cân đã chạy vào đến sân của phân đội cảnh sát hình sự Sở Công an thành phố Nam An. Tiêu Lãng dẫn theo Lăng Mạc và Đường Đang Đang vội vàng lao thẳng lên tầng 3, nhanh chóng mở cánh cửa lớn của phòng hội nghị ra.

“Ten ten ten tèn, đại tiểu thư giá lâm!” Tiêu Lãng còn chưa bước vào tới cửa đã cao giọng “thông báo”. Cậu biết, mọi người đã nhiều ngày không gặp nên tận trong đáy lòng đều rất lo lắng cho tâm trạng của Đường Đang Đang. Giờ đây gặp được cô như thế này, nhất định mọi người sẽ vô cùng vui vẻ.

Thế mà, cả căn phòng họp rộng thênh thang không một bóng người. Trên bàn tài liệu giấy tờ vẫn đang bày lộn xộn cả đó, trà nóng trong cốc vẫn đang bốc hơi nghi ngút.

Tiêu Lãng đưa tay ra kiểm tra độ nóng của cốc trà rồi nói: “Vẫn chưa chạy xa đâu, đuổi theo!”

“Đuổi theo ai? Đuổi đi đâu?” Lãng Mạc cảm thấy khó hiểu trước phản ứng đầu tiên của Tiêu Lãng.

Tiêu Lãng xoa xoa gáy, nói, “Ái chà, mẹ kiếp! Thế là giải tán rồi à? Chuyện còn chưa nói năng rõ ràng nữa mà.”

“Không đâu, chắc chắn là có nhiệm vụ khẩn cấp thôi.” Lãng Mạc phân tích.

Còn chưa dứt lời, điện thoại bên chỗ Tiêu Lãng đã được kết nối: “Anh, mọi người đi đâu cả rồi?”

“Lại xảy ra vụ án mới.” Trong giọng Tiêu Vọng ẩn chứa sự mệt mỏi, “Bọn em ra cầu cảng số tám sông Nam An đi.”

“Đang Đang.” Nhìn thấy Đường Đang Đang từ phía xa, Tiêu Vọng từ trên đê sông nhanh chóng sải bước đi xuống.

“Anh Vọng.” Đường Đang Đang nhìn thấy Tiêu Vọng, liền có cảm giác yên tâm kỳ lạ, nhìn theo bóng dáng quen thuộc đang ngày càng tiến lại gần mình, trong lòng cô có biết bao lời muốn nói, nhưng cuối cùng lại chỉ thể hiện ra bằng một nụ cười.

Bước đến bên cạnh Đường Đang Đang, Tiêu Vọng mới ý thức được rằng cô em gái hàng xóm này đã không còn là cô bé con non nớt đáng yêu thuở nào. Trong nụ cười của cô, anh thấy được một nỗi bi thương đang ẩn

giấu, nhưng nhiều hơn cả lại là một khát vọng chiến đấu. Tiêu Vọng khẽ vỗ vai Đường Đang Đang, như một sự chào đón cô quay trở lại đội.

“Lại xảy ra vụ án nào vậy?” Tiêu Lãng hỏi xen vào, “Bọn chúng lại giết người nữa sao?”

Tiêu Vọng đã bình tĩnh trở lại sau những giây phút xúc động vui mừng, anh lắc lắc đầu, nói: “Kẻ càn đầu của *Người gác đêm đen* tôi đã chết rồi.”

“Mất quá nhiều máu phải không ạ?” Tiêu Lãng cũng không rõ tâm trạng của mình lúc này là vui mừng hay lo lắng, vội vàng hỏi lại, “Có phải chính là người phụ nữ bị thương ở trong rừng đó không?”

Tiêu Vọng gật gật đầu khẳng định rồi nói thêm: “Thi thể còn bị chặt thành nhiều mảnh.”

Tiêu Lãng lập tức nhanh chóng xác định được tâm trạng của mình lúc này là lo lắng. Xem ra, tuy rằng nữ thủ lĩnh kia đã chết rồi, nhưng bọn họ vẫn còn rất nhiều công việc đang dang dở cần phải hoàn thành.

“Nào, giờ qua xem hiện trường.” Tiêu Vọng dẫn ba người đi lên trên đê sông, chỉ vào mồm đá có sóng nước đang vỗ rập rờn phía dưới chân, nói: “Cách đây không lâu, có người phát hiện phần thân của một thi thể nữ giới ở ngay bên cạnh mồm đá này.”

“Đã xác định được DNA rồi chứ?” Lãng Mạc hỏi.

“Xác định rồi.” Tiêu Vọng nói, “Mẹ tôi làm xét nghiệm DNA xong, liền nhập vào kho dữ liệu các chuyên án để tiến hành đối chiếu, đã xác định DNA của người chết trùng khớp với DNA của vết máu tìm thấy tại khu rừng.”

“Nước con sông này bị ô nhiễm nặng ghê, quả thực rất tồi.” Tiêu Lãng nói.

“Còn nhớ Đồng Liên Hoa, thầy Đồng chứ, thi thể của thầy Đồng bị ném xuống vùng thượng nguồn của chính dòng sông này, là chuyện của mấy chục năm trước rồi.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Hiện giờ việc xử lý đã tốt hơn rất nhiều, chỉ có đi đâu mũi cậu thính, nên mới cảm thấy rất hôi thối mà thôi.”

“Đúng vậy, sông Nam An bây giờ đã tốt hơn nhiều lần so với thời đó rồi, trên dòng sông giờ còn có rất nhiều cá nữa.” Tiêu Vọng nói, “Nghe nói, trên phần thi thể này còn lưu lại không ít vết thương sau khi đã tử vong do bị cá rửa, phần lớn lớp da ở vùng ngực đã không còn nữa.”

“Thời gian rất lâu rồi sao?” Tiêu Lăng hỏi.

Nhiếp Chi Hiên lắc lắc đầu, nói: “Tôi chưa nhìn thấy thi thể nên chưa xác định được. Nhà tang lễ cách đây không xa, chúng tôi muốn đến hiện trường xem xét trước rồi mới đi xem thi thể sau.”

“Lại phải xem giải phẫu nữa à?” Tiêu Lăng nhún nhún vai, nói: “Công việc gần đây cũng thực sự dậm chân tại chỗ.”

“Em không đi đâu, em sẽ phụ trách việc kiểm tra camera giám sát ở hai phía bờ sông Nam An.” Đường Đang Đang nói.

Hoàn toàn có thể hiểu được, Đường Đang Đang vừa mới trải qua nỗi đau mất cha, chắc chắn lúc này cô không thể nhìn vào những thi thể được nữa, càng không cần nói đến những thi thể bị cắt rời không được toàn vẹn như vậy.

Người luôn thấu hiểu người khác là Tiêu Vọng đã hiểu ngay vấn đề, anh nói: “Được, tôi, Lăng Mạc và Tử Mạc sẽ hỗ trợ Đang Đang kiểm tra camera giám sát, xung quanh đây không có camera giám sát trên không

chuyên dụng, nên cần phải tìm rất nhiều camera giám sát giao thông, camera trị an và camera nhà dân, khối lượng công việc cũng không ít đâu.”

“Cậu quay lại rồi, thật tuyệt.” Nghe Tiêu Vọng phân công nhiệm vụ xong, Trình Tử Mặc mỉm cười khẽ đập vào tay Đường Đang Đang, “Lúc cậu không có ở đây, mình phải kiểm tra camera giám sát nhiều tới mức mắt sắp mờ đi cả rồi, trước đây sao cậu lại có thể làm được vậy chứ?”

Đường Đang Đang nhìn vào Trình Tử Mặc, rồi cũng mỉm cười kéo lấy tay của cô bạn.

“Thế còn em thì sao? Em lại phải đi hỗ trợ khám nghiệm tử thi à?” Tiêu Lãng chỉ vào mũi của mình, nói: “Em cũng có phải là người tìm kiếm đâu.”

“Cậu học chuyên ngành khảo cổ, cũng na ná như vậy.” Trình Tử Mặc hài hước trêu.

“Chúng tôi cần cậu kịp thời trao đổi thông tin giữa hai bên khám nghiệm và điều tra.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Đừng lãng phí thời gian nữa, khẩn trương vào việc thôi.”

Phần thi thể không còn nguyên vẹn nằm lạnh băng cô độc trên bàn giải phẫu, nhìn trông vô cùng kỳ quái.

Đây là phần thân của một cơ thể người, bộ phận tứ chi đã bị cắt rời từ các khớp vai, khớp háng, phần đầu cơ thể liền với phần cổ cũng đã bị cắt bỏ.

Tiêu Lãng nhanh chóng phát hiện ra điểm nghi vấn, nói: “Này, anh Nhiếp, lúc trước chẳng phải anh đã phán đoán là tên Da nhân tạo chỉ bằng một nhát dao đã đâm từ trên xương quai xanh xuống tận lồng ngực đó ư? Phần xương quai xanh của người này không bị làm sao cả.”

Nhiếp Chi Hiên dường như cũng đã phát hiện ra điều này, bèn nói: “Đúng vậy, lúc đó tôi đã căn cứ vào tình trạng vết máu phun bắn tại hiện trường cũng như tình trạng những vết trầy xước trên thân cây nên đã đưa ra kết luận là như vậy.”

“Vậy chuyện cụ thể là như thế nào?” Tiêu Lăng hỏi: “Người này tử vong do mất máu hay sao?”

“Có lẽ là như vậy, cậu xem, trên thi thể dường như không nhìn thấy bất cứ dấu hiệu h ồ máu tử thi nào, da cũng trắng bệch.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Nếu nói như vậy thì, chẳng lẽ người này bị đâm vỡ động mạch cảnh sao?”

“Đúng thế, tại sao lại không thể là đâm vỡ động mạch cảnh, mà lại là bị dao đâm vào h ố xương quai xanh?” Tiêu Lăng trầm ngâm nói.

“Bởi vì chỗ h ố xương quai xanh này có thể có những động mạch bị rách vỡ không đồng nhất, lượng xuất huyết mới tương xứng với ở hiện trường.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Nếu như là động mạch cảnh bị vỡ, thì lượng xuất huyết chắc chắn sẽ không thể nào chỉ có một chút ít như tại hiện trường được, hơn thế nữa, quá trình tử vong sẽ xảy ra rất nhanh. Trước mắt không nghĩ nhiều như vậy nữa, dù sao đó cũng chỉ là suy luận mà thôi, hiện giờ có thi thể ở đây rồi, chúng ta cần phải căn cứ vào tình trạng phản ánh của thi thể để đưa ra kết luận.”

Trong lúc nói chuyện, Nhiếp Chi Hiên và bác sĩ pháp y họ Đồng thuộc Sở Công an thành phố Nam An đã bắt đầu khám nghiệm bên ngoài tử thi.

“Phần thân người của nữ giới, chiều cao cơ thể t ầm 1m60, trọng lượng cơ thể khoảng 50 kg. Các dấu hiệu h ồ máu tử thi vô cùng mờ nhạt, có thể do động mạch chủ bị vỡ khiến cho mất máu cấp tính quá nhiều dẫn tới tử vong.” Nhiếp Chi Hiên vừa lật xem thi thể vừa nói.

“Cái này, cái này mà anh cũng có thể nhìn ra được sao?” Tiêu Lăng kinh ngạc nói, “Chỉ bằng mỗi phần thân này thôi!”

“Xem nhiều mãi rồi, tự nhiên sẽ có kinh nghiệm thôi.” Nhiếp Chi Hiên cười cười rồi nói, “Đương nhiên, những đi đầu này đều chỉ là dự đoán dựa theo kinh nghiệm, sẽ có sai số tương đối lớn.”

“Thế còn tuổi tác thì sao?” Tiêu Lăng hỏi.

“Phần chi dưới của người chết đã bị cắt rời trực tiếp từ khớp háng, thế nên bề mặt khớp mu của cô ta không bị tổn hại, một lát nữa chúng ta sẽ cưa rời phần khớp mu, thì sẽ có thể phán đoán sơ bộ được rồi.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Tiêu Vọng nói đúng, vùng ngực của người chết phần da đã bị tổn hại, có thể là do động vật gây ra... À, chính là bị cá rủa đấy.”

“Chính là những phần bị thương diện rộng màu vàng này hả?” Tiêu Lăng chỉ vào phần ngực của mảnh thi thể.

“Đúng vậy, những phần da bị tổn hại này đều không có phản ứng sống*, hơn thế nữa xung quanh vết thương tròn đều, có dạng bị xé rách, rõ ràng là dạng tổn thương do động vật gây ra sau khi chết.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Phần màu vàng đều là phần mô tuyến sữa và mô mỡ dưới da. Mất đi lớp da, nên không biết được phần ngực của cô ta có những tổn thương chi tiết nào hay không. Có đi đâu, chắc chắn không phải do dao đâm, bởi vì vết thương hở lớn như vậy, phần da dù có bị tiêu hủy thì cũng có thể nhìn thấy dấu vết ở những tổ chức dưới da.”

“Như vậy xem ra, thực sự là bị cắt cổ à?” Tiêu Lăng hỏi.

“Cái đó thì cũng không nhất định, phần động mạch chủ cũng không phải chỉ có ở mỗi phần cổ. Động mạch đùi cũng có thể mà.” Bác sĩ pháp y

họ Đồng chỉ vào phần bên dưới trống không của mảnh thân thể, sau đó nói với Nhiếp Chi Hiên, “Bắt đầu mô chứ?”

Còn chưa để Nhiếp Chi Hiên kịp trả lời, thì Tiêu Lăng đã hét lên trước: “Đợi chút, đợi chút, anh xem dưới nách cô ta dính cái gì thế?”

Tiêu Lăng tìm kiếm xung quanh rồi cầm lấy chiếc kẹp cạp máu, vung về dùng kẹp lấy ra một miếng vật chất màu đen giống như bùn từ phần dưới nách của thi thể, xen lẫn trong đó có những hạt màu trắng, sau đó cậu lại đưa lên mũi ngửi rồi chau mày nói, “Eo ôi, mùi gì vậy, mùi benzene à?”

Phát hiện này không ngờ lại rất có giá trị, Nhiếp Chi Hiên vội vàng kiểm tra lại các mặt cắt rời ở năm vị trí của thi thể. Tuy mặt cắt rất hoàn chỉnh gọn gàng, nhưng các phần tổ chức mô mềm sau khi bị cắt rời ra, thường vẫn còn có các khoang nang lưu lại, thế nên anh lại lấy ra từ trong các khoang nang tại những mặt cắt khác nhau ba miếng dị vật có hình dạng tương tự, đưa lên ngửi qua rồi nói, “Đây có lẽ là thể trung gian của hệ benzene.”

“Là thứ gì vậy?” Tiêu Lăng hỏi.

“Là sản phẩm công nghiệp hóa chất đó.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Thường được dùng trong khâu sản xuất tại các xưởng nhuộm, là chất thải trong công nghiệp hóa chất.”

“Ồ, là thứ nằm dưới đáy sông Nam An à?” Tiêu Lăng không mấy để ý.

“Không thể nào.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Thứ nhất, các nhà máy công nghiệp hai bên bờ sông Nam An hiện giờ đều có sự quản lý không chế, chất thải công nghiệp chưa qua xử lý thì không được phép trực tiếp xả thải ô nhiễm vào sông Nam An. Thứ hai, những thể trung gian này thường là có tính hòa tan, cho dù là dạng không hòa tan trong nước, thì một khi thải vào

dòng sông rộng lớn như vậy, cũng sẽ không thể nào tồn tại dưới dạng thành miếng như thế này được.”

“Vậy thì sự việc là như thế nào đây?” Bác sĩ pháp y họ Đồng cũng dấy lên lòng hiếu kỳ.

“Theo như tôi thấy, phần thi thể này có lẽ được cất giấu trong hệ thống đường ống xử lý nước thải của một xưởng nhuộm nào đó. Chỉ có đi đâu không hiểu vì nguyên nhân gì, phần thân lại bị trôi vào lòng sông Nam An.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Nếu tình huống đúng là như vậy, nói không chừng phần tứ chi và phần đầu của thi thể vẫn còn nằm trong đường ống đó!”

“Chà, vụ này ly kỳ đây!” Tiêu Lăng nói, “Xưởng nhuộm phải không ạ? Giờ em sẽ bảo mọi người đi tìm xem thế nào.”

“Cậu thấy chưa, vai trò của cậu khi tham gia vào việc khám nghiệm tử thi đã được phát huy mạnh mẽ rồi đấy!” Nhiếp Chi Hiên gật đầu hài lòng rồi quay sang nói với bác sĩ pháp y họ Đồng, “Mồ thôi.”

Con dao phẫu thuật chuyển động trên thi thể, chỗ chính giữa phần thân của thi thể theo đó bị rạch ra một đường hở lớn, sau khi loại bỏ phần xương, các cơ quan nội tạng phần bụng và ngực đã hoàn toàn phơi bày ra trước mặt mọi người.

“Trên màng ngoài tim có nốt kim tiêm?” Nhiếp Chi Hiên nghiêng người, để ánh nắng chiếu thẳng vào khoang ngực của thi thể, xuyên qua ánh sáng có thể nhìn thấy rất rõ trên màng ngoài tim của người chết có ba lỗ nhỏ. Bởi vì lớp màng ngoài tim rất mỏng, cho nên không thể nhìn ra được xung quanh các nốt nhỏ có dấu hiệu xuất huyết hay không, cũng không thể phán đoán được có phải chúng được hình thành trước khi chết hay không. Có đi đâu, do bác sĩ pháp y họ Đồng sau khi phát hiện phần thân của thi thể này, đã sử dụng phương pháp lấy máu từ tim để có thể tiến hành

xét nghiệm DNA của người chết trước, cho nên việc này dường như không có gì kỳ lạ. Song lấy máu thì cũng đâu cần thiết phải đâm tới ba mũi kim chứ. Nhiếp Chi Hiên không tiện hỏi thẳng, vội vàng dùng kéo cắt rời màng tim, để lộ ra toàn bộ phần tim bên trong.

“Không đúng rồi, tôi chỉ đâm có một mũi tiêm, lấy ra một chút máu thôi! Tại sao lại có những ba lỗ? Không lẽ còn có tổn thương nào khác?” Bác sĩ pháp y họ Đồng vừa nói vừa chụp ảnh cố định vị trí.

“Không hề thực sự là bị tử vong do vỡ tim hay sao?” Tiêu Lăng hỏi.

Nhiếp Chi Hiên lắc đầu, nói: “Không đâu. Có thể cậu không biết, có một cách tiêm gọi là ‘tiêm trong tim’. Chỉ có đi đâu bây giờ không còn được sử dụng nữa. Trước kia, với những bệnh nhân có triệu chứng ngừng tuần hoàn tim, trước khi ống thông tĩnh mạch chưa được mở ra, thì người ta thường dùng phương thức tiêm trong tim để tiến hành cấp cứu. Nói một cách khác, những lỗ kim như thế này cũng không thể khiến cô ta tử vong được. Hơn nữa không chỉ có vậy, từ hai vết kim tiêm ở trên tim này có thể thấy, chúng không hề có phản ứng sống, cho nên chúng đã được tạo ra sau khi tử vong.”

“Lấy máu sau khi chết ư?” Tiêu Lăng nói, “Có đi đâu chẳng phải bác sĩ pháp y họ Đồng đã nói chỉ tiêm có một mũi hay sao? Một mũi tiêm lại có thể đâm tới ba lỗ ư?”

“Đối với những phần cơ tim không có nếp nhăn mà nói, ở trên một bên vách tim có ba lỗ châm, thì chắc chắn là đã tiêm ba mũi.” Nhiếp Chi Hiên nhìn sang bác sĩ pháp y họ Đồng nói bằng giọng khẳng định, “Ngoài anh ra, còn có người khác đã châm kim vào đó.”

“Người khác cũng muốn lấy máu sao?” Tiêu Lăng hỏi.

Nhiếp Chi Hiên như đang suy nghĩ đi đâu gì: “Giả sử như tiêm trong tim thì sao? Chỉ có đi đâu là người thì đã chết mất rồi, không cứu được nữa, thế nên mới không có phản ứng sống.”

“Cũng chỉ còn có khả năng là như vậy thôi.” Tiêu Lăng nói, “Nữ thủ lĩnh này có thuộc hạ mà, bọn chúng chắc chắn không thể để cô ta dễ dàng chết đi như vậy được, chắc chắn phải tìm cách cấp cứu. Có đi đâu không có phương pháp ưu việt gì hết, nên đành phải áp dụng phương pháp cũ kỹ lạc hậu mà anh nói kia.”

“Trước mắt chỉ có thể giải thích như vậy thôi.” Nhiếp Chi Hiên quan sát các phần nội tạng khác rồi nói, “Những bộ phận khác không có vấn đề gì, cơ quan nội tạng thiếu huyết sắc, trong khoang tim, ồ, ngoại trừ phần tâm thất trái ra, các khoang tim khác đều trống không, trong tâm thất trái vẫn còn lại một ít máu.”

“Vị trí tôi cắm kim tiêm cũng là tâm thất trái.” Bác sĩ pháp y họ Đồng nói, “Kim tiêm cắm vào rồi rút ra ngay, chỉ lấy tằm khoảng 5ml máu.”

“Cura rời khớp mu để chẩn đoán tuổi rồi sau đó khâu lại thôi.” Nhiếp Chi Hiên sắp xếp công việc cho bác sĩ pháp y họ Đồng, còn bản thân anh lại tiếp tục quan sát cẩn thận phần mặt cắt ở các chỗ cắt rời phần đầu và tứ chi của thi thể.

“Các vết dao cắt được thực hiện rất gọn ghẽ, y như thực hiện phẫu thuật vậy.” Nhiếp Chi Hiên lẩm bẩm, “Phần cổ cũng bị cắt rời sát theo đĩa đệm đốt sống cổ.”

“Có thể nhìn ra vấn đề gì không?” Tiêu Lăng thấy khó chịu bởi âm thanh ồn ào khi bác sĩ pháp y họ Đồng dùng chiếc cưa mở hộp sọ để cưa phần khớp mu, cậu bịt tai lại để xem động tác của Nhiếp Chi Hiên.

“Sử dụng loại dao rất mỏng, giống như dao phẫu thuật, tay nghề rất thành thục, có lẽ là đã từng học qua y thuật.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Hơn thế cậu nhìn vị trí đoạn vai áo này xem, toàn bộ vết cắt đều thuận theo các khớp xương, lưỡi dao đều cắt vào phía bên trong khớp xương, có đi đâu cũng có sơ sót nhỏ, cậu nhìn xem vết cắt vào phần xương ở chỗ này, có thể thấy là do dao phẫu thuật gây ra.”

“Nhìn không ra, nhìn không ra.” Tiêu Lăng bịt tai cũng vẫn có thể nghe thấy tiếng lầm bầm của Nhiếp Chi Hiên, “Bọn chúng bao nhiêu người như vậy, chắc chắn có kẻ rành nghề chơi dao như anh, đi đâu này có tác dụng gì đâu chứ.”

Vừa nói dứt lời, chuông điện thoại di động của Tiêu Lăng vang lên.

“A lô, anh ạ, sao rồi? Cái gì? Tìm thấy phần đầu và tứ chi rồi à? Có phải là ở trong trạm xử lý nước thải không? Thế nào? Thấy em có giỏi không?” Tiêu Lăng nhảy cẫng lên, “Được rồi, được rồi, em và anh Nhiếp sẽ qua đó ngay đây.”

Đây quả thực là một tin vô cùng tốt lành. Nghe Tiêu Lăng nói như vậy, Nhiếp Chi Hiên cũng bắt đầu cởi bỏ trang phục giải phẫu tử thi của mình, rồi quay sang nói với bác sĩ pháp y họ Đồng: “Anh Đồng, bây giờ bọn tôi phải qua bên hiện trường, nói không chừng sẽ có nhiều phát hiện hơn nữa. Anh ở đây sau khi cửa rời phần khớp mu thì đun lên, để xem xem tuổi của người chết là bao nhiêu. Ồ, còn nữa, căn cứ theo quy trình, lấy mẫu phần sụn sườn của người chết để thực hiện xét nghiệm DNA lần nữa nhé.”

“Được rồi, cứ giao cho tôi. Các cậu đi đi.” Đồng Kỳ Bình không ngần ngại lên, tay vẫn cầm chiếc cửa mở hộp sọ tiếp tục cửa phần khớp mu.

2

Trạm xử lý nước thải ngầm của xưởng nhuộm Hoa Tường thành phố Nam An.

“Xử lý nước thải như thế này là làm cho có vậy á?” Tiêu Lăng quỳ ở miệng đường cống ngầm, nhìn vào phía trong quan sát.

Bên dưới miệng đường cống ngầm, là một không gian kín bùng bùng, nhiệt độ cao hơn bên ngoài trời tới tận mấy độ C, dưới nền không gian cống ngầm bùn đất tích đầy đến quá đầu gối. Đây là trạm xử lý nước thải ngầm do xưởng nhuộm xây dựng chuyên biệt nhằm để đối phó với công tác kiểm tra bảo vệ môi trường. Đầu tiên tất cả nguồn nước thải đều được xả vào không gian này, thông qua quá trình xử lý hóa học, sau đó mới được thải vào sông Nam An thông qua đường ống xả thải ra bên ngoài của trạm xử lý.

“Đó là việc của bộ phận quản lý giám sát bảo vệ môi trường, không phải là chức trách và chuyên môn của chúng ta, chúng ta cũng đâu có hiểu. Nói tóm lại, hung thủ đã vứt các phần thi thể xuống đây.” Trình Tử Mặc nói.

“Sao lại chỉ có mỗi mình cậu?” Tiêu Lăng nhìn ngó xung quanh, cũng không thấy bóng dáng Đường Đang Đang đâu cả, nên hỏi, “Hội anh trai mình, bọn họ đâu rồi?”

“Anh Vọng tới đây đầu tiên và đã phát hiện ra chỗ này, từ xa cũng có thể nhìn thấy rõ ở phía dưới kia có một túm tóc với mấy ngón tay.” Trình Tử Mặc chỉ vào trạm xử lý nước thải phía bên dưới, nói, “Anh ấy đã cơ bản xác định được đây là hiện trường ban đầu của vụ án vứt thi thể, cho nên đã cùng Đường Đang đi thu thập dữ liệu camera giám sát khu vực xung

quanh đây rồi. Dù sao, phần thi thể này đã thu hẹp phạm vi tìm kiếm xuống chỉ còn 1% so với ban đầu. Còn Lăng Mạc á, tôi cũng không biết là cậu ta đang bận rộn làm gì. Còn tôi thì được cử đi quanh đây xem xét địa hình, kiểm tra vị trí các camera giám sát, để thu hẹp hơn nữa phạm vi tìm kiếm.”

“Vậy cậu có phát hiện gì không?” Tiêu Lăng vừa chăm chú quan sát Nhiếp Chi Hiên đang bận rộn bên trong trạm xử lý nước thải vừa hỏi.

Trình Tử Mặc giơ tay nhún vai, đoạn bỏ vào trong miệng một miếng kẹo cao su màu sắc, rồi nói: “Cũng không có cách nào, địa hình ở đây quá phức tạp, lại còn xa xôi hẻo lánh, ít nhất có tới mười mấy con đường có thể vòng tránh qua vị trí có camera giám sát để tới chỗ này vớt thi thể. Có đi đâu, trên con đường buộc phải đi qua, tại chỗ ngang qua nhà xưởng, thì cũng có một camera giám sát, tiếc là đầu máy quay lại hướng vào phía bên trong nhà xưởng chứ không chiếu ra phía ngoài đường.”

“Tóm lại là không trông chờ được gì ở camera giám sát phải không?” Tiêu Lăng tổng kết.

“Cũng không hẳn, Đang Đang nói cô ấy đang tìm cách, cho nên đã cùng với anh Vọng đi đến phòng trình sát hình ảnh Sở Công an thành phố rồi.” Trình Tử Mặc nhóp nhép nhai kẹo cao su, ngẩng đầu nhìn bên miệng đường cống ngầm quan sát Nhiếp Chi Hiên đang bận rộn với công việc ở bên dưới.

“Anh Nhiếp, anh cảm thấy thế nào ạ?” Tiêu Lăng gọi to một câu vọng vào bên trong trạm xử lý nước thải, mấy tiếng vang dội ngược trở lại.

“Còn đang kiểm tra, chỉ có đi đâu là nóng quá, lại còn rất khó ngửi nữa. Ở đây tính a xít rất mạnh, tôi e là bộ quần áo cao su tôi đang mặc sẽ không thể chống chọi nổi.” Giọng Nhiếp Chi Hiên vang lên ậm ừ phía sau tấm

mặt nạ chống độc, nếu không phải Tiêu Lăng có thánh giác nhạy bén thì cơ bản không thể nghe rõ anh ấy đang nói gì.

“Hay là để em xuống?” Tiêu Lăng nóng lòng muốn xuống thử.

“Không sao, sắp xong rồi, tôi vớt ngay lên bây giờ đây, rồi xem kỹ sau.” Nhiếp Chi Hiên trả lời.

“Hung thủ cũng giỏi thật, tính toán đâu ra đó.” Trình Tử Mặc ngẩng ngay cạnh miệng đường cống ngầm, hai chân vừa đứng đưa vừa nói: “Hắn biết rằng, cho dù vớt thi thể ở chỗ nào, thì trong cái thành phố dân cư đông đúc này, đều sẽ rất dễ bị phát hiện, cũng sẽ rất dễ bị camera giám sát chụp ảnh lại được. Chỉ có cách đem đến chỗ này, không những camera giám sát rất ít, hơn nữa cơ bản sẽ không có ai phát hiện ra. Những trạm xử lý nước thải kiểu này, cả chục năm cũng không biết có được dọn dẹp xử lý bùn đất một lần hay không, cứ nhìn lớp chất thải bùn đất tích tụ bên phía dưới kia thì biết. Hơn thế nữa, lớp bùn thải tích tụ lâu ngày có tính axit mạnh, tốc độ phân hủy thi thể cũng sẽ nhanh hơn, phần xương còn lại cũng sẽ nhanh chóng bị mềm hóa. Nếu mà như vậy thì, cho dù có dọn dẹp xử lý bùn thải, cũng vẫn chẳng thể nào phát hiện ra xương cốt thi thể được. Phải gọi là thần không biết, quỷ không hay nhỉ!”

“Nhưng chẳng phải vẫn bị chúng ta phát hiện ra sao?” Tiêu Lăng nói.

“Việc chúng ta phát hiện ra, thực sự có một phần trùng hợp may mắn ở trong đó.” Trình Tử Mặc nói, “Vốn dĩ hành động vớt xác ở đây có thể coi là hoàn hảo không một kẽ hở, hiện giờ đang là mùa đông, thời tiết hanh khô, cũng không phải lo chuyện nước sông Nam An tràn ngược vào đây từ đường ống xả thải rồi khiến cho thi thể bị trôi đi. Đợi đến mùa nước lên, thì thi thể đã sớm trở thành đồng xương trắng từ lâu rồi, lúc đó có muốn trôi cũng không thể trôi đi đâu được. Nhưng ai mà ngờ được rằng lại trùng

hợp như vậy chứ, tối hôm qua, phía thượng nguồn dòng sông mở van xả nước, nước từ dòng Nam An quả thực đã tràn ngược vào trong đường cống. Phần thân của thi thể do có nhiều cơ quan nội tạng thể rỗng, vì thế tỉ trọng nhỏ, nên đã bị đẩy trôi ra ngoài. Phần đầu và tứ chi của thi thể bị giữ lại đây.”

“Cậu nói xem bọn chúng tại sao lại phải hao tổn tâm sức để che giấu thi thể như vậy chứ?” Tiêu Lăng vừa hỏi vừa lo lắng nhìn về phía Nhiếp Chi Hiên.

“Thì sợ chúng ta truy lùng tìm kiếm ra chứ sao.” Trình Tử Mặc nói, “Cậu nghĩ xem nhé, hiện giờ manh mối duy nhất của chúng ta, chính là mối liên hệ giữa nữ thủ lĩnh này và thầy Đồng. Nếu mà nữ thủ lĩnh này đã chết, lại còn ở tình trạng sống không thấy người, chết không thấy xác, thì chẳng phải là đã chặt đứt manh mối liên hệ duy nhất giữa chúng ta với *Người gác đêm đen tối* hay sao? Chúng ta còn có thể làm thế nào để tìm ra bọn chúng nữa đây? Một chút manh mối cũng chẳng còn nữa. Có đi ầu, còn có vấn đề mà tôi vẫn chưa nghĩ ra, nếu như nữ thủ lĩnh này đã chết rồi, thì có phải chúng ta sẽ có thể kết thúc vụ án rồi không? Cậu nghĩ mà xem, “Kị sĩ u linh” kẻ đã giết phạm nhân và tổ chức vượt ngục đã chết rồi; Sơn Tiêu kẻ giết hại “Kị sĩ u linh”, ông chủ nhà trọ và người hiệu trưởng đã bị bắt rồi; Tên “Tai sát” sát hại thầy Đường cũng đã chết rồi; Tên Da nhân tạo gây thương tích cho nữ thủ lĩnh cũng mất mạng rồi; Hiện giờ nữ thủ lĩnh của tổ chức phạm tội cũng chết nốt. Tất cả những kẻ có hành vi phạm tội nếu không chết thì cũng đã bị bắt hết cả, như vậy có phải là chúng ta đã hoàn thành nhiệm vụ rồi không?”

“Cậu đừng có làm mình chóng hết cả mặt như thế.” Tiêu Lăng xua xua ngón tay, nói, “*Người gác đêm đen tối* nếu thực sự tồn tại, chưa nói tới

việc tiếm tằng những hiểm họa khó lường, thì ý đồ cướp xe chở tù nhân của bọn chúng vẫn còn chưa bị truy cứu trách nhiệm đâu đấy! Đấy mới là tội lớn! Không nhẹ hơn tội giết người đâu!”

“Cậu nói xem, kẻ càn đầu của bọn chúng chết cả rồi. Bây giờ liệu bọn chúng sẽ lựa chọn tiếp tục gây án, hay là từ giờ giải tán cả đám luôn?”
Trình Tử Mặc nghiêng đầu hỏi Tiêu Lãng.

Tiêu Lãng nghĩ ngợi rồi nói: “Đám người này đều là những kẻ biến đổi có những khả năng khác biệt so với người bình thường, hơn thế từ nhỏ chúng đã được giáo dục về cái gọi là ‘chính nghĩa’ theo cách đi ngược lại với đạo lý và pháp luật thông thường. Tuy bọn chúng đều mang trong mình những căn bệnh chí mạng, có thể gây tử vong bất cứ lúc nào, nhưng tôi cảm thấy chỉ cần bọn chúng còn sống, cho dù có hay không người càn đầu tổ chức thực hiện các hoạt động phạm tội, thì chúng cũng vẫn sẽ gây hại cho xã hội. Cho nên, chúng ta phải quăng một mẻ lưới bắt sạch bọn chúng, diệt cỏ phải diệt trừ tận gốc.”

Trình Tử Mặc đưa mắt lên nhìn Tiêu Lãng, cười nói: “Nếu như không phải là xác định khuôn mặt của người đang nói những lời này trước mắt tôi chính là khuôn mặt của cậu đây, thì tôi thực sự đang cho rằng đó là những lời mà anh Vọng nói cơ.”

“Này cậu đang khen mình, hay giễu mình thế?” Tiêu Lãng hỏi.

“Được rồi, kéo tôi lên đi nào.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Mau lên.”

Nghe thấy giọng Nhiếp Chi Hiên có vẻ sốt ruột, Tiêu Lãng vội vàng bắt đầu kéo sợi dây thừng bên cạnh. Không lâu sau, Nhiếp Chi Hiên đã được Tiêu Lãng kéo ra khỏi trạm xử lý nước thải. Cùng lúc được kéo lên theo, còn có phần đầu và tứ chi thi thể được bọc gói bằng chiếc túi đựng tử thi ở trong tay Nhiếp Chi Hiên.

Khi Nhiếp Chi Hiên quay trở lại mặt đất, mọi người mới phát hiện ra phần trang phục cao su khoác phía ngoài phần chi giả của anh đã bị ăn mòn rách hết, thậm chí đã có chút dung dịch ăn mòn dính cả vào chiếc quần anh đang mặc.

Tiêu Lãng là người nhìn thấy đầu tiên, cậu vội vàng lấy chỗ nước khoáng đang cầm trên tay xối sạch cho Nhiếp Chi Hiên, nói: “Anh, anh không sao chứ?”

“Không sao.” Nhiếp Chi Hiên cười thản nhiên, anh xắn ống quần vén lên, để lộ ra chiếc chân giả, rồi nói, “Cũng may là đồ giả. Cho nên là, trong họa có phúc là như vậy, nếu mà là các cậu xuống dưới đó, để dung dịch axit dính phải rồi nhiễm vào da thì còn phải tới bệnh viện xử lý nữa cơ. Tôi như thế này lại thuận tiện hơn nhiều, chỉ cần lau vài cái là xong.”

Lời nói của Nhiếp Chi Hiên có vẻ rất nhẹ nhàng, nhưng lại khiến người nghe cảm thấy rất xót xa. Trong lòng Tiêu Lãng có chút buồn thương, nhưng nhiều hơn cả lại là sự phấn chấn về mặt tinh thần.

“Thế nào ạ? Có phát hiện gì không?” Tiêu Lãng giúp Nhiếp Chi Hiên mở túi đựng thi thể ra.

Nhiếp Chi Hiên nói: “Xác định rồi, phần cổ có vết cắt, là động mạch cảnh bị cắt đứt hoàn toàn khiến cho mất máu gây ra tử vong. Còn nữa, bởi vì những phần tổ chức thi thể này nằm trong lớp bùn đất có tính axit lâu hơn so với phần thân của thi thể, cho nên mức độ bị phân hủy cũng nghiêm trọng hơn rất nhiều. Phần da mặt đã hoàn toàn bị phá hủy, phần tay cũng bị ăn mòn rất nghiêm trọng.”

“Nói cách khác là, tương mạo cũng như vân tay đều không thể xác định được nữa đúng không? Anh có xác định được đó không phải là hành vi cố

ý của hung thủ chứ?” Tiêu Lãng hỏi.

Suy nghĩ này của Tiêu Lãng, hiển nhiên là Nhiếp Chi Hiên chưa từng nghĩ tới, anh kiểm tra lại một chút lớp da trên phần đầu và phần tay của người chết, rồi lắc đầu nói: “Cái này thực sự rất khó phán đoán, chất hóa học ăn mòn dẫn đến tổn thương bề mặt da, đi đầu này là có thể xác định. Tuy nhiên, là hành vi phá hủy thi thể trước khi đem vớt, hay là hiện tượng ăn mòn bị phá hủy tự nhiên sau khi vớt thi thể, đi đầu này, thực sự rất khó phán đoán.”

“Có vật dụng tùy thân gì không ạ?” Tiêu Lãng nhìn thấy thi thể toàn thân lõa lồ, không có bất cứ quần áo hay vật dụng tùy thân gì, liền hỏi.

“Tôi đã kiểm tra toàn bộ phía dưới rồi, còn dùng cả máy dò tìm kim loại để thăm dò thử xem sao nữa, không có gì đâu.” Nhiếp Chi Hiên nói.

“Không thể nào lại khéo trùng hợp thế chứ, ngay cả tướng mạo và vân tay cũng bị hủy hoại hết nữa?” Tiêu Lãng hỏi một cách hồ nghi.

“Nếu như đó là hành động của hung thủ, thì cũng có thể lý giải được.” Trình Tử Mặc nói xen vào, “Vừa nãy tôi đã nói rồi, nếu như chúng ta không thể đi đầu tra ra được thân phận của nữ thủ lĩnh này, thì càng không thể nào thiết lập lại manh mối để truy tìm những thành viên khác được nữa.”

“Anh, anh xem cái này xem.” Tiêu Lãng chỉ vào cánh tay của người chết, nói, “Người phụ nữ này thuộc loại đặc biệt rất dễ bị bắt nắng, nhưng lại rất khó khôi phục lại màu da. Trên cánh tay cô ta có sự chênh lệch về màu da, giống kiểu như là mặc một chiếc áo T-shirt vậy, hiển nhiên là bị bắt nắng do mùa hè mặc áo T-shirt mà ra.”

“Đúng vậy, đi đầu này có ý nghĩa gì không?” Nhiếp Chi Hiên hỏi.

“Nhưng hai bên cổ tay của cô ta đều không thấy có sự khác biệt về màu da.” Tiêu Lăng nói, “Chúng tôi người này không đeo đồng hồ, cũng không đeo vòng tay.”

Nhiếp Chi Hiên nhất thời chưa có phản ứng gì.

“Ý của em là, phần đầu và cánh tay này liệu có phải là của nữ thủ lĩnh kia hay không?” Tiêu Lăng tiếp tục nói.

Nhiếp Chi Hiên lắc lắc đầu, nói: “Nếu xem xét từ vết cắt, thì có lẽ là trùng khớp với phần thân của thi thể kia. Cũng không sao cả đâu, tuy không nhận dạng được tướng mạo và vân tay, nhưng đây chẳng phải vẫn còn DNA mà.”

Tiêu Lăng không trả lời Nhiếp Chi Hiên mà tiếp tục đưa ra câu hỏi của mình: “Từng thành viên tổ chức *Người gác đêm đen tối* tuy đều có sự biến đổi năng lực về một phương diện nào đó, nhưng đồng thời trong cơ thể bọn chúng cũng đều tiềm ẩn những căn bệnh đe dọa đến tính mạng. Chứng bệnh của nữ thủ lĩnh này, có phải các anh vẫn chưa phát hiện ra đúng không?”

“Vẫn chưa giải phẫu phần đầu thi thể, cần phải giải phẫu xong thì mới có thể biết được.” Nhiếp Chi Hiên kéo miệng chiếc túi đựng thi thể lại rồi nói, “Bây giờ tôi đi kiểm tra luôn đây. Có đi đâu, căn cứ vào đối chiếu của chị Bác, kẻ cầm đầu này cũng không phải là trẻ bị bắt cóc, như vậy có khả năng cô ta cũng không phải là một kẻ biến đổi, mà chỉ là một người bình thường.”

“VẬY anh Nhiếp, anh tiếp tục kiểm tra thêm phần đầu của thi thể đi nhé, em sẽ mang mẫu xét nghiệm DNA anh lấy được từ những phần đầu và tứ chi này về Sở Công an thành phố xét nghiệm.” Tiêu Lăng vẫn luôn cảm

thấy những nghi ngờ của bản thân chưa được giải thích một cách triệt để, cậu nói, “Rồi em đến phòng trình sát hình ảnh của Sở Công an thành phố tìm anh trai em nói chuyện xem thế nào.”

“Nếu thực sự thông qua xét nghiệm DNA có kết luận phần đầu và tứ chi là của cùng một người, thì sẽ không còn điểm nghi vấn nào nữa.” Tiêu Vọng nghe xong Tiêu Lăng thuật lại sự việc liền nói, “Hiện giờ manh mối duy nhất của chúng ta, vẫn là video này.”

“Anh Vọng, có phát hiện.” Đường Dang Dang ngoảnh lại quay lưng về phía hai anh em, cũng không để ý hai người họ đang nói chuyện gì, mà chỉ chuyên tâm tập trung vào màn hình phía trước mắt cô.

Tập trung hoàn toàn cho công việc, dường như cũng khiến cho những đau khổ mất mát của Đường Dang Dang vơi bớt đi phần nào. Sau khi phát hiện được một số manh mối, trong giọng nói của cô có chút mừng rỡ và phấn khởi. Tâm trạng như vậy, đã lâu lắm rồi mọi người không nhìn thấy được trên khuôn mặt Đường Dang Dang.

“Gì thế?” Hai anh em họ Tiêu đi đến ngay sau lưng Đường Dang Dang, thấy cô đang cắt ra một đoạn video ngắn.

“Video giám sát trên những con đường khác đầu đã cơ bản được xem lại hết rồi, không có manh mối nào có giá trị cả. Chúng ta cũng không có căn cứ để sàng lọc, hơn nữa có quá nhiều con đường có thể vòng tránh qua camera giám sát để đến hiện trường.” Đường Dang Dang nói, “Thế nên trọng điểm của em, chính là tìm kiếm từ đầu máy quay hướng vào phía bên trong khu nhà xưởng này. Theo như đi đầu tra, mấy hôm nay có lẽ là không có nhân viên nào đến chỗ nhà xưởng này cả, hơn thế nữa, khu nhà xưởng nằm ở nơi xa xôi hẻo lánh, những người đến chỗ này, có khả năng rất lớn là đối tượng tình nghi phạm tội. Vừa rồi em xem thấy, hôm qua vào lúc

hơn 4 giờ chiều, ở trên tấm cửa sổ kính của khu nhà xưởng, có sự biến đổi về bóng ánh sáng, nên em đã cắt video tải xuống để kiểm tra, các anh xem có thể phát hiện được gì hay không?”

Đoạn video dài ba giây đồng hồ được phát đi phát lại ba lần, Tiêu Lăng nói: “Có kẻ nào đó đi ngang qua cửa sổ, có bóng phản chiếu ngược lên trên cửa kính.”

“Đúng vậy!” Đường Đang Đang cho dừng hình ảnh lại, dường như có hình ảnh phản chiếu của một dáng người trên bề mặt kính trong video.

“Nhưng mà, đây lại là mặt kính trong suốt, chứ không phải là gương, dạng bóng phản chiếu như thế này, liệu có tác dụng gì không?” Tiêu Lăng hỏi.

“Trước đây h ồi còn đi học, em đã làm một chương trình phần mềm nhỏ để chơi, chính là làm cho những hình ảnh phản chiếu ngược lại ở dưới nước hay ở trên bề mặt kính trở nên rõ nét hơn.” Đường Đang Đang nói, “Có thể thử xem sao.”

“Ồ, đại tiểu thư lợi hại, còn biết thiết kế phần mềm nữa.” Tiêu Lăng thấy tâm trạng của Đường Đang Đang đã bình phục lại, rất lấy làm vui mừng, liền vội vàng cất giọng nịnh nọt.

“Cái này, có đáng tin cậy không?” Tiêu Vọng thấy không yên tâm cho lắm.

“Anh Vọng anh thử nghĩ xem, sở trường của A Bố là gì? Là vẽ chân dung mô phỏng. Vẽ chân dung mô phỏng chính là từ những lời mô tả trần thuật của nhân chứng về những hình ảnh cảnh tượng mà trong đầu họ nhớ được, sau đó người họa sĩ sẽ căn cứ vào những thông tin đó để tổ hợp lại. Đây đâu là khoa học cả, càng không cần nói tới việc chúng ta ở đây là trực

tiếp phục nguyên lại luôn những hình ảnh không được rõ nét mà không cần phải thông qua tr ần thuật lại.” Đường Đang Đang nói, “Tướng mạo của con người được tổ hợp thành từ hình dạng khuôn mặt, kiểu tóc và ngũ quan, mà bất luận là dáng vẽ khuôn mặt, kiểu tóc hay là ngũ quan, thì đều phát triển tuân theo một quy luật cả. Nói một cách đơn giản, duy nhất có hình dạng của ngũ quan, là có phân loại, nhưng mà khoảng cách khác biệt không lớn. Những chi tiết này sắp xếp tổ hợp lại, mới tạo ra được những khuôn mặt với nhiều dáng vẽ không giống nhau.”

“Có lý, có lý, vậy cậu nhanh nhanh lên.” Tiêu Lãng cất giọng thúc giục.

Đường Đang Đang khẩn trương làm việc với chiếc máy tính, những ngón tay linh hoạt như mười chú thỏ con đang chạy nhảy múa may trên bàn phím. Một hình ảnh được cắt lấy ra từ trong video, cùng với tiếng gõ bàn phím lách cách không ngừng của Đường Đang Đang, đang mỗi lúc một trở nên rõ nét hơn. Cùng lúc đó, vì Đường Đang Đang đã kết nối với kho dữ liệu các chân dung mô phỏng mà A Bố hiện có, nên máy tính sẽ tự động đối chiếu so sánh những đường nét ngũ quan không rõ nét phản chiếu trong kính với những thông số ngũ quan cơ thể người trong kho dữ liệu, tiếp đó lựa chọn ra kiểu dáng tương đối giống nhất, dán lên trên một khuôn mặt.

Cứ như vậy bất giác đã đến lúc trời tối, sau mấy tiếng đồng hồ Đường Đang Đang làm việc liên tục, một khuôn mặt người cuối cùng cũng đã hiển thị lên ở chính giữa màn hình máy tính.

“Xong rồi!” Đường Đang Đang tâm trạng phấn khởi chỉ vào khuôn mặt người trên màn hình nói, “Tuy không thể thông qua bức ảnh tổ hợp này để thực hiện việc tìm kiếm trong kho dữ liệu nhận dạng chân dung, nhưng

mà một khi có đối tượng tình nghi phạm tội, thì hoàn toàn hội đủ đi đầu kiện để tiến hành sàng lọc nhận dạng r ồi.”

“Quá giỏi luôn! Đại tiểu thư quá lợi hại!” Tiêu Lăng vỗ tay nói.

“Tại sao, người này trông cứ quái quái thế nào ấy nhỉ?” Tiêu Vọng khoanh tay nhìn chăm chú vào bức ảnh r ồi nói, “Cứ có cảm giác hình dạng đặc trưng của khuôn mặt này cứ như là đã từng quen biết r ồi ấy.”

“Khuôn mặt của những người mắc hội chứng Down.” Giọng nói của Nhiếp Chi Hiên đột nhiên vang lên, “Đây là đặc điểm khuôn mặt đặc trưng vốn có của những người mắc phải hội chứng Down, khoảng cách giữa hai mắt lớn, sống mũi tẹt, khe mắt nhỏ, xếch lên như hình chữ bát ngược, tai ngoài nhỏ, lưỡi to dày và thường thè ra ngoài miệng. Người này là một kẻ mắc phải hội chứng Down.”

“Hội chứng Down?” Tiêu Lăng hỏi.

Nhiếp Chi Hiên không biết đã vào trong phòng trình sát hình ảnh từ lúc nào, anh đứng ngay sau lưng mọi người. Khuôn mặt anh hết sức nghiêm túc, gật đầu nói: “Đúng, là một chứng bệnh do sự bất thường của nhiễm sắc thể gây ra, là dạng bệnh bẩm sinh, bị thiếu năng trí tuệ, gặp trở ngại trong quá trình phát triển.”

“Trong những đứa trẻ bị bắt cóc, hình như không có đứa trẻ nào mắc phải hội chứng Down.” Đi đầu mà Tiêu Vọng quan tâm dường như không giống lắm so với mọi người.

“Chuyện bình thường, có một số gia đình cho rằng những đứa trẻ mắc hội chứng Down là nỗi mệt nhọc và gánh nặng cho gia đình.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Có khả năng đây là một đứa trẻ bị bỏ rơi, hoặc sau khi bị bắt cóc, người nhà đã không báo án.”

“Có lý.” Tiêu Vọng gật đầu công nhận.

“Thiếu năng trí tuệ, vậy thì sao có thể trở thành thành viên của *Người gác đêm đen* tôi chứ?” Tiêu Lãng hỏi, “Chẳng phải bọn chúng đều có năng lực biến đổi ở một phương diện nào đó sao? Hơn thế, người thiếu năng trí tuệ, mà lại biết phân thân vút xác sao?”

“Điêu này cũng khó nói, dù sao thì đối thủ của chúng ta không giống như người bình thường. Dù cho là kẻ mắc hội chứng Down, cũng không thể xác định được hẳn có giống như những người mắc hội chứng Down thông thường hay không.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Chỉ có thể nói rằng, dạng khuôn mặt đặc thù này, sẽ là một căn cứ rất tốt để phân biệt sàng lọc phần tử phạm tội. Có điêu, toàn bộ câu chuyện này, không hề đơn giản như những gì mà chúng ta tưởng tượng.”

“Nghĩa là sao ạ?” Lúc này Tiêu Lãng mới nhận thấy tâm trạng bất thường của Nhiếp Chi Hiên, liền hỏi, “Có phải là em đoán đúng rồi phải không? Phần đầu và tứ chi của thi thể đều không phải là của nữ thủ lĩnh kia?”

Nhiếp Chi Hiên quả nhiên gật đầu, nói: “Chính xác, không chỉ phần đầu và tứ chi đều không phải là của nữ thủ lĩnh, mà ngay cả phân thân thi thể kia cũng không phải.”

3

“Sao cơ?” Tiêu Lãng gần như là đứng bật dậy khỏi ghế của mình, “Kết quả xét nghiệm DNA mẹ em làm sai rồi sao?”

“Không, không sai.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Chỉ là tôi vẫn chưa hoàn toàn hiểu rõ chuyện này ra làm sao cả.”

“Đừng vội, anh Nhiếp, anh miêu tả lại quá trình xem nào.” Tiêu Vọng kéo Nhiếp Chi Hiên xuống ghế.

“Là như thế này.” Nhiếp Chi Hiên uống một hớp nước rồi chậm rãi kể, “Vừa rồi ở nhà xác, tôi đã tiến hành ghép những mảnh thi thể lại với nhau, xác định các vết cắt là hoàn toàn trùng khớp. Tất cả phần thân, tứ chi và đầu thi thể đều là của cùng một người. Công việc giải phẫu khám nghiệm cũng đều đã hoàn tất, xác định người chết tầm khoảng trên dưới bốn mươi tuổi, ngoài ra không phát hiện thêm điều gì khác. Thế nên, tôi đã thu dọn đồ đạc rồi quay về đây. Nhưng rồi tôi gặp chị Bác ở phòng DNA, thấy chị ấy đang tất bật toát mồ hôi với công việc ở đó. Tôi thấy tình hình có vẻ không ổn, bèn hỏi chị ấy xem tình hình thế nào, chị ấy nói DNA đối chiếu không trùng khớp. Lúc mới phát hiện ra phần thân của thi thể, bác sĩ pháp y họ Đồng đã lấy mẫu máu từ tim của người chết, kết quả xét nghiệm DNA làm ra trùng khớp với DNA lấy được của nữ thủ lĩnh ở vụ án trong khu rừng trước đó. Thế nhưng, sau đó tôi đã gửi mẫu xét nghiệm phần sụn sườn của người chết, còn có cả mẫu xét nghiệm lấy từ tổ chức mô mềm ở phần đầu và tứ chi mà cậu đưa tới sau đó nữa, kết quả xét nghiệm làm ra lại đều là DNA của một người phụ nữ khác.”

“Cái gì? Lại kiểu người gì mà thể loạn gen Chimera gì gì đó nữa à?” Tiêu Lăng hỏi.

“Không thể nào. Thể loạn gen Chimera là dạng người mà các hệ trong cơ thể không thống nhất với nhau do được phát triển từ các phôi thai khác nhau. Hay có thể nói là, hệ sinh dục có thể là thuộc của một con người, còn hệ tuần hoàn thì lại thuộc của một người khác.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Nhưng mà người chết này thì không giống như vậy. Ngoài mẫu máu mà

bác sĩ pháp y họ Đồng đã lấy về ra, thì tất cả những mẫu vật xét nghiệm còn lại, đều là của một người khác.”

“Vậy chuyện đó là như thế nào đây?” Tiêu Lăng cảm thấy tóc tai cậu dựng ngược cả lên.

“Liệu có phải là do truyền máu hay không?” Tiêu Vọng nói, “Em nghe nói việc truyền máu cũng có thể khiến cho DNA trong dung dịch máu không đồng nhất với DNA từ các tổ chức khác trong cơ thể.”

“Đúng vậy, cho dù là truyền máu hay là ghép tủy, thì đều có khả năng khiến cho DNA trong dung dịch máu không đồng nhất.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Song chúng tôi đã kiểm tra các vị trí như cổ tay, cổ chân và tĩnh mạch khuỷu tay của người chết, đều không thấy có dấu vết hay hiện tượng của việc tiêm truyền qua đường tĩnh mạch. Cũng có thể nói là, không thể có chuyện truyền máu mà không thông qua đường tĩnh mạch. Cũng không có dấu vết phẫu thuật của việc ghép tủy trên cơ thể người chết. Cho nên, không thể có tình huống truyền máu hay ghép tủy ở đây. Hơn thế nữa, bản thân nữ thủ lĩnh này có lẽ cũng từng bị mất rất nhiều máu, cô ta làm sao còn có thể truyền máu cho người khác được chứ?”

“Anh Nhiếp, đường gì cơ? Liệu có phải là tiêm trong tim không?” Tiêu Lăng nói, “Anh có còn nhớ không? Trên màng ngoài tim của người chết có ba nốt kim châm! Mà chỉ có một nốt trong đó là do bác sĩ pháp y họ Đồng thực hiện.”

Câu nói này khiến cho Nhiếp Chi Hiên lại chìm sâu trong suy tư, mãi lâu sau, anh ngẩng đầu lên nói: “Thực hiện việc tiêm trong tim có mục đích là khử rung tim*, thứ được tiêm vào tim là thuốc chứ không phải là máu. Tiêm chút dung dịch máu vào tim bằng phương pháp tiêm trong tim thì có tác dụng gì chứ?”

“Hơn nữa, nếu như tiêm dung dịch máu vào khoang tim, thì liệu có phải là DNA xét nghiệm ra có thể sẽ ở dạng DNA hỗn hợp hay không?” Tiêu Vọng hỏi.

“Điều này cũng không hoàn toàn là như vậy.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Tiền đề của việc xét nghiệm ra DNA dạng hỗn hợp phải là, số lượng của hai vật dẫn mang DNA có sự chênh lệch không lớn. Ví dụ như có hai giọt máu khác loại hòa lẫn vào với nhau, thì DNA làm ra sẽ là DNA dạng hỗn hợp. Nhưng, nếu như nhốt một bãi đờm vào trong một vũng máu, thì chỉ có thể xét nghiệm ra DNA từ mẫu máu, còn DNA từ mẫu đờm đã bị ô nhiễm bao phủ đi rồi, không thể xét nghiệm ra được nữa. Có điều, các cậu nói rất đúng. Nguyên nhân tử vong của người chết là do mất máu cấp tính quá nhiều sau khi động mạch cảnh bị cắt đứt hoàn toàn, bên trong các khoang tim có lẽ là đã hoàn toàn trống rỗng. Nếu lúc đó có truyền mấy chục mi-li-lít máu vào trong tim, thì DNA trong dung dịch máu bên pháp y chúng tôi lấy được có thể đã che phủ đi DNA của bản thân người chết.”

“Đúng vậy đấy! Cái giả thiết về tiêm trong tim mà anh phán đoán không mang tính thuyết phục, chỉ có nói như thế này mới có thể giải thích rõ ràng hết được về tình trạng DNA không trùng khớp thôi.” Tiêu Lăng nói, “Sau khi người này chết đi, đã có kẻ tiêm vào trong tim cô ta máu của nữ thủ lĩnh kia. Anh xem, anh xem, em đã cảm thấy ngay người chết này không phải là nữ thủ lĩnh mà, em đoán đúng rồi chứ?”

“Đúng vậy, trong lúc giải phẫu thi thể, thực ra cũng đã có rất nhiều điểm nghi vấn và phương hướng phán đoán rồi. Chúng tôi phán đoán rằng nữ thủ lĩnh không hề bị thương các động mạch chủ như động mạch cảnh, mà hõm xương quai xanh của người chết cũng không có dấu hiệu bị thương. Nữ thủ lĩnh có lẽ là quanh năm đeo vòng tay hoặc đem theo trên

người những phương tiện thông tin liên lạc khác, vậy mà từ màu da của người chết lại cho thấy người này không hề đeo gì.” Nhiếp Chi Hiên hỏi, “Nhưng mà, tại sao đối phương lại phải làm như vậy?”

“Nếu quả thực là như vậy, thì chỉ còn có một khả năng.” Tiêu Vọng nói, “Hung thủ vô cùng thông thuộc quy trình làm việc của pháp y chúng ta, biết rằng chúng ta sẽ lấy mẫu máu từ tim của người chết để tiến hành xác nhận danh tính. Nếu như vậy thì, bọn chúng sẽ có thể đánh lạc hướng khiến cho chúng ta nghĩ rằng nữ thủ lĩnh đã chết rồi, như vậy có thể chúng ta sẽ không tiếp tục truy cứu trách nhiệm của những người khác nữa, hoặc giả như, chúng ta sẽ mất đi căn cứ và manh mối để tiếp tục truy tìm dấu vết. Bọn chúng, hẳn là đang tung hỏa mù về phía chúng ta đấy.”

“Giết cả một người, chỉ để tung hỏa mù ư! Thật đáng ghê sợ!” Tiêu Lăng nói.

“Không đúng vậy đâu.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Nếu như bọn chúng thực sự hiểu rõ quy trình phá án của chúng ta, thì phải biết rằng bác sĩ pháp y chúng tôi sẽ không chỉ lấy mỗi mẫu máu để xét nghiệm DNA, mà hơn thế nữa còn phải lấy cả mẫu sụn để làm xét nghiệm DNA nữa. Làm vậy chẳng phải sẽ để lộ sơ hở bên trong hay sao?”

“Hoặc giả như, bọn chúng chỉ nắm được sơ sơ không đầy đủ về quy trình phá án của chúng ta?” Tiêu Vọng giải thích.

“Không đúng, không đúng, còn có vấn đề logic nữa.” Tiêu Lăng nói, “Nếu như bọn chúng giết người là để khiến chúng ta hiểu lầm rằng nữ thủ lĩnh đã chết rồi, vậy thì lẽ ra bọn chúng phải tìm mọi cách để chúng ta sớm phát hiện ra thi thể. Đằng này, đã cất rìi thi thể, rồi lại che giấu thi thể, rõ ràng là không muốn để chúng ta phát hiện ra thi thể. Hai hành vi này có phải là rất mâu thuẫn với nhau hay không?”

“Đúng vậy, không thể giải thích được.” Nhiếp Chi Hiên chau mày nói.

Mọi người lại trầm mặc hồi lâu, Tiêu Lăng vừa gõ đầu bút trên mặt bàn vừa nói: “Em lại đang nghĩ là, tại sao trên tim lại có ba mũi kim châm chứ? Một mũi là do bác sĩ pháp y của chúng ta tạo ra, một mũi là để truyền máu của nữ thủ lĩnh vào trong tim của người chết kia, thế còn một mũi nữa thì để làm gì?”

“Để làm gì?” Nhiếp Chi Hiên ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng nói: “Anh nói xem, liệu có phải là ngoài chúng ta ra, còn có một kẻ khác cũng quan tâm đến việc nữ thủ lĩnh đã thực sự chết chưa hay không? Hơn thế, kẻ này cũng giống như chúng ta, cũng lấy máu để tiến hành xét nghiệm DNA?”

“Mũi kim thứ ba là do một bên thứ ba gây ra?” Tiêu Vọng cảm thấy rất hứng thú với phán đoán của Tiêu Lăng, nói, “Em nói tiếp xem nào.”

“Anh thấy đấy, khi chúng ta tấn công bọn chúng, đâu thấy có sự tồn tại của tên có khuôn mặt Down, đúng không.” Tiêu Lăng nói.

“Hội chúng Down thường sẽ gây ra một số trở ngại trong việc vận động tứ chi, có thể không phù hợp với việc tham gia các hoạt động đòi hỏi phải có thể lực.” Nhiếp Chi Hiên giải thích.

“Đương nhiên, những điều anh nói cũng là một cách giải thích.” Tiêu Lăng tiếp tục nói, “Nhưng mà, nếu như chúng ta đặt giả thiết là tên có khuôn mặt Down và tên Da nhân tạo là một bọn thì sao? Để trốn chạy khỏi tên có khuôn mặt Down, bên phía nữ thủ lĩnh đã giết một người, làm kẻ thế thân cho nữ thủ lĩnh, đồng thời tìm cách để tên có khuôn mặt Down biết được điều này. Tên có khuôn mặt Down sau khi phát hiện ra thì thế, do khuôn mặt và dấu vân tay của người chết đầu đã bị tiêu hủy, không thể nào

xác định được có phải là thi thể của nữ thủ lĩnh hay không. Vậy thì, hẳn chỉ còn một cách đó là lấy máu để xét nghiệm. Mà tất cả những đi đầu này đều đã được nữ thủ lĩnh kia tính đến từ trước, cho nên đã thu xếp ổn thỏa.”

“Thiết bị xét nghiệm DNA di động?” Nhiếp Chi Hiên nói, “Thứ mà tên có khuôn mặt Down mang theo bên người?”

“Em không hiểu đâu, em chỉ xem trong *“Nhiệm vụ bất khả thi”* thôi, thì thấy có thiết bị cầm tay di động có thể lập tức tiến hành xét nghiệm gen mà thôi.” Tiêu Lăng nói.

“Quả thực có thể thực hiện được kỹ thuật này.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Tiến hành so sánh đối chiếu có mục đích là đi đầu có thể thực hiện được, nhưng để xét nghiệm ra được đủ cả 16 điểm vị trí* mà chúng ta yêu cầu thì rất khó.”

“Đúng thế, chỉ cần thông qua đối chiếu so sánh sơ bộ để xác nhận là được rồi mà.” Tiêu Lăng nói, “Bên phía nữ thủ lĩnh hiểu rất rõ cách thức hành động của tên có khuôn mặt Down, nên mới lựa chọn hành động như thế. Nếu như vậy thì, có thể phía bên nữ thủ lĩnh muốn sớm bị bại lộ, nhưng tên có khuôn mặt Down sau khi phát hiện ra thi thể, liệu có phải là còn tồn tại một động cơ hay suy nghĩ khác, cho nên hẳn mới phải cắt rời thi thể, hơn thế còn vứt phi tang hay không?”

“E rằng phán đoán của Tiêu Lăng chính là suy đoán duy nhất có thể giải đáp được mọi nghi vấn.” Tiêu Vọng nói.

“Nhưng mà, tên Da nhân tạo chắc phải là người trong *Người gác đêm đen tối* chứ nhỉ? Nếu nói như vậy thì, hành vi gây thương tích cho nữ thủ lĩnh của hắn ta không phải là hành vi cá nhân nữa rồi, mà là một hành vi có tổ chức và có mục đích.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Sau khi tên Da nhân tạo đó

thất thủ, lại có kẻ khác tiếp tục xông lên truy sát. Vụ này có vẻ hơi phức tạp rồi.”

“Đó là vấn đề trong nội bộ của bọn chúng.” Tiêu Vọng nói.

“Vấn đề nội bộ này phải chăng có thể chỉ cho chúng ta thấy rằng, đằng sau nữ thủ lĩnh còn có những kẻ khác nữa?” Tiêu Vọng nói.

“Cũng có thể nói là, lực lượng *Người gác đêm đen tối* tuyệt đối không chỉ có mấy tên sở hữu năng lực biến đổi mà chúng ta đã phát hiện ra, còn có những kẻ khác nữa. Hơn thế, năng lực của những kẻ khác đó cũng rất lớn mạnh.” Giọng Nhiếp Chi Hiên tràn đầy lo lắng.

“Cậu đã thấy chưa, phát hiện ra vụ án các mảnh thi thể này, chẳng những không làm giảm bớt đi lượng công việc của chúng ta, ngược lại còn khiến chúng ta nhiều việc hơn đó.” Tiêu Lăng nói với Trình Tử Mặc vừa bước vào phòng trinh sát hình ảnh trong lúc mọi người đang nói chuyện.

Trình Tử Mặc nghe xong quá trình vụ án cơ bản, cũng tỏ vẻ bất lực, chỉ biết nhún nhún hai vai.

“Cho dù có phức tạp như thế nào, vẫn phải quay trở lại các điểm đột phá trinh sát của chúng ta.” Tiêu Vọng sau một hồi suy nghĩ ngắn gọn, cất giọng quả quyết, “Thứ nhất, chúng ta phải lập tức tìm ra danh tính của người chết, xem xem có thể phát hiện được manh mối nào tại nơi ở của cô ta hay không. Thứ hai, chúng ta bằng mọi giá phải tìm được tên có khuôn mặt Down này. Hắn ta là kẻ kết nối giữa hai phe phái trong tổ chức *Người gác đêm đen tối*, tìm được hắn là có thể cùng một lúc thu được hai manh mối, rồi từ đó tiến hành đi đầu tra. Những kẻ này đều thuộc dạng tàn bạo máu tanh, giết người không chớp mắt. Để bọn chúng tồn tại thêm một ngày, thì có thể lại có thêm một sinh mệnh vô tội bị giết hại, chúng ta phải khẩn trương lên!”

“Mẹ biết ngay là các con đang ở đây mà, đã tìm ra danh tính của người chết rồi.” Đúng lúc này Bác Như Hy đi vào trong phòng trình sát hình ảnh, trên tay bà cầm một bản báo cáo kết quả xét nghiệm, bà nói, “Mẹ đã tiến hành đối chiếu với kho dữ liệu, và đã tìm được danh tính của người chết, các con xem đi này.”

Sau mấy ngày làm việc liên tục, Bác Như Hy đã bước vào tuổi 50 lúc này đã mệt mỏi tì ều tụy hết sức. Tiêu Lãng thấy mẹ bận rộn liên tiếp mấy ngày trời thành ra như vậy, trong lòng thương xót vô kể. Không nói lời nào, cậu chàng đi lên phía trước, ôm chặt mẹ vào trong lòng.

“Con làm gì đấy hả, thằng bé ngốc nghếch này.” Bác Như Hy yêu nhất là đưa con trai nhỏ này của mình. Lúc này hành động ấm áp của cậu khiến bà cảm thấy vô cùng cảm động.

Tiêu Vọng mỉm cười nhìn em trai, đón lấy bản báo cáo trong tay mẹ mình rồi đọc to: “Hiện đã đi ều tra rõ thân phận của người chết, Chu Thúy, nữ, 41 tuổi, ly dị, không con cái, làm thuê ở một khu chợ bán buôn. Năm 2013, do khi đi xe buýt bị ngã quá trạm cần xuống, cô ta đã ề nghị lái xe cho dừng xe nhưng bị từ chối, nên đã xảy ra tranh chấp kịch liệt với người lái xe. Chu Thúy giằng lấy vô lăng của lái xe, khiến cho chiếc xe buýt đang vận hành bị mất kiểm soát, bị lật nghiêng sang một bên. Rất may là lái xe cùng với mười mấy hành khách trên xe đều chỉ bị thương nhẹ. Chu Thúy sau đó bị xử phạt giam giữ có thời hạn trong vòng hai năm sáu tháng vì tội danh gây nguy hiểm tới an toàn giao thông công cộng. Cũng có nghĩa là, người này vừa mới mãn hạn ra tù cách đây không lâu.”

“Việc này thì tôi biết, lúc đó trên mạng bàn tán rất náo nhiệt. Sau đó chẳng phải còn xảy ra sự việc có người đánh lộn với tài xế xe buýt khiến cho chiếc xe bị rơi xuống sông khiến mười mấy người thiệt mạng mà. Sự

việc này cũng bị lật lại bàn tán sôi nổi. Rất nhiều người cho rằng bà Chu Thúy này cũng đáng bị phán xử tử hình.” Trình Tử Mặc khua khua chiếc di động trong tay, nói.

“Thật đáng sợ quá, những kẻ làm ảnh hưởng tới tài xế xe buýt đang lái xe, nhất định phải trừng phạt thật nghiêm.” Đường Đang Đang tim đập thình thịch vì sợ hãi.

“May là thân phận của người chết đã được đi đầu tra rõ ràng rồi, cũng đã biết được nơi ở.” Tiêu Vọng nhìn màn đêm đã buông xuống bên ngoài cửa sổ nói, “Đi, chúng ta đến nhà cô ta xem thế nào.”

Tiêu Lãng lúc này vẫn còn đang ôm chặt lấy mẹ không chịu buông tay, Bác Như Hy cười nói: “Mau lên nào, mau đi cùng với anh con, mau phán án.”

Tiêu Lãng nói lỏng vòng tay ôm mẹ, cậu gật gật đầu nói: “Mẹ, mẹ chú ý nghỉ ngơi nhé.”

“Được rồi, mẹ biết rồi!” Bác Như Hy mỉm cười đầy vẻ mãn nguyện.

Theo tin tức phía cảnh sát nắm bắt được, cả đội ng ấ trên chiếc Đỉnh Vạn Cân đi thẳng tới tiểu khu nơi Chu Thúy ở khi còn sống. Còn chưa vào đến cổng đơn nguyên, dưới ánh trăng, Tiêu Lãng đã nhìn thấy một ký hiệu.

“Xem này xem này, có phải người này ở phòng 307 không?” Tiêu Lãng hỏi.

Tiêu Vọng gật gật đầu, nhìn theo hướng tay Tiêu Lãng chỉ, trong cả dãy thùng thư đặt ở cổng đơn nguyên, ở bên cạnh thùng thư của phòng 307, có vẽ một hình lục giác bằng mực cacbon màu đen.

“Cái này, không phải là ký hiệu của *Người gác đêm* chúng ta hay sao?” Nhiếp Chi Hiên nói.

“Đúng vậy, đây là ăn cắp một cách ‘lộ liễu’ mà!” Trình Tử Mặc nói.

“Xem ra, suy đoán trước đây của chúng ta không sai, đám người này cũng tự xưng là *Người gác đêm*.” Tiêu Vọng cười lạnh một tiếng nói, “Hơn thế, tên có khuôn mặt Down kia còn bị dẫn dắt tới đây bằng chính ký hiệu này. Có lẽ, hẳn ta cho rằng đây chính là một cứ điểm của *Người gác đêm đen tối* bọn chúng.”

Mọi người đều tán thành với suy đoán của Tiêu Vọng nên lần lượt bước đi lên tầng, tới trước cửa phòng 307. Trình Tử Mặc không nói lời nào, lấy ra dụng cụ mở khóa rồi bắt đầu mở khóa. Không lâu sau, một tiếng tách vang lên, khóa đã được mở. Nhưng cánh cửa thì vẫn không làm sao đẩy ra được.

Tiêu Lãng đứng ở một bên vốn đã sốt ruột, liền giơ chân đạp một cái đá bay cánh cửa lớn.

Trong phòng hình như không có ai.

Trình Tử Mặc di chuyển đến chỗ cánh cửa, xem xét khóa cửa rồi nói: “Cửa được khóa ngược từ bên trong, trong phòng có lẽ có người.”

Quả thực, đây là một căn phòng với cửa sổ bốn phía đều được chốt chặt bằng cửa chống trộm, lối ra vào duy nhất chính là cánh cửa lớn, mà cửa lớn đã khóa ngược từ bên trong. Cách giải thích duy nhất chính là vẫn còn có người ở trong phòng.

Tiêu Lãng nhanh chóng hiểu được phân tích của Trình Tử Mặc, cậu nhanh như cắt rút súng ra, bắt đầu tìm kiếm trong phòng. Tuy nhiên, Trình Tử Mặc đã phân tích không đúng, sau một hồi tìm kiếm, Tiêu Lãng xác định là trong phòng không có ai cả.

“Hiện trường khép kín, không có ai à?” Nhiếp Chi Hiên cảm thấy rất nghi ngờ. Anh đeo kính lên, bắt đầu dùng thiết bị phát hiện mẫu xét nghiệm sinh vật kiểm tra căn hộ.

Hiện trường khép kín, là chỉ hiện trường không thể khép kín từ bên ngoài, mà chỉ có thể khép kín từ bên trong. “Đối với những tình huống thông thường mà nói, chắc chắn rằng trong phòng có người.” Tiêu Lăng nói, “Có đi đâu đối thủ của chúng ta có phải là những kẻ thông thường đâu!”

“Có lý.” Trình Tử Mặc cũng vừa nói vừa đeo kính lên, đến kiểm tra từng chiếc song cửa chống trộm bằng sắt không gỉ phía bên ngoài cửa sổ của căn hộ.

“Tuy trong phòng không có quần áo dính máu của người chết, nhưng tôi vẫn chắc chắn chỗ này chính là nơi hung thủ phân tách thi thể.” Giọng nói của Nhiếp Chi Hiên vọng ra từ trong nhà vệ sinh, “Tiếc là căn phòng này đã được dọn dẹp mất rồi, không tìm thấy vật chứng có giá trị nào nữa.”

“Làm sao có thể xác định được đi đâu đó?” Tiêu Lăng đi đến cửa nhà vệ sinh, dựa vào khung cửa hỏi.

“Xung quanh lỗ thoát nước của bồn tắm tuy đã được dọn dẹp sạch sẽ, nhưng tôi đã cho làm thí nghiệm Benzidine*, cho ra kết quả dương tính. Cũng có thể nói là, ở đây có máu.” Nhiếp Chi Hiên chỉ vào bồn tắm nói, “Hơn thế, bên cạnh bồn tắm còn có dấu vết dung dịch máu lưu lại. Đó là dao phẫu thuật có dính dung dịch máu, được đặt ngay bên cạnh bồn tắm, dung dịch máu đọng lại đã lưu giữ lại hình dạng của dao phẫu thuật.”

“Vậy là sử dụng dao phẫu thuật để phân tách thi thể trong bồn tắm, phải không ạ?” Tiêu Lăng lý giải.

Nhiếp Chi Hiên gật gật đầu.

Tiếng của Trình Tử Mặc cũng rất nhanh chóng vọng ra từ phía phòng ngủ phụ: “Các mảnh thi thể đã bị chuyển ra ngoài qua ô cửa sổ này. Mọi người xem đi, trên bề mặt chấn song sắt không gở ở đây có dấu vết dính máu, là vết máu lưu lại khi các mảnh thi thể bị đẩy qua khe cửa sổ nhỏ hẹp, va chạm rồi xát đi xát lại tạo thành. Phía dưới cửa sổ là một lùm cây rậm rạp, rất khó bị phát hiện.”

“Có thật là phân thây bằng dao phẫu thuật không? Giống hệt như phán đoán của anh.” Tiêu Lăng nói, “Dao phẫu thuật luôn mang theo bên mình, đây là bác sĩ à?”

“Đúng, không chỉ là luôn đem theo dao phẫu thuật bên mình.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Lúc khám nghiệm thi thể, tôi cũng đã nói rồi, kỹ thuật dùng dao phân tách thi thể của hân rất thành thạo, là một kẻ hiểu rất rõ về kết cấu cơ thể người. Có biết y thuật hay không, chỉ cần nhìn vào thủ thuật một cái là có thể thấy được ngay.”

Nói xong, Nhiếp Chi Hiên dường như nghĩ ra điều gì đó, bắt đầu cúi đầu suy nghĩ.

“Bây giờ lại xuất hiện vấn đề rồi.” Tiêu Lăng nói, “Sau khi hung thủ phân tách thi thể xong, chuyển các mảnh thi thể ra ngoài, rồi sau đó, hân làm cách nào đi ra ngoài để đem vứt bỏ thi thể? Đi xuyên tường sao?”

Tiêu Vọng không biết lấy từ đâu ra một chiếc thước cuộn, đo khoảng cách giữa các chấn song chống trộm phía ngoài các ô cửa sổ, rồi nói: “Không cửa sổ nào có dấu vết bị phá, cũng không có dấu vết đã bị tháo dỡ ra rồi lắp đặt trở lại. Khoảng cách giữa các song cửa là 20 cen-ti-mét, không gian cao nhất cũng chỉ có 40 cen-ti-mét. Đối với người bình thường

mà nói, bất luận thế nào cũng đều không thể chui ra ngoài qua những chấn song cửa sổ này.”

“Ồ, em biết rồi, anh nghĩ rằng người này biết thuật co thân đúng không?” Tiêu Lăng nói.

“Anh cảm thấy, mục đích chia nhỏ thi thể của kẻ này không hẳn là để che giấu. Bởi vì nếu như mục đích đúng là che giấu, thì hẳn có thể đem các mảnh thi thể vứt bỏ riêng rẽ với nhau. Cho nên, có khả năng là do không có cách nào để đưa thi thể ra khỏi căn phòng này, nên hắn mới lựa chọn thủ đoạn cắt rời toàn bộ thi thể ra thành nhiều mảnh nhỏ.” Tiêu Vọng nói, “Sở dĩ phải biến căn phòng này thành hiện trường khép kín, chính là để ngăn chặn người thân anh em của người chết vào được bên trong, nhằm kéo dài thời gian gây án.”

“Cho nên, các mảnh thi thể cũng vừa vặn có thể ném lọt ra ngoài. Vậy còn một người hoàn chỉnh nếu muốn ra ngoài, thì chỉ còn cách là phải co thân lại.” Tiêu Lăng nói “Em vô cùng tò mò, thực sự muốn tóm được hắn, bắt hắn biểu diễn xem sao.”

“Tôi tán thành giả thuyết này.” Sau một hồi im lặng, Nhiếp Chi Hiên nói, “Co thân không chỉ là một kỹ năng cần phải luyện tập mới có thể thực hiện được, mà còn đòi hỏi người tập luyện phải có cấu tạo thiên phú đặc biệt giữa các cơ khớp. Hơn thế, khi thực hiện co thân đến một mức độ nhất định, mà vẫn muốn tăng cường trình độ hơn nữa, thì bắt buộc phải am hiểu về y học. Bởi vì chỉ có am hiểu về y học, mới có thể nắm vững được cấu tạo của các cơ khớp, từ đó mới có thể luyện tập một cách hiệu quả hơn.”

“Cũng không chừng, kẻ này chính là Nhiếp Chi Hiên của *Người gác đêm đen* tôi đấy.” Tiêu Lăng hài hước nói.

“Liệu có khả năng tay ‘Bác sĩ’ này chính là tên có khuôn mặt Down kia hay không?” Trình Tử Mặc hỏi.

“Phải đến tám chín phần là như vậy.” Tiêu Lăng đáp lại, “Cậu nghĩ mà xem, người mắc hội chứng Down bản thân đã có sự hạn chế về chức năng hoạt động rồi, nếu như có người giúp đỡ, thì hẳn ta đâu đến nỗi phải một thân một mình đi vớt xác chứ.”

“Nhưng, khắp cái thành phố này biết tìm đâu ra một kẻ mắc hội chứng Down ngoài ra không có thêm đặc trưng nào khác nữa, chuyện đâu có dễ như thế.” Tiêu Vọng nói, “Tối nay mọi người đều phải nghỉ ngơi đi, cũng phải quay về suy nghĩ cho cẩn thận. Ngày mai thời tiết tốt, chúng ta khám nghiệm lại hiện trường.”

“Tìm được thôi, dễ tìm thôi mà, đừng có đánh giá thấp sự lợi hại của đội ngũ cảnh sát đặc nhiệm tuần tra Sở Công an thành phố Nam An chúng ta chứ.” Tiêu Lăng nói vẻ đầy tự tin.

“Được, có đi đâu tôi vừa nghĩ ra một chuyện, ngày mai có lẽ phải đi xử lý trước đã.” Nhiếp Chi Hiên như có đi đâu gì đang suy nghĩ.

4

Hơn 10 giờ sáng một ngày mùa đông, cả bầu trời vẫn còn chìm trong sương mù, ngay cả trong khu vực thành phố cũng còn đang rất yên tĩnh, càng không cần nói là nơi sơn thôn nhỏ bé ở một vùng xa xôi hẻo lánh như thế này. Ngoại trừ mấy người ở đây ra, dường như cũng không nhìn thấy bóng dáng của ai nữa.

Hai năm mồ lạnh lẽo cô độc nằm chờ vợ ngay giữa lưng chừng núi. Theo thông tin trên bia mộ cho thấy hai ngôi mộ này đã tồn tại nhiều năm

nay, trên bia mộ dường như đã có vài vết rạn nứt nho nhỏ. Có đi đâu, xung quanh ngôi mộ không hề thấy có cỏ dại mọc lên um tùm, bia mộ cũng được lau dọn rất sạch sẽ. Rõ ràng, tuy là phần mộ lẻ loi, nhưng không hề thiếu sự chăm sóc.

Phía trước một ngôi mộ, làn khói đen leo lét bay lên, lượn vòng vòng bay lên không trung, rồi dần dần tan biến giữa lưng chừng trời lẫn trong màn sương mù của mùa đông. Ba người đang đứng chấp tay cúi lạy trước tấm bia mộ đó.

“A di đà Phật, A di đà Phật, thầy Đồng, việc này không thể trách cháu được, đâu tại anh ấy bắt cháu phải làm thế này, nên nếu thầy có trách tội, xin hãy trách tội anh ấy.” Tiêu Lăng cúi lạy xong, vừa nói vừa chỉ vào Nhiếp Chi Hiên đang đứng bên cạnh.

“Cậu ...”, Nhiếp Chi Hiên dờ khóc dờ cười gạt tay Tiêu Lăng ra.

“Anh thì không sao đâu, không sao đâu, bọn họ đâu nói, trên người ngổ tác các anh sát khí rất nặng, cho nên thông thường ma quỷ sẽ không dám lại gần.” Tiêu Lăng nói.

Nhiếp Chi Hiên lắc đầu nói: “Đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi, bác sĩ pháp y không phải là ngổ tác. Ngổ tác chỉ là người chuyên vận chuyển, lau rửa thi thể, đồng thời hô lên thông báo các vết thương trên thi thể mà thôi. Còn người ghi thông tin vào biên bản khám nghiệm tử thi*, tiến hành đánh giá phân tích mức độ tổn thương, tình hình vụ án lại là quan huyện. Thế nên pháp y chính là sự kết hợp giữa ngổ tác và quan huyện. Còn nữa, cậu làm ơn đừng mê tín như vậy nữa có được không? Phải có tính khoa học chứ!”

“Xem giải phẫu tử thi thì em cảm thấy không sao, chỉ là... chỉ là cái việc khai quật quan tài khám nghiệm xác chết thế này, thực sự có hơi e sợ.”

Tiêu Lãng cười hì hì, nói, “Xác chết đã bao năm rồi, quá đáng sợ.”

“Có gì đáng sợ đâu chứ?” Nhiếp Chi Hiên kinh ngạc nói, “Cậu đừng quên, trước khi đến *Người gác đêm*, cậu là dân học ngành khảo cổ đấy! Khảo cổ ấy à! Đó mới là những xác chết lâu năm!”

“Ồ, đúng rồi nhỉ.” Tiêu Lãng nói, “Đây là vì em vẫn chưa học mấy môn chuyên ngành mà, xem ra việc em dứt khoát chuyển ngành quả là sự lựa chọn sáng suốt rồi!”

“Em đang nói ai sáng suốt cơ?” Tiêu Vọng vừa cười vừa nhìn cậu em trai, dù sao việc chuyển ngành vốn không phải là ý nguyện ban đầu của anh chàng này.

Tiêu Lãng đưa tay xoa gáy, không nói lời nào nữa.

“Đúng rồi, giấy phép khai quật quan tài khám nghiệm tử thi này xin được chẳng dễ dàng gì, có đáng không anh? Rốt cục là có manh mối nghi ngờ gì vậy, anh Nhiếp.” Tiêu Vọng vừa nhắc chiếc xẻng công binh đang cắm trên mặt đất lên vừa hỏi.

“Tôi cũng không biết.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Chỉ là khi tôi xem xét vụ án cất rời thi thể này, đột nhiên lại nhớ tới vụ án thầy Đồng bị sát hại năm đó. Các cậu còn nhớ không, khi chúng ta xem lại những hồ sơ vụ án trong máy tính của thầy Đường, còn có những tấm ảnh các phần tử chi bị đứt đoạn của thầy Đồng sau khi được trục vớt lên.”

“Đúng vậy, có chuyện đó, không có vấn đề” Tiêu Lãng vội vàng nói chen vào, hóa giải sự ngượng ngùng vừa rồi.

“Nhưng mà, năm đó ngay đến máy ảnh kỹ thuật số còn chưa có. Cho nên, những tấm ảnh tử chi bị cất đứt mà chúng ta nhìn thấy, chính là hai cánh tay, hai chân, còn căn bản là không có ảnh chụp chi tiết của phần đầu

đoạn cắt hay vết cắt, cho nên cũng không thể phán đoán ra đi đâu gì.” Nhiếp Chi Hiên nói.

“Thế nên anh muốn khai quật quan tài khám nghiệm tử thi ạ?” Tiêu Lăng hỏi, “Nếu như không có điểm nghi vấn, thì giấy xin phép này về căn bản là không được thông qua đúng không ạ? Trên báo cáo trình lên cấp trên anh rõ ràng đã ghi có điểm nghi vấn xác định!”

“Mấy hôm nay, quả thực tôi phát hiện thấy một điểm nghi vấn.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Căn cứ chủ yếu chính là mức độ phân hủy của phần thân cơ thể Chu Thúy. Các cậu nghĩ thử xem, năm đó thầy Đồng bị sát hại cũng tương tự ở vào thời điểm mùa này. Phần thân người của Chu Thúy, thời gian được vớt lên từ dưới sông Nam An là khoảng một ngày, nhưng mức độ phân hủy đã tương đối nghiêm trọng rồi. Phần bụng đã có màu xanh lục sau khi chết, trên ngực đã có hiện tượng thối rữa phần lưới tĩnh mạch. Lốp da vùng ngực đã bị cá rửa gần hết rồi.”

“Nhưng mà, chẳng phải mọi người đều nói là thời điểm thầy Đồng bị giết hại, những năm đó nước sông Nam An bị ô nhiễm rất nặng, cơ bản là không có cá sao?” Tiêu Vọng hỏi.

“Đúng là không có cá gì cả, nhưng theo những gì tôi được biết, lúc đó nguyên nhân chủ yếu gây ô nhiễm nghiêm trọng chính là vi khuẩn lam.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Một lượng lớn vi khuẩn lam sinh trưởng mạnh mẽ trong nước sông, sẽ khiến cho trong nước sông có thêm nhiều vi sinh vật có khả năng đẩy nhanh quá trình phân hủy. Như vậy cũng có nghĩa là, nước sông bị ô nhiễm càng nghiêm trọng, thì tốc độ phân hủy của thi thể cũng sẽ càng nghiêm trọng hơn.”

“Phần tứ chi của thi thể mà chúng ta nhìn thấy trong những bức ảnh, cơ bản là không thấy có dấu hiệu bị phân hủy.” Tiêu Vọng nói giọng khẳng

định.

“Vấn đề chính là ở đó.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Căn cứ theo những gì Đỗ Xá nói, ngày ba mươi Tết năm đó, hắn đã bắt giữ thầy Đồng và hành hạ ông ấy tới tận tối hôm mừng Một ở trong hang núi, sau đó hắn cho rằng thầy Đồng đã chết rồi nên đã đem vứt bỏ thi thể. Nhưng phía cảnh sát phải sau đó nửa tháng mới phát hiện ra phần tứ chi của thầy Đồng. Như vậy, trong vòng nửa tháng đó, cho dù là thời tiết mùa đông lạnh giá, không dám nói tới việc lớp biểu bì chân tay sẽ bị bong tuột, nhưng chắc chắn sẽ xảy ra hiện tượng lưới tĩnh mạch bị phân hủy. Thế mà, không hề có chuyện đó xảy ra, phần tứ chi nhìn thấy vẫn còn có vẻ khá tươi mới.”

“Liệu có phải là vì chúng ta phát hiện ra phần thân của Chu Thúy, còn vụ án thầy Đồng năm đó là phát hiện được phần tứ chi thôi.” Tiêu Vọng nói, “Phần thân bị phân hủy nhanh hơn phần tứ chi.”

“Đi đâu này tôi cũng đã từng cân nhắc tới, nhưng đưa ra điểm nghi vấn là mâu thuẫn giữa mức độ phân hủy và thời gian tử vong như thế này, rồi từ đó xin giấy phép mở quan tài khám nghiệm tử thi, thì không có vấn đề gì.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Mà sau khi mở quan tài khám nghiệm tử thi, thì gần như là có thể nắm được manh mối rồi.”

“Thầy Đồng, nếu có gì mạo phạm, thầy cứ tìm cái người họ Nhiếp này nhé.” Tiêu Lãng vừa lẩm nhẩm vừa cầm cây xẻng công binh bắt đầu đào.

Ngôi mộ đã nằm đó hơn hai chục năm nay, đất cũng đã liền chắc lại cho nên việc đào mộ không hề dễ dàng chút nào. Nhiếp Chi Hiên và Tiêu Vọng đào đất vô cùng vất vả, tuy nhiên mức độ làm việc của cả hai người cộng lại cũng không bằng một mình Tiêu Lãng. Xem ra, Tiêu Lãng quả đúng là dân phù hợp để học chuyên ngành khảo cổ.

Không lâu sau, ngôi mộ đã được đào bằng ngang mặt đất. Thêm một lúc nữa, một góc của chiếc quan tài sơn màu đỏ thẫm đã lộ ra ngoài.

“Cái này... Cái này làm thế nào mà mở ra được đây?” Tiêu Lăng quỳ xuống bên cạnh phần mộ nói, “Ba người chúng ta, làm sao có thể nhấc lên được.”

Tiêu Vọng dùng xẻng công binh đưa vào trong lòng huyệt mộ, găm chặt đầu xẻng vào khe hở chỗ nắp quan tài, rồi dùng sức đẩy mạnh một cái, một tiếng rắc vang lên, chiếc nắp quan tài hơi di chuyển một chút.

“Khi đó không đóng đinh cố định nắp quan tài.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Dù sao vẫn chưa tìm thấy phần đầu và phần thân của thầy Đồng, lúc an táng chắc chắn là đã cân nhắc đến việc tìm được phần thi thể còn lại, để tiện cho việc an táng cùng một chỗ với nhau.”

Mấy câu nói đầy giọng thương cảm xót xa, mọi người trong chốc lát đều rơi vào tâm trạng đau lòng buồn bã.

“Nào, chúng ta cùng nhấc nắp quan tài lên.” Nhiếp Chi Hiên cũng đưa mũi xẻng đầy vào khe hở, cả ba người cùng bật nắp chiếc quan tài lên.

Trong quan tài tối đen ảm đạm, xương trắng bên trong đã bị một lớp bụi đất che phủ.

Nhiếp Chi Hiên mặc trang phục giải phẫu loại sử dụng một lần, đi ủng cao su, cẩn thận bước xuống phía dưới quan tài, dùng chiếc bàn chải lông cẩn thận chải sạch lớp bụi.

Khi lớp bụi được quét sang một phía, cùng theo đó món đồ đầu tiên hiện ra ở bên trong quan tài là một bộ cảnh phục màu xanh lá được gấp gọn gàng, để ngay ngắn ở một bên, cùng một chiếc mũ cảnh sát đã hơi bị biến dạng một chút.

Khi bộ cảnh phục dần dần hiện rõ, tâm trạng đau buồn khi nãy của mọi người càng thêm nặng nề hơn. Cả Tiêu Vọng và Tiêu Lăng không ai bảo ai tự giác đứng thẳng nghiêm nghị hành lễ ở bên cạnh ngôi mộ.

Tuy rằng Đồng Liên Hoa cho đến cuối cùng cũng không được công nhận là liệt sĩ, không được coi là hy sinh trong khi thực hiện nhiệm vụ, nhưng năm đó khi an táng cho ông, Đường Tuấn vẫn đặt ngay bên cạnh hài cốt của ông bộ cảnh phục mà ông suốt đời yêu quý, cũng coi như là để an ủi cho người còn sống.

Nhiếp Chi Hiên hơi di chuyển về phía sau một chút, như là sợ bước chân của mình giẫm lên làm nhẵn bộ cảnh phục, sau đó anh xoay người tiếp tục xử lý lớp bụi trên hài cốt.

Năm đó, Đường Tuấn đã cho an táng hai chi trên và hai chi dưới của thầy Đồng, cùng với sự phân hủy của thi thể, các phần mềm lúc này đã bị tiêu hủy bằng hết, phần xương cốt còn lại mất đi sự kết nối bởi các tổ chức phần mềm, giờ cũng rời cả ra. Dù là xương ngón tay, xương bàn tay và xương cánh tay ở phần tay, hay là xương ngón chân, xương bàn chân ở phần chân, tuy vẫn nằm nguyên vị trí cũ nhưng giữa các đoạn xương đã không còn kết nối.

Nhưng điều mà Nhiếp Chi Hiên quan tâm đến, là chỗ kết nối giữa tứ chi và phần thân. Anh nhanh chóng tìm ra vị trí đặt tứ chi, sau đó thành thực lấy bốn phần xương dài là hai bên xương cánh tay và hai bên xương đùi của thầy Đồng từ trong quan tài ra, đưa cho Tiêu Lăng, để trên tấm khăn giải phẫu đã được đặt sẵn bên cạnh mộ phần, đồng thời bật sáng chiếc đèn led cầm tay.

Nhiếp Chi Hiên ra khỏi huyệt mộ, tay cầm chiếc kính lúp, lần lượt quan sát kĩ từng chiếc xương.

“Thế nào? Thế nào rồi?” Tiêu Lăng đợi một lúc, quả thực tính nóng vội không nhịn được liền cất tiếng hỏi.

“Cậu xem, vị trí đầu xương cánh tay, rất trơn láng, đây là bộ phận tạo thành của khớp vai, có hình vòng cung, nhưng không hề có sự tổn thương.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Nếu như thi thể bị cánh chân vịt cắt phải, sẽ không thể có chuyện cắt rời đầu xương cánh tay vừa vặn men theo đúng hình vòng cung được, như vậy thì quá trùng hợp. Mà cả hai phần chi trên đầu như vậy, thì lại càng không thể xảy ra.”

“Đây là đầu xương đùi, là phần liên kết trong ổ cối, tạo thành khớp háng.” Nhiếp Chi Hiên nói tiếp, “Ổ cối lại càng là một vị trí ẩn khuất, nếu nói là bị cánh chân vịt cắt phải, thì càng không thể nào xảy ra được.”

“Thế cho nên?” Tiêu Lăng nghe mà vẫn chưa hiểu lắm.

“Thế nên, thầy Đồng là đã bị người ta phân tách thi thể.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Cậu xem những vết xước mờ ở chỗ đầu xương đùi này đi, do lưỡi dao gây ra, mà còn là lưỡi dao rất mỏng, giống như dao phẫu thuật vậy!”

“Hả? Cũng giống như vụ của Chu Thúy vậy à?” Tiêu Lăng nhảy dựng lên hỏi.

Nhiếp Chi Hiên gật gật đầu, nói: “Quả thực vô cùng tương tự, đầu có vẻ như do một chuyên gia rất am hiểu y thuật thực hiện phân thân bằng dao phẫu thuật vậy.”

“Tên ‘Bác sĩ’ đó làm sao?” Tiêu Lăng vội vàng hỏi.

“Cái này thì khó nói.” Tiêu Vọng nói, “Tên ‘Bác sĩ’ đó bao nhiêu tuổi chúng ta còn chưa biết. Nếu như hắn ta tầm tuổi với đám trẻ em bị bắt cóc, vậy thì khi thầy Đồng qua đời, hắn ta còn chưa chắc đã được sinh ra đâu.”

Cả ba đều lặng yên.

Nhiếp Chi Hiên ngừng lại giây lát rồi tiếp tục nói: “Khả năng mà tôi vừa mới nói tới có thể là tuyệt đối quá, vẫn còn một khả năng nữa.”

“Khả năng gì vậy?” Tiêu Lăng và Tiêu Vọng cùng đồng thanh hỏi.

“Còn một khả năng nữa chính là, đây không phải là phân tách thi thể, mà là tháo khớp tứ chi.” Nhiếp Chi Hiên khẽ nói.

“Tháo khớp tứ chi?” Tiêu Vọng nhanh chóng phân biệt được sự khác nhau giữa hai khả năng mà Nhiếp Chi Hiên đề cập tới, nói: ” Ý của anh là, thầy Đồng có thể vẫn chưa chết?”

“Sao có thể như vậy được?” Tiêu Lăng nói xen vào, “Đỗ Xá đã tự tay vớt thầy Đồng xuống sông, hơn thế lúc đó sông Nam An bị ô nhiễm nghiêm trọng, toàn là vi khuẩn lam. Cho dù lúc đó là mùa khô thì nước sông cũng sâu tới mười mấy mét. Với một người già như không còn các dấu hiệu sự sống mà bị rơi xuống dòng sông như vậy, thì làm sao còn có khả năng sống sót?”

“Đúng vậy.” Tiêu Vọng nói, “Cho dù là nhanh chóng được người ta phát hiện ra, cứu lên ngay sau đó, thì không thể nào không báo cảnh sát, mà lại tự mình tìm một bác sĩ nào đó để tháo khớp tứ chi của ông ấy chứ, chuyện này không nói thông được.”

“Quá thực rất khó giải thích.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Tôi cũng chỉ là phân tích một khả năng khác mà thôi. Vừa nãy tôi đã nói rồi, phần tứ chi của ông ấy phải mấy ngày sau khi bị mất tích mới được phát hiện ra. Nếu như người đã chết ngay lúc đó rồi, cho dù là có trong môi trường nước hay không, thì tứ chi cũng đều sẽ xảy ra tình trạng phân hủy. Nếu như đã có điểm nghi vấn về mức độ phân hủy, vậy thì chúng ta có lý do để hoài nghi

về việc thầy Đồng đang mất tích khi đó vẫn chưa chết, thậm chí sau khi tứ chi bị tháo rời, ông ấy cũng vẫn chưa chết. Cũng chỉ là nghi ngờ mà thôi, tuy còn có rất nhiều điểm không hợp logic, nhưng chúng ta không thể xem vụ án trước mắt như các vụ án thông thường để phân tích được. Thế nên, chỉ cần có một chút khả năng nhỏ nào, chúng ta cũng cần phải tính đến, đúng không? Người chết rồi, thì chỉ có thể là phân thân. Còn nếu thực sự là tháo rời chân tay của người sống, vậy thì mục đích của việc tháo bỏ chân tay ấy là gì?”

“Mục đích?” Tiêu Lăng vừa nhắc lại những từ này, vừa phác họa trên chính cơ thể mình, “Tháo đứt ra từ đây, sau đó tháo đứt ra từ đây. Ôi trời ơi! Đây chẳng phải là cách thức tạo ra Nhân Trệ thời cổ đại hay sao?”

“Đây cũng không được coi là Nhân Trệ.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Nếu như là để ngăn chặn việc nhiễm trùng gì đó, mà bất đắc dĩ phải tiến hành thủ thuật cắt chi, thì không thể gọi là tạo ra Nhân Trệ được.”

“Điều này không quan trọng.” Tiêu Vọng nói, “Nhưng cho dù nói thế nào đi nữa, công việc hôm nay lại cho chúng ta thêm một số gợi ý mới. Tuy đã trải qua hơn hai chục năm, nhưng rốt cuộc vào năm đó thầy Đồng đã chết hay chưa vẫn còn tồn tại hai giả thiết. Anh Nhiếp nói đúng, rốt cuộc thầy Đồng hiện giờ có còn sống trên thế gian này hay không, cũng là điều chúng ta phải lưu tâm đến.”

“Các anh đừng có nói rằng thủ lĩnh của *Người gác đêm đen* tôi chính là thầy Đồng nhé?” Tiêu Lăng kinh ngạc đến mức toàn thân nổi da gà.

Tiêu Vọng nhìn sang Tiêu Lăng không nói gì. Dù sao thì, hiện giờ mới chỉ là một manh mối, rốt cuộc hơn hai mươi năm nay, thầy Đồng đã ra sao, đã xảy ra những chuyện gì, đều không có căn cứ gì để có thể xác nhận chắc chắn cả.

“Đúng rồi, phân tích này chúng ta chỉ cần lưu ý đến là được rồi.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Hiện giờ có một vấn đề là, năm đó sau khi phần tứ chi của thầy Đồng được tìm thấy, rốt cuộc chúng ta có bao nhiêu phần chắc chắn xác định đó là phần chân tay của thầy Đồng?”

“Cái này thì em còn nhớ.” Tiêu Lãng nói, “Lúc đó có nói rằng vì vụ án này, thành phố Nam An đã bỏ ra không ít tiền để mua một bộ thiết bị xét nghiệm DNA đầu tiên cho cơ quan công an trong nước. Mẹ em sau khi tiến hành xét nghiệm, đã xác định máu ở trên sợi dây thừng trong hang núi và những phần tay chân này đều là của thầy Đồng.”

“Thông thường kết quả DNA đều không thể sai được. Nếu như là nhóm máu, thì lại không đáng tin cậy.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Có đi đâu, trước khi thầy Đồng mất tích, chúng ta còn chưa có kỹ thuật xét nghiệm DNA, vậy thì, sau khi có mẫu vật xét nghiệm rồi, làm sao xác định được đó chính là mẫu vật xét nghiệm của thầy Đồng nhỉ?”

“Vấn đề này, em đã từng hỏi riêng mẹ em.” Tiêu Vọng nói, “Trong chiếc gạt tàn ở nhà thầy Đồng năm đó, có không ít đầu mẫu thuốc lá của ông ấy. DNA lấy được từ đầu mẫu thuốc và tứ chi trùng khớp với nhau. Mẹ em cũng nói rồi, lúc đó các vị trí gen được xét nghiệm ít hơn bây giờ, nhưng cũng đủ để xác định được đó là của thầy Đồng.”

“Vậy thì không vấn đề gì rồi.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Kỹ thuật của chị Bác không có vấn đề gì.”

“Phải gọi là cô.” Tiêu Lãng nói.

“Đúng rồi, số liệu DNA khi đó không biết có được lưu giữ lại hay không?” Tiêu Vọng hỏi.

“Chắc chắn là không được lưu lại.” Nhiếp Chi Hiên trả lời, “Thời điểm đó xét nghiệm DNA còn là một kỹ thuật hoàn toàn mới mẻ, kết quả xét nghiệm ngay đến tòa án còn không lựa chọn tin tưởng, càng không cần nói tới có nhận thức để xây dựng kho dữ liệu DNA nữa.”

“Cũng có nghĩa là, hồi đó sau khi mẹ em tiến hành xét nghiệm cho ra kết quả DNA, thì cũng chắc chắn là sẽ không lưu giữ lại.” Tiêu Vọng nói.

“Chắc chắn là không.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Hơn thế khi đó phương pháp xét nghiệm DNA nguyên thủy nhất cũng không như bây giờ, cho dù là có lưu lại đi nữa, thì cũng không có cách nào để tiến hành đối chiếu so sánh với mẫu xét nghiệm khác được.”

“Không có cách nào đối chiếu.” Tiêu Vọng xoa cằm như đang suy nghĩ gì đó, “Cũng có nghĩa là, trong kho dữ liệu hiện nay, không thể tìm được dữ liệu DNA của thầy Đồng năm đó?”

“Tuyệt đối không có.” Nhiếp Chi Hiên khẳng định như đinh đóng cột.

“Vậy thì, hiện giờ những phần hài cốt này liệu có khả năng xét nghiệm được DNA bằng phương pháp hiện nay hay không?” Tiêu Vọng tiếp tục hỏi.

“Có khả năng.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Nhấn mạnh một chút, cũng chỉ có thể là ‘có khả năng’ thôi. Dù sao cũng đã hơn hai chục năm rồi, hơn thế xét nghiệm DNA qua xương cốt vốn đã là một việc rất khó. Có đi đâu cũng chỉ là có độ khó mà thôi, chứ không phải là không xét nghiệm ra được. Năm đó khi những người làm công tác khảo cổ nghiên cứu về gia tộc của Tào Tháo, họ đã sử dụng mẫu vật xét nghiệm lấy được của hàng ngàn năm trước, và đã xác định được nhiễm sắc thể Y-STR của gia tộc Tào Tháo, từ đó xác định được những người thuộc đời sau của Tào Tháo. Hàng ngàn năm trước

còn có thể làm được, càng không cần nói đến mẫu xét nghiệm cách có hai mươi mấy năm trước của chúng ta đây.”

“Vậy thì quá tốt rồi! Ý của em là để mẹ em thử xem sao, xem có thể lại xét nghiệm ra được DNA của thầy Đồng nữa hay không.” Trong ánh mắt của Tiêu Vọng lóe lên một tia sáng.

“Vậy cũng chỉ có thể thử xem sao thôi.” Nhiếp Chi Hiên cầm một đoạn xương cánh tay lên, đang định bỏ vào trong túi vật chứng. Kết quả là, rắc một tiếng, đoạn xương cánh tay bị gãy làm đôi.

“Ồi chao, trời đất ơi, thầy Đồng à, thầy có trách tội thì trách anh ấy, không can hệ gì tới cháu đâu.” Tiêu Lăng lại tiếp tục lẩm nhẩm khẩn vái.

“Chỗ này quá gần với sông Nam An, cả một vùng thổ nhưỡng đều có hiện tượng kiềm hóa.” Nhiếp Chi Hiên không để ý đến Tiêu Lăng, nói, “Trước đây tôi đã từng nói, đất có tính a xít sẽ khiến xương bị mềm hóa, đẩy nhanh tốc độ thoái hóa xương.”

“Cũng có nghĩa là, với những hài cốt như thế này, sẽ càng khó làm xét nghiệm DNA?” Tiêu Vọng hỏi.

Nhiếp Chi Hiên gật gật đầu.

“Có đi đâu, cũng không còn cách nào tốt hơn nữa.” Tiêu Vọng nói, “Muốn tìm lại được đầu mẫu thuốc lá của thầy Đồng năm đó càng không có hy vọng tìm thấy được. Những phần hài cốt này là mẫu vật xét nghiệm duy nhất để tái hiện lại DNA của thầy Đồng rồi.”

“Cho dù nói thế nào, chúng ta cũng đều phải thử xem.” Tiêu Vọng giúp Nhiếp Chi Hiên đặt khúc xương đã bị gãy vào trong túi đựng vật chứng, rồi nói: “Cũng cần phải biết rằng, đây rất có khả năng sẽ là một lối đi tắt để chúng ta đi đầu tra phá được vụ án.”

“Lối tắt, lối tắt nào vậy?” Nhiếp Chi Hiên vẫn chưa suy nghĩ đến hàm ý sâu xa mà Tiêu Vọng đang nghĩ tới, bèn hỏi.

“Chỉ có thể nói là có khả năng.” Tiêu Vọng cười mỉm nói, “Tới chỗ mẹ em trước đã, đợi có kết quả rồi thì anh sẽ rõ.”

CHƯƠNG 7

Điểm mù

Một chiếc lá che mắt, không nhìn thấy núi Thái Sơn.

"Hát Quán Tử - Thiên Tác"

1

“Trời ơi, cậu đừng có đi đi lại lại như thế nữa, vòng quanh đến nỗi tôi hoa mắt chóng mặt hết cả r ồi.” Trình Tử Mặc đang ng ồi trước cửa phòng xét nghiệm kiểm định DNA Sở Công an thành phố Nam An, nhìn Tiêu Lãng r ồi nói.

“Mà này, trời cũng đã tối.” Tiêu Lãng sốt ruột không chịu được, “Anh Nhiếp cũng vào trong đó giúp một tay r ồi, mà sao mãi vẫn không thấy có động tĩnh gì nhỉ? Có làm được hay không thì cũng phải báo trước với mình một câu chứ!”

“Hừ, cậu cho rằng mình đang đợi ở cửa phòng phẫu thuật đấy à?” Trình Tử Mặc cười nói, “Cái tính nóng vội sốt ruột của cậu ấy, sao không sửa được hả?”

“Từ bé cậu ấy đã vậy r ồi.” Đường Đang Đang cũng tỏ vẻ bất lực.

“Đừng sốt ruột, vốn dĩ việc xét nghiệm DNA qua xương cốt đã là một việc rất khó.” Trình Tử Mặc nói, “Thời gian khuếch đại và giải trình tự trong quá trình xét nghiệm DNA đều được xác định cả, nhưng thời gian xử

lý mẫu vật xét nghiệm trước đó thì lại có sự khác biệt rất lớn. Nếu đơn giản thì chỉ mất mấy chục phút là xong, nếu gặp ca khó thì phải mất mấy ngày. Xử lý từ xương cốt là khó r ồi.”

“Còn phải đợi mấy ngày ư?” Tiêu Lãng sắp bùng nổ đến nơi.

“Chị Bác có trình độ cao, lại có anh Nhiếp giúp nữa, chắc chắn không cần phải đợi lâu như vậy.” Trình Tử Mặc vừa nhai kẹo cao su vừa chơi điện thoại, chẳng có vẻ gì là sốt ruột.

“Các cậu cứ xưng hô kiểu gì vậy? Phải gọi cô! Cô chứ!” Tiêu Lãng nhấn mạnh.

“Ồi dào.” Trình Tử Mặc thuận miệng đáp lại.

Tiêu Lãng trợn tròn mắt, còn chưa kịp nói thêm gì, cửa phòng xét nghiệm DNA đã mở ra.

“Sao r ồi ạ? Sao r ồi ạ?” Tiêu Lãng vội vàng hỏi Nhiếp Chi Hiên.

Nhiếp Chi Hiên bật cười một tiếng, nói: “Chúng tôi đã cố gắng hết sức r ồi.”

“Chuyện quái quỷ gì thế?” Tiêu Lãng còn chưa hiểu câu nói của Nhiếp Chi Hiên có ý đùa vui gì, vội hỏi, “Chẳng lẽ không xét nghiệm ra được à?”

“Làm ra r ồi!” Nhiếp Chi Hiên vừa cười vừa đưa bán báo cáo xét nghiệm DNA trên tay cho Tiêu Lãng, r ồi nói, “Trình độ của chị Bác cao lắm, đã xử lý xong r ồi, cho ra một sơ đồ gen hoàn chỉnh.”

“Thế đã đối chiếu trùng khớp chưa? Đối chiếu đúng chưa?” Tiêu Lãng dù sao đọc cũng đâu hiểu được nội dung báo cáo DNA, bèn trực tiếp hỏi luôn kết quả.

Hóa ra, Tiêu Vọng đã nghĩ ra ngay một biện pháp sau khi khai quật hài cốt thầy Đồng. Mối quan hệ xã giao của thầy không nhiều, người có thể

báo thù cho ông ấy, nếu không phải họ hàng thân thích, thì chỉ có thể là đồng nghiệp. Mà nếu như là người thân, vậy thì việc xét nghiệm DNA có thể sẽ phát hiện ra được quan hệ ruột thịt. Dù sao thì tổ chức *Người gác đêm* đã nắm được trong tay dấu vết máu của kẻ cầm đầu *Người gác đêm đen tối*. Thế nên, sau khi xét nghiệm lấy ra được kiểu gen của thầy Đồng, Tiêu Vọng đã yêu cầu Nhiếp Chi Hiên ngay lập tức tiến hành đối chiếu xác định quan hệ ruột thịt giữa kiểu gen này của thầy Đồng với kiểu gen của vết máu dạng phun bắn thu được trong khu rừng kia.

“Đối chiếu rồi, có mối quan hệ ruột thịt”. Nhiếp Chi Hiên trịnh trọng nói.

“Đó chính là con gái ông ấy, đúng không ạ?” Tiêu Lãng hỏi.

“Cái này, thì không thể xác định được.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Chỉ có thể nói đây là một nữ giới có mối quan hệ ruột thịt với thầy Đồng. Bởi vì tất cả các giám định quan hệ cha con, đều phải gồm đủ bộ ba mẫu gen mà chúng tôi vẫn thường nói, cũng có nghĩa là phải có ba người cùng huyết thống, mới có thể xác định được mối quan hệ cha con. Ví dụ, cơ quan giám định tư pháp xã hội khi thụ lý nhiệm vụ giám định mối quan hệ cha con, thông thường mẫu vật xét nghiệm cần có nhất định phải gồm mẫu vật từ ba người trong một gia đình. Nếu lấy mẫu của một người lớn và hai trẻ con thì chi phí sẽ cao hơn một chút. Trong trường hợp chỉ có hai mẫu gen, thì đương nhiên, vẫn có thể tìm được mối quan hệ ruột thịt, song không thể xác định chắc chắn, cũng không thể nói là con gái hay con trai được.”

“Ồ, như vậy có nghĩa là, đây có thể là chị em hay cháu gái thầy Đồng đều đúng phải không ạ?” Tiêu Lãng hỏi.

Nhiếp Chi Hiên gật gật đầu.

“Nhưng mà, chẳng phải mọi người đều nói thầy Đồng không có bạn bè thân thích gì sao?” Tiêu Lăng chau mày, “Chả nhẽ ông ấy lại có con gái riêng hay gì đó?”

“Xem xét từ góc độ chứng cứ, thì có rất nhiều tình huống không thể loại trừ. Dù sao thì kết quả đi đầu tra không thể được coi là chứng cứ xác thực 100%.” Nhiếp Chi Hiên dừng lại một chút rồi nói tiếp, “Cho dù có nói rằng đó là con gái ông ấy, thì từ tình hình đi đầu tra có thể thấy, cũng vẫn còn có điểm chưa thuyết phục được. Lăng Mạc đã sớm kiểm tra lại các ghi chép về việc xuất nhập cảnh, con gái duy nhất của thầy Đồng là Đồng Quân, đã ra nước ngoài từ ba mươi mấy năm trước, và cũng không thấy có ghi chép về việc đã quay về nước.”

“Đúng vậy, nếu như thầy Đồng có tình huống bí mật gì đó, vậy thì phiền phức rồi đây.” Tiêu Lăng sốt ruột cứ liên tục xoa xoa hai tay vào nhau.

“Không sao, một lát nữa Tiêu Vọng sẽ về tới đây.” Nhiếp Chi Hiên nói.

Chưa nói dứt lời đã thấy Tiêu Vọng đẩy cửa bước vào, đầu tóc mặt mũi còn bám đầy bụi đất, ngay cả mái tóc anh cũng phủ đầy bụi. Anh giơ chiếc túi đựng vật chứng trong tay lên, nói: “Tìm thấy rồi!”

“Tìm thấy gì đấy ạ?” Tiêu Lăng vừa giúp anh trai phủi bay lớp bụi đất trên tóc và trên hai vai, vừa hỏi.

“Mọi người có còn nhớ không, năm đó khi Đồng Lạc giết người ở trên máy bay, khi rút đứt đoạn dây điện phía sau bảng đi đầu khiến hệ thống chiếu sáng, hắn đã bị dây đồng cửa đứt tay và để lại trên sợi đồng một vết máu.” Tiêu Vọng hứng khởi nói, “Tuy rằng lúc đó kỹ thuật xét nghiệm

DNA vẫn chưa hoàn thiện, nhưng tôi đã đến phòng bảo quản vật chứng Sở Công an thành phố Nam An và tìm thấy vật chứng của năm đó.”

“Máu của Đồng Lạc?” Tiêu Lăng nhìn túi đựng vật chứng.

Tiêu Vọng gật gật đầu nói, “Là sợi dây đồng năm đó.”

“Vây tốt quá rồi.” Nhiếp Chi Hiên nhận lấy túi đựng vật chứng, nói, “Chúng ta cần thời gian khoảng ba giờ đồng hồ nữa là có thể chắc chắn rồi. Có bộ ba mẫu gen là có thể đưa ra kết luận một cách chính xác rồi.”

“Cái gì? Lại phải đợi ba giờ đồng hồ nữa?” Tiêu Lăng nhảy dựng lên, “Vây làm sao mà đợi nổi?”

Ba tiếng đồng hồ nhanh chóng trôi qua, Tiêu Lăng không còn sốt ruột không chịu đựng được như lúc đầu nữa vì cậu đã kịp dựa vào hàng ghế băng ngủ ngon lành, còn bị Trình Tử Mặc cười giễu là tiếng ngáy hơi vang.

Thế mà, ngay lúc Nhiếp Chi Hiên đẩy cửa phòng thí nghiệm bước ra, Tiêu Lăng đã đứng bật dậy cứ như dưới mộng cậu có gắn lò xo vậy: “Thế nào rồi? Thế nào rồi?”

“Cậu được đấy, đang ngủ say sưa thoát cái chuyển sang hỏi han ngay được rồi.” Trình Tử Mặc cười nói.

“Mối nghi ngờ lúc trước quả không sai, nữ thủ lĩnh này chính là con gái của thầy Đồng.” Nhiếp Chi Hiên cười nói.

“Thật thế à? Không phải là đã ra nước ngoài rồi sao? Có phải là con gái riêng gì đó không?” Tiêu Lăng hỏi.

“Chúng tôi đã làm xét nghiệm với bộ ba mẫu gen của thầy Đồng, Đồng Lạc và nữ thủ lĩnh này, và đã xét nghiệm ra được mối quan hệ ruột thịt, đi đầu đó chứng tỏ nữ thủ lĩnh này và Đồng Lạc là cùng cha cùng mẹ, và cha đẻ của họ chính là Đồng Liên Hoa.” Nhiếp Chi Hiên kiên nhẫn giải thích,

“Nói một cách khác là, nếu như không có gì bất ngờ trong quá trình đi đầu tra nữa, vậy thì có thể khẳng định chắc chắn nữ thủ lĩnh này chính là Đồng Quân!”

“Tốt quá, vậy là có thể bắt người rồi.” Tiêu Lăng làm động tác xoa nắm tay khởi động.

“Bắt người? Đi đâu để bắt thế?” Lăng Mạc đẩy cửa tiến vào, “Tôi đã xác nhận lại một lần nữa, khẳng định Đồng Quân đã di dân sang Thái Lan vào năm 1983, từ sau đó không có ghi chép xuất nhập cảnh cho thấy cô ta đã trở về nước lần nào. Hơn thế nữa, lúc đó khi ra nước ngoài không cần đăng ký thông tin DNA, cũng không có kỹ thuật DNA, cho nên không có cách nào sàng lọc được.”

“Tên tiểu tử nhà cậu lại chơi trò mất tích.” Tiêu Lăng nói.

“Đâu có, tôi cùng các đồng nghiệp khác phối hợp cùng nhau đi đầu tra lại về tất cả các mối quan hệ của thầy Đồng. Sau khi đi đầu tra đối chiếu đã loại trừ các đối tượng tình nghi khác, giờ chỉ còn mỗi Đồng Quân là chưa có cách gì xác minh được tung tích thôi.” Lăng Mạc nói, “Thực ra ngay từ lúc đầu tôi đã có dự cảm rằng nữ thủ lĩnh này rất có thể chính là Đồng Quân.”

“Cậu đã xác định được tung tích của cô ta rồi, đúng không?” Tiêu Lăng vội vàng hỏi.

Lăng Mạc không trả lời mà nhìn chăm chăm vào Tiêu Lăng.

Tiêu Lăng cũng nhìn thẳng vào mắt Lăng Mạc, từ ánh mắt khó hiểu của cậu ta, Tiêu Lăng đã dần dần hiểu ra ý của Lăng Mạc. Tiêu Lăng vừa cười vừa nói: “Được rồi, được rồi, cậu đã đúng rồi, nhưng mà mình cũng có sai đâu, đúng không nào? Mục tiêu của chúng ta giống nhau, đều là nhằm tìm

ra chân tướng sự việc, đi đâu mà chúng ta tôn trọng chỉ có sự thực và chân tướng.”

“Đó chính là tinh thần pháp trị mà cậu nói hay sao?” Lăng Mạc hỏi.

“Đúng vậy. Cái gọi là tinh thần pháp trị, chính là phải có tinh thần nghiêm túc. Tất cả các hành vi chấp pháp đều phải được tiến hành trong khuôn khổ luật pháp; Phải có tinh thần giám sát đốc thúc, mọi chứng cứ mà những người chấp pháp thu thập được đều phải tập hợp thành chuỗi móc xích chứng cứ hoàn chỉnh chỉ hướng đến hành vi phạm tội; Còn phải có tinh thần công bằng chính trực, cho dù đối phương là ai, đều được đối xử công bằng, kiên trì bảo vệ nhân quyền; Còn phải có tinh thần khách quan, chỉ tin tưởng vào những chứng cứ khách quan, và không để bất cứ nhân tố bên ngoài nào tác động ảnh hưởng đến.” Tiêu Lăng nói liên tục một tràng dài như bắn súng liên thanh.

“Thế nên, ngay từ đầu, cậu đã chủ quan coi trọng yếu tố đầu tiên, rồi mới bị chính những suy nghĩ tư tưởng của bản thân trói buộc chân tay lại.” Lăng Mạc rất tán thành với cách nói của Tiêu Lăng, nên tiếp lời.

Tiêu Lăng xoa xoa sau gáy, nói: “Đúng vậy, tôi thừa nhận. Ban đầu tôi còn cho rằng không phải tất cả ‘nghỉ ngờ’ đều được coi là ‘suy đoán’ trong ‘suy đoán vô tội’. Kỳ thực, chỉ cần có thể giải thích một cách hợp lý phương hướng của mọi chứng cứ, thì những dạng ‘nghỉ ngờ’ này đã có thể được coi là một dạng ‘suy đoán’ rồi. Còn đối với những trường hợp nguy biến, việc duy nhất mà người chấp pháp có thể làm, đó chính là tiếp tục thu thập chứng cứ, hóa giải những đi đâu được coi là ‘nghỉ ngờ’. Thế nên, đối với những sự thực mà chúng ta đã chắc chắn, chúng ta cần phải không ngừng tìm kiếm manh mối, chứ không phải là đi trách móc người khác nguy biến.”

“Nói hay lắm.” Tiêu Vọng nhìn em trai bằng ánh mắt hài lòng.

“Thế nên, bây giờ em tán đồng với quan điểm của Lăng Mạc, bởi vì rất nhiều chứng cứ mà cậu ấy và chúng ta tìm thấy được, đều cùng chỉ hướng tới phán đoán trước đó của Lăng Mạc.” Tiêu Lăng nói.

Lăng Mạc cũng mỉm cười gật đầu.

“Mọi người đang nói gì vậy? Sao mình nghe chẳng hiểu gì cả?” Đường Đương Đương này giờ vẫn ng ẩ lạng yên trên ghế băng, lúc này mới cất tiếng hỏi.

“Có nói gì đâu.” Tiêu Lăng và Lăng Mạc vội vàng đáp lại cùng một lúc.

Trình Tử Mặc ng ẩ gác chân lên trên ghế băng, miệng vẫn đang nhai kẹo cao su, cười nhếch mép.

“Hự hự.” Tiêu Lăng bối rối húng hắng vài tiếng rồi nói, “Ý mình là, không biết Lăng Mạc đã tìm ra tung tích của Đồng Quân hay chưa?”

“À, thực ra vô cùng phức tạp.” Lăng Mạc cũng vội vàng đón lời, nói: “Năm đó vợ thầy Đồng đưa theo con gái cùng ra nước ngoài, là vì bà ta đã kết hôn với một người Thái Lan, sau đó đã trực tiếp nhập quốc tịch Thái Lan, rồi di dân qua đó. Do thời gian cũng quá lâu rồi, mọi việc cũng đều đổi thay, hiện giờ muốn tìm kiếm tung tích của Đồng Quân và mẹ cô ta, chúng ta cần thông qua Interpol liên lạc với phía cảnh sát Thái Lan để tiến hành điều tra.”

“Thực ra không còn cần thiết phải điều tra nữa chứ nhỉ? Vụ án này rõ ràng là do Đồng Quân gây ra mà.” Tiêu Lăng nói.

“Cậu xem, cậu xem, vừa rồi vẫn còn nói.” Lăng Mạc đính chính, “Anh Nhiếp đã nói rồi, là chị em cùng cha cùng mẹ với Đồng Lạc, nhưng giả sử như thầy Đồng còn có một cô con gái mà mọi người đều không hề biết

đến, tình huống này còn chưa được đi đầu tra rõ ràng, vậy phải làm thế nào? Như vậy chẳng phải chúng ta đã làm sai hết rồi sao?”

“Lúc đó còn chưa thực hiện kế hoạch hóa gia đình, có thêm con gái thì làm sao phải giấu giếm?” Tiêu Lăng vẫn không cho là như vậy.

“Năm 1980 đã bắt đầu thực hiện kế hoạch hóa gia đình rồi. Cậu có dám đảm bảo rằng, trong khoảng thời gian từ năm 1980 đến năm 1983, thầy Đồng không bí mật sinh thêm một cô con gái không?” Nhiếp Chi Hiên nói xen vào.

“Ồ, cũng phải.” Tiêu Lăng lại đưa tay ra xoa sau gáy.

“Hơn nữa, cho dù nữ thủ lĩnh chính là Đồng Quân đi nữa, việc chúng ta tìm hiểu rõ ràng mọi hành động của Đồng Quân sau khi ra nước ngoài, thì cũng càng có lợi hơn trong việc giúp chúng ta đi đầu tra rõ ràng về thân phận hiện giờ của cô ta, từ đó mà phá được vụ án.” Lăng Mạc bổ sung thêm.

“Đúng vậy đấy. Nếu như Đồng Quân thực sự đã bí mật về nước, chắc chắn cũng sẽ không dùng thân phận của chính cô ta để sinh sống ở thành phố Nam An đâu. Cô ta chắc chắn sẽ tạo cho mình một thân phận mới, thay tên đổi họ.” Tiêu Lăng nói, “Ngay cả khi xác định được chính là Đồng Quân đi nữa, cũng còn cả một quãng đường dài phải đi. Vậy phía cảnh sát hình sự quốc tế đã trả lời thế nào?”

Lăng Mạc cười khô lắc đầu nói: “Nói là chúng ta cứ đợi đã, cần phải có thủ tục và quy trình rất phức tạp mới có thể tiến hành được. Cậu biết đấy, cảnh sát nước ngoài thường không có hiệu suất làm việc cao như cảnh sát Trung Quốc chúng ta được. Nghe nói ít nhất phải mất một tháng.”

“Lâu thế thì hoa hiên vàng cũng nguội lạnh cả rồi!” Tiêu Lăng kêu lên.

“Có đi ầu, các đ ồng nghiệp bên xuất nhập cảnh đang cố gắng thử giúp chúng ta thu thập dữ liệu xuất nhập cảnh năm đó.” Lăng Mạc nói, “ít nhất sẽ có một ít tư liệu liên quan đến đặc điểm thân nhân của Đổng Quân. Thời kỳ đó còn chưa có mạng Internet, lại càng không có máy tính hay mạng nội bộ, cho nên chúng ta cần phải đến phòng lưu trữ hồ sơ từ từ kiểm tra lại.”

“Một mình cậu không làm nổi, nên đến xin cứu viện, đúng không?” Tiêu Lăng vừa cười nhả nhở vừa nói.

“Mọi người có đi hay không?” Lăng Mạc lạnh lùng hỏi.

“Đương nhiên!” Hầu như tất cả mọi người đều đồng thanh đáp lại.

Phòng Lưu trữ hồ sơ của Sở Công an thành phố Nam An nằm trong một tòa nhà phụ ngay cạnh tòa nhà trụ sở chính của Sở Công an thành phố. Do hướng trước mặt của tòa nhà quanh năm hầu như không có ánh nắng chiếu vào, cho nên ngay khi bước chân vào tòa nhà đã có thể cảm nhận được sự ẩm thấp và lạnh lẽo. Đang vào thời điểm mùa đông lạnh giá như thế này, cảm giác đó càng rõ rệt hơn.

Do vấn đề di dời của phòng Lưu trữ hồ sơ, nên những hồ sơ từ sau năm 1990 đều đã được phòng lưu trữ hồ sơ của Sở Công an thành phố Nam An sắp xếp lại. Thế còn, tất cả hồ sơ tài liệu của thời kỳ đầu cải cách mở cửa từ năm 1983 đều chưa kịp sắp xếp, vẫn đang buộc thành từng bó chất đống trong phòng Lưu trữ hồ sơ. Do chưa được phân loại theo năm, cho nên toàn bộ hồ sơ giấy tờ trong khoảng thời gian mấy chục năm kể từ khi thành lập nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa cho đến năm 1990 đều được chất đống lại một chỗ, khiến cho việc tìm kiếm hồ sơ theo từng năm nhất định, từng tình huống vụ án cụ thể là việc vô cùng khó khăn.

Trước đó Lăng Mạc đã tới phòng Lưu trữ hồ sơ một lần, biết rằng chỉ dựa vào sức của một mình cậu thì sẽ không thể hoàn thành nhiệm vụ tìm được hồ sơ xuất nhập cảnh năm đó, thế nên cậu mới quay về tìm kiếm sự giúp đỡ của mọi người.

Để mọi người có thể tiếp tục duy trì công việc, nên tối hôm trước, Tiêu Vọng đã yêu cầu mọi người phải nghỉ ngơi thật tốt.

Sáng sớm ngày hôm sau, đứng trong căn phòng lưu trữ hồ sơ rộng lớn, nhìn hàng chông hồ sơ chất đống, Tiêu Vọng cũng thấy phát ngốt. Tuy rằng rất khó khăn, nhưng dù sao vẫn còn cảm thấy khá dễ hơn nhiều so với chuyện phải đợi một tháng nữa mới nhận được tư liệu đi đầu tra của Interpol cung cấp. Nếu thao tác nhanh, số may mắn nữa, thì có lẽ trước khi trời tối là có thể hoàn thành công việc này rồi.

Tiêu Vọng chia số hồ sơ trong phòng ra thành ba khu vực, cứ hai người phụ trách một khu, một người lo dỡ túi, một người mở hồ sơ ra xem. Dù gì thì thứ mà mọi người cần tìm kiếm cũng chỉ là những hồ sơ quản lý xuất nhập cảnh mà thôi, cho nên nếu gặp phải những hồ sơ vụ án hình sự hay hồ sơ hành chính đã được lưu giữ lâu năm khác, thì có thể trực tiếp bỏ qua luôn.

Các thành viên trẻ tuổi của tổ chức *Người gác đêm*, vốn không phải những siêu nhân với tư chất thiên bẩm, con đường đi tới thành công của họ chính là suy nghĩ gắn liền với hành động thực tế cộng với hiệu suất cực cao. Cũng giống với câu nói hành trình thiên lý, đầu bắt đầu ngay dưới chân ta, chỉ cần kiên trì tiến bước, không gì có thể gọi là ‘núi không thể dời hay bể không thể lấp’ được. Vậy nên, cho dù phải đối mặt với một căn phòng tràn ngập hồ sơ, nhưng không ai có cảm giác ngán ngại chán nản. Sau khi Tiêu Vọng phân nhóm, tất cả liền bắt tay ngay vào công việc.

Trong căn phòng lúc này, ngoài tiếng dao rạch mở túi hồ sơ ra, chỉ còn tiếng loạt soạt lật xem hồ sơ. Ai cũng cố gắng hết sức, muốn nhanh chóng tìm ra chân tướng sự việc. Cho dù công việc vất vả nặng nhọc này, cũng chỉ là để làm rõ chân tướng sự việc từ đó vén lên một góc tấm màn che kín mà thôi.

Vốn lẽ phải là nam phụ trách dỡ túi hồ sơ, nữ giữ nhiệm vụ lướt xem hồ sơ, nhưng trong nhóm nhỏ của Lăng Mạc và Trình Tử Mặc lại đổi vai trò cho nhau. Trình Tử Mặc nói mình từ nhỏ đã không thích đọc sách, tốc độ đọc hiểu cũng có hạn, cho nên cô đã chủ động nhận lấy nhiệm vụ mất nhiều sức lực hơn là dỡ túi hồ sơ. Đừng tưởng trông cô như một nữ sinh nhỏ nhắn yếu đuối, vậy mà khi bắt tay vào công việc nặng nhọc này lại không hề kém cạnh chút nào. Ngay cả Lăng Mạc là người có tốc độ đọc hiểu siêu nhanh, dường như có lúc cũng không theo kịp tốc độ làm việc của cô.

“Này này này, bên cạnh cậu đã xếp đến hai chõng hồ sơ rồi đấy, tại sao cậu vẫn ngẩng ngẩng ra đó thế? Hay cậu tìm thấy rồi à?”. Trình Tử Mặc đầu mướt mồ hôi, vai đau lưng mỏi. Thấy Lăng Mạc cứ như là ngẩng trên một đồng hồ sơ, bất động hồi lâu, cô bèn nhắc người đứng lên, xoa xoa đấm đấm hai bên eo lưng, rồi nói, “Ôi, già rồi, lưng không chịu được nữa rồi.”

Một lúc sau, vẫn thấy Lăng Mạc ngẩng im lìm như một pho tượng, Trình Tử Mặc nổi tính hiếu kỳ, khẽ khàng rón rén đi tới phía sau lưng cậu.

“Này!” Trình Tử Mặc bất thành linh giậm chân, kêu lên một tiếng.

Lăng Mạc trái lại không hề bị giật mình như Trình Tử Mặc vẫn tưởng, cậu vẫn tiếp tục lật xem tập hồ sơ trên tay, đi kèm nhiên nói: “Cậu mới mấy tuổi hay sao? Vẫn còn chơi cái trò vô vị đó.”

“Phải, cậu già, cậu trưởng thành, được chưa? Đang xem cái gì vậy? Tìm thấy rồi à?” Trình Tử Mặc thò đầu ra nhìn vào tập hồ sơ trên tay Lăng Mạc.

Đây là một bộ hồ sơ cũ kĩ đã ố vàng theo thời gian, ký hiệu trên bìa cứng bên ngoài cũng không giống như những hồ sơ hiện giờ. Trên bìa là một dòng chữ viết tay bằng bút mực với thể chữ khải tiêu chuẩn “Vụ án chín mạng người thành phố Nam An”.

Trong hồ sơ là mấy tờ giấy ghi chép bằng tay cũ kĩ, còn có mấy tấm ảnh đen trắng. Những bức ảnh rất mờ nhạt, thậm chí mới nhìn qua còn không nhìn rõ được trong ảnh là những hình gì.

“Vụ án chín mạng người?” Trình Tử Mặc hiếu kỳ hỏi.

“Tôi nhớ là tổ trưởng đã từng nhắc đến vụ án này.” Lăng Mạc chỉ vào mốc thời gian lập hồ sơ ghi trên tập hồ sơ, rồi nói, “Bộ hồ sơ này rất không hoàn chỉnh, chỉ có một số ghi chép bằng tay mà thôi, ngoài ra không có thông tin gì khác nữa. Có đi đâu, đây là một vụ án lớn rất nổi tiếng xảy ra trong thời kỳ đầu thành lập nước Cộng hòa Nhân Dân Trung Hoa, trong kho hồ sơ lưu trữ của *Người gác đêm* chúng ta, tôi... à, tôi đã từng nhìn thấy bộ hồ sơ có liên quan đến vụ án này.”

“Có liên quan gì tới vụ án này của chúng ta không?” Trình Tử Mặc hỏi.

Lăng Mạc lắc đầu, như suy nghĩ đi đâu gì đó rồi nói: “Cậu nói đúng, giờ không phải là lúc nghiên cứu các vụ án cũ. Chúng ta tiếp tục thôi.”

Nói xong, Lăng Mạc kiếm một chỗ để nhìn trên giá đựng hồ sơ rồi cất bộ hồ sơ vào đấy, sau đó quay về chỗ ngồi vừa nãy, tiếp tục mở xem các hồ sơ khác.

Ngoại trừ bữa ăn trưa với đồ ăn nhanh đơn giản, tất cả thời gian còn lại, mọi người đầu vùi đầu vào công việc. Tuy là làm việc trong phòng, nhưng khối lượng công việc quả thực không nhỏ. Mãi cho tới lúc trời sắp tối, Tiêu Lăng mới tìm ra được điểm đột phá.

Tiêu Lăng và Nhiếp Chi Hiên được phân công vào một nhóm. Vốn là người nhanh nhẹn khỏe mạnh, nên mỗi khi Nhiếp Chi Hiên xem xong được nửa bó hồ sơ, thì Tiêu Lăng đã mở xong ba bó. Do đó, sau khi cậu đã rạch mở hết toàn bộ số hồ sơ bên cạnh mình, thì thấy Nhiếp Chi Hiên đã sắp bị ngập trong đống hồ sơ được mở ra đến nơi. Thế nên, Tiêu Lăng cũng chỉ biết tạm dừng lại, hỗ trợ đọc cùng với Nhiếp Chi Hiên. Có đi đâu, chuyện tưởng như không mấy quan trọng ấy, thực sự lại đã khiến cậu phát hiện ra manh mối.

Có thể là do số may chẳng, Tiêu Lăng còn chưa xem được mấy tập hồ sơ, thì đã nhìn thấy một bộ hồ sơ có kèm theo tiếng Anh, cậu lập tức trở nên căng thẳng. Nhìn kĩ lại lần nữa, cậu phát hiện đây là bộ hồ sơ quản lý xuất nhập cảnh năm 1979, năm này khá gần điểm thời gian mục tiêu. Thế là, cậu lập tức lao vào tìm kiếm trong đống hồ sơ này, tìm những bộ hồ sơ có bìa tương tự như vậy. Quả nhiên như vậy, rất nhanh sau đó Tiêu Lăng đã tìm thấy bộ hồ sơ quản lý xuất nhập cảnh của năm 1983.

Vừa mới giờ được vài trang, hai chữ in hoa ĐỒNG QUÂN đã hiện ra ngay trước mắt.

2

Tiêu Lăng ngồi bên bàn họp, hai chân bắt chéo đầy vẻ dương dương tự đắc. Cậu vừa đưa tập hồ sơ tài liệu trong tay cho mọi người chuyền nhau

đọc vừa nói: “Anh, lần này công lao của em có lớn không? Có định mời em ăn bữa đờnướng không nhỉ?”

Tiêu Vọng cúi đầu xem một tờ khai đăng ký xuất nhập cảnh, nói: “Đây là chủ ý của Lăng Mạc, để yên cho bọn anh xem hồ sơ có được không?”

“Vậy thì mỗi người một bữa?” Tiêu Lăng nói.

Hồ sơ truyền đến tay Lăng Mạc, mắt cậu liền sáng lên.

Trên tờ khai đăng ký trước mặt, dán một bức ảnh đen trắng kích cỡ 4x6, trên ảnh là khuôn mặt của một bé gái ngây thơ trong sáng. Cô bé buộc tóc bím hai bên, ánh mắt đầy vẻ xa xăm, rất không phù hợp với lứa tuổi của cô.

“Đồng Quân, nữ, sinh ngày mùng 4 tháng 7 năm 1976 tại thành phố Nam An.” Lăng Mạc trầm giọng đọc, “Như vậy cũng có nghĩa là, tất cả các sự việc, đều đã xâu chuỗi lại với nhau.”

“Xâu chuỗi với nhau? Cái gì xâu chuỗi lại với nhau chứ?” Tiêu Lăng bỏ chân xuống, giật lấy tờ khai xem lại một lượt, “Là sao? Cậu quen cô ta à?”

“Không quen.” Lăng Mạc nói.

“Hả, không quen thì cậu xâu chuỗi cái gì chứ?” Tiêu Lăng lại ngẩng bắt chéo chân như cũ.

“Ngày mùng 4 tháng 7 năm 1976,” Lăng Mạc cầm lại tờ khai, nhìn chăm chú vào bé gái trong hình, nói, “là ngày mùng 8 tháng 6 âm lịch.”

Tiêu Lăng lập tức nhảy dựng lên khỏi ghế, nói: “Thật không đấy? Tôi phải tra lịch ở điện thoại di động đã.”

“Không cần tra.” Lăng Mạc nói, “Hai hôm trước khi lập lại lịch trình sinh hoạt của thầy, tiện thể xem lại quãng thời gian ngày mùng 8 tháng 6

âm lịch hàng năm trước khi xảy ra các vụ án bắt cóc trẻ em, thế nên tôi vẫn còn nhớ.”

Đường Đang Đang ngẩng đầu lên nhìn Lăng Mạc, song không có vẻ gì là kinh ngạc mấy, rồi lại tiếp tục cúi đầu xuống.

Tiêu Lăng lo lắng nhìn Đường Đang Đang, cũng không biết nên giải thích hay an ủi cô như thế nào, bèn tiếp lời Lăng Mạc, nói: “Cũng có nghĩa là, mỗi năm vào dịp sinh nhật mình thì Đồng Quân lại đi bắt cóc trẻ em sao? Thế thì cũng biến thái quá rồi!”

“Hơn thế nữa, theo như tôi đi điều tra, vụ mất tích trẻ con vào ngày mừng 8 tháng 6 âm lịch sớm nhất là năm 1996, mà lúc đó Đồng Quân mới tròn 20 tuổi.” Tiêu Vọng chau mày nói, “Một cô gái mới hai mươi tuổi, mà đã có tư duy chính xác tỉ mỉ như vậy, có năng lực mạnh mẽ như vậy ư? Không chỉ là bắt cóc trẻ em, mà còn có mục tiêu to lớn là gây dựng tổ chức *Người gác đêm đen* tôi theo như ý nguyện của cha ruột mình nữa?”

Mọi người đều lặng im, những người ngồi đây đều đang ở lứa tuổi hai mươi tương tự, nhưng không ai dám nói bản thân mình có đủ bản lĩnh để thực hiện một công trình to lớn như vậy.

“Thời gian quả thực đã trùng khớp.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Nếu tôi nhớ không lầm thì Đồng Lạc bị phán xử tử hình và bị tước bỏ quyền lợi chính trị suốt đời vào tháng 1 năm 1995. Còn thời gian thầy Đồng bị hại có sớm hơn một chút. Như vậy, sau khoảng thời gian mười mấy tháng chuẩn bị, Đồng Quân đã bắt đầu kế hoạch báo thù của mình. Cũng không phải là không có khả năng này.”

“Nói thì nói như vậy.” Tiêu Vọng tiếp tục nói, “Nhưng mà, bản thân việc bắt cóc trẻ em vốn chỉ là một hành vi, song bản chất của nó lại không đơn giản như vậy. Cô ta đã lựa chọn những đứa trẻ đó như thế nào? Rồi đã

thực hiện cải tạo gen của chúng ra sao? Một cô gái 20 tuổi, lại có thể có năng lực bắt cóc, tố chất cơ thể và năng lực nghiên cứu khoa học lớn mạnh như vậy hay sao?”

“Ý anh muốn nói là, cô ta không phải là đơn thương độc mã?” Tiêu Lãng hỏi.

“Rõ ràng là không phải.” Tiêu Vọng khẳng định như đinh đóng cột, “Tuy rằng từ việc tái hiện lại hiện trường vụ án mạng trong rừng cho thấy, cô ta thực sự là kẻ cầ đầu của *Người gác đêm đen tối*. Nhưng mà, chúng ta cũng đừng quên rằng, tại sao lại xảy ra vụ án mạng trong rừng? Là bởi vì nội bộ tổ chức của bọn chúng đã có sự nổi loạn, đã có kẻ tạo phản. Tại sao lại tạo phản? Liệu có phải là có chỉ thị của người khác hay không? Bao gồm tên Da nhân tạo, bao gồm cả tên ‘Bác sĩ’ mắc hội chứng Down, liệu có phải đầu là người của một phe phái khác trong nội bộ tổ chức của bọn chúng hay không?”

“Đó là chuyện để bàn sau r ấ.” Lãng Mạc nói, “Lúc này tìm thấy Đồng Quân mới là đi ều quan trọng nhất.”

“Đã xác định là cô ta r ấ, lại còn không tìm được sao?” Tiêu Lãng nói, “Đúng r ấ, tại sao không thấy ghi chép gì về việc về nước của cô ta nhỉ? Cô ta về nước lúc nào mà chúng ta ều không biết chứ.”

“Thái Lan rất gần chúng ta, nếu muốn về thì vượt biên là được.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Có đi ều, cô ta quay về lúc nào, thì đi ều này thực sự rất khó nói.”

“Tháng 7 năm 1993.” Lãng Mạc đi ềm nhiên nói.

“Trời đất, việc này cậu cũng biết r ấ? Sao cậu cái gì cùng biết thế?” Tiêu Lãng hiếu kỳ hỏi, “Làm sao cậu biết vậy?”

“Không biết mọi người có còn nhớ không, Đồng Lạc đã bị giám đốc Tiêu bắt được ra sao?” Lăng Mạc ngược mắt lên nhìn mọi người.

Hồ sơ vụ án Đồng Lạc cố ý giết người, mọi người đều đã cùng xem và đều đã nắm rõ toàn bộ quá trình vụ án. Tuy nhiên, không mấy ai để ý quá nhiều đến chi tiết Tiêu Văn Thiên tìm bắt Đồng Lạc. Chỉ biết rằng Tiêu Văn Thiên tìm được DNA của Đồng Lạc trên máy bay, cho nên mới xác định chắc chắn là cậu ta.

“Hồ sơ lúc đó có ghi chép rằng, sau khi xác định chắc chắn là Đồng Lạc, nhưng cũng không bắt được cậu ta ngay. Bởi vì Đồng Lạc đã trốn mất rồi. Có đi đâu, theo như đi đâu tra, Đồng Lạc có chuyển tiền định kỳ vào một tài khoản, thông qua việc xác định thời gian chuyển tiền và địa điểm chuyển tiền, mới bắt giữ được cậu ta.” Lăng Mạc nói, “Chuyện này nghe ra thì dường như không mấy quan trọng, nhưng hồi đó sau khi tôi đọc được trong hồ sơ vụ án, trong lòng vẫn luôn tồn tại nghi vấn. Tại sao Đồng Lạc lại phải chuyển tiền? Tiền được chuyển cho ai? Thế nên, hai hôm trước tôi cũng đã lần theo manh mối này để tiến hành đi đâu tra.”

“À, thì ra cậu ta vẫn luôn chuyển tiền cho Đồng Quân!” Tiêu Lăng đã hiểu rõ sự việc.

“Đúng vậy.” Lăng Mạc nói, “Tôi đã tìm thấy hồ sơ đi đâu tra xử lý vụ án Đồng Lạc, trong đó có miêu tả chi tiết hơn nữa về việc chuyển tiền này. Lần chuyển tiền đầu tiên là tháng 7 năm 1993. Bây giờ xem lại, có lẽ là vào năm tròn 17 tuổi, Đồng Quân đã lén lút vượt biên về nước. Đồng Lạc có thể đã giúp đỡ cô ta vượt biên trái phép đồng thời tạo cho cô ta một thân phận mới. Dù sao thì thời đó việc quản lý hộ tịch vẫn còn rất nhiều lỗ hổng, mà Đồng Lạc thì cũng suýt soát được coi là người trong ngành. Đã về nước rồi, lại có thân phận mới rồi, trước khi cô ta còn chưa có khả năng

tự lực cánh sinh, thân là anh trai ruột, Đồng Lạc vẫn luôn hỗ trợ em gái mình. Đây là điều hoàn toàn có thể hiểu được. Nếu không thì, Đồng Lạc vốn không có bạn gái, cũng không có người thân nào khác, vô duyên vô cớ chuyển tiền như vậy, điểm này thật khó mà giải thích cho xuôi. Giờ thì mọi thứ đều đã hợp logic rồi.”

“Thế Đồng Lạc gửi tiền bằng cách nào?” Tiêu Lăng nói, “Chuyển tiền thì thường phải có người nhận tiền chứ? Tên là gì? Bây giờ mà tìm chẳng phải sẽ tìm được luôn sao?”

“Rất tiếc, thời đó sử dụng phương thức chuyển tiền qua bưu điện, mà trên biên lai chuyển tiền, chỉ có tên và địa chỉ của người chuyển tiền.” Lăng Mạc nói, “Dù sao cũng là thời đại mà mạng Internet còn chưa phổ cập, mọi thứ đều chỉ dựa vào một tờ hóa đơn chuyển tiền bằng giấy đó mà thôi. Cho nên, về căn bản không biết được tên của người nhận tiền.”

“Thế chẳng phải là vẫn không biết được thân phận mới của Đồng Quân hay sao?” Tiêu Lăng hỏi.

“Đúng.” Lăng Mạc trả lời ngắn gọn, “Có đi đâu, trên một tờ hóa đơn chuyển tiền, có viết địa chỉ cư trú của Đồng Quân lúc đó. Tôi cũng đã đi xem rồi, hiện giờ chỗ đó cũng đã bị phá dỡ từ lâu, trở thành quảng trường nhân dân thành phố rồi.”

“Ồ, những năm 90 của thế kỷ 20, khu đó có lẽ được gọi là phố Hàng Cỏ Khu Nam Thị, đúng không nhỉ?” Nhiếp Chi Hiên thể hiện ưu thế về tuổi tác của mình.

“Đúng vậy, nhưng hiện giờ đã không còn tiền tại nữa.” Lăng Mạc nói.

“Vẫn cứ trắng tay.” Tiêu Lăng giờ hai tay ra tỏ vẻ thất vọng nói.

“Hiện giờ còn có một vấn đề cần phải làm rõ, nói không chừng sẽ có được những gợi ý cho chúng ta.” Lăng Mạc quay đầu nhìn sang Đường Đang Đang, nói: “Đang Đang, hai chúng ta thử nhớ lại một chút xem, lúc còn sống thầy có đi lại gần gũi với người phụ nữ nào không.”

Đường Đang Đang ngẩng mặt lên nhìn Lăng Mạc, lắc lắc đầu.

“Mình biết, nhìn bề ngoài, sau khi sư mẫu qua đời, thầy đã không có đời sống tình cảm nữa.” Lăng Mạc nói, “Nhưng đó chỉ là phía bề ngoài, hiện giờ mình đang vô cùng hoài nghi rằng thầy và cái cô Đồng Quân này có mối quan hệ tiếp xúc rất thân thiết, thậm chí đó là mối quan hệ tình cảm.”

“Không thể nào, bố không hề lại yêu thêm một ai khác.” Đường Đang Đang trả lời một cách kiên định.

“Nhìn bề ngoài thì không có, nhưng không có nghĩa là trên thực tế không có.” Lăng Mạc nhìn thẳng vào mắt Đường Đang Đang, nói một cách khích lệ.

“Ý cậu muốn nói là chuyện tặng chiếc vòng đeo tay đó à?” Tiêu Lăng nói, “Đi đâu đó không thể chứng minh được đi đâu gì cả biết không? Là bạn bè thông thường, tặng nhau món quà cũng là việc rất bình thường mà. À, hay ý cậu muốn nói là thầy Đường luôn luôn đeo chiếc vòng đó đúng không? Đó cũng là việc rất bình thường mà, đồ vật hữu dụng, sao lại không thể luôn mang theo bên mình chứ?”

“Không, chắc chắn là mối quan hệ tình cảm.” Lăng Mạc vẫn nhìn thẳng vào Đường Đang Đang, nói, “Tuy mình giống cậu, cũng không có một chút ấn tượng nào về đi đâu này, nhưng đi đâu đó không có nghĩa là mối tình âm thầm bí mật này không tồn tại.”

“Cậu nói tuyệt đối quá rồi, không đủ căn cứ, không đủ căn cứ.” Tiêu Lăng vội vàng nói đỡ cho Đường Đương Đương.

“Đương Đương, cậu còn nhớ mật khẩu điện thoại di động của thầy không?” Lăng Mạc nói, “Lúc đó vì cậu biết mật khẩu của thầy nên chúng ta mới có thể mở được điện thoại di động của ông ấy.”

“7674.” Đường Đương Đương lập tức nói.

“Ngày 4 tháng 7 năm 1976.” Lăng Mạc nói, “Ngày sinh của Đồng Quân.”

“Cái này, liệu có phải là trùng hợp không?” Tiêu Lăng trợn mắt sững sờ, hỏi lại.

“Đây chính là nguyên nhân tại sao mình lại nói mọi chuyện đã được xâu chuỗi lại với nhau. Hiện giờ chân tướng sự việc đã rõ ràng, chúng ta không thể không tin được.” Lăng Mạc quay đầu sang nhìn Tiêu Lăng vẫn đang ngây người ra, tiếp tục nói, “Chúng ta cũng không thể dùng từ ‘trùng hợp’ để giải thích cho tất cả những sự việc xem ra vô cùng khó tin này.”

“Vậy, mối quan hệ cha con giữa thầy Đồng và Đồng Quân, liệu có phải thầy Đồng đã nói cho thầy Đường biết vào lúc Đồng Quân về nước hay không?” Tiêu Vọng hỏi.

Lăng Mạc lắc đầu, nói: “Việc này thì khó mà kiểm chứng được. Dù sao lúc còn sống thầy cũng rất ít khi nói chuyện về sự việc của thầy Đồng. Cho nên, mối quan hệ của họ có gần gũi đến mức độ ấy không, thực sự rất khó nói.”

Tiêu Lăng nói xen vào: “Hơn thế, hơn thế mọi người có để ý thấy không, người vẫn luôn chuyển tiền cho Đồng Quân là Đồng Lạc. Em đang nghĩ, với một người có tính cách thuộc thế hệ cũ như thầy Đồng, thì có lẽ

sẽ không cho phép con trai của chính mình tạo dựng cho con gái mình một thân phận giả phi pháp như vậy được. Thế nên, ngay cả thầy Đồng có thể cũng không biết được rằng con gái mình đã quay về, chứ đừng nói tới thầy Đường nữa.”

“Đúng vậy, hiện giờ không có căn cứ chứng minh thầy Đồng biết rằng Đồng Quân đã về nước.” Lăng Mạc nói, “Thế nên, tôi cho rằng một khả năng rất lớn là sau khi thầy Đồng và Đồng Lạc lần lượt xảy ra chuyện, thì thầy Đường mới quen biết Đồng Quân. Bởi vì trong tình huống cực đoan như vậy, xác suất bọn họ có thể tiếp xúc với nhau càng tăng lên.”

Tiêu Vọng trầm ngâm: “Thời điểm đó, thầy Đường 30 tuổi, Đang Đang còn chưa ra đời. Có lẽ lúc đó thầy và Đồng Quân mới chỉ là quen biết nhau thôi, sau khi cô Đỗ qua đời, Đồng Quân nhân cơ hội đó an ủi thầy Đường, nên mới thúc đẩy thành mối quan hệ tình cảm này. Thầy Đường là vì Đang Đang, cũng để tránh việc bại lộ thân phận của Đồng Quân, nên mới luôn luôn giữ kín mối quan hệ tình cảm này. Ô, cô Đỗ, Đỗ Hiếu Nhân là mẹ ruột của Đang Đang.”

“Khi mẹ qua đời em còn chưa được 5 tuổi. Bố và Đồng Quân, thực sự có mối quan hệ như vậy sao?” Sắc mặt Đường Đang Đang choáng váng kinh ngạc.

Tiêu Lăng đau lòng khôn xiết, vội vã sai bước tiến đến phía sau Đường Đang Đang, vỗ nhẹ nhẹ vào lưng cô.

Tâm trạng Lăng Mạc cũng có phần hoảng hốt trước lời nói của Đường Đang Đang, cậu cố gắng trấn tĩnh tinh thần, nói: “Thế nên, mình và Đang Đang vẫn cần phải suy nghĩ cẩn thận lại xem. Nghĩ lại xem dù chỉ là chút manh mối nhỏ như sợi tơ con kiến, nghĩ lại những hành vi ám muội mà chúng ta đã không mấy chú ý đến.”

“Mình thấy... mình thấy là có lẽ phải tìm kiếm manh mối ngay tại nhà mình xem sao.” Đường Đang Đang sau một hồi trầm mặc mới cố gắng để nói hết câu.

“Mọi người đã vất vả cả ngày rồi, giờ về nghỉ ngơi đi đã.” Tiêu Vọng nói, “Đang Đang, anh đưa em về nhà, em thử tìm ở nhà xem sao, xem có thể tìm được chút ít manh mối nào hay không.”

“Tôi cũng sẽ tới ký túc của trường và văn phòng của thầy tìm thử xem sao.” Lăng Mạc nói.

Tuy rằng Đường Đang Đang hiện giờ đã trở thành mồ côi, nhưng nhà của một cô gái, người khác cũng không thể tùy tiện lục lọi tìm kiếm được. Cho nên, hai anh em Tiêu Vọng và Tiêu Lăng cùng lặng yên ngồi trong phòng khách nhà Đường Đang Đang, chờ đợi Đường Đang Đang lật tung hòm tủ trong phòng của bố mình để tìm kiếm manh mối.

Đường Tuấn là người nho nhã lịch thiệp, phàm là việc gì cũng luôn cẩn chu cẩn thận, đồ đạc trong phòng ông luôn được xếp đặt ngăn nắp gọn gàng đâu ra đấy. Không hay là, một khi có đồ bỏ đi, Đường Tuấn sẽ không giữ lại để tránh chiếm dụng không gian mà đầu đem vứt hết. Nếu như thế, đừng nói là tài liệu bỏ đi của hơn hai mươi năm trước, mà ngay cả tài liệu cũ của năm ngoái thôi, hầu như đều không tìm được gì cả.

Đường Đang Đang tìm đi tìm lại, dường như cũng chẳng tìm thấy căn cứ gì có thể giúp cho bọn họ xác định manh mối. Cuối cùng, cô ôm ra một chiếc hộp giấy, trong hộp đựng đầy các loại giấy tờ, văn bản bỏ đi.

“Thực sự không có manh mối có giá trị gì cả.” Đường Đang Đang nói, “Lúc còn sống bố em tính tình thoải mái phóng khoáng, cũng không có công việc mang tính chất bí mật gì hết. Thế nên, bình thường cứ đầy một

thùng giấy loại là ông ấy mang đi tiêu hủy. Em đã xem qua rồi, giấy tờ tài liệu ở trong này, lâu nhất là từ hồi tháng ba tháng tư năm ngoái. Ngoài ra, những đồ vật khác đều không có bất cứ giá trị nào cả.”

Tiêu Lãng đón lấy hộp giấy, tiện thể lấy ra một tập tài liệu ở bên trong, xem qua rồi nói: “*Tổng kết công tác quý I học viện Luật*”? “*Báo cáo tình hình về việc triển khai công tác ‘hỗ trợ’ của học viện Luật*”? Cái này, cái này đều là những tài liệu bỏ đi mà, làm thế nào để tìm ra người có mối quan hệ thân mật chứ? Không có đồ đặc cá nhân riêng tư nào sao?”

Đường Đang Đang lắc lắc đầu.

“Không biết bên chỗ Lãng Mạc có phát hiện gì hay không.” Tiêu Lãng có chút thất vọng.

“Phòng làm việc và ký túc của bố mình ở trường đều không phải là phòng riêng.” Đường Đang Đang nói, “Có đồ đặc gì riêng tư bí mật, nếu không để ở nhà thì càng không có khả năng để ở trường đâu.”

“Đây là cái gì?” Tiêu Lãng cầm lên một mẫu giấy hình vuông, nói, “Liên này khách hàng lưu giữ?”

“Hóa đơn gì gì đó thôi.” Đường Đang Đang nói.

“Làm gì có hóa đơn nào mà bên trên chỉ viết mỗi một dòng chữ như thế này?” Tiêu Lãng tiếp tục lục tìm dưới đáy thùng giấy, nói, “Này, cậu xem, còn có đến mười mấy tờ giấy kiểu liên dành cho khách hàng lưu giữ như vậy.”

Tiêu Lãng cầm lấy mảnh giấy màu trắng có kích cỡ như một tấm danh thiếp, bên trên có một dãy mã số và một mã QR, còn lại là dòng chữ “Liên này khách hàng lưu giữ”, ngoài ra không còn thông tin khác.

“Không hiểu thì hỏi mạng Internet.” Tiêu Lãng lấy di động trong túi ra, quét thử mã QR.

Trên màn hình điện thoại di động hiển thị lên hai dòng chữ in hoa và một biểu tượng logo. Dòng ở trên có nội dung là “Chuyển phát nhanh Nam Phong” cùng với logo của công ty, dòng phía dưới là “Bạn không có quyền truy cập thông tin cụ thể”.

“Đây là hóa đơn chuyển phát nhanh à!” Tiêu Lãng nói, “Không chừng có thể phát hiện manh mối nào đó trong hóa đơn chuyển phát nhanh cũng nên? Cậu có thể giải mã những mật khẩu kiểu này được không, đại tiểu thư?”

Đường Đang Đang ngó đầu nhìn một cái rồi quay người đi vào trong phòng.

“Ê này, được hay là không được thôi?” Tiêu Lãng không hiểu ý hỏi lại.

Ngay sau đó, Đường Đang Đang cầm ra một chiếc điện thoại di động, mọi người đều biết đó là chiếc điện thoại di động Đường Tuấn vẫn dùng khi còn sống.

“Đã có di động của người gửi bưu phẩm, thì còn đòi giải mã làm gì? Ngốc thật.” Đường Đang Đang mở di động lên, quét mã QR.

Quả nhiên, trên điện thoại di động xuất hiện thông tin gửi đề Phần thông tin gửi đề này xem ra không có gì khác thường, chỉ là tài liệu gửi cho một giáo sư nào đó ở Đại học Khoa học Tự nhiên Nam An.

“Có lẽ đây là những thông tin gửi bưu phẩm thông thường, rất khó phát hiện ra điều gì.” Đường Đang Đang lắc đầu nói.

Tiêu Lãng ngược lại không muốn bỏ cuộc, cậu cầm lấy chiếc di động, bắt đầu quét mã từng tờ hóa đơn một.

Khi quét mã đến khoảng tờ thứ 10, Tiêu Lãng đã phát hiện có điếu không giống nhau nữa, cậu nói: “Mọi người xem, mọi người xem này, trên hóa đơn gửi đơn này, không phải là gửi tài liệu, mà là gửi đồ ăn.”

“Đồ ăn?” Tiêu Vọng cũng cảm thấy có chút khó tin, “Gửi đồ ăn cho ai?”

“Ồ, này, này, có vấn đề, có vấn đề!” Tiêu Lãng hưng chí reo to, “Bưu phẩm này gửi hôm mừng 4 tháng 7! Là sinh nhật của Đồng Quân!”

“Đối phương tên gì? Địa chỉ điện thoại có không?” Tiêu Vọng đang bắt đầu cảm thấy uể oải buồn ngủ lúc này cũng phấn chấn hẳn lên.

“Cái này chắc chắn có vấn đề, tên người nhận lại để trống! Chỉ có số điện thoại di động và địa chỉ, địa chỉ này xem ra cũng rất lộn xộn.” Tiêu Lãng hơi thất vọng, nói, “Số 37 đường Bắc Viện khu kinh tế mới thành phố Nam An? Đang Đang cậu có biết đây là chỗ nào không?”

Đang Đang cố gắng nghĩ ngợi một hồi, rồi lắc đầu không hiểu.

Đột nhiên, một hồi những tiếng gõ cửa vội vã vang lên. Tiêu Lãng vừa mở cửa ra đã nhìn thấy Lăng Mạc đầu mướt mồ hôi đứng ở trước cửa.

“Phát hiện ra vấn đề rồi!” Lăng Mạc khua khua một tờ giấy trong tay, nói: “Trong ký túc của thầy, mình tìm thấy một tờ hóa đơn mua hàng, là ngày mừng 4 tháng 7 năm ngoái, thầy đã mua một gói Mylikes lớn ở siêu thị trong trường! Đang Đang, có đúng là cậu chưa từng ăn cái này bao giờ không?”

“Mình còn không biết món này là cái gì.” Đường Đang Đang nói.

“Mylikes?” Tiêu Lãng không hiểu gì cả, “Cái quái gì vậy?”

“Mọi người không biết đâu, khi tôi thăm vấn Đỗ Xá, hắn ta đã vô tình nhắc đến một câu, nói là thầy Đồng đã mua khá nhiều Mylikes cho hắn ta

ăn. Hắn ta còn cảm thấy rất khó hiểu, ai lại đi mua chocolate Mylikes cho một người đàn ông trưởng thành chứ?” Lăng Mạc nói, “Giờ xem ra, rất có khả năng là Đồng Quân thích ăn món này, thầy Đồng cũng đã biết cô ta đã trở về nước rồi, nên muốn mua cho cô ta ăn. Tuy nhiên vì lúc đó đang ở lứa tuổi nổi loạn, cho nên cô ta đã không chấp nhận thầy Đồng. Vậy là, thầy Đồng đã đem mấy món này cho Đỗ Xá. Đó là thời kỳ mà đồ ăn thức uống còn chưa được phong phú, một gói Mylikes cũng không ít tiền đâu.”

“Rất phù hợp với trạng thái của thời kỳ phản nghịch... có tâm trạng bất mãn với người bố đã ly hôn với mẹ ruột mình, nhưng lại cư xử rất tốt với anh trai.” Tiêu Vọng nói.

“Thầy mua món này chắc chắn không phải để bản thân ăn, cũng không phải là mua cho Đang Đang, vậy là mua cho ai?” Lăng Mạc hào hứng nói, “Hơn thế, lại vào ngày mừng 4 tháng 7!”

Tiêu Vọng trầm ngâm: “Lúc đó, mấy vụ án vượt ngục hay vụ án bắt cóc trẻ em đâu còn chưa xảy ra.”

“Lúc đó xem ra tất cả mọi thứ đều đang ở trạng thái trời yên biển lặng, thầy đã mua món này, sau đó tặng cho Đồng Quân làm quà sinh nhật!” Lăng Mạc nói.

“Lý do thầy Đường không lưu tâm tới ngày mừng 8 tháng 6 âm lịch, là vì thầy vẫn nhớ ngày sinh dương lịch của Đồng Quân, cho nên không mấy chú ý đến ngày sinh theo âm lịch.” Tiêu Vọng tiếp lời, “Có đi đâu, thầy ấy đã không trực tiếp mang tặng mà là gửi tặng cho cô ta.”

“Hóa đơn chuyển phát nhanh này càng chứng thực cho toàn bộ suy luận của chúng ta.” Lăng Mạc hứng khởi nói, “Không có tên cũng không sao, Đang Đang, cậu nhập số điện thoại di động này vào di động của thầy, có lẽ sẽ biết được thôi.”

Đường Đang Đang cảm thấy đây là biện pháp hay, liền nhập số điện thoại vào di động của Đường Tuấn, màn hình điện thoại lập tức nhảy ra hai chữ lớn “Thôi Chấn”.

“Thôi Chấn? Sao nghe như tên của đàn ông thế?” Tiêu Lăng nói với vẻ mặt khó hiểu. Song ánh mắt của cả Đường Đang Đang và Lăng Mạc lúc này đều bỗng chốc sáng bừng lên bởi cái tên đó.

“Thôi Chấn chính là cô Thôi!” Đường Đang Đang nói rất nhanh, “Lăng Mạc, cậu còn nhớ hồi đó đã từng nhờ cô ấy tư vấn về chuyện y tế dự phòng không?”

Lăng Mạc gật đầu, không giấu nổi cảm giác hào hứng nói ra suy luận trong lòng mình: “Không sai, Thôi Chấn chính là Đồng Quân!”

“Vậy là xác định được rồi sao? Căn cứ vào một số điện thoại ư?” Tiêu Lăng vẫn còn có chút nghi ngại.

Lăng Mạc không nói gì, nhập ngay địa chỉ “số 37 đường Bắc Viện khu kinh tế mới thành phố Nam An” vào trong điện thoại di động, hiện ra tên của một công ty là “Công ty trách nhiệm hữu hạn bảo chế sinh học Hồng Cảng thành phố Nam An”. Sau đó, Lăng Mạc lại nhập tên công ty vào trong điện thoại di động, liền thấy hiển thị một thông tin, công ty này được thành lập năm 1987, địa chỉ ban đầu là đường Hồng Cảng thành phố Nam An.

“Còn nhớ địa chỉ chuyên tiệp của Đồng Lạc không?” Lăng Mạc nói, “Chính là ở đây! Hơn thế nữa, mình vẫn luôn thấy khó hiểu về cách sàng lọc lựa chọn trẻ em của *Người gác đêm đen tối*, và cũng rất quan tâm tới sự kiện vắc xin bùng phát cách đây không lâu. Giờ xem lại, Đồng Quân chính là đã lợi dụng thân phận Thôi Chấn này của mình để núp bóng tại công ty bào chế sinh học, sau đó đã bỏ một dạng vật chất nào đó vào trong vắc xin, như là một loại chất dẫn khiến cho đứa trẻ xuất hiện hiện tượng biến đổi năng lực. Rồi sau đó, căn cứ vào quan sát thực tế, sàng lọc lựa chọn những đứa trẻ cần bắt cóc! Bắt cóc chúng về để tiếp tục tiến hành cải tạo gen.”

“Vắc xin?” Tiêu Vọng hỏi.

“Vâng! Cách đây không lâu xuất hiện hai luồng dư luận rất ồn ào, đều có liên quan đến tình trạng khác thường xảy ra sau khi tiêm vắc xin ở trẻ em.” Lăng Mạc nói, “Hơn thế, trong vụ án bé gái bị kim châm mà chúng ta đã đi điều tra phá án, hung thủ khi còn nhỏ cũng đã từng xảy ra tình trạng bị liệt tạm thời sau khi tiêm vắc xin, rồi sau đó đột nhiên lại có khả năng bật nhảy cao rất tốt. Những điểu này chẳng phải đều đã làm sáng tỏ được vấn đề rồi hay sao?”

“Tất cả các manh mối đều đã được kết nối với nhau.” Tiêu Lăng uốn thẳng ngực, nói, “Để mình đi tìm bố mình, phải ngay lập tức cử người bao vây công ty này lại!”

“Đừng vội, hình như sau khi xảy ra sự kiện vắc xin lần trước, công ty trách nhiệm hữu hạn bào chế sinh học này đã bị các cơ quan ban ngành có liên quan lấy mẫu vắc xin để kiểm tra.” Tiêu Vọng kiểm tra trên di động rồi nói, “Lúc đó đã không đi điều tra ra vấn đề gì.”

“Em cho rằng, không đi đâu tra ra là chuyện bình thường.” Lăng Mạc nói, “Thứ nhất, Thôi Chấn chỉ cho chất dẫn vào một số lô vắc xin cụ thể chứ không thể cho vào toàn bộ số vắc xin. Thứ hai, em đoán rằng, dạng chất dẫn này bản thân nó cũng không chứa quá nhiều chất nguy hại, chỉ là một loại protein có thể dẫn đến sự biến đổi của gen. Còn việc lấy mẫu vắc xin để đi đâu tra, chủ yếu là để kiểm tra xem trong vắc xin có những thành phần độc hại hay không, còn đối với vắc xin có bản chất vốn là một loại protein và chất dẫn là một loại protein đặc biệt, thì khó mà phân biệt được.”

“Thế thì, có một vấn đề là, chúng ta căn cứ vào đâu để bao vây lục soát một công ty kinh doanh hợp pháp của người ta?” Tiêu Vọng hỏi.

“Đối tượng tình nghi phạm tội số 1 của chúng ta đang ở trong công ty của họ mà!” Tiêu Lăng đưa tay giơ lên phần màn hệ thống quản lý thông tin cảnh vụ, nói: “Thông tin đăng ký hộ tịch của Thôi Chấn cũng là địa chỉ của công ty này”.

“Trông thật trẻ trung nhỉ.” Lăng Mạc chụm đầu vào liếc nhìn tấm ảnh hộ tịch của Thôi Chấn. Trong ảnh là một khuôn mặt hình trái xoan thanh tú, mái tóc ngắn, nhìn như mới ngoài 30 tuổi. Cậu phát hiện Đường Đang Đang cũng đang chăm chú nhìn vào bức ảnh. Đối với cô mà nói, Thôi Chấn không phải là người lạ lẫm gì, song cô chưa từng phát giác được rằng giữa bố mình và cô Thôi lại có mối quan hệ ràng buộc sâu sắc đến như vậy... Bao nhiêu năm nay, bố đã giấu mình làm những chuyện gì đây?

Cảm thấy ánh mắt quan sát của Lăng Mạc, Đường Đang Đang ngẩng đầu lên, vẻ thản nhiên như không có chuyện gì, tiếp tục quay trở lại dõi theo cuộc thảo luận của anh em nhà họ Tiêu.

“Nhưng mà, em nghĩ xem. Sơn Tiêu đã bị bắt hơn 10 ngày nay rồi. Trong khoảng thời gian hơn 10 ngày đó, Thôi Chấn đã tự mình tổ chức

hoạt động cướp tù nhân, sau đó thì bỏ trốn, rồi lại bị trọng thương. Như vậy, chắc chắn cô ta đã không còn làm việc tại công ty nữa.” Tiêu Vọng nói, “Nếu đã không còn làm việc ở công ty, vậy em định dựa vào cái gì để kiểm tra một công ty chỉ vì một người không liên quan?”

“Chúng ta phải tìm cách để kiểm tra.” Lăng Mạc nói, “Tuy cô ta không ở công ty, nhưng xem xét từ tình huống vụ án mạng trong khu rừng thì rất có khả năng cô ta đã quay lại Nam An và hiện giờ đang dưỡng thương. Hiện giờ cách duy nhất để chúng ta có thể tìm thấy cô ta, chính là công ty này. Đi điều tra trong công ty, tìm được địa chỉ nơi ở của Thôi Chấn ở Nam An, nói không chừng sẽ phát hiện được điều gì đó.”

“Nhưng mà, phạm là làm chuyện gì cũng phải tuân theo pháp luật.” Tiêu Vọng nói, “Chúng ta buộc phải hành động trong khuôn khổ của luật pháp.”

“Vâng, em hiểu, trình tự hợp pháp là điều quan trọng nhất.” Lăng Mạc gật đầu đồng ý.

“Nếu như lấy được chứng cứ, trình tự buộc phải hợp pháp. Nhưng mà, chúng ta chỉ là tìm kiếm vài manh mối nhỏ kiểu như sợi tơ con kiến mà thôi, tìm kiếm manh mối thì không có nhiều phạm vi khuôn khổ như vậy chứ.” Tiêu Lăng cười ranh mãnh.

Tiêu Vọng nhìn cậu em trai, cười cười nói: “Ngày mai chúng ta nghỉ cả ngày, bọn em muốn làm gì thì làm, anh không quản nữa.”

Tiêu Lăng và Lăng Mạc cùng nhìn nhau cười.

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Lăng lái chiếc Đỉnh Vạn Cân đưa Lăng Mạc chạy thẳng đến Công ty trách nhiệm hữu hạn bảo chế sinh học Hồng Cảnh

thành phố Nam An. Trên đường đi, Lăng Mạc hỏi: “Cậu có kế hoạch gì chưa, cũng phải nói trước cho mình còn biết chứ.”

Tiêu Lăng kinh ngạc nhìn sang Lăng Mạc, nói: “Này, cậu là người phân tích, mấy việc này lẽ ra là phải do cậu suy nghĩ tính toán chứ?”

“Cậu vẫn chưa nghĩ ra cách gì?” Lăng Mạc nói, “Chưa nghĩ ra cách gì mà hôm qua còn cười giễu gì tôi chứ?”

“Mình có cười giễu cậu lúc nào đâu?” Tiêu Lăng nói.

“Thật chịu cậu rồi đấy, chẳng có lấy một kế hoạch mà lại trực tiếp xông tới như thế này à?” Lăng Mạc nói, “Công ty này sau lần bị thanh tra đợt trước, chắc chắn rất mâu thuẫn và khó chịu với các cơ quan hành chính. Là một doanh nghiệp bào chế sinh học, nếu đã bị kiểm tra mà không tìm ra vấn đề gì, thì chắc chắn họ sẽ càng thêm mạnh mẽ hơn miệng. Nếu như chúng ta trực tiếp giới thiệu danh tính của mình, bọn họ sẽ không cung cấp bất cứ chỉ dẫn hay giúp đỡ gì cho chúng ta đâu. Giả thành nhà báo đến phỏng vấn cũng không được, dù gì thì xu hướng của dư luận lần trước đã khiến cho công ty này tổn thất không ít, họ cũng rất dè chừng và khó chịu với cánh nhà báo.”

“Được rồi được rồi, trêu cậu thôi, tối qua mình đã chuẩn bị đầy đủ đạo cụ rồi.” Tiêu Lăng chỉ tay về hàng ghế phía sau.

Trên hàng ghế phía sau để một cuộn vải màu trắng, không nhìn rõ được bên trên viết gì.

Một lúc sau, chiếc Đỉnh Vạn Cân đã chạy tới cổng chính của công ty bào chế sinh học, Tiêu Lăng đỗ xe vào một góc khuất, rồi cầm miếng vải trắng cùng Lăng Mạc đi về phía cổng chính.

Lúc này đúng vào giờ đi làm, phía cổng công xưởng thường có từng tốp hai hay ba công nhân đến làm việc đi ngang qua. Hai đầu miếng vải trắng có hai thanh tre, Tiêu Lăng đưa cho Lăng Mạc giữ một đầu, sau đó bản thân cậu thì cần lấy thanh tre ở đầu còn lại ra sức kéo. Một tấm băng rôn dài màu trắng được hai người kéo căng ra.

“Doanh nghiệp lòng dạ đen tối bóc lột nhân viên, trả lại tiền mồ hôi nước mắt cho chúng tôi!”

Lăng Mạc nhìn tấm băng rôn, sắc mặt xám đen, cất giọng châm biếm: “Tôi còn tưởng cậu có ý tưởng gì hay ho cơ, bày vẽ một hồi cuối cùng hóa ra kéo tôi đến đây ăn vạ y tế!”

“Cái mặt phải ra vẻ đau khổ hơn chút nữa.” Tiêu Lăng khế nhắc, “Mình nói cho cậu biết, chiều này là dễ xử nhất rồi, công ty bọn họ vừa trải qua một trận bão dư luận, nên chắc chắn sẽ rất coi trọng những vụ việc kiểu như thế này. Không tin cậu xem, chỉ một lúc nữa thôi là chủ tịch hội đồng quản trị sẽ ra đây.”

Quả nhiên, vừa nói dứt lời, đã thấy một người đàn ông hơn 50 tuổi, đeo mắt kính, âu phục chỉnh tề, trông rất phong độ đi ra khỏi cổng.

“Hai cậu thanh niên này là ai vậy?” Người đàn ông tuy cố gắng tỏ vẻ thân sĩ lịch sự, nhưng cũng không che giấu nổi thái độ tức tối khó chịu trong mắt, “Tôi không hề quen biết các cậu, các cậu cũng chưa từng làm việc ở công ty chúng tôi, sao tôi lại bóc lột các cậu được chứ?”

“Ông không biết tôi, nhưng ông biết Thôi Chấn chứ.” Lăng Mạc cất giọng đầy vẻ đau khổ, “Bà ấy là nhân viên lâu năm làm việc ở chỗ các ông mấy chục năm rồi.”

Lăng Mạc mới r ồi còn đang mặt mũi xám đen mà giờ chỉ trong khoảnh khắc đã nhập vai ngay được. Màn biểu diễn này của cậu khiến Tiêu Lăng suýt chút nữa thì bật cười thành tiếng.

“Thôi Chấn? Các anh là gì với Thôi tổng?” Người đàn ông không để ý tới điệu bộ khó xử vì cố nhịn cười của Tiêu Lăng, mà hỏi lại bằng giọng cảnh giác.

“Mẹ tôi.” Lăng Mạc nói.

Tiêu Lăng bật cười thành tiếng, sau đó vội vàng làm bộ ho hắng, khạc nhổ hòng lấp liếm.

“Đấy ông xem, đến cậu em họ của tôi cũng bị nhiễm bệnh r ồi, lại nôn ọe ra r ồi đấy.” Lăng Mạc nét mặt đau khổ tiếp tục nói.

“Mẹ cậu?” Người đàn ông tỏ vẻ hồ nghi nói, “Không thể nào chứ. Thôi tổng làm việc ở chỗ chúng tôi đây hơn hai mươi năm r ồi, sao tôi không biết là bà ấy đã kết hôn? Sao tôi lại không biết bà ấy còn có một cậu con trai nhỉ?”

“Đương nhiên là ông không biết r ồi.” Lăng Mạc nói, “Tôi không có bố, hơn thế mẹ tôi đến đây làm việc từ khi còn trẻ, lúc đó tôi vừa mới chào đời. Ông nói xem, sự việc như vậy, nói với các ông thế nào đây? Ôi, khổ thân mẹ tôi đã vất vả cả đời, đâu là vì tôi cả.”

“Ồ, ra là vậy.” Người đàn ông rất kinh ngạc, cũng chỉ biết cảm thán một câu, một lúc lâu sau vẫn chưa h ồi phục lại được tâm trạng.

Đột nhiên rơi vào im lặng khiến Lăng Mạc có chút lúng túng không biết nên làm gì tiếp theo. Dù sao mọi người cũng còn chưa biết được Thôi Chấn đã rời công ty với lý do gì, cho nên không dám khinh suất đối đáp thêm.

Một lúc lâu sau, người đàn ông bình tĩnh trở lại, hỏi: “Mẹ cậu mắc bệnh gì?”

“Bệnh nghề nghiệp.” Tiêu Lăng nói xen vào.

“Bệnh nghề nghiệp gì? Bệnh nghề nghiệp là phải có giám định đấy.” Người đàn ông nói.

“Ông xem, ông xem, tôi đã nói mà, làm gì có doanh nghiệp nào lại không xấu xa chứ.” Lăng Mạc cất giọng cao hơn, “Mọi người lại đây mà xem đi, doanh nghiệp lòng dạ đen tối đây này! Nhân viên lâu năm làm việc cho ông ta hơn hai mươi năm rồi mà giờ bị ốm không ai thêm quan tâm cả.”

“Có gì từ từ nói, đừng kích động.” Người đàn ông xoa dịu Lăng Mạc.

“Vậy thì ông nói đi, có phải ông không muốn chịu trách nhiệm không?” Tiêu Lăng nói, “Dì tôi đã ốm đau lâu như vậy, các ông ngay đến thăm nom cũng không được một lần. Tôi thấy rõ là các ông đang muốn buông tay mặc kệ không lo rồi!”

“Cậu bé, tôi thực sự không biết sự việc như thế nào!” Người đàn ông vội vàng giải thích, “Thôi tổng là quản lý bộ phận của chúng tôi, tôi thân là lãnh đạo, tuyệt đối không có chuyện bỏ mặc không quan tâm. Các cậu đừng kích động, vào uống chén trà, có chuyện gì thì từ từ nói.”

“Không uống trà, nói luôn ở đây đi.” Lăng Mạc cũng rất ngang ngạnh.

“Thực sự là tôi không biết chuyện mẹ cậu mắc bệnh, bà ấy chỉ đến tìm tôi xin nghỉ phép dài hạn một tháng, lúc đó trông bà ấy cũng không có vẻ gì là ốm đau cả.” Người đàn ông giải thích, “Mẹ cậu là người như thế nào chắc cậu cũng biết, bà ấy không thích tiếp xúc quá nhiều với người khác,

đời sống riêng tư cá nhân cũng không bao giờ nói với ai, cho nên thật sự là chúng tôi không hề biết.”

“Được, tôi tin ông.” Lăng Mạc nghĩ ngợi rồi nói, “Vậy thì dù sao các ông cũng phải đến nhà thăm hỏi bà ấy chút chứ?”

Sắc mặt người đàn ông lộ vẻ khó xử, một lát sau, như đã quyết định xong, ông ta nói: “Được, được, các cậu đợi chút, tôi lên mặc thêm cái áo, rồi đi thăm cùng với các cậu.”

“Đừng đi cùng chúng tôi, các ông đi thăm người ốm, lại đi tay không à?” Lăng Mạc nói, “Các ông đi mua đồ, còn chúng tôi ở nhà đợi. Tránh việc các ông lại bảo chúng tôi ép uống ý nguyện của các ông.”

Nói xong, Lăng Mạc liền khua tay, cùng Tiêu Lăng thu lại tấm băng rôn.

“Ơ mà, nhà các cậu ở đâu vậy?” Người đàn ông hỏi với theo.

“Gì cơ? Làm việc cho ông hơn hai mươi năm rồi, vậy mà ông cũng không biết người ta ở đâu nữa?” Lăng Mạc quay đầu lại khiêu khích, còn làm ra vẻ định mở tấm băng rôn ra tiếp, cậu nói, “Kiểu như ông mà còn dám nói bản thân mình không có lòng dạ đen tối à?”

“Ấy đừng đừng, để tôi đi hỏi, tôi đi hỏi, chắc chắn là biết!” Người đàn ông vội vàng giơ tay ngăn lại.

“Mau lên đây.” Lăng Mạc đe dọa, “Hôm nay mà không tới, ngày mai tôi sẽ không lịch sự tử tế như thế này nữa đâu.”

“Như thế này có ổn không?” Thấy người đàn ông vừa lau mồ hôi vừa quay trở lại công ty, Tiêu Lăng và Lăng Mạc quay về chiếc Đỉnh Vạn Cân, Tiêu Lăng cười hỏi Lăng Mạc, “Cậu thật là một diễn viên giỏi bẩm sinh đấy bái phục, bái phục.”

“Để sinh tồn nên khi còn nhỏ đã luôn phải diễn như vậy, cậu cũng có thể thôi.” Lăng Mạc không mấy bận tâm thản nhiên nói, cậu nhìn chằm chằm về phía cổng qua cửa sổ xe, “Để ý cho kĩ, lúc nữa còn phải bám theo.”

“Lúc nhỏ cậu làm sao? Nói xem nào?” Tiêu Lăng lại nổi hứng tò mò.

Lăng Mạc không trả lời, chỉ chuyên tâm nhìn về phía trước.

Không lâu sau, một chiếc Mercedes chậm rãi đi ra khỏi cổng công ty. Lăng Mạc cần lấy chiếc kính viễn vọng đang để trong lòng, nhìn về phía chiếc Mercedes rồi nói: “Đúng rồi, là người đàn ông ban nãy, lái xe bám theo ông ta. Trong xe còn có một nam, một nữ nữa, có lẽ là người biết chỗ ở của Thôi Chấn.”

Tiêu Lăng không nói thêm gì, khởi động xe bám sát theo chiếc Mercedes.

Lăng Mạc chốc chốc lại dùng kính viễn vọng quan sát tình hình bên trong chiếc xe đằng trước, đồng thời gọi điện thoại báo cáo với Tiêu Văn Thiên, xin giám đốc Tiêu lập tức cắt cử cảnh sát đặc nhiệm chuẩn bị bám theo ở ngã tư phía trước.

Chiếc Mercedes rẽ ngang rẽ dọc đi lòng vòng một hồi rồi tới một khu nhà mái bằng bình dân ở ngoại ô thành phố, sau đó dừng lại ngay bên đường của khu vực này. Một nam một nữ từ trên xe bước xuống, vừa đi vừa chỉ trỏ phác họa với nhau.

“Xem ra, bọn họ cũng không rõ địa chỉ cụ thể của Thôi Chấn, chỉ biết một cách đại khái thôi.” Lăng Mạc nói.

“May mà chúng ta dùng chiêu kích tướng như thế này, chứ nếu mà giới thiệu thẳng danh tính, bọn họ sẽ càng không tiết lộ cho chúng ta bất cứ

đi đâu gì đâu.” Tiêu Lãng lấy khẩu súng ngắn ra kiểm tra lại, rồi nhét vào trong bao súng bên cạnh hông.

“Đi nào, bọn họ đi dò từng cửa nhà rồi.” Lãng Mạc nói xong, mở cửa xuống xe.

Phía trước, hai người đàn ông và một phụ nữ xách theo một túi đồ lớn, đi xuyên qua những con ngõ nhỏ giữa khu nhà mái bằng, vừa đi vừa liên tục xem xét từng cửa nhà, giống như là đang tìm kiếm đích đến. Tiêu Lãng và Lãng Mạc dẫn theo một đội cảnh sát đặc nhiệm, bám sát theo sau từ đằng xa, náu mình nhờ vào khoảng trống giữa các ngôi nhà mái bằng.

Vòng vèo hai lượt trong những con ngõ nhỏ phức tạp quanh co, ba người dẫn đường cuối cùng đã dừng lại trước cửa cổng của một ngôi nhà mái bằng hai tầng, sau khi đối chiếu cẩn thận mấy lần về vị trí và cửa nhà, người đàn ông đi đầu đang chuẩn bị giơ tay ra gõ cửa.

Tiêu Lãng vừa vẫy tay ra hiệu, mấy người đàn ông khỏe mạnh cơ bắp liền ập ngay đến, khiến cho ông chủ công ty bào chế sinh học hoảng sợ đến mức ngất phịch ngay xuống đất.

“Cậu, cậu, cậu.” Ông ta nhìn Tiêu Lãng, không biết nói gì cho phải.

Tiêu Lãng khẽ mỉm cười, giơ ra chiếc huy hiệu của mình, nhỏ giọng nói nhanh: “Tiếp theo đây, các ông chuẩn bị phối hợp đi đầu tra với phía cảnh sát nhé. Ai biết nhà của Thôi Chấn vậy?”

Một cô gái có dáng dấp của nhân viên công sở sợ hãi giơ tay.

“Cô có chắc là ở đây không?” Tiêu Lãng hỏi.

“Kiểm tra địa chỉ này.” Lãng Mạc nói với viên cảnh sát đặc nhiệm đứng phía sau.

“Là một ngôi nhà tự xây không giấy phép, không tra được tên chủ sở hữu.” Viên cảnh sát đặc nhiệm thông qua hệ thống quản lý thông tin cảnh vụ kiểm tra xong liền trả lời.

“Tôi cũng không chắc chắn lắm.” Cô gái trong trang phục công sở khẽ nói, “Tôi đã làm trợ lý cho Thôi tổng mấy năm nay rồi, từ trước tới giờ bà ấy chưa từng nói về hoàn cảnh gia đình của mình, chúng tôi cũng đều không biết bà ấy sống ở đâu. Nhưng hôm qua đột nhiên bà ấy gọi điện thoại cho tôi, bảo tôi mang chiếc máy tính xách tay đang để ở công ty của bà ấy đem tới ngõ này, nói là bà ấy cần dùng. Đây cũng là lần đầu tiên tôi được biết bà ấy sống trong một cái ngõ tồi tàn như thế này.”

“Hôm qua? Hôm qua cô gặp bà ta rồi à?” Tiêu Lăng hỏi.

“Không, là một thanh niên tầm 20 tuổi ra lấy đồ, nói là em họ của Thôi tổng, tôi đã nhìn thấy anh ta đi ra từ cửa ngôi nhà này.” Nữ nhân viên công sở nói.

“Hóa ra các cậu lợi dụng chúng tôi để tìm nơi ở của Thôi Chấn.” Chủ tịch hội đồng quản trị lúc này mới kịp phản ứng lại, nói.

“Hả? Trùng hợp quá, hôm nay trên đường tôi đi làm, còn có một người hỏi tôi về nơi ở của Thôi tổng, nói là cháu họ hàng xa của bà ấy, muốn tìm bà ấy để lấy thuốc nội bộ của công ty.” Nữ nhân viên công sở nói tiếp.

“Người nào đã hỏi cô vậy?” Lăng Mạc ngay lập tức cảnh giác.

“Một người trông có vẻ như là bị thiếu năng trí tuệ vậy.” Nữ nhân viên công sở nói, “Vừa rồi tôi vẫn còn đang băn khoăn cơ, Thôi tổng trước giờ vốn chưa từng tiết lộ chuyện gia đình, mà sao gần đây đột nhiên lại xuất hiện nhiều họ hàng thân thích đến vậy.”

“Là tên ‘Bác sĩ’!” Tiêu Lãng và Lăng Mạc nhìn nhau, cùng lúc đồng thanh nói.

“Cô nói cho hẳn rồi sao?” Lăng Mạc hỏi.

“Tôi chỉ nói ở cái ngõ này chứ không nói là ngôi nhà này, bởi vì nó không có biển số nhà mà, tôi cũng không giỏi biểu đạt.” Nữ nhân viên công sở nói.

“Thôi xong rồi!” Tiêu Lãng nói, “Mọi người lập tức phong tỏa lại mọi đường đi ở bốn phía của ngôi nhà, trọng điểm tìm kiếm tên có khuôn mặt Down. Còn lại hai người đi cùng tôi.”

Nói xong, cậu giơ chân đạp cửa cổng bật mở, rồi dẫn theo Lăng Mạc cùng hai người cảnh sát đặc nhiệm cầm súng xông vào ngôi nhà nhỏ.

Bên trong ngôi nhà nhỏ có vẻ rất sạch sẽ, không giống như một nơi lâu ngày không có người ở, đồ đạc trong nhà cũng được sắp xếp giống như một gia đình bình thường, không phát hiện thấy điểm gì đáng nghi ngờ. Tiêu Lãng và Lăng Mạc mất một phút thời gian kiểm tra một lượt cả tầng trên và tầng dưới, xác định trong nhà không có người.

“Hay là mấy người họ tìm nhầm chỗ rồi?” Tiêu Lãng cất súng đi, có chút thất vọng.

Lăng Mạc nghĩ ngợi rồi nói: “Không, ngôi nhà này chắc chắn có vấn đề”

Lăng Mạc lời Tiêu Lãng tới căn bếp nằm ở tầng 1, nói: “Chúng ta đã xem cả tầng trên tầng dưới, chỉ có hai căn phòng, một cái giường lớn, một cái giường nhỏ. Nhưng cậu hãy nhìn xem tủ bát ở trong phòng bếp, rồi nấu cỗ to thế này, lại cả mười mấy cái bát đầu đang còn ướt nữa. Đi đâu đó

chứng tỏ, có không ít người ăn cơm ở đây, hơn thế nữa còn trong một thời gian dài, nếu không đã không cần phải dùng đến loại nĩa lớn.”

Tiêu Lãng gật gật đầu, nhìn quanh căn bếp, rồi như chợt nhớ ra điều gì, cậu đột nhiên chạy lên lầu, lại nhìn lại căn phòng tương ứng, kêu to: “Không đúng rồi! Kết cấu ngôi nhà này không đúng rồi! Diện tích của tầng 2 lớn hơn của tầng 1, chứng tỏ bên cạnh phòng bếp ở tầng 1 còn có mật thất.”

Lãng Mạc nhớ lại thì thấy quả thật đúng như lời Tiêu Lãng nói, bèn bắt đầu gõ gõ dò tìm trên bức tường gạch trong căn bếp.

“Ở đây, ở đây, nhìn giống như là một khe nối gạch, thực ra là một khe cửa.” Tiêu Lãng nhanh chóng phát hiện được những tiếng gõ vào bức tường hiển thị âm thanh không giống nhau, nên đã tìm thấy vị trí có mật thất. Nhưng còn đang chưa biết làm sao để mở được cánh cửa này.

“Có lẽ xung quanh đây phải có chốt mở cửa.” Lãng Mạc mở từng ngăn tủ bếp ra tìm kiếm.

“Cậu thật là lè mề, mất nhiều thời gian quá vậy.” Tiêu Lãng trong khi còn chưa nói xong thì đã giơ chân lên đá vào bức tường gạch. Cùng với tiếng đồ ầm ầm vang loạn lên, gạch cát và mùn cửa vỡ vụn rơi tràn ra khắp nền nhà.

Có điều, hiện ra trước mắt là một lối vào giờ đã tan hoang.

Lãng Mạc lắc đầu ngán ngấm, rút khẩu súng ngắn bên thắt lưng ra.

Trong lòng Lãng Mạc vẫn luôn hoài nghi, bởi vì xét theo kết cấu trên dưới của cả ngôi nhà thì thấy, diện tích căn mật thất này cùng lắm chỉ tầm hai mét vuông, một căn mật thất nhỏ như vậy, xem ra không có tác dụng lớn lắm. Tuy nhiên, sau khi Tiêu Lãng đập vỡ bức tường, Lãng Mạc đã

hiều ra sự việc. Đây không phải là một căn mật thất, mà chỉ là lối vào chạy thẳng đến căn phòng bí mật dưới lòng đất.

4

Đây là một không gian dưới lòng đất do con người tự tạo dựng lên, có lịch sử cũng đến vài năm rưỡi. Từ cửa đi vào, ngay phía đối diện trước mặt là lối cầu thang lên xuống, phía cuối cầu thang là một hành lang, trên nóc có đèn led chiếu sáng. Phía bên phải hành lang có ba cánh cửa, lần lượt tương ứng với ba căn phòng bí mật. Bên ngoài cánh cửa thứ nhất là một bức tường đã mọc xanh, trên bức tường treo ba chữ lớn màu đen, “*Người gác đêm*”.

Tiêu Lãng tiến vào trước nhất, cậu cầm súng đi xuyên qua hành lang, lần lượt đập tung cánh cửa đi vào căn phòng thứ nhất, nhưng trước mặt cậu nhìn thấy chỉ là một gian phòng trông giống một văn phòng làm việc, bên trong không có một ai.

Tiêu Lãng lại lao ra khỏi cửa nhanh như tên bắn, đập tung cánh cửa đi vào căn phòng thứ hai.

Bên trong căn phòng bí mật thứ hai, có đặt mấy chiếc giường. Trong phòng vẫn không có ai, cũng không có gì khác thường, nhưng vừa bước vào cửa lập tức có thể ngửi thấy ngay mùi cao su bị đốt cháy khét lẹt.

Cùng lúc đó, Lãng Mạc mang súng xông vào căn phòng thứ ba. Bên trong vẫn là mấy chiếc giường và một số đồ dùng hàng ngày, cũng tuyệt nhiên không thấy tung tích của bất cứ người nào.

“Chẳng nhẽ đám người này biết chúng ta đến nên đã bỏ chạy trước rưỡi? Nhưng ở đây xem ra đâu còn lối đi nào khác nữa chứ.” Lãng Mạc

trầm tư, rồi lại chợt có suy nghĩ khác. “Không đúng, Thôi Chấn đột nhiên để lộ ra nơi ở của chính mình, hành vi này tại sao lại kỳ quái vậy nhỉ?”

“Tiếng gì vậy?” Chỉ nghe thấy một tiếng kêu lớn của Tiêu Lăng ở phòng bên.

Lăng Mạc vội vàng chạy sang, nhìn thấy Tiêu Lăng đang ra sức xô dịch một chiếc giường.

Hóa ra, bên dưới chiếc giường lại là một miệng ống thông xuống dưới mặt đất. Có đi ầu, đây rõ ràng không phải lại là một lối đi bí mật, mà là một đường ống thông khí của căn phòng dưới lòng đất này. Bởi vì miệng ống chỉ có kích cỡ to bằng một chiếc máy tính xách tay, một người trưởng thành không thể nào chui lọt qua được. Rõ ràng, trong căn hầm dưới lòng đất do con người xây dựng lên này đã được thiết kế dự phòng một số đường ống thông khí, đảm bảo cho việc cung cấp dưỡng khí cũng như thải ra khí CO₂ bên trong căn hầm.

Có đi ầu, thính giác nhạy bén của Tiêu Lăng xác nhận chắc chắn có tiếng ma sát khó hiểu ở bên trong đường ống thông khí này.

“Bên trong có người?” Trong khoảnh khắc, Tiêu Lăng nhớ tới những ô cửa sổ chống trộm tại hiện trường khép kín nọ. Phải rồi, còn có một kẻ như tên Bác sĩ, một kẻ có thuật co thân!

Tiêu Lăng ép dán mình xuống dưới gầm giường, soi đèn pin cầm tay chiếu thẳng vào đường ống thông khí một lúc, quả nhiên, cậu phát hiện thấy một bóng đen, trông như một con nhện lớn đang men theo đường ống bò về phía trước. Tiêu Lăng nhất thời nôn nóng, những muốn cũng chui vào trong đó. Tuy nhiên, một đường ống mà ngay cả đứa trẻ 3 tuổi muốn chui vào còn khó khăn, thì một thanh niên cao to cơ bắp như cậu không thể nào mà chui vào được.

“Đứng lại! Còn động đây là tao nổ súng đấy!” Tiêu Lãng hét to vào trong đường ống.

Nhưng bóng đen bên trong ống thông khí dường như không đoái hoài gì tới lời cảnh báo của Tiêu Lãng, cứ bò một mạch về phía trước. Tiến về phía trước 5 mét nữa là sẽ tới đoạn gấp khúc 90 độ hướng lên phía trên của đường ống. Một khi qua được đoạn gấp khúc này, Tiêu Lãng sẽ không thể nhìn thấy hắn ta nữa rồi.

Lúc này còn không ra tay, thì lúc nào mới ra tay đây? Tuy rằng cảnh sát Trung Quốc rất thận trọng trong việc dùng súng đạn, nhưng lúc này không cần nhắc được nhiều hơn nữa. Tiêu Lãng giơ tay giương súng nhằm thẳng vào bóng đen bắn liên hai phát súng.

Pằng pằng!

Keng keng!

Ngay sau hai tiếng súng nổ, là hai tiếng va chạm của kim loại đánh thép vang lên. Rõ ràng, “Con nhện lớn” này đã sớm có sự phòng bị từ trước khi tìm cách tháo chạy qua đường ống thông khí, nên đã dùng đồ vật bằng kim loại che chắn ngay phía sau nó.

“Mẹ kiếp! Còn cần theo cả chảo à? Mày nghĩ mày đang chơi game à?” Tiêu Lãng đang chuẩn bị giơ súng lên bắn tiếp, đột nhiên cảm thấy một bóng đen rất nhỏ đang trực tiếp lao thẳng tới con người của cậu. Tiêu Lãng phản ứng cực nhanh, né người tránh ngay sang một bên, rồi đưa hai tay lên che mắt lại. Nhưng cũng rất nhanh sau đó cậu phát hiện giữa bàn tay của mình bị một chiếc phi tiêu nhỏ xúu đâm vào. Rõ ràng đây là đòn phản kích của “con nhện lớn” kia.

“Tiêu xảo.” Tiêu Lăng nhanh chóng rút phi tiêu ra, toan cầm lại súng, nhưng chỉ trong nháy mắt cậu cảm thấy cánh tay mình không còn sức lực để nhấc lên nữa, ý thức cũng bắt đầu dần trở nên mơ hồ. Cậu thầm nghĩ, không ổn rồi, bị trúng độc rồi, cái món đồ chơi này sao mà giống trong tiểu thuyết võ hiệp vậy? Thế là, cậu cố hết sức mình quay đầu lại hét lên với Lăng Mạc: “Mau, mau kiểm tra đường ống... kiểm tra đầu ra đường ống...”

Lời còn chưa dứt, mọi thứ trước mắt cậu tối sầm lại, Tiêu Lăng ngã lăn ra đất.

Khi Tiêu Lăng tỉnh lại, phát hiện thấy xung quanh mình một màu trắng xóa, rõ ràng là đang nằm trên giường bệnh trong bệnh viện. Ngay bên cạnh giường là mẹ cậu lúc này khuôn mặt vẫn đầy vết nước mắt đang nhìn cậu đầy lo lắng. Khi thấy cậu mở mắt ra, bà ngay lập tức từ sự âu lo chuyển sang mừng rỡ, quay người bước ra ngoài để gọi bác sĩ. Còn phản ứng đầu tiên của Tiêu Lăng là ấn điện thoại di động ở bên cạnh người lên để xem, điện thoại hiển thị lúc này đúng 7 giờ sáng.

Xem ra, cậu đã nằm ở đây gần hai mươi tiếng đồng hồ rồi, cũng không biết được mọi người đã bắt được “con nhện lớn” đó hay chưa. Tiêu Lăng thử động dậy tay chân, tuy rằng vẫn còn hơi khó khăn, nhưng mà dường như đã không còn đáng lo ngại nữa. Thế là cậu ngẩng bật dậy rời khỏi giường, tiến thẳng đến cửa phòng bệnh rồi lao đi.

“Tiêu Lăng! Tiêu Lăng, con quay lại ngay cho mẹ!” Tiếng gọi của Bác Như Hy liên tục vang lên phía sau cậu.

“Mẹ, con không sao, con khỏe lắm rồi, con lấy chìa khóa xe của mẹ rồi.” Tiêu Lăng giờ chiếc chìa khóa xe trong tay lên, rồi không hề quay đầu lại, cậu lái xe lao nhanh ra khỏi bệnh viện theo lối đi ưu tiên.

Trở về tổ chức, Tiêu Lãng thấy mọi người đang ngồi tập trung lại với nhau để chuẩn bị họp.

“Sao em lại tới đây?” Tiêu Vọng nhìn thấy Tiêu Lãng trước tiên, vội vàng đi tới bên cạnh em trai kiểm tra nốt kim châm khiến cậu đã bị thương.

“Em không sao, không sao.” Tiêu Lãng tránh né bàn tay của anh trai, nói bằng giọng thản nhiên không mấy bận tâm.

“Cậu cứ thích cậy mạnh, nguy hiểm như vậy mà cậu cũng không sợ.” Đường Đương Đương cũng đi đến bên cạnh Tiêu Lãng, chăm chú quan sát sắc mặt cậu.

“Ôi chà, đại tiểu thư, mình rất lợi hại đấy! Kẻ có thể giết nổi mình á, còn chưa ra đời đâu nhé!” Trong lòng Tiêu Lãng cảm thấy rất ấm áp, ra sức vỗ vỗ vào ngực, không ngờ lại vỗ đến nổi bản thân cậu liền ho luôn mấy tiếng.

“Đúng rồi, thế nào rồi?” Tiêu Lãng có chút xấu hổ, bèn hỏi Lăng Mạc.

Lăng Mạc nhún vai, nói: “Tình hình rất phức tạp, cậu định hỏi cái gì thế nào rồi cơ?”

“Bắt được con nhện to ấy chưa?” Tiêu Lãng hỏi.

“Con nhện?” Lăng Mạc nghĩ ngợi giây lát, biết là Tiêu Lãng muốn hỏi đến chính là tên “Bác sĩ” đã chạy trốn qua đường ống thông khí, bèn nói, “Cũng hết cách rồi, không có sơ đồ kết cấu ngôi nhà, thế nên khi chúng tôi tìm được đầu ra của đường ống thông khí thì hẳn ta đã sớm chạy mất tăm mất tích rồi.”

“Ôi, lỗ to rồi. Nếu như em bắn thêm vài phát súng nữa có lẽ đã có thể hạ gục được hắn ta.” Tiêu Lãng quá đổi thất vọng, chán nản đặt móng ngón phịch xuống ghế.

“Cậu đừng nói như thế. Chúng tôi đâu lo lắng đến chết đi được.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Bác sĩ nói nếu như hôm nay mà cậu không tỉnh lại thì rất nguy hiểm đấy.”

“Sao em lại có thể không tỉnh lại chứ?” Tiêu Lăng không mấy lo lắng bận tâm, “Trúng độc sơ sơ thôi mà.”

“Độc sơ sơ?” Nhiếp Chi Hiên cười méo xẹo, “Đó là loại dung dịch làm dẫn cơ mà bệnh viện đã bỏ không đưa vào sử dụng đấy. Loại dung dịch này dùng làm thuốc gây mê trong phẫu thuật thì rất tốt, song lượng thuốc sử dụng rất khó khống chế. Chỉ cần hơi nhiều hơn một chút thôi, sẽ gây chết người. Loại tiêu độc mà hần ta sử dụng là loại lợi dụng lực quán tính ở đuôi phi tiêu để đẩy dung dịch làm dẫn cơ chứa bên trong phi tiêu vào cơ thể thông qua lỗ nhỏ ở đầu phi tiêu, cho nên lượng thuốc càng lớn! Cậu trúng thương ở bàn tay, do phần mô mềm ở bàn tay dày đặc, nên lượng thuốc được đẩy vào không nhiều, thêm vào đó cậu đã rút được tiêu ra rất nhanh, cho nên mới không bị ngấm phần lớn lượng thuốc trong phi tiêu vào trong cơ thể. Cho dù là như vậy, mà cậu cũng đã hôn mê cả một ngày một đêm đấy thôi! Thật quá nguy hiểm!”

“Thế Đồng Quân chạy đâu rồi?” Mọi quan tâm của Tiêu Lăng thường không giống người khác.

“Không biết đâu mà tìm.” Trình Tử Mặc nói, “Gần đó chỗ nào có camera giám sát thì đâu hỏng cả, có lẽ là đã bị ai đó phá hỏng.”

“Bây giờ họp thôi, cùng nhau trao đổi một chút về tình hình công việc hôm qua của mọi người, không nói phân tán như vậy nữa.” Tiêu Vọng bật máy chiếu đang để trên bàn, rồi nói với mọi người. “Lăng Mặc, cậu nói trước đi.”

Lăng Mạc gật đầu rồi nói: “Sau khi đưa Tiêu Lăng đi, chúng tôi đã tiến hành kiểm tra toàn bộ hiện trường, không phát hiện thêm được kẻ nào khác nữa. Bốn đường ống thông khí trong tầng hầm hiện trường cũng đều được kiểm tra hết, chỉ có trên thành đường ống ở hiện trường trung tâm là có vết xước, dấu vết chứng tỏ có kẻ đã chui qua.”

“Thế là mất công toi, chả tóm được tên nào.” Tiêu Lăng giơ tay về bất mãn.

Lăng Mạc thờ dài nói: “Theo như phán đoán của chúng tôi về tình hình hiện trường, căn phòng này gần đây có một số người từng ở. Nếu tính tất cả số giường ở dưới tầng hầm và ở các phòng trên mặt đất, thì có thể ở được mười người. Có đi đâu, không thể phán đoán được rốt cuộc là có bao nhiêu người đã từng ở đây. Về điểm này, chúng tôi đã lấy được rất nhiều vật chứng tại hiện trường có thể lưu lại mẫu DNA, và đang cho tiến hành xét nghiệm. Vì lượng công việc cực lớn, cần phải mất một khoảng thời gian.”

“Mẹ mình vẫn đang trong bệnh viện cơ.” Tiêu Lăng nói.

Lăng Mạc gật đầu, nói: “Tình trạng cậu lúc đó gần như nửa sống nửa chết, mẹ cậu rất lo lắng, bà đã giao hết công việc cho cấp dưới làm rồi. Bố cậu cũng coi đây như là cái cớ để cho mẹ cậu được nghỉ ngơi. Bà ấy gần đây cũng quá mệt mỏi rồi.”

Tiêu Lăng nói với giọng không phục: “Làm sao mà nửa sống nửa chết được? Mình mà cũng đến nỗi nửa sống nửa chết á?”

Lăng Mạc không để ý tới Tiêu Lăng, tiếp tục nói: “Có đi đâu, theo tôi phân tích, nhóm người này cũng chỉ ở đây tạm thời thôi. Hiện trường không phát hiện thấy dấu vết của những đứa trẻ bị bắt cóc khác, không có

trang thiết bị cần thiết để chăm sóc trẻ em, không có địa điểm huấn luyện. Từ đồ đạc sắp xếp tại hiện trường cho thấy, cũng không thấy dấu hiệu chứng tỏ từng có rất nhiều người sinh sống lâu dài. Tôi phán đoán rằng, đây chỉ là hang ổ tập kết tạm thời của *Người gác đêm đen tối*, chứ không phải là đại bản doanh che giấu những đứa trẻ bị bắt cóc để tiến hành cải tạo gen, đại bản doanh có lẽ là ở một nơi khác.”

“Vậy tại sao đám người này không đến đại bản doanh, mà lại đến cái hang ổ này? Chúng ta cũng đâu có manh mối gì để biết được đại bản doanh đâu.” Tiêu Lăng nói.

“Đây thực sự là một vấn đề” Lăng Mạc nói, “Trong trường hợp đại bản doanh vẫn chưa bị lộ, lại đến ẩn náu ở chỗ này, thì khả năng lớn nhất, chính là bọn chúng đến đây vì một nhiệm vụ nào đó. Hoặc là, người của đại bản doanh và bọn chúng không cùng hội với nhau, cho nên không thể về được.”

“Đúng thế, là một thành viên của *Người gác đêm đen tối* như tên ‘Bác sĩ’ cũng phải thông qua hỏi thăm trợ lý của Thôi Chấn mới biết được địa chỉ của hang ổ tạm thời này, chứng tỏ trước đó hắn cũng không biết gì về nơi này. Tên ‘Bác sĩ’ xuất hiện ở hiện trường lúc này, rõ ràng là để giết Thôi Chấn.” Tiêu Lăng nói.

“Bởi Thôi Chấn đã không còn ở đó, nên tên ‘Bác sĩ’ đã làm những việc khác.” Nhiếp Chi Hiên nói.

“Đúng rồi, việc tìm kiếm tại hiện trường thế nào?” Lăng Mạc hỏi.

“Việc khảo sát hiện trường phát hiện ra mấy vấn đề” Nhiếp Chi Hiên nói, “Một là, tại hiện trường có máy tính để bàn và máy tính xách tay bị phá hủy, là vừa mới bị phá hủy xong, có lẽ là do tên ‘Bác sĩ’ thực hiện. Còn về việc trong máy tính có những dữ liệu gì, có thể khôi phục lại hay không,

còn phải đợi Đang Đang xem đã. Hai là, tại hiện trường phát hiện được miếng bông gạc y tế còn dính máu, qua phân tích kiểm tra, đây là miếng bông gạc Thôi Chấn dùng để thay thuốc. Từ lượng xuất huyết cho thấy, Thôi Chấn có lẽ là đã không còn nguy hiểm tính mạng, vết thương nghiêm trọng như thế, còn chưa được tiến hành điều trị chính thức, mà đã có thể khỏi được, có gì đó thật khó tin.”

“Có năng lực tự hồi phục... Không lẽ đây là năng lực biến đổi của cô ta?” Lăng Mạc phỏng đoán.

“Nếu mà cô ta là thủ lĩnh, vậy có khả năng là người xuất hiện tình trạng biến đổi năng lực sớm nhất, từ đó mới mang “kinh nghiệm thành công” của bản thân áp dụng sang cơ thể những đứa trẻ bị bắt cóc khác.” Tiêu Vọng khẳng định.

“Thứ ba,” Nhiếp Chi Hiên nói tiếp, “chúng tôi đã tìm thấy một số đồ vật linh tinh khác tại hiện trường, ví dụ như vỏ hộp Mylikes, hay như vỏ hộp đựng loại thuốc cần sử dụng trong thời gian dài để giảm đau do chứng bệnh loãng xương*.”

“Mylikes?” Tiêu Lăng hỏi, “Ồ rồi, các chứng cứ đầu đã kết nối lại với nhau. Cô ta có thói quen ăn vặt món Mylikes.”

“Vậy loại thuốc đó nói lên điều gì?” Lăng Mạc hỏi.

“Tôi có một suy đoán, không biết có chính xác hay không.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Ngoài năng lực biến đổi, các thành viên của *Gác đen* hình như đều mắc phải một số chứng bệnh nghiêm trọng. Giả sử như căn bệnh của Thôi Chấn chính là chứng loãng xương nặng, thì có thể thấy ngay rằng, cuộc sống của cô ta rất thống khổ. Sự đau đớn toàn thân khủng khiếp sẽ khiến cô ta sống không bằng chết.”

“Đây có thể là tác dụng phụ của những kẻ biến đổi.” Lăng Mạc nói.

“Đúng, có đi đâu trọng điểm không phải là việc này.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Tôi đang đoán rằng, việc tên ‘Bác sĩ’ tiến hành cắt rời thi thể của Chu Thúy, ngoài việc để tiện đem vứt bỏ ra, liệu có thể còn mục đích nữa là muốn “kiểm chứng” hay không? “

“Ý của anh là, tên ‘Bác sĩ’ biết về tác dụng phụ của cô ta, và bởi vì phần thi thể kia đã bị hủy hoại hết cả khuôn mặt và dấu vân tay, nên dù cho đã xác định được DNA qua mẫu máu lấy từ tim, song tên ‘Bác sĩ’ vẫn không yên tâm. Hắn đã dùng phương thức cắt rời tứ chi sau đó xem xét tình trạng loãng xương tại các khớp để phán đoán người chết có phải là Thôi Chấn hay không?” Lăng Mạc có phần kinh ngạc.

“Rất có lý.” Tiêu Vọng nói, “Nếu không thì tại sao sau khi đã cắt rời thi thể mà tên ‘Bác sĩ’ vẫn phải tiếp tục tìm kiếm tung tích của Thôi Chấn? Hơn thế tên ‘Bác sĩ’ này cũng không hề muốn đối đầu căng thẳng với phía cảnh sát, cho nên sau khi hắn ta biết được người chết không phải là Thôi Chấn, thì vẫn kiên nhẫn xử lý che giấu thi thể.”

“Bọn chúng quả nhiên là chia hai phe mà. Thế này thì càng phức tạp hơn rồi. Bên phía Thôi Chấn vẫn còn bao nhiêu kẻ chưa tóm được, lại thêm bên này nữa.” Tiêu Lăng có vẻ lo lắng trong lòng.

“Tử Mặc, Đang Đang, tình hình chỗ các em thế nào?” Tiêu Vọng hỏi.

“Về phía tôi đã qua bên Sở Công an thành phố nghiên cứu chiếc vòng đeo tay.” Trình Tử Mặc nói, “Trong chiếc tủ tại hiện trường có để một chiếc hộp nhỏ tinh xảo, bên trong đựng một chiếc vòng đeo tay đã bị phá hỏng. Sau khi kiểm tra, thấy rằng nó đã bị phá hủy hoàn toàn rồi. Có đi đâu, không phải là hiện tượng tự nổ gây ra phá hủy, mà là dạng phá hủy cơ học.

Thế nên, nếu như tôi đoán không nhầm thì đây chính là chiếc vòng đeo tay của thầy Đường.”

“Giữ lại làm kỷ niệm?” Tiêu Lăng trầm ngâm nói, “Chúng tôi những suy đoán của chúng ta về mối quan hệ giữa thầy Đường và Thôi Chấn có khả năng là chính xác. Có đi đâu, nếu như đã giữ lại làm kỷ niệm, tại sao cô ta không mang nó đi theo?”

“Anh cho rằng có hai khả năng.” Tiêu Vọng nói, “Một là, tiếp theo đây Thôi Chấn có khả năng sẽ quyết đấu tới cùng một phen, mang theo nó cũng không có tác dụng gì. Khả năng thứ hai, là cô ta cố ý để lại cái vòng này cho chúng ta, là bởi vì nếu đã bị lộ thân phận, cô ta không nhất thiết phải giấu chiếc vòng đeo tay đi nữa, chỉ bằng để chúng ta chứng minh cho sự trong sạch cho thầy Đường.”

Nói xong, Tiêu Vọng nhìn sang Đường Đang Đang bằng vẻ quan tâm, Đường Đang vẫn đang cụp mắt xuống không có phản ứng gì.

“Cũng có khả năng nữa là cùng tồn tại cả hai yếu tố đó.” Lăng Mạc nói một cách mơ hồ.

Trình Tử Mặc gật đầu nói: “Sau khi kiểm tra, có một điểm có thể khẳng định, đó là toàn bộ bộ phận điều khiển bên trong của chiếc vòng đeo tay này đều là ở trạng thái bị động. Cũng có nghĩa là, nó không thể chủ động thao tác điều khiển được, mà đã bị thao túng từ xa.”

“Không thể chủ động liên lạc với người khác, mà chỉ có thể chịu sự khống chế từ người khác. Điều này hoàn toàn chứng tỏ rằng thầy đã bị lợi dụng, thầy là người không hề biết gì về những chuyện này!” Âm lượng của Lăng Mạc cao lên, cho thấy trong lòng cậu đang vô cùng kích động.

“Xem ra quan điểm của cậu là chính xác.” Tiêu Lang nói, “Chúng cứ này rất thuyết phục.”

“Thế nên, bố không phải là nội gián, ít ra, ông không phải là người có ý phản bội lại tổ chức...” Đường Đang Đang cuối cùng cũng cất lời, cô cố gắng khống chế tâm trạng đang muốn khóc òa lên, áp lực đè nặng bao lâu nay cuối cùng đã có thể vơi dịu đi ít nhĩ ầu.

Tiêu Lãng vỗ nhẹ vào lưng Đường Đang Đang, tỏ ý an ủi.

Đường Đang Đang ý thức được mình còn có nhiệm vụ, bèn đẩy Tiêu Lãng ra, kiên định đứng thẳng lên rồi tiếp tục nói: “Công việc bên chỗ em chủ yếu là tiến hành khôi phục lại chiếc máy tính tại hiện trường. Nhưng mà, bên trong case máy tính để bàn cũng như trên máy tính xách tay tại hiện trường có lẽ đầu đã bị cài đặt một thiết bị gây nổ cỡ nhỏ. Cho nên, bộ phận chính của hai chiếc máy tính đầu đã bị phá hủy, còn để lại dấu vết bị cháy hủy rất nghiêm trọng. Em đã cố thử, nhưng rất khó, em cần chút thời gian để khôi phục số liệu trong ổ cứng của máy tính.”

“Lúc chúng ta tới hiện trường, vẫn còn có thể ngửi thấy mùi cháy khét của cao su, chúng tôi chiếc máy tính này là do tên ‘Bác sĩ’ phá hủy trước khi rời khỏi đó.” Tiêu Lãng nói, “Đi ầu này càng chứng minh rằng, bên phe phái mà tên ‘Bác sĩ’ là một đại diện vẫn luôn muốn che giấu hành vi phạm tội chứ không định gây chuyện xung đột với phía cảnh sát. Việc này là có cùng một bản chất với động cơ của hành vi phân tách thì thể mà anh Nhiếp đã suy đoán.”

“Thôi Chấn này quả thực đã hao tâm tổn trí rất lớn để bố trí nhĩ.” Tiêu Vọng lúc này đột nhiên cất lời, “Cô ta biết là chúng ta sắp sửa xác minh rõ được thân phận của cô ta, đồng thời cũng biết rằng kế hoạch ‘mặn chết thay đào’ dùng người khác chết thay của bản thân đã bị tên ‘Bác sĩ’ nắm

được. Cho nên, cô ta đã cố ý để lộ chỗ ở của mình. Cái kiểu để lộ này thật đúng là một hòn đá bắn trúng mấy con chim. Khiến cho chúng ta bất ngờ giao chiến với tên ‘Bác sĩ’, còn cô ta thì có thể mượn tay chúng ta loại bỏ uy hiếp tiềm ẩn của mình. Mặt khác, còn có thể thành công trong việc đánh lạc hướng chú ý của phía cảnh sát, kìm hãm tinh lực của cảnh sát, để bọn chúng có thêm thời gian. Nếu chúng ta thắng tên ‘Bác sĩ’, thì còn có thể thu thập được dữ liệu trong máy tính của cô ta. Nói không chừng, hành động này của cô ta là muốn thông qua chiếc máy tính để tiết lộ thông tin của phe phái khác nữa, khiến chúng ta phải tốn thêm nhiều công sức để diệt trừ phe phái đối địch của cô ta. Còn cô ta thì có thể ngẩng đầu mà ngư ông đắc lợi rồi.”

“Bọn chúng, có lẽ là đang tranh thủ thời gian để giảm bớt áp lực từ phía cảnh sát đang gây ra cho mình, và lên kế hoạch thực hiện một hành động khác.” Tiêu Lăng nói giọng đầy vẻ thần bí.

CHƯƠNG 8

Đồng hồ đếm ngược của xương và bụi

*Chiều của thời gian đã bị phá vỡ,
Chúng ta chỉ có thể yêu và ngắm nghĩ trong những mảnh vỡ
của thời gian,
Mỗi một mảnh vỡ thời gian đều vận hành theo quỹ đạo của
chính nó, và rồi nhanh chóng biến mất.*

Italo Calvino

1

“Gã đầu trọc này vẽ rất giống, nếu phần cơ Delta hai bên này vẽ căng thêm một chút thì còn giống hơn, có đi đâu cũng không ảnh hưởng tới phán đoán nhĩ.” Tiêu Lăng kinh ngạc nói, “Bức họa tên đầu trọc này rất giống thì có thể hiểu được, vì mình còn nhớ rất rõ. Nhưng mà, bao nhiêu người khác nữa như vậy, thì làm thế nào cậu có thể phác họa ra được chứ?”

Trên chiếc bàn tại phòng họp có khoảng mấy chục tờ giấy vẽ, trên mỗi tờ giấy, đều có một bức phác họa, là từng khuôn mặt người. Trên tay của Tiêu Lăng cầm bức chân dung khuôn mặt của một gã đầu trọc, là chân dung phác họa của tên Đại lực sĩ.

“Theo như những đi đầu chúng ta nắm được hiện giờ, thành viên của *Người gác đêm đen tối* ít nhất còn có Thanh Ưu, Đại lực sĩ, tên Phóng điện, tên Phá sóng. Nhưng rõ ràng, thành viên *Người gác đêm đen tối*

không chỉ có những tên này.” Tiêu Vọng căn cứ vào đặc trưng, lần lượt ghi chú ký hiệu cho từng thành viên *Gác đen* đã từng giao đấu trước đó, rồi nói tiếp, “Nếu nói những đứa trẻ bị bắt cóc sinh trước năm 2000 đầu đã tham gia hành động, vậy thì số còn lại cũng phải còn đến cỡ chục tên nữa, còn nếu tính thêm cả những đứa trẻ bị bắt cóc mà chúng ta chưa nắm được nữa, thì số lượng sẽ còn nhiều hơn. Từ hang ổ của *Người gác đêm đen* tôi có thể thấy, bao gồm khoảng chục người. Mà bao nhiêu tên như vậy, chúng ta chỉ biết được mỗi tướng mạo của tên Đại lực sĩ.”

“Đúng vậy, hôm qua A Bố đã phác họa lại theo như những miêu tả của em, em cảm thấy rất giống.” Tiêu Lăng nói.

“Vậy còn những bức phác họa khác thì dựa vào đâu mà vẽ ra?” Lăng Mạc hỏi.

“Cái này, tôi cũng chỉ là thử xem sao thôi, đằng nào thì chúng ta cũng đâu có gì trong tay, cũng không ngại chuyện vẽ không giống gây lạc hướng đi điều tra. Thế nên còn chỗ nào tất chỗ ấy, thử một cơ hội cuối xem sao.” A Bố nói.

“Nhưng cũng không thể cứ vẽ bừa chứ.” Tiêu Lăng vừa lật xem từng bức phác họa chân dung vừa nói.

“Là thế này, chị Bác không phải đã xây dựng một kho dữ liệu DNA nhỏ về những đứa trẻ bị nghi ngờ có liên quan tới những vụ án trẻ em bị bắt cóc hay sao? Tôi bèn cho rằng, nếu như có chân dung phác họa thì chẳng phải sẽ càng có tác dụng hơn ư?” A Bố nói, “Thế nên tôi bèn tìm kiếm tất cả các bức ảnh của những đứa trẻ bị thất lạc có đăng ký mất tích khi đó, có ảnh nghệ thuật, cũng có ảnh chụp cả gia đình. Dù sao những năm 90 cũng đã có trào lưu ra hiệu ảnh chụp hình lưu niệm rồi mà, thế nên hầu hết các đối tượng đó đều có ảnh chụp cả. Sau đó tôi đưa ra đối chiếu một chút, từ

Sơn Tiêu đã bị bắt, rồi đến một số kẻ đã chết như “Kị sĩ u linh”, tên “Tai sát”, tên Da nhân tạo thì thấy rằng, tuy ảnh chụp thời nhỏ của bọn chúng không rõ lắm, nhưng vẫn có thể nhìn ra được dung mạo của bọn chúng sau khi lớn lên. Thế nên, tôi cho rằng, tuy là từ khi còn nhỏ cho đến khi trưởng thành sẽ có sự thay đổi diện mạo rất lớn, nhưng mọi sự thay đổi to lớn đến mấy đều không tách rời với những đặc điểm bản chất cơ bản. Do vậy, tôi đã căn cứ vào dáng vẻ của những đứa trẻ bị bắt cóc khác, để phác thảo chân dung của chúng sau khi trưởng thành.”

“Vậy cũng được à?” Tiêu Lăng bán tín bán nghi.

“Ngoài tên Đại lực sĩ là cậu đã từng gặp qua, và có sự miêu tả của cậu ra, những tên khác đều được tôi vẽ ra căn cứ vào ảnh của bọn chúng khi còn nhỏ. Tuy không biết bọn chúng lần lượt có những năng lực biến đổi gì, nhưng ít ra thì cũng có thể coi đây là một tham khảo.” A Bố nói, “Dù sao chân dung phác họa cũng không phải là ảnh chụp, còn phải kết hợp đặc trưng nổi bật của người này được họa sĩ phác họa ra, cộng thêm với sự tưởng tượng trong đầu của bản thân người nhận biết, thì mới có thể tiến hành đối chiếu xác nhận, cho nên, tôi cảm thấy có những phác họa này dù sao vẫn còn tốt hơn là không có gì.”

“Vậy có mang dán những bức phác họa này ra ngoài hay không?” Tiêu Lăng hỏi.

“Vẫn chưa. Đây là một lá bài trong tay chúng ta, xuất ra quá sớm vào lúc này, e rằng sẽ khiến cho đối phương càng có tâm lý phòng vệ.” Tiêu Vọng nói, “Lúc này chỉ dán bức chân dung phác họa của tên Đại Lực sĩ, đăng thông báo treo thưởng.”

“Những kẻ này hành động bí hiểm, người khác rất khó phát hiện. Thế nên, chúng ta vẫn còn phải nghĩ cách khác nữa. Bước tiếp theo của đám

người này sẽ là làm gì đây?” Lăng Mạc nói.

“Mục đích hành động của bọn chúng đầu xoay quanh việc tìm Đỗ Xá để báo thù, phải chăng bọn chúng vẫn sẽ tiếp tục ra tay đối với Đỗ Xá?” Nhiếp Chi Hiên nói.

Tiêu Vọng lắc lắc đầu, nói: “Nếu mà tiếp tục xoay quanh Đỗ Xá, vậy thì bọn chúng còn quay về Nam An làm gì? Rõ ràng, chuyện báo thù Đỗ Xá thì phải nghĩ cách từ phía nhà tù Kim Ninh chứ, nhưng bọn chúng lại quay về đây rồi.”

“Hay là chúng lại đến tìm Cửu Tuấn Kiệt nhỉ?” Tiêu Lăng cắn đầu bút hỏi.

“Khả năng này không cao lắm.” Tiêu Vọng trầm tư nói, “Thứ nhất là khả năng Cửu Tuấn Kiệt đang ở Nam An không lớn. Thứ hai là bọn chúng đã đánh rã động cò, có lẽ biết được nhà tù Kim Ninh tập trung cải tạo lại những lỗ hổng trong thiết kế, cho dù bọn chúng có lại lấy được sơ đồ đi chăng nữa thì cũng không còn nhiều tác dụng rồi.”

“Vậy tất cả hành động của bọn chúng là vì đi đầu gì đây?” Nhiếp Chi Hiên tỏ ý băn khoăn không hiểu.

“Hiểu biết của bọn chúng về vụ án Đỗ Xá, có lẽ đầu bắt nguồn từ bản hồ sơ vụ án điện tử ở chỗ thầy Đường.” Tiêu Lăng nói, “Trong bộ hồ sơ đó, liệu có còn người nào mà bọn chúng chưa tìm đến để báo thù không?”

“Mấy hôm nay tôi vẫn nghĩ ngợi đến chuyện này.” Lăng Mạc nói: “Nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại thì thấy, những người được đề cập tới trong bộ hồ sơ, có lẽ không còn mục tiêu nào mà bọn chúng muốn tiếp tục báo thù nữa.”

“Như thế thì kỳ lạ quá, vậy bọn chúng quay về đây, chẳng phải là muốn trực tiếp đối đầu ‘cương’ với chúng ta sao?” Tiêu Lăng hỏi.

“Cũng không loại trừ khả năng này.” Tiêu Vọng nói, “Trước giờ bọn chúng luôn có động thái là che giấu mọi hành tung của mình, nhưng từ vụ án mạng trong khu rừng có thể thấy, bọn chúng đã không còn tiếp tục che giấu hành tung nữa rồi. Sau này tới vụ Chu Thúy, bọn chúng cũng không có ý che giấu thì thế, mà là muốn khiến cho chúng ta bị lạc hướng, chỉ có đi đầu là đã bị một lực lượng thứ ba can dự vào mà thôi.”

“Được thôi, tới đây mà ‘cương’ đi! Xem ai sợ ai!” Tiêu Lăng nghiêng răng nói.

“Nếu thực sự là muốn đến để đối đầu trực tiếp, thì ít ra lại là chuyện hay, chí ít sẽ không còn có qu ân chúng vô tội nào bị tổn hại nữa.” Tiêu Vọng như có đi đầu gì suy nghĩ.

Đúng lúc này, Trình Tử Mặc đẩy cửa bước vào. Trước đó, Trình Tử Mặc đã được Tiêu Vọng cử đi làm nhiệm vụ đi đầu tra với tư cách người thu thập tin của tổ chức *Người gác đêm*. Mà mục đích đi đầu tra chính là tìm ra những người đã từng nhìn thấy tên Đại lực sĩ trong cái thành phố Nam An dân cư đông đúc này, từ đó tìm ra hành tung của *Người gác đêm đen tối*, tóm được đuôi của bọn chúng.

Chỉ là mọi người đều không ngờ được rằng, một bức chân dung phác họa bằng bút chì lại đã mau chóng có ngay phản h ồi.

Trình Tử Mặc nói: “Thông cáo treo thưởng đã được thông báo ra ngoài rồi, có người đã từng gặp tên Đại lực sĩ!”

“Ai? Ở đâu?” Tiêu Lăng bật người khỏi ghế.

Trình Tử Mặc không trả lời, đi phăm phăm thẳng tới trước máy tính, mở máy tính và máy chiếu ra, trên màn hình hiện lên bản đồ Nam An, sau đó cô nhanh chóng phóng to tới một khu vực trong bản đồ.

“Đây là khu vực tiếp giáp giữa ngoại ô phía Bắc thành phố Nam An và huyện An Kiều, là khu vực ven sông Nam An, dân cư ở khu vực này chủ yếu quanh năm sinh sống trên mặt nước.” Trình Tử Mặc nói, “Người báo cảnh sát tên là Hà Đại Long, ngày thường vẫn hay giúp mọi người vận chuyển đồ bằng đường thủy, kiếm chút tiền lẻ mưu sinh. Theo như lời anh ta nói, tối hôm qua, thuyền của anh ta đã được tên Đại lực sĩ thuê đi rồi.”

“Thuê?” Tiêu Lăng hỏi.

“Đúng vậy,” Trình Tử Mặc nói, “Anh ta nói là người trong bức phác họa, vào lúc chiều tối hôm qua đã đưa cho anh ta hai vạn tệ, rồi thuê thuyền đem đi. Hai vạn tệ này là tiền đặt cọc, qua mấy hôm nữa khi trả thuyền thì sẽ hoàn trả lại. Tiền thuê là hai nghìn tệ một ngày. Đây là một cái giá tương đối cao, hơn thế, chiếc thuyền nhỏ của Hà Đại Long có giá trị cũng không quá hai vạn tệ, thế nên anh ta đã vui vẻ đồng ý cho thuê rồi.”

“Có chắc là tên Đại lực sĩ không?” Tiêu Vọng hỏi.

“Đúng vậy, anh ta rất chắc chắn.” Trình Tử Mặc nói.

Tiêu Vọng đi đến trước màn hình trình chiếu, chấp tay sau lưng nhìn tấm bản đồ lớn trước mặt, chau mày suy nghĩ.

“Thuê thuyền để làm gì?” Tiêu Lăng hỏi, “Có tận mấy cái cầu bắc qua sông Nam An, không bắt buộc phải đi thuyền qua sông mà. Chẳng lẽ là, để vận chuyển hàng? Vậy cũng không nhất thiết nhỉ, chẳng phải bọn chúng còn biết ăn cắp xe sao? Ăn cắp một chiếc xe tải còn có thể vận chuyển được nhiều hơn một chiếc thuyền nhỏ như vậy, mà lại còn đi nhanh hơn.”

“Giờ thuyền ở đâu? Có thể tìm được không?” Tiêu Vọng hỏi.

“Thuyền của Hà Đại Long là loại thuyền máy thân sắt kiểu đơn giản nhất, không có định vị GPS.” Trình Tử Mặc nói, “Tôi đã thông báo đến Sở Công an thành phố Nam An, bọn họ sẽ cử ca nô trinh sát và máy bay không người lái của phân đội cảnh sát đường thủy tìm kiếm dọc theo sông Nam An. Có đi đâu, không dễ tìm đâu. Dù sao hai bên bờ sông đều là lau sậy cao gấp đôi người, mùa này lau sậy tuy khô nhưng vẫn có tác dụng che giấu. Hơn thế, mấy hôm nay sương mù giăng dày đặc trên mặt sông.”

“Tại sao lại là thuyền, cái này chắc chắn là có nguyên nhân.” Lăng Mạc trầm ngâm xem xét bản đồ, chỉ vào một khu vực nói, “Tử Mặc, cậu thử nhìn xem khu vực trống không trên bản đồ này, liệu có phải là một khu đất cao không?”

Đúng vậy, bản đồ chỉ rõ, ở đây có lẽ là một ngọn núi nhỏ giáp bên sông, độ cao xem chừng cỡ hai chục mét. Bên mặt phía giáp bờ sông, là vách đá dốc.” Trình Tử Mặc đi đầu chỉnh một chút góc độ của tấm bản đồ 3D rồi nói.

“Tại sao lại trống không vậy? Không có chú thích đơn vị địa chỉ gì cả?” Lăng Mạc hỏi.

Trình Tử Mặc lắc lắc đầu.

Đường Đương Đương nói xen vào: “Mình tra rồi, nơi này có lẽ là địa phận thuộc vệt tập đoàn khai thác khoáng sản huyện An Kiêu.”

“Khoáng sản An Kiêu? Đó chẳng phải chính là doanh nghiệp đang sự trong vụ án Bóng ma cao tốc đó hay sao?” Tiêu Lăng hỏi.

“Đúng.” Đường Đương Đương vừa gõ bàn phím một cách thủ tục vừa nói, “Lúc đó mấy ông chủ mỏ than có liên quan đến sự việc tuy đầu đã bảo

toàn được tính mạng, nhưng do doanh nghiệp của bọn họ vi phạm quy định của pháp luật, cho nên đầu đã bị truy cứu trách nhiệm hình sự. Bởi vậy, nơi này đã bị thu hồi quy thành tài sản quốc hữu rồi, hiện giờ công ty khai thác khoáng sản An Kiều là doanh nghiệp quốc doanh.”

“Khoáng sản, trên bản đồ không thấy có chú thích.” Lăng Mạc trầm ngâm một hồi, rồi nói bằng giọng kinh ngạc, “Có thể ở đây là kho thuốc nổ!”

Là một tập đoàn khai thác khoáng sản, tất nhiên buộc phải sử dụng lượng lớn thuốc nổ. Mà thuốc nổ là hàng hóa được nhà nước quản lý rất chặt chẽ, cho nên kho thuốc nổ của các doanh nghiệp quốc doanh thông thường đều được trông giữ vô cùng nghiêm ngặt. Ngọn núi nhỏ trên tấm bản đồ này, sừng sững dựa vào một bên sông, nằm ở vị trí hẻo lánh, địa hình hiểm trở, là nơi hoàn hảo cho việc xây dựng kho chứa thuốc nổ. Bởi vì sẽ không phải lo đến mặt phía sau ngọn núi, cho nên chỉ cần canh gác chặt chẽ đằng cổng trước là có thể đảm bảo sự an toàn cho kho thuốc nổ rồi. Như vậy vừa tăng thêm độ đảm bảo, lại vừa giảm thiểu chi phí bảo vệ kho.

Đương nhiên, một kho thuốc nổ thì không thể được phép hiển thị tên kho và địa chỉ trên bản đồ điện tử. Thế nên sau khi Lăng Mạc đưa ra suy đoán của mình, mọi người đều hoàn toàn nhất trí.

“Có thể tìm thấy ảnh chụp xung quanh khu vực này không?” Tiêu Vọng quay đầu sang hỏi Đường Đương Đương.

Đường Đương Đương mím môi, tìm kiếm trên mạng một hồi. Không lâu sau, trên màn hình hiển thị một bức tranh phong cảnh hoàng hôn của sông Nam An, ở một góc trên bức hình chính là ngọn núi nhỏ đang nghi là có kho thuốc nổ.

“Mọi người xem, trên đỉnh núi là một tòa kiến trúc, hơn thế nữa tòa kiến trúc có tường xây bằng xi măng rất cao, trên đỉnh bức tường lại có hàng rào dây thép gai bẻ cong hướng ra bên ngoài.” Tiêu Vọng dùng bút laser thuyết trình chỉ vào bức hình rồi nói, “Bẻ cong hướng ra bên ngoài, chính là để phòng chống có người bên ngoài leo lên. Những khối kiến trúc có hàng rào dây thép gai bao quanh, ngoài nhà tù ra, e rằng chỉ có một số kho chứa hàng hóa đặc biệt nữa mà thôi.”

“Lăng Mạc suy đoán không sai.” Nhiếp Chi Hiên nói.

“Mọi người xem, nếu như phía cổng trước được canh giữ nghiêm ngặt, muốn vào được bên trong bức tường cao cỡ mười mét thế này, thì chỉ còn cách tiến đến từ phía sông Nam An tới chân vách núi cheo leo, sau đó leo lên vách núi cao hai mươi mét rồi lồm không được bằng phẳng này, rồi lại tiếp tục leo lên bức tường xi măng cao mười mét trơn trượt kia, cuối cùng lên tới được đỉnh bức tường, cắt đứt hàng rào thép gai để đột nhập vào.” Tiêu Vọng nói.

“Đi đâu này là không thể được.” Tiêu Lăng nói, “Em cũng thích leo núi, nhưng leo lên được vách núi cheo leo như thế này là việc họa chăng chỉ có siêu nhân mới thực hiện được, càng không cần nói đến bức tường xi măng cao như kia, cơ bản là không có chỗ nào để bám tay bám chân cả.”

“Trông thì có vẻ như vậy, nhưng đừng quên rằng, không thể dùng tư duy của người bình thường để phán đoán về đối thủ của chúng ta được.” Tiêu Vọng nói, “Chúng ta cũng không biết được liệu trong đội ngũ của bọn chúng có cao thủ leo trèo nào khác biệt với người bình thường hay không.”

“Nói tóm lại, nếu như muốn đột nhập vào kho thuốc nổ lấy trộm thuốc nổ, vậy thì chỉ có cách đột nhập vào từ phía sau kho.” Lăng Mạc nói, “Nếu

như không phải là kẻ có khả năng bơi lặn và chịu lạnh rất giỏi, thì chỉ còn cách đi bằng thuyền tới phía sau núi.”

“E rằng đây là lý do hợp lý nhất để giải thích cho việc tại sao phải thuê thuyền của chúng r ấ.” Tiêu Vọng đặt bút laser thuyết trình xuống mặt bàn, nói, “Đối thủ của chúng ta e là đang muốn chuyển từ kẻ báo thù sang phần tử khủng bố r ấ. Đây chính là nguyên nhân bọn chúng c ần phải ki ềm chế chúng ta, tranh thủ thời gian để thực hiện kế hoạch thứ hai. Sự việc không thể ch ần chừ thêm nữa, để thuốc nổ không thể bùng phát tại Nam An, bây giờ chúng ta phải nhanh chóng tới kho thuốc nổ để tìm kiếm manh mối dấu vết.”

Đỉnh Vạn Cân và Pikachu phải đi vòng vèo rất lâu mới tìm thấy con đường nhỏ hướng đến kho thuốc nổ. Biển cảnh báo hai bên đường đều có dòng chữ “Địa phận cảnh giới, không nhiệm vụ miễn vào”, đi đâu này cho thấy họ đã tìm đúng nơi. Đi dọc theo con đường nhỏ, tới điểm lưng chừng núi, sẽ nhìn thấy những vạch mắt võng màu vàng được kẻ trên mặt đường xi măng và cánh cửa cổng xếp tự động. Đỉnh Vạn Cân và Pikachu vừa dừng lại, một chiếc loa to treo trên lùm cây nhỏ bên đường đã vang lên tiếng nói rất to: “Dừng xe, đây là khu vực cảnh giới, không được phép vào trong.”

Hóa ra, hai bên cửa cổng xếp tự động đều có camera giám sát liên tục và vạch cảm ứng hồng ngoại. Phòng bảo vệ trên núi đã phát hiện thấy chiếc Đỉnh Vạn Cân, cho nên mới phát ra chỉ lệnh cho họ.

Tiêu Lăng nhảy xuống xe, nhìn ngó xung quanh, r ấ nhìn thấy đầu quay camera giám sát ở phía trên chiếc loa, li ền lôi ra tờ giấy giới thiệu được cấp bởi đội quản lý phòng chống cháy nổ trực thuộc phân đội Trị an Sở Công an thành phố Nam An, giơ lên xuất trình trước đầu máy quay

giám sát. Không lâu sau, hai nhân viên bảo vệ có trang bị súng lái một chiếc xe điện loại nhỏ chuyên dùng trong nhà xưởng tới phía sau cửa cổng xếp tự động.

“Có việc gì?” Nhân viên bảo vệ hỏi.

“Chúng tôi không vào kho, chỉ tìm hiểu tình hình chút thôi.” Nhiếp Chi Hiên thò đầu ra từ phía cửa sổ xe nói.

Hai nhân viên bảo vệ nhìn nhau rồi ấn chiếc điểu khiển từ xa trong tay.

Cửa cổng xếp tự động được mở ra.

Đỉnh Vạn Cân và Pikachu tiếp tục đi dọc theo con đường nhỏ xuyên qua rừng cây, đến kho thuốc nổ trên đỉnh núi. Thảm thực vật trên đỉnh núi đầu đã bị san phẳng, dành toàn bộ không gian trên đỉnh núi cho kho thuốc nổ không hề nhỏ này. Ba mặt kho đầu là vách núi, hơn nữa phía bên trên vách núi còn dựng lên những bức tường cao đến mười mét, trên đỉnh bức tường là những tấm lưới sắt cao cỡ một mét. Có thể nói là việc canh phòng vô cùng nghiêm ngặt.

Mặt còn lại của kho chính là cổng ra vào, đằng trước cổng có một khoảng đất trống không, có thể tránh việc có người muốn ẩn nấp ở xung quanh. Cổng lớn là một cánh cổng cao có kết cấu bằng thép, lúc này đang được mở ra, hai nhân viên bảo vệ có trang bị súng lái chiếc xe điện chuyên dùng trong nhà xưởng cùng với hai chiếc Đỉnh Vạn Cân và Pikachu quay về cổng kho thuốc nổ.

“Chỉ có hai bảo vệ thôi à? Bọn họ cứ để cửa thế mà đi xuống à? Cổng ở đây thì mở ra như thế này?” Tiêu Lăng hỏi.

“Không sao đâu, cậu xem, cửa cổng đang mở chỉ là cửa bên ngoài sân, bên trong vẫn còn một lớp cửa nữa.” Trình Tử Mặc chỉ về phía kho thuốc

nổ nói.

Đi qua cánh cổng lớn, có thể nhìn thấy ngay phía bên trong là một khoảng sân nhỏ, một nửa diện tích khoảng sân nhỏ chính là phòng bảo vệ, còn phía sau khoảng sân chính là kho thuốc nổ hoàn toàn kín mít. Kho thuốc nổ còn có một lớp cửa lớn nữa, cửa khóa im ỉm, xem ra ngay cả con ruồi cũng không bay qua được. Phòng bảo vệ chỉ như một cái “nhân bánh” kẹp giữa hai tầng cửa lớn.

Nhìn thấy sự phòng bị nghiêm ngặt như vậy, mọi người đều thầm cảm thấy yên tâm hơn một chút.

Mấy thành viên *Người gác đêm* từ trên Đỉnh Vạn Cân bước xuống, đi tới cánh cửa lớn, Tiêu Vọng nói, “Theo thông tin đường dây mật báo của phía cảnh sát chúng tôi, có thể có người đang muốn tới kho thuốc nổ với mưu đồ bất chính, cho nên chúng tôi đến để hỏi xem có tình hình gì khác thường hay không. Máy hôm nay đều là hai vị trực ban chứ?”

Nhân viên bảo vệ gật gật đầu, nói, “ở đây chúng tôi thay phiên nhau trực ban, mỗi ca trực có hai người, mỗi lần luân phiên trực một tuần, ăn uống nghỉ ngơi tại đây luôn.”

“Máy hôm nay có thấy tình hình gì bất thường không?” Tiêu Lăng hỏi.

Nhân viên bảo vệ lắc đầu nói: “Ngoài những người quen đến lấy thuốc nổ theo thủ tục thông thường ra, thì không có tình hình gì bất thường cả.”

“Về việc ăn uống của các anh, có người đưa cơm tới chứ?” Lăng Mạc hỏi.

Nhân viên bảo vệ lắc đầu, nói: “Không, chúng tôi tự mang đồ ăn đến, đều là tự nấu ăn cả. Người khác đưa tới không an toàn. Khà khà, các anh

cũng biết mà, làm cái nghề như chúng tôi, nguy hiểm cũng không ít hơn các anh đâu.”

“Chúng tôi, có thể vào trong xem không?” Tiêu Vọng hỏi và chỉ về phía sân.

Nhân viên bảo vệ nghĩ ngợi rồi nói, “Trong kho thì tuyệt đối không thể vào, cùng lắm thì chỉ có thể vào xem trong sân và phòng bảo vệ của chúng tôi thôi.”

Tiêu Vọng gật đầu đồng ý, rồi cùng mấy người bước vào, xem xét xung quanh.

“Hệ thống bảo vệ của chúng tôi ở đây vô cùng khoa học.” Nhân viên bảo vệ nói, “Xung quanh đây bốn phía đều trống trải, hầu như không có vật che chắn, thế nên không kẻ nào có thể ẩn náu. Hai tầng cửa ra vào, ở giữa là phòng bảo vệ của chúng tôi, cho dù có thể lọt qua được tầng cửa thứ nhất, cũng không thể vào được tầng cửa thứ hai. Bốn phía đều có camera giám sát 360 độ không có một góc chết nào. Đầu đường phía con đường núi còn có thiết bị cảm ứng tia hồng ngoại, chỉ cần qua đường chắc chắn sẽ bị tia hồng ngoại quét được. Bốn phía đều là vách núi cheo leo, không thể leo lên vách núi để lên đến đây. Trên người hai chúng tôi đều có thiết bị cảnh báo, chỉ cần có nguy hiểm, ấn nút báo động là sẽ có tăng viện ngay.”

“Vậy nếu như không đi bằng lối đường lớn, mà đi theo đường rừng men theo bên đường, thì có phải là sẽ không bị tia hồng ngoại quét phải?” Lăng Mạc hỏi.

“Việc này thì cũng không còn cách gì khác, không thể lấp đặt tia hồng ngoại cho cả ngọn núi này được. Có đi đâu, đường rừng rất khó đi, hơn thế

có lên được đến đây, thì chẳng phải vẫn phải đi qua hai tầng cửa này của chúng tôi sao?” Nhân viên bảo vệ nói với vẻ đắc ý.

“Các anh nắm rõ về số lượng thuốc nổ chứ?” Lăng Mạc hỏi.

“Điều đó là chắc chắn, ở đây chúng tôi đều có các thủ tục, hơn nữa hàng ngày vào đúng 7 giờ sáng sẽ kiểm tra đối chiếu.” Nhân viên bảo vệ nói, “Khi kiểm tra, chúng tôi phải đảm bảo rằng tầng cửa thứ nhất được đóng kín, bên trong sân không có một ai mới được mở tầng cửa thứ hai. Đương nhiên, có người đến lấy thuốc nổ thì cũng như vậy, bọn họ chỉ có thể đứng đợi bên ngoài tầng cửa thứ nhất. Vậy nên cách thức thực hiện của chúng tôi vô cùng khoa học.Ồ, sáng sớm nay chúng tôi cũng đã kiểm tra rồi, không có vấn đề gì.”

“Trình tự kiểm tra được thực hiện ra sao?” Lăng Mạc hỏi.

“Ồ, mở cánh cửa thứ hai này ra, hai bên cánh cửa lớn là hai dãy giá hàng đựng thuốc nổ chạy thẳng vào bên trong cùng.” Nhân viên bảo vệ nói, “Trên các giá hàng đều có đánh số ký hiệu. Chúng tôi một người bên trái một người bên phải, bắt đầu từ phía cửa vào, đối chiếu từng mã số một, cứ như thế đối chiếu cho đến tận bên trong cùng. Sau khi xác nhận không có gì sai sót, thì sẽ quay trở ra và khóa cửa lại. Đương nhiên, trong cả quá trình này, cửa lớn bên ngoài đều phải đóng kín, không ai có thể vào đây được.”

Lăng Mạc gật gù đầu, đi vào trong phòng bảo vệ.

Diện tích phòng bảo vệ không hề nhỏ, ngoài hai chiếc giường quân dụng, một chiếc bếp, một chiếc tivi màn hình tinh thể lỏng, một máy vi tính và một chiếc tủ đông đang hoạt động ra, không còn có bất cứ đồ đạc gì khác. Có thể nói, chỉ cần bước vào phòng bảo vệ là có thể bao quát toàn bộ

bên trong căn phòng, chứ không có bất cứ góc ngách nào để có thể ẩn nấp được.

Lăng Mạc đi một vòng quanh phòng bảo vệ, sau khi xác định không có nơi nào có thể ẩn nấp cả, mới tới bên chiếc tủ đông lạnh.

“Chúng tôi mang đồ ăn tới đầu trữ đông trong đó. Hàng ngày sẽ nấu cơm vào buổi tối, nấu luôn cho cả bữa sáng và bữa trưa ngày hôm sau.” Nhân viên bảo vệ chỉ chiếc tủ đông rồi nói, “Để khỏi phải giao cơm đến một cách phiền phức, tập đoàn vừa mới mua chiếc tủ đông này, trữ đông bảo quản ở âm 18 độ, các anh có cần xem không?”

Lăng Mạc không nói gì, nín thở lấy sức đẩy nắp tủ đông ra. Không gian bên trong không hề nhỏ, để một ít rau xanh và thịt đông, còn lại không thấy có thêm đồ gì khác. Lăng Mạc bèn lịch sự khoát tay, nhận thấy trong phòng bảo vệ cũng không còn gì để kiểm tra nữa nên lui ra ngoài.

Thế mà Tiêu Lăng trong lúc đang kiểm tra ở ngoài sân dường như lại phát hiện được điều gì đó. Cậu ngẩng đầu lên nhìn về phía đoạn kết nối của bức tường bao quanh sân với bức tường của kho thuốc nổ, nói: “Tại sao hàng rào dây thép gai chỗ kia lại có độ cong khác với những chỗ khác nhỉ?”

2

“Có thật không?” Nhiếp Chi Hiên bán tín bán nghi nhìn về phía chỗ hàng rào dây thép gai. Do lúc này có ánh mặt trời chiếu xuyên qua nên hơi chói mắt, nhìn không được chân thực cho lắm.

“Chắc chắn là có.” Tiêu Lăng nghiêng rằng, nhìn ngó xung quanh muốn tìm thứ gì đó để trèo lên xem cho kĩ. Nhưng, bên trong sân quả thực ngoài

bức tường bao quanh ra không có gì nữa cả, muốn trèo lên bức tường cao mười mét căn bản là việc không tưởng.

“Đề tôi.” Trình Tử Mặc lấy từ trong túi ra chiếc máy bay không người lái, đi đầu khiến nó bay lên cao đến gần chỗ hàng rào dây thép gai. Đầu máy quay camera trên chiếc máy bay không người lái chụp lại những hình ảnh chi tiết của hàng rào dây thép.

“Đúng thật, chỗ hàng rào dây thép gai đó bị đứt.” Tiêu Lăng nhảy lên, kêu to, “Đã có kẻ vào đây!”

Nhân viên bảo vệ mới đầu bị một trận hoảng hốt, nhưng ngay sau đó liền trấn tĩnh lại, cười nói: “Không thể nào, từ đây vào thì cũng chỉ có thể vào được đến sân, không thể vào trong kho thuốc nổ được, mà vào đến sân là chúng tôi sẽ phát hiện ra ngay. Hơn thế, sáng sớm hôm nay kiểm tra cũng không có bất cứ vấn đề gì.”

“Đúng rồi, đừng lo lắng. Đó cũng chỉ là một đoạn dây thép gai bị đứt mà thôi.” Tiêu Vọng nhìn kĩ tấm ảnh chụp chi tiết, rồi nói, “Kết cấu của hàng rào dây thép gai cũng chưa hề bị phá hỏng, cho dù là có thể co thân lại, cũng không thể chui vào được.”

“Cái này, có thể thực sự là do người nào đó thực hiện.” Nhiếp Chi Hiên chỉ tấm ảnh, nói, “Trên chỗ bị cắt đứt của hàng rào dây thép gai, có vết sơn màu xanh, chứng tỏ nó mới bị cắt bằng dụng cụ có màu xanh trong khoảng thời gian gần đây thôi. Tuy rằng việc hàng rào dây thép gai bị cắt đứt không có ý nghĩa gì lớn, nhưng chúng ta vẫn cần phải chú ý tới nó.”

“Thực sự là có kẻ có thể leo lên đây từ phía vách núi dựng đứng, rồi lại có thể chỉ leo bằng tay mà lên được bức tường cao này ư?” Lăng Mạc mí mắt sụp xuống trầm tư nghĩ ngợi.

“Có kẻ bỏ ra chừng ấy công sức cắt đứt hàng rào dây thép gai của chúng tôi để làm gì chứ? Mà cũng không thể vào được kho thuốc nổ.” Nét mặt nhân viên bảo vệ lộ vẻ khó hiểu.

“Các anh thử nghĩ lại xem, mấy hôm nay có thật là không có tình hình gì bất thường hay không?” Tiêu Lăng hỏi.

Hai nhân viên bảo vệ nhìn nhau, như có gì đó nghĩ ngợi, rồi nói: “Nếu như nhất định phải nói là có, vậy thì... vậy thì chắc là tối hôm qua rồi.”

“Tối hôm qua làm sao?” Giọng điệu ấp a ấp úng của nhân viên bảo vệ khiến Tiêu Lăng sốt ruột phát điên.

“Tối qua tầm khoảng 9 giờ rưỡi, sau khi thiết bị hồng ngoại phát ra tín hiệu có tiếp xúc, cũng giống như hôm nay, chúng tôi đã đi xuống lưng chừng núi để xem xét.” Nhân viên bảo vệ nói, “ở đó có một chiếc xe ô tô con màu trắng bạc đang đỗ.”

“Trên xe có người không? Có mấy người?” Tiêu Lăng hỏi.

“Không biết là trong xe có mấy người, nhưng chỉ có người lái xe đang đứng bên ngoài xe. Sau khi chúng tôi đến nơi, anh ta liền hỏi chúng tôi cái gì đó bằng giọng địa phương cực kỳ khó hiểu.” Nhân viên bảo vệ nói.

“Là hỏi đường, anh ta cần một tấm bản đồ.” Nhân viên bảo vệ thứ hai bổ sung.

“Sau đó thì sao?” Tiêu Lăng hỏi.

“Sau đó chúng tôi đã mất rất nhiều thời gian mới hiểu rõ anh ta nói gì, rồi thì chỉ đường cho anh ta.” Nhân viên bảo vệ nói, “Sau đó thì không còn sau đó nữa. Đó có được coi là tình huống bất thường hay không? Có người bị lạc đường ở đây thì cũng là chuyện rất bình thường, dù sao nơi này cũng không hiển thị đường đi trên bản đồ hay trên điện thoại.”

A BỐ lấy từ trong ba lô ra một tập chân dung phác thảo, bày trên nền đất, nói: “Vậy các anh nhìn xem, trong số này có kẻ hỏi đường đó không?”

Hai nhân viên bảo vệ quỳ xuống nền sân, xem xét rất lâu. Rồi một người trong đó lấy từ trong những bức ảnh ra một tấm, nói: “Người này, có vẻ giống, có đi đầu kiểu tóc thì không giống, người hỏi đường kia để tóc rẽ ngôi.”

“Kiểu tóc không quan trọng.” A BỐ phẫn khởi nói, “Vậy là tôi vẽ trúng rồi.”

“Thu hút sự chú ý, sau đó đột nhập qua tường vây.” Lăng Mạc nói, “Nhưng mà, tại sao còn chưa cắt rời hàng rào ra đã bỏ đi rồi?”

“Nếu bọn chúng đã hỏi đường, vậy thì hỏi đi đâu?” Tiêu Vọng hỏi.

“Nói đi nói lại mãi một thôi một hời mới hiểu là họ muốn tới đại học Kiến trúc.” Một nhân viên bảo vệ nói, “Từ đây phải đi về phía bắc rồi qua cầu.”

“Kiến trúc?” Lăng Mạc chau mày nói, “Không lẽ bọn chúng muốn tìm Cầu Tuấn Kiệt?”

“Cho chúng tôi xem lại hình ảnh camera ở đây của các anh.” Tiêu Vọng nói, “Hiện giờ chúng tôi nghi ngờ có một nhóm phần tử phạm tội đang nhắm vào kho thuốc nổ của các anh, các anh cần phải tuyệt đối thận trọng.”

“Máy vi tính ở chỗ chúng tôi chỉ giám sát trực tiếp tại chỗ, chứ không lưu lại, bởi vì không phải là máy chủ mà, hơn nữa một việc lớn như lưu trữ dữ liệu, trong công ty cũng không yên tâm giao cho hai nhân viên tốt nghiệp trung cấp như chúng tôi.” Nhân viên bảo vệ vò đầu, nói với vẻ ngại ngùng, “Dữ liệu được lưu giữ ở văn phòng công ty khoáng sản chúng tôi. Từ đây xuống núi, đi về phía bắc một cây số là tới.”

“Được, manh mối của các anh rất quan trọng, đây là số điện thoại của tôi, nếu như có phát hiện gì, kịp thời liên lạc ngay cho chúng tôi nhé.” Tiêu Vọng gật đầu với người nhân viên bảo vệ rồi nói, “Tôi đề nghị các anh hãy kiểm tra lại kho thuốc nổ thêm một lần nữa, đề phòng nhớ ra có chuyện gì.”

“Việc này thì có thể, có đi đâu...” Nhân viên bảo vệ nhìn Tiêu Vọng, dùng tay ra dấu “xin mời”, rồi nói, “Chúng tôi phải thực hiện theo quy định.”

“Được, sau khi chúng tôi đi khỏi thì các anh hãy kiểm tra.” Tiêu Vọng hiểu ý, quay đầu nhìn các thành viên trong đội của mình, nói, “Cuối cùng chúng ta lại tóm được đuôi của đối phương, bây giờ cần phải chia nhau ra hành động. Đang Đang, em và Tử Mặc phụ trách đi đến văn phòng công ty khoáng sản kiểm tra camera giám sát, anh chịu trách nhiệm dẫn đội tới kiểm tra xung quanh khu đại học Kiến trúc.”

“Em sẽ đi cùng đại tiểu thư.” Tiêu Lăng xung phong.

“Được, có khả năng sẽ có nguy hiểm, có Tiêu Lăng đi cùng các em cũng tốt hơn.” Tiêu Vọng đồng ý với đề nghị của Tiêu Lăng.

Đội quân *Người gác đêm* chia thành hai hướng, Tiêu Lăng lái chiếc xe Pikachu phóng hết tốc lực đưa Đường Đang Đang và Trình Tử Mặc tới nơi làm việc của tập đoàn khoáng sản cách đó không xa để kiểm tra camera giám sát.

Tại nơi làm việc chỉ có một nhân viên trực ban đang nhàn rỗi ngả người trên ghế nghịch điện thoại di động. Sau khi xem chứng nhận cảnh sát của Tiêu Lăng, nhân viên trực ban cũng không hỏi han gì thêm liền đưa ba người tới phòng giám sát hình ảnh ở tầng 2 tại một tòa nhà nhỏ. Đường

Đang Đang lập tức ngẩng vào trước máy tính, thuận thực gõ bàn phím, trích xuất hình ảnh từ camera giám sát của tối ngày hôm qua.

Từ những hình ảnh trong camera giám sát cho thấy, cả kho thuốc nổ quả thật đều nằm trong phạm vi giám sát của camera 360 độ, không có lấy một góc chết. Nhìn thấy việc giám sát chặt chẽ như vậy, Tiêu Lăng càng yên tâm hơn. Đường Đang Đang nhanh chóng trích xuất những hình ảnh giám sát ở mấy vị trí trọng điểm xung quanh kho thuốc nổ, rồi nhanh chóng cho chiếu lên bắt đầu từ khoảng thời gian 7 giờ tối hôm trước.

Khoảng thời gian từ đúng 7 giờ tối, cho đến 11h đêm, được xem đi xem lại rất nhiều lần, song những hình ảnh ghi được của máy camera giám sát đều không có bất cứ đi đâu gì bất thường.

” Không có người à, thậm chí ngay cả kẻ hỏi đường kia cũng không nhìn thấy luôn.” Đường Đang Đang nói với vẻ ngạc nhiên kỳ lạ.

“Sao có thể như vậy nhỉ?” Tiêu Lăng không có việc gì đang đi đi lại lại trong phòng và ban công tầng 2, chạy tới bên cạnh Đường Đang Đang nói, “Cậu xem lại ở khoảng thời gian trước và sau 9 giờ 30 xem sao.”

Trong những hình ảnh giám sát vào buổi tối ghi lại con đường núi và kho thuốc nổ tĩnh lặng, qua thực không thấy có bất cứ sự thay đổi nào.

“Không đúng! Cậu nhìn thời gian kìa.” Tiêu Lăng phát hiện ra vấn đề đầu tiên. Thời gian hiển thị trên camera, từ 9 giờ 17 phút trực tiếp nhảy vọt sang 9 giờ 32 phút.

“Thời gian bị nhảy à?” Trình Tử Mặc nói, “Trong khoảng thời gian 15 phút xen giữa, không có hình ảnh được ghi lại! Ôi, camera giám sát của sáng ngày hôm nay cũng bị nhảy mất mấy lần, mỗi lần đều mất mấy phút liên.”

“Đối thủ đã lén xâm nhập hệ thống? Xóa mất những hình ảnh giám sát ở đoạn thời gian quan trọng nhất?” Tiêu Lăng lo lắng tới nổi trên trán vã mồ hôi hột.

“Không, không phải.” Đường Đang Đang thao tác máy tính vào phần chương trình quản lý của camera giám sát, nói: “Không có dấu vết xâm nhập của hacker.”

“Vậy thì là chuyện gì?” Tiêu Lăng lồi người nhân viên trực ban đang chơi điện thoại ở bên cạnh lại, hỏi.

Nhân viên trực ban bị lồi mạnh một cái, đau điếng người, bèn nói: “Ôi, ôi, ôi, sao lại thô lỗ vậy chứ, nhẹ tay một chút không được sao?”

“Nói mau lên!”

“Hệ thống máy quay giám sát của chúng tôi ở đây đều là thông qua đường truyền 4G, vị trí nơi này xa xôi, trạm thu phát sóng ít, có lúc tín hiệu không được tốt lắm, thì hình ảnh sẽ bị treo, bị mất hoặc có lúc chậm chạp, đứt đoạn là chuyện bình thường, chuyện thường.” Nhân viên trực ban không mấy bận tâm.

“Bình thường cái con khỉ ấy!” Tiêu Lăng sốt ruột nói, “Sớm không mất, muộn không mất, sao lại mất đúng vào lúc quan trọng nhất chứ? Anh lừa ai chứ tính lừa được tôi sao? Nói! Mật mã của hệ thống này có phải là chỉ mình anh có hay không? Có phải là anh đã câu kết với những phần tử phạm tội hay không?”

“Này, này, này, anh cảnh sát, có một số thứ không thể nói bừa được đâu! Cẩn thận không tôi sẽ tố cáo anh tội phỉ báng người khác đấy!” Nhân viên trực ban trừng mắt đáp trả.

“Đúng vậy đấy, là đường truyền không dây.” Đường Đang Đang kiểm tra thiết bị máy chủ rồi nói, “Có lẽ là vấn đề về tín hiệu của đường truyền không dây.”

Vừa nói xong, Tiêu Lăng dường như nghe được cái gì đó, cậu lao nhanh như tên bắn ra phía ban công tầng 2 rồi nhìn xuống phía dưới. Một chiếc xe ô tô con màu trắng bạc đang phi nhanh dọc theo con đường cái, chạy thẳng về hướng đông bắc.

“Đi, đi, đi thôi, không quan tâm việc ở đây nữa.” Tiêu Lăng vội vàng kéo Đường Đang Đang và Trình Tử Mặc xuống lầu, lái chiếc Pikachu chạy đuổi theo.

“Cậu lại bị chập sợt dây thần kinh nào nữa thế?” Trình Tử Mặc bị kéo lên xe, khuôn mặt hoảng hốt vẫn còn chưa định thần lại, ngờ ngác không hiểu gì cả.

“Chiếc xe phía trước có vấn đề” Tiêu Lăng nói ngắn gọn.

“Có vấn đề gì?” Trình Tử Mặc lôi từ trong túi ra một viên kẹo cao su, cân bằng lại một chút nhịp tim đang đập nhanh thành thịch của mình.

“Nói ra thì dài dòng, lúc đó khi đang đối kháng trực tiếp trong vụ án cướp tù nhân, mình đã nghe thấy một tên có giọng nói không ra nam cũng chẳng ra nữ rít lên the thé. Vừa nãy, mình lại nghe thấy, tuy rằng không biết hắn ta rít lên cái gì.” Tiêu Lăng nói.

“Là vậy sao? Liệu cậu có nghe nhầm không?” Đường Đang Đang hỏi.

“Khi đó các cậu đã phân tích là trong hang núi có 5 người, kẻ phát ra tiếng rít có lẽ là tên cần đầu.” Trình Tử Mặc nói, “Chẳng lẽ là Thôi Chấn đang ở trong xe?”

Tiêu Lãng có chút sốt ruột giải thích: “Các cậu đừng quên là, hai nhân viên bảo vệ kia đã nói rằng, những kẻ hỏi đường đó đi chiếc xe ô tô con màu trắng bạc!”

Tiêu Lãng vừa khống chế tốc độ xe, vừa bám theo phía sau chiếc xe ô tô con ở một khoảng cách xa.

Tiêu Lãng nói: “Không tin hả? Không tin các cậu thử kiểm tra biển số đó xem, chắc chắn là có vấn đề”

Đường Đang Đang mở máy tính xách tay, chuẩn bị vào hệ thống nội bộ tra biển số xe, nhưng, trang web toàn hiển thị dòng chữ “Không có kết nối mạng”.

“Không có tín hiệu.” Đường Đang Đang nói.

“Đề mình gọi điện thoại.” Trình Tử Mặc lấy điện thoại di động ra, nhưng di động cũng hiển thị không có tín hiệu.

“Đi đầu này căn bản đã xác định rõ suy đoán của mình.” Tiêu Lãng nói, “Trong lần chiến đấu đối kháng trước, tất cả các tín hiệu di động của chúng ta đều bị chặn mất. Còn nữa, tại sao camera giám sát lại mất tín hiệu đúng vào thời điểm then chốt nhất? Chính là do ảnh hưởng của tên Phá sóng gây ra, phá hoại đường truyền 4G, mới khiến cho những hình ảnh giám sát quan trọng đều bị mất!”

“Đúng vậy, tên Phá sóng này có năng lực rất mạnh mẽ, trong lần đối kháng trước, máy bay không người lái của chúng ta cũng không thể đi đâu khiến được.” Trình Tử Mặc nói, “Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?”

“Còn làm sao được nữa?” Tiêu Lãng nói, “Chỉ còn cách bám theo thôi, xem xem bọn chúng rốt cuộc là muốn làm gì.”

“Bọn chúng có thuốc nổ.” Đường Đang Đang nói.

“Vậy thì cũng phải bám theo bọn chúng.” Tiêu Lãng đạp mạnh chân ga, theo sát chiếc xe màu trắng bạc.

Chạy xe khoảng một tiếng đồng hồ, chiếc xe ô tô con lại quay ngược trở lại khu ngoại ô thành phố, rồi dừng lại trước một tòa nhà bốn tầng ở ngoại ô. Ba người từ trên xe bước xuống, một người trong số đó xách theo một chiếc túi lớn màu đen, đi thẳng vào trong tòa nhà.

“Đại lực sĩ!” Tiêu Lãng nói.

“Là tên càn chiếc túi đó sao?” Trình Tử Mặc ngoái đầu nhìn theo, “Xem ra phân tích của cậu chính xác rồi.”

“Đây là nơi nào?” Tiêu Lãng dẫn hai cô gái cũng xuống xe theo, sau khi đi vào tòa nhà từ lối cửa bên, lập tức liền giấu mình trong góc rẽ chỗ cầu thang.

“Không biết nữa, trước đây chưa từng đến, bên ngoài hình như cũng không có biển hiệu.” Đường Đang Đang lộ rõ vẻ căng thẳng.

Đúng vào lúc này, đèn đóm trong tòa nhà đột nhiên nhấp nháy vài cái, liền ngay sau đó là mấy tiếng “pằng pằng” liên tiếp.

“Sao thế nhỉ?” Tiêu Lãng dường như nghe thấy tiếng kêu thét, nhưng dù sao thì trong tòa nhà không nhỏ này lại chẳng thấy bóng dáng ai cả, cho nên cũng không có cách nào hỏi thăm sự tình ra sao.

Trình Tử Mặc nhìn xung quanh, nói: “Không xong rồi, tất cả cửa thoát hiểm của tòa nhà đều đã bị đóng lại, chúng ta bị giam lại rồi.”

“Di động vẫn chưa có tín hiệu.” Tiêu Lãng lôi di động ra xem, nói: “Tên Phá sóng vẫn không ngừng gây nhiễu sóng. Để mình đi lôi hắn ta ra!”

Lần này, Đường Đang Đang không kịp ngăn Tiêu Lãng. Có đi đâu, Tiêu Lãng vừa mới đi ra chưa được bao lâu lại vòng lại ngay, ngại ngần nói:

“Không xong rồi, người ở bên ngoài có súng. Mà mình thì lại không mang theo súng”.

“Em cứ luôn cảm thấy có vấn đề” Lăng Mạc ngẩng trên ghế lái phụ của Đinh Vạn Cân, nghĩ ngợi giây lát rồi quay đầu sang nói với Tiêu Vọng đang lái xe.

“Vấn đề gì?”

“Hành tung của đối thủ quá kỳ lạ, khiến người ta cảm thấy khó hiểu.” Lăng Mạc nói, “Hơn nữa, em cứ nghĩ đi nghĩ lại, và cảm thấy việc thiết kế quy trình ở kho thuốc nổ cũng vẫn còn có lỗ hổng.”

“Trên thế giới này ấy mà, làm gì có quy trình nào là không có lỗ hổng chứ.” Nhiếp Chi Hiên nói “Thế nhưng giám sát là phần cốt lõi rồi. Nếu như camera giám sát phát hiện ra vấn đề, hội Tiêu Lăng sẽ sớm liên lạc với chúng ta thôi.”

“Không nói tới việc giám sát, các anh thử nghĩ lại xem.” Lăng Mạc nói, “Giả sử có một tình huống, chiếc xe màu trắng bạc kia tới để thu hút sự chú ý của nhân viên bảo vệ, rồi có một kẻ khác leo lên từ phía khu rừng bên cạnh con đường lên núi. Vào lúc này thì cánh cửa cổng lớn bên ngoài đang để mở, hẳn ta có thể vào bên trong phòng bảo vệ ẩn náu một cách thuận lợi. Rồi vào sáng sớm ngày hôm nay khi nhân viên bảo vệ tiến hành kiểm kê số thuốc nổ, do quá trình kiểm kê này được thực hiện từ ngoài vào trong, cho nên hẳn ta có thể đợi đến lúc nhân viên bảo vệ kiểm đếm thuốc nổ ở phía trong, để lên vào lấy đi số thuốc nổ đã được kiểm đếm ở phía ngoài, sau đó lại quay về phòng bảo vệ ẩn náu. Đợi cho đến lúc chúng ta tới đó, nhân viên bảo vệ đi xuống chỗ lưng chừng núi đón chúng ta, kẻ đó sẽ có thể bỏ trốn từ phía khu rừng. Nếu lấy phòng bảo vệ là điểm trung

chuyển, thì đã có thể giải quyết một cách hoàn hảo vấn đề phiền phức khi phải thông qua hai lớp cửa lớn rưỡi.”

“Một là có camera giám sát, hai là chẳng phải cậu cũng đã kiểm tra trong phòng bảo vệ rưỡi sao? Làm gì có chỗ nào để nấu mình ở đó chứ.” Nhiếp Chi Hiên nói.

Lăng Mạc lòng đầy lo lắng, đáp lại: “Thứ nhất, camera chỉ giám sát tại chỗ, hay nói cách khác là phải có người ở đó mới phát hiện ra điều khác thường. Mà mấy mẫu chốt thời gian em vừa nói tới, đều không có nhân viên bảo vệ ở đó theo dõi camera giám sát. Thứ hai, phòng bảo vệ không phải là không có chỗ để nấu mình, tuy rằng chỉ đưa mắt một cái là thấy được toàn bộ căn phòng, nhưng mà vẫn có nơi để ẩn nấu, ví dụ như là trong cái tủ đông đó.”

“Cái tủ đông với nhiệt độ âm 18 độ? Trốn trong đó cả một đêm ư?” Nhiếp Chi Hiên không tin, “Khi lượng tản nhiệt của cơ thể vượt quá xa so với lượng sinh nhiệt, cơ thể nhanh chóng xảy ra hiện tượng rối loạn chuyển hóa và biến đổi tế bào, và rất nhanh sau đó sẽ bị chết cứng.”

“Đừng quên rằng, những đối thủ của chúng ta không thể dùng cách giải thích như đối với khả năng của người bình thường. Chúng ta không thể loại trừ sự biến đổi năng lực về khả năng chịu lạnh.” Lăng Mạc nói, “Vả lại, nếu thực sự là như vậy, nhân viên bảo vệ chỉ mở tủ trữ đông để lấy đồ ăn vào trước bữa tối, cho nên cả đêm và cả buổi sáng đều sẽ không phát hiện ra trong tủ đông có người. Khi chúng ta tới đó, cũng đã kiểm tra ở tủ đông, nhưng lúc này có lẽ hẳn ta đã tẩu thoát rưỡi.”

“Nhưng, nếu như vậy, thì tại sao còn phải phí bao công sức leo lên cắt hàng rào dây thép gai chứ?” Nhiếp Chi Hiên hỏi.

“Chuyện này em cũng chưa hiểu rõ.” Lăng Mạc nói, “Nói không chừng đây là kế hoạch bảo toàn của bọn chúng. Ví dụ như kế hoạch ban đầu là cắt hàng rào dây thép gai để vào được bên trong, sau khi thất bại thì đổi sang phương án thứ hai. Hoặc cũng có thể là leo lên trên đó để thám thính địa hình?”

“Bất luận nói thế nào, cũng không thể tránh được camera giám sát.” Tiêu Vọng nói, “Hiện giờ hội Đang Đang có lẽ đã thu được kết quả rồi, các cậu gọi điện thoại hỏi xem thế nào.”

Lăng Mạc lấy điện thoại ra, gọi liên cho cả ba số điện thoại, nhưng đều thấy báo “Số điện thoại này tạm thời không liên lạc được.”

“Đều không gọi được?” Lăng Mạc vô cùng lo lắng hỏi, “Không phải đã xảy ra chuyện gì chứ?”

“Không đâu, Tiêu Lăng không chỉ thông minh mà còn biết đánh đấm nữa.” Nhiếp Chi Hiên nói thì nói như vậy, nhưng trong lòng cũng có chút lo lắng như mọi người.

Tất cả đều trầm tư trong phút chốc, chuông điện thoại di động của Tiêu Vọng đột nhiên vang lên, là một số điện thoại lạ. Một điềm báo chẳng lành dội lên trong tim Tiêu Vọng. Anh dừng xe vào sát bên lề đường, sau đó nhận cuộc gọi.

“A lô? Cảnh sát Tiêu phải không?” Một giọng nói không xa lạ lắm vang lên đầy lo lắng, “Tôi là nhân viên bảo vệ của kho thuốc nổ vừa rồi. Tôi... giờ tôi muốn báo án.”

“Sao vậy?” Tim Tiêu Vọng thất lại.

“Thực sự là rất kỳ lạ.” Nhân viên bảo vệ nói, “Sáng sớm hôm nay rõ ràng chúng tôi đã kiểm đếm thuốc nổ không thấy có gì sai sót, vừa rồi

chúng tôi lại xem lại một lần nữa, thiếu mất 12 ki-lô-gam thuốc nổ như tương chứa Amoni Nitrat.”

“Cái gì?” Tiêu Vọng nhìn sang phía Lăng Mạc. Anh biết rằng, lỗ hổng mà Lăng Mạc phát hiện ra này, rất có khả năng đã bị tổ chức *Người gác đêm đen* tôi lợi dụng mất rồi. Quá trình gây án mà Lăng Mạc suy đoán, cũng rất có khả năng đã trở thành hiện thực.

“Ngoài thuốc nổ ra,” nhân viên bảo vệ nói thêm với giọng đầy tuyệt vọng, “còn thiếu mất hai khẩu súng trang bị cho nhân viên trực ban ca sau nữa.”

3

“Đây là nơi quái quỷ gì vậy? Có khác gì nhà tù đâu, cửa sổ xung quanh đều có song sắt quây kín.” Tiêu Lăng lén la lén lút thò đầu ra ngoài ngó nghiêng rồi nói, “Cho dù thế nào, chúng ta cũng phải tìm một nơi an toàn đã. Nếu như bọn chúng đi lại qua đây, sẽ phát hiện ra chúng ta mất.”

Đường Đường đang lộ rõ vẻ lo lắng, gật đầu lia lịa. Trình Tử Mặc dường như lại có phần bình tĩnh hơn, miệng vẫn đang nhai kẹo cao su, tay đưa ra cần lấy bộ quần áo trông như là trang phục đánh số dành cho bệnh nhân trong bệnh viện đang phori ở đoạn giữa hai cầu thang, nói: “Đi thẳng lên lầu, tầng 2 có lẽ là chia các phòng, không giống như tầng 1 là cả một đại sảnh như thế này.”

Cả ba người cùng trao đổi qua ánh mắt, rồi rón rén nín thở đi lên tầng trên. Quả đúng như lời Trình Tử Mặc nói, trên tầng 2 là từng căn phòng nằm sát nhau.

“Ở đằng kia có một tấm biển, thị lực của cậu tốt, có nhìn thấy gì không?” Trình Tử Mặc chỉ về góc trong cùng ở đầu hành lang đằng kia, nói.

Tiêu Lãng đưa mắt lên nhìn theo, phía tận cùng hành lang quả thực có treo một tấm biển kim loại, trên đó có một chiếc huy hiệu đảng, phía dưới huy hiệu đảng là một dòng chữ nhỏ.

“Chi bộ đảng trung tâm Tâm Kiêu Thác, Hội liên hiệp người tàn tật thành phố Nam An.” Tiêu Lãng lẩm nhẩm đọc, “Tâm Kiêu Thác, là cái quái gì vậy?”

“Chưa nghe thấy bao giờ.” Trình Tử Mặc lắc lắc đầu, nói, “Sao lối cầu thang từ tầng 2 lên tầng 3 lại có cánh cửa sắt ngăn lại vậy? Chỗ này thật là kỳ lạ.”

“Cánh cửa sắt không khóa, chúng ta đi lên tiếp hay là tìm một phòng ẩn nấp ở dưới này?” Tiêu Lãng bước lên vài bậc, nhìn vào ổ khóa trên cánh cửa sắt rồi nói.

“Ở dưới này,” Trình Tử Mặc nói giọng chắc chắn, “phía dưới này nhìn có vẻ như là khu vực văn phòng, đó là khu vực bình thường. Còn phía trên nếu như có khóa, chắc chắn là khu vực không bình thường. Đi nào, vào trong kia xem tình hình thế nào.”

Cả ba người đi vào khu vực hành lang tầng 2, phát hiện dưới đại sảnh tầng 1 có một tên cao gầy đang cầm một khẩu súng bắn đạn ghém đi đi lại lại, giống như đang đi tuần tra, thế là cả bọn lại càng rón rén cúi khom người di chuyển về phía trước.

“Cửa các phòng làm việc đều mở, nhưng không có người.” Tiêu Lãng nói nhỏ, “Phòng giám định? Sao ở đây lại có phòng giám định?”

“Cậu cho rằng giám định chỉ là giám định pháp y thôi à? Còn có nhiều loại giám định khác nữa.” Trình Tử Mặc nói, “Các phòng làm việc ở đây không ổn, chỉ cần mở cửa ra là sẽ bị lộ, đến một chỗ ẩn nấp cũng không có.”

“Ở đây, ở đây.” Tiêu Lãng đã đi đến căn phòng ở tận cùng hành lang gần ngay tấm biển, nói nhỏ, “Căn phòng này phía trên viết là phòng máy, không biết là phòng máy gì, có đi đầu cửa lại bị khóa. Phía dưới lại có người, cũng không thể đập cửa mở ra được.”

“Cậu lúc nào cũng chỉ thô lỗ giản đơn như vậy.” Trình Tử Mặc lắc lắc đầu, lấy từ trong túi ra hai sợi dây thép, một phút sau khóa cửa đã được mở ra.

“Ôi trời, may mà cậu không phải là kẻ trộm.” Tiêu Lãng nói giọng đầy hâm mộ.

Ba người mở cửa, phát hiện trong phòng là hai dây máy chủ đang vận hành. Do căn phòng quá kín, hơn nữa hệ thống máy chủ vận hành cũng sinh nhiệt, ô cửa sổ duy nhất cũng chính là một ô cửa sổ thông gió rộng khoảng 50 cen-ti-mét, trong phòng không bật điều hòa, cho nên nhiệt độ vẫn tương đối cao.

“Ở đây đi, không có người, cũng không lạnh, còn có thể nấu mình được.” Tiêu Lãng hộ tống hai cô gái đi vào căn phòng, sau đó tự mình đi vào rồi khe khẽ đóng cửa lại.

“Ở đây tốt đấy chứ.” Đường Đương Đương đi giữa hai dây máy chủ, nhìn sang hai bên nói, “Các đường dây mạng internet, thông tin liên lạc và hệ thống giám sát gì đó đều bắt đầu từ đây cả.”

“Ồ! Vậy tốt quá rồi, cậu mau kết nối mạng thử xem, để họ mang súng tới cho mình. Không thì mình ở đây cũng thấy bí bách quá.” Tiêu Lăng nói.

Đường Đang Đang tìm kiếm từng sợi dây điện trong đồng dây điện, sau đó lấy từ trong túi ra chiếc máy tính xách tay, sau khi dùng kẹp cá sấu* thử kết nối mấy sợi dây điện xong, cô nói: “Đường dây mạng internet và mạng điện thoại ở đây đều không kết nối được, có lẽ là đã bị ngắt kết nối ở bên ngoài rồi.”

“Ngắt mất rồi? Vậy phải làm thế nào? Có đường dây thì không kết nối được, không dây cũng không kết nối được. Hội Lăng Mạc dù có ba đầu sáu tay cũng không thể nghĩ ra được mà đến cái nơi khi ho cò gáy này để tìm kiếm chúng ta!” Tiêu Lăng nói bằng giọng ảo não.

Đường Đang Đang không trả lời, đôi tay khéo léo vẫn thoăn thoắt tìm kiếm gì đó trong đồng dây điện.

Tiêu Lăng nhìn trước ngó sau, nhìn thấy một chiếc bút đánh dấu bên trên một bộ máy chủ liên lạc lên, thò nửa người phía trên ra ngoài cửa sổ, nói: “Cái cửa sổ bé tí như thế này cũng phải lắp cửa chống trộm, lại còn bằng sắt nữa, chỗ này rốt cuộc là nơi quái quỷ nào thế không biết!”

“Ở đây có tên đây đủ này.” Không biết Đường Đang Đang đã kết nối được với một sợi dây điện nào, cô dùng máy tính mở ra một trang giao diện, nói, “Trung tâm chăm sóc và điều trị bệnh tâm lý, trí lực, thần kinh Hội liên hiệp người tàn tật thành phố Nam An. Cái tên dài ghê.”

“Tôi đã nói cái này sao trông cứ giống như quần áo bệnh nhân, hóa ra đây là nơi ở của bệnh nhân tâm thần.” Trình Tử Mặc khoác chiếc áo bệnh nhân có ghi số đang cần trên tay lên người, nói: “Thế nào, trông tôi có giống một bệnh nhân tâm thần không?”

“Làm gì có bệnh nhân tâm thần nào lại xinh đẹp như vậy?” Đường Đang Đang che miệng cười nói.

Trình Tử Mặc thấy Tiêu Lãng đang ra sức thò tay ra phía ngoài cửa sổ chống trộm, không biết cậu ta đang làm cái gì liền hỏi: “Cậu đang làm cái gì vậy?”

Tiêu Lãng dương dương đắc ý nói: “Tôi đang viết lên trên tường ở phía ngoài một chữ SOS, còn viết một chữ 110 nữa, người nào nhìn thấy chắc sẽ báo cảnh sát thôi.”

“Xì, người bệnh tâm thần viết lên tường một chữ SOS, nếu là cậu thì cậu có báo cảnh sát không?” Trình Tử Mặc lắc đầu nói.

“Cậu nói cũng có lý nhỉ.” Tiêu Lãng nghe nói như vậy, lại thò người ra ngoài không biết lại viết thêm thứ gì đó.

“Không phải cậu lại viết thêm ở phía dưới dòng ‘Tôi không phải là bệnh nhân tâm thần đâu’ đấy chứ? Cậu nói xem có bệnh nhân tâm thần nào lại tự nhận mình là bệnh nhân tâm thần không?” Trình Tử Mặc nói.

“Thế cậu nói xem cậu có phải là bệnh nhân tâm thần không?” Tiêu Lãng phản bác lại.

“Cậu...” Trình Tử Mặc biết mình lại tự đào hố chôn mình rồi.

“Tôi đâu có ngốc vậy, mà cậu cứ thử xem, ở tư thế khó khăn như thế này thì sao viết được chữ hả? Tôi đang vẽ một ký hiệu ngôi sao sáu cánh của tổ chức *Người gác đêm* chúng ta, hội Lãng Mạc tới rồi, sẽ biết chúng ta đang ở phía bên trong ô cửa sổ này.” Tiêu Lãng ra sức nghiêng răng nói.

“Mình đã kết nối được với kho dữ liệu camera giám sát của bọn chúng.” Đường Đang Đang hào hứng nói, “Tốt rồi, chúng ta đã có thể nhìn thấy toàn bộ 13 chiếc camera giám sát của cả tòa nhà rồi!”

Tiêu Lãng nhảy từ trên bậc cửa sổ xuống, đi đến bên cạnh Đường Đang Đang xem rồi nói: “Đây chẳng phải là chỗ cầu thang vừa rồi chúng ta ẩn nấp sao? Thì ra camera giám sát có thể bao quát được hết.”

“Chúng tôi bọn chúng không có người chuyên phụ trách xem camera giám sát, không thì chúng ta đã sớm bị lộ rồi.” Trình Tử Mặc toàn thân vã mồ hôi lạnh.

“Đây là... đây là hành lang tầng 2, không xong rồi, không xong rồi, bọn chúng đang đi kiểm tra từng phòng một!” Đường Đang Đang kinh ngạc thốt lên.

Trong màn hình, hai gã thanh niên đeo khẩu trang cầm theo súng đang đi kiểm tra từng căn phòng ở tầng 2, chỉ còn hai gian nữa là sẽ tới căn phòng bọn họ đang trú ẩn.

“Không xong thì chiến thôi!” Tiêu Lãng xoa tay giờ nắm đấm, chuẩn bị quyết chiến một trận.

“Không được! Cậu không thể đi được! Bọn chúng có súng!” Đường Đang Đang tóm chặt vạt áo của Tiêu Lãng.

“Để tôi đi, còn nhớ khi lên lớp thầy giáo đã dạy chúng ta đọc khẩu hình thế nào không.” Trình Tử Mặc mỉm cười, rồi không để hai người kia kịp phản ứng lại, cô vò tung mái tóc của mình, rồi mở cửa bước ra.

“Làm cái gì thế?”

“Tìm... tìm nhà vệ sinh, không... không có người.”

“Nhà vệ sinh ở tầng trên, đi, đi lên.”

“Súng... súng.”

“Đừng động vào, đi, đi lên!”

“Bên kia là phòng máy r ấ, không có ai đâu, có lẽ người kia cũng sắp tới r ấ.”

Tiêu Lãng và Đường Đang Đang nấp trong phòng máy nhìn camera giám sát ở hành lang t ầng 2. Trình Tử Mặc đóng giả thành người đ ầu độn bị hai tên c ần súng áp giải đi lên t ầng 3.

Tiêu Lãng như muốn nghiền nát hàm răng của mình, bóp chặt nắm đấm tay, song lại cũng không thể làm gì hơn. Cậu biết rằng, hành động vừa nãy của Trình Tử Mặc, không chỉ là để bảo vệ cho hai người bạn cậu, mà còn có thể trà trộn thành công vào đám người đối thủ để nghe ngóng tin tức.

Nhìn trong camera giám sát có thể thấy cả t ầng 2 và t ầng 3 bên trong trung tâm Tâm Ki ều Thác đ ầu đã vắng vẻ không một bóng người, bất kể bệnh nhân hay nhân viên làm việc ở đây toàn bộ đ ầu bị đưa tới tập trung hết tại một hội trường trên t ầng 4.

Góc đông bắc của hội trường có một camera giám sát, nhìn từ những hình ảnh trong máy quay, tổng số người vào khoảng bốn chục người. Trình Tử Mặc cũng bị áp giải vào hội trường, cô vờ như vô ý nhìn ngó bốn phía xung quanh, sau đó đi thẳng tới chỗ ngay bên dưới đ ầu máy quay giám sát ở góc đông bắc r ấ ng ấ xuống.

“Bọn chúng đang đợi người.” Tiêu Lãng nhìn thấy Trình Tử Mặc quay mặt về phía đ ầu máy quay dùng khẩu hình để ra hiệu, li ền vội vàng đọc ra theo, “Còn có người đang bố trí thiết bị.”

“Thế là thế nào?” Tiêu Lãng quay đ ầu hỏi Đường Đang Đang, Đường Đang Đang cũng lắc đ ầu không hiểu.

Ở một phía khác, Tiêu Vọng đã quay đ ầu xe chạy thẳng về Sở Công an thành phố Nam An. Sau khi nhận được điện thoại báo án của nhân viên bảo

vệ, Tiêu Văn Thiên đã phái cử một nhóm cảnh sát hình sự phong tỏa kho thuốc nổ, đồng thời tiến hành các công tác khám nghiệm hiện trường tương ứng. Có đi đâu, nhiệm vụ cấp bách hiện giờ không phải là phát hiện và thu thập chứng cứ, mà là làm rõ xem thuốc nổ được chuyển đi đâu.

Tuy nhiên, căn cứ theo báo cáo của bộ phận giám sát hình ảnh, mấy đầu máy quay giám sát ở khu vực quanh kho thuốc nổ đều không phát hiện thấy bất cứ đi đâu gì khác thường. Cũng có nghĩa là, người hay xe đánh cắp thuốc nổ rất có khả năng đã phân tích trước được những vị trí của camera giám sát và cố ý tránh đi.

Nhận được báo cáo, Tiêu Vọng nhận định rằng nếu muốn biết được số thuốc nổ đi về đâu, nhất định phải tìm được hội Tiêu Lãng. Dù sao việc họ đột nhiên mất tích một cách khó hiểu chắc chắn là phải có nguyên do. Cũng may là đã để Tiêu Lãng đi cùng với hai cô gái, dù gì thì với năng lực của Tiêu Lãng, cũng khiến Tiêu Vọng yên tâm hơn nhiều.

Bọn họ không tới kho thuốc nổ, mà trực tiếp tới thẳng văn phòng làm việc của tập đoàn khai thác khoáng sản. Nhân viên trực ban tại văn phòng vẫn không ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, vẫn ở đó nhàn rỗi chơi mấy trò chơi trên điện thoại di động.

Tiêu Vọng mất công khá lâu mới làm rõ được sự việc hội Tiêu Lãng vừa mới trải qua lúc này tại phòng giám sát hình ảnh. Hiện tượng máy quay giám sát của kho thuốc nổ bị mất hình ảnh tại những điểm thời gian đặc biệt, Tiêu Vọng đã nhanh chóng hiểu rằng rất có thể là do tên Phá sóng gây ra. Nhưng việc Tiêu Lãng không biết tại sao lại đột nhiên kéo theo hai cô gái lên xe rời đi, Tiêu Vọng vẫn chưa hiểu rõ bọn họ đã phát hiện ra đi đâu gì.

Theo những gì nhân viên trực ban thuật lại, bọn họ đã lái chiếc Pikachu đi về hướng đông bắc. Chỉ tiếc là hiện giờ đã sử dụng mọi biện pháp kỹ thuật mà đều không có cách nào tìm được tín hiệu di động của nhóm ba người Tiêu Lãng, cũng không có cách nào định vị được vị trí của Pikachu.

Đúng vào lúc này, bộ phận trinh sát hình ảnh của Sở Công an thành phố Nam An đã cung cấp một manh mối, một người đàn ông có khuôn mặt Down đã xuất hiện tại một trạm xăng ở khu Tây thành phố Nam An. Tiêu Vọng bèn không nói gì thêm nữa, lái xe chạy thẳng tới phòng trinh sát hình ảnh Sở Công an thành phố Nam An.

“Cách đây không lâu, hệ thống camera giám sát của chúng ta đã phát hiện được một kẻ có khuôn mặt Down có hành vi lén la lút ở trạm xăng.” Tiêu Văn Thiên ra hiệu cho nhân viên thao tác mở video giám sát, “Các con xem đi.”

Tên xuất hiện trong video dường như có tật cà nhắc ở chân, điệu bộ lão đảo lắc lư ngay trước ống kính máy quay đôi lần, còn có một lần để lộ ra khuôn mặt chính diện khá rõ nét. Sau đó, tên này đi đến phía sau kho xăng rồi quỳ xuống trên nền đất, như là đang vút thứ gì đó vào trong đường cống ngầm, xong rồi đứng lên rồi đi.

“Hắn vút thứ gì vậy?” Tiêu Vọng căng thẳng hỏi.

“Chúng ta đã cử người đi đi điều tra, nhưng không tìm ra gì cả.” Tiêu Văn Thiên nói, “Có đi đâu, chỗ đó là đường cống ngầm của kho xăng, thuốc nổ trôi theo dòng nước là chuyện cũng có thể xảy ra. Hơn nữa, bên trong đường cống ngầm thường có rất nhiều khí sinh học, một khi xảy ra cháy nổ, hậu quả sẽ thật khôn lường, sẽ gây ra sự cố cháy nổ liên hoàn, tổn hại đến quần chúng nhân dân sinh sống ở bên trên. Thế nên, chúng ta đã cử chuyên gia gỡ bom mìn tới kiểm tra trong đường cống ngầm rồi.”

“Vị trí của trạm xăng này ở đâu ạ?” Lăng Mạc mở tấm bản đồ thành phố Nam An ra hỏi.

“Vấn đề chính là ở đây.” Trên trán Tiêu Vấn Thiên lấm tấm mồ hôi hột. Ông dùng bút laser thuyết trình chỉ vào một điểm đỏ ở góc phía tây nam thành phố Nam An, nói: “Trạm xăng xảy ra sự việc nằm ở đây, đường cống ngầm của mười mấy trạm xăng xung quanh đều kết nối với nhau, chỉ cần một nơi hoặc nhiều nơi xảy ra cháy nổ, thì cả một khu dân cư ở đây sẽ phải gánh chịu hậu quả khôn lường. Cho nên, toàn bộ lực lượng cảnh sát cơ động của chúng ta đều đã tới khu vực này tuần tra lục soát để vây bắt kẻ tình nghi phạm tội này.”

“Tây nam?” Lăng Mạc chăm chú nhìn vào bản đồ xem xét xung quanh.

“Hơn nữa kẻ có khuôn mặt Down này sau khi xuất hiện ở trạm xăng đó thì cũng không còn thấy xuất hiện ở đâu nữa. Ngay cả những camera giám sát trên đường ở khu vực xung quanh trạm xăng cũng không ghi lại được bất cứ hình ảnh nào có liên quan đến hắn ta.” Tiêu Vấn Thiên nói.

“Hiện giờ người đã cử đi hết chưa ạ?” Lăng Mạc hỏi.

Tiêu Vấn Thiên gật đầu, nói: “Hầu hết những ai có thể đi được, đều đã tới khu vực này hết rồi.”

“Cháu rất lo lắng.” Lăng Mạc nói, “Xuất phát từ ba phương diện. Một là, tuyến đường mà hội Tiêu Lăng truy đuổi lần theo dấu vết là hướng về ngoại ô phía đông bắc thành phố Nam An. Hai là, kẻ có khuôn mặt Down này, thực ra chính là tên ‘Bác sĩ’, theo như tình hình mà chúng cháu nắm bắt được, thì hắn ta thuộc phe đối đầu với một nhóm của *Người gác đêm đen tối* - những kẻ có khả năng là thủ phạm đánh cắp thuốc nổ lần này. Tại sao hắn ta lại cùng hợp tác với bọn chúng được chứ? Thuốc nổ mà bọn

chúng đánh cắp được tại sao lại đưa cho tên ‘Bác sĩ’? Ba là, nếu như tên ‘Bác sĩ’ đã có thể tránh né khỏi mọi camera giám sát trên đường, chứng tỏ hẳn ta vô cùng thông thuộc vị trí lắp đặt của camera giám sát xung quanh đó. Nếu đã biết rõ các vị trí có camera, thì hẳn ta không thể không biết rằng các trạm xăng đều có rất nhiều đầu máy quay. Vậy tại sao hẳn ta không tránh đi? Dù sao thì một hệ thống đường cống ngầm có liên thông với nhau của mười mấy trạm xăng sẽ có lối thoát ra vào ở cả những khu vực không phải trạm xăng, hoàn toàn không cần thiết phải đi đến nơi nhiều đầu máy camera giám sát để rồi bản thân bị lộ như vậy.”

“Ý của cháu là, đây là một chiêu giương đông kích tây?” Tiêu Vấn Thiên chau mày nói, “Ta cũng đã nghĩ đến điểm này. Song về phía ta cũng phải cân nhắc sự việc trên hai phương diện. Một là, nếu như kẻ tình nghi đã xuất hiện, ta lại không đi đầu động toàn bộ lực lượng cảnh sát ra ứng phó, rồi khu vực này thật sự xảy ra cháy nổ, chúng ta sẽ phải chịu mọi trách nhiệm về sự an toàn tính mạng cũng như tài sản của quần chúng nhân dân ở đây. Thế nên, chính quyền nhà nước yêu cầu chúng ta phải dốc toàn bộ sức lực. Hai là, nếu đúng như lời cháu nói, tên ‘Bác sĩ’ và bọn chúng là hai phe đối địch với nhau, thì hà cớ gì lại phải giúp bọn chúng che giấu chứ? Tại sao lại phải giúp bọn chúng thu hút sự chú ý của cảnh sát?”

“Chỉ là con cảm thấy, đối thủ của chúng ta, tổ chức *Người gác đêm đen* thôi, bọn chúng chỉ là những kẻ báo thù.” Tiêu Vọng nói, “Chứ không phải là phần tử khủng bố.”

“Đúng vậy. Nếu như chúng cháu phân tích không nhầm, thì đám người này từ khi còn nhỏ đã bị tẩy não bởi lối suy nghĩ ‘thay trời hành đạo’ rồi, giờ lại đi thực hiện các hoạt động khủng bố, vậy thì là thay cho ‘ông trời’ nào, hành theo ‘đạo’ nào?” Lăng Mạc nhìn vào Tiêu Vấn Thiên nói.

“Đối với những việc lớn như thế này, chuyện đi đầu động lực lượng cảnh sát đã được thăng cấp do ủy ban thành phố và chính quyền thành phố quyết định rồi, không thuộc quyền hạn chức trách của ta nữa.” Tiêu Vấn Thiên nói, “Nhưng nếu như chúng ta có địa điểm xác định, thì ta có thể báo cáo lên đảng ủy chính quyền thành phố đi đầu động một bộ phận cảnh sát chi viện.”

“Bố, bố hiểu rõ thành phố Nam An này như lòng bàn tay, bố cho rằng nhóm Tiêu Lãng đi về hướng đông bắc là vì đi đầu gì ạ?” Tiêu Vọng có phần lo lắng.

“Con hãy cứ bình tĩnh.” Tiêu Vấn Thiên phát hiện Tiêu Vọng có chút căng thẳng liền nói.

“Chủ yếu là vì, Tiêu Lãng, Đương Đương và Tử Mặc hiện giờ không rõ đang ở đâu ạ.” Tiêu Vọng giải thích.

“Chỗ này là chỗ nào?” Tiêu Vấn Thiên chỉ vào một tòa nhà nằm ở khu ngoại ô phía đông bắc thành phố Nam An, hỏi.

Nhân viên thao tác trả lời ngắn gọn: “Trên bản đồ hiển thị là một cơ quan cấp 2 trực thuộc Hội liên hiệp người tàn tật thành phố, không có tên cụ thể của tổ chức này.”

“Hình như ta có chút ấn tượng về nơi này.” Tiêu Vấn Thiên nói, “Cậu có biết không, Nhiếp Chi Hiên?”

Nhiếp Chi Hiên lắc đầu nói: “Tôi trước giờ vốn chỉ chạy đi hiện trường, không có liên hệ gì với bên hội liên hiệp người tàn tật cả.”

“Gọi bác sĩ pháp y lại đây, nhanh lên.” Tiêu Vấn Thiên nói.

Không lâu sau, bác sĩ pháp y Đồng Kỳ Bình đã nhanh chóng chạy đến phòng trình sát hình ảnh. Tiêu Vấn Thiên chỉ vào tòa nhà hỏi anh ta, Đồng

Kỳ Bình nhìn qua rồi trả lời ngay: “Đây là Trung tâm chăm sóc và điều trị bệnh tâm thần của Hội liên hiệp người tàn tật. À, tên chính thức của nó là Trung tâm chăm sóc và điều trị bệnh tâm lý, trí lực, thần kinh Hội liên hiệp người tàn tật.Ồ, trung tâm giám định bệnh tâm thần của thành phố Nam An chúng ta được đặt ở đây.”

Lăng Mạc đứng bật dậy khỏi ghế, nói: “Giám định bệnh tâm thần?”

Tiêu Vấn Thiên khẽ quay đầu lại nhìn Lăng Mạc, bình tĩnh nói: “Đúng, ta cũng nhớ ra rồi, kết luận giám định bệnh tâm thần của Đỗ Xá đã được làm ở đây. Sở dĩ ta có chút ấn tượng với nơi này, là bởi vì hai mươi mấy năm trước, chính ta đã áp giải Đỗ Xá tới đây làm giám định. Các con chạy qua đó trước đi, ta sẽ lập tức báo cáo lên ủy ban thành phố để xin chi viện cho các con.”

4

“Phía bên trái ba tên, lối rẽ bên phải một tên, cửa ra vào hai tên. Trong hội trường có vài bác sĩ đang ngồi ở giữa, bên cạnh còn có ba người.” Tiêu Lăng và Đường Đang Đang đóng hết các camera giám sát khác, chỉ để lại camera giám sát hội trường được phóng lên cỡ to nhất, cẩn thận đọc khẩu hình và ngôn ngữ bàn tay mà Trình Tử Mặc đang lặng lẽ gửi tới.

Góc quan sát của camera giám sát hội trường có hạn, thậm chí có đến hơn một nửa diện tích hội trường là không nhìn thấy được, chỉ có thể trông chờ ở Trình Tử Mặc để nắm được tình hình của hội trường.

“Đối thủ có chín tên, hai khẩu súng. Hơn thế những tên này đều đứng ở vị trí chiến thuật quan trọng, e rằng mình không đánh lại được.” Tiêu Lăng

nói, “Còn nữa, súng này giống hết súng của các nhân viên bảo vệ kho thuốc nổ, cậu có phát hiện thấy đi đâu này không?”

Đường Đang Đang lắc lắc đầu.

“Không lẽ bọn chúng thực sự đã lấy trộm được thuốc nổ rồi?” Tiêu Lãng nhìn chăm chú vào màn hình.

“Tử Mặc lại nói thêm hai chữ.” Đường Đang Đang nhớ lại khẩu hình của Trình Tử Mặc, rồi tự mình bắt chước theo.

“Gian tình?” Tiêu Lãng nói, “Ai có gian tình với ai nhỉ?”

“Gian tình cái gì chứ! Là giám định*!” Đường Đang Đang sửa lại.

Tiêu Lãng bất chợt hiểu ra, đến ngay cả lúc nói chuyện cũng vẫn giữ nguyên biểu cảm như vừa được giấc ngộ: “Mình đã nói là tại sao ở đây lại có phòng giám định gì gì chứ! Đây chính là nơi giám định tâm thần đấy! Bọn chúng đến đây là để báo thù vị bác sĩ pháp y năm đó đã làm giám định bệnh tâm thần cho Đỗ Xá!”

“Bọn chúng sẽ làm thế nào?” Đường Đang Đang có phần sợ hãi.

“Kệ đi, dù sao cũng phải trông chừng cho kĩ.” Tiêu Lãng nói, “Nếu như bọn chúng dám giết người, mình sẽ xông lên đó. Hiện giờ trong đầu mình đã có biện pháp hóa giải các vị trí chiến thuật của bọn chúng rồi.”

“Chúng có chín người đấy! Hai khẩu súng nữa! Còn cậu thì sao?” Đường Đang Đang nói.

“Mình có cái này.” Tiêu Lãng lôi từ phía sau lưng ra một chiếc cò lê, cũng không biết là cậu lấy nó ở đâu ra.

“Vớ vẩn!” Đường Đang Đang nói.

“Nhìn kìa, nhìn kìa, lại nói rồi đấy, lại nói rồi đấy.” Tiêu Lãng vội vàng lại nhìn chăm chú vào màn hình, nói, “Ba người đi xuống?”

Tiêu Lãng nhìn sang Đường Đang Đang, đẩy cô đứng về phía sau lưng mình, tay giờ chiếc cờ lê lên.

Tuy nhiên, mấy tên của *Người gác đêm đen tối* lại không đi đến phòng máy, mà đi thẳng xuống dưới tầng 1. Đường Đang Đang còn chưa kịp chuyển đổi hình ảnh giám sát của camera, thì đã nghe thấy tiếng một cánh cửa thoát hiểm ở tầng 1 mở ra lách cách, rồi ngay sau đó liền lách cách đóng lại ngay.

“Có lẽ là nhân viên giám định đã bị bọn chúng ‘câu’ rồi.” Tiêu Lãng nghiêng răng nói, “Uy hiếp ép buộc các nhân viên làm việc ở đây lừa gọi những nhân viên giám định hời trước đến, sau đó ra tay báo thù.”

Đường Đang Đang lại chuyển đổi về những hình ảnh giám sát trong hội trường, chăm chú dõi theo Trình Tử Mặc. Bên cạnh Trình Tử Mặc, xuất hiện hình ảnh của một ông già, trông ông có lẽ khoảng hơn 60 tuổi, ông ấy đang giằng co mấy cái với hai tên đeo khẩu trang khác, cuối cùng vì một mình không địch lại được số đông nên bị ấn ngã xuống một chiếc ghế, bị hai tên kia dùng dây thừng trói nghiêng lại trên ghế đến mức không động đậy nổi.

Đợi cho tới lúc ông già không giằng co nổi nữa, một tên đeo khẩu trang khoác lên người ông một chiếc áo gile.

“Phóng to, phóng to lên!” Tiêu Lãng bảo Đường Đang Đang phóng to màn hình lên.

Không cần Trình Tử Mặc “giải thích tại hiện trường”, qua màn hình Tiêu Lãng cũng có thể nhìn thấy, trên chiếc áo gile bị gắn chặt tầng tầng lớp lớp dây điện, phần eo của chiếc áo có từng cuộn từng cuộn gì đó màu đen. Đó không phải các ống thuốc nổ thì là cái gì chứ?

Tiêu Lãng không nói thêm câu nào, giắt chiếc cờ lê vào bên thắt lưng toan lao ra cửa, nhưng bị Đường Đang Đang giữ tay giữ lại.

“Cậu đừng nóng vội chứ, sự việc dường như không đơn giản như vậy.” Đường Đang Đang nói.

Quả nhiên, một tên đeo khẩu trang mang tới một cái máy quay rồi quay hình ông già, sau đó lại kết nối máy quay với một chiếc máy tính.

“Bọn chúng đang thu thập hình ảnh à?” Tiêu Lãng hỏi vẻ không hiểu. “Nhưng mà không có tín hiệu, có truyền đi được đâu.”

“Cậu đừng quên rằng, bọn chúng có đường truyền vệ tinh.” Đường Đang Đang nói, “Chỉ là không biết được bọn chúng làm như vậy có mục đích gì.”

“Nhìn Tử Mặc.” Tiêu Lãng nói.

Trình Tử Mặc lúc này lại bắt đầu dùng ngôn ngữ bàn tay và khẩu hình, ý đại khái là bọn chúng quay lại hình ảnh ông già khoác trên người áo gấm thuốc nổ, rồi gửi cho các cơ quan truyền thông, yêu cầu nhà tù Kim Ninh phải xử tử Đỗ Xá trong vòng nửa giờ đồng hồ tới, đồng thời phát đi những hình ảnh quay lại việc xử tử đó, nếu không bọn chúng sẽ cho châm ngòi thuốc nổ. Trong đoạn video, đám người này còn gọi tất cả những người đang có mặt tại hiện trường đều là những người “có tội đáng phải đền tội” hoặc là “thứ rác rưởi của xã hội”, cùng bị xử tử hết, có chết cũng không đáng tiếc.

“Bọn chúng chơi trò được ăn cả ngã về không rồi.” Tiêu Lãng nói, “Lợi dụng sức ép của dư luận xã hội.”

“Là muốn cùng chết chum hết cả ư?” Đường Đang Đang hỏi.

“Bọn chúng không để lộ vị trí, cũng không lo lắng phía cảnh sát trong vòng nửa tiếng đồng hồ có thể phát hiện ra địa điểm này.” Tiêu Lăng nói, “Mình nghĩ là cho dù có thỏa mãn yêu cầu của bọn chúng hay không, thì bọn chúng vẫn sẽ châm ngòi thuốc nổ. Hơn thế, trước khi gây nổ, bọn chúng đâu sẽ rút khỏi đây. Nếu không tại sao lại phải cài đặt thiết bị hẹn giờ mười phút trên thuốc nổ chứ?”

Tiêu Lăng chỉ vào phần hình ảnh camera được phóng to, chính giữa chiếc áo gile gắn thuốc nổ, trên một màn hình hiển thị nho nhỏ, có dòng chữ “00:10:00”.

“Vậy sẽ phải đáp ứng yêu cầu của bọn chúng sao?” Đường Đương Đương mắt đã hơi đỏ lên.

“Hừ.” Tiêu Lăng cười nhạt một tiếng, “Bọn chúng cũng quá coi thường luật pháp của chúng ta rồi.”

Trình Tử Mặc trong màn hình video vẫn ngồi ở phía dưới camera giám sát. Hai bên cạnh đều có người ngồi cùng ngang hàng với cô. Lúc này, một người phụ nữ tóc ngắn ngồi bên phía tay trái của Trình Tử Mặc đột nhiên ngẩng đầu lên, dường như đang quan sát Trình Tử Mặc, đồng thời khuôn mặt cô ta cũng lộ ra bên dưới đầu máy quay giám sát.

“Trời! Đó là cô Thôi!” Đường Đương Đương đột nhiên kêu lên, chỉ vào màn hình nói.

Tuy mọi người đều đã từng xem qua ảnh của Thôi Chấn, nhưng dù sao cũng không quen biết, nên không có ấn tượng sâu sắc. Còn Đường Đương Đương đã biết Thôi Chấn từ nhỏ, tất nhiên chỉ cần nhìn thoáng qua là có thể nhận ra ngay.

“Cô ta ng ỡ ngay cạnh Trình Tử Mặc, liệu có phải đã phát hiện ra Tử Mặc r ỡ không?” Tiêu Lãng sốt ruột giậm chân, “Cô ta quả thực là có khả năng nắm rất rõ tình hình của tổ chức chúng ta.”

“Cô ta vẫn đang nhìn Tử Mặc, quan sát cô ấy, nhưng có lẽ cô ta còn chưa biết được Tử Mặc truyền đạt thông tin cho chúng ta bằng cách nào.” Đường Đang Đang nói.

“Tử Mặc gặp nguy hiểm.” Tiêu Lãng nói.

“Nhưng chúng ta phải làm thế nào mới có thể báo được cho phía cảnh sát địa điểm xảy ra sự việc là ở đây chứ? Hoặc là, chúng ta làm thế nào để báo cho Tử Mặc biết là cô ấy đang gặp nguy hiểm?” Đường Đang Đang lo lắng tới nỗi mặt mũi đỏ lựng lên.

“Mình cũng không biết nữa.” Tiêu Lãng suy nghĩ trong chốc lát r ỡ đến trước cánh cửa sổ nhỏ. Cậu dùng hai tay tóm chặt lấy hai thanh song sắt của cửa chống trộm, dùng lực kéo sang hai bên. Cậu định th ần nín thở h ỡ lâu, dốc hết sức kéo đến mức mặt đỏ tía tai, thanh sắt mới dường như bị kéo dãn ra một chút, lộ ra một khoảng trống cong cong.

“Đại tiểu thư, cậu xem cậu có chui ra được không?” Tiêu Lãng buông hai tay ra thở dốc.

Đường Đang Đang nhìn Tiêu Lãng nói: “Cậu có ý gì?”

“Cậu phải nhảy xuống, sau đó lái chiếc Pikachu của chúng ta đi xin cứu viện. Mình tin là, ra khỏi phạm vi tác động của tên Phá sóng, thì có thể gọi được điện thoại di động r ỡ.” Tiêu Lãng nói.

“Mình không đi.” Đường Đang Đang nói, “Cậu và Tử Mặc đều đang ở đây, quá nguy hiểm, mình biết cậu muốn để mình đi vì ở đây có thuốc nổ.”

“Người cậu nhỏ nhắn, khoảng trống này chỉ có cậu mới có thể chui ra được! Mình đã xem rồi, phía dưới có mái che nắng, cậu mà nhảy xuống chắc chắn không bị thương đâu.” Tiêu Lăng bị nhìn thấu tâm tư, mặt hơi đỏ lên nói.

Tim Đường Đang Đang đập thành thịch, cô biết rằng ra khỏi đây đi xin cứu viện là hy vọng duy nhất, nhưng không ai có thể biết được thuốc nổ sẽ phát nổ lúc nào, lần ra đi này, cũng có thể là vĩnh biệt mãi mãi.

“Thời gian của chúng ta không còn nhiều nữa...” Tiêu Lăng còn chưa nói hết câu, nhưng dường như cậu đã nghe thấy âm thanh gì đó, lập tức thò đầu ra bên ngoài cửa sổ xem xét.

Một chiếc xe mui kín màu đen lao vút tới, rồi bằng một cú drift ngoạn mục chiếc xe đã dừng lại ngay bên cửa sổ nơi họ đang ở đó.

“Họ tới rồi! Họ tới rồi!” Tiêu Lăng phấn khởi suýt chút nữa thì nhảy cẫng lên, cậu ra sức vẫy tay ra hiệu cho phía ngoài cửa sổ.

Đỉnh Vạn Cân vừa dừng lại, Tiêu Vọng và Lăng Mạc đã nhảy từ trên xe xuống.

“Thế nào rồi, có người bị thương không?” Tiêu Vọng nhìn về phía cửa sổ hỏi.

“Không có. Bên trong có chín đối tượng tình nghi phạm tội, bao gồm cả Thôi Chấn, còn rất nhiều người vô tội. Thuốc nổ đang được khoác lên trên người nhân viên giám định. Hơn thế, hiện giờ Tử Mặc đang gặp nguy hiểm.” Tiêu Lăng kể lại vắn tắt sự việc xong, hét lên với Lăng Mạc, “Cậu ném súng của mình lên đây, mình đi giải quyết bọn chúng.”

“Đừng vội! Lực lượng cảnh sát Nam An đều bị trúng kế điệu hổ ly sơn sang khu phía Tây Nam rồi.” Lăng Mạc nói, “Vừa rồi có rất nhiều cơ quan

truyền thông đã yêu cầu phía cảnh sát xác minh sự thực chuyện người gắn thuốc nổ, có video này rồi, Giám đốc Tiêu đã thuyết phục được Ủy ban thành phố, hiện giờ lực lượng cảnh sát đều đang nhanh chóng chạy sang bên này, có lẽ trong vòng mười phút nữa là có thể bao vây khu vực này lại. Đội cảnh sát đặc nhiệm và chuyên gia gỡ bom mìn tới rồi chúng ta sẽ trong ứng ngoài hợp.”

“Em đã nói rồi mà, bọn chúng quá coi thường luật pháp của chúng ta rồi. Còn đòi xử tử Đỗ Xá? Coi luật pháp là trò chơi trẻ con thật à?” Tiêu Lăng nói bằng giọng tự hào, “Có phải các anh nhìn thấy huy hiệu Người gác đêm mà em vẽ nên tìm được chỗ này phải không?”

“Đúng vậy, tuy là cậu vẽ thật sự rất khó coi.” Nhiếp Chi Hiên mỉm cười trả lời.

“Hừm! Anh cứ thử xem! Anh xem song sắt cứng chắc thế này!” Tiêu Lăng chỉ vào ô cửa sổ chống trộm nói, “Phòng có kết cấu bằng gạch đổ cột bê tông, không kiên cố, mà cửa sổ thì lại vô cùng chắc chắn chứ!”

“Không ổn rồi, không ổn rồi, tình hình có thay đổi!” Tiêu Lăng vừa mới thở phào một hơi, lại đã nghe thấy Đường Đang Đang ở trước máy tính đang gọi to.

Tiêu Lăng quay ngay người lại, nhìn vào màn hình, ánh mắt cậu ngay lập tức bị thu hút bởi những con số đang chuyển động trên chiếc áo gile của ông già. Trình Tử Mặc sắc mặt cũng tỏ rõ vẻ căng thẳng ra dấu bằng tay, ý là “đã khởi động bom hẹn giờ”.

Điêu này hình như cũng không nằm trong dự liệu của đám thành viên *Người gác đêm đen tối*. Đối diện trước việc đồng hồ đếm ngược đột nhiên bị kích hoạt, bọn chúng cũng tỏ rõ tâm trạng hơi luống cuống. Trong lúc hỗn loạn, Thôi Chấn nhanh chóng bình tĩnh trở lại, qua máy quay giám sát,

Tiêu Lãng nhìn thấy cô ta hình như đang ra lệnh gì đó cho các thành viên khác, sau đó, tất cả các thành viên đều nhanh chóng bắt tay vào hành động, bọn chúng dùng súng cường chế ép buộc các bệnh nhân và nhân viên ở lại trong phòng, khóa cửa lại từ bên ngoài, rồi sau đó lũ lượt rút lui.

“Không hiểu tại sao bom nổ đã bị kích hoạt rồi!” Tiêu Lãng hét to ra phía ngoài cửa sổ, “Lượng thuốc nổ bị mất là bao nhiêu?”

“12 ki-lô-gam!” Lãng Mạc hô to trả lời.

“Chết tiệt! Một khi phát nổ, cả tòa nhà cũ kĩ này có thể bị san bằng! Không ai sống sót được!” Tiêu Lãng nói, “Các anh mau nghĩ cách mở cửa thoát hiểm ở tầng 1 đi, em đi thử xem có thể gỡ bom được không. Lấy súng và túi gỡ bom mìn trong xe vọt lên đây cho em!”

Đúng vào lúc này, ở hành lang tầng 2 vang lên một số tiếng động. Tiêu Lãng lao nhanh như tên bắn ra phía cửa, áp sát tai vào cánh cửa nghe ngóng.

Là một loạt âm thanh đóng và khóa cửa sắt.

“Không hay rồi, bọn chúng đã khóa cánh cửa sắt ở lối cầu thang từ tầng 2 lên tầng 3 rồi, rõ là muốn cho phát nổ chết hết tất cả đây mà!” Tiêu Lãng vừa nghe vừa vội vã nói với Đường Đang Đang, để Đường Đang Đang kịp thời truyền đạt thông tin cho đồng đội dưới tầng.

Cách một lớp cửa, Tiêu Lãng cố gắng nghe ngóng những động tĩnh từ bên ngoài truyền vào.

“Tại sao lại đột nhiên bị kích hoạt như vậy?” Một giọng phụ nữ vang lên.

“Không rõ, chắc chắn là có kẻ động tay động chân vào rồi!” Tiếng của một người đàn ông.

“Chắc chắn là tên ‘Bác sĩ’!” Người phụ nữ nói, “Mau tới phòng đi ầu khiến mở cửa lớn ra, chúng ta rút lui trước. Xử lý được tên nhân viên giám định đó, cũng coi như là không tới đây một chuyến vô ích.”

“Nhưng mà, còn có rất nhiều người vô tội khác.” Người đàn ông nói.

“Đầu là đám rác rưởi của xã hội, lãng phí lương thực.” Người phụ nữ nói, “Chết không đáng tiếc.”

“Không hay rồi! Không hay rồi! Hệ thống đi ầu khiến đã bị phá hỏng!” Một tên đàn ông khác hét lên thất thanh, “Chúng ta cũng không thể ra khỏi đây nữa!”

“Chắc chắn là tên ‘Bác sĩ’! Chắc chắn là tên ‘Bác sĩ’! Cái tên chó má này muốn ngay cả chúng ta cũng bị nhốt lại, cũng bị bom nổ chết cùng đây.” Tên đàn ông nói, “Hắn muốn giết người diệt khẩu, tiêu hủy thi thể, xóa sạch dấu vết!”

Tiếp sau đó, là âm thanh có kẻ nào đó dùng sức đập mạnh vào cánh cửa thoát hiểm. Nhưng cánh cửa thoát hiểm rất chắc chắn, lại được mở theo hướng lên xuống, cho nên cú va đập như vậy dường như không hề ảnh hưởng gì tới kết cấu cửa.

“Không được rồi, đập cửa mà không mở được.” Giọng nữ vang lên, “Nào, qua bên này.”

Cả một đám người của *Người gác đêm đen* tôi có lẽ là đi sang đầu bên kia của hành lang tầng 1, Tiêu Lăng không nghe được tiếng nói chuyện của chúng nữa. Cậu bèn quay lại tới bên cửa sổ, đón lấy chiếc túi da màu đen do Lăng Mạc vứt lên, sau đó quay đầu lại nói với Đường Đang Đang: “Chiếc thang nâng lên xuống trên mũi chiếc Đỉnh Vạn Cân đã mở rồi, cậu xuống trước đi, phối hợp với mọi người mở cửa thoát hiểm. Chỉ cần mở

được cửa thoát hiểm, tất cả mọi người có thể sẽ may mắn tai qua nạn khỏi.”

“Cậu chắc chắn là cậu có thể mở được những cánh cửa sắt khác chứ?”
Đường Đang Đang chăm chú nhìn Tiêu Lãng.

“Đừng coi thường mình thế chứ đại tiểu thư, đợi lúc nữa thôi cậu sẽ biết mình bản lĩnh thế nào! Lãng Mạc, cậu trèo lên đây trước đi, rồi lôi cô ấy xuống cho mình!” Tiêu Lãng nóng ruột tới nổi mặt đỏ bừng lên.

“Bọn em xuống cả đi!” Tiêu Vọng nói, “Giảm thiểu hy sinh không cần thiết.”

“Em không chui qua được cái ô trống nhỏ như thế này.” Tiêu Lãng nói.

“Mình phải ở đây cùng cậu! Mình không thể lại mất đi một người thân nữa được.” Đường Đang Đang kéo tay áo Tiêu Lãng, nói một cách kiên định.

Tiêu Lãng lạng người trong giây lát, rồi nói với Lãng Mạc: “Mau nghĩ cách mở cửa thoát hiểm.”

Nói xong, Tiêu Lãng cùng với Đường Đang Đang chạy đến chỗ cửa sắt cầu thang tầng 2.

Quả nhiên, cánh cửa sắt đã bị khóa lại bằng một chiếc khóa xích. Tiêu Lãng không kịp suy nghĩ, trực tiếp dùng cò lê kẹp chặt vào chiếc khóa xích, dùng hết sức để vặn. Cùng với tiếng hét dốc hết toàn bộ sức lực của Tiêu Lãng, chiếc khóa xích kêu tách một tiếng rồi bị đứt rời ra, cánh cửa sắt lập tức được mở.

Lên đến hội trường nằm trên tầng 4, cửa ra vào hội trường cũng đã bị khóa ngược lại từ phía bên ngoài. Từ những bóng người lọt qua khe cửa, những âm thanh gào khóc và kêu cứu đan xen lẫn lộn vào nhau vọng ra từ

trong phòng có thể nhận thấy, những người bên trong hội trường do khát vọng được sống thôi thúc cho nên lúc này đang biến thành một đám hỗn loạn. Trong đó còn có thể nghe thấy tiếng la hét thất thanh của Trình Tử Mặc hòng tìm cách an ủi tâm trạng của mọi người.

“Tránh cả ra! Không được đứng sau cánh cửa! Tôi chuẩn bị đập cửa đây!” Tiêu Lăng hét to lên.

Tiêu Lăng đợi thêm một lúc, nhìn thấy những bóng người phía sau cánh cửa đã tản ra, liền đạp thẳng một phát mở tung cánh cửa lớn ra, những bệnh nhân và nhân viên ở bên trong ồa cả ra như ong vỡ tổ, lũ lượt chạy xuống tầng dưới. Trong phòng chỉ còn lại ông già bị trói chặt trên ghế, khoác trên người chiếc áo gắn bom nổ đang run cấn cập, và cả Trình Tử Mặc đang nhẹ nhàng an ủi ở ngay bên cạnh.

Bom nổ giờ đã ở ngay trước mặt, nhưng ngược lại Tiêu Lăng cảm thấy bình tĩnh hơn. Cậu quỳ xuống trước mặt ông già, quan sát các hướng của dây điện trên chiếc áo gắn bom nổ.

“Chàng thanh niên, tôi đã 65 tuổi rồi, những người cùng làm giám định với tôi năm đó đều đã không còn, tôi cũng sống đủ rồi.” Ông già nước mắt rưng rưng đầy mặt nói, “Nếu bọn chúng đã muốn báo thù, thì cứ để mình tôi phải chết thôi. Các cậu còn trẻ, mau đi đi.”

Tiêu Lăng vừa sắp xếp những sợi dây điện vừa nói, “Kẻ sợ chết không phải cộng sản đảng! Cái gì mà sống đủ rồi, ông còn phải tiếp tục sống! Với lại, pháp luật là gì chứ? Pháp luật là phải được tôn trọng! Việc giám định do nhân viên giám định phụ trách, cũng là một bộ phận cấu thành của hệ thống pháp luật, tôn trọng người giám định, tôn trọng việc giám định, chính là sự tôn trọng đối với pháp luật! Bọn chúng không hiểu thế nào là tôn trọng pháp luật, tôi quyết sẽ không để cho bọn chúng được như ý! Bảo vệ được

an toàn tính mạng cho người làm giám định, chính là bảo hộ cho luật pháp, là giữ vững giới hạn mấu chốt của luật pháp! Đó là chức trách của tôi.”

Cậu nói một lèo khiến Trình Tử Mặc và Đường Đương Đương cũng thấy nhiệt huyết sục sôi trong lòng.

“Còn năm phút nữa, vẫn kịp.” Tiêu Lăng nói, “Tử Mặc, cậu đi xem chỗ Lăng Mạc tiến triển thế nào r ồi.”

“Hội Lăng Mạc đang dùng sợi dây kéo trên Đỉnh Vạn Cân thử kéo cánh cửa thoát hiểm ra.” Trình Tử Mặc rời đi một lát r ồi quay lại nói, “Tất cả mọi người đều đang tập trung ở cửa, chưa thoát ra được.”

“Thế còn đám người kia?” Tiêu Lăng hỏi.

“Không nhìn thấy đâu.” Trình Tử Mặc nói, “Có thể bọn chúng đã chạy thoát theo cách nào đó mà chúng ta không biết r ồi.”

Tiêu Lăng nghiêng răng, kiểm đếm đồng dây điện trong tay, nói: “4 cái bẫy mìn*, 37 sợi dây điện, 2 thiết bị kích hoạt. Cũng may, cũng may, thầy Tư Đồ đã từng dạy mình loại tương tự như thế này. Để mình nghĩ xem, để mình nghĩ xem nào.”

Tháo dỡ bom mìn là một loại kỹ năng chuyên môn của cảnh sát đặc nhiệm, thế nên trong tổ chức *Người gác đêm*, Tư Đồ Bá được coi là bậc thầy am hiểu mạnh nhất về kỹ năng tháo dỡ bom mìn. Mà thân là đồ đệ truyền nghề của Tư Đồ Bá, lẽ ra Tiêu Lăng cũng phải là cao thủ của mấy ngón nghề này. Tiếc là, đến lúc dùng tới mới hận một nỗi đã học được quá ít, anh chàng Tiêu Lăng vốn chỉ thích tập luyện cơ bắp, đấu đá chân tay lại chưa học hỏi đến mức tinh thông về phương diện này.

“Lần này nếu như có thể quay về, mình phải nhờ thầy Tư Đồ dạy bảo lại một lượt mới được.” Tiêu Lăng dụi dụi đôi mắt đã có phần nhức mỏi.

Sắp xếp dây điện thêm một lúc nữa, Tiêu Lãng nói: “Sơ sơ rồi, mình sắp bắt đầu cắt dây đây. Tốt nhất là có thể đợi cho mọi người đều rút hết ra khỏi đây, rồi mình sẽ cắt. Còn bao lâu nữa chuyên gia gỡ bom mình mới tới vậy?”

“Vừa rồi nói là trong vòng năm phút nữa.” Trình Tử Mặc trả lời.

Tiêu Lãng nhìn đồng hồ đếm ngược trên màn hình điện tử hiển thị chỉ còn năm phút bảy giây nữa, đành lắc đầu vô vọng, nói: “Dưới kia toàn là người với người, Tử Mặc và đại tiểu thư cậu mau xuống duy trì trật tự một lúc đi. Đợi đến lúc cửa được mở ra, có lẽ tình hình sẽ rối loạn vô cùng.Ồ, còn nữa, khi nào cửa được mở thì cậu phải gọi mình nhé.”

“Mình không đi.” Đường Đương Đương bình tĩnh nói, “Loại bom nổ này có gắn chip, chắc chắn không đơn giản chỉ là cắt dây điện như cậu tưởng tượng là xong đâu.”

Tiêu Lãng hiển nhiên là đã hết cách với Đường Đương Đương, cậu nói với Tử Mặc: “Mau, cậu mau xuống kia, thời gian không còn nhiều nữa.”

Trình Tử Mặc cắn răng, quay người rời khỏi phòng.

Thời gian trôi đi từng giây, từng giây, Tiêu Lãng nhìn đồng hồ đếm ngược trên màn hình chỉ còn lại hai phút nữa, liền lặng lẽ nuốt nước bọt, nói với Đường Đương Đương: “Đại tiểu thư, cậu nói cậu ở đây cũng không có tác dụng gì cả, mình xin cậu đấy, cậu xuống dưới kia đợi mình có được không? Vội lại, cho đến giờ cửa thoát hiểm vẫn chưa kéo ra được đúng không? Tử Mặc chưa thấy báo lại gì cả, cậu đi xem thế nào, được không?”

“Đừng nói nữa.” Đường Đương Đương cúi thấp đầu, nói, “Mình đã trải qua cảm giác ở nhà một mình, rất đáng sợ. Nếu như, nếu như cậu thực sự cắt nhần dây, cùng lắm thì mình đi cùng với cậu.”

Một dòng chảy ấm áp tràn vào trái tim Tiêu Lãng, thậm chí cậu còn có cảm giác như muốn khóc. Cậu biết bản thân giờ có nói gì đi nữa cũng vô ích, bèn nhìn sang Đường Đang Đang đầy vẻ cảm kích. Cậu lại thầm nghĩ trong lòng, cứ bảo rằng học hành chăm chỉ tử tế chả có tác dụng gì, kỳ thực học cho tử tế là có thể giữ được tính mạng cơ đấy.

“Là sợi dây này đây.” Tiêu Lãng nhìn đồng hồ đếm ngược chỉ còn lại 1 phút 15 giây cuối cùng, bèn nói: “Là sợi dây này nối với chip, phải cắt đứt đúng không?”

“Không đúng.” Đường Đang Đang lấy máy tính trong túi ra, dùng kẹp cá sấu kẹp chặt sợi dây điện mà Tiêu Lãng đang gỡ ra, nói: “Là sợi dây điện này dẫn nổ, có đi đâu ở đây có cài mật mã, không phải là đường dây điện thông thường. Giao cho mình đi.”

“Được, được, tính mệnh của chúng ta và mọi người giao ca cho cậu đấy.” Tiêu Lãng nói bằng giọng không hề sợ hãi.

“Tít tít tít tít tít.” Không lâu sau, cùng với một loạt những âm thanh thúc giục vội vã, những con số trên màn hình hiển thị đột nhiên giảm xuống nhanh chóng.

Trái tim Tiêu Lãng trỗi xuống, trong lòng cậu thầm nghĩ thế là xong, cái mạng nhỏ bé này đến đây là chấm dứt, có đi đâu có Đang Đang đi cùng, cũng không thể coi là quá tệ. Cậu bất giác lao vọt tới một cách vô thức, ấn Đường Đang Đang nằm sấp xuống mặt đất, dùng cánh tay giữ đầu Đang Đang ôm chặt vào trong lòng mình, lấy cơ thể mình bảo vệ cho Đường Đang Đang.

5 giây, 10 giây, 20 giây trôi qua.

Không có tiếng nổ.

Tiêu Lãng mở mắt ra ngoái đầu nhìn lại, người nhân viên giám định sợ hãi đến ngất người lúc này đang thở hỗn hển, còn thiết bị hẹn giờ trên người ông hiển thị đang dừng lại ở vị trí “00:00:01”.

Đường Đang Đang trước giờ chưa từng tiếp xúc gần với Tiêu Lãng như vậy. Cô đỏ bừng mặt nhìn Tiêu Lãng nói: “Cậu sắp đẽ bẽp mình rồi.”

Tiêu Lãng ngượng ngùng bật dậy, nói: “Đại tiểu thư, mình phải khen cậu thế nào đây? Tội thì, ông cố chịu đựng thêm một chút, lúc nữa thôi sẽ có chuyên gia tháo gỡ bom mìn đến giải quyết triệt để chỗ thuốc nổ cho ông.”

“Tử Mặc đâu?” Đường Đang Đang cũng đứng dậy, phải đi lớp bụi trên người, đỏ mặt nói.

“Đi, đi xem sao.” Tiêu Lãng thậm chí còn không dám nhìn vào mắt Đường Đang Đang.

Tiêu Lãng và Đường Đang Đang xuống tới đại sảnh tầng 1, thì thấy cửa thoát hiểm đã kéo ra được một góc nhỏ, trong sảnh không một bóng người. Nước từ trên trần nhà tầng 1 đang phun xuống, sàn nhà lênh láng nước. Cảnh sát đặc nhiệm vừa mới tới đã xông vào đại sảnh qua một góc cánh cửa thoát hiểm, chuyên gia gỡ bom mìn đội mũ bảo hiểm đang chuẩn bị lên lầu. Rõ ràng là đội quân tăng viện đã đến hơi muộn một chút.

Đôi mắt tinh tường của Tiêu Lãng đã nhìn thấy ngay ở phía cầu thang có hai viên cảnh sát đặc nhiệm đang dìu đỡ Trình Tử Mặc lúc này người mềm nhũn, họ đang dùng nước lạnh vỗ vỗ vào má cô.

“Bom nổ ở tầng 4.” Tiêu Lãng chỉ đường cho chuyên gia gỡ bom mìn, sau đó chạy tới bên cạnh Trình Tử Mặc, nói: “Cô ấy... cô ấy làm sao vậy?”

“Không sao, bị ngắt đi thôi.” Một viên cảnh sát đặc nhiệm rõ ràng đã kiểm tra qua tình trạng sức khỏe của Trình Tử Mặc.

Đúng vào lúc này, Trình Tử Mặc tỉnh lại, cô nhìn Tiêu Lăng rồi dần định thần lại, ngạc nhiên nói: “...Chúng ta chưa chết.”

“Thế nào rồi? Đã xảy ra chuyện gì?” Tiêu Lăng vội vàng hỏi, “Mấy người hội Lăng Mạc đâu?”

Trình Tử Mặc nói: “Tôi vừa xuống tới nơi, đã thấy cửa thoát hiểm được mở ra một lối nhỏ. Nhưng mà quá nhiều người nóng lòng muốn chạy thoát thân, hiện trường vô cùng hỗn loạn, sau đó tôi đã nhìn thấy mấy kẻ của *Người gác đêm đen* tôi chạy ra từ trong căn phòng kia. Tôi biết là bọn chúng muốn trà trộn vào đám đông để chạy thoát thân, đang chuẩn bị nhắc nhở hội anh Vọng và Lăng Mạc ở bên ngoài chú ý. Không ngờ phía sau tôi có một phụ nữ tóc ngắn đã dùng súng bắn vỡ đầu vòi cứu hỏa trên trần nhà tầng 1, sau đó dùng báng súng đánh tôi ngất đi.”

“Tại sao lần nào người bị đánh ngất cũng đều là cậu thế? Có đi đâu lần này không trách cậu được, Thôi Chấn đã sớm để ý đến cậu rồi.” Tiêu Lăng cười vui vẻ nói.

“Cậu nói, đó chính là Thôi Chấn sao?” Trình Tử Mặc nói.

Đường Đang Đang gật gật đầu, nói: “Tiếng súng nổ rồi nước đột nhiên bắn tung tóe, sẽ khiến cho mọi thứ càng thêm vô cùng hỗn loạn, bọn chúng sẽ càng dễ dàng chuồn ra khỏi đây. Có đi đâu không thấy hội Lăng Mạc đâu, có lẽ là phát hiện ra tung tích của bọn chúng nên mới đuổi theo truy bắt rồi.”

“Không phát nổ, sao các cậu làm được thế.” Trình Tử Mặc xoa xoa sau gáy rồi ngẩng thẳng dậy.

“Cái này là công lao của đại tiểu thư, đại tiểu thư đã cứu một mạng này của mình, sau này nguyện làm trâu làm ngựa.” Tiêu Lăng cười cười nói xong, lại chỉ về phía cuối hành lang nói, “Bọn chúng đi ra từ căn phòng kia à? Có mấy người vậy?”

Trình Tử Mặc gật đầu nói: “Chính là căn phòng đó, mấy người thì tôi thực sự cũng không để ý.”

Tiêu Lăng đi vào căn phòng ở góc trong cùng đại sảnh tầng 1, là căn phòng duy nhất ở tầng này, trên cửa ghi rõ “Phòng điều khiển”. Mở cửa ra, có thể nhìn thấy bên trong có một hệ thống máy chủ giám sát đã bị phá hoại, có lẽ hệ thống máy chủ giám sát này chính là phương tiện điều khiển các thiết bị như camera giám sát và cửa thoát hiểm. Một góc phòng có một ô cửa sổ nhỏ và cửa chống trộm giống y hệt như căn phòng hội Tiêu Lăng vừa trú ẩn lúc nãy, cửa sổ đang được mở, còn cửa chống trộm cũng đã bị bẻ đến biến dạng. Có điều tuy rằng mức độ biến dạng có nghiêm trọng hơn so với “thành quả” của Tiêu Lăng, song vẫn không thể nào có thể đủ rộng để những người cao to, cơ bắp tâu thoát được.

“Một số kẻ trong bọn chúng đã thoát ra qua phía cửa sổ, số còn lại không giảm béo, đã trà trộn vào đám đông ở cửa ra vào để tâu thoát ẩu.” Tiêu Lăng nói một cách chắc chắn, “Chúng ta đã cứu được rất nhiều người dân vô tội, nhưng đồng thời cũng đã cứu cả một nhóm phần tử phạm tội.”

Con nhím máu

Cuộc đời đầy rẫy những chông gai

Tagore

1

Nếu không phải là thực sự không nhìn thấy ánh mặt trời thì hôm nay quả thật giống như là một ngày nắng đẹp. Bầu trời xán lạn, tuy sắc trời không thể nói là xanh thẳm, nhưng xem ra chí ít cũng rất trong trẻo. Bầu không khí tuy lạnh lẽo nhưng không tới mức thấu xương cũng không có chút lay động nào, đến ngay cả những bông hoa tuyết nhỏ đang dần dần xuất hiện khắp nơi bắt đầu từ lúc ban trưa, cũng mặc sức bay lượn mà không bị làn gió trời buộc, tự do tự tại múa lượn trong không gian.

Dù đang ở cổng chợ đồ ăn vô cùng huyền ảo, nhưng với thời tiết thế này, lại có thể khiến cho người ta cảm thấy rất đổi yên bình. Những bông tuyết nhẹ nhẹ rơi xuống mặt đất, mới đầu tan ra rất nhanh, rồi sau đó dần tích tụ thành một lớp “thảm” mỏng trên mặt đất.

Thế mà, do ảnh hưởng của đi đầu hòa trong xe và nhiệt độ động cơ nên xung quanh Đinh Vạn Cân tỏa nhiệt nóng ran, không một bông hoa tuyết nào có thể đọng lại trên thành xe, cũng giống như tâm trạng của các chàng trai trong xe hiện giờ, trong lòng họ đều đang như lửa đốt.

“Đây là lối ra duy nhất, có lẽ là sẽ đi ra từ đây.” Tiêu Vọng chỉ về phía lối ra duy nhất của khu chợ đồ ăn có mái che nói. Tuy là anh đang nói ra những lời an ủi, nhưng trong giọng nói lại ẩn chứa đầy những lo âu.

Lăng Mạc biết, trong lần truy bắt “Kị sĩ u linh” ở Đông Bắc, Tiêu Vọng cũng đã từng trải qua cuộc truy đuổi trong khu có mái che, lần đó với bản lĩnh của tên “Tai sát”, Tiêu Vọng đã chịu thất bại, thậm chí còn gây ra chút nguy hiểm cho người dân vô tội xung quanh. Lúc này, Tiêu Vọng lo lắng cũng là chuyện bình thường, anh không dám mạo hiểm xông vào trong chợ cũng là quyết định đúng đắn.

Dù sao thì, trên tay đối thủ vẫn còn 6 ki-lô-gam thuốc nổ Amoni Nitrat.

Thời điểm Đinh Vạn Cân kéo được cánh cửa thoát hiểm ở trung tâm Tâm Kiêu Thác mở ra, cả Tiêu Vọng và Lăng Mạc đều ngậy người ra. Bọn họ biết, đối diện với khát vọng sống sót, bọn họ căn bản không thể không chế được cục diện, cho dù trước mắt họ hầu hết là bệnh nhân tâm thần và những người bệnh gặp trở ngại về mặt tâm lý, thì cũng vậy thôi. Khi đám người ủa ra khỏi cửa thoát hiểm, rồi lẫn lộn vào cùng với đám đông đang đứng vây xung quanh xem xét, họ đã ý thức được ý nghĩa trong những cảnh báo vừa nảy của Trình Tử Mặc.

Nhưng mà, bốn phía xung quanh toàn là đám đông đang ý thức được sự nguy hiểm và điên cuồng tháo chạy, mấy kẻ thành viên *Người gác đêm đen* tôi đang ở đâu? Không một ai biết cả. Hơn nữa, Tiêu Lăng và Đường Đang Đang lúc này đang ở trong tình huống nguy hiểm, khiến mọi người lo lắng khôn nguôi.

Là người lập kế hoạch, Tiêu Vọng lúc này buộc phải đưa ra được đối sách, giờ phải lên lầu lôi Tiêu Lăng và Đường Đang Đang ra, hay là đuổi theo truy bắt mấy thành viên *Người gác đêm đen* tôi đang trà trộn trong

đám đông kia. Sau một thoáng suy nghĩ ngắn ngủi, anh lựa chọn phương án thứ hai.

Tiêu Vọng biết rằng, lúc này cho dù có lên lều, cũng không thể lôi được cậu em trai Tiêu Lăng ngang ngạnh cố chấp như con trâu kia xuống. Hơn thế, trong quá trình theo học nghiệp vụ với thầy Tư Đồ Bá, Tiêu Lăng cũng đã được học về môn tháo gỡ bom mìn, chỉ là không biết tên tiểu tử này có chuyên tâm học hành đến nơi đến chốn hay không mà thôi. Việc chuyên tâm hay là không chuyên tâm, hậu quả liên đới thực sự rất nghiêm trọng, anh thật sự không dám nghĩ đến việc cùng một lúc lại có thể mất đi cậu em trai, và cả cô em gái cùng lớn lên từ nhỏ.

Bên trong đám đông, dường như có thể nhìn ra được mấy khuôn mặt có nét nhang nhác tương tự mấy bức phác họa của A Bố, nhưng cũng không thể xác định được. Có đi đâu, ngoại hình bắt mắt của tên có cái đầu trọc lốc to đùng kia, thì lại không thoát khỏi tầm mắt của Tiêu Vọng. Bọn họ chắc chắn rằng tên Đại lực sĩ đang ở trong đám người kia, mặc chiếc áo khoác đồng phục màu xanh của trung tâm Tâm Kỳêu Thác, bên trong chiếc áo khoác rõ ràng là giấu thứ gì đó, nhìn phờng cộm hẳn lên. Hắn dùng tay kéo giữ vạt áo trước ngực, giữ gìn món đồ bên trong áo, xách theo một chiếc túi xách tay màu đen thoát ẩn thoát hiện bên trong đám đông.

Tiêu Vọng nghiêng rằng, quay đầu chiếc Đỉnh Vạn Cân rồi lái xe hướng về phía đám đông đang tản đi để đuổi theo.

Do vô cùng lo lắng cho Tiêu Lăng và Đường Đang Đang nên tâm trí Tiêu Vọng luôn có phần hoảng hốt. Mà chỉ vì chút hoảng hốt này, khiến cho chiếc Đỉnh Vạn Cân đã bị lỡ mất một lối rẽ trong quá trình truy đuổi. Rồi cũng bởi chính một chút sơ suất nhỏ này, đã tạo điều kiện cho tên Đại lực sĩ có cơ hội xoay chuyển tình thế. Trong khoảng thời gian mười mấy

giây đồng hồ quá lãng phí đó, tên Đại lực sĩ đã kịp lao vào một con ngõ nhỏ.

Vào lúc này, chiếc Đỉnh Vạn Cân đã rời khỏi trung tâm Tâm Kiêu Thác cũng được mười phút. Mà cho tới tận lúc này, cũng vẫn chưa nghe thấy tiếng nổ nào vang lên. Cho dù là nguyên nhân vì thiết bị gây nổ của bọn *Người gác đêm đen* tôi là đồ giả, hay là vì Tiêu Lăng đã phá giải được bom nổ thành công, ít nhất thì Tiêu Lăng và Đường Đang Đang đều đã an toàn rồi, cảnh sát đặc nhiệm và chuyên gia gỡ bom mìn chắc cũng đã tới nơi, người giám định tư pháp vô tội cũng đã được an toàn. Dù gì cũng là một kết quả mà tất cả mọi người đều vui vẻ hài lòng, tinh thần cũng như tâm trạng của Tiêu Vọng theo đó cũng đã bình tĩnh trở lại.

Tiêu Vọng lái chiếc Đỉnh Vạn Cân, đuổi theo vào trong ngõ mà tên Đại lực sĩ đã lao vào. Còn chưa đến đầu ngõ, thì đã cảm thấy có một bóng đen lao ập tới. Tiêu Vọng không kịp bẻ lái liền đạp mạnh chân phanh. Một chiếc xe Polo từ phía trên lao xuống, nằm chắn ngang ngay đằng trước chiếc Đỉnh Vạn Cân.

“Ôi trời! Hắn ta nhấc được cả một chiếc xe ô tô!” Nhiếp Chi Hiên đầy vẻ bàng hoàng khó tin.

Lăng Mạc thì còn chưa kịp kinh ngạc, ngay tức khắc đã tập trung toàn bộ tinh thần vào cảnh tượng trước mắt, giờ thì con ngõ nhỏ chật hẹp này đã bị một chiếc ô tô chặn kín hoàn toàn, cho dù bọn họ có bản lĩnh gì đi nữa, cũng không có cách nào để lái chiếc Đỉnh Vạn Cân xông ra khỏi vòng vây được.

“Tên Đại lực sĩ ý thức rằng chúng ta chỉ truy bắt mình hắn, và không nắm được thông tin về những thành viên khác. Cho nên hành động vừa rồi của hắn kỳ thực là muốn dẫn dụ chúng ta, để đồng bọn của hắn, nhất là

Thôi Chấn có thêm nhiều thời gian tẩu thoát. Bởi vì hắn ta tự tin rằng một mình hắn sẽ dễ dàng có thể chạy thoát.” Tiêu Vọng vừa lùi xe vừa nói, “Mấy con ngõ gần đây đều song song thông suốt với nhau, hắn chặn được một ngõ này, cũng chẳng có tác dụng gì, chúng ta hoàn toàn có thể đi vòng sang đường khác.”

“Cũng không còn cách nào khác, chúng ta không thể căn cứ vào những chân dung phác họa để phán đoán hành tung của từng thành viên của *Người gác đêm đen tối*. Biện pháp duy nhất của chúng ta chính là tóm được tên Đại lực sĩ, bất luận có phải là hắn ta đang tìm cách dụ chúng ta ra xa hay không, chúng ta cũng chỉ còn cách là để bị dụ đi mà thôi.” Lăng Mạc tay cầm tấm bản đồ điện tử, nói, “Anh rẽ trái vòng qua con ngõ này, đi lên đường lớn sẽ càng gần hơn.”

Khi Đinh Vạn Cân vòng ra khỏi con ngõ đi lên đến đường lớn, ngay lập tức liền nhìn thấy tên Đại lực sĩ đang lái một chiếc mô tô chạy phía đằng trước. Lúc này hắn ta đã cởi bỏ chiếc áo khoác ngoài, để lộ ra một chiếc áo gile vải bông bên trong, hai vai để trần. Sau lưng hắn đeo hai khẩu súng bắn đạn ghém đời 97, chiếc xe mô tô cũ không biết cướp được ở đâu phát ra tiếng nổ phành phạch rất lớn trên con đường quốc lộ bằng phẳng.

Tạo hình như vậy nhìn thật giống với nhân vật John McClane trong phim “Đương đầu với thử thách*^{*}”. Cảnh tượng này đã kích thích Tiêu Vọng, anh nhấn mạnh chân ga, lao thẳng về phía trước đuổi theo.

Đinh Vạn Cân không phải là loại xe có ưu thế về tốc độ, thân xe quá nặng đã ảnh hưởng lớn tới động lực xe, cho nên dù đã đuổi theo được mười mấy ki-lô-mét mà vẫn không thể rút ngắn được khoảng cách giữa hai bên. Có đi đâu cũng chỉ trong khoảng thời gian mười phút đó, Tiêu Vọng đã kịp thời liên lạc với bộ chỉ huy phía sau bằng điện đàm trên xe, một trăm

cảnh sát đặc nhiệm đã chia ra xuất phát theo mười mấy tuyến đường, tại tất cả các đầu đường đằng trước bọn họ đều đã thiết lập chốt chặn. Thiết nghĩ tên Đại lực sĩ này cho dù có được chấp thêm cánh cũng khó mà bay thoát.

Lại chạy thêm 5 ki-lô-mét nữa, từ trên chiếc Đỉnh Vạn Cân Tiêu Vọng đã nhìn thấy rõ ràng ánh đèn xe cảnh sát đang nhấp nháy ở phía xa, mấy người cảnh sát đặc nhiệm cầm súng đứng ở đằng sau xe, dùng hàng rào chướng ngại và thiết bị rào chắn tyre killer phong tỏa kín con đường lớn này. Các xe đi phía trước bọn họ cũng đang lần lượt bị cảnh sát đặc nhiệm ra tín hiệu tạm thời dừng lại ở bên đường.

Song tên “John nhái” phía trước lại có vẻ như không hề hoảng hốt, hấn lái xe chạy đến lối rẽ hướng vào một con đường nhỏ, rồi phanh gấp một cái, chiếc xe mô tô phát ra một tiếng rít chói tai, đuôi xe xoay tròn, đầu xe quay một góc 90 độ. Tên Đại lực sĩ nhìn về phía chiếc Đỉnh Vạn Cân đang tăng tốc đuổi tới cười nham hiểm, lấy hai khẩu súng bắn đạn ghém từ trên lưng xuống, ném ra giữa đường, sau đó lại tiếp tục xoay tay ga, phóng mô tô lao nhanh vào con đường nhỏ.

Được lắm, lại một chiêu “bỏ súng giữ tướng” đây.

Kỳ thực hành động này của tên Đại lực sĩ rất dễ giải thích. Hai khẩu súng bắn đạn ghém này hầu như không có năng lực tác chiến ở cự li xa, theo như tình hình Tiêu Vọng nắm được từ trước đó, bên trong mỗi khẩu súng chỉ có hai viên đạn, lại đã bắn mất một phát, cơ hồ chỉ có thể coi là “con hổ giấy” mà thôi. Hơn nữa, hai khẩu súng này lại rất dài, rất nặng, không những mang vác theo rất khó khăn, mà còn dễ thu hút sự chú ý. Cứ đeo súng như vậy mà đi tới khu vực đám đông, nếu như không phải là làm bộ ngầu, thì đích thị là kẻ ngốc thực sự.

Thế nhưng, ném hai khẩu súng ra giữa đường xe nỡ xe cộ đi đi lại lại, mà không cho Đĩnh Vạn Cân dừng lại để nhặt chúng lên thì cũng không được. Hơn nữa, để lưu giữ chứng cứ, còn không thể “nhặt lên” một cách đơn giản được. Như vậy buộc phải mất thêm thời gian nữa. Trong cuộc truy đuổi sát nút giành giật từng phút từng giây như thế này, hành động đó đủ để khiến cho tên Đại lực sĩ có đủ thời gian chạy thoát.

Cũng không còn biện pháp nào khác, Tiêu Vọng chỉ còn cách là phanh gấp Đĩnh Vạn Cân lại, chờ đợi Nhiếp Chi Hiên xuống xe chụp cố định vật chứng, rồi dùng túi đựng vật chứng thu gom hai khẩu súng bắn đạn ghém lại.

Nhìn lại lối rẽ ở đầu con đường nhỏ, bóng dáng tên Đại lực sĩ đã sớm khuất dạng. Có đi đâu Tiêu Vọng không hề nản chí, dù sao thì mọi đoạn đường ở gần đây đều đã thiết lập xong chốt chặn, tên Đại lực sĩ với ngoại hình “xuất chúng” khác người như vậy, sẽ không thể nào thoát khỏi thiên la địa võng.

Quả đúng vậy, trong lúc Nhiếp Chi Hiên đang thu giữ hai khẩu súng, hai cảnh sát mô tô được tin đuổi theo đã chạy kịp tới nơi, đồng thời dưới sự chỉ dẫn của Tiêu Vọng bèn chạy vào con đường nhỏ gồ ghề.

Thông qua máy bộ đàm, viên cảnh sát mô tô đã báo cáo lại với Tiêu Vọng, chiếc xe mô tô của tên Đại lực sĩ được phát hiện ra ở gần một khu chợ phiên, thông qua hỏi thăm tại hiện trường được biết, tên Đại lực sĩ đã đi vào trong chợ. Phân tích cho rằng hành động này của tên Đại lực sĩ là muốn tránh né sự truy đuổi, vượt qua những chốt chặn quanh đây. Có đi đâu, khu chợ phiên này chỉ có một lối ra vào, cho nên thắt chặt cái miệng túi này lại, thì hẳn ta sẽ không còn đường thoát. Cảnh sát mô tô đồng thời cũng xin thêm chi viện từ phía bộ phận cảnh sát đặc nhiệm.

Đúng vào lúc chiếc Đỉnh Vạn Cân vượt qua con đường nhỏ gồ ghề chạy tới trước cửa khu chợ phiên, Tiêu Vọng một lần nữa nhận được thông báo từ trong tổ chức *Người gác đêm*. Tình trạng nguy hiểm tại hiện trường vụ nổ đã hoàn toàn được hóa giải, ngoại trừ Trình Tử Mặc bị thương nhẹ ra, những người khác không ai bị thương nữa, nhưng có một chuyện kinh khủng hơn là, khối bom nổ được tháo dỡ tại hiện trường chỉ dùng có 6 ki-lô-gam thuốc nổ Amoni Nitrat.

Nói một cách khác là, khi tên Đại lực sĩ rời khỏi trung tâm Tâm Kiêu Thác, trong tay hắn xách theo một chiếc túi màu đen, trong đó vẫn còn 6 ki-lô-gam thuốc nổ Amoni Nitrat.

Như vậy thì rắc rối rồi, dù gì thì hắn ta hiện giờ đang ở một nơi có mật độ dân cư rất lớn, trong tay lại có một lượng lớn thuốc nổ. Rõ ràng là, phương án cưỡng chế vây bắt vừa mới thành hình trong đầu Tiêu Vọng đã tan như bong bóng xà phòng. Để không đánh rắn động cỏ, Tiêu Vọng quyết định cho cảnh sát đặc nhiệm mai phục ở xung quanh chợ, bản thân bọn họ thì lái Đỉnh Vạn Cân vào một khu trống xe, rồi từ trong xe quan sát tình hình tại cửa ra vào khu chợ phiên. Đồng thời, mấy người cảnh sát dân sự giả bộ kiểm tra bên trong khu chợ, sau đó rời đi.

Đây là một phương án dẫn dụ vây bắt.

Cho nên, khi những cảnh sát dân sự vờ như đã kết thúc kiểm tra rồi từ trong khu chợ phiên rút ra, liền đến lượt ba chàng trai trên Đỉnh Vạn Cân phải phát huy năng lực quan sát của mình.

Tiêu Vọng lúc này đã có thể toàn tâm toàn ý tập trung cho công việc rồi, dù sao những tin tức tốt lành được thông báo đến từ phía hiện trường bên kia khiến cho anh yên tâm hoàn toàn. Hơn nữa, Tiêu Lăng vốn luôn chân luôn tay chắc chắn là sẽ không chịu ở yên một chỗ, lúc này, cậu cũng

đang từ hiện trường bên đó chạy sang đây. Đối mặt với tên Đại lực sĩ, nếu như luận về chiến đấu trực tiếp một chọi một, e rằng chỉ có Tiêu Lăng mới có thể cầm chắc phần thắng.

Đội chừng hai mươi phút đồng hồ, Tiêu Vọng đã phát hiện ra một người.

Tên này mặc một chiếc áo khoác màu vàng, đội mũ trùm đầu, không nhìn rõ nét mặt. Điểm nghi vấn duy nhất chính là chiếc áo khoác đó có vẻ không phù hợp với vóc người hần ta, cứ bỏ chặt khít vào người, ống tay áo dường như cũng bị cộc mất một đoạn.

“Lăng Mạc, cậu nhìn tên kia xem.” Tiêu Vọng chỉ về phía trước nói.

“Là hần! Dáng đi rất giống.” Lăng Mạc khẳng định.

“Xem ra hần ta đã kịp cải trang rồi.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Giày cũng đã thay rồi, vừa rồi còn đi giày da, giờ lại đi một đôi giày thể thao Nike có viền đỏ.”

Nói xong, Nhiếp Chi Hiên liền lấy ra phần mềm hệ thống quản lý thông tin cảnh vụ của mình, xem xét thứ gì đó.

“Mỗi tội không biết thuốc nổ đã để đâu rồi.” Tiêu Vọng lo lắng nhìn theo gã đàn ông kia chần chạp rời khỏi khu chợ phiên, nói.

“Bất luận nói thế nào, bây giờ chúng ta cũng phải bám theo hần.” Lăng Mạc nói.

Tiêu Vọng gật gật đầu, nói qua máy bộ đàm: “Mục tiêu hiện đã ra khỏi chợ, nhưng không nhìn thấy thuốc nổ, chúng tôi bám theo hần, yêu cầu bộ phận cảnh sát đặc nhiệm và chuyên gia tháo gỡ bom mìn bí mật phong tỏa khu chợ phiên, bí mật sơ tán người dân, tìm kiếm thuốc nổ. Nhớ rõ, không được gây kinh động, không được đánh rần động cỏ.”

Nói xong, cả ba người Tiêu Vọng khoác lên người bộ quần áo thường phục của mình rồi xuống xe, lặng lẽ bám theo tên Đại lực sĩ đi về phía một khu dân cư.

“Tiêu Lăng, khi nào em tới đây thì vào theo lối cổng bắc của tiểu khu An Cư nhé, bọn anh đang bám theo hắn ta vào từ phía cổng nam, trên người hắn không còn vũ khí nữa rồi, chờ đợi cơ hội là có thể động thủ.” Tiêu Vọng vừa cúi đầu bám theo, vừa chỉ huy qua bộ đàm, “Cảnh sát đặc nhiệm cắt cử ra một phân đội nhỏ, bảo vệ xung quanh tiểu khu, đợi tín hiệu của tôi thì tấn công.”

Tên Đại lực sĩ cứ như là có thêm mắt ở sau gáy, cảm giác được mình đang bị theo dõi, hắn càng đi càng nhanh, đến cuối chuyển sang thành chạy. Nhìn hướng đường đi có thể thấy hắn ta muốn đi xuyên qua tiểu khu An Cư. Tuy nhiên, vào lúc ngày càng tiến gần về phía cổng bắc tiểu khu, vừa ngẩng đầu lên, hắn đã thấy ngay Tiêu Lăng đang phóng một chiếc mô tô của lực lượng cảnh sát mô tô lao vào trong tiểu khu.

Ca hai đã từng giao đấu với nhau một lần, đều biết đối phương không phải dạng dễ đối phó, cho nên cả hai lặng lẽ quan sát đánh giá lẫn nhau trong mấy giây đồng hồ. Sau khi bầu không khí như ngưng đọng trong vài giây đồng hồ, tên Đại lực sĩ liền chủ động ra tay trước.

Dường như cảm thấy được mối nguy hiểm cận kề, tên Đại lực sĩ đột nhiên cởi bỏ áo khoác, để lộ ra chiếc áo gile kia cùng với đôi vai cơ bắp cường tráng của hắn. Cũng đồng thời để lộ ra, còn có 6 ki-lô-gam thuốc nổ Amoni Nitrat được hắn buộc chặt ngang eo người.

“Được thôi, xem như may mắn lợi hại.” Tiêu Lăng đã nhanh nhẹn rút súng ra và đang ngắm chuẩn mục tiêu lúc này lại thu súng về cất vào bao súng, “Hôm nay xem ra tao phải chiến đấu trực tiếp với thuốc nổ rồi.”

“Cảnh sát đặc nhiệm tiến vào hiện trường, tấn công.” Tiêu Vọng vừa thấy tình hình như vậy liền hạ lệnh, “Trên người đối tượng tình nghi có thuốc nổ, không được nổ súng!”

Tên Đại lực sĩ thấy Tiêu Lãng đã thu khẩu súng ngắn về liền đột nhiên lấy đà, nhanh chóng xông lên phía trước mấy bước, giơ nắm đấm tung thẳng về phía Tiêu Lãng. Hắn ta rõ là đang muốn xông qua rào cản do Tiêu Lãng tạo ra để thoát khỏi tiểu khu đã bị phong tỏa kín mít này.

Với sức mạnh của tên Đại lực sĩ, cộng thêm với lực tác động của mấy bước chạy lấy đà, uy lực của nắm đấm này thực sự đáng sợ. Tiêu Lãng đã từng nếm mùi lợi hại của tên Đại lực sĩ, ngược lại không hề nao núng, nhưng rõ ràng cậu cũng không kịp giơ súng lên. Hai cánh tay cậu ôm lấy trước ngực, tạo ra tư thế chuẩn bị sẵn sàng nhận lấy một chiêu này. Tình huống đó khiến cho Tiêu Vọng đang đứng cạnh bên lo sốt vó, Tiêu Vọng biết rất rõ, cho dù Tiêu Lãng có mình đồng da sắt cũng chịu không nổi đòn tấn công này.

Trong khoảnh khắc cú đấm thép đó sắp sửa tấn công tới người Tiêu Lãng, Tiêu Lãng vụt nghiêng người né sang một bên, liền sau đó nhanh nhẹn đưa ra một cú xoạc chân tấn công vào phần thân dưới của tên Đại lực sĩ. Tên Đại lực sĩ không ngờ rằng tên tiểu tử này đáng người cũng to con như mình mà lại linh hoạt như vậy, hắn không chú ý một cái, liền bị rúu chân loạn choạng. Tiêu Lãng tiếp tục tấn công không ngừng, xoay người tung ra một cú đá hậu, gót chân cứng chắc của cậu vung lên đập thẳng vào mặt tên Đại lực sĩ.

Chiêu thức đòn thế liên hoàn này Tiêu Lãng đã hoàn toàn ngấm nhuần tới mức tinh túy từ thầy Tư Đồ Bá. Tên Đại lực sĩ muốn tránh cũng không thể tránh nổi, đành hứng trọn cú đòn thảm này. Dù cho sức mạnh của hắn

có hơn người, nhưng phần xương sống mũi mền yếu cũng không chịu nổi cú đánh mạnh này. Tên Đại lực sĩ nặng nề ngã phịch xuống đất, máu từ trong mũi trào ra.

Song tên Đại lực sĩ cũng không phải tay vừa, sau khi ngã xuống đất, hắn liền ngay lập tức bật người đứng thẳng dậy chuẩn bị tiếp tục chiến đấu, nhưng rồi nhìn thấy những cảnh sát đặc nhiệm cầm súng đang tiến vào từ phía cổng bắc, hắn dẫn đo đôi chút, rồi liền quay đầu chạy vào phía sâu bên trong tiểu khu. Do kết cấu tiểu khu khá phức tạp, chỉ trong chớp mắt hắn ta đã biến mất ở một góc tòa nhà của khu dân cư.

“Không sao, phong tỏa tiểu khu, hắn ta không thoát được đâu.” Tiêu Lăng nói.

“Mau, đừng để hắn chạy vào trong nhà dân, uy hiếp đến sự an toàn tính mạng của nhân dân!” Tiêu Vọng ra lệnh, “Tất cả mọi người lục soát từng tòa nhà một!”

“Không cần đâu.” Nhiếp Chi Hiên vừa mới cất điện thoại di động đi, nói: “Tôi sẽ tìm kiếm theo dấu chân là được.”

“Dấu chân?” Tiêu Vọng nhìn xuống mặt đất, kinh ngạc hỏi.

Quả thực, do thời tiết có tuyết nhỏ rơi mấy tiếng đồng hồ liền, trên mặt đất lúc này đã được phủ lên một lớp tuyết mỏng. Nhưng mà, ở khu vực công cộng như thế này, dấu chân lộn xộn đến mức không phân biệt rõ được vết hoa văn bên dưới đế giày, hơn nữa bọn họ căn bản là không biết rõ hoa văn bên dưới đế giày của tên Đại lực sĩ trông như thế nào.

Nhiếp Chi Hiên thấy được sự nghi ngại của Tiêu Vọng bèn mỉm cười nói: “Vừa rồi tôi đã nhìn thấy đôi giày hắn ta thay đổi, là kiểu giày có đặc trưng rất khác biệt, cho nên tôi đã đăng nhập vào ‘kho dữ liệu mẫu dấu

giày toàn quốc' của chúng ta tìm kiếm một chút, và đã tìm được mẫu hoa văn đế giày giống hệt như loại hần đang đi. Tuy dấu chân ở đây khá lộn xộn phức tạp, nhưng chúng ta chỉ cần tìm mấy điểm đặc trưng, là có thể truy ra tung tích của hần ta rồi."

Nhiếp Chi Hiên cũng không kịp giải thích tỉ mỉ, liền dựa theo những hình dáng đã ghi nhớ trong đầu mình, bắt đầu tìm kiếm trên mặt đất đầy tuyết.

Tuyết là mô hình in dấu chân rất tự nhiên, việc tìm kiếm hoa văn đế giày cố định trên nền tuyết vì vậy dễ dàng hơn rất nhiều lần so với ở điểu kiện thông thường. Nhiếp Chi Hiên không phải mất nhiều công sức đã tìm ra phương hướng của dấu giày in để lại trên tuyết, đồng thời dẫn theo mọi người tìm tới thẳng cửa đơn nguyên của một tòa nhà.

"Có tuyết thật tuyết." Nhiếp Chi Hiên mỉm cười nói, "Bước chân giẫm trực tiếp trên nền tuyết sẽ tạo ra dấu chân lập thể, tới khi bước vào nền nhà xi măng, phần tuyết bám dưới đế giày lại tạo nên vết chân do nước đọng lại, thế nên, hần ta không chạy thoát được đâu."

Cả đoàn người dựa theo những dấu chân do nước đọng ở lối đi trong tòa nhà, truy tìm thẳng đến phòng 301. Rõ ràng là, tên Đại lực sĩ đã vào căn phòng này. Hơn thế, khả năng rất lớn là hần ta đã gõ cửa rồi đi vào trong phòng, bên trong hần là có người dân vô tội đang bị bắt giữ.

Đối phó với những phần tử tình nghi phạm tội ngoan cố, việc kêu gọi đàm phán là không có tác dụng, cho nên đội trưởng đội cảnh sát đặc nhiệm trực tiếp lựa chọn phương án cứng rắn là phá cửa xông vào. Nhưng mà, còn chưa đợi cho đội trưởng đội cảnh sát đặc nhiệm ra lệnh phá cửa, thì "uỳnh" một tiếng đã thấy cánh cửa gỗ đột nhiên vỡ ra, viên cảnh sát đặc nhiệm đứng ngay sau cửa chịu chấn động trực tiếp ngã người ra, mấy cảnh

sát đặc nhiệm phía sau như những quân cờ domino bị xô đẩy d ùn lại một chỗ trên lối đi, nếu không phải là nhờ có Tiêu Lãng đứng sau cùng bám chắc vào tay vịn cầu thang, cục diện lúc đó hẳn đã rất khó xử. Đợi đến khi mọi người kịp phản ứng lại, mới phát hiện ra là tên Đại lực sĩ đã phá cửa lao ra và đang xông thẳng lên tầng trên, dưới cánh tay hắn kẹp một bé trai tầm 10 tuổi.

“Hắn ta đang giữ một đứa bé!” Tiêu Lãng tinh mắt, nói: “Đứa bé này, bố mẹ không dạy dỗ hay sao, người lạ gõ cửa thì không được phép mở cửa cho vào chứ?”

Lúc này là hơn 3 giờ chiều, trẻ con đã tan học, nhưng bố mẹ chúng thì vẫn đang đi làm. Trong khu dân cư lúc này cũng không có nhiều người ở nhà, thế mà tên Đại lực sĩ vẫn gõ cửa vào được một căn hộ, lại còn bắt giữ được một đứa bé.

Nếu đứa trẻ bị giữ làm con tin, thì sự việc trở nên nghiêm trọng rồi. Đội cảnh sát đặc nhiệm không ai bảo ai lao thẳng lên nóc tòa nhà đuổi theo.

Ở một góc trên đỉnh tòa nhà, tên Đại lực sĩ đang tóm cổ đứa bé trai, quỳ xổm ở đằng sau hàng rào lan can bảo vệ trên đỉnh tòa nhà, sờ soạng sờ thuốc nổ gắn bên hông hắn. Đứa bé trai thì run lập cập vì lạnh và hoảng sợ.

“Các tay súng bắn tỉa lên tầng thượng tòa nhà số 6.” Đội trưởng đội cảnh sát đặc nhiệm xem xét tình hình xung quanh rồi bình tĩnh âm thầm bố trí công việc thông qua bộ đàm.

“Đề tôi thay cậu bé làm con tin được không? Nó chỉ là một đứa bé thôi.” Lãng Mạc - Người phân tích lúc này trực tiếp trở thành chuyên gia đàm phán.

“Đổi con tin? Mà xem phim truyền hình nhiều quá rồi à? Thật nực cười! Mà coi tao là kẻ ngốc à?” Tên Đại lực sĩ đáp lại với giọng khàn khàn.

“Không phải các anh cũng tự xưng là ‘*Người gác đêm*’ hay sao? ‘*Người gác đêm*’ là những người bảo vệ ánh sáng cho người dân, lẽ nào lấy một đứa trẻ con ra để chắn đạn, là việc mà một thành viên của ‘*Người gác đêm*’ có thể làm ra được sao?” Lăng Mạc trực tiếp tung đòn tâm lý.

“Chúng mày không ép tao, đương nhiên là tao sẽ không làm vậy.”

“Cho dù là vì lý do gì, thì rốt cuộc anh cũng đã làm thế rồi. Chỉ ít anh đã vi phạm nguyên tắc của tổ chức mình.”

Lăng Mạc nhìn khuôn mặt đỏ gay với những lần gân xanh nổi trên trán của tên Đại lực sĩ, trong lòng càng ngày càng cảm thấy có lòng tin hơn.

Thế mà vào đúng vào lúc đó, dưới lầu hình như có mấy tiếng còi xe vang lên. Tên Đại lực sĩ hơi nghiêng nghiêng đầu, tiếp tục giằng co căng cứng với những người cảnh sát ở cách đó hơn chục mét.

Song những biểu hiện nhỏ trên khuôn mặt tên Đại lực sĩ lại khiến Lăng Mạc cảm thấy vô cùng bất an. Cậu khẽ giọng hỏi viên đội trưởng đội cảnh sát đặc nhiệm, “Tiểu khu vẫn đang bị phong tỏa chứ?”

“Đã bố trí người trong toàn bộ tiểu khu, các cổng tiểu khu đều đã bố trí chốt chặn.” Viên đội trưởng đội cảnh sát đặc nhiệm nói, “Chạy không thoát nổi đâu.”

Vừa nói dứt lời, tên Đại lực sĩ bất ngờ đẩy mạnh cậu bé ra, rồi quay người nhảy từ trên đỉnh tòa nhà xuống phía dưới.

Tất cả đều kinh ngạc sửng sò, dù sao đây cũng là trên nóc một tòa nhà sáu tầng, bất kể tên Đại lực sĩ có năng lực tiếp đất siêu việt như thế nào,

thì ở độ cao này nhảy xuống dưới kia mà muốn không bị thương tổn tí nào cùng thực là đi đâu không tưởng.

Lăng Mạc và Tiêu Lăng lao ra phía lan can trước tiên, rồi nhìn xuống phía dưới.

Một chiếc xe rác loại phổ thông không có gì khác thường đang đỗ ở bên dưới tòa nhà. Loại xe chở rác có thùng này vẫn thường nhìn thấy bên trong các tiểu khu, cho nên không ai chú ý đến việc vừa rồi nó đã ở sẵn bên trong tiểu khu hay không. Cũng không ai biết được nó đã lặng lẽ tới đậu ở dưới chân tòa nhà từ khi nào. Nhưng bên trong thùng xe chở rác đã chất đầy các túi đựng rác, trở thành một tấm đệm đỡ tự nhiên. Mà lúc này, tên Đại lực sĩ đang nằm ngửa mặt lên trong đống rác trên thùng xe. Có đi đâu, biểu hiện của hắn ta không phải là thái độ dương dương tự đắc, mà có vẻ như đang rất đau khổ.

“Mau! Mau! Phong tỏa! Các tay súng bắn tỉa tìm cơ hội bắn hạ!” Tiêu Vọng hô to. Trong tưởng tượng của cậu, một khi cảm thấy được người đã rơi vào bên trong xe, tên đồng bọn đến tiếp ứng cho tên Đại lực sĩ này sẽ đạp mạnh chân ga, xông qua chốt chặn chạy thoát.

Thế mà, chiếc xe rác lại không hề chuyển động.

Nó vẫn đứng im ở đó, cho đến tận khi bị các cảnh sát đặc nhiệm cầm súng bên dưới tòa nhà bao vây kín lại.

2

Tiêu Lăng đang lao xuống dưới tòa nhà nhanh nhẹn như một con khỉ, sải hai bước một lấy đà nhảy lên thành chiếc xe chở rác. Cũng không bận tâm tới mùi hôi thối bốc lên từ trong xe rác, cậu cầm súng nhắm thẳng vào

tên Đại lực sĩ lúc này đang nằm ngửa mặt lên trời ở giữa đống rác. Lúc này đã có thể nhìn rõ đó chính là tên Đại lực sĩ, tên Đại lực sĩ với bên eo lưng buộc chặt 6 cuộn thuốc nổ Amoni Nitrat còn lại.

Cũng vào lúc đó, Lăng Mạc dẫn theo mấy cảnh sát đặc nhiệm dùng súng không chế áp sát khoang lái của chiếc xe rác, nhưng trong khoang lái không có ai.

“Sững sờ chết lặng rồi à, không chạy nổi rồi chứ gì?” Tiêu Lăng đứng bám một bên thùng xe, cất giọng khinh miệt, “Xem mày còn có thể chui thoát khỏi thiên la địa võng nữa không? Mày cho rằng mày là tên Bác sĩ biết thuật co thân kia hay sao?”

Khi ở trong phòng máy trung tâm Tâm Kỳ Cầu Thác, Tiêu Lăng đã lén nghe được mấy kẻ thành viên *Người gác đêm đen* tôi nói chuyện với nhau, cho nên lúc này cậu đã biết được kẻ mắc hội chứng Down mà thông thạo thuật co thân, biết dùng độc, biết phân thây, biết làm xét nghiệm DNA kia, trong tổ chức của bọn chúng, cũng được gọi là “Bác sĩ”. Tuy nhiên, không giống như trong tưởng tượng của Tiêu Lăng, tên Đại lực sĩ nằm trong thùng xe rác cơ hồ vẫn không hề động đậy, cũng không có bất cứ thay đổi biểu cảm nào. Hắn vẫn giữ nguyên vẻ mặt đáng ghét kia của mình, trợn trừng mắt nhìn Tiêu Lăng.

“Ái chà, mẹ kiếp, mày vẫn còn dám trừng mắt với tao à! Không thấy tao đang cầm súng chĩa thẳng vào mày hay sao?” Tiêu Lăng tức giận nói, “Cho dù là tên Da nhân tạo trong hội chúng mày kia, cũng không đỡ nổi viên đạn khẩu 92 này của tao đâu nhỉ? Mày vẫn cho rằng đây là súng xoay nòng à? Gần như thế này, tao chỉ cần bắn thẳng vào đầu mày, thì cùng không sợ châm ngòi thuốc nổ đâu.”

Tên Đại lực sĩ vẫn bất động không nhúc nhích.

“Này, tên tiểu tử nhà người giả chết rồi hay sao?” Tiêu Lăng tiếp tục nói, “Có phải là mày xem phim gián điệp nhiều rồi phải không? Hít Kali xyanua tự sát à? Còn lâu tao mới tin nhé, mày mà muốn chết thì chết từ lâu rồi.”

Tên Đại lực sĩ vẫn nằm im yên lặng.

Tiêu Lăng phát hiện có điều khác thường, cậu thò chân phải của mình ra, đang cẩn thận định đưa chân vào trong thùng xe, nhưng liền nghe thấy những tiếng rơi vỡ “răng rắc”, giống như là tiếng thủy tinh bị vỡ vụn vậy.

“Không ổn rồi, bên dưới những túi đựng rác này có vấn đề” Tiêu Lăng lại thu chân phải của mình về.

Nhiếp Chi Hiên hiển nhiên là cũng nghe thấy tiếng thủy tinh vỡ, biết rằng sự việc có lẽ không đơn giản như trong tưởng tượng. Anh lập tức leo lên một bên xe rác, đưa chiếc chân giả của mình bước vào bên trong thùng xe. Quả thật, tương tự lại phát ra một loạt những âm thanh răng rắc vỡ vụn. Nhiếp Chi Hiên dùng cánh tay giả mở những chiếc túi đựng rác ở xung quanh ra, bên trong lộ ra các mảnh vụn thủy tinh chi chít dày đặc ở phía dưới, trên các mảnh thủy tinh vỡ vụn còn có một loại dung dịch màu trắng sữa.

“Không hay rồi.” Nhiếp Chi Hiên than lên một tiếng, rồi dùng chân giả làm điểm trụ, nhào người vào sờ lên động mạch cổ của tên Đại lực sĩ.

“Này, anh cẩn thận đấy.” Tiêu Lăng cảnh giác nắm lấy báng súng.

“Không cần phải cẩn thận nữa, hắn chết rồi.” Nhiếp Chi Hiên chán nản nói.

“Chết rồi?” Hầu như tất cả những người có mặt ở đó đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

“Ngã xuống mà chết sao?” Tiêu Vọng hỏi.

Nhiếp Chi Hiên chưa nói rõ được đúng hay không, nhưng trong lòng anh đã chắc chắn là không phải chết do bị ngã. Dù sao với độ cao của một tòa nhà 6 tầng, ngã vào bên trong thùng xe có những túi đựng rác chất đầy làm đệm đỡ như vậy, chí ít cũng sẽ không chết ngay tại chỗ. Cho dù là do mất máu hay bị chân thương sọ não, thì hiện tượng tử vong cũng sẽ cần có cả một quá trình.

Để đảm bảo an toàn, Nhiếp Chi Hiên dùng bàn tay giả của chính mình lật nghiêng thi thể của tên Đại lực sĩ lên xem. Hiện tượng co cứng thi thể vẫn chưa hình thành, cho nên anh không mất quá nhiều sức lực để lật nghiêng hân lên. Vừa mới lật qua phần lưng của tên Đại lực sĩ, Nhiếp Chi Hiên đã hiểu ngay sự việc ra sao.

Phía sau lưng tên Đại lực sĩ máu me đầm đìa, phía sau chiếc áo gile của hân đã bị thủy tinh vỡ đâm thủng như miếng vải rách, có không ít những mảnh thủy tinh vỡ cắm vào sau lưng hân, các vết thương ngang dọc đan xen chằng chịt lại với nhau, thi thể được lật nghiêng đến đâu, máu rỏ ra ròng ròng theo đến đó. Cho đến khi thi thể được Nhiếp Chi Hiên lật sang tư thế nằm nghiêng, đếm không xuể các mảnh thủy tinh vỡ cắm vào hoặc là dính chặt vào sau lưng hân, nhìn trông như một con nhím gai đầy máu. Mặc dù vừa mới chết, nhưng trên thi thể của tên Đại lực sĩ, các phần da mỏng cũng như phần môi, móng tay đều đã xuất hiện hiện tượng tím bầm.

Những dấu hiệu triệu chứng thi thể này khiến Nhiếp Chi Hiên cảnh giác, anh đột nhiên nhớ tới dung dịch màu trắng sữa trên các mảnh thủy tinh, bèn cẩn thận mở một túi đựng rác ở bên cạnh ra, dùng cánh tay giả chấm lấy một chút dung dịch màu trắng sữa rồi đưa lên mũi ngửi.

Tuy nhiên, anh không có được khứu giác nhạy bén như Tiêu Lăng, giữa những mùi rác rưởi hôi thối như ở đây, rất khó để phân biệt được thứ dung dịch màu trắng sữa này rốt cuộc là cái gì. Có đi đâu, nhìn các mảnh thủy tinh vỡ bên trên bám dính loại dung dịch khả nghi kia chất đầy bên trong thùng xe rác, kết hợp với những triệu chứng xuất hiện trên thi thể, Nhiếp Chi Hiên cũng đã đoán được đến tám chín phần.

“Có kẻ đã gài bẫy, bên trong thùng xe chứa rất nhiều những mảnh thủy tinh vỡ có bôi đầy thuốc độc. Một khi hấn nhảy lên xe, da thịt bị rách, là sẽ bị trúng độc.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Thế nên, hấn ta đã chết do bị trúng độc.”

Nghe Nhiếp Chi Hiên nói vậy, các cảnh sát có mặt tại hiện trường lại bắt đầu trở nên căng thẳng. Tiêu Vọng bắt đầu bố trí tiến hành phong tỏa tiểu khu, một đội khác tiến hành kiểm tra từng căn hộ, còn một đội lấy chiếc xe chở rác làm trung tâm, tỏa ra lục soát các khu vực xung quanh.

“Nhưng mà, từ lúc hấn ta bị d ãn lên tầng thượng cho đến lúc nhảy l ầu chỉ là sự việc diễn ra trong chớp mắt, vậy hung thủ làm sao có thể dự liệu được chiêu trò này, r ồi có sự chuẩn bị trước như vậy?” Tiêu Lăng hỏi về không hiểu.

“Không ai nói là phải nhảy l ầu mới chết.” Lăng Mạc nói, “Chỉ cần có thể lừa cho người của bọn chúng nhảy lên chiếc xe chở rác, các mảnh thủy tinh vỡ sắc nhọn như thế này kiểu gì cũng sẽ chạm vào gây rách da. Như vậy thì, mục đích giết người của hung thủ đã đạt được r ồi.”

“Thế nên, lúc này trên đỉnh tòa nhà nghe được mấy tiếng còi xe vang lên ở phía dưới, là ám hiệu của bọn chúng à?” Tiêu Lăng nói, “Hung thủ dùng ám hiệu để lừa cho tên Đại lực sĩ nhảy l ầu sao?”

“Chắc chắn là như vậy.” Lăng Mạc trầm ngâm, “Nhưng hành động của chúng ta nhanh như vậy mà cũng không nhìn thấy có kẻ nào thoát ra từ trong chiếc xe này.”

“Không nhìn thấy cũng biết được, việc này chắc chắn do tên ‘Bác sĩ’ kia làm rồi, lúc ở trung tâm Tâm Kỳ ầu Thác, hẳn ta đã muốn tất cả chúng ta cùng những kẻ kia đều phải mất mạng.” Tiêu Lăng nói.

Vừa nói xong, Tiêu Lăng và Lăng Mạc cùng nhìn nhau, dường như nghĩ tới điều gì đó. Cả hai đồng thời bò rạp ra trên mặt đất, nhìn vào bên dưới gầm xe.

Tuy dưới gầm xe không có ai đang ẩn nấp, nhưng một chiếc hố ga nằm bên dưới gầm xe lại đã bị mở nắp.

“Thuật co thân.” Lăng Mạc nói.

“Lại là chạy thoát qua đường cống ngầm, hẳn ta cần tình con chuột hay sao?” Tiêu Lăng nói.

“Lợi dụng thân xe làm vật yểm hộ, sau khi ẩn còi xong, liền chui xuống bên dưới xe, mở nắp hố ga, sau đó lợi dụng khả năng co thân để trốn thoát qua đường cống ngầm.” Tiêu Vọng thất vọng nói, “Thu quân thôi, không bắt được rồi.”

“Không bắt được người, nhưng chiếc xe này chúng ta phải đưa về để kiểm tra.” Nhiếp Chi Hiên nói, khi nói trong ánh mắt anh lấp lánh một tia sáng, đó là một tia sáng của sự tự tin.

Ngoại trừ Nhiếp Chi Hiên, tất cả các thành viên khác trong tổ chức *Người gác đêm* đều đang ng ắi quây quanh bàn họp, cùng xem những hình ảnh lấy được từ camera giám sát đang được phát trên màn hình chiếu.

Đường Đang Đang đã lấy về chiếc ổ cứng camera giám sát ở trung tâm Tâm Kỳ ầu Thác, tìm được trong đó rất nhiều phân đoạn hình ảnh, rồi tiến hành kết nối sắp xếp theo thứ tự thời gian, từ đó căn bản nắm rõ mọi việc xảy ra ở trung tâm Tâm Kỳ ầu Thác.

“Sau khi vào trong phòng giám sát, chúng em về cơ bản là đã bỏ qua việc quan sát các camera giám sát khác, mà chỉ tập trung quan sát tình hình trong hội trường trên tầng 4.” Đường Đang Đang nói, “Dù sao lúc đó Trình Tử Mặc đang ở trong hội trường, chúng em buộc phải phóng to cửa sổ camera tại điểm đó lên, từ đó quan sát từng câu từng chữ, nhất cử nhất động của Trình Tử Mặc.”

“Điều này dẫn tới việc các cậu không kịp thời nắm bắt được tình hình xảy ra ở tầng dưới.” Lăng Mạc nói, “Chiêu này của tên ‘Bác sĩ’, cũng thật là thâm hiểm.”

“Tên này hình như rất thích dùng những chiêu trò hiểm như vậy.” Tiêu Lăng nhún nhún đôi vai.

Trong video, một kẻ có dáng vẻ như hơi cà nhắc đang từ phòng đi ầu khiến ở tầng 1 đi ra.

“Đó chính là tên ‘Bác sĩ’, chắc chắn không thể sai được.” Lăng Mạc nói, “Có thể hắn đã biết trước được kế hoạch tiếp theo của *Người gác đêm đen tối*. Để tránh bị chúng ta tóm gọn trước khi phát nổ, hắn đã dùng đến chiến thuật giương đông kích tây. Theo lịch trình thời gian, trước tiên hắn ta đến trạm xăng ở khu vực Tây Nam thành phố và cố ý lộ diện, sau đó lập tức tránh né camera giám sát để chạy tới trung tâm Tâm Kỳ ầu Thác nằm ở khu vực Đông Bắc. Cũng chính bởi hành động này, hắn ta đã thành công trong việc dẫn dụ mọi lực lượng cảnh sát của chúng ta.”

Tiếp đó, tên ‘Bác sĩ’ rời khỏi phòng đi đầu khiên và đi lên tầng 2. Vì từ tầng 2 lên tầng 4 có rất nhiều điểm mù giám sát, Đường Đang Đang bèn trực tiếp kết nối tất cả các hình ảnh có tên ‘Bác sĩ’ lại với nhau. Từ trong video có thể thấy tên ‘Bác sĩ’ đi thang từ tầng 1 lên đến tầng 4. Điểm thời gian lúc đó, cũng chính là lúc người giám định bị câu dụ kia tới nơi. Mấy thành viên của *Người gác đêm đen* tôi đều đang sắp xếp thiết bị cảnh giới, một số tên trong bọn chúng thì đi xuống tầng dưới để “đón tiếp và hộ tống” nhân viên giám định đi lên trên tầng.

Trong khi sự chú ý của tất cả mọi người đều hướng về phía người nhân viên giám định, một bóng đen đã len vào bên trong hội trường, ở một góc không mấy ai để ý đến, dường như đang làm gì đó. Mà đúng lúc này, kẻ có khả năng phát hiện ra tên ‘Bác sĩ’ nhất là Thôi Chấn, lại đang ngồi cạnh Trình Tử Mặc và mãi quan sát cô.

“Thì ra tên ‘Bác sĩ’ đã vào hội trường chính vào lúc này, sau đó đã động tay động chân với thiết bị phát nổ.” Lăng Mạc giờ đã hiểu ra.

“Việc này ngay cả bọn mình cũng không chú ý đến.” Tiêu Lăng lắc đầu than, “Tử Mặc cải trang đã cứu thoát bọn mình, xong lại cũng kéo theo sự chú ý của Thôi Chấn.”

Chính trong khoảng thời gian nhân viên giám định bị áp giải vào trong hội trường, tên ‘Bác sĩ’ đã hoàn thành công việc của mình và quay trở lại xuống tầng dưới. Với một người bình thường mà nói, thì sẽ không thể nào ra vào qua lớp cửa song sắt giữa lối cầu thang các tầng đã bị thành viên *Người gác đêm đen* khóa chặt. Song đối với một kẻ biết thuật co thân như tên ‘Bác sĩ’, việc này cơ bản không phải là một vấn đề. Thế nên, sau khi người giám định kia bị bọn chúng gây sức ép buộc phải ngồi im trên ghế, thì tên ‘Bác sĩ’ đã dễ dàng thuận lợi đi tới từng cánh cửa thoát hiểm

được đóng kín ở dưới tầng 1, dường như hẳn ta đang làm gì đó. Sau đó, hẳn quay vào phòng đi đầu khiên. Phòng đi đầu khiên không có camera giám sát, nhưng từ tình trạng bị phá hủy của hệ thống đi đầu khiên, có thể thấy tên ‘Bác sĩ’ đã phá hỏng hoàn toàn các thiết bị mở cửa thoát hiểm, khiến cho toàn bộ trung tâm Tâm Kiêu Thác thành một địa lao.

“Hẳn ta dùng năng lực cơ thể nên có thể tự do ra vào như không, nhưng những người khác thì không thể làm được đi đầu đó.” Tiêu Vọng nói, “Theo lý thường mà nói, 12 ki-lô-gam thuốc nổ Amoni Nitrat đủ để khiến tất cả mọi người trong địa lao này đi đời.”

Ngay sau đó, mọi người liền thấy mấy thành viên *Người gác đêm đen* tới mặt đeo khẩu trang hoảng loạn vội vã chạy xuống tầng 1, tìm cách mở cửa thoát hiểm. Sau khi tên Đại lực sĩ thử dùng sức đập phá cửa thoát hiểm mà không mang lại hiệu quả, bọn chúng lại cùng nhau di chuyển tới phòng đi đầu khiên nằm ở một góc của tầng 1. Tiếp sau đó, chính là hình ảnh mấy chục nhân viên và bệnh nhân ào ào như dòng nước cuốn lao tới phía cánh cửa lớn, cho tới khi Đinh Vạn Cân kéo ra được một góc của cửa thoát hiểm.

“Hành động của tên ‘Bác sĩ’ rất rõ ràng là muốn tất cả bọn người kia phải chết.” Lăng Mạc nói.

“Hơn thế nữa hẳn ta chắc chắn cũng là người của *Người gác đêm đen* tới, nếu không làm sao biết được ám hiệu của bọn chúng.” Tiêu Lăng nói, “Hẳn có thể dùng ám hiệu dụ cho tên Đại lực sĩ nhảy lìa.”

“Còn nữa, chính là tại sao hẳn ta thường chỉ có một mình, mà lại có thể nắm rõ được hành tung của các thành viên *Người gác đêm đen* tới vào bất cứ lúc nào?” Tiêu Vọng nói, “Nếu như bọn chúng ở hai phe đối địch với

nhau, tại sao tên ‘Bác sĩ’ lại luôn có thể xuất hiện ở những vị trí then chốt vào những thời điểm quyết định?”

“Liệu có phải là có thiết bị truy tìm tín hiệu gì đó không?” Lăng Mạc hỏi, “Đừng quên rằng, bọn chúng hầu hết mỗi người đều có một phương tiện thông tin liên lạc, hơn thế cho dù có chịu ảnh hưởng của tên Phá sóng đi nữa, thì thiết bị sử dụng tín hiệu vệ tinh của bọn chúng cùng vẫn có thể hoạt động bình thường. Nếu như có thiết bị nào đó có thể lần theo dấu vết của những phương tiện thông tin liên lạc này, thì chẳng phải là sẽ có thể nắm bắt được hành tung của bọn chúng hay sao?”

“Nói có lý. “Tiêu Lăng gật đầu đồng ý, “Vậy phải nhanh chóng tóm được tên ‘Bác sĩ’, sau đó tất cả bọn chúng đều sẽ bị bắt về quy án.”

“Bắt buộc phải tóm bằng được tên ‘Bác sĩ’, vì hắn cũng là manh mối duy nhất.” Tiêu Vọng nói, “Phải rồi, kết quả kiểm tra chiếc máy tính lần trước tìm được dưới tầng hầm nhà Thôi Chấn thế nào rồi?”

“Ồ, mấy hôm nay em vẫn đang nghiên cứu tìm hiểu. Nhưng chiếc máy tính đã bị phá hủy quá nghiêm trọng, phần ổ cứng đã không còn cách nào có thể khôi phục lại dữ liệu được nữa.” Đường Đương Đương cúi đầu nói về buồn bã.

“Không sao, không sao, không phải lỗi của cậu.” Tiêu Lăng an ủi.

“Có đi đâu, ít nhất là từ những dấu vết có thể chứng thực một việc, trước khi ổ cứng bị phá hủy, máy tính đang ở trạng thái mở. Hơn thế, có dấu vết sao chép dữ liệu.” Đường Đương Đương nói.

“Cậu thấy không, đó cũng là có phát hiện mà! Đại tiểu thư của chúng ta siêu nhất!” Tiêu Lăng nói.

“Lúc đó ở hiện trường chỉ có tên ‘Bác sĩ’. Vậy thì, kẻ sao chép dữ liệu chỉ có thể là ‘Bác sĩ’.” Lăng Mạc nói.

“Chúng tôi hiện giờ trong tay tên ‘Bác sĩ’ đang có tư liệu của *Người gác đêm đen tối*, chúng ta càng phải tóm được hắn bằng mọi giá.” Tiêu Vọng nói, “Những thành viên khác có lẽ tạm thời chưa dám manh động, súng và thuốc nổ của chúng tôi đã bị chúng ta thu hết cả rồi, ít ra thì trong một khoảng thời gian ngắn tới bọn chúng không thể gây nguy hiểm cho người dân vô tội.”

“Muốn bắt được tên ‘Bác sĩ’ thì phải phân tích được động cơ của hắn.” Lăng Mạc nói, “Hành động phân tách thi thể, che giấu xác chết của hắn ta chứng tỏ đi đâu gì? Rồi việc hắn ta tìm Thôi Chấn, hủy hoại máy tính nói lên đi đâu gì? Hành vi khóa kín hiện trường phát nổ lại cho thấy đi đâu gì?”

“Không muốn để cảnh sát tìm được manh mối? Không muốn để cảnh sát bắt sống được các thành viên *Người gác đêm đen tối*?” Tiêu Lăng dường như trong tích tắc đã hiểu ra vấn đề thông qua một loạt những câu hỏi sắp xếp tư duy vừa rồi của Lăng Mạc.

Lăng Mạc khẽ gật đầu, nói: “Có lẽ chính là như vậy. Hắn ta tìm mọi cách có thể để cắt đứt manh mối tìm kiếm *Người gác đêm đen tối* của chúng ta, sau nhiều lần chúng ta liên tiếp tìm ra được manh mối, hắn ta lại có ý đồ giết người diệt khẩu và tiêu hủy chứng cứ. Đối mặt với nhiều thành viên của *Người gác đêm đen tối*, hắn ta không đủ tự tin có thể giành được thắng lợi nếu giao đấu một chọi một, cho nên mới tương kế tựu kế, động tay động chân với khối thuốc nổ, quyết nốt cả các thành viên *Người gác đêm đen tối* ở trong phòng cùng với khối thuốc nổ đã được bọn chúng cài đặt xong xuôi. Như vậy, toàn bộ các manh mối chứng cứ đều sẽ bị tiêu hủy. Cảnh sát cũng sẽ kết thúc vụ án.”

“Hắn đang muốn che giấu đi đâu gì?” Tiêu Vọng như đang suy nghĩ đi đâu gì đó.

“Để che giấu những đi đâu này, thậm chí không tiếc hy sinh tính mạng của tất cả các thành viên *Người gác đêm đen tối*.” Lăng Mạc bổ sung.

“Tên tiểu tử này, xem ra muốn bắt được cũng không phải dễ.” Tiêu Lăng cảm thán, “Hay là, muốn tóm được hắn thì chúng ta cố tình buông lỏng, để hắn ta tiêu diệt hết thành viên của *Người gác đêm đen tối*, rồi hãy tìm bắt hắn sau.”

“Nhảm nhí, tính mạng của phần tử phạm tội cũng là tính mạng.” Tiêu Vọng nghiêm khắc giáo huấn, “Hành vi sát hại phần tử phạm tội cũng là hành vi phạm tội.”

“Cái này thì em biết. Em chỉ nói đùa thôi mà.” Tiêu Lăng ngượng ngùng gãi gãi đầu.

3

“Đùa cái gì thế?” Nhiếp Chi Hiên đẩy cửa bước vào, nhìn mái tóc còn chưa ráo mồ hôi của anh có thể thấy anh vừa mới trải qua một nhiệm vụ khám nghiệm tử thi đầy căng thẳng và nặng nề.

“Thế nào rồi?” Tiêu Vọng đứng dậy, vừa như là chào đón Nhiếp Chi Hiên, cũng như là để thể hiện sự sốt ruột trong lòng anh.

Nhiếp Chi Hiên cười nói: “Đầu tiên là, DNA của tên Đại lực sĩ đã được tìm thấy trong kho dữ liệu của chị Bác. Tên chính thức của hắn là Kim Cương, là đứa trẻ bị mất tích vào ngày mừng 8 tháng 6 âm lịch năm 1999.

Cha đẻ của hắn là người chuyên vận chuyển hàng qua núi, mẹ ở nhà làm nông nghiệp.”

“Vận chuyển hàng qua núi à? Chà, anh nói xem sự biến đổi năng lực của bọn chúng rốt cuộc có liên quan gì với cấu tạo gen vốn có của chúng không nhỉ?” Tiêu Lăng hỏi, “Mà cái tên chính thức này của hắn cũng thật vừa khéo cơ, Kim Cương chẳng phải là con đại tinh tinh có sức mạnh vô song còn gì.”

“Có thể cũng có một chút liên quan.” Lăng Mạc trầm ngâm nói.

“Trên người hắn cũng có phương tiện thông tin liên lạc.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Là chiếc mặt dây chuyền của hắn, nhìn thì thấy giống như một chiếc mặt dây chuyền kim loại bình thường, nhưng thực tế lại là phương tiện thông tin liên lạc. Chúng tôi đã trực tiếp niêm phong bảo quản rồi, nếu không chỉ e là động vào một cái nó sẽ lại tự hủy mất.”

“Niêm phong bảo quản cũng đâu có tác dụng chứ.” Tiêu Lăng nói.

“Hiện giờ giám đốc Tiêu đang tìm kiếm những chuyên gia về lĩnh vực thiết bị không dây, nếu như tìm thấy người phù hợp, sẽ lại kiểm tra xem thế nào.” Nhiếp Chi Hiên nói.

Lông mày Lăng Mạc khẽ động đây, song cậu rất nhanh chóng lấy lại sự bình tĩnh.

“Đi đâu mà chúng ta quan tâm nhiều hơn, là hắn ta đã chết ra sao.” Tiêu Vọng hỏi.

“Chết do trúng độc, giống như phán đoán của tôi.” Nhiếp Chi Hiên nói.

“Chết do trúng độc thật ư? Là loại độc gì vậy?” Tiêu Lăng hỏi.

“Là một loại độc tố thực vật, gọi là Kiến huyết phong hầu.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Loại thực vật này được gọi là Tiên độc mộc, thường sinh trưởng

trong vùng rừng nhiệt đới.”

“Vùng rừng nhiệt đới? Chỗ chúng ta cũng có phải là vùng rừng nhiệt đới đâu.” Tiêu Lăng nói xen vào.

Tiêu Vọng xua xua tay, ra hiệu cho Tiêu Lăng không nói xen vào, để nghe Nhiếp Chi Hiên nói hết.

“Tiền độc mộc là một loại cây cực độc, tiết ra dịch có màu trắng sữa, có hàm lượng độc tố mạnh. Song loại độc này cho dù là bôi lên trên da người, cũng sẽ không trực tiếp gây ra trúng độc đến mức chết người được. Có đi đâu, nếu một khi tiếp xúc với vết thương hở của người hay con vật, thì có thể khiến cho người hay con vật trúng độc mà chết.” Nhiếp Chi Hiên tiếp tục phổ biến kiến thức khoa học, “Vì thế nó mới có cái tên khác là ‘Kiến huyết phong hâu’. Người cổ đại đã thường xuyên nói tới loại độc Kiến huyết phong hâu, chính là loại độc này. Loại thuốc độc này hay được người cổ đại bôi lên trên cung tên để tạo thành tên độc. Sau khi loại thuốc độc này ngấm vào máu, có thể trực tiếp tác động tới tim của người hay con vật, khiến cho tim đập thất thường rồi nhanh chóng tử vong.”

“Đi đâu này và tên Đại lực sĩ, à không, đi đâu này cũng phù hợp với quá trình tử vong của tên Kim Cương.” Trình Tử Mặc nói.

“Như vậy quả thực đây là vụ án giết người có chủ đích và chuẩn bị trước rồi.” Tiêu Vọng nói.

“Đương nhiên, loại độc tố này không dễ kiếm, nhưng lượng độc tố tìm thấy trong thùng xe rác quả thật không hề ít.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Hơn nữa, bên dưới các túi đựng rác đều chất đồng lượng lớn thủy tinh vỡ vụn. Để làm gì chứ? Chính là nhằm mục đích cố tình khiến cho mục tiêu bị tổn thương vùng da. À, đúng rồi, không chỉ là mảnh thủy tinh vỡ, còn có rất nhiều đinh sắt và lưỡi dao lam. Trên các mảnh thủy tinh vỡ, đinh sắt hay

lưỡi dao lam, hầu hết đều có thể nhìn thấy có dính dung dịch màu trắng sữa, qua kiểm tra cho thấy đều chứa thành phần độc tố của cây Tiễn độc mộc.”

“Cũng có nghĩa là, chỉ cần vào bên trong thùng xe, thì chắc chắn sẽ tạo ra vết thương. Mà một khi đã tạo ra vết thương, thì chắc chắn sẽ chết.” Tiêu Vọng nói.

“Ôi trời ơi, cái tên ‘Bác sĩ’ này quả thực có sở trường sử dụng độc, may mà em nhanh trí, nếu không đã bị hấn đầu độc hai lần rồi, thật là mất mặt quá!” Tiêu Lăng nhớ lại việc mình chỉ suýt chút nữa đã bước một chân vào thùng xe, tim chợt nhói lên một cái, “Cảm giác gần đây em đang ở thời kỳ sao xấu chiều mạng hay sao ấy.”

“Người ta sao xấu là mọi việc không thuận, còn cậu sao xấu tới mức muốn mất mạng luôn à.” Trình Tử Mặc che miệng cười.

“Thế nên mới nói, tên ‘Bác sĩ’ đã có chuẩn bị sẵn, bất kể từ trên tầng nhảy xuống thùng xe, hay là từ dưới đất xoay người bước vào, chỉ cần là vào trong thùng xe thôi, sẽ không thể tránh khỏi mất mạng.” Lăng Mạc đã xác định chắc chắn tên ‘Bác sĩ’ chính là kẻ hành hung.

“Không chỉ là chuẩn bị, mà còn là chuẩn bị rất tỉ mỉ kỹ lưỡng.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Dọn sạch rác trong thùng xe, sau đó bố trí đầu khắp thùng xe các mảnh thủy tinh vỡ, dao lam và đinh, để chắc chắn rằng một khi đối tượng vào đến bên trong thùng xe thì nhất định sẽ bị thương. Sau đó phun rưới độc tố lên những vật thể này, tiếp theo sẽ kiếm một lượng rác lớn che phủ kỹ càng cẩn thận lên trên những vật thể có độc này. Đây đâu phải một khối lượng công việc ít ỏi, nếu như không có một khoảng thời gian nhất định và một địa điểm bí mật thì không thể thực hiện được.”

“VẬY CŨNG CÓ NGHĨA LÀ, KHÔNG PHẢI LÀ SAU KHI KHÓA CHẶT TRUNG TÂM TÂM KÌ ẦU THÁC LẠI THÌ TÊN ‘BÁC SĨ’ MỚI ĐI BỐ TRÍ CHIẾC XE CÓ CHỨA ĐỘC?” TIÊU LÃNG HỎI.

“HIỂN NHIÊN LÀ KHÔNG.” LÃNG MẠC NÓI, “HẮN ĐÃ CHUẨN BỊ XONG XUÔI TỪ TRƯỚC ĐÓ R ỒI. CÓ ĐIỀU DO PHÁT SINH TÌNH TIẾT VỤ THUỐC NỔ, NÊN HẮN TA ĐÃ QUYẾT ĐỊNH GIẾT NGƯỜI DIỆT KHẨU BẰNG MỘT BIỆN PHÁP CÀNG ĐƠN GIẢN HƠN. SONG CHỈ VÌ HẮN PHÁT HIỆN RA CHÚNG TA ĐÃ ‘CỨU’ CÁC THÀNH VIÊN CỦA *GÁC ĐEN*, NÊN MỚI LẠI SỬ DỤNG ĐẾN PHƯƠNG ÁN LÚC TRƯỚC NÀY.”

“ĐIỀU TÔI QUAN TÂM LÀ, NẾU NHƯ CẦN CÓ ĐẦY ĐỦ THỜI GIAN VÀ ĐỊA ĐIỂM BÍ MẬT, THÌ CHÚNG TÔI TÊN ‘BÁC SĨ’ CÓ LẼ LÀ CÓ MỘT NƠI CƯ TRÚ BÍ MẬT NÀO ĐÓ Ở THÀNH PHỐ NAM AN.” TIÊU VỌNG NÓI, “NẾU NHƯ TÌM THẤY NƠI CƯ TRÚ BÍ MẬT NÀY THÌ SẼ CÓ THỂ TÓM ĐƯỢC HẮN.”

“ĐIỀU NÀY CHÚNG TÔI CŨNG ĐÃ NGHĨ TỚI R ỒI.” NHIẾP CHI HIÊN NÓI, “THẺ NÊN TRONG LÚC TÔI ĐANG KHÁM NGHIỆM TỬ THI, CŨNG ĐÃ NHỜ CÁC ĐỒNG NGHIỆP Ở PHÒNG KỸ THUẬT SỞ CÔNG AN THÀNH PHỐ NAM AN TIẾN HÀNH KIỂM TRA XỬ LÝ TOÀN BỘ SỐ RÁC TRONG XE CHỖ RÁC.”

“THỰC LÀ LÀM KHÓ CHO CÁC ANH ẤY R ỒI.” TIÊU LÃNG NÓI KHI NHỚ LẠI MÙI HÔI THỐI NHỨC MŨI ĐÓ.

“KẾT QUẢ XỬ LÝ LÀ, CHÚNG TÔI ĐÃ TÌM THẤY TRONG ĐỐNG RÁC MỘT SỐ ĐỒ VẬT CÓ THỂ CUNG CẤP MANH MỐI NHƯ TÚI CHỨA RÁC VÀ HÓA ĐƠN MUA HÀNG.” NHIẾP CHI HIÊN NÓI, “NÓI TÓM LẠI, KHU VỰC ĐÁNG NGHI TRỌNG ĐIỂM CHÍNH LÀ Ở HAI NƠI, KHU TÂY THỊ VÀ KHU NAM XƯƠNG.”

“RÁC QUẢ THỰC CÓ THỂ CUNG CẤP CHO CẢNH SÁT RẤT NHIỀU MANH MỐI.” TIÊU VỌNG NÓI, “NHƯNG MÀ, TẠI SAO LẠI LÀ Ở HAI KHU VỰC CHỨ? HƠN THẾ HAI KHU

vực đó một ở phía tây, một ở phía nam, ở giữa còn cách nhau hai khu vực khác nữa, khoảng cách tới hiện trường cũng không hề gần.”

“Đầu tiên chúng tôi tiến hành xác minh nguồn gốc chiếc xe chở rác tại hiện trường.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Đây là chiếc xe ăn cắp từ một cơ quan hành chính thành phố ở một con phố thuộc khu kinh tế mới. Quả thực, trong rất nhiều túi chứa rác, chúng tôi cũng đã tìm thấy rác thải có đặc trưng của con phố này. Có đi đâu, ngoài những thứ đó ra, chúng tôi còn phát hiện được một số túi nilon và hóa đơn mua hàng của siêu thị Tây Thị ở khu Tây Thị. Đồng thời, cũng có cả túi chứa rác mang đặc trưng của một khu chợ tập trung nào đó ở khu Nam Xương. Đi đâu đó chứng tỏ trong số rác thải nhiều thế này, ngoài lượng rác sẵn có trong chiếc xe rác bị mất trộm, còn có cả số rác thải được để thêm vào từ hai khu phố ở hai khu vực trên.”

“Đây có phải là một thủ đoạn nguy trang của hắc không?” Tiêu Vọng hỏi.

“Tôi cảm thấy là không phải.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Nếu như hắc muốn nguy trang, thì chỉ cần trực tiếp bỏ vào thùng xe một ít rác thải công nghiệp không có nhận dạng khu vực là được, hà tất phải chạy tới tận hai khu vực để thu thập bao nhiêu là rác thải sinh hoạt có nhận dạng khu vực rõ ràng như vậy chứ? Không có đặc điểm nhận dạng thường sẽ càng yên tâm hơn là có đặc điểm nhận dạng phải không?”

“Có lý.” Tiêu Vọng gật đầu đồng ý, “Tuy không biết tại sao lại xảy ra tình huống này, nhưng chúng ta hiện giờ có thể khẳng định một việc là, địa điểm hung thủ ẩn náu, rất có khả năng chính là ở hai khu vực này.”

“Không chỉ có vậy, chúng ta còn có thể biết được rằng, nếu ẩn náu ở khu Tây Thị, vậy thì hắc sẽ ở một trong ba con phố gần siêu thị Tây Thị.

Còn nếu như ở khu Nam Xướng, thì chắc chắn hẳn ta sẽ ở xung quanh khu chợ tập trung của khu Nam Xướng.”

“Chúng ta hoàn toàn có thể chia quân thành hai hướng, cùng lúc đi đầu tra cả hai khu vực này.” Tiêu Vọng nói.

Vừa nói dứt lời, Tiêu Vấn Thiên đã đi vào phòng họp, vẻ mặt nghiêm nghị, ông nói: “Đội sau hãy chia quân thành hai hướng, hiện giờ phân đội cảnh sát đường thủy đã tìm thấy chiếc thuyền nhỏ mà người của *Người gác đêm đen* tôi đã thuê, trên thuyền còn có một thi thể chưa rõ lai lịch, bây giờ các con đến hiện trường ngay đi!”

Trời đã tối, tuyết nhỏ cũng đã rơi chậm lại. Sau cả một ngày trời bận rộn, lại phải xông pha đối đầu với biết bao tình huống nguy hiểm, song các thành viên của *Người gác đêm* dường như vẫn không hề mệt mỏi. Chiếc ca nô nhỏ của phân đội cảnh sát đường thủy đưa các thành viên *Người gác đêm* đi xuyên qua từng bụi lau sậy trong màn đêm. Rất nhanh, mọi người đã nhìn thấy phía bờ tây bắc sông Nam An cả một vùng được lau sậy bao phủ lúc này ở xung quanh đang nhấp nháy ánh đèn cảnh sát, rất nhiều chiếc ca nô tuần tra do phân đội cảnh sát đường thủy cử tới đã bao vây xung quanh khu vực này lại.

Tiến vào trong phạm vi khu vực này chưa bao lâu, các thành viên *Người gác đêm* đã nhìn thấy một chiếc thuyền nhỏ nằm sâu mãi trong các bụi lau sậy. Nhìn đặc điểm chiếc thuyền, đúng thật là con thuyền nhỏ tên Kim Cương đã thuê của một nhà thuyền nào đó. Dù vẫn còn ở cách xa hơn chục mét, nhưng do hệ thống đèn chiếu sáng cực mạnh trên những chiếc ca nô tuần tra chiếu rọi, mọi người đều có thể nhìn rõ những vết máu đỏ và một thi thể trắng bệch bên trong chiếc thuyền.

Đợi cho ca nô áp sát lại, Nhiếp Chi Hiên đeo găng tay vào rồi cẩn thận bước sang chiếc thuyền nhỏ.

“Người này đi chân trần, giữa lòng bàn chân và bàn tay đều có nổi mụn thịt hình vòng tròn.” Nhiếp Chi Hiên đã rất có kinh nghiệm, tìm kiếm những điểm khác thường của thi thể đầu tiên, “Tôi cảm thấy, những thay đổi mang tính đặc trưng này có thể sẽ khiến cho bàn tay và bàn chân hắn ta có khả năng bám dính tốt, từ đó có được năng lực đặc biệt về leo trèo.”

“Leo trèo? Thạch sùng à?” Tiêu Lăng đột nhiên nhớ tới chỗ hàng rào dây thép gai bị cắt rời ở phía trên tường rào kho thuốc nổ, liền nói, “Ở một độ cao bất khả xâm phạm như vậy, chỉ có kẻ có năng lực siêu việt về leo trèo mới có thể leo lên được!”

Nhiếp Chi Hiên gật gật đầu, nói: “Có đi đâu, không hiểu sao hắn lại bị rơi xuống? Chiếc thuyền này có lẽ chính là hiện trường đầu tiên của vụ tử vong. Xung quanh chiếc thuyền xuất hiện những vết máu dạng phun bắn rõ rệt. Tổn thương của hắn nằm ở phần đầu và xương sườn sau, xương sườn phía sau đã bị gãy vụn, phần đầu về cơ bản toàn bộ hộp sọ cũng đã bị nứt vỡ. Với sức người khó mà gây ra mức độ tổn thương như vậy, xuất huyết cũng không nhiều như trong tưởng tượng của tôi, đây là dạng chấn thương do rơi từ trên cao xuống.”

“Các vết máu dạng phun bắn chứng tỏ đây là vị trí của hiện trường đầu tiên.” Lăng Mạc trầm ngâm, “Hắn rơi thẳng từ trên bức tường vây xuống chiếc thuyền bên dưới với khoảng cách gần ba bốn chục mét dẫn tới tử vong do rơi từ trên cao xuống.”

“Tại sao lại rơi từ trên cao xuống chứ?” Tiêu Lăng hỏi.

“Chú ý bảo quản tốt phương tiện thông tin liên lạc của hần.” Tiêu Vọng nhắc nhở Nhiếp Chi Hiên.

Hai đầu lông mày Lăng Mạc khẽ động đây.

Nhiếp Chi Hiên gật gật đầu, lấy từ trong hộp đồng hồ trình sát của anh ra một chiếc máy quét tia X quang loại cầm tay, quét một lượt từ trên xuống dưới dọc theo thi thể và chiếc thuyền, rồi nói: “Hiện giờ trước khi thực hiện việc khám nghiệm tử thi của những kẻ bị nghi ngờ là thành viên *Người gác đêm đen tối*, chúng tôi đều phải tiến hành quét trước một lượt, xem xem có đồ vật gì bị nghi ngờ là phương tiện thông tin liên lạc hay không. Chiếc dây chuyền của tên Kim Cương đã được phát hiện ra như vậy.”

Chưa nói dứt lời, Nhiếp Chi Hiên đã tìm thấy vị trí của phương tiện thông tin liên lạc. Anh cẩn thận bỏ chiếc giày da đang để trên thuyền vào trong một chiếc hộp đựng vật chứng chống chấn động.

“Để trong giày à?” Tiêu Lăng bật cười ha hả, “Tên này khi muốn gọi điện thoại thì phải tháo giày ra rồi đưa lên tai hay sao? Để người khác nhìn thấy như vậy có phải là hơi dở hơi không?”

“Trong gót giày, có thể là sẽ lấy từ trong gót giày ra, sau đó mới lại thực hiện liên lạc. Hần ta có lẽ đã tháo giày ra để ở đây sau đó trèo lên.” Nhiếp Chi Hiên đưa hộp đựng vật chứng cho Lăng Mạc, rồi bắt đầu quay lại khám nghiệm tử thi.

“Người chết có một chiếc đồng hồ đeo tay, đã bị rơi hỏng. Cái này thật tốt, đi đâu một bác sĩ pháp y thích nhất chính là việc tìm thấy trên cơ thể người chết những đồ vật có thể hiển thị thời gian đã bị hủy hoại, bởi vì thông thường đó đều là thời gian tử vong. Cái này chuẩn hơn nhiều so với

thời gian dự tính của bác sĩ pháp y.” Nhiếp Chi Hiên tháo ra một chiếc đồng hồ cơ trên cổ tay của thi thể, nói: “Trên đồng hồ hiển thị đúng 7 giờ.”

“Bảy giờ? Bảy giờ hắn ta đã leo lên tường rồi? Sau đó không biết vì nguyên nhân gì đã rơi xuống tử vong. Cho tới lúc này bọn chúng mới cử một thành viên khác có thể trốn được bên trong tủ lạnh để đột nhập vào kho thuốc nổ? Xem ra lúc trước chúng ta đã phân tích chính xác.” Tiêu Vọng suy luận dựa trên cơ sở những khả năng mà Lăng Mạc đã phân tích khi trước.

“Không, không, không phải.” Nhiếp Chi Hiên lắc đầu lia lịa, nói: “Căn cứ theo những dấu hiệu trên thi thể như tình trạng hồ máu tử thi, co cứng tử thi và phân hủy thi thể để đánh giá, thì thời gian tử vong của người chết đã được khoảng mười hai tiếng đồng hồ.”

Nói xong, Nhiếp Chi Hiên giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ đang đeo trên tay, thời gian hiển thị lúc này là đúng 8 giờ tối.

“Cậu xem bây giờ là 8 giờ tối, cũng có nghĩa là, tên này đã tử vong vào đúng 7 giờ sáng sớm ngày hôm nay.” Nhiếp Chi Hiên nói.

“Vậy thì, trình tự cần phải sắp xếp lại một chút.” Lăng Mạc nói, “Là một đám người yểm hộ cho tên có khả năng chịu lạnh vào ẩn náu trong chiếc tủ đông ở phòng bảo vệ, sau đó chờ đợi cho tới 7 giờ sáng, thời điểm kiểm kê số lượng trong kho thuốc nổ để lấy trộm. Tiếp sau đó, nhân lúc nhân viên bảo vệ vẫn đang ở bên trong kho kiểm kê thì tháo chạy ra phía bên dưới bức tường, đợi tên ‘Thạch sùng’ cắt đứt hàng rào dây thép gai, dùng dây thừng kéo hắn lên trên đầu tường, rồi sẽ từ trên vách núi trèo xuống dưới thuyền với sự trợ giúp của tên ‘Thạch sùng’. Do có sự hỗ trợ của tên Phá sóng ẩn náu trong khu rừng cây cho nên ở những thời điểm

quan trọng trong toàn bộ quá trình thực hiện của bọn chúng camera giám sát đã bị can thiệp gây nhiễu sóng.”

“Quá trình thực hiện được thiết kế như vậy, vừa vặn phù hợp với lỗ hổng trong vận hành của kho thuốc nổ.” Tiêu Vọng nói, “Bọn chúng nắm rất rõ tình hình cụ thể của kho thuốc nổ, cũng là một kế hoạch được thực hiện sau khi trải qua sự tính toán cẩn thận lâu dài. Chỉ là do một tình huống ngoài ý muốn, ‘Thạch sùng’ bị rơi xuống, khiến cho Kẻ chịu lạnh không có cách nào để ra khỏi kho thuốc nổ, đành phải tiếp tục giấu mình trong chiếc tủ đông.”

“Cũng có thể nói là, nếu như lớp cửa thứ nhất không được mở ra, đợi đến bữa tối, nhân viên bảo vệ vừa mở tủ đông liền phát hiện ra hắc ta.” Tiêu Lăng làm động tác hình dung ra cảnh sau khi nhân viên bảo vệ mở chiếc tủ đông, nói, “Kinh ngạc chưa nào? Bất ngờ chưa nào?”

“Thế nhưng, việc chúng ta tới kho thuốc nổ hỏi thăm tình hình, khiến các nhân viên bảo vệ phải mở lớp cửa thứ nhất và tới lưng chừng núi đón chúng ta, đã tạo cơ hội cho Kẻ chịu lạnh kia tẩu thoát.” Tiêu Vọng nói, “Xem ra chúng ta không chỉ từng cứu bọn chúng ở trung tâm Tâm Kiêu Thác, mà trước đó cũng đã từng cứu bọn chúng một lần nữa.”

“Đúng, tình hình quả đúng là như vậy.” Tiêu Lăng nói, “Vì Kẻ chịu lạnh còn chưa thoát ra được nên xe tiếp ứng của bọn chúng kỳ thực vẫn luôn chờ đợi ở dưới chân núi. Đó chính là chiếc ô tô con màu trắng bạc mà sau đó em phát hiện ra đấy.”

“Nhưng mà nếu tên Phá sóng vẫn đợi ở đó, thì lẽ ra tín hiệu phải luôn ở trạng thái bị gián đoạn chứ?” Trình Tử Mặc hỏi, “Camera giám sát hình như không phải lúc nào cũng bị mất tín hiệu.”

“Chứng tỏ tên Phá sóng có thể ‘tự do thu phát’ tín hiệu gây nhiễu sóng.”
Tiêu Vọng trả lời khẳng định.

“Vấn đề hiện nay là, việc tên ‘Thạch sùng’ bị ngã từ trên vách núi xuống, là sự cố ngoài ý muốn hay là bị mưu sát?” Lăng Mạc vẫn chăm chú theo dõi Nhiếp Chi Hiên đang làm việc, nói.

“Phải kiểm tra kĩ hơn đã, nhưng nguyên nhân gây ra những tổn thương này rất có thể là do hấn ta bị ngã từ trên vách núi xuống.” Nhiếp Chi Hiên chỉ vào một điểm tròn nhỏ màu đen phía sau lưng người chết, nói, “Đây là vết thương do tiêu độc để lại.”

“Tiêu độc?” Tiêu Lăng có phản ứng đầu tiên, dù sao cậu cũng từng là người bị hại do tiêu độc.

“Làm thế nào để xác định được?” Tiêu Vọng hỏi.

“Cậu xem, nốt nhỏ màu đen này thực ra là một nốt kim châm.” Nhiếp Chi Hiên dùng cánh tay giả cầm một chiếc kẹp cầm máu, cẩn thận gấp ra một thứ gì đó từ chỗ chấm đen.

Dưới ánh đèn chiếu sáng của ca nô tuần tra, có thể thấy ở trên đầu chiếc kẹp cầm máu trên tay Nhiếp Chi Hiên là một cây kim nhỏ phát sáng lấp lánh. Nhiếp Chi Hiên tiếp lời: “Đây là đầu kim bị gãy lưu lại trong nốt kim đâm, hơn thế nữa, vùng xung quanh nốt kim đâm ở phía sau lưng thi thể còn có một vết bầm nhỏ, ở vị trí tương ứng trên thuyền thì có những mảnh nhựa vỡ.”

Nói xong, Nhiếp Chi Hiên lại dùng kẹp gấp một miếng nhựa rất nhỏ ra, nói: “Nốt kim đâm phía sau lưng thi thể có phản ứng sống rõ rệt, chứng tỏ là đã bị kim đâm vào khi đang còn sống, sau khi hấn ta bị rơi xuống, chiếc tiêu độc phía sau lưng bị gãy vỡ, nhưng vẫn lưu lại vết bầm trên lưng.

Phần mô mền quanh nốt kim đâm có dấu hiệu tím đen, chứng tỏ trong tiêu có độc.”

“Là tên ‘Bác sĩ’, hấn phóng tiêu độc khiến tên ‘Thạch sùng’ rơi xuống.” Tiêu Lãng khẳng định.

“Xem ra là như vậy.” Tiêu Vọng trầm ngâm, rồi lại như chợt nhớ ra điều gì đó liền nói, “Nhưng vẫn còn có một vấn đề nữa. Theo như hành tung dấu vết của tên ‘Bác sĩ’ mà chúng ta nắm được thì, hấn vẫn luôn muốn che giấu điều gì đó, e sợ chúng ta lần tìm được manh mối của *Người gác đêm đen tối*, thậm chí không ngại hy sinh cả tính mạng của những thành viên *Người gác đêm đen tối*. Vậy mà lần này, tại sao hấn không đợi cho tên ‘Thạch sùng’ cứu được Kê chịu lạnh thoát ra bên ngoài bức tường rồi mới ra tay chứ? Phải biết rằng, cứ để Kê chịu lạnh trốn ở bên trong chiếc tủ đông cho tới khi bị bảo vệ phát hiện, bị cảnh sát tóm được, thì thực sự *Người gác đêm đen tối* sẽ bại lộ.”

“Em cảm thấy, đây là do *Người gác đêm đen tối* chia làm hai lần hành động, mà tên ‘Bác sĩ’ lại không nắm được lần hành động thứ nhất.” Tiêu Lãng nói, “Hấn ta không hề biết có một tên ẩn náu trong chiếc tủ đông ở kho thuốc nổ, nên là chắc chắn hấn ta sẽ không đợi đâu. Chúng ta đều biết rằng tên ‘Bác sĩ’ có khả năng có trong tay thiết bị giám sát phương tiện thông tin liên lạc của các thành viên *Gác đêm* khác, nếu như trong lần hành động thứ nhất bọn chúng không bật phương tiện thông tin liên lạc, thì tên ‘Bác sĩ’ đương nhiên sẽ không biết được là có Kê chịu lạnh đang ẩn náu bên trong chiếc tủ đông.”

“Không, em lại cho rằng, là do tình hình thực tế buộc hấn phải làm như vậy.” Lãng Mạc mở một tấm bản đồ trải ra phía trên mạn thuyền ca nô tuần tra, nói, “Mọi người xem, hướng dòng chảy của sông Nam An là từ

Tây Bắc sang Đông Nam. Mà đi đâu rất trùng hợp là, bến cảng phía Tây Bắc của sông Nam An nằm cách khu chợ tập trung khu Tây Thị không xa; Còn bến cảng phía Đông Nam lại rất gần với khu công nghiệp tại khu Nam Xương.

“Chỉ hướng từ những manh mối trong xe chở rác?” Tiêu Vọng nói.

“Đúng thế. Như vậy thì chúng ta có thể sắp xếp ổn thỏa toàn bộ quá trình lại với nhau.” Lăng Mạc nói, “Tên ‘Bác sĩ’ đánh cắp chiếc xe chở rác từ khu kinh tế mới, lái về hang ổ thường ngày của hắn... nằm ở xung quanh khu chợ tập trung của khu Tây Thị, biến nó thành một chiếc xe có chứa độc, đồng thời kiếm một ít rác bỏ sung cho xe đầy thêm. Sáng sớm ngày hôm nay, hắn đã giám sát biết được hành động của *Người gác đêm đen tối*, bèn lái chiếc xe chở rác này lên một chiếc thuyền hàng nào đó trên sông Nam An, khi chiếc thuyền chở hàng đi ngang qua kho thuốc nổ, thì bắn ra phi tiêu giết hại tên ‘Thạch sùng’, sau đó sẽ xuống thuyền ở khu Nam Xương. Sau khi xuống thuyền, hắn cảm thấy rác trên thùng xe chưa đủ phủ kín các mảnh thủy tinh vỡ, cho nên lại kiếm thêm một ít rác chất thêm vào thùng xe. Như vậy mới có chuyện rác thải sinh hoạt của hai khu vực ở cách nhau khá xa cùng xuất hiện trong một chiếc xe chở rác. Tình tiết này như vậy là đã được giải thích thông suốt. Vào lúc này, hắn ta còn nhân tiện cố tình lộ diện tại khu vực xung quanh cây xăng ở phía tây nam thành phố, thu hút lực lượng cảnh sát đi hết về khu vực đó, sau đó lại tiếp tục lái xe tới trung tâm Tâm Kỳ ầu Thác để tiến hành gây án.”

“Cũng có thể nói rằng, theo như đường hướng hành động như vậy thì có thể thấy, đây là cách duy nhất có thể lý giải được toàn bộ hành trình hoạt động của tên ‘Bác sĩ’.” Tiêu Vọng gật đầu công nhận.

“Về mặt địa hình cũng cơ bản có thể xác định, nếu muốn dùng phi tiêu bắn đến mục tiêu là người ở trên phía tường cao cách xa mấy chục mét, thì chỉ có thể là từ giữa sông, còn ở bất cứ nơi nào khác đều không thể thực hiện được. Bây giờ có một vấn đề là, tên ‘Bác sĩ’ chỉ có thể bắn phi tiêu từ trên chiếc thuyền chở hàng.” Lăng Mạc nói, “Hắn ta không thể chủ động nắm chắc được thời cơ bắn phi tiêu. Thuyền thì đang chạy, nếu như hắn ta không bắn phi tiêu đi, hiển nhiên sẽ bỏ qua và lỡ mất vị trí bắn phi tiêu, như vậy thì dù chỉ có một mục tiêu hắn ta cũng không thể bắn trúng. Vào thời điểm đó, Kẻ chịu lạnh vẫn chưa thể leo lên bức tường, tên ‘Bác sĩ’ đành phải chấp nhận tiêu diệt được tên nào thì tiêu diệt. Nói tóm lại, mục đích quan trọng nhất của hắn chính là ngăn chặn đám người kia lấy trộm được thuốc nổ từ đó gây chuyện càng lớn hơn.”

“Nhưng chúng ta đã vô hình trung cứu thoát Kẻ chịu lạnh.” Tiêu Lăng bổ sung, “Thông qua thiết bị giám sát, tên ‘Bác sĩ’ phát hiện nhóm thành viên *Người gác đêm đen* tôi đã bắt đầu di chuyển tới trung tâm Tâm Kiêu Thác từ lúc 9, 10 giờ sáng, biết rằng bọn chúng đã đạt được mục đích, bèn quyết định dứt khoát là đánh lạc hướng lực lượng cảnh sát, sau đó tới trung tâm Tâm Kiêu Thác mạo hiểm một phen, hòng biến nơi này thành một địa ngục trần gian.”

“Cùng với việc toàn bộ sự việc được giải thích rõ ràng thông suốt, chúng ta còn biết được vị trí đại khái nơi sinh sống hàng ngày của tên ‘Bác sĩ’.” Tiêu Vọng phấn khởi nói, “Tôi thật sự tự hào vì các cậu!”

“Nói cho mình biết, cậu đã đi đâu tra được manh mối rồi đi!” Lăng Mạc dùng ánh mắt tràn đầy nhiệt huyết nhìn Trình Tử Mặc đáng vẻ phong trần bụi bặm vừa chui vào chiếc Đỉnh Vạn Cân, nói.

“Này, cậu tin tưởng ở mình đến thế cơ à?” Trình Tử Mặc ngẩng xuống, việc đầu tiên là bỏ một chiếc kẹo cao su vào miệng, sau đó thúng thảng nói một câu không mấy trọng điểm, “Cậu để mình thử cái đã.”

“Thử gì mà thử, chẳng phải cậu vẫn đang thử đấy thôi?” Tiêu Lăng sốt ruột hỏi, “Cậu đừng có bày đặt lấp lửng nữa, mau nói xem nào.”

Đỉnh Vạn Cân đậu ở một góc khuất ít người để ý tại khu chợ tập trung của khu Tây Thị thành phố Nam An, rồi lặng lẽ đợi ở đó suốt cả một đêm.

Ngày hôm sau, mới sáng sớm tinh mơ mà bầu trời đã một sắc xanh trong, không khí tuy rằng vẫn giá lạnh nhưng trong lành sạch sẽ khác thường. Thế nên, từ sớm tinh mơ khi trời còn chưa sáng hẳn thì đã có rất nhiều tiểu thương đến chợ, kẻ bán người mua, lại thêm những nhóm người dậy sớm tập thể dục buổi sáng, khiến cho khung cảnh ở chợ nhanh chóng nhộn nhịp tấp nập hẳn lên.

Mai phục chờ đợi cả một đêm dài, các cảnh sát trong chiếc Đỉnh Vạn Cân và mười mấy chiếc xe trinh sát cũng không phát hiện thấy tung tích của tên ‘Bác sĩ’. Hơn thế, lúc bọn họ lặng lẽ bố trí mai phục xung quanh khu vực này, đã tối muộn rồi, căn bản không thể triển khai việc đi điều tra hỏi thăm. Dù sao giữa đêm hôm khuya khoắt lại đi gõ cửa hỏi han, làm không xong mà còn đánh rần động cỏ nữa.

Theo như những phân tích trước đó, tên ‘Bác sĩ’ này rất có khả năng là đại boss lớn hơn ẩn thân đằng sau Thôi Chấn, hơn thế nữa, hành tung của hắn rất khác thường, giao hoạt gian trá, thủ đoạn độc ác tàn bạo. Chỉ cần để

hắn biết được phía cảnh sát đã nắm được khu vực hoạt động của hắn, rất có khả năng hắn ta sẽ không quay lại đây nữa. Nếu như vẫn còn muốn tìm được manh mối về hắn ta, lúc đó sẽ phải trả một cái giá lớn hơn nhiều.

Thế nên, đây là lần hành động thực sự không có cơ hội được làm lại.

“Này, nói thật lòng thì, theo như tiêu chuẩn đối với một người thu thập tin, thì mình còn không bằng cậu.” Trình Tử Mặc vỗ bốp vào vai Lăng Mạc, nói, “Thế mà cậu lại cứ nhất mực muốn làm một người phân tích.”

Lăng Mạc không nói gì, vẫn nhìn chăm chú vào mắt Trình Tử Mặc. Tuy rằng những lời nói mào đầu của Trình Tử Mặc rất khiêm tốn, nhưng cậu đã đọc được trong ánh mắt của cô gái tóc ngắn này sự tự tin và lòng kiêu hãnh.

“Có đi đâu, căn cứ theo kết quả khám nghiệm chiếc xe chở rác và địa hình ở khu vực xung quanh kho thuốc nổ, các cậu đầu đã suy đoán được nơi ở của tên ‘Bác sĩ’ chính là ở đây, hơn nữa còn biết hắn là kẻ mắc hội chứng Down, vậy mà một người thu thập tin như tôi lại không đi đầu tra ra được chút thông tin gì, thì quả thực là thất trách quá.” Trình Tử Mặc hất hất những lọn tóc đang buông xõa xuống má.

Xung quanh khu chợ cũng đã bắt đầu nhộn nhịp hẳn lên, hơn nữa cứ chỉ đơn thuần chờ đợi mà vẫn chưa phát hiện được bất cứ đi đâu gì khác thường cả. Tiêu Vọng liền quyết định để người thu thập tin là Trình Tử Mặc giả trang thành cư dân sinh sống quanh đây, rồi trà trộn vào trong chợ để tiến hành đi đầu tra, xác định nơi ở thường xuyên của tên ‘Bác sĩ’ bằng cách hỏi thăm thông tin.

“Cậu thật là lười ề, mau nói đi.” Tiêu Lăng sốt ruột giậm chân.

Trình Tử Mặc lườm Tiêu Lăng một cái, mở bản đồ trên điện thoại di động ra rồi nói: “Đây, chính là một ngôi nhà nằm ở đoạn giữa ngõ Tây

Tam. Đây là một ngôi nhà mái bằng hai gian với một khoảng sân vườn, chính là vì có sân vườn, cho nên hẳn ta mới có địa điểm kín đáo để cải tạo chiếc xe rác mà.”

“VẬY còn cần nói cái gì nữa!” Tiêu Lăng lấy ra khẩu súng đời 92 của mình từ trong kho súng trên chiếc Đỉnh Vạn Cân.

“ĐỪNG vội!” Trình Tử Mặc nói, “Tôi đã đi thám thính rồi, tên ‘Bác sĩ’ không có ở nhà.”

“Sao cậu biết?” Lăng Mạc hỏi.

“Tôi đã tìm mấy bác gái đi tập thể dục buổi sáng quanh đây để hỏi chuyện.” Trình Tử Mặc nói, “Không nói nhiều về diễn biến cụ thể nữa, nói tóm lại, mọi người đều mơ hồ biết là cô gái mù ở ngõ Tây Tam có một người bạn trai, người bạn trai đó chính là một ‘tên ngốc’. Cái ‘tên ngốc’ các bà ấy nói tới, kỳ thực chính là chỉ kẻ mắc hội chứng Down.”

“Liệu họ có biết ‘tên ngốc’ ấy có ở đây hay không?” Tiêu Lăng hỏi.

“Họ đều không xác định, chỉ nói là ‘tên ngốc’ này không giao tiếp gì nhiều với hàng xóm. Song mọi người đều thường xuyên nhìn thấy hẳn ta. Hẳn thường mua một số đồ dùng hàng ngày đem tới cho cô gái mù, xem ra, tình cảm của hai người rất tốt.” Trình Tử Mặc nói, “Sau đó, tôi cũng đã hỏi mấy bác gái đó về chuyện của cô gái mù này. Cô gái mù này sinh ra ở đây, từ nhỏ tới lớn cũng ở đây, chưa từng đi học nhưng là người tốt tính tốt nết. Khi cô gái mù này 15,16 tuổi, cha mẹ cô đã qua đời mà không rõ nguyên do. Từ đó, cô gái ở một mình, sống dựa vào khoản trợ cấp của chính phủ dành cho những người có thu nhập thấp cùng với chút thu nhập từ việc giúp đỡ hàng xóm làm mấy việc may vá. Rồi từ khoảng hai năm trước, cô gái bắt đầu qua lại với ‘tên ngốc’ này.”

“Ngoài ra, không còn kẻ mắc hội chứng Down nào khác nữa à?” Tiêu Vọng hỏi.

“Dù gì thì khi em vừa mới mô tả dáng vẻ của tên ‘Bác sĩ’, có dáng đi hơi cà nhắc, họ đều hình dung ra ngay ‘tên ngốc’ này.” Trình Tử Mặc nói, “Có đi đâu sau khi đi đầu tra, thấy rằng bối cảnh của cô gái mù này không có vấn đề, có thể cô ta không biết gì về những việc của tên ‘Bác sĩ’. Vừa rồi em cũng đã mạo hiểm tới sân sau nhà cô ta núp ở đó một lúc, nghe thấy cô gái mù đang gọi điện thoại, có lẽ là nói chuyện với tên ‘Bác sĩ’, hỏi hắn ta bao giờ thì về gì gì đó. Đầu dây bên kia có lẽ nói là gần đây sẽ không về được, sau đó thì cô gái mù đã khóc, là như vậy đấy.”

“Vậy thì cứ khống chế cô gái mù đó lại trước đã, rồi sau tính tiếp.” Tiêu Lăng vừa mới định xuống xe, lại bị Tiêu Vọng giữ lại.

Tiêu Vọng nói: “Lại cái tật cũ, bình tĩnh chút đi.”

“Trước đây chúng ta đã nói rồi, đây là lần hành động không có cơ hội được làm lại.” Lăng Mặc nói, “Nếu như trong nhà của hắn ta có camera giám sát, cô gái mù có cách để cảnh báo tới tên ‘Bác sĩ’, hoặc là xung quanh có kẻ đang trông chừng, vậy thì hành động khống chế cô gái mù của chúng ta sẽ bị lộ ngay, vậy là đánh rắn động cỏ rồi.”

“Thế làm sao bây giờ? Cậu không nghe thấy nói là gần đây sẽ không về được hay sao? Chúng ta cứ đợi ngậy ra như thế này à? Hay là cứ ng ờ đợi hắn ta tiếp tục lấy mạng của một thành viên *Gác đen* nữa?” Tiêu Lăng nói.

“Em đang nghĩ, không biết có thể thực hiện theo đề nghị lúc trước của Tiêu Lăng hay không.” Lăng Mặc lẩm bầm như đang tự nói chuyện với mình.

“Mình đã có đề nghị sao? Đề nghị nào vậy?” Tiêu Lăng không hiểu gì cả.

“Cậu đã từng nói,” Lăng Mạc trả lời, “muốn tóm được hắc thì chúng ta cố tình buông lỏng, để hắc ta tiêu diệt hết thành viên của *Người gác đêm đen tối*, rồi hãy tìm bắt hắc sau.”

“Không được.” Tiêu Vọng khẳng định như đinh đóng cột.

“Đó là mình nói đùa vậy thôi, sao cậu lại cho là thật chứ.” Tiêu Lăng ngại ngùng nói.

“Không, lời nói đùa này, lại đã cho mình một gợi ý.” Lăng Mạc nói, “Vì muốn che đậy đi đâu gì đó, tên ‘Bác sĩ’ chẳng phải là muốn truy sát các thành viên *Gác đen* khác hay sao? Chẳng phải hắc ta có máy móc thiết bị có thể định vị được phương tiện thông tin liên lạc của các thành viên *Gác đen* khác hay sao? Vậy thì, giả sử như có một phương tiện thông tin liên lạc của thành viên *Gác đen* đột nhiên xuất hiện ở xung quanh khu nhà cô gái mù bạn gái hắc ta, hắc ta sẽ nghĩ như thế nào?”

Tiêu Lăng đột nhiên hiểu ra, nói: “Đúng vậy! Chúng ta có phương tiện thông tin liên lạc của tên Kim Cương và tên ‘Thạch sùng’ vẫn chưa bị tự hủy! Nếu như bọn chúng đến nhà cô gái mù, tên ‘Bác sĩ’ ở phía đối địch kia nhất định sẽ cho rằng bọn chúng đến để báo thù người phụ nữ của mình! Nếu đúng như những gì người dân đã nói, tình cảm của hai người họ rất tốt đẹp, tên ‘Bác sĩ’ nhất định sẽ tới cứu!”

“Phương tiện liên lạc của tên Kim Cương thì không được nữa, bởi vì tên ‘Bác sĩ’ biết rằng Kim Cương đã chết rồi.” Lăng Mạc nói, “Nhưng tên ‘Thạch sùng’ chết hay chưa, thì ‘Bác sĩ’ vẫn chưa xác định được.”

“Cậu có chắc chắn phương tiện liên lạc của tên ‘Thạch sùng’ đang ở trạng thái mở không?” Trình Tử Mặc hỏi.

Lăng Mạc gật gù đầu, nói: “Sở dĩ tên ‘Bác sĩ’ có thể phát hiện ra tên ‘Thạch sùng’ treo lên trên tường vậy, nhất định là bởi vì thiết bị liên lạc của ‘Thạch sùng’ đang được bật. Dù gì thì ‘Thạch sùng’ cần phải liên lạc với ‘Kẻ chịu lạnh’ để giải cứu. Tên ‘Thạch sùng’ gặp phải bất trắc, rơi từ trên bức tường cao xuống, cũng sẽ không thể có thời gian để tắt thiết bị liên lạc được, cho nên chắc chắn bây giờ nó vẫn đang được mở.”

“Vậy chiếc giày đó đâu rồi?” Tiêu Vọng hỏi Lăng Mạc.

“Vẫn đang để trên chiếc Đỉnh Vạn Cân của chúng ta.” Lăng Mạc nói, “Lúc này, tên ‘Bác sĩ’ sẽ cho rằng ‘Thạch sùng’ đang lảng vảng xung quanh khu chợ tập trung này, có lẽ hẳn ta không mấy bận tâm. Nhưng nếu như chúng ta để chiếc giày vào trong nhà cô gái mù kia, hẳn ta chắc chắn sẽ không kiềm chế được nữa.”

“Vừa rồi trong cuộc điện thoại mình nghe trộm được, rất có khả năng là tên ‘Bác sĩ’ cảm nhận được sự nguy hiểm nên mới gọi điện thoại để xác nhận sự an toàn của cô gái mù.” Trình Tử Mặc nói.

“Đây là một chủ ý hay.” Tiêu Vọng khen ngợi chân thành, liền sau đó lập tức phát ra chỉ lệnh, “Ném chiếc giày của tên ‘Thạch sùng’ vào trong sân nhà cô gái mù, sau đó thiết lập mai phục ở xung quanh ngõ. Trên các tòa nhà ở hai bên đầu bố trí các tay súng bắn tỉa và người quan sát.”

“Phải rồi, trước khi vứt chiếc giày vào trong đó, đề nghị xe chặn tín hiệu tới đây, chặn hết sóng tín hiệu của các mạng di động ở khu vực này, đồng thời xác định rõ số điện thoại cố định của nhà cô gái mù, cũng để bên

điện tín xử lý một chút.” Lăng Mạc khẽ mỉm cười nói, “Phòng tránh trường hợp hần ta gọi điện cho cô gái mù để xác thực sự việc.”

Sau khi mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi, tất cả các cảnh sát lại rơi vào tình trạng lặng lẽ chờ đợi, không một ai trong số họ biết được trong mấy tiếng đồng hồ tới đây sẽ xảy ra những chuyện gì, nhưng ai ai cũng đều đang mong đợi sẽ có chuyện gì đó xảy ra.

Tiêu Lăng tự nguyện xung phong làm người quan sát, lúc này đã ở trên đỉnh của một tòa nhà bốn tầng - ngôi nhà cao tầng duy nhất ở gần ngõ. Cậu giấu mình phía sau một chiếc ăng ten chảo có giá đỡ đặt ở trên nóc tòa nhà. Tiêu Lăng một tay giữ súng, tay kia cầm máy bộ đàm, tay nắm chặt thành nắm đấm chờ đợi những tình huống khác thường xuất hiện.

Thời gian trôi đi từng phút từng giây, chẳng mấy chốc một giờ đồng hồ đã trôi qua. Tiêu Lăng đứng trên đỉnh tòa nhà, cho dù là người khỏe mạnh cường tráng, song cũng cảm nhận rõ cái lạnh như cắt da cắt thịt. Lúc này cậu đang khẽ húng hắng, nhẹ nhàng di chuyển đôi chân sắp bị đông cứng lại đến nơi, cơ bản chỉ có thể dựa vào ý chí để cầm cự.

Tuy nhiên, chính vào giây phút đó, mọi giá lạnh dường như đều bị xua tan đi bởi hàm lượng Adrenaline đang tăng nhanh trong cơ thể, cậu nhìn thấy một chiếc mô tô đang phóng như bay tới.

Tuy người lái xe đội mũ bảo hiểm, không nhìn thấy khuôn mặt, nhưng Tiêu Lăng còn nhớ rất rõ ràng, qua camera giám sát ở trung tâm Tâm Kiêu Thác trước đó đã nhìn thấy tên ‘Bác sĩ’ mặc một chiếc áo khoác có sọc chéo. Mà kẻ trước mặt cậu lúc này cũng đang mặc chiếc áo giống hệt như vậy. Hơn nữa, trong khu vực dân cư đông đúc, đường đi chật hẹp ngoằn ngoèo thế này, chạy xe mô tô với tốc độ cao như vậy, còn có thể là ai vào đây nữa?

“Các tổ chú ý, tên ‘Bác sĩ’ đã vào trong tầm quan sát, tên ‘Bác sĩ’ đã vào trong tầm quan sát.” Tiêu Lăng cố gắng đè nén sự hưng phấn trong lòng, đoạn nói, “Nghe chỉ lệnh của tôi, chỉ cần hắn ta lọt vào vòng vây, lập tức bao vây lại.”

Để quần chúng vô tội xung quanh không bị liên lụy, giảm thiểu tối đa ảnh hưởng của cuộc vây bắt đến sự an toàn của người dân, trong khu vực dân cư tập trung đông đúc như vậy, lực lượng cảnh sát đặc nhiệm đã thiết lập một vòng vây không lớn. Còn về việc tiến hành bao vây bắt giữ đối tượng ra sao, thì đây vốn là một môn học bắt buộc của cảnh sát đặc nhiệm rồi.

Trông thấy chiếc mô tô càng ngày càng tiến lại gần vòng vây, lòng bàn tay đang nắm chặt khẩu súng của Tiêu Lăng bắt đầu đổ mồ hôi. 200 mét, 100 mét, 50 mét, thời gian đã ngưng lại.

Vào lúc chiếc mô tô chạy tới một con ngõ nhỏ chỉ còn cách vòng vây khoảng bốn năm mươi mét, đột nhiên tiếng còi cảnh sát vang lên ầm ỹ.

“Tút TUT TUT TUT...,” tiếng còi cảnh sát chói tai khiến cho mọi người xung quanh đều nghiêng ngó tìm kiếm, nhưng lại không hề tìm thấy một ánh đèn cảnh sát nhấp nháy nào.

“Ai nhấn còi cảnh sát đấy? Ai mà ngu xuẩn quá thế vậy?” Tiêu Lăng nhảy bật ra từ phía sau chiếc ăng ten chảo, cũng bất chấp cả việc bản thân mình có phải là đang ở bên trên một tòa nhà cao tầng hay không, cứ thế nhảy thẳng xuống tấm mái chắn nắng ở bên dưới.

Tên lái xe mô tô cũng phản ứng ngay lập tức, một chân hắn chống xuống đất, bóp mạnh phanh xe, chiếc mô tô quay tròn tại chỗ hai vòng rồi quay đầu xe. Tên ‘Bác sĩ’ đạp mạnh chân ga, lao xe thẳng ra phía đầu ngõ.

“Hồng rỗi! Đầu ngõ có dây thép!” Tiêu Lãng với thị lực sắc bén đã ngay tức thì phát hiện trước tiên, lối đầu ngõ mà tên ‘Bác sĩ’ đang lao xe tới có một sợi dây thép mảnh chắn ngang không biết đã được ai đó bố trí từ lúc nào.

Chiều này quả thực quả hiểm mà, dùng còi cảnh sát ép tên ‘Bác sĩ’ không thể không di chuyển về phía con ngõ này, sau đó bố trí dây thép chặn ngang ở đầu ngõ. Với tốc độ nhanh như tên ‘Bác sĩ’ đang chạy xe lúc này, một khi va vào sợi dây thép, chắc chắn sẽ ngay lập tức bị sợi dây thép này “phân thân”.

“Tử Mặc! Dây thép!” Tiêu Lãng vội vàng gào to, chỉ tay về phía đầu ngõ xa xa rồi chạy lao ra phía đó.

Trình Tử Mặc lúc này so ra thì khá là gần với con ngõ mục tiêu, nghe thấy tiếng hét của Tiêu Lãng liền nhìn về phía đầu ngõ, sợi dây thép quả thực quá mảnh, không nhìn rõ được, nhưng cô lại có thể nhìn thấy rõ ràng chỗ ốc vít cố định sợi dây thép gắn trên tường hai bên ngõ. Trình Tử Mặc không kịp nghĩ nhiều, rút súng ra nhanh chóng nhắm chuẩn mục tiêu rồi nổ súng ‘pang’ một tiếng.

Cùng với tiếng súng vang lên, bên ốc vít cố định sợi dây thép cùng vỡ tan theo, sợi dây thép như một con rắn hổ mang quẫy đuôi rơi xuống đất. Cũng đúng vào lúc này, chiếc mô tô của tên ‘Bác sĩ’ lao tới đầu ngõ. Tuy hắn không va phải sợi dây thép, nhưng một đầu sợi dây thép rơi bắn ra văng mạnh vào mũ bảo hiểm trên đầu hắn, khiến hắn ngã thẳng từ trên xe xuống. Chiếc mô tô vẫn không dừng lại, theo quán tính, tiếp tục lao thẳng về phía trước thêm mấy chục mét rồi đổ ngang ra đường, thân xe ma sát với mặt đất tạo thành những tia lửa bắn lên tung tóe rồi va vào một bên tường ngõ, vang lên ‘uỳnh’ một tiếng rồi bốc cháy.

Có tấm che nắng làm đệm đỡ, Tiêu Lãng nhảy xuống đất an toàn không hề bị thương, xoay tròn một vòng rồi bật dậy, với tốc độ chạy marathon 100 mét cậu chạy về phía ngõ cách đó mấy chục mét, cùng Trình Tử Mặc tiếp cận tên ‘Bác sĩ’.

Tên ‘Bác sĩ’ lúc này rõ ràng cũng đã bị thương do cú ngã va đập cực mạnh vừa rồi. Hắn lấy hết sức cố gắng ngẫ tựa lưng vào tường ngõ, vấp và lôi từ túi áo bên trong ra một chiếc xi lanh.

“Đừng!” Đôi mắt tinh tường của Tiêu Lãng hiểu ngay ý đồ của tên ‘Bác sĩ’, cậu vừa chạy tăng tốc vừa gào lên.

Tên ‘Bác sĩ’ khẽ cười, cầm thật mạnh chiếc xi lanh vào vai mình.

Chỉ trong vài giây đồng hồ, Tiêu Lãng đã lao nhanh đến bên cạnh tên ‘Bác sĩ’, nhưng cũng chỉ trong vài giây đồng hồ đó, toàn thân tên ‘Bác sĩ’ đã hoàn toàn mềm nhũn.

Tiêu Lãng nhanh nhẹn rút phắt chiếc xi lanh cam trên vai tên ‘Bác sĩ’ ra, không kìm lòng được gào lên đau khổ “Tại sao hả? Tại sao lại phải tự sát?”

Tiêu Vọng vừa kịp lao đến liền sau đó cũng bu ãn bã như vậy. Anh biết rằng nhất định là có thành viên *Người gác đêm đen* tối đã lập bẫy mai phục ở đây từ trước, đợi sau khi tên ‘Bác sĩ’ đến gần liền phát ra âm thanh tiếng còi của cảnh sát, ép tên ‘Bác sĩ’ chỉ còn cách quay đầu chạy trốn. Thế còn trước đó, các thành viên của *Gác đen* đã bí mật bố trí sợi dây thép ở đầu con ngõ này, dưới lực tác động cực lớn được hình thành khi chạy xe với một tốc độ tương đối, một sợi dây thép mỏng manh chẳng khác gì một lưỡi dao sắc bén mà không ai có thể tránh nổi. Tuy rằng phản ứng nhanh nhẹn linh hoạt của Tiêu Lãng và Trình Tử Mặc đã khiến cho bọn *Gác đen* không

trực tiếp đạt được mục đích, song tên ‘Bác sĩ’ sau khi ngã xuống bị thương đã không thể chạy thoát, lại nhất quyết chọn cách tự sát.

Đúng vào lúc này, Tiêu Lăng cảm thấy phía sau lưng mình có một bóng người lao xẹt qua, liền không kịp nghĩ ngợi gì nhiều, cơ thể cường tráng của cậu bật lên như chiếc lò xo rồi ngay lập tức đuổi theo.

Nhóm Lăng Mạc cũng kịp chạy đến ngay sau đó, đỡ tên ‘Bác sĩ’ ngã đây, gỡ chiếc mũ bảo hiểm trên đầu hắn ra, quả nhiên là kẻ mắc hội chứng Down đây mưu mô xảo quyệt bấy lâu nay.

“Không còn cách nào cứu được nữa, không còn bất cứ dấu hiệu sống nào.” Nhiếp Chi Hiên thuần thục kiểm tra tình trạng của tên ‘Bác sĩ’, rồi lắc lắc đầu về tiếc nuối.

“Hắn ta đang nhìn đi đâu vậy?” Lăng Mạc lại chú ý tới biểu cảm của của tên ‘Bác sĩ’.

Tên ‘Bác sĩ’ có khuôn mặt của người mắc hội chứng Down, cặp mắt không to cứ nhìn mãi về chỗ xa xa trên mặt đất, trên khóe miệng dường như để lộ ra một nụ cười thoáng qua, hoặc có thể nói là, mỉm cười yên tâm.

Lăng Mạc là một người phân tích, theo hướng ánh mắt của tên ‘Bác sĩ’, cậu nhìn về phía xa, nơi đó là một quả cầu lửa, chính là chiếc mô tô đang bốc cháy. Lăng Mạc nhanh chóng hiểu ra vấn đề, cậu vừa lao nhanh về phía chiếc xe, vừa lớn tiếng kêu gọi lực lượng cảnh sát đặc nhiệm ở xung quanh tìm nước và tìm dụng cụ cứu hỏa.

Khi mấy người bọn họ cuống quýt vội vàng dập tắt được ngọn lửa chỗ chiếc mô tô đang bốc cháy, chiếc xe gần như đã bị thiêu rụi chỉ còn lại bộ khung.

“Mẹ kiếp, thực sự em không đủ dũng khí để lao xuống nước, nước lạnh cóng đến mức sắp đóng thành băng rồi.” Tiêu Lăng lúc này từ đằng xa chạy về, nói, “Tên khốn kiếp bố trí sợi dây thép ấy, em tưởng sắp tóm được nó tới nơi rồi, thì nó lại lao luôn xuống sông Nam An chạy mất.”

“Hắn ta chưa chắc là kẻ đã bố trí sợi dây thép, nhưng chắc chắn chính là kẻ nguy trang tạo ra tiếng còi báo động của cảnh sát.” Lăng Mạc vừa tìm kiếm gì đó trong đồng tàn dư của chiếc mô tô bị cháy, vừa nói, “Đó chính là tên Thanh Ưu, kẻ đã giả mạo tiếng kêu hét của trẻ con, hắn vừa có thể mô phỏng âm thanh, lại có thể lặn sâu dưới nước. Cho nên là, cậu không nhảy xuống sông là đúng rồi, có nhảy xuống cũng không đuổi kịp hắn được.”

“Nếu không phải vì thời tiết quá lạnh thì mình đã lao xuống đuổi theo thật rồi đấy. Sao cậu biết được là mình không đuổi kịp chứ? Tốc độ bơi của mình cũng không phải là hạng thường đâu!” Tiêu Lăng phản bác lại.

“Tổ chức có trình tự, hoạch định kế hoạch cẩn thận chặt chẽ, biết sử dụng đúng người đúng việc.” Tiêu Vọng nói, “Cô Thôi Chấn này giáo hoạt hơn nhiều so với sự tưởng tượng của chúng ta đấy.”

“Được rồi, tìm thấy rồi.” Lăng Mạc thò tay vào trong hộp đựng đồ của chiếc xe đã bị thiêu hủy, lấy ra một chiếc túi da đen sì sì.

Phòng học vong linh

Tôi lặng lẽ bước vào trong căn phòng của chính mình.

Đứng một hồi trong bóng tối, vừa không dám cử động, cũng không dám bật đèn.

Tôi chỉ đứng yên ở đó, cảm nhận những vòng xoáy trong mắt mình.

Daniel Keyes

1

“Xỉ than? Nhiều xỉ than như vậy thì chứng tỏ được đi đâu gì?” Tiêu Lăng ng ẩ trên chiếc ghế tựa trong phòng kiểm nghiệm kiểm tra vật chứng Sở Công an thành phố Nam An, hết xoay ghế sang trái lại xoay sang phải, tay giơ lên một chiếc túi đựng vật chứng trong suốt, cậu nhìn vào thứ đồ đen sì sì trong túi, nói.

“Là thứ được moi ra từ lớp xe mô tô đấy, cậu nói xem nó chứng tỏ đi đâu gì.” Nhiếp Chi Hiên ng ẩ trước bàn kiểm nghiệm, trước mặt là một chiếc tủ thông gió, anh đang đưa cả hai tay vào trong tủ làm công việc của mình.

“Chứng tỏ đến từ khu khai thác khoáng sản chứ còn gì.” Tiêu Lăng khua khua chiếc túi đựng vật chứng, nói, “Ở Nam An chúng ta, cứ nói tới khoáng sản là nghĩ ngay đến huyện An Ki ều. Từ đó chạy tới đây nhanh nhất cũng phải t ần một tiếng đ ồng hồ.”

Nhiếp Chi Hiên biết đi đâu Tiêu Lãng muốn ám chỉ chính là tên ‘Bác sĩ’ đã mất một tiếng để chạy tới đây sau khi bọn họ thiết lập bẫy dụ hấn ta.

“Ở chỗ chiếc mô tô, chỉ tìm được mấy thứ đồ này thôi sao?” Tiêu Lãng khua khua chiếc túi đựng vật chứng trong tay, rồi lại chỉ vào chiếc túi da màu đen - đồ vật mà Nhiếp Chi Hiên đang kiểm tra lúc này.

“Chiếc mô tô hầu như đã bị phá hủy toàn bộ, may mà còn một phần lốp xe.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Còn nữa, hộp đựng đồ ở phía sau thùng xăng cũng bị thiêu cháy rồi, nếu không nhờ Lãng Mạc phản ứng nhanh nhẹn kịp thời thì cũng không tìm được những vật chứng này.”

“Tên tiểu tử Lãng Mạc quả thật thông minh nhanh trí, cậu ta nói nhìn thấy được sự yên tâm trong ánh mắt của tên ‘Bác sĩ’ lúc lâm chung.” Tiêu Lãng nói, “Sự yên tâm của hấn ta chính là cái túi này bị đốt cháy. Nhưng không ngờ, lại không bị thiêu cháy. Phải rồi, bên chỗ thi thể không phát hiện được bất cứ đi đâu gì sao?”

“Không, chúng ta đều tận mắt chứng kiến quá trình tử vong tại hiện trường rồi, còn có gì để mà giám định nữa chứ.” Nhiếp Chi Hiên trả lời trong khi vẫn không dừng công việc trên tay, “Trên người hấn không tìm thấy đồ vật nào được cho là phương tiện thông tin liên lạc cả.”

“Bởi vì nội bộ của chúng chia bè chia phái chứ sao.” Tiêu Lãng nói, “Anh nói xem đại Boss của *Gác đen* rốt cục là Thôi Chấn hay là tên ‘Bác sĩ’?”

“Vấn đề đại Boss phía sau thì còn phải đợi xem xét lại.” Nhiếp Chi Hiên lắc lắc đầu, nói, “Quan sát răng của tên ‘Bác sĩ’, tôi đoán tuổi của hấn ta cũng chỉ tầm hơn 20 tuổi.”

“Sao cơ? Tên ‘Bác sĩ’ không phải là Boss đằng sau sao? Vậy lẽ nào hắn là kẻ phản đồ? Không có lẽ hắn ta chính là kẻ đã thiết kế được vắc xin và chế tạo ra vật chất cải tạo gen chứ?” Tiêu Lăng ngẩng thẳng người lên.

“Điều này thì tôi không biết.” Nhiếp Chi Hiên nói.

“Vậy thì phải mau chóng nói qua việc này với tên tiểu tử Lăng Mạc kia, giờ cậu ấy vẫn đang nói chuyện với cô gái mù đấy, đang nói chuyện theo hướng tên ‘Bác sĩ’ chính là đại Boss đứng phía sau cơ.” Tiêu Lăng lấy điện thoại di động từ trong túi áo ra.

“Sau khi khám nghiệm tử thi xong tôi đã nói với cậu ấy rồi.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Không ảnh hưởng gì, vì Lăng Mạc nói cô gái mù kia không biết chút nào về *Người gác đêm đen tối*, thậm chí cô ta cũng biết rất ít về bản thân tên ‘Bác sĩ’.”

“Hóa ra chỉ là quan hệ nam nữ đơn thuần à?” Tiêu Lăng nhún nhún vai, lại cầm chiếc túi đựng vật chứng có chứa xỉ than kia lên xem xét, “Chỗ xỉ than này, to có nhỏ có, là loại chưa qua sàng lọc, xem ra là cách khu hân mở khai thác không xa.”

“Đang Đang, anh thấy là tiếp sau đây, phải trông chờ vào bản lĩnh của em đấy.” Nhiếp Chi Hiên nói với Đường Đang Đang lúc này đang ngẩng cạnh Tiêu Lăng.

Từ lúc bước vào phòng kiểm nghiệm, Đường Đang Đang vẫn luôn cúi đầu cứ như là đang mãi nghĩ ngợi điều gì đó. Nghe thấy Nhiếp Chi Hiên gọi mình, bèn đứng dậy đi tới xem xét tình hình bên trong chiếc tủ thông gió.

Do nhiệt độ cao, chiếc túi da gần như đã bị tan chảy, phần giả da bị nóng chảy dính chặt vào với những món đồ các loại bên trong chiếc túi.

Nhiếp Chi Hiên làm việc hết sức cẩn thận như vậy hàng tiếng đồng hồ, chính là để tách rời được phần da bị cháy với những món đồ bên trong.

Do tác động của nhiệt độ cao, một vài món đồ dễ cháy trong túi đã bị hủy hoại hết, tuy nhiên có một chiếc máy tính bảng và một tấm thẻ dày sau khi tách rời ra cũng coi như là còn giữ được hình dáng bên ngoài.

Đường Đang Đang đeo găng tay theo yêu cầu của Nhiếp Chi Hiên, bắt đầu kiểm tra hai món đồ còn giữ lại được này.

“Chiếc máy tính bảng hiện đang ở trạng thái mở máy, nhưng màn hình dường như đã bị hỏng rồi, em có thể thử phá giải để xem nội dung bên trong xem thế nào.” Đường Đang Đang nói nhỏ.

“Anh xem hai chấm đỏ này, vẫn đang nhấp nháy.” Tiêu Lăng nói, “Em đoán là, đây chính là thiết bị mà tên ‘Bác sĩ’ sử dụng để thu nhận tín hiệu liên lạc của các thành viên *Người gác đêm đen* tôi khác. Hai điểm đỏ này chính là chỉ thiết bị của tên Kim Cương và ‘Thạch sùng’, hiện giờ đang ở trong phòng vật chứng của tổ chức *Người gác đêm* chúng ta.”

“Có lý!” Nhiếp Chi Hiên bất chợt hiểu ra, “Nếu thực sự là như vậy, chứng tỏ tất cả các thành viên khác của *Người gác đêm đen* tôi đều đã tắt hết phương tiện thông tin liên lạc của bọn chúng rồi.”

“Đi đâu đó là chắc chắn rồi.” Tiêu Lăng nói, “Từ việc tên ‘Bác sĩ’ tiến hành phân tách thi thể, cho đến việc hắn ta lần theo dấu vết truy đuổi đến kho thuốc nổ, rồi đến trung tâm Tâm Kỳêu Thác, bao nhiêu lâu như vậy, mà còn không biết là tên ‘Bác sĩ’ có thể truy theo dấu vết của bọn chúng hay sao? Em còn cảm thấy bọn chúng phản ứng cũng quá chậm ấy.”

“Nhưng nếu như tên ‘Bác sĩ’ có thể luôn theo sát hành tung của bọn chúng một cách kịp thời, vậy tại sao còn tìm đến nơi ở của Thôi Chân?

Thôi Chấn rõ ràng là không có mặt ở đó mà.” Nhiếp Chi Hiên hỏi.

“Liệu đây có phải là nguyên nhân khiến Thôi Chấn để chiếc vòng đeo tay của thầy Đường ở căn cứ địa đó không?” Tiêu Lăng nói, “Để làm mồi nhử?”

“Không, chiếc vòng đeo tay của thầy Đường đã hoàn toàn bị hỏng, không thể lần theo tung tích đó nữa. Hơn nữa nếu như lúc đó Thôi Chấn đã biết là tên ‘Bác sĩ’ có thể truy theo dấu tích của thiết bị liên lạc, thì bọn chúng sẽ không bật thiết bị liên lạc trong các lần hành động sau này đâu.” Nhiếp Chi Hiên nói.

“Như vậy chỉ có thể chứng tỏ rằng...”, Tiêu Lăng nói, “Một là, tên ‘Bác sĩ’ biết được tại nơi ở của Thôi Chấn có chứng cứ quan trọng, cho nên trước khi đi tìm kiếm Thôi Chấn, hắn sẽ đi đến nơi ở của cô ta để tiêu hủy chứng cứ trước. Hai là, những lúc nhóm Thôi Chấn không thực hiện hành động, thì bọn chúng sẽ không bật thiết bị liên lạc.”

Nhiếp Chi Hiên gật gật đầu, nói: “Nếu như những thành viên của tổ chức *Gác đen* cần bật thiết bị liên lạc lên khi thực hiện hành động, rồi tắt thiết bị sau khi hoàn tất hành động, thế còn chiếc vòng đeo tay của thầy Đường lại hoàn toàn bị động, không thể chủ động đi đâu khiến được, điểm này càng thêm chứng tỏ rằng thầy Đường vô tội.”

Nói xong, Nhiếp Chi Hiên để ý thấy biểu cảm của Đường Đang Đang hơi biến đổi, liền đưa chiếc thẻ cho Đường Đang Đang, nói: “Tấm thẻ này, có phải là thẻ phòng của khách sạn nào đó không?”

Đường Đang Đang lật hai mặt chiếc thẻ xem xét một lát, rồi thử đẩy một lõi chip từ ở một mặt chiếc thẻ, quả nhiên đẩy ra được một khe ‘công’ nhỏ. Hóa ra lõi chip từ này không phải là chip thẻ, mà là một chiếc USB trá hình.

“USB! Là USB thì giá trị lớn rồi!” Tiêu Lăng đứng bật dậy.

Đường Đang Đang im lặng cầm chiếc USB cắm vào máy tính, dường như không có bất cứ phản ứng nào. Cô nói: “Dù gì nó cũng đã chịu tác động nhiệt ở nhiệt độ rất cao, có khả năng các công năng đã bị hỏng, em cũng cần phải tìm cách thử khôi phục lại xem sao, xem liệu có thể phục hồi để đọc được không.Ồ, đúng rồi. Cái này rất có thể chính là tài liệu mà tên ‘Bác sĩ’ sao chép ra từ trong máy tính của Thôi Chấn.”

“Phải rồi, lúc trước cậu đã từng nói, máy tính của Thôi Chấn đã bị phá hỏng, nhưng từ những số liệu trên ổ cứng có thể thấy được dấu tích cho thấy nó đã từng bị sao chép số liệu.” Tiêu Lăng bổ sung.

Đường Đang Đang lặng lẽ gật gật đầu rồi nói: “Em sẽ mang hai món đồ này về tổ chức *Người gác đêm*, cần một chút thời gian để giải mã.”

“Mình đi cùng cậu!” Tiêu Lăng sửa sang lại quần áo, cầm lấy chìa khóa xe nói.

“Đợi chút, Tiêu Lăng, cậu xem xem đây là cái gì.” Nhiếp Chi Hiên chỉ vào bên trong chiếc tủ thông gió nói.

Trong chiếc tủ thông gió, rải rác rất nhiều những mảnh giả da vụn được Nhiếp Chi Hiên gỡ ra. Có những mảnh vụn đã hoàn toàn bị cháy thành than, có những mảnh vụn vẫn còn dính chặt với những vật thể được đựng trong chiếc túi da trước đó và giẻ cũng đã bị thiêu hủy.

Nhiếp Chi Hiên phát hiện thấy một đồ vật có hình dạng như tờ giấy màu vàng nhạt dính chặt vào mẫu giả da đã bị nóng chảy, ở giữa tấm giấy bị nhiệt tác động đã biến thành màu vàng nhạt, còn ở xung quanh đã bị thiêu cháy đen và quăn hết lại. Nhiếp Chi Hiên dùng nhíp cẩn thận thử gỡ mảnh giấy ra khỏi lớp giả da.

Thở mấy lần liên, sau cùng Nhiếp Chi Hiên đành bỏ cuộc. Bởi vì phần giả da đã bị tan chảy nghiêm trọng, độ kết dính chặt tới mức không thể tách rời ra chỉ bằng tác dụng của lực cơ học đơn giản được nữa.

“Đây có phải mã QR không?” Tiêu Lăng neho mắt nhìn vào một góc của mảnh giấy đang được Nhiếp Chi Hiên dùng nhíp tách ra.

“Nhìn hình dạng thì có vẻ là như vậy.” Nhiếp Chi Hiên gật đầu công nhận.

“Với kích cỡ như thế này, còn có cả mã QR nữa, thì khả năng là hóa đơn chuyển phát nhanh rồi.” Tiêu Lăng đã có gợi ý từ lần kiểm tra di vật của Đường Tuấn lần trước, liền nói.

Đường Đang Đang nghe thấy câu này, bờ vai tiều tụy gầy gò rung lên nhè nhẹ mấy cái. Mấy ngày nay, Đường Đang Đang vùi mình vào trong công việc, dường như đã quên đi nỗi đau mất cha. Tuy nhiên, nỗi đau thương vô cùng sâu sắc này, nói là quên, kỳ thực chỉ là tạm thời quên đi mà thôi.

“Trong túi có một tờ biên nhận chuyển phát nhanh?” Nhiếp Chi Hiên trầm ngâm nói, “Vậy là gần đây hẳn ta đã gửi đi cái gì đó, đi đâu này rất quan trọng.”

“Quan trọng thì có tác dụng gì! Anh cũng đâu có tách rời ra được.” Tiêu Lăng vòng đi vòng lại xem xét mảnh giấy dính chặt với lớp giả da, sốt ruột cứ đi vòng quanh.

“Cậu đợi chút.” Nhiếp Chi Hiên thốt ra mỗi ba chữ rồi chạy ra khỏi phòng thực nghiệm. Khoảng mười phút sau, anh đã lại chạy về tay xách theo một chiếc hộp, vừa thở hổn hển vừa nói, “Tôi đem vật chứng về Sở Công an thành phố để kiểm tra, bởi vì ở Sở Công an thành phố có đầy đủ

thiết bị cần thiết hơn phòng thực nghiệm của *Người gác đêm* chúng ta. Thiết bị ngu ồn sáng đa băng tần loại đặc biệt này cũng có nhiều đoạn băng tần hơn. Nếu như những chữ trên mảnh giấy là chữ in, thì tôi tin rằng kiểu gì cũng sẽ có một loại ngu ồn sáng có thể hiển thị ra được những chữ đó.”

Tiêu Lãng nhìn Nhiếp Chi Hiên đi đầu chỉnh ngu ồn sáng sang từng đoạn băng tần một, chiếc kính màu đỏ đang đeo trên mặt tỏa ánh sáng lấp lánh dưới ánh phản chiếu của ngu ồn sáng.

“Giấy.” Nhiếp Chi Hiên nói.

“Sao?” Tiêu Lãng nói, “Ồ, anh bảo em lấy giấy ra ghi chép hả? Anh nhìn thấy gì rồi?”

“677732.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Đây có lẽ là số vận đơn rồi.”

“Làm gì có số vận đơn nào mà lại ngắn như vậy?” Tiêu Lãng nói.

“Đây là sáu số cuối.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Phần phía trước thực sự là không nhìn ra được, giờ thì cần cậu đi kiểm tra rồi.”

“Việc này dễ.” Tiêu Lãng nói, “Lần trước khi tìm được bưu kiện chuyển phát nhanh thông qua số vận đơn, lão Tiêu đã ý thức được tầm quan trọng của chuyển phát nhanh, cho nên đã đề nghị được cấp một cổng kết nối tới hệ thống vận đơn của mấy công ty chuyển phát nhanh trong khu vực, hiện giờ đã có thể tra cứu được thông qua hệ thống mạng nội bộ của công an. Có đi đâu, chỉ có sáu số cuối thì phải tra thế nào, thực sự là em còn chưa biết đấy.”

“Để mình làm cho.” Đường Đang Đang đặt chiếc máy tính bảng và USB đang cầm trên tay xuống rồi nói.

Sau khi đã kết nối được với hệ thống vận đơn chuyển phát nhanh, Đường Đang Đang bắt đầu gõ lách cách gì đó trên bàn phím một cách

thuần thực, có vẻ như là đăng nhập vào phía sau kho số liệu, tiếp đó cài đặt một lệnh tìm kiếm đối chiếu với sáu số cuối vừa rồi. Chỉ khoảng hai mươi phút sau, trên màn hình máy tính các số liệu bắt đầu chạy chuyển dịch điên cuồng, rồi từng dòng từng dòng thông tin về vận đơn lần lượt xuất hiện trong hộp hội thoại.

“Ôi chà, đã biết được sáu chữ số cuối rồi mà vẫn còn nhiều như vậy sao?” Tiêu Lăng nhìn theo từng dòng từng dòng thông tin về vận đơn đang hiện ra, nói.

“Đúng thế, bây giờ chuyển phát nhanh nhiều vậy đấy. Cậu nghĩ thử xem, một mình cậu mỗi tháng đã có bao nhiêu đơn hàng chuyển phát nhanh rồi, huống hồ đây lại còn cả một thành phố hai mươi triệu dân của chúng ta.” Nhiếp Chi Hiên cười nói.

“Này này này, dừng dừng dừng, cậu xem cái này đi.” Tiêu Lăng chỉ vào một dòng thông tin trong đó rồi nói.

Dòng thông tin này rõ ràng là ngắn hơn các dòng thông tin khác rất nhiều, bởi vì địa chỉ của người gửi chỉ ghi mấy chữ ‘khu Tây Thị thành phố Nam An’, còn không ghi cả số điện thoại của người gửi. Thông tin của người nhận thì lại ghi rất chi tiết, song số điện thoại chỉ có mười một số 0, rõ ràng đây là số điện thoại giả. Địa chỉ nhận hàng là thành phố Văn Cương - một thành phố tuyến hai cách thành phố Nam An 300 ki-lô-mét.

Tin tức không hay là, bưu kiện chuyển phát nhanh này đã được gửi đi từ bốn hôm trước. Theo lẽ thường, người nhận có lẽ đã nhận được chuyển phát nhanh rồi. Tiếc là, trong kho số liệu không thể hiện thị trạng thái ký nhận.

“Số điện thoại giả thì cũng không thể giả đến mức độ này chứ.” Tiêu Lăng đứng bật dậy khỏi chỗ ngồi, nói, “Hơn thế, chẳng phải chuyển phát

nhANH bắt buộc phải có số điện thoại người nhận mới được hay sao? Bốn ngày, nhớ ra bốn ngày mà vẫn chưa ký nhận thì sao? Chuyển phát nhanh An Thông Nam An phải không, giờ em sẽ đến chỗ công ty bọn họ.”

“Đi đi.” Nhiếp Chi Hiên mỉm cười nói, “Tôi phải đến Cục Quản lý Dược, xem xem tình hình lấy mẫu kiểm tra vắc xin của công ty chỗ Thôi Chấn lần trước ra sao rồi, rốt cuộc là có sơ hở gì hay không.”

“Tớ cũng phải đi khôi phục chiếc USB này.” Đường Đang Đang nói.

“Sao mà nhiều việc vậy chứ, ngay cả một người để đi cùng mình cũng chẳng có ai.” Tiêu Lăng đi xuyên qua một khu vận chuyển hàng hóa mênh mông rộng lớn, cũng không rõ là bởi biết bao nhiêu biển hiệu của các công ty chuyển phát nhanh, hay là những con đường nhỏ trong khu quá lằng nhằng phức tạp khiến cho cậu ong hết cả đầu. Bản thân Tiêu Lăng vốn dĩ đã không xuất sắc trong việc xác định phương hướng, trước giờ cũng không ham thích dạo phố, lần này coi như là đã gặp phải phiền phức lớn rồi.

Tìm kiếm suốt đúng bốn mươi phút đồng hồ, Tiêu Lăng cuối cùng cũng đã nhìn thấy trong một góc của khu vận chuyển hàng hóa, có một tấm ảnh treo xiên xiên xeo xeo, bên trên có ghi dòng chữ: An Thông Nam An. Cũng giống như lúc Columbus phát hiện ra vùng đất mới vậy, Tiêu Lăng vui sướng nhảy cẫng lên, sau đó nhanh chóng lao vào bên trong kho hàng.

So với các công ty chuyển phát nhanh khác, hàng hóa của công ty chuyển phát nhanh này rõ ràng ít hơn rất nhiều, nhân viên làm việc tại điểm trạm này cũng đang nhàn rỗi ngồi uống trà chiều.

Tiêu Lăng nhanh như gió thổi tiến thẳng vào phòng quản lý, xuất trình thẻ cảnh sát, rồi nói: “Tôi cần kiểm tra gấp một đơn hàng chuyển phát nhanh, số vận đơn đây.”

“Đồng chí cảnh sát, có việc gì nghiêm trọng không? Chuyện lớn là công ty chúng tôi không chịu đựng nổi đâu.” Sắc mặt viên quản lý rất hoảng sợ, vừa nói vừa mở máy tính, trích xuất ghi chép về vận đơn.

“Chuyện lớn thì không có, không cần phải lo lắng. Có đi đâu, đơn hàng chuyển phát nhanh này ngay đến số điện thoại người nhận cũng không thấy ghi rõ, vậy mà các anh vẫn nhận đơn sao?” Tiêu Lăng hỏi.

Viên quản lý không nói gì, yên lặng xem xét thông tin trên máy tính, sau đó mới trả lời: “Sao lại không thể nhận đơn chứ? Địa chỉ số nhà đường phố rất rõ ràng, có thể nhận được hàng chẳng phải là được rồi sao? Công việc chỗ chúng tôi tiêu đi đầu thế này, làm gì còn được kén cá chọn canh chứ?”

“Đơn chuyển phát nhanh này đã ký nhận hay chưa?” Tiêu Lăng hỏi.

“Chưa, vẫn đang ở trạm trung chuyển chính của Văn Cường, còn chưa phân loại cơ.” Viên quản lý nói, “Gần đây đội xe giao nhận chuyển phát nhanh của chúng tôi đang tiến hành bảo dưỡng toàn bộ, cho nên mới chậm trễ mất mấy ngày.”

Tiêu Lăng thầm nghĩ, chỉ có 300 cây số, thời gian đã bốn ngày rồi mà vẫn còn chưa tới nơi, lại còn lấy lý do xe vận chuyển đang được bảo dưỡng sao? Chuyện này cũng thật là nực cười! Song trong lòng Tiêu Lăng lại dấy lên một niềm vui sướng khôn tả, dù gì thì đơn hàng chuyển phát nhanh này chắc chắn sẽ không tới tay đối phương nữa, mà sẽ bị cảnh sát thu giữ.

“Ồ, gửi tới Văn Cường phải không?” Một nhân viên chuyển phát nhanh có lẽ là lúc trưa chưa kịp ăn cơm, lúc này đang ngửi trong phòng quản lý ăn uống vội vàng, vừa ăn vừa nói nên không được rõ ràng, “Không phải là cái

‘tên ngốc’ ấy à, ồ không, là cái người tàn tật đó mà, anh ta thường xuyên đến đây gửi đơn chuyển phát nhanh, mà lần nào cũng là gửi đi Văn Cường.”

“Đúng vậy, người ta là người tàn tật, cũng đâu có dễ dàng gì. Không biết số điện thoại di động của đối phương thì cũng có sao đâu mà, chỉ cần có thể nhận được hàng chẳng phải là tốt rồi sao?” Viên quản lý bao biện cho bản thân một cách cảnh giác.

Lúc này, trong lòng Tiêu Lăng đã xác nhận, tên ‘Bác sĩ’ thành viên của *Người gác đêm đen tối* này chẳng qua chỉ là một kẻ tay sai quan sát từ xa cho đại Boss đằng sau, hẳn ta phụ trách thực hiện một số việc nào đó tại nơi nào đó ở Nam An, rồi thường xuyên báo cáo công việc với đại Boss ở thành phố Văn Cường.

Ra khỏi cửa công ty chuyển phát nhanh, Tiêu Lăng liền điện thoại liên hệ với Tiêu Văn Thiên: “Lão Tiêu, con vừa gửi qua wechat cho bố một địa chỉ, là địa chỉ mà tên ‘Bác sĩ’ thường xuyên gửi bưu kiện chuyển phát tới đó, cũng có thể là địa chỉ của kẻ cần đầu - ông chủ lớn của tổ chức *Người gác đêm đen tối*. Bố hãy nhanh chóng liên hệ với phía cảnh sát Văn Cường đi bắt người thôi. À đúng rồi, bốn ngày trước tên ‘Bác sĩ’ lại tiếp tục gửi một bưu kiện đến đó, hiện giờ vẫn đang nằm ở tổng trạm trung chuyển của chuyển phát nhanh thành phố Văn Cường, con cũng đã gửi qua cho bố số hóa đơn chuyển phát nhanh, bố liên hệ ngay với phía cảnh sát Văn Cường tìm đơn hàng chuyển phát nhanh đó đem về đây cho con nhé.”

Tiêu Lăng nói liền một hơi rồi cúp điện thoại, ngửa mặt lên nhìn bầu trời xanh thăm thẳm, tận hưởng bầu không khí không đến nỗi quá lạnh đang vỗ về trên khuôn mặt cậu, trong lòng thầm nghĩ, được ra lệnh cho giám đốc Sở Công an, thực đã đời quá đi mất.

2

Hoàn toàn không giống như trong tưởng tượng của Tiêu Lăng, đến khi trời tối, cậu vẫn chưa được khởi hành đến Văn Cường để thu nhận chiến lợi phẩm, mà ngược lại cậu đang ngồi trong phòng họp của tổ chức *Người gác đêm* với tâm trạng rầu rĩ, tham gia cuộc gặp do Tiêu Vọng chủ trì.

Lúc này Nhiếp Chi Hiên mang một lô tài liệu về tổ chức *Người gác đêm*, vừa sắp xếp tài liệu, anh vừa giới thiệu cho mọi người kết quả của việc lấy mẫu đi đầu tra vắc xin tiêm phòng do tổ đi đầu tra liên ngành các bộ phận của Cục Quản lý Dược thực hiện: “Tổ đi đầu tra liên ngành đã lấy mẫu xác suất để tiến hành kiểm tra trong từng lô vắc xin, từng đầu mỗi cung cấp vắc xin của công ty vắc xin, và đầu không kiểm tra thấy thành phần vật chất nguy hại.”

“Đi đầu này cũng giống như kết quả kiểm tra lần trước.” Tiêu Lăng nhún vai nói.

“Có đi đầu, theo yêu cầu của tôi, họ đã tiến hành kiểm nghiệm kĩ hơn về hóa mô miễn dịch trong vắc xin.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Sau khi thực hiện kiểm nghiệm vắc xin đối với một số lô vắc xin và một số đầu mỗi cung cấp vắc xin cụ thể, đã phát hiện được nhiều loại kết cấu protein lạ có cấu tạo phức tạp.”

“Em nghĩ là, anh hãy nói cái gì mà bọn em có thể nghe hiểu được ấy.” Tiêu Lăng mở to mắt nói.

“Ừ, nói một cách đơn giản thì, chính là bằng một số phương pháp kiểm nghiệm tương đối đặc biệt, đã phát hiện được những vật chất lạ ra không nên có trong vắc xin thông thường.” Nhiếp Chi Hiên cố gắng dùng từ ngữ thông dụng để giải thích, “Chúng tôi đã mang những thành phần protein

này đi xin ý kiến của một số chuyên gia y học. Họ cũng không hiểu rõ lắm. Sau đó tôi lại liên lạc với một chuyên gia về gen ở trường cũ của tôi. Sau khi ông ấy xem xong, phân tích rằng đây có thể là một loại chất dẫn gây đột biến gen.”

“Chất dẫn à?” Tiêu Vọng cau mày.

“Không biết mọi người còn nhớ hay không, chúng ta đã từng nói rằng, nếu muốn cải tạo gen của con người, bắt buộc phải bắt đầu can thiệp từ giai đoạn phôi thai. Nếu như tiến hành cải tạo gen cho một đứa bé thì sẽ có rất nhiều phương diện không thể thực hiện được. Tuy chúng ta đã biết được là rất nhiều chức năng được quyết định bởi vị trí gen, cho dù chúng ta có thể nhắm tới mục tiêu cụ thể để sửa đổi gen, thì cũng vẫn rất khó để cải tạo một con người về mặt chức năng.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Tuy nhiên đi đâu tôi đang nói ở đây, chính là tình hình khoa học kỹ thuật gen mà chúng ta nắm được hiện nay. Nhưng nếu như có người tìm ra biện pháp để tiến hành cải tạo gen ở những đứa trẻ, đồng thời khiến cho chúng có được năng lực biến đổi thì cũng khó mà nói trước được. Có đi đâu, chúng ta cũng đã từng nói, cho dù có sửa đổi gen, cũng chưa chắc đã có thể tạo thành một ‘tiến hóa’ về gen, tất cũng sẽ có sự ‘thoái hóa’ gen và ‘thay đổi’ gen. Do đó, cải tạo gen kiểu này, có thể nói là một hình thức thực nghiệm y học phải đánh đổi bằng một cái giá rất lớn. Cái giá phải trả có thể là sinh mệnh của rất nhiều đứa trẻ.”

“Vậy chất dẫn là nghĩa làm sao?” Tiêu Vọng hỏi.

“Tôi đã trao đổi qua với các chuyên gia về gen, cảm thấy sự việc có khả năng là như thế này.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Thôi Chấn thông qua việc bỏ chất dẫn này vào trong vắc xin thành phẩm, từ đó quan sát trạng thái của những chủ thể tiếp nhận vắc xin, một khi chủ thể sinh vật có đủ điều kiện

để có thể phát sinh cải tạo gen, bọn chúng sẽ bắt cóc những đứa trẻ đó về, tiếp tục cho sử dụng thêm thuốc để cải tạo gen, từ đó khiến cho đứa trẻ có được một sự ‘biến đổi’ về năng lực nào đó trong quá trình trưởng thành. Những tên chúng ta gặp đầu là những trường hợp ‘biến đổi’ thành công, còn những trường hợp thất bại, hoặc những trường hợp bị ‘thoái hóa’, thì không biết đã bị bọn chúng xử lý như thế nào.”

“Vậy cũng có nghĩa là, việc bỏ vật chất nào đó vào trong vắc xin, là một dạng thăm dò.” Tiêu Vọng nói, “Nhưng cho dù là một dạng thăm dò như vậy, thì cũng phải có những báo cáo về tác dụng phụ nghiêm trọng xuất hiện sau khi sử dụng vắc xin.”

“Cái này thì chắc chắn.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Hiện giờ đã là thời đại truyền thông mới rồi, ý thức bảo vệ quyền lợi của người dân cũng mạnh mẽ hơn, thế nên gần đây đã xuất hiện rất nhiều trường hợp gặp phải vấn đề sau khi tiêm vắc xin. Nhưng mà trước đây, tin tức của mọi người có thể không được phổ biến, cũng như sẽ không ngờ được là lại có liên quan gì với việc tiêm vắc xin. Từ những tư liệu mà tôi thu thập được có thể thấy, những loại vắc xin có vấn đề đã được báo chí truyền thông đưa tin, cùng với các loại vắc xin được lấy mẫu kiểm tra phát hiện có vấn đề đầu đến từ các kênh phân phối do Thôi Chấn phụ trách.”

“Như vậy cũng có thể nói rằng, cho dù bọn chúng không đánh trống khai chiêng ồn ã đi báo thù như vậy, thì khả năng Thôi Chấn bị lộ cũng sẽ càng ngày càng lớn hơn.” Tiêu Vọng nói.

“Đúng vậy.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Theo các báo cáo đi đầu tra cho thấy, Thôi Chấn đã vào làm việc tại công ty vắc xin này từ năm 1996. Lúc đó, công ty này vẫn còn là một doanh nghiệp nhà nước, sau đó trong trào lưu

cải cách các xí nghiệp quốc doanh, mới chuyển đổi thành doanh nghiệp tư nhân.”

“Nếu như tôi nhớ không nhầm, những vụ án bắt cóc trẻ em mà tôi thu thập chỉnh lý, vụ sớm nhất là vào ngày mùng 8 tháng 6 âm lịch của năm 1996.” Tiêu Vọng nói.

“Phải rồi, lúc đó Thôi Chấn mới vừa tròn 20 tuổi, không hiểu bằng mối quan hệ nào mà cô ta được nhận vào làm nhân viên hỗ trợ kỹ thuật trong một công ty vắc xin.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Nếu như là một nhân viên hỗ trợ kỹ thuật, tất nhiên sẽ có cơ hội để bỏ vật chất lạ vào trong vắc xin thành phẩm. Hơn hai mươi năm nay, Thôi Chấn từ một nhân viên hỗ trợ kỹ thuật đã làm đến phó trưởng bộ phận kỹ thuật, sau đó chuyển sang bộ phận kinh doanh. Thời điểm xảy ra vụ việc, cô ta đã là tổng giám đốc bộ phận kinh doanh.”

“Cũng có nghĩa là, trước kia khi còn làm việc ở bộ phận kỹ thuật, cô ta có thể bỏ vật chất lạ vào trong mọi loại vắc xin; Nhưng từ khi chuyển sang bộ phận kinh doanh, thì cô ta chỉ có thể bỏ vật chất lạ vào các loại vắc xin trong các kênh phân phối mà bản thân cô ta nắm được mà thôi.” Tiêu Lăng nói, “Đây chính là nguyên nhân tại sao trước kia cô ta không hề bị lộ, còn bây giờ thì lại bị chúng ta dễ dàng nắm được cái đuôi hờly của mình.”

“Vậy thì, xuất hiện một vấn đề là,” Tiêu Vọng nói, “từ năm 1996 bắt đầu gây án, vậy thì, một người mới chỉ 20 tuổi, chưa từng được đào tạo bậc cao như Thôi Chấn, liệu có khả năng nghiên cứu chế tạo ra sản phẩm về gen mà ở thời điểm đó là một lĩnh vực khoa học kỹ thuật hàng đầu hay không? Trong số khoảng mười thành viên của *Người gác đêm đen tối* mà chúng ta nắm được hiện nay, cơ bản đầu đã được chứng minh chính là những đứa trẻ bị bắt cóc, nhưng, chỉ riêng những đứa trẻ bị bắt cóc mà tôi

thu thập thông tin cũng đã hơn 30 người, và còn có những đối tượng khác mà chúng ta chưa được biết, vậy những đối tượng khác ấy đi đâu rồi? Nhất là những đứa trẻ bị bắt cóc mấy năm gần đây, hiện giờ chúng vẫn chỉ là những đứa trẻ, bọn chúng đâu cả rồi? Chẳng hạn như đứa con của người giáo viên dạy thể dục ấy, rốt cục đã phải trải qua những gì? Còn nữa, hành vi sát hại Thôi Chấn rõ ràng là để giết người diệt khẩu. Tên ‘Bác sĩ’ luôn cố gắng che đậy đi đâu gì? Rốt cuộc hẳn ta đang che giấu đi đâu gì đây?”

“Đúng rồi, nhớ lại vụ án lúc đó, lời trăn thuật của thầy giáo dạy thể dục có nói, kẻ bắt cóc đứa trẻ chỉ cần nhảy lên một cách nhẹ nhàng là đã có thể vượt qua được bức tường.” Tiêu Lăng nói, “Cái này giống hệt như cảnh tượng anh đuổi bắt tên ‘Tai sát’, à không, Maxwell.”

Tiêu Vọng gật gật đầu, nói: “Thôi Chấn chỉ là một nhân vật chủ chốt của tổ chức này, có thể hiện giờ cô ta không còn phụ trách việc bắt cóc những đứa trẻ nữa, mà sẽ do những thành viên *Người gác đêm đen* tôi khác - những học viên đã ‘tốt nghiệp khóa học’ trực tiếp gây án. Những đứa trẻ này có lẽ được bố trí ở tại một nơi cách biệt, phải tiếp nhận các thí nghiệm về gen. Còn kẻ tổng phụ trách của tổ chức, nhất định không phải là Thôi Chấn. Hơn thế, ý nghĩa tồn tại của tổ chức này không chỉ đơn thuần là ‘thay trời hành đạo’, cũng không phải là để giúp Thôi Chấn báo thù. Kẻ phụ trách này nhất định là có động cơ khác. Bởi vì kẻ phụ trách đã thấy được tâm tư muốn báo thù của Thôi Chấn, hơn nữa nguy cơ Thôi Chấn bị bại lộ đang ngày càng lớn hơn, cho nên mới ra quyết định ‘thanh trừng nội bộ’. Có đi đâu, những đồng đội trung thành kia của Thôi Chấn lại chỉ nghe theo lệnh của cô ta mà thôi.”

“Đúng vậy, những đứa trẻ bị bắt cóc trong thời kỳ đầu, có lẽ đầu do Thôi Chấn phụ trách huấn luyện cả, tình cảm tất nhiên cũng phải khác

hơn.” Tiêu Lăng nói.

“Về cơ bản đã kết nối hợp lý rồi.” Tiêu Vọng thở dài nói, “Hiện giờ thuốc nổ và súng của thành viên *Người gác đêm đen tối* đều bị thu giữ cả rồi, việc cấp bách nhất lúc này vẫn là đi giải cứu những đứa trẻ đó.”

Trong đầu của Tiêu Vọng hiển hiện lên ánh mắt tuyệt vọng cùng tiếng kêu khóc xé ruột xé gan của cặp vợ chồng giáo viên, lại càng có thể hình dung ra cảnh tượng những đứa trẻ đang ở trong tình cảnh nước sôi lửa bỏng, luôn hoang mang kinh sợ. Trước khi khởi động lại tổ chức *Người gác đêm*, Tiêu Vọng đã phát hiện ra manh mối các vụ án bắt cóc trẻ em, cho nên vào lúc này, khẩn trương giải cứu những đứa trẻ, là chuyện mà trong đầu anh đang suy nghĩ nhiều nhất.

“Anh thử nói xem, liệu có khi nào nơi ở của tên ‘Bác sĩ’ kia chính là nơi cất giấu đám trẻ con hay không?” Tiêu Lăng mạnh dạn suy đoán.

“Cũng không loại trừ.” Tiêu Vọng trầm ngâm nói, “Nếu như những phán đoán của chúng ta đều chính xác, thì trên thực tế Thôi Chấn không hề nắm bắt về đại bản doanh của *Người gác đêm đen tối*, mà là một thế lực khác đang khống chế kiểm soát. Còn những đứa trẻ, khả năng lớn nhất chính là đang ở trong đại bản doanh của bọn chúng.”

“Theo như tốc độ tên ‘Bác sĩ’ chạy tới nơi, có lẽ đại bản doanh này của bọn chúng nằm cách khu chợ tập trung ở khu Tây Thị khoảng chừng một giờ chạy xe mô tô.” Tiêu Lăng nói, “Hơn nữa khu vực xung quanh đại bản doanh có mỏ khoáng sản.”

“Đúng rồi, liệu có phải là thành phố Văn Cương nơi tên ‘Bác sĩ’ gửi chuyển phát nhanh tới hay không?” Nhiếp Chi Hiên hỏi.

“Không thể nào, không thể nào.” Tiêu Lăng nói, “Từ đây tới thành phố Văn Cương là 300 ki-lô-mét đấy! Trừ phi hẳn ta có thể chạy xe mô tô với tốc độ của tàu cao tốc! Còn nếu như tên ‘Bác sĩ’ đang trên đường từ Nam An tới Văn Cương, thì cũng không giải thích hợp lý được, bởi vì trong quá trình lái xe, có lẽ hẳn ta không thể nào quan sát được chiếc máy tính bảng đang để bên trong hộp chứa đồ trên xe, để từ đó phát hiện được tín hiệu của những thiết bị liên lạc đang di chuyển đến nhà người phụ nữ của hẳn ta.”

“Phía cảnh sát thành phố Văn Cương có động tĩnh gì không?” Tiêu Vọng nhớ ra chuyện Tiêu Lăng trước đó vẫn luôn quan tâm đến vấn đề chuyển phát nhanh.

Theo như Tiêu Lăng thấy, việc giữ lại được bưu kiện chuyển phát nhanh là chuyện đương nhiên, rồi sau đó căn cứ theo dấu vết trên bưu phẩm để tóm được tên đại Boss phía sau cũng là chuyện dễ như trở bàn tay. Có đi ầu, cậu đã đánh giá thấp sự miễn cảm của đối phương.

Bên phía cảnh sát thành phố Văn Cương sau khi nhận được liên lạc của Tiêu Văn Thiên liền lập tức đi ầu động lực lượng tinh nhuệ, chia thành hai nhánh cùng phối hợp đi ầu tra. Một hướng đi thẳng đến trung tâm trung chuyển chuyển phát nhanh, rồi căn cứ theo số vận đơn tìm được gói bưu kiện kia, sau đó lập tức cử người mang gói bưu kiện chạy về Nam An để tiến hành kiểm tra. Một hướng khác thì đi ầu tra về địa chỉ nơi đặt hòm thư nhận bưu kiện.

Sau khi đi ầu tra được biết đây là nhà của một người dân bình thường, không hề có gì khác thường. Phía cảnh sát đã tiến hành đi ầu tra chủ nhà, còn phát hiện chủ nhà là một cảnh sát nhân dân của Sở Công an thành phố Văn Cương. Lại đi ầu tra thêm rất nhiều vòng, mới biết được ngôi nhà của người cảnh sát này đã được cho thuê nhiều năm nay. Sau khi đi tìm người

cảnh sát nhân dân này để đi điều tra, phát hiện ra người thuê nhà đã thuê ngôi nhà này thông qua một công ty môi giới, còn công ty môi giới thì cho biết người thuê từ trước tới nay vẫn giao dịch và trả tiền thuê nhà qua mạng.

Cũng có thể nói là, kẻ thuê ngôi nhà này dường như là một người không có thật vậy.

Điều đó cũng chưa đến mức khoa trương, mà điều khoa trương ở đây chính là, khi cảnh sát bí mật tiến hành kiểm tra ngôi nhà này, phát hiện ra ngôi nhà thường xuyên trong tình trạng không có người suốt nhiều năm trời. Người sống ở đây, cũng là một nhân vật hư ảo.

Sự tình đã đến mức này, cơ bản đã đưa ra được kết luận. Kẻ thuê ngôi nhà chẳng qua chỉ sử dụng địa chỉ hòm thư của ngôi nhà này để chuyển và nhận tin tức mà thôi. Còn nếu muốn tìm được người thuê nhà thông qua địa chỉ hòm thư, thì đến giờ mọi manh mối đều đã bị cắt đứt. Hy vọng duy nhất, chính là cử cảnh sát canh giữ trường kỳ tại địa chỉ hòm thư này rồi bắt giữ kẻ tới lấy bưu kiện.

Do đó, Tiêu Vãn Thiên liền quyết định tạm thời ngụy tạo một bưu kiện giống như vậy rồi sáng sớm hôm sau để vào hòm thư, sau đó sẽ cử người canh giữ, xem xem có thể phát hiện và bắt giữ được kẻ tới lấy kiện hàng hay không.

Kết quả này nghe thì có vẻ không đến nỗi tệ lắm, có điều, theo như Tiêu Lăng thấy thì, không trực tiếp tóm được đại Boss đứng phía sau, đã là một kết quả rất tệ rồi.

“Nếu bưu kiện được gửi tới, sẽ trực tiếp được đưa tới phòng nghiên cứu khoa học kỹ thuật hình sự Sở Công an thành phố Nam An.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Đến lúc đó sẽ có chuyên gia phụ trách việc mở niêm phong bưu kiện đồng thời kiểm tra xem xét nội dung bên trong. Đường Đường Đang ở

lại Sở Công an thành phố kiểm tra chiếc máy tính bảng và chiếc USB, nếu có tin tức gì sẽ quay về đây gặp chúng ta.”

“Bên chỗ Lãng Mạc và Tử Mạc thì thế nào?” Tiêu Vọng nhìn ra bóng tối bên ngoài cửa sổ, hỏi, “Trời cũng đã tối rồi, họ vẫn chưa kết thúc hay sao?”

“Theo kế hoạch, hai người họ có lẽ là đang nói chuyện với cô gái mù, nếu không có hiệu quả tốt đẹp, thì sẽ ở tại chỗ chờ đợi lệnh lục soát, rồi tiến hành kiểm tra nhà của cô gái mù.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Xem xem có thể tìm được manh mối nào từ các đồ dùng sinh hoạt hàng ngày mà tên ‘Bác sĩ’ để lại trong khi sinh sống tại nhà cô gái mù hay không.”

“Ồ, vậy bây giờ chúng ta chỉ có thể làm được một việc là chờ đợi thôi.” Tiêu Vọng nói.

“Nào nào nào, chúng ta đánh cược thử xem nào, là Đang Đang sẽ quay về trước, hay là Lãng Mạc sẽ quay về trước.” Tiêu Lãng bắt chước điệu bộ như trên truyền hình, nói, “Tôi làm nhà cái, các vị đặt cửa trên hay cửa dưới? Tôi cược là Lãng Mạc sẽ quay về trước, đại tiểu thư từ nhỏ đã lèm lềnh nhất rồi.”

Còn chưa kịp dứt lời, Đường Đang Đang đã xuất hiện ở cửa phòng họp, tay cầm theo một chiếc máy tính xách tay màu hồng có hình Hello Kitty. Nhìn kiểu gì cũng thấy chiếc máy tính vô cùng dễ thương này không giống chút nào với một chiếc máy tính có thể phá giải rất nhiều mật khẩu cũng như có thể tấn công vào bất cứ hệ thống mạng nào.

“Cậu đang nói tớ đấy à?” Đôi lông mày thanh tú của Đường Đang Đang dựng ngược lên.

“Đâu, làm gì có.” Tiêu Lãng làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, nghịch ngợm chiếc bút laser thuyết trình trên tay, kỳ thực hai má cậu đã đỏ lựng hết cả lên.

” Việc như thế nào rồi? Đang Đang, có phát hiện gì không?” Tiêu Vọng đứng dậy đón chào Đường Đang Đang.

Đường Đang Đang đi êm đềm gật gật đầu, rồi nói: “Chủ yếu phát hiện có hai vấn đề ạ.”

“Ừ, em cứ từ từ nói xem nào.” Tiêu Vọng rót cho Đường Đang Đang một cốc trà.

“Vấn đề thứ nhất là, bưu phẩm chuyển phát nhanh vừa được gửi tới Sở Công an thành phố Nam An.” Đường Đang Đang nói, “Chúng em đã kiểm tra bằng máy chụp X quang, bên trong không có đồ vật bằng kim loại, cho nên cũng không có gì nguy hiểm cả. Sau khi tháo gỡ niêm phong, nhìn thấy bên trong có một tờ giấy và một chiếc ống nhỏ trong suốt có hình chóp nhọn, loại có nắp đây. Có cảm giác như một thứ đồ vật dùng trong môn học thí nghiệm sinh vật của học sinh cấp ba.”

“À, đó là ống ly tâm, là ống đựng thường dùng nhất trong phòng xét nghiệm DNA.” Nhiếp Chi Hiên giải thích.

“Ồ, đúng rồi, là ống ly tâm.” Đường Đang Đang nói, “Cô Bác đã thấy bên trong ống có khoảng nửa ống dung dịch trông giống như máu, nên đã mang luôn đi xét nghiệm DNA rồi. Ngoài ra, trên tờ giấy đó có viết một dãy số. Họ cũng không biết phải giải mã như thế nào nên đã đưa cho em đây.”

“Rồi sau đó cậu đã giải mã ra chưa?” Đôi mắt Tiêu Lãng mở thật to trông chờ một kết quả tốt đẹp.

Đường Đang Đang nhìn sang cậu, trong lời nói vẫn có vẻ hơi giận dỗi: “Mình là chúa l'ềm ề mà, mình làm gì có được bản lĩnh lớn như vậy!”

Tiêu Vọng thấy hai người họ vẫn còn giận dỗi nhau như trẻ con vậy, biết rằng nỗi đau trong lòng Đường Đang Đang cơ bản đã vơi đi rất nhiều, cho nên anh cũng phần nào cảm thấy yên tâm.

Đường Đang Đang nói tiếp: “Không có những vật tham chiếu khác, thì kỳ thực em cũng không có khả năng phá giải một đoạn mật mã chuyên dụng như vậy. Có đi ầu, việc này cũng thật may là, chỉ nhìn một cái em đã phát hiện ra đó là một dạng mật mã dùng chữ số để thay thế, được chuyển đổi từ hình thức mã hóa dạng thay thế ROT 13, tức là thay mỗi chữ cái bằng chữ thứ 13 sau nó trong bảng chữ cái mà các hacker vẫn hay sử dụng. Trước đây em cũng có hứng thú với cái này, nên đã từng chuyên nghiên cứu về nó. Cho nên, em đã thử dịch ra xem thế nào. Sau khi dịch ra đoạn mã, em liền biết ngay là mình đã dịch đúng.”

“Nội dung được dịch ra là gì?” Tiêu Lăng hỏi.

“Có lẽ là một câu nói: “Việc tiêu hủy dấu vết tại *Đất cũ* đang đi đến hồi cuối, *Kiến chúa* đã có thể sinh tồn mà không cần dựa vào thuốc, đã từ *Điểm tạm thời* di chuyển tới chỗ ngài.”

Đường Đang Đang nhìn vào một tờ giấy trắng đọc lên.

“Câu này có nghĩa là gì vậy?” Tiêu Lăng đứng bật dậy, nói, “*Đất cũ* là ở đâu? *Điểm tạm thời* lại là ở đâu? Còn cả *Kiến chúa* nữa? Đang làm thí nghiệm trên động vật hay sao?”

“*Đất cũ* và *Điểm tạm thời* hình như là chỉ hai địa điểm, hơn nữa dường như bọn chúng đang tiến hành tiêu hủy dấu vết ở nơi được gọi là *Đất cũ*?” Nhiếp Chi Hiên chau mày suy nghĩ.

Tiêu Vọng nói: “Không có căn cứ để khu biệt, chúng ta không thể tra ra được.”

“Ôi, lại hết cách rồi.” Tiêu Lăng thở dài một cái, rồi lại giống như nghĩ ra điều gì đó liền hỏi Đường Đương Đương, “Vừa rồi cậu nói có hai việc, vậy còn một việc nữa, đó là việc gì?”

“Chính là về chiếc máy tính bảng và chiếc USB.” Đường Đương Đương nói, “Mình đã vào được trong bộ nhớ của chiếc máy tính bảng xem qua, hệ thống về cơ bản đã bị phá hỏng, nhưng phần mềm được cài đặt bên trong, chỉ có bản đồ thôi.”

“Đúng vậy, chỉ cần thay đổi lắp đặt bên trong phần cứng một thiết bị thu nhận tín hiệu, kết hợp với phần mềm bản đồ, là có thể tiến hành định vị được rồi!” Tiêu Lăng nói, “Như vậy liệu chúng ta còn có thể định vị được tín hiệu của *Người gác đêm đen tối* nữa hay không?”

“Việc này cần có điều kiện là bọn chúng phải mở máy thì mới có thể thực hiện được.” Đường Đương Đương nói, “Ngoài hai thiết bị mà chúng ta đã tịch thu được ra, những thiết bị khác đều không có tín hiệu. Có điều, em đã kết nối chiếc máy tính bảng với một bộ máy của Sở Công an thành phố Nam An rồi. Nếu như chiếc máy tính bảng này có thể tiếp nhận được tín hiệu từ thiết bị liên lạc mới được mở máy, hệ thống cảnh báo của Sở Công an thành phố Nam An sẽ kêu lên.”

“Cái này cũng không có nhiều hy vọng.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Trước đây tôi đã từng nói, bọn chúng đã có sự phòng bị rồi, sẽ không mở máy ra để sử dụng thiết bị liên lạc nữa đâu. Hoặc có thể nói là, bọn chúng rất có khả năng đều đã khởi động chức năng tự hủy của các thiết bị liên lạc rồi.”

“Vậy còn chiếc USB thì sao? Chắc phải có phát hiện gì từ trong USB chứ?” Tiêu Lăng hỏi.

“Trong USB có hai thư mục tài liệu công khai và một thư mục ẩn.” Đường Đang Đang bật máy tính của mình lên, trình chiếu lên trên màn hình lớn, rồi nói, “Tiêu đề của thư mục tài liệu thứ nhất là một hình ngôi sao sáu cạnh, cũng là biểu tượng của *Người gác đêm* chúng ta. Tiêu đề của thư mục thứ hai là một chiếc cặp sách. Còn thư mục ẩn thì em không phát hiện thấy dấu hiệu của việc đã từng bị mở ra.”

“Đây chính là dữ liệu về bọn chúng rồi!” Tiêu Lăng nói, “Thư mục tài liệu đầu chắc chắn là những thành viên trưởng thành đã ‘đu lông đu cánh’, thư mục tài liệu sau chắc chắn là về các học viên, cũng chính là những thành viên chưa hoàn thành xong việc ‘biến đổi’. Còn thư mục ẩn kia vẫn chưa bị mở ra sao? Lẽ nào tên ‘Bác sĩ’ đã không phát hiện ra thư mục này?”

“Xem ra thì có thể là như vậy. Chỉ tiếc là, chiếc USB bị hư hại rất nghiêm trọng, thư mục tài liệu thứ hai không thể mở được nữa, còn thư mục ẩn kia em cũng mất rất nhiều thời gian mới giải mã mở được tầng mã thứ nhất, phát hiện ra bên trong còn có hai thư mục con nữa, một cái ghi là ‘nhiệm vụ số 1’, cái kia ghi là ‘nhiệm vụ số 2’. Cả hai thư mục con này đều được tăng cường rất nhiều lớp bảo mật, việc giải mã vô cùng khó khăn, em cần có thêm một chút thời gian nữa mới có thể mở ra được.” Đường Đang Đang dường như đã quên mất cả chuyện giận dữ, nhìn sang Tiêu Lăng với vẻ hơi rầu rĩ.

“Không sao, có thể mở ra thư mục thứ nhất cũng được rồi.” Tiêu Lăng hào hứng xoa xoa hai tay vào nhau.

“Trong thư mục tài liệu thứ nhất cũng có vấn đề” Đường Đang Đang nói, “Rõ ràng là có thể nhìn thấy 17 file tài liệu, song chỉ có thể mở được 3 file. File thứ nhất là một file định dạng EXE. Văn bản này em đã phân tích rồi, là một chương trình thực thi do bọn chúng tự chế tạo ra, có thể mở ra chương trình thực hiện của các tài liệu khác. Các tài liệu khác thì đều có định dạng văn bản đặc thù riêng biệt, không thể mở ra được chỉ với những phần mềm thông dụng. Có thể là do file EXE này có vấn đề, sau khi em cài đặt vào máy, cũng chỉ mở được có hai văn bản.”

Nói xong, Đường Đang Đang liền trình chiếu lên trên màn hình lớn hai sơ đồ giấy xếp song song với nhau.

Trên hai tấm sơ đồ, đều có một hình ngũ giác, bên trong hình ngũ giác, dường như được chia thành năm phần đều nhau, mỗi một phần đều có đánh dấu ở các vị trí không giống nhau, năm điểm đánh dấu đó lại trực tiếp kết nối với nhau, tạo nên những hình thù không giống nhau.

“Đây là cái gì?” Nhiếp Chi Hiên nhìn xong nét mặt trở nên mơ hồ khó hiểu.

“Đây, đây chẳng phải chính là sơ đồ ‘ăn thịt gà’ hay sao?” Tiêu Lăng nói, “Chúng ta thường sẽ tiến hành thống kê trong khi chơi trò chơi. Ví dụ như lúc chơi trò ‘ăn thịt gà’ chẳng hạn, trong bảng thành tích chiến đấu cá nhân, có thể căn cứ theo những kết quả trò chơi của bạn để vẽ một sơ đồ số liệu hình ngũ giác có năm phần đều nhau. Căn cứ vào năm mục chỉ số là sống sót, tỉ lệ ăn thịt gà, tích điểm, chi viện, chiến đấu để vẽ thành một hình ngũ giác. Tóm lại, chính là việc tiến hành miêu tả một cách trực quan đối với từng thuộc tính cụ thể của mỗi cá nhân.”

“Cho dù là ‘ăn thịt gà’ hay là ‘giết gà’, thì xem ra những sơ đồ này chính là những miêu tả về năng lực của từng thành viên *Người gác đêm*

đen tối. Có đi đâu, mọi người có phát hiện ra không, bọn chúng nhiều nhất thì cũng chỉ có một hay hai mục chỉ số là rất cao, còn những chỉ số khác đều rất thấp.” Tiêu Vọng nói, “Đi đâu này chứng tỏ rằng, bọn chúng cũng rất quan tâm đến sự biến đổi thuộc tính của mỗi cá nhân, càng chứng tỏ rõ ràng rằng bọn chúng đang làm các thí nghiệm y học. Cần phải kiên quyết ngăn chặn những loại thí nghiệm y học đi ngược với luân thường đạo lý, vi phạm pháp luật như thế này!”

“Hơn nữa, mọi người xem,” Đường Đang Đang dùng phần mềm thao tác một lúc rồi nói, “Phần mềm này chắc là có thể biên tập những sơ đồ này, chỉ cần có thể nhập mật mã của người quản lý là có thể tiến hành đi đâu chỉnh các chỉ số bên trong.”

“Phải rồi, bọn chúng luôn luôn giám sát chặt chẽ sự thay đổi của những đứa trẻ, cho nên sẽ không sử dụng các dạng văn bản đơn giản ở chế độ chỉ có thể đọc.” Tiêu Vọng nói, “Vậy thì từng phần cụ thể trong hình ngũ giác đó đại diện cho cái gì, có thể nhìn ra được nếu đăng nhập vào phần mềm hay không?”

“Phần mềm này rất phức tạp, em không dám tùy tiện đưa ra phân tích.” Đường Đang Đang nói, “Em đã liên hệ với mấy người bạn trong giới thông tin mạng và đang chuẩn bị cùng nhau nghiên cứu thử xem sao, xem xem liệu có thể phá giải mật khẩu đằng sau những sơ đồ này hay không. Còn nữa, vì chiếc USB đã bị hư hại, em khôi phục lại nó cũng không được tốt lắm, nên em cũng muốn tiếp tục khôi phục hơn nữa xem sao, xem liệu có thể mở ra được hết tất cả những tài liệu này hay không.”

“Đi đâu này rất quan trọng.” Tiêu Vọng gật đầu nói, “Chế độ vận hành của *Gác đen* cũng như hệ thống đánh giá các thành viên nội bộ của bọn chúng có khả năng đều ở trong những tài liệu này.”

“Cả một chương trình khôi phục cũng vô cùng phức tạp, vậy em đi xử lý luôn đây.” Đường Đang Đang gấp máy tính xách tay lại, đứng dậy nói.

“Tối rồi, về nhà ngủ một giấc, sớm mai hãy xử lý.” Tiêu Lăng giọng nói ròn rảng nói với theo.

“Hừ.” Đường Đang Đang nửa cười nửa không trừng mắt lườm Tiêu Lăng sau đó quay người rời đi.

Tiêu Vọng lặng lẽ mỉm cười nhìn theo. Trải qua bao nhiêu ngày như vậy, giờ đây Đường Đang Đang mới bắt đầu dần dần trở lại là Đường Đang Đang của trước kia, anh cũng coi như là có thể vơi bớt một mối lo lắng bận tâm trong lòng, nếu không thì trong đầu anh, thực sự là có quá nhiều việc phải suy nghĩ.

Tâm trạng của Tiêu Vọng vừa mới được an ủi chút ít thì chuông điện thoại lại vang lên. Giọng nói của Trình Tử Mặc trong điện thoại đang rất hoảng hốt.

“Tôi vừa gửi định vị cho mọi người, Lăng Mạc xảy ra chuyện rồi! Nơi này, tôi cũng không biết là nơi nào nữa, hình như là một... viện phúc lợi ấy.”

3

“Kiến thức về cấp cứu thông thường như thế này, chắc em cũng phải biết chứ. Sau khi người ta ngất đi, đầu tiên phải kiểm tra xem ý thức của người bệnh có còn hay không, có thở không, có nhịp tim không. Chỉ khi nào không còn ý thức, không thở nữa, không có nhịp tim nữa, thì mới có thể làm CPR!” Nhiếp Chi Hiên hướng dẫn Trình Tử Mặc, “Lăng Mạc rõ

ràng là vẫn đang thở, có nhịp tim, chứng tỏ là cậu ấy chỉ bị ngất đi mà thôi, em hoảng hốt nỗi gì chứ?”

“Chủ yếu là em căng thẳng quá thôi, cái nơi quái quỷ này xem ra thực sự khủng bố. Cậu ấy lại còn bị ngã, nên em có chút...” Trình Tử Mặc giải thích.

“Sợ hãi phải không?” Tiêu Lãng hóm hỉnh hỏi đùa.

“Không, tôi sợ cái gì chứ? Cậu cũng không nhìn xem tôi đã làm cái gì! Chỉ là tôi hơi căng thẳng một chút.” Trình Tử Mặc lườm Tiêu Lãng một cái.

“Làm bừa CPR, không những không có hiệu quả cấp cứu mà quan trọng là còn có khả năng gây tổn thương lần thứ hai cho người bệnh, ví dụ như gãy xương sườn chẳng hạn. Hậu quả nghiêm trọng nhất là, còn có thể khiến cho tim vốn đang hoạt động bình thường xuất hiện hiện tượng ức chế, dẫn tới tử vong.” Nhiếp Chi Hiên quay trở lại vẻ nghiêm túc.

“Em có thực hiện một lúc rồi cũng đã ý thức được điều này nên không tiếp tục nữa.” Trình Tử Mặc cúi đầu nhận sai. Trong mắt cô, Nhiếp Chi Hiên như là một người anh trai, càng giống như một người thầy nghiêm khắc.

“CPR là cái gì?” Tiêu Lãng hỏi.

“Hồi sức tim. À, nói một cách đơn giản chính là tạo lực ấn ngoài lồng ngực và tiến hành hô hấp nhân tạo.” Nhiếp Chi Hiên nói.

“Hô hấp nhân tạo?” Tiêu Lãng hỏi lại với vẻ chọc ghẹo.

“Đừng có nghĩ vớ vẩn, không có.” Trình Tử Mặc vội vàng nói.

“Rốt cục là chuyện như thế nào?” Tiêu Vọng vừa nhìn theo Nhiếp Chi Hiên và Tiêu Lãng đang dìu Lãng Mặc lên xe vừa hỏi Trình Tử Mặc.

Lăng Mạc và Trình Tử Mạc phụ trách phần công việc tại nơi ở của cô gái mù ở khu Tây Thị. Lăng Mạc vận dụng kiến thức tâm lý học của mình, hỗ trợ Trình Tử Mạc thăm dò tin tức từ cô gái mù. Tuy rằng cô gái kia là người mù, nhưng mặt mũi thanh tú, hơn nữa đầu óc cũng rất bình thường, nói chuyện với Trình Tử Mạc cũng không hề gặp chút trở ngại nào.

Lăng Mạc và Trình Tử Mạc mạo xưng là bạn của tên “Bác sĩ”, đến để chuyển lời tới cô gái rằng tên “Bác sĩ” thực sự rất bận, không thể đến thăm cô, vì thế đã dặn dò họ mang tới rất nhiều đồ dùng sinh hoạt hàng ngày. Cô gái mù lặng lẽ rơi lệ, nói rằng “Bác sĩ” đã lâu lắm rồi không về đây. Lần trước về đây, hắn còn lái xe của mình về. Tuy chiếc xe đó có cảm giác rất ồn ào, hơn nữa dù ở trong phòng nhưng cô gái mù vẫn có thể ngửi thấy trên xe dường như có mùi lạ, nhưng ít ra thì vẫn là xe của mình. Lần quay về đó, dường như cũng không nói chuyện với nhau bao nhiêu, tên “Bác sĩ” bận rộn ở trong sân mãi tới khuya, có lẽ là đã rửa xe, sau đó thì đi ngủ luôn. Khi cô gái còn chưa ngủ dậy, tên “Bác sĩ” đã rời đi rồi. Cô gái mù có cảm giác rằng tâm trạng của hắn đang rất nặng nề.

Có lẽ do cùng là phụ nữ có tuổi tác tương đồng, cho nên cô gái mù đó đã nói chuyện với Trình Tử Mạc tới gần hai tiếng đồng hồ, kể ra hết toàn bộ quá trình từ khi quen biết, tìm hiểu rồi yêu nhau giữa mình và tên “Bác sĩ”. Từ những chuyện mà cô gái mù hiểu biết về tên “Bác sĩ” có thể thấy cô ta hoàn toàn không biết hắn mắc hội chứng Down, cũng không nắm được những thông tin cụ thể về hắn. Cô gái mù chỉ biết hắn ta họ Điên, người ngoài hay gọi hắn là bác sĩ Điên. Hắn làm việc ở một bệnh viện lớn nào đó trong thành phố, công việc vô cùng vất vả bận rộn, thường xuyên phải đảm nhiệm công việc bác sĩ trực nội trú bệnh viện, cho nên không thể về nhà với cô luôn được. Nhưng cứ khi nào có thời gian là bác sĩ Điên sẽ chạy về

nhà ngay, mang theo rất nhiều đồ dùng hàng ngày và đồ ăn vặt. Nói tóm lại, bác sĩ Diên đối xử với cô ta tương đối tốt. Đối với một cô gái có tính cách hướng nội, cha mẹ thì đã sớm qua đời, lại không nói chuyện giao lưu gì nhiều với hàng xóm xung quanh như cô mà nói, bác sĩ Diên quả thực giống như một dòng chảy ấm áp khiến cô có muốn cũng không thể rời xa.

Hỏi đi hỏi lại đầu là những chi tiết về chuyện tình cảm và cuộc sống. Mà Lăng Mạc đoán chắc rằng, cô gái mù này thực sự không biết gì về tên “Bác sĩ”. Bởi vì thông qua những biểu cảm, động tác hay phản ứng rất nhỏ của cô, đều không phát hiện ra bất cứ dấu hiệu nói dối nào cả. Nếu đã như vậy, cũng không cần thiết phải tiếp tục cuộc nói chuyện nữa.

Sau khi lệnh lục soát được phê chuẩn, Lăng Mạc liền đề cập với cô gái mù về việc tên “Bác sĩ” muốn nhờ bọn họ tới tìm giúp một số đồ đạc. Cô gái mù cũng không giấu giếm gì chỉ vào phòng trong, rồi rất phối hợp chỉ dẫn Lăng Mạc tiến hành tìm kiếm trong căn phòng tên ‘Bác sĩ’ thường ở mỗi khi về ngôi nhà này.

Trong phòng đều là những đồ đạc vật dụng thông thường hàng ngày, Lăng Mạc và Trình Tử Mạc kiên nhẫn tìm kiếm các manh mối. Quần áo, giày dép, khăn mặt, bàn chải đánh răng, những đồ dùng này về căn bản dường như không nhận thấy có bất cứ điều gì khác thường. Tìm kiếm khoảng mười phút, bọn họ vẫn không tìm ra manh mối có giá trị nào cả.

Song cô gái mù ngược lại dường như cảm nhận thấy bầu không khí vừa chán nản lại vừa khó xử trong phòng, mới nói: “Thứ mà anh chị cần tìm, có phải là đồ vật mà bác sĩ Diên đã cất giấu đi không?”

“Đúng thế, lần này anh ấy bảo chúng tôi đem đồ về cho anh ấy, nhưng lại chẳng nói là cái gì cả.” Lăng Mạc vội vàng ứng phó trả lời lại. Thực ra

trong lòng cậu cũng thừa biết rằng lời nói dối này mới ngốc nghếch kém cỏi làm sao.

Có đi đâu cô gái mù dường như đã hết mực tin tưởng bọn họ sau cuộc nói chuyện vừa nãy, cho nên cô dò dẫm đi tới chỗ chiếc giường đôi, thò người chui vào phía dưới gầm giường lôi ra một chiếc hộp vuông nhỏ.

“Hôm đó anh ấy về đây, rồi đem giấu ở chỗ này, anh ấy cho rằng tôi không biết, cho nên các anh cũng đừng nói gì với anh ấy nhé.” Cô gái mù mỉm cười nói.

Lăng Mạc nhìn chiếc hộp nhỏ bằng gỗ cũ kĩ hình vuông, quan sát rất kĩ xung quanh chiếc hộp, thậm chí còn đưa sát lại gần đầu mũi để ngửi thử.

“Đây là cái gì vậy?” Trình Tử Mặc khẽ lẩm bẩm, rồi chưa để Lăng Mạc kịp nói gì, cô đã đưa tay mở luôn chiếc hộp vuông ra.

Nếu như Trình Tử Mặc không phải là người am hiểu và có kiến thức sâu rộng, thì hẳn sẽ vứt cái hộp đi ngay lập tức khi vừa mở ra. Bên trong hộp là một đồng xương trắng đã ngả vàng, là xương người.

“Đây là, hộp tro cốt à?” Trình Tử Mặc lúc này đã tránh xa khỏi cô gái mù, khẽ giọng nói với Lăng Mạc, “À, không phải tro cốt, là hộp đựng hài cốt đấy.”

Cũng không hiểu Lăng Mạc đang nghĩ ngợi đi đâu gì, cậu chau mày nhìn chiếc hộp đựng xương trắng. Phần hài cốt rõ ràng sau rất nhiều năm đã hoàn toàn hóa xương trắng, đã sớm không còn mùi hôi thối nữa, thay vào đó, là thứ mùi ẩm mốc xuất hiện do để lâu trong môi trường ẩm ướt lạnh lẽo.

“Đây là hài cốt của một đứa trẻ!” Trình Tử Mặc đeo găng tay vào rồi bê từ bên trong hộp ra phần xương sọ được đặt ở trên cùng, xem xét kĩ càng

rồi nói, “Xem ra, khoảng chừng mười tuổi. Tại sao tên ‘Bác sĩ’ này lại cất giữ hài cốt của một đứa trẻ từ nhiều năm trước như vậy? Mục đích là để làm thí nghiệm hay sao?”

Lăng Mạc lắc lắc đầu.

Bởi vì phần xương sọ đã được Trình Tử Mặc lấy ra khỏi hộp, bên trong chiếc hộp nhỏ hẹp bất giác trở nên rộng rãi hơn rất nhiều. Cũng chính bởi không gian bên trong bỗng nhiên rộng rãi ra như vậy, Lăng Mạc đã phát hiện ra bên dưới hài cốt hình như có lót một tờ giấy, hơn thế tờ giấy này không phải loại giấy thông thường, mà là một tấm bản đồ địa hình.

Lăng Mạc không kịp cả đeo găng tay, cứ thế trực tiếp thò tay vào trong hộp, lôi tấm bản đồ ra.

“Bản đồ địa hình?” Trình Tử Mặc cũng cực kỳ mẫn cảm với địa hình, cô đứng bên cạnh Lăng Mạc và quan sát tấm bản đồ địa hình.

Trên tấm bản đồ địa hình có chú thích tuyến đường của một số con đường nhỏ, đầu mỗi con đường nhỏ đều vẽ một vòng tròn màu đỏ, bên trong những vòng tròn đó lại có mười mấy hình cây thập tự giá màu đỏ, trong đó có một cây thập tự giá được đánh dấu khác đi bằng màu xanh.

“Cái này, cái này đều vẽ những gì vậy?” Trình Tử Mặc nói, “Sao lại có nhiều dấu cộng thế?”

Lăng Mạc vẫn im lặng không nói gì, chau mày nhìn chăm chú vào tấm bản đồ địa hình, trông cứ như là đã hóa đá vậy.

“Xe mô tô, xỉ than, huyện An Kiều, thị trấn Kiều Nam.” Lăng Mạc chau mày xem xét xung quanh.

“Nghĩa là gì vậy?” Trình Tử Mặc hỏi.

“Còn nhớ vụ án *Bóng ma cao tốc* mà chúng ta đã từng xử lý không?”
Lăng Mạc hỏi.

“Còn nhớ chứ, r ồi sao nữa?”

“Trong quá trình xử lý vụ án, khi chúng ta đi đi`àu tra, đã từng đến doanh nghiệp khai thác khoáng sản để xem bản đồ địa hình của tất cả các mỏ khai thác khoáng sản quốc doanh tại huyện An Ki`âu.” Lăng Mạc nói.

“R ồi sao nữa?” Trình Tử Mặc nghiêng đầu hỏi.

“Địa hình này có đặc điểm riêng biệt, ba ngọn núi, phần địa hình lõm xuống là hồ nước, tôi vẫn nhớ.” Lăng Mạc giải thích ngắn gọn.

“Đừng đùa chứ! Bản đồ địa hình của tất cả các mỏ khoáng sản! Mà đã lâu như vậy r ồi! Cậu vẫn còn nhớ à?” Trình Tử Mặc hoàn toàn không tin.

Lăng Mạc không giải thích, cũng không để cô kịp nói gì thêm, lôi cánh tay áo của Trình Tử Mặc kéo cô đi ra ngoài.

“Này, cậu thực sự vẫn còn nhớ sao? Cậu có phải ma quỷ không đấy? Còn nữa, cậu không định thông báo cho bọn họ à?” Trình Tử Mặc hỏi.

“Chúng ta đi xem trước đã, nếu như tôi suy đoán chính xác thì hãy nói.” Lăng Mạc trả lời ngắn gọn r ồi kéo Trình Tử Mặc đến bên chiếc xe ô tô, sau đó lái chiếc Pikachu đi về hướng huyện An Ki`âu.

“Nói thật nhé, với tấm bản đồ địa hình vẽ tay này, cậu có thể đối chiếu được với tấm bản đồ thật sự mà mới chỉ xem qua một chút từ mấy tháng trước sao?” Trình Tử Mặc hỏi.

“Tôi cảm thấy chắc là chính xác.” Lăng Mạc lắc lắc đầu, khuôn mặt có vẻ như đang rất đau đớn.

“Sắc mặt cậu trắng bệch ra thế, không sao chứ?” Trình Tử Mặc đưa tay sờ trán Lăng Mạc, không thấy nóng.

Lăng Mạc nghiêng người sang một bên né tránh, nói: “Ngõ cho cẩn thận.”

Sau khoảng một tiếng lái xe, chiếc Pikachu đã tới một mỏ khai thác than của thị trấn Kì ầu Nam huyện An Kì ầu. Các khu mỏ than thông thường đều thuộc địa bàn của doanh nghiệp khai thác khoáng sản, không thuộc địa hạt quản lý của chính quyền địa phương. Để tránh việc đánh rắm động cở, Lăng Mạc quyết định không tới mỏ than để xác minh tính chân thực của tấm bản đồ. Cậu lấy ra tấm bản đồ địa hình được cất trong hộp hài cốt và chăm chú xem xét, sau đó nhìn trước ngó sau phân biệt phương hướng.

Một lúc sau, Lăng Mạc chỉ vào một con đường nhỏ, nói: “Nào, đi theo hướng này.”

“Con đường này thật sâu quá, trời tối đến nơi rồi, cậu xem liệu có nên thông báo với bọn họ hay không?” Trình Tử Mặc nói.

“Cậu là cảnh sát, mà cậu sợ sao?” Lăng Mạc hỏi ngược lại.

“Chỗ này có gì đáng sợ chứ.” Trình Tử Mặc ra vẻ cứng rắn, rồi cùng với Lăng Mạc men theo con đường nhỏ hướng tới ngọn núi nhỏ phía xa nhìn không được rõ nét.

Càng đi, Lăng Mạc càng trở nên trầm lặng hơn, biểu cảm của cậu cũng ngày càng nặng nề, hoặc có thể nói là càng thêm đau đớn. Sau khi đi xuyên qua hai dòng suối nhỏ, vượt qua một ngọn núi nhỏ, bọn họ đi đến một khu rừng nhỏ. Mà khu rừng nhỏ này, rõ ràng là một khu mộ hoang. Mười mấy đồng đất nằm rải rác trong rừng cây, tuy không có bia mộ nhưng cũng có thể đoán được đó là những ngôi mộ hoang không người chăm sóc.

Biểu cảm của Lăng Mạc càng thêm đau đớn, cậu loạng choạng đi đến trước một đồng đất đã được đào lên, quỳ sụp xuống, rồi nhẹ nhàng dùng

tay xoa xoa đám đất bên trên, nói: “Không sai được, đây có lẽ là nơi chôn cất thi thể trong đại bản doanh của *Gác đen*. Tên ‘Bác sĩ’ đã lấy trộm từ đây một bộ hài cốt được mai táng rất nhiều năm rồi.”

“Bọn chúng phải chôn cất những thi thể nào?” Trình Tử Mặc cảm thấy khó hiểu.

“Không còn xa nữa.” Lăng Mạc không trả lời câu hỏi của Trình Tử Mặc, cậu dường như phải lấy hết sức mới có thể lại đứng dậy được, rồi dẫn theo Trình Tử Mặc đi xuyên qua rừng cây, men theo con đường nhỏ lên tới một triền núi nhỏ. Vị trí này ở trên cao, nên tầm nhìn rất tốt.

Tuy đứng trong bóng đêm nhưng bọn họ dường như vẫn có thể nhìn thấy phía xa có một khu nhà nhỏ, bên trong có một tòa nhà ba tầng, nhưng do cả khuôn viên khu nhà cũng như tòa kiến trúc đều không có bất cứ ánh đèn nào, cho nên nhìn cũng không được chân thực lắm.

Lăng Mạc giơ cánh tay chỉ về khu nhà nhỏ phía xa, lắc lư mấy cái, muốn nói gì đó, nhưng lại không nói ra, lao đầu ngã rạp xuống đất.

Từ đó mới xảy ra sự việc lúc này.

“Tên tiểu tử Lăng Mạc không sao chứ?” Tiêu Lăng bò trên bãi cỏ, nhìn về phía khu nhà nhỏ cách đó không xa, “Cậu ta không thể xảy ra chuyện gì được.”

Nhiếp Chi Hiên trầm mặc một hồi, rồi nói: “Hiện giờ còn chưa rõ thể nào, anh trai cậu sẽ chăm sóc cậu ấy cẩn thận, sau khi tiến hành kiểm tra thăm khám toàn diện ở bệnh viện mới có thể biết được nguyên nhân tại sao cậu ấy lại đột nhiên ngất đi như vậy.”

Không lâu sau, Trình Tử Mặc từ phía sau lom khom đi tới nói: “Em đã đi điều tra rồi, có công nhân ở gần đây nói, đây là một viện phúc lợi.”

“Viện phúc lợi à? Tại sao ở khu mỏ lại có viện phúc lợi nhỉ?” Nhiếp Chi Hiên kinh ngạc hỏi, ngay sau đó nghĩ ngợi một lát rồi tiếp lời, “Địa bàn khu mỏ than không trực thuộc sự quản lý của chính quyền địa phương, nếu như ở đây thực sự có xây dựng một viện phúc lợi, thì rất có khả năng sẽ ở trạng thái ‘hai không quản’ - doanh nghiệp mỏ không có thời gian quản còn chính quyền địa phương thì không có quyền quản.”

“Trong viện phúc lợi thì phải có trẻ con, đó là chuyện hết sức bình thường.” Trình Tử Mặc bổ sung thêm.

“Ừ, đúng vậy, nơi này chính là đại bản doanh của *Người gác đêm đen* tôi.” Tiêu Lãng khẳng định, “Chính là nơi được gọi là *Đất cũ* gì đó, hay là *Điểm tạm thời* nhỉ? Chúng ta có nên mau chóng vào trong xem xét hay không? Xem xem ở bên trong rốt cuộc có phải là *Đất cũ* đã được xóa sạch mọi dấu vết cuối cùng, hay chính là *Điểm tạm thời* nơi ‘*Kiến chúa*’ ẩn náu?”

“Có lý, đây cũng chính là nguyên nhân mà tên ‘Bác sĩ’ phải đào bộ hài cốt lên, có thể là phải ‘đưa’ một người nào đó đi.” Nhiếp Chi Hiên bất chợt hiểu ra, “Không biết bọn chúng đã kịp xóa sạch mọi dấu vết hay chưa?”

“Cảnh sát đặc nhiệm đã vào vị trí cả chưa?” Tiêu Lãng hỏi.

Trình Tử Mặc gật đầu.

Tiêu Lãng một tay lấy súng ra, một tay cầm bộ đàm, nói: “Hành động!”

Trong bóng đêm, xung quanh khu nhà nhỏ yên tĩnh, không biết từ bao giờ đã xuất hiện rất nhiều cảnh sát đặc nhiệm trang bị súng tiểu liên cỡ nhỏ. Họ triển khai theo đội hình chiến thuật truy bắt nhanh chóng tiến sát khu nhà. Không lâu sau, toàn bộ khu vực tòa nhà đã bị bao vây phong tỏa.

Tiêu Lãng một tay cầm súng sẵn sàng, dẫn theo một đội cảnh sát đặc nhiệm từ lối cổng chính của khu nhà nhỏ phá cửa xông vào, nhanh chóng tiến hành lục soát mọi góc ngách cũng như toàn bộ ba tầng lầu của tòa nhà.

Thế nhưng, toàn bộ khu nhà cô quạnh lạnh lẽo này đã sớm trống rỗng không có một ai. Ngoại trừ một số đồ dùng sinh hoạt hàng ngày còn sót lại, căn bản không thể nhìn ra được nơi đây đã từng có người ở.

Khu nhà không lớn, nhưng từ những dấu vết lưu lại trên mặt đất có thể thấy, trong khuôn viên khu nhà đã từng lắp đặt không ít máy móc, vì lúc này các loại máy móc đều đã biến mất, cho nên cũng không có cách nào suy đoán được rốt cuộc những máy móc đó là những loại máy nào. Nhưng từ những dấu vết hõ sâu lưu lại trên mặt đất có thể thấy được, nhất định không phải là những loại giống như đồ chơi cầu trượt của trẻ em.

Ở một góc khu nhà là một tòa nhà kiến trúc ba tầng, hệ thống điện vẫn hoạt động bình thường. Tiêu Lãng và các cảnh sát đặc nhiệm bật hệ thống đèn điện lên, tiến hành lục soát lần lượt cả ba tầng nhà. Sau khi đèn được bật lên, thứ đầu tiên đập vào mắt mọi người là ba chữ lớn “*Người*”, “*gác*”, “*đêm*” trên bức tường. Trước kia không biết ba chữ này được làm từ chất liệu gì, nhưng hiện giờ sau khi bị dỡ đi, trên tường vẫn đang còn lưu lại dấu vết vôi vữa xung quanh của ba chữ ở đó.

Tại tầng 1 và tầng 2 của tòa nhà ba tầng có rất nhiều phòng khác nhau, trong các phòng đều có treo bảng đen trên một mặt tường. Xem ra trông như những phòng học. Trong các phòng học lại không thấy có bàn ghế học sinh, nhưng từ các dấu vết để lại trên mặt đất có thể thấy được, trên sàn có lẽ từng được bố trí các tấm thảm xếp, chỉ là hiện giờ đều đã bị dỡ bỏ hết.

Từ những dấu vết bụi bặm còn lưu lại có thể phán đoán, những tấm thảm xộp này mới dỡ bỏ đi chưa được bao lâu.

Những căn phòng trên tầng 3 có lẽ đều là phòng ngủ, những chiếc giường gỗ hai tầng trong các phòng đều không bị dỡ đi, nhưng toàn bộ chăn màn thì đều đã biến mất. Những chiếc giường gỗ cũng có sự khác biệt, một nửa số căn phòng đặt những chiếc giường loại nhỏ, có lẽ là dành cho những đứa trẻ vị thành niên, còn một nửa số căn phòng còn lại thì đặt những chiếc giường cỡ lớn, dành cho người đã trưởng thành.

Trong những căn phòng dành cho người đã trưởng thành, còn có một số tủ để tài liệu được xếp thành dãy, giấy tờ tài liệu đều đã được mang đi. Nhưng từ một số giấy tờ còn vương vãi trên sàn nhà cho thấy, lần di dời này được tiến hành rất vội vàng.

Cuối hành lang tầng 3 có hai căn phòng khác hẳn với các phòng còn lại vì đều được lắp đặt cửa chống trộm bằng sắt. Chỉ có điểu khóa cửa chống trộm bằng sắt kiểu cũ này đối với Trình Tử Mặc mà nói thực sự chỉ như mấy thứ đồ chơi của trẻ con.

Mặc dù Trình Tử Mặc nhanh chóng mở ra cánh cửa chống trộm của hai căn phòng, nhưng mọi người vẫn có phần thất vọng. Bởi vì cũng giống như các căn phòng khác, cả hai gian phòng này không chỉ không có ai ẩn náu ở bên trong, hơn thế đồ đạc bên trong cũng đều đã được di chuyển đi hết.

Tuy nhiên, từ những dấu vết còn sót lại, hai căn phòng này quả không đơn giản. Một căn trong đó không giống phòng ngủ mà giống như một văn phòng làm việc. Tuy bàn làm việc và tủ đựng tài liệu đều đã được chuyển đi, nhưng trên tường và mặt đất vẫn còn lưu lại dấu tích rất rõ ràng, ở căn phòng còn lại thì chỉ có một chiếc giường.

Chiếc giường này không bị chuyển đi nhưng cũng có thể thấy đã bị hoen gỉ loang lổ. Với kinh nghiệm của Nhiếp Chi Hiên thì có thể thấy rằng, chỉ ít chỉ có những bệnh viện từ hai mươi năm trước mới sử dụng loại giường bệnh này. Bề mặt giường làm bằng lưới sắt, nửa phía trên có thể đi đầu chỉnh, có thể dùng tay nắm xoay đi đầu khiến lên xuống một góc không lớn.

Xung quanh giường có lẽ đã từng để các loại máy móc thiết bị, hiện giờ vẫn còn lưu lại dấu vết bụi bẩn xung quanh giường, đương nhiên, lúc này máy móc thiết bị cũng đều đã chuyển đi hết cả.

Nhiếp Chi Hiên dường như nghĩ ra điều gì đó, anh dùng thiết bị phát hiện mẫu xét nghiệm sinh vật soi chiếu lên bề mặt chiếc giường bằng lưới sắt cũ kĩ, sau đó lấy từ trong hòm vật chứng ra những chiếc bông tắm, lau phết cẩn thận để lấy mẫu ở một vài vị trí trên giường.

“Đi thôi, bọn chúng thật quá giáo hoạt, bất luận việc tiêu hủy dấu vết đã hoàn thành hay chưa, ít nhất ở đây cũng không còn ai nữa.” Tiêu Lăng thu súng lại, thất vọng nói, “Chúng ta quay về kiểm tra lại những manh mối tìm kiếm được ở đây ngay trong đêm nay luôn, xong xuôi sẽ ng ồi lại bàn bạc với nhau.”

4

Hai giờ rưỡi sáng, trong phòng họp của tổ chức *Người gác đêm*.

Trình Tử Mặc phát biểu trước tiên: “Viện phúc lợi này nằm ở khu vực chính giữa của ba khu mỏ, cho nên nó không chỉ thuộc địa hạt ‘hai không quản’ giữa doanh nghiệp khai thác khoáng sản và chính quyền, thậm chí còn nằm trong khu vực ‘ba không quản’ của cả ba khu mỏ này. Vì địa hình

nằm ở khu vực xa xôi hẻo lánh, nên mặc dù là công nhân mỏ ở xung quanh đây cũng đều không biết rõ lắm về tình hình bên trong. Có đi đâu, theo như những gì tôi đi điều tra được thì, có mấy công nhân mỏ lớn tuổi phản ánh rằng viện phúc lợi này tồn tại ở đây ít nhất cũng đã hai mươi năm nay rồi, mặc dù trong suốt thời gian đó nó cũng không có tiếp xúc gì quá nhiều với thế giới bên ngoài cả.”

“Trùng khớp với thời gian thành lập của tổ chức *Người gác đêm đen* tôi.” Tiêu Vọng gật đầu xác nhận, “Thế nên, đây chính là nơi được gọi là ‘Đất cũ’ như trong bức thư kia nói đến, cũng chính là đại bản doanh đã tồn tại hai mươi mấy năm nay trên thế gian này của *Gác đêm*. Thế nhưng, còn *Điểm tạm thời* thì nằm ở đâu? ‘*Kiến chúa*’ lại là cái gì nữa?”

“Hoàn toàn không tiếp xúc với thế giới bên ngoài, đi đâu này là chuyện không thể nào xảy ra chứ nhỉ?” Tiêu Lăng hỏi.

Trình Tử Mặc gật gù, nói: “Đúng vậy, những việc ví dụ như là tới khu mỏ nộp tiền điện nước gì đó, đều do một người phụ nữ đứng tuổi đi làm. Theo như những gì mọi người miêu tả thì, cũng là một người bình thường đến mức không có bất cứ điểm gì đặc trưng riêng biệt cả. Song sự tiếp xúc với thế giới bên ngoài cũng chỉ dừng lại ở đó. Tranh thủ trước giờ đi ngủ, tôi đã đi điều tra hỏi thăm khoảng hơn hai chục người ở khu vực các mỏ xung quanh, thì kết quả cơ bản thu được là như vậy. À, còn có một công nhân mỏ phản ánh là, mấy ngày hôm nay thường xuyên có xe tải và xe chở rác dừng trước cửa viện phúc lợi, tôi đoán có lẽ là di chuyển đồ đạc mà thôi. Đáng tiếc là, xe tải xuất hiện trong khu mỏ thì quá nhiều, các công nhân mỏ về cơ bản không thể nhớ được đặc trưng của những chiếc xe tải là gì, càng không cần nói tới biển số xe nữa.”

“Cho dù người bên ngoài hiểu biết về bọn chúng như thế nào, thì có lẽ chúng ta cũng có phán đoán của riêng mình.” Tiêu Vọng nói, “*Người gác đêm đen tối* núp dưới danh nghĩa viện phúc lợi, bí mật nuôi dưỡng đào tạo những đứa trẻ do ảnh hưởng của chất dẫn nên xuất hiện các triệu chứng biến đổi gen rồi bị bọn chúng bắt cóc về. Chúng không chỉ tiến hành cải tạo và biến đổi gen của những đứa trẻ này, mà còn tiến hành huấn luyện và tăng cường những năng lực biến đổi của đám trẻ. Bọn chúng tiến hành tẩy não cho bọn trẻ từ khi còn nhỏ, đến mức khiến cho bọn trẻ hoàn toàn kiên định với lý tưởng ‘Thay trời hành đạo’. Trong quá trình cải tạo gen, có mười mấy đứa trẻ đã phải thiệt mạng, rồi được mai táng trong khu rừng hẻo lánh cách đó không xa. Tổ chức *Người gác đêm đen tối* có những người chuyên trách ở tại viện phúc lợi để đảm nhiệm việc huấn luyện, quan sát, kiểm tra đánh giá đám trẻ, đồng thời căn cứ theo những thay đổi về chỉ số của đám trẻ để điều chỉnh kỹ thuật biến đổi. Tuy rằng Thôi Chấn hay tên ‘Bác sĩ’ có thể là thủ lĩnh tại đại bản doanh *Người gác đêm đen tối* của bọn chúng, nhưng về trình độ kỹ thuật của bọn chúng, có lẽ được quyết định bởi đại Boss đứng phía sau, và cho đến giờ chúng ta vẫn chưa nắm được manh mối gì về kẻ này, song rất có khả năng hắn đang giấu mình tại thành phố Văn Cường. Điều này, có thể phán đoán được thông qua dung dịch máu xét nghiệm do tên ‘Bác sĩ’ gửi đến thành phố Văn Cường.”

“Đúng vậy.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Từ một số tài liệu còn lưu lại ở viện phúc lợi, chúng ta có thể xác minh chứng thực cho những suy đoán này. Các cậu xem.”

Nhiếp Chi Hiên lấy từ trong kẹp tài liệu ra mấy tờ giấy. Mấy tờ giấy này đều được lựa chọn ra từ hàng loạt tài liệu còn vương vãi lại ở viện phúc lợi.

Trên một tờ giấy trong số đó, là một hình ngũ giác được vẽ bằng tay, hình vẽ vô cùng giống với tài liệu mà Đường Đang Đang đã giải mã ra được, ở một tờ giấy khác, có viết các thể loại danh từ, trông lại càng giống một loại đạo cụ để tiến hành trắc nghiệm đánh giá về trí nhớ. Tờ giấy thứ ba, là một bản sơ đồ kết cấu thiết kế máy móc công nghiệp phức tạp, tuy không nhìn ra được là dùng vào việc gì, nhưng có lẽ là một loại máy móc nào đó do thành viên của *Gác đen* thiết kế. Tờ giấy thứ tư cũng là tài liệu có giá trị nhất, nhìn có vẻ như là một loại báo cáo trình lên cấp trên xin phê chuẩn. Phần họ tên của người báo cáo đã bị xóa mờ, cho nên không còn rõ nét, nhưng phần ký tên của mấy người phê chuẩn thì vẫn còn giữ lại được. Có tất cả ba người phê chuẩn, căn cứ theo thứ tự, đầu tiên là tên “Bác sĩ”, sau đó đến “Giun đẹp”, và cuối cùng là một chữ số La - tinh “8”.

“‘Giun đẹp’ chắc chắn là Thôi Chấn r ồi.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Loài động vật này có năng lực tự h ồi phục mạnh mẽ, còn nhớ trước đây chúng ta đã từng nói về việc năng lực tự h ồi phục của Thôi Chấn rất mạnh không?”

Nếu phán đoán của Nhiếp Chi Hiên không sai, tên “Bác sĩ” chính là thuộc hạ cấp dưới của Thôi Chấn, và phía bên trên Thôi Chấn, còn có một “lãnh đạo” nữa. Chữ ký của kẻ đứng đầu này lại càng giống như là đọc phê duyệt vậy, chỉ là vẽ hai vòng tròn li ền sát với nhau.

“Còn nữa, từ mười mấy bộ hài cốt được đào lên cho thấy, tất cả đều là hài cốt của những đứa trẻ ở độ tuổi từ 6 đến 11 tuổi. Thời gian được chôn cất cũng không giống nhau, từ mười mấy năm trước cho đến khoảng một năm trở lại đây.” Nhiếp Chi Hiên đau lòng nói, “Nếu như tôi phán đoán không sai, những đứa trẻ này có lẽ là tử vong do thí nghiệm bị thất bại. Trong số mười mấy bộ hài cốt, chúng tôi phát hiện thấy có bốn đứa trẻ

trên người còn lưu lại rất nhiều dấu vết xương gãy đã liền lại. Tôi cho rằng, điều đó có liên quan đến quá trình huấn luyện khắc nghiệt của tổ chức *Người gác đêm đen tôi*.”

“Có biết được nguyên nhân dẫn đến cái chết của những đứa trẻ hay không?” Tiêu Vọng cũng không che giấu nỗi sự phẫn nộ và bi thương trong lòng, hỏi tiếp.

“Không có cách nào biết được.” Nhiếp Chi Hiên nói.

“Chúng ta phải mau chóng tóm được tên ‘Lão Bát’ này mới được.” Tiêu Lăng nói một cách cương quyết, “Chỉ có như vậy mới có thể nhanh chóng giải cứu được những đứa trẻ còn lại.”

Vừa nói dứt lời đã thấy Bác Như Hy đẩy cửa bước vào.

“Mẹ, sao mẹ lại tới đây?” Tiêu Lăng đứng dậy.

Bác Như Hy hai mắt đỏ hoe, thậm chí còn có vẻ hơi sưng mọng lên. Qua dáng đi không được tự nhiên của bà cho thấy, có lẽ là chứng bệnh cũ thoát vị đĩa đệm lại tái phát rồi.

“Mẫu vật DNA được gửi đến xét nghiệm đã cho kết quả rồi.” Bác Như Hy nói, “Việc nghiêm trọng liên quan đến đại sự, mẹ cảm thấy nên đến nói trực tiếp với các con thì tốt hơn.”

“Có phát hiện gì hay sao ạ?” Tiêu Lăng kéo ghế để mẹ ngồi xuống, rồi nhẹ nhàng đấm bóp lưng cho mẹ.

“Phát hiện lớn đấy.” Bác Như Hy nói, “Mẫu vật xét nghiệm DNA mà các con thu được trên bề mặt chiếc giường tại hiện trường và mẫu xét nghiệm DNA dung dịch máu chứa trong ống ly tâm ở bên trong bưu kiện chuyển phát nhanh được đối chiếu trùng khớp với nhau.”

“Là DNA của một đứa trẻ bị bắt cóc nào hay sao ạ?” Tiêu Lăng vội hỏi.

Bác Như Hy nhìn cậu con trai nhỏ, lắc lắc đầu rồi nói: “Là của Lão Đồng.”

Tiêu Lãng trong lúc kinh ngạc dùng lực hơi quá tay, đấm mạnh khiến Bác Như Hy nhăn mặt lại. Cậu vội vàng xoa xoa lưng cho mẹ, nói: “Việc này... việc này làm sao có thể xảy ra được? Thầy Đồng thực sự vẫn chưa chết ư?”

“Xem ra, thực sự là vẫn chưa chết.” Nhiếp Chi Hiên cúi đầu trầm tư suy nghĩ.

“Chẳng lẽ, ‘Lão Bát’ chính là thầy Đồng sao?” Tiêu Lãng nói, “Thầy Đồng mới là đại Boss đứng phía sau của *Người gác đêm đen tôi*?”

“Không thể nào, thầy Đồng đã mất cả tứ chi, làm sao ký tên được?” Nhiếp Chi Hiên nói.

“Vậy, có khả năng là chi giả.” Tiêu Lãng nhìn vào phần chân tay giả của Nhiếp Chi Hiên nói.

“Không, chúng ta đã từng phán đoán rằng, tên đại Boss phía sau đã chỉ thị cho tên ‘Bác sĩ’ giết hại Thôi Chấn. Nếu thực sự thầy Đồng là đại Boss phía sau, thì sao ông ấy có thể làm những chuyện không phải như vậy với con gái ruột của chính mình chứ? Hồ dũ không ăn thịt con! Hơn nữa, Thôi Chấn cũng là vì báo thù cho thầy Đồng và Đồng Lạc nên mới dần dần bị lộ thân phận, mà nguyên nhân của việc chia rẽ nội bộ trong *Người gác đêm đen tôi* cũng chính từ việc Thôi Chấn đang dần dần bị lộ thân phận như vậy! Điêu này về mặt logic mà nói thực sự không thuyết phục.” Tiêu Vọng phân tích.

“Điêu này thì cũng không nói chắc được.” Tiêu Lãng nói, “Nếu đã là kẻ xấu, thì cũng có thể là xấu xa đến mức mà chúng ta không thể tưởng tượng

nổi!”

“Nhưng mà, thầy Đồng không hiểu biết gì về gen cả, ông ấy không thể nào nắm vững được kỹ thuật cải tạo gen.” Nhiếp Chi Hiên nói.

“Cho dù là ông ấy đã thuê người có hiểu biết về gen, hay là tự học về gen đi nữa, thì những chuyện này đâu có thể lý giải được.” Tiêu Lăng nói, “Dù gì đối phương cũng đã đặt tên cho tổ chức của chính mình là ‘*Người gác đêm*’, nếu như không phải là người có tình cảm với *Người gác đêm*, hà cớ gì phải làm như vậy chứ?”

“Lão Đồng có lẽ không phải là người như vậy.” Bác Như Hy nói, “Cho dù là ông ngoại của con biết được chuyện này, ông cũng sẽ tin chắc rằng thầy Đồng không thể làm ra những chuyện như vậy.”

Vì không ai thuyết phục được ai, cả phòng họp bỗng chốc chìm trong yên lặng.

“Mẹ, mẹ mau về nghỉ ngơi đi! Mẹ xem mẹ kìa, mới đây mà đã già đi cả chục tuổi rồi đấy, trông cứ như đã 40 tuổi rồi ý!” Tiêu Lăng nói xen vào.

“Con cũng hơn 20 rồi, mẹ con còn mới 30 hay sao?” Bác Như Hy cười khe khẽ vỗ vào gáy Tiêu Lăng.

Bà không khí nặng nề căng thẳng nhờ có mấy lời nói chen vào của Tiêu Lăng nên cũng giảm bớt đi ít nhiều.

“Mọi người về nghỉ cả đi, giữ gìn sức khỏe. Cách mạng còn chưa thành công, các đồng chí vẫn còn phải tiếp tục cố gắng.” Tiêu Vọng nói, “Xem ra, đối thủ của chúng ta phức tạp hơn chúng ta tưởng tượng rất nhiều. Nếu chúng ta muốn quăng một mẻ lưới quét sạch hết bọn chúng, thì con đường chúng ta đi còn rất dài và đây chông gai.”

“Chúng tôi về nghỉ ngơi? Thế còn cậu thì sao?” Nhiếp Chi Hiên giơ tay lên xem đồng hồ.

“Em phải đi tới bệnh viện, Lăng Mạc vẫn còn đang được kiểm tra toàn diện.” Tiêu Vọng nói, “Bác sĩ nói, có khả năng não cậu ấy có chút vấn đề, cho nên đang phải tiến hành kiểm tra rất nhiều thứ. Em đoán hiện giờ chắc cũng sắp có kết quả rồi. Em thấy không yên tâm nên phải qua đó xem sao.”

“Vậy tôi cũng đi.” Trình Tử Mặc, Nhiếp Chi Hiên và Tiêu Lăng cùng đồng thanh đáp lời.

Ba giờ sáng, trong khu khám bệnh của bệnh viện quốc lập thành phố Nam An đã không còn vẻ ồn ào náo nhiệt thường ngày. Ngoại trừ bộ phận cấp cứu ra, các phòng khám khác đều đã nghỉ khám bệnh, cho nên toàn bộ lối đi trong khu đều tối om om.

Dưới sự đi đầu tiết của Tiêu Văn Thiên, giám đốc bệnh viện thành phố đích thân tăng ca, rồi cho mời đến cả người phụ trách khoa Ngoại thần kinh, khoa Chẩn đoán hình ảnh, để cùng thực hiện kiểm tra toàn diện cho Lăng Mạc. Lúc này, toàn bộ các kết quả kiểm tra đều đã làm xong, mấy người đang ngồi bên trong phòng họp của khu khám bệnh. Giám đốc bệnh viện thành phố, chủ nhiệm khoa Ngoại thần kinh, chủ nhiệm khoa Chẩn đoán hình ảnh sắc mặt đều rất mệt mỏi, ngồi đối diện với nhóm Tiêu Vọng, trên mặt bàn họp bày ra một loạt các tài liệu kiểm tra.

Nhiếp Chi Hiên cầm trên tay một tập báo cáo, giờ xem từng trang một.

“CT, MRI, DSA*, ôi trời ơi, mấy thứ này là những gì vậy? Làm bác sĩ thật là mệt.” Tiêu Lăng nói, “Nếu là cháu, thì cháu chỉ biết mỗi CT là cái gì thôi. Chú giám đốc bệnh viện, chú nói trước cho cháu biết với, tên tiêu tử Lăng Mạc vẫn còn sống chứ ạ?”

Sắc mặt của giám đốc bệnh viện tuy còn rất mệt mỏi nặng nề, song vẫn nhẹ nhàng nói: “Cũng chưa đến nỗi thế, chưa đến nỗi thế, não bộ có hiện tượng xuất huyết chút ít, dẫn đến hôn mê tạm thời. Có thể ngày mai là tỉnh lại thôi.”

“Xuất huyết não mà còn không nghiêm trọng ă?” Tiêu Lăng há hốc mồm.

“Nếu lượng xuất huyết ít thì quả thực không có vấn đề gì.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Nếu như là hiện tượng xuất huyết não do chấn thương bên ngoài gây ra, thì cũng chỉ là một dạng tổn thương nhẹ.”

“Chà, tình trạng của cậu ấy hiện nay không phải do chấn thương bên ngoài gây ra.” Giám đốc bệnh viện nói, “Đây là một dạng xuất huyết não tự phát.”

“Nhưng cậu ấy mới có hơn 20 tuổi.” Nhiếp Chi Hiên sắc mặt kinh ngạc nói, “Không lẽ lại là dị dạng mạch máu não hay sao?”

“Tình trạng của bệnh nhân này cũng tương đối kỳ lạ.” Sắc mặt giám đốc bệnh viện vẫn rất nghiêm trang, “Các cậu đừng sốt ruột, chúng ta từ từ nói chuyện.”

“Chúng cháu vẫn muốn được biết trước rằng, rốt cuộc là cậu ấy ra sao rồi, có chắc chắn là sẽ không nguy hiểm đến tính mạng, không để lại di chứng gì về sau hay không?” Tiêu Vọng ngắt lời giám đốc bệnh viện.

“Ừm, nói thế nào nhỉ.” Chủ nhiệm khoa Ngoại thần kinh trông thấy ánh mắt của giám đốc bệnh viện liên tiếp lời, “Nguyên nhân bệnh nhân bị ngất đi, là do có một u máu thể hang với phạm vi tương đối lớn ở gần hõm hải mã và hạch hạnh nhân của đại não. Dạng u máu này xuất hiện hiện tượng nứt vỡ nhỏ tại một điểm nào đó, gây ra xuất huyết, rồi chèn ép lên tổ chức

não, tạo thành một loạt các triệu chứng cơ thể về chứng bệnh của hệ thống thần kinh. Tình huống khối u máu gây ra xuất huyết não trong như thế này cũng khá hiếm gặp, hơn nữa cho dù là xảy ra hiện tượng xuất huyết thì mức độ thường cũng không nghiêm trọng. Trong tình huống bình thường, chỉ cần khu vực bị vỡ ở cách khá xa những khu vực chức năng quan trọng của đại não, thì sẽ không gây nguy hiểm đến tính mạng. Lần này, tình trạng xuất huyết não của cậu ấy cũng không nhiều cho nên không cần thiết phải đi điều trị bằng phẫu thuật, chỉ cần đi điều trị duy trì một vài ngày, tình trạng xuất huyết não sẽ tự biến mất. Nhưng mà, các cậu cũng biết đấy, chỉ cần có hiện tượng dị dạng mạch máu não, thì cũng tương tự như việc cài đặt một quả bom hẹn giờ trong đầu vậy, hơn thế tình trạng của cậu ấy như vậy cũng khá đặc biệt, không ai có thể chắc chắn để dám nói rằng tình trạng vỡ mạch máu não sau này của cậu ấy sẽ không xảy ra ở những khu vực chức năng đại não nguy hiểm, từ đó mà đe dọa đến tính mạng.”

“Thế nên mới nói, lần này được đi điều trị khỏi, không có nghĩa là lần sau sẽ không phải lo mất đi sinh mạng nhỏ bé kia nữa?” Tiêu Lăng hỏi.

Bác sĩ gật gật đầu.

“Vậy liệu có thể đi điều trị tận gốc được không? Chẳng phải vừa rồi bác sĩ còn nói là loại bệnh này không nghiêm trọng hay sao?” Tiêu Lăng vội vàng hỏi.

“Chúng tôi cũng đang bàn bạc thảo luận một số phương án đi điều trị, trong tình huống bình thường, thì đây quả thực là một dạng bệnh lành tính, không cần thiết phải tiến hành đi điều trị. Tuy nhiên vị trí khối u máu của cậu ấy trong trường hợp này,... Chà, cũng như là với tình trạng cơ thể đặc biệt của cậu ấy, thế nên, sẽ tương đối là phức tạp.” Chủ nhiệm khoa Ngoại thần

kinh giải thích, “Tôi đang nghĩ xem phải giải thích vấn đề này với các cậu như thế nào đây.”

“Nhưng mà, bọn cháu cùng làm việc với cậu ấy lâu như vậy rồi, cũng chưa từng phát hiện ra cậu ấy có vấn đề gì bất thường cả.” Tiêu Lăng lo lắng trong lòng nói, “Cậu ấy chạy nhảy hoạt động suốt ngày, có giống như người mang khối u nào đâu.”

“Về đề tài này, u máu thể hang không phải là dạng khối u theo như cách hiểu thông thường, u máu được hình thành là do rất nhiều các thành mạch mỏng hợp thành một nhóm mạch máu bất thường có hình dạng như tấm xếp bột biển, là một loại dị dạng mạch máu não do thiếu thành phần động mạch. Dị dạng, không phải là khối u. Loại u máu này ấy, có đến 40% số người mắc bệnh không có bất cứ một triệu chứng nào.” Chủ nhiệm khoa Ngoại thần kinh nói, “Cho dù là có xuất hiện triệu chứng bệnh đi nữa, thì cũng chỉ là một số triệu chứng bệnh về hệ thống thần kinh không nghiêm trọng như đau đầu, chóng mặt, không được để ý gì mấy. Tình huống nghiêm trọng hơn nữa, thì cũng chỉ là ngẫu nhiên xuất hiện một số ảo giác gì đó mà thôi. Còn tình trạng nghiêm trọng nhất, mới xảy ra xuất huyết não trong.”

“Ngẫu nhiên xuất hiện ảo giác?” Tiêu Lăng bất giác nhớ lại khi bọn họ vừa mới gia nhập vào tổ chức *Người gác đêm* rồi cùng tham gia huấn luyện, trong buổi diễn tập bắt giữ lần đó, biểu hiện thất thần của Lăng Mạc. Phải rồi, chỉ là một buổi diễn tập mà thôi, một buổi diễn tập giả bộ như vậy, khoa trương như vậy, cậu ấy lại đột nhiên mất đi khả năng tự khống chế, đây không phải là ảo giác thì là cái gì?”

“Những vấn đề về chuyên môn y học thế này không cần phải nói chi tiết. Để sau về tôi sẽ liên hệ một buổi hội thảo với các chuyên gia, nghĩ

cách tiến hành đi đầu trị cho trường hợp của cậu ấy. Chủ nhiệm Ngụy, phiên ông chỉ nói nội dung quan trọng thôi.” Giám đốc bệnh viện khoát tay nói.

Chủ nhiệm Ngụy của khoa Ngoại thần kinh gật gật đầu, nói tiếp: “Cái mà chúng tôi quan tâm hiện nay, cũng là đi đầu tương đối rắc rối, đó là kết cấu đại não của bệnh nhân này tương đối kỳ lạ.”

“Kỳ lạ như thế nào?” Trình Tử Mặc hỏi.

“Chà, nói như thế nào nhỉ? Không phải là thường ngày cậu ấy có một trí nhớ rất tốt sao?” Bác sĩ hỏi.

“Đi đầu đó thì hẳn nhiên là như vậy! Trí nhớ của cậu ấy không chỉ là tốt một cách bình thường đâu.” Trình Tử Mặc nói, “Không nói tới những sự việc đã qua trước kia, chỉ nói việc mới xảy ra vừa rồi thôi, tôi và cậu ấy cùng đi xử lý vụ án, cậu ấy chỉ căn cứ vào một tấm bản đồ vẽ tay cũng không hẳn là chính xác mà có thể liên tưởng ngay đến một khu vực nhỏ trong một tấm bản đồ lớn mà cậu ấy đã từng xem từ cách đây rất lâu, sau đó còn có thể đối chiếu so sánh và đưa ra nhận định, lại còn có thể đi đến địa điểm thực tế tìm ra đường đi nữa. Chú có biết không, bản đồ địa hình vô cùng phức tạp đó, cho dù có để trước mắt chú mà so sánh đối chiếu, chú cũng chưa chắc có thể đối chiếu chính xác nữa!”

“Đúng vậy, cái này thực sự là cần phải có bản lĩnh chỉ nhìn một lần là nhớ cộng với một sự mẫn cảm về địa hình cực kỳ tốt mới có thể làm được. Hơn nữa loại trí nhớ này, không chỉ đơn giản là nhớ được, mà còn mặc cho thời gian đã trôi qua bao lâu, vẫn có thể ghi nhớ được mọi chi tiết cho dù là rất nhỏ một cách tường tận như là mới xảy ra.” Nhiếp Chi Hiên nghĩ ngợi một lát, dường như đã hiểu ra đi đầu gì đó liền nói tiếp, “Cho nên mới nói là, cậu ấy có trí nhớ thuộc loại siêu việt khác người, là do có liên quan với u máu thể hang ở vùng hải mã đại não đúng không?”

“Không phải.” Chủ nhiệm khoa Chẩn đoán hình ảnh lắc đầu nói, “Là tổ chức não gần vùng hải mã và hạch hạnh nhân của cậu ấy phát triển khác thường, thế nên khi chúng tôi xem những hình ảnh chụp cộng hưởng từ này của cậu ấy đều cảm thấy rất kỳ lạ. Dù sao thì tôi cũng chưa bao giờ nhìn thấy tổ chức não cục bộ nào phát triển đến như vậy.”

“Cũng chính vì nguyên nhân này, nếu chúng tôi tiến hành những phương án điều trị tận gốc cho chứng bệnh của cậu ấy thì rõ ràng là rất mạo hiểm. Không phẫu thuật thì có nguy cơ vùng mạch máu não dị dạng bị vỡ, còn nếu tiến hành phẫu thuật thì e rằng sẽ tổn hại đến vùng tổ chức não tương ứng của nó. Ngay cả dùng dao gamma*, thì dường như cũng sẽ có những rủi ro, mạo hiểm rất lớn.” Chủ nhiệm khoa Ngoại thần kinh nói thêm.

“Việc điều trị có thể tạm thời để đấy chưa bàn tới. Việc chúng ta cần thảo luận bây giờ là, vì tổ chức não gần vùng hải mã và hạch hạnh nhân phát triển, cho nên trí nhớ của cậu ấy mới rất tốt?” Nhiếp Chi Hiên thuận tay cầm tấm phim MRI đang đặt trên bàn lên và quan sát nó dưới ánh đèn đọc phim chuyên dụng.

“Tôi suy đoán là như vậy.” Chủ nhiệm khoa Ngoại thần kinh nói, “Cậu là dân học ngành y nên cậu cũng biết đấy, trí nhớ của chúng ta có mối liên quan với rất nhiều khu vực ở đại não, nhưng điểm quan trọng nhất, chính là vùng hải mã và hạch hạnh nhân.”

Im lặng một lúc, Nhiếp Chi Hiên dùng ngón tay vạch lên trên mặt bàn, giọng nói thấp trầm vẻ thông thạo, nói: ““Kị sĩ u linh” có sóng điện não bất thường, song kèm theo đó ở đại não có tình trạng nhũn não gây ra chứng động kinh co giật; Phần tổ chức mềm trên khuôn mặt của Sơn Tiêu có thể sản sinh một lượng lớn vượt trội các Axit Hyaluronic, nhưng ở động mạch

cảnh của cô ta lại có những màng xơ vữa rất nghiêm trọng; Tên Da nhân tạo có lớp da bên ngoài rất cứng, nhưng niêm mạc nội tạng lại rất mỏng. Còn mấy kẻ khác, chúng tôi cũng đã từng có nghi ngờ tương tự như vậy, song không thể xác định chính xác, thế nên còn chưa báo cáo với mọi người. Tên ‘Maxwell’ có sở trường về chế tạo các loại máy móc, nhưng lại bị hẹp van động mạch phổi; Tên Kim Cương có thể lực vượt trội hơn người, song thông qua việc cắt lớp kiểm nghiệm, chúng tôi phát hiện ra chức năng thận của hắn ta không toàn diện, là một kẻ mắc chứng bệnh suy thận; Tên ‘Thạch sùng’ tuy rằng có năng khiếu leo trèo, nhưng qua việc giải phẫu cho thấy, hắn ta rất có thể là người mắc bệnh thấp tim tiến triển nghiêm trọng; Ngay cả tên ‘Bác sĩ’ là kẻ cũng biết thuật co thân, am hiểu về y học, nhưng lại là người mắc hội chứng Down.”

“Trời đất, những chứng bệnh mà cậu vừa mới nói, cái nào cũng đều là chứng bệnh chí mạng cả đấy.” Giám đốc bệnh viện không hiểu bọn họ đang nói cái gì, liền nói chen vào.

“Nghĩa là sao?” Tiêu Lăng tròn tròn mắt.

“Mỗi một đứa trẻ trải qua quá trình cải tạo gen, tuy rằng có thể đạt được tiến bộ về một phần chức năng nào đó, nhưng cùng lúc cũng sẽ xuất hiện những chứng bệnh chí mạng. Những chứng bệnh này phần nhiều là bệnh di truyền, bệnh bẩm sinh, nhưng chỉ cần là bệnh di truyền, thì sẽ có liên quan tới gen.” Nhiếp Chi Hiên nói, “Thế nên, tôi nghi ngờ rằng những chứng bệnh tưởng như là bệnh di truyền này, không phải là một dạng bệnh do bẩm sinh đã có, mà là do tác dụng phụ của việc cải tạo gen. Ví dụ như, hội chứng Down của tên ‘Bác sĩ’, xem ra thì khuôn mặt hắn cũng không phải là khuôn mặt điển hình của người mắc hội chứng Down, và tình trạng phát triển não bộ của hắn lẽ ra cũng không thể nào lại tốt như vậy được, chúng

tôi nghi ngờ rằng hội chứng Down của hắn không phải là đã có từ khi sinh ra như những người mắc hội chứng Down thông thường khác, mà là do những biến đổi về sau này gây ra.”

“Không phải chúng ta đang nói về bệnh tình của Lăng Mạc sao?” Trong lòng Tiêu Lăng hình như đã hiểu ra sự việc là như thế nào, nhưng vẫn không dừng được bèn hỏi một câu.

Nhiếp Chi Hiên quay sang hỏi chủ nhiệm khoa Ngoại thần kinh: “Chủ nhiệm Ngụy, ông có biết nguyên nhân gây ra căn bệnh u máu thể hang này chủ yếu là gì không?”

“Bản về nguyên nhân của loại bệnh này, cũng đang có sự tranh cãi giữa quan điểm do bẩm sinh và quan điểm do ảnh hưởng về sau này.” Chủ nhiệm Ngụy của khoa Ngoại thần kinh nói, “Cá nhân tôi tương đối nghiêng về học thuyết bẩm sinh. Bởi vì những đứa trẻ mắc chứng bệnh này mà chúng tôi từng tiếp xúc thông thường đều có lịch sử gia đình, đi đâu đó đã ủng hộ cho giả thuyết nguồn gốc căn bệnh là do bẩm sinh. Những nghiên cứu mấy năm gần đây đã chứng minh u máu thể hang là dạng bệnh mang tính di truyền trội của những nhiễm sắc thể thường không hoàn toàn mang tính trội, vị trí gen nằm trên đoạn q11q22 của nhánh dài nhiễm sắc thể 7q.”

“Cũng có nghĩa là, căn bệnh này có liên quan mật thiết với gen, hơn nữa cũng đã được chứng thực trong giới nghiên cứu gen học.” Nhiếp Chi Hiên trầm ngâm nói.

Chủ nhiệm Ngụy gật gật đầu về phía ông.

“Có năng lực biến đổi thì cũng sẽ có tác dụng phụ tương ứng, sử dụng năng lực biến đổi càng quá sức, thì những biểu hiện của tác dụng phụ tương ứng với nó sẽ càng mạnh mẽ hơn, đến nỗi mà một triệu chứng hiếm

gặp ở người mắc u máu thể hang là xuất huyết não trong, cũng đã xuất hiện rồi.” Trình Tử Mặc sắc mặt cũng đầy vẻ buồn rầu trầm ngâm nói.

“Ôi! Đừng có nói tiếng chim nữa! Có thể nói vài điếu mà bọn em đều hiểu được hay không?” Tiêu Lăng đập bàn rồi đứng bật dậy, giọng nói rõ ràng, “Có điếu gì thì hãy nói rõ ràng đi!”

Nhiếp Chi Hiên chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt Tiêu Lăng, một lúc sau anh khẽ nói: “Lăng Mạc, cậu ấy, rất có thể là người biến đổi năng lực.”

Vĩ thanh

*Trong lòng phảng phất tựa hồ một kẻ đang bị giam cầm
trong nhà lao đen tối,*

*Mò mẫm bật một que diêm, vừa mới quẹt sáng lên, que
diêm đã lại tắt ngấm,*

*Còn chưa kịp nhìn rõ điều gì, tất cả những thứ trước mắt
đã lại chìm sâu trong bóng tối.*

Tiên Chung Thu

Trong một căn phòng lổm đổm ánh nắng.

Hai cánh cửa sổ để mở lộ ra những chấn song sắt sơn màu đỏ kiểu cũ.

Ánh nắng chiếu qua cửa sổ, lại xuyên qua khe nhỏ trên rèm cửa sổ, tràn vào trong phòng, vẽ trên nền nhà lát đá được quét tước sạch sẽ những vệt nắng thẳng dài.

Ngay chính giữa phòng đặt một chiếc giường bệnh bình thường đến mức không thể bình thường hơn. Song kỳ thực đó lại là chiếc giường cực kỳ không bình thường, bởi vì phía bên ngoài giường bệnh được bao quanh bằng một chiếc lồng kính hữu cơ hình bán cầu. Nhìn vào trong nó rất giống một chiếc giường bệnh được niêm bùa chú và được chụp lên một vòng kết giới bảo vệ, lại cũng giống như một khoang cabin kín mít trên một phi thuyền không gian.

Một ông già đang nằm trên giường bệnh, đầu tóc bạc trắng, sắc mặt vàng vọt, trên khuôn mặt đầy những nếp nhăn. Một chiếc chăn mỏng đắp từ cổ trở xuống, che toàn bộ phần thân của ông già. Có đi đâu, từ hình dáng nhô lên phía trên chiếc chăn có thể thấy, ông già chỉ có độc một phần thân người trơ trọi. Phần chăn đắp ở vị trí tứ chi đầu rũ nhẹ phẳng phiu trên bề mặt giường.

Có tới mười mấy chiếc ống dẫn mềm lộ ra từ một góc chăn, kết nối với đủ loại máy móc thiết bị có hình dạng kì quái. Trên màn hình hiển thị của các thiết bị liên tục nhấp nháy những con số không giống nhau.

Từ trong mũi ông già thò ra một chiếc ống xông mềm rất dài, được kẹp lại bên cạnh một cánh cửa nhỏ trên thành chiếc lồng kính kín mít bằng chiếc kẹp sắt y tế chuyên dụng. Không chỉ có vậy, trên phần da đầu của ông già còn cắm chiếc kim luồn tĩnh mạch, phần dây mềm phía ngoài cơ thể cũng được kẹp lại bên cạnh cánh cửa nhỏ trên thành lồng kính. Cũng phải thôi, một phần thân thể đã không còn tứ chi, nếu như cần phải truyền dịch qua tĩnh mạch, không bằng cách tiêm qua da đầu, thì liệu có thể còn cách nào khác nữa đây?

Ông già khép hờ đôi mắt, từ hai mi mắt không ngừng rung động có thể thấy được, ý thức của ông đang rất tỉnh táo. Ông không ngừng nuốt nước miếng thật sâu, hồng giảm bớt cảm giác nóng rát trong cổ họng do cái ống xông dạ dày được cắm từ mũi vào gây ra. Thực ra, hơn hai mươi năm nay, ông già đều phải tiếp nhận thức ăn vào người theo phương thức này, nên cũng đã quen lâu rồi. Có đi đâu, trong thời gian này liên tiếp bị ‘chuyển viện’ hai lần, để thuận tiện cho việc vận chuyển, chiếc ống xông dạ dày vẫn dùng bao nhiêu năm nay, cắm vào rút ra vô số lần đã bị tháo bỏ đi mất,

thay vào đó bằng một ống xông dạ dày mới. Điều này khiến ông cảm thấy rất không thoải mái.

Hai tiếng lách cách vang lên, cánh cửa lớn ra vào phòng được mở ra, một bóng người vóc dáng cao lớn song cũng đã già cả bước vào bên trong căn phòng. Bóng người bước tới một bên của chiếc l ồng kính kín mít, vừa hay che khuất vệt nắng chiếu thẳng trên n ền nhà.

“Ông quả nhiên càng ngày càng lợi hại r ồi đấy, không những có thể sống sót được sau hai lần di chuyển liên tục, hơn nữa lại còn không cần dùng đến thuốc của tôi mà vẫn sống được nữa.” Kẻ kia quay mặt lại, xem xét mười mấy chiếc máy hình dạng kỳ quái phía bên trong l ồng kính kín mít, nói bằng giọng khàn khàn.

Hai mi mắt khép hờ của ông già bắt đầu rung động dữ dội, hai bên cánh mũi phập ph ồng nở to hết cỡ, hơi thở phì phò, chiếc cổ ngo ngoay. Có điều chiếc cổ ngo ngoay như vậy cũng chỉ có thể khe khẽ động đậy mà thôi, thậm chí còn không thực hiện được động tác quay nghiêng đầu và cổ của mình nữa, lại càng không nói đến chuyện có thể khống chế nổi phần thân thể đã mất cả tứ chi kia nữa.

Cánh mũi phập ph ồng nở ra khiến ống xông dạ dày cũng hơi chuyển động. Đoạn ống xông đi qua cổ họng cùng với vùng thanh môn của ông già đầu rung động, cùng phối hợp với nhau phát ra những tiếng g ầm gừ “grừ... grừ... grừ...”. Tuy nhiên cũng chỉ là những tiếng g ầm gừ khe khẽ mà thôi, cách cả một lớp l ồng kính hữu cơ kín mít như vậy, g ần như là không nghe thấy gì hết.

“Đừng có lần nào gặp tôi cũng có cái bộ dạng như vậy.” Kẻ kia di chuyển bước chân, đến bên cạnh cánh cửa nhỏ ở một bên cửa l ồng kính, vừa đeo găng tay vô trùng vào vừa nói, “Bao nhiêu năm nay, là tôi nuôi

sống ông. Cho dù bây giờ ông không cần đến thuốc của tôi để duy trì sự sống nữa, nhưng chẳng lẽ ông lại có thể tự mình ra khỏi cái lồng kính này ư? Không lẽ ông không biết rằng, người Trung Quốc xưa có một câu nói, sống được dù gì cũng vẫn còn hơn là chết đi hay sao? Cho dù ông có đau khổ biết bao nhiêu, ít ra thì ông vẫn đang còn sống đấy thôi. Còn cái gì có thể quan trọng hơn là được sống chứ?”

Đeo găng tay xong xuôi, kẻ đó thò tay qua cánh cửa nhỏ của chiếc lồng kính, lôi ống xông dẹt dày lại, rồi dùng một chiếc kim tiêm cỡ cực đại tiêm vào bên trong ống xông một thứ sền sệt như hồ. Do cảm nhận được một lượng thức ăn lớn đột ngột bị nhồi nhét vào lớp da dày, ông già không hề có cảm giác thỏa mãn vì được ăn no gì cả, mà thay vào đó dường như là một cảm giác đau đớn xé ruột xé gan. Ông bất giác chau mày, tiếng gầm gừ dường như đã biến thành tiếng cầu cứu.

“Thì cũng có chút kích thích, có đi đâu ông cũng có thể thay đổi khẩu vị một chút mà.” Kẻ kia lạnh lùng nói.

Sau khi truyền xong đồ ăn, hắn lại kéo đầu kim luồn tĩnh mạch kết nối với trên da đầu ông già lại phía cánh cửa nhỏ, cắm đầu dây còn lại vào một ống hút chân không cực lớn, máu lập tức chảy ra bên ngoài từ phần da đầu.

Đôi mắt khép hờ của ông già chậm chạp hé mở chút ít, hai đồng tử màu đen nhìn qua đôi con mắt hé mở, chuyển động dỗi theo dòng máu đang di chuyển bên trong ống dẫn mềm.

Đột nhiên, tiếng gầm gừ trong cổ họng ông già càng thêm dữ dội, ông cố gắng ngo ngoáy cái cổ, dường như muốn thoát khỏi chiếc kim tiêm cắm trên da đầu mình. Tuy nhiên, chuyện đâu có dễ dàng như mong muốn?

“Đừng cử động!” Tuy ông già chỉ có thể động đậy ở mức độ rất nhẹ như vậy, nên thực sự không thể thoát khỏi mũi kim tiêm, nhưng kẻ kia vẫn

uy hiếp ông với giọng nói khàn khàn lạnh lùng, “Ông lại còn định thể hiện bản lĩnh rồi đó phải không? Ông đừng quên rằng, tiểu Quân của ông vẫn ở trong tay tôi!”

Còn chưa nói dứt lời, ông già bất giác dừng lại, tiếng kêu phát ra từ trong cổ họng cũng theo đó biến mất. Đôi mắt vẫn khép hờ của ông mở ra to hơn, ánh mắt vô hồn thất thần, dõi theo tiễn biệt từng dòng máu từ bên trong cơ thể mình đang không ngừng chảy ra ngoài.

“Phối hợp với tôi, giúp nhân loại hoàn thành sự nghiệp thoát xác biến hình. Đây là một nghĩa cử to lớn mà lịch sử sẽ mãi mãi ghi nhớ.” Trong giọng nói khàn khàn tràn đầy vẻ đắc ý, “Chuyện này so với những việc ông đã từng làm hơn hai mươi năm trước mà nói, vĩ đại hơn rất nhiều.”

Ông già nhăn nhó nhíu mày, dường như vô cùng căm ghét cái giọng nói khàn khàn đó.

Lấy máu xong, bàn tay đeo găng tay vô trùng thò vào phía bên trong chiếc lồng kín mít vẫn chưa thu về. Gã đưa tay vén một góc chăn đang đắp trên người ông già ra, để lộ phần khớp vai đã bị cắt rời của ông.

Đó là một vết thương mà trên bề mặt vết thương rộng còn chưa phục hồi, các tổ chức mô mềm có màu đỏ và vàng xen lẫn. Chất dịch chảy ra trên bề mặt vết thương thậm chí còn thấm ướt cả sang ga trải giường.

Kẻ kia thò một ngón tay ra, khẽ ấn nhẹ vào chính giữa bề mặt vết thương. Lập tức, ông già trợn to mắt, ra sức kêu rên bằng thứ âm thanh không thể to hơn được nữa.

Giống như đã thực hiện xong một trò nghịch ác, kẻ kia ngẩng đầu lên, cười ha hả một cách rất khoa trương.

“Dù ông không cần thuốc của tôi nữa, nhưng không có tôi ông cũng sẽ chết mà thôi! Đừng có đối phó với tôi, tôi có thể khiến cho ông cảm thấy sống dễ chịu hơn một chút.”

Kẻ kia đắc ý nói xong liền đóng cánh cửa nhỏ trên chiếc lồng kính lại. Để lại ông già bên trong chiếc lồng kính kín mít lúc này đang nặng nề thở gấp.

Hắn quay người đi tới phía sau cánh cửa phòng, ở đó có một chiếc tủ bảo quản lạnh bằng kính trong suốt. Bên trong tủ toàn là các dạng mẫu vật đối chiếu đủ loại lớn nhỏ. Có mẫu máu, mẫu da, cùng các tổ chức cơ thể không biết tên khác,...

Hắn cúi người, xem xét cẩn thận từng mẫu đối chiếu đủ loại bên trong, nét mặt biến đổi dần từ vẻ tà ác ban đầu sang vẻ hung dữ, rồi lại từ vẻ hung dữ trở lại vẻ bình tĩnh. Sau cùng hắn ta đứng thẳng dậy, đẩy cửa bước ra khỏi căn phòng.

Căn phòng lại trở lại sự yên tĩnh lúc trước. Ánh mặt trời lại tiếp tục vẽ lên trên nền nhà lát đá những vệt nắng nhỏ dài, dường như còn dài hơn một chút so với những tia nắng lúc nãy.

Một tiếng “két” vang lên.

Nếu không để ý lắng nghe thật kĩ, thậm chí còn hoàn toàn không nghe thấy gì cả.

Cánh cửa phòng mở ra một khe hở nhỏ.

Giữa khe cửa, là một đôi mắt, đang dò xét gì đó bên trong căn phòng,...

HẾT TẬP 3

*Bất kể trong bóng tối có những gì,
Tôi vẫn luôn là Người gác đêm của bạn.*

Cầu vai: chỉ dấu hiệu nhận biết cấp hàm gầy trên phần vai của trang phục, thông thường gồm các vạch ngang và sao hoa hợp thành, phản ánh cấp bậc cao thấp của nhân viên.

Bốn phụ kiện là: bọc giày, găng tay, khẩu trang, trùm đầu. Các trang bị này đầu là để thực hiện tốt biện pháp phòng hộ, phòng chống ô nhiễm hiện trường.

Đồ vật có dạng chiếc ghế con, có thể phòng chống việc bước chân dẫm đạp lên mặt đất khiến cho vật chứng dấu vết bị phá hỏng.

Tổn thương bó buộc: Hung thủ trong quá trình gây án, thực hiện những động tác bó chặt các khớp hai khuỷu tay, khớp cổ tay, khớp đầu gối hay khớp cổ chân v.v... của người bị hại hình thành nên các dạng tổn thương xuất huyết dưới da.

Tổn thương uy hiếp: tổn thương lưu lại trên thân thể người bị hại trong lúc bị khống chế, uy hiếp. Biểu hiện chủ yếu là vết thương nông, dày đặc.

Tổn thương kháng cự: người bị thương xuất phát từ bản năng phòng vệ tiếp xúc với vật sắc rỗ gây ra tổn thương. Xuất hiện chủ yếu ở tứ chi người bị hại.

Dấu vết lấm trên bụi: ở đây chỉ dấu vết đế giày lưu lại khi dẫm chân lên bề mặt có bụi, hoa văn ở đế giày xóa đi lớp bụi trên bề mặt rỗ lưu lại.

Tổ Thiên Nhân là một bộ phận được thành lập trong tổ chức Người gác đêm, nhằm để đảm bảo cho việc tổ chức có được những tin tức tình báo, chứng cứ, manh mối. Bao gồm “Người tìm kiếm” - chủ yếu do đội ngũ kỹ thuật truyền thống như bác sĩ pháp y, kiểm nghiệm dấu vết, phân tích vật chứng đảm nhiệm hợp thành, và “Người lẩn dấu” do đội ngũ kỹ thuật hiện

đại như kỹ thuật “hacker mạng”, kỹ thuật vật chứng điện tử đảm nhiệm hợp thành.

Cách gọi tôn kính, cho dù có thể người đó không phải nhà giáo.

Phòng tuyến Maginot (Maginot Line) là hệ thống thành trì lô cốt được nước Pháp xây dựng ở khu vực biên giới phía Đông Bắc nước Pháp nhằm ngăn chặn quân Đức xâm lược sau cuộc chiến tranh thế giới lần thứ nhất. Bên trong khu vực phòng tuyến có các loại pháo lớn, hầm hào, lô cốt, bếp ăn, trạm phát điện, bệnh viện, công xưởng v.v. Giao thông lối đi tỏa ra khắp nơi, trong các công sự tương đối rộng lớn còn có cả đường ray cho xe điện chạy. Tuy nhiên khu thành trì nhìn có vẻ như là kiên cố đó, cuối cùng lại bị quân Đức tìm ra điểm đột phá, từ đó mà mất tác dụng.

Hệ thống thu phí điện tử không dừng xe.

Nguyên gốc: (Red Alert) - trò chơi chiến thuật thời gian thực.

Một loại hình âm nhạc, sử dụng khoang miệng của người để phát ra những âm thanh có tiết tấu.

Thực nghiệm đi đầu tra là một dạng biện pháp đi đầu tra nhằm để xác định một sự thực hoặc hiện tượng nào đó có ý nghĩa vô cùng quan trọng đối với việc đi đầu tra vụ án liệu có tồn tại hay không, hoặc là liệu có thể xảy ra trong một đi đầu kiện nào đó hay không, xảy ra như thế nào, nhân viên đi đầu tra tham chiếu theo các loại đi đầu kiện của thời điểm xảy ra vụ án, tái hiện lại sự thực hoặc hiện tượng đó. Thực nghiệm đi đầu tra được nói đến ở đây mục đích chính là để kiểm chứng xem ở tầng dưới liệu có thể nghe được tiếng tra hỏi ở tầng trên hay không.

Ức chế ý thức chính là dạng nút thắt xuất hiện do ý thức không thông suốt, bị cản trở. Biểu hiện ở phương diện phạm tội, chính là động cơ phạm tội

khiến cho người ta cảm thấy không lý giải được.

Màn hình thao tác của nhân viên hàng không trên máy bay.

Đề mục thường là chỉ ký hiệu của cơ quan cấp phát văn bản, thường được khoanh đỏ ở góc bên trên ở trang đầu tiên của văn bản. Là dạng ký hiệu nhấn mạnh mức độ quyền lực của công văn cũng như phạm vi quy thuộc trách nhiệm của công văn đó.

Nghĩa là giàu có.

Một loại hình phạt vô cùng tàn nhẫn thời xưa ở Trung Quốc, là các chiêu thức như thông qua việc chặt bỏ tứ chi, móc mắt, dùng thanh đồng chọc vào tai, khiến nạn nhân bị điếc, đổ thuốc làm bị câm vào cổ họng, cắt lưỡi, phá hoại dây thanh, làm cho nạn nhân không thể nói năng, khiến cơ thể nạn nhân vô cùng đau đớn.

“Chết đường” là chỉ thi thể những kẻ lang thang được người ta phát hiện bên đường, là cách nói ngắn gọn để chỉ những thi thể kiểu như vậy của một số cảnh sát, không hề mang hàm ý tiêu cực (chú thích của tác giả).

Vụ án hiện đang đi điều tra chính là chỉ các vụ án vừa mới được cảnh sát tiếp nhận và thụ lý đi điều tra, những vụ án như vậy có thể tra cứu được trong ghi chép tiếp nhận của cảnh sát trong khoảng thời gian gần nhất.

Tiểu ngư tể nằm ở mặt trong lòng bàn tay, chủ yếu tác dụng đến ngón tay út.

Hàm ý: Các mối quan hệ giao tình của người quân tử phẳng lặng như làn nước vậy.

Phản ứng sống là những phản ứng chỉ có thể xuất hiện khi cơ thể người còn tồn tại sự sống, như là xuất huyết, xung huyết, nôn ọe, ứ nghẹn v.v. Là

tiêu chí quan trọng để phán đoán dạng tổn thương là trước hay sau khi tử vong.

Khử rung tim là lợi dụng thiết bị đi đầu trị y tế hoặc các loại thuốc đặc hiệu đi đầu trị hiện tượng rối loạn nhịp tim.

Điểm vị trí là chỉ vị trí của một gen hoặc là ký hiệu trên nhiễm sắc thể.

Thí nghiệm Benzidine là thí nghiệm mang tính thăm dò để kiểm tra xem có vết máu hay không, nếu cho ra màu xanh lam tức là phản ứng dương tính, chứng tỏ có vết máu tồn tại.

Biên bản khám nghiệm tử thi: bản kê khai khám nghiệm tử thi, còn gọi là biên bản khám nghiệm, bảng kê thông tin khám nghiệm tử thi.

Loãng xương, tức hủy xương, hay còn gọi là tăng sản phần xốp xương, là hiện tượng sau khi sụn bị tổn thương, màng sụn tăng sản quá độ sẽ sản sinh ra xương mới, hình thành chứng loãng xương sau khi bị vôi hóa. Đây là một loại phản ứng bù trong quá trình bệnh lý viêm xương khớp.

Đầu kẹp cá sấu, dùng để liên kết đường điện tạm thời, đầu kết nối có hình dạng như miệng cá sấu.

“Giám định” và “gian tình” trong tiếng Trung có khẩu hình đọc khá giống nhau.

Bẫy mìn là chỉ loại mìn sử dụng các vật liệu có tính gây nổ cao tạo thành, được bố trí ở những nơi quân địch không thể ngờ tới, gây cháy nổ bằng các quỷ kế như ngụy trang, dẫn dụ, lừa gạt, khiến quân địch bị tổn hại trong tình huống không có sự phòng bị.

Die Hard: phim điện ảnh hành động của Mỹ năm 1988.

CT: chụp cắt lớp vi tính; MRI: Chụp cộng hưởng từ; DSA: Chụp mạch số hóa xóa nền. Đây đều là những kỹ thuật và thiết bị được bệnh viện sử dụng

để kiểm tra chuyên sâu nhiều loại bệnh trên cơ thể người.

Dao Gamma là phương pháp phẫu thuật vấn đề về não với nhiều bước tiến không xâm lấn bên trong vùng điều trị và hạn chế rủi ro, nguy hiểm.